

Giới thiệu Tình Duyên Đạo

Thể loại: Tiên Hiệp, Huyền Huyền, Lịch sử, Xuyên Không, Truyện Tự Sáng Tác

Tần Hoàng Minh là một game thủ cực kỳ may mắn.

Trong một lần vô tình đá phải ổ điện mà xuyên không vào thế giới ảo Phong Thần. Trong thế giới này không còn những Na Tra, Đất Kỷ, Trụ Vương, Dương Tiễn... mà chúng ta từng biết đến.

Liệu Tần Hoàng Minh sẽ ra sao khi sống ở thế giới này. Hắn sẽ xử lý những rắc rối xung quanh mình thế nào? Mời các bạn đón đọc Tình Duyên Đạo để biết thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Chính thức mở cửa vào ngày 11/04/2012. Khoảng thời gian không lâu sau chân long giáng thế đã khẳng định vị thế của mình trên thị trường game lúc bấy giờ, trở thành một tượng đài vững chắc về thể loại game chiến thuật, với hơn hàng triệu người chơi trên khắp đất nước.

Tháng 9/2015, Sgame bắt ngờ gặp trục trặc, Sgame kết thúc, những tựa game của hãng cũng không còn. Ngày 15/9 Chân Long Giáng Thế chính thức đóng cửa, đánh dấu cột mốc bốn năm phát triển của một tựa game chiến thuật đứng đầu lúc bấy giờ. Sự ra đi đột ngột đó khiến cho hàng ngàn game thủ tiếc nuối, tức giận...

Ngày 7/3/2016, một tin tức khiến toàn bộ game thủ chân long bùng nổ, Chân Long Giáng Thế một lần nữa được đưa về Việt Nam. Kỉ ức ủa về, những Kim Minh Thành, những Tướng Thần, kỉ ức về những lần cực nhọc nơi tình anh... tất cả không còn là bức tranh của quá khứ. Ngày 18/3 game thủ một lần nữa được bước vào thế giới chân long, tương phùng bạn cũ, cùng chiến game, cùng ôn kỉ niệm xưa, cùng kết giao bạn mới, mọi thứ đã mở ra một chương mới.

Ngày 5/7/2016 Phong Thần chiến chân long 2016 chính thức khởi tranh lần đầu tiên. Hi vọng tràn trề được đối đầu với những cao thủ đỉnh cao của Chân Long 2016, hân mớ tưởng có thể sánh ngang vai với những anh tài đó. Nhưng sự thật thì... đúng là sánh ngang, nhưng là sánh ngang với người xách dép cho người ta thôi.

_ Mẹ kiếp, ăn cái gì mà khỏe gớm thế.

Hắn tức giận chửi đồng lên. Phải nói thật mặc dù hắn cũng có giá ở cái Server của mình, nhưng với cái sức mạnh đó, đừng nói là cả game ngay cả những người trong cùm hắn cũng chỉ xếp trong top 10 thôi. Bực tức, hắn định tắt máy đi ngủ, bất chợt hắn ngang qua một đoạn chat của bọn cùng sever.

_ Ê mày, tối nay bắt Bò Đào Nha là chắc kèo nhé.

_ Thôi đi, mày đừng tưởng Bò Đào Nha có Ronaldo là hay, tao đảm bảo tối nay Pháp cho tụi nó ôm hận mà về.

Trong sever cả bọn đều đang ráo riết bàn tán về trận chung kết Euro. Vốn tính ham vui, hắn cũng bắt đầu nhập bọn, vội vàng hỏi han mọi người như thế nào. Ai cũng bảo rằng, tối nay 100% Bò Đào Nha sẽ vô địch, cứ kèo trên mà đặt, ăn chắc. Lòng tham trỗi dậy, hắn nhắc điện thoại lên.

_ Alo, anh Long à, dạ vâng tối nay anh đánh hộ em trận chung kết, kèo Bò Đào Nha anh nhé, dạ anh cho em đặt kèo một trăm triệu.

Đó là Long, một chủ quán Bar, nghe bảo là dân anh chị ở Hà Nội vì chém nhau chết người nên phải trốn về đây làm ăn, những lần trước Long cũng có gạ hán cá độ nhưng hắn chỉ cười trừ và từ chối khéo. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia vào những trò cá độ như thế này, hắn cảm thấy mình hơi liều, nếu thua thì thế nào? Nghe bảo nếu không có tiền trả, nhẹ thì bị đập nằm viện vài tháng, nặng thì thì chặt tay chặt chân, có khi không còn mạng để chơi. Nếu như thua chẳng lẽ lại báo cho ông già? Đùa, có khi lão còn đập gãy tay chân mình chứ chả chơi. Thôi kệ, nếu thua thì lại bán laptop và cái xe mới mua vậy, mà nghe bảo cái đội Bò Đào Nha có cái tên đẹp mã Ronaldo gì đấy đá hay lắm, chắc không thua được đâu. Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Cuối cùng cũng bắt đầu giờ bóng lăn, đây là lần đầu tiên hắn thức khuya như vậy, thường thì mười một giờ hắn đã nằm ngáy trên giường rồi. Ngồi xem bóng đá, nhưng tâm trạng hắn cứ treo trên cành cây. Hắn đang mừng tưởng ra cái viễn cảnh, khi thắng, hắn sẽ có tiền, lúc đó thì haha, Bộ Kinh Văn ư, Tu Trinh ư, Độc Cô Cầu Bại ư, các người cứ cứ chờ chết đi, Phong Thần Chiến này sẽ là của ta.

_ Chết tiệt, cái trận đấu này sao lâu như vậy chứ, hơn một giờ đồng hồ rồi còn gì?

Tức giận hắn đưa chân lên sút, nhưng không biết do vận may hay không hắn lại đá ngay cái ổ cắm điện gần đó, dòng điện truyền vào người hắn, mọi thứ trước mắt hắn tối dần, hắn bắt đầu ngất đi.

Chương 2: Xuyên không?

Tần Hoàng Minh, 26 tuổi, vì một số vấn đề nên bỏ học ở một ngôi trường đại học danh tiếng, bản tính lười biếng làm việc, cộng thêm việc đam mê chơi game nên đến giờ vẫn sống bám vào tiền trợ cấp của gia đình... Bởi vì bề ngoài tương đối anh tuấn nên cũng có lắm cô theo đuổi, và hiện giờ anh chàng được cho là đẹp mã của chúng ta đang được cả một bầy khi theo đuổi (khi chắc cũng được tính là họ hàng xa với con người nhĩ:v)

_Chết tiệt, cái lũ chúng mày tính theo tao đến bao giờ đây, chẳng qua chỉ là vài trái đào thôi mà, lão tử dù gì cũng có họ hàng xa mật thiết với lũ chúng mày đây.

Hắn tức giận quay đầu lại nhìn lũ khi và gào lên. Nếu các bạn hỏi vì sao tự dưng tới cảnh này ư? Oke, quay lại hai tiếng trước nhé.

Đã trôi qua hai ngày từ khi bị điện giật, hắn đã bắt đầu tỉnh dậy. Đập vào mắt hắn bây giờ không phải là căn phòng với nệm ấm, chăn êm, đầy đủ thiết bị cần dùng cho một tên nghiện game như hắn. Hắn ngạc nhiên nhìn lại cảnh vật xung quanh, tất cả chỉ toàn là cây và núi. Đây là nơi nào? Tại sao mình lại ở đây, bắt đầu lâm vào trầm tư, hắn suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra. Chỉ nhớ là lúc đó đang ở nhà xem đá bóng, không may đá phải ổ điện và ngất đi. Chẳng lẽ nói bị điện giật nên bay đến một nơi khác? Không, không, chuyện đó chỉ ở trong phim hay tiểu thuyết gì đó thôi, nhưng đây là đâu? Chẳng lẽ nhà mình có trộm đột nhập rồi thăng trộm nào đó quăng mình vào khu rừng này? Cái này cũng không có khả năng a, nếu trộm vào cuỗm hết đồ, không cho mình vài nhất thì thôi đằng này lại thừa hơi mà đem mình tới đây. Càng nghĩ càng làm hắn đau đầu.

_Thôi bỏ đi, trước tiên là tìm xung quanh xem rồi tính tiếp vậy.

Tự an ủi bản thân, hắn bắt đầu đi tìm kiếm xung quanh với hi vọng tìm được đường ra hay có ai đó có thể giúp hắn. Nhưng dường như ông trời không ủng hộ hắn, đi loanh quanh một hồi hắn vẫn không tìm được một bóng người nào cả chứ đừng nói tới lối ra.

_Mẹ kiếp, đây là nơi khi ho cò gáy nào thế này, xung quanh không có lấy một bóng người nào, toàn cây và núi. Chẳng lẽ mình lại phải ở lại đây sao. Đừng đùa chứ, Phong Thần chiến sắp tới hồi kết rồi, còn phải về mà chiến nữa chứ, còn cả bỏ acc không biết bao nhiêu ngày rồi, còn gì là top của tôi nữa hả trời.

Otttttttt... than vẫn chưa được bao lâu thì tới lượt cái bao tử của hắn cũng biểu tình. Cũng đúng a, từ khi tỉnh dậy đến giờ, hắn vẫn chưa có gì để bỏ bụng, mới này còn phải đi nhiều như vậy.

_Haiz, việc cấp bách bây giờ có lẽ là phải no bụng trước đã, tìm đường về sau vậy.

Mặc dù hắn là một con nghiện game, nhưng hắn cũng biết có thực mới vực được đạo, sức khỏe phải đầy đủ thì mới làm một game thủ tốt được. Nghĩ là làm, hắn bắt đầu lê thân đi để kiếm thức ăn, hi vọng cái khu rừng này có trái gì ăn được. Tìm kiếm xung quanh và hắn cuối cùng cũng tìm thấy được vài cây đào.

_Hắc hắc, đúng là ông trời không phụ người tốt mà. Mặc dù không thích lắm nhưng làm no bụng cũng không tồi.

Nhìn cây đào trước mặt hắn bắt đầu xoắn tay áo lên và lên cây.

_Ừm, vị cũng không tệ. Hắc hắc, nhìn mình bây giờ khác nào tôn ngộ không cơ chứ.

Ngồi trên cành cây và thưởng thức những trái đào. Hắn gật gật đầu, đào ở đây vị khá ngon, khác xa với những quả lúc trước hắn được ném. Làm no bụng, hắn bắt đầu hái thêm vài quả nữa, đây là lương thực dự trữ a, không biết còn ở đây mấy ngày nữa đây.

Bóp...

_Ai đó, ra đây ngay cho ta.

Vừa tuột xuống đất hắn bỗng ăn ngay một quả đào vào đầu, quay lại nhìn hắn phát hiện ra một bầy khi đang nhìn hắn với ánh mắt giận dữ.

_Chúng mày làm gì, chẳng qua tao chỉ xin vài trái đào thôi, cần phải nhìn tao triu mến như vậy không. Ở đây nhiều như vậy, tao ăn một ít thì chết chúng mày à. Như vậy đi, tao ăn đào của chúng mày, chúng mày ném tao, xem như không cần tiền thuốc, chúng ta hòa nhau, tao đi đây, không cần tiền.

Hắn vô si nói. Đúng lúc hắn định quay lưng đi thì lũ khi cũng nhào tới, đây là địa bàn của chúng, làm gì có chuyện tới ăn chùa rồi đi về như vậy được, khi cũng có luật của khi, mà hắn chính là kẻ phạm luật. Lũ khi vây xung quanh hắn và bắt đầu cào xé, quần áo hắn bị lũ khi xé nát, hắn vùng dậy và bắt đầu bỏ chạy.

_Mẹ kiếp, lũ điên, có cần phải như vậy không, tao để lại cho chúng mày ăn hết đấy.

Quay lưng bỏ chạy hần bây giờ không nghĩ tới lương thực dự trữ nữa, cái chính bây giờ là mạng sống, giờ mà tham mấy trái đào thì mạng cũng không có mà ăn nữa. Nhưng lũ khi quyết không buông tha hần. Đó là nguyên nhân cho cái cảnh khi rượt người ở trên.

Càng chạy hần đã bắt đầu thấm mệt. Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại bỏ mạng dưới tay lũ khi này hay sao. Bỗng hần đưa mắt nhìn về phía trước, ở đó có một tổ ong.

_Lũ khốn kiếp, đến nước này thì tao liều mạng với chúng mày.

Bị bức tới đường cùng hần cầm cái tổ ong ném về phía lũ khi. Vỡ tổ, đàn ong bay ra toán loạn, và mục tiêu trả thù cho ngôi nhà thân thương là lũ khi trước mặt. Nhìn lũ khi bị bầy ong rượt chạy, vài con đã bị lũ ong chích cho mặt sưng vù, hần vui vẻ cười.

_Vốn đã bảo chia cho tao một ít là được, lại còn dám rượt tao, đây là hậu quả của chúng mày đấy.

Nhưng nụ cười trên môi chưa được bao lâu thì lại tắt ngóm. Lũ ong đuổi lũ khi, nhưng vẫn không quên cái tên đã ném tổ của chúng đi, và cảnh tiếp theo hần vẫn là nạn nhân bị đuổi, nhưng đổi lại người đuổi theo là lũ ong.

_Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

Nhìn đàn ong phía sau, hần lại bắt đầu vận dụng hết công suất đôi chân lên mà chạy. Thật may cho hần là gần đó có một con suối. Nhảy xuống suối để tránh lũ ong, hần cũng không dám ngóc đầu lên xem đàn ong đã đi chưa hay còn đứng đợi, hần bắt đầu bơi về phía thượng nguồn con sông.

Vật nhau với lũ khi và lũ ong, bây giờ người hần đã bắt đầu thấm mệt, tìm một cái hốc đá gần đó và bắt đầu thiếp đi, hi vọng ngày mai sẽ tìm được lối ra...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ kiếm tu

_Và bây giờ chúng tôi xin được trò chuyện cùng nhà vô địch Phong Thần Chiến lần này. Anh có thể cho tôi biết cảm nghĩ của anh khi đoạt được ngôi vương lần này được không ạ?

_Hắc hắc, không có gì cả. Lần chiến này quả thật có đôi chút khó khăn nhưng những người kia làm sao có thể làm đối thủ của tôi được, việc tôi vô địch đều ở trong dự kiến của tôi rồi.

Đúng, vô địch a. Hần chính là nhà vô địch Phong Thần Chiến của Chân Long 2016, hần được phỏng vấn, được người người ngưỡng mộ ca tụng, cảm giác thật sáng khoái a.

Àm..

Một tiếng nổ lớn đã lôi hần khỏi giấc mộng.

_Chết tiệt, đó là mơ ước của ta a.

Phần hần, hần thờ dài đầy tiếc nuối. Haiz, mắc kẹt ở cái nơi khi ho cò gáy này vài ngày rồi, Phong Thần chiến chắc cũng đã kết thúc, bây giờ có lẽ top mười còn không đạt được nữa rồi chứ đừng nói gì vô địch.

Àm, âm, rầm..

Lại một loạt tiếng nổ vang lên cắt ngang suy nghĩ của hần.

_A! Có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại nổ lớn như vậy chứ. Chẳng lẽ là đánh bom? Trong rừng sâu như vậy người ta đánh bom ở đây làm gì. Hay là chiến tranh? Chắc không phải đâu, bây giờ là thời bình, nhà nước nghiêm cấm dùng vũ khí hạng nặng như vậy rồi. Vậy chẳng lẽ là... Đúng rồi, chắc chắn là tập huấn quân sự. Nếu là đoàn tập huấn quân sự thì hần có thể nhờ người ta giúp đỡ về nhà rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng hần cực kì vui sướng. Dùng hết sức bình sinh, hần bắt đầu chạy tới nơi phát ra tiếng nổ. Nhưng đến nơi, hần bỗng sững người ra. Ở đây không phải là nơi người ta tập luyện quân sự gì cả. Chỉ thấy xa xa có hai lão đầu đang phiêu phù trên không. Đúng, chính là bay a. Chẳng lẽ nói ở đây đang đóng phim, nhưng nhìn hai lão đầu kia hình như đâu có dây cáp đỡ đỡ, hơn cả hai lão đang ở giữa không trung, lấy đâu ra dây dây. Hai lão đầu này là ai, tại sao lại ở đây, nhìn mặt giống như có thâm cừu đại hận từ kiếp trước vậy. Nghĩ tới đây hần quyết định không ra mặt mà nấp vào một bên để xem tình hình.

_Kiếm Tu sư huynh, niệm tình đồng môn, sư huynh có thể cho ta con đường lui được không?

Lão đầu áo xanh lớn tiếng kêu lên.

_Yêu đạo, những việc ngươi làm trước đây ta có thể nhắm mắt cho qua, nhưng hôm nay ngươi lại dám bắt đi yêu linh thụ bảo vệ khu rừng này. Đừng nói chuyện sư môn với ta, cho dù là sư thúc tới đây ta e rằng người cũng sẽ diệt trừ đi tên nghịch đồ nhà ngươi.

Lão đầu tên Kiếm Tu cầm kiếm chỉ lão đầu kia mắng.

_Nếu đã vậy, thì đừng trách ta.

Nói rồi lão đầu áo xanh cũng rút một cây phát trần ra, miệng lầm bầm gì đấy, một hỏa cầu xuất hiện trên đầu lão. Đây, đây không phải đùa chứ, cái quái quỷ gì đây, nếu là kỹ xảo cũng cần phải qua xử lý trên mấy tính chứ. Hắn không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình nữa, nếu như nói làm như lão đầu kia thì trên phim ảnh hắn cũng đã xem qua, nhưng đây là tận mắt nhìn thấy, điều này cũng thật quá sức tưởng tượng đi, thật đúng là thời nay vẫn còn mấy tên kì nhân dị sĩ như thế này a. Nhìn hỏa cầu trên đầu lão đầu áo xanh đặc ý cười, cả người lão khẽ nhại mô hô, có lẽ quả hỏa cầu này chính là tất cả năng lượng của lão.

_Sư huynh, đây là huynh ép ta.

Hết lên một tiếng, lão bắt đầu vung phát trần về phía Kiếm Tu. Hỏa cầu khí thế ngất trời, nhiệt lượng của nó tỏa ra xung quanh khiến cây cối trên đường đều bốc cháy. Xa xa, hắn nhìn cảnh tượng này mà hết hồn, thầm nghĩ mình quyết định đứng đắn, nếu mà ở gần có khi kết cục của mình cũng không khác mấy cái cây kia là bao. Phía bên kia Kiếm Tu vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, bàn tay phát lên, một thanh lam kiếm phiêu phù trước mặt lão.

_Lí Dị, ta thay mặt sư thúc giáo huấn ngươi. Ngươi kiếm thuật, Phi kiếm.

Lão phát tay và hết lên, thanh lam kiếm bỗng chốc trở nên không lồ, bay thẳng về hướng hỏa cầu.

Ầm... Một tiếng nổ đinh tai vang lên, xung quanh cây cối xung quanh đều bị thổi bay, xung chấn từ vụ nổ khiến hắn bị văng ra xa.

_Chết tiệt, các ngươi sống mái thì nên nghĩ tới cảm nhận của người xem đi chứ.

Thầm mắng trong lòng hắn lại ngược lên nhìn về phía hai lão đầu. Trước ngực Lí Dị bây giờ đã bị hơn nửa thanh kiếm cắm vào, máu tươi từ trên người chảy ra. Nhìn lại phía bên kia Kiếm Tu vẫn có rất ung dung như chưa có gì xảy ra. Thật đúng là cao nhân a, đẳng cấp, đẳng cấp, hắn âm thầm giờ ngón cái tỏ vẻ ngưỡng mộ.

_Lí Dị, ngươi thua rồi, thức thời thì chịu thôi, theo ta về sư môn chịu tội đi.

_Hừ, người đừng mơ tưởng, ta có làm quỷ cũng không tha cho ngươi – nói rồi hắn chấp hai tay lại, cả người hắn giờ đây giống như một ngọn đuốc vậy – Đây là ngươi bức ta vào đường cùng, sư huynh, cùng chết đi.

_Lý Dị, đến cuối cùng ngươi vẫn cố chấp như vậy ư. Phi Kiếm thuật, Phong.

Kiếm Tu miệng lầm bầm một câu thần chú, Lý Dị bị bao bọc bởi một quả lam cầu. Cả người Lí Dị bắt đầu phát nổ, nhưng vụ nổ đó đã hoàn toàn bị bao bọc bởi quả lam cầu kia. Lam cầu biến mất, chỉ còn lại một đám khói trắng.

_Haiz, nếu đệ không đam mê yêu đạo thì có thể trở thành một người xuất chúng trong sư môn chúng ta rồi, có lẽ sư thúc chính là người đau lòng nhất.

Thờ dài một hơi, Kiếm Tu nhìn về phía lam cầu mà lòng đầy nuối tiếc, dấu sao cũng là đồng môn mấy chục năm. Lão phát tay thu lại thanh lam kiếm, quay lưng bỏ đi.

_Lão đầu, cẩn thận phía sau, hắn vẫn chưa chết đâu.

Nấp ở đằng xa, hắn vẫn đang quan sát ở nơi đó. Khi lão đầu Kiếm Tu vừa quay lưng định bỏ đi, đám khói ngưng tụ thành ra thanh hỏa kiếm, hướng về phía lão.

_Thằng nhóc chết tiệt, dám phá vỡ kế hoạch của ta, chết đi.

Đám khói giận dữ thét lên, thanh kiếm kia bất ngờ chuyển hướng về phía hắn mà bay tới. Kiếm Tu quay lại, phóng lam kiếm thẳng vào đám khói, một tiếng hét thê thảm vang lên, đám khói bắt đầu tan biến. Sau khi xử lý xong đám khói, Kiếm Tu tức tốc phóng về phía Hoàng Minh, tốc độ lão rất nhanh nhưng vẫn tới chậm nửa bước.

Phập... Thanh hỏa kiếm cắm sâu vào trong ngực hắn, cảm giác nóng lan tỏa khắp người hắn, lục phủ ngũ tạng của hắn như bị thiêu đốt.

_Haiz, một mối lăm rồi, cuối cùng mình cũng được giải thoát, hi vọng kiếp sau mình vẫn là một nam tử anh tuấn.

Mim cười, đôi mắt hắn từ từ nhắm lại, cả thân người hắn bắt đầu bốc cháy như ngọn đuốc.

_Không ngờ sư đệ lại nghiên cứu tà đạo này, thực sự là độc ác. Ngươi kiếm thuật, Phong.

Kiếm Tu tới nơi, nhìn thân thể bốc cháy của chàng trai trước mặt, lão phát tay lên, thân thể Hoàng Minh được bao bọc bởi một quả cầu lam sắc. Lôi từ trong túi áo ra một viên đơn dược và một gốc dược thảo, lão cắn răng thầm tiếc. Linh đơn này và dược thảo là sư tổ cấp cho lão khi làm nhiệm vụ quan

trọng, haiz thôi bỏ đi, dù sao cậu nhóc này cũng là ân nhân của hần, nếu không có cậu nhóc này cảnh tình có khi hần bây giờ đã chết. Lão phát tay, viên đơn được và gốc được thảo bay vào trong người của Hoàng Minh.

_Tiểu bằng hữu, bây giờ chỉ trông chờ vào số mạng của cậu mà thôi.

Nói rồi lão ngồi xuống một bên và bắt đầu tiem tu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nguy hiểm đầu tiên

Không biết đã qua bao lâu, hần bắt đầu lấy lại ý thức, mở mắt ra hần đưa mắt nhìn về phía Kiếm Tu đang ngồi xếp bằng gần đó. Hần nhớ, khi thanh hỏa kiếm đâm vào người hần, cả người và lục phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt, hần đã ngất đi. Nhưng hần vẫn cảm giác được có một nguồn năng lượng vô cùng êm dịu đã xoa dịu đi ngọn lửa trong người hần.

_Tiểu bằng hữu, cậu đã tỉnh dậy rồi à.

Mở mắt ra nhìn vào hần, Kiếm Tu nhàn nhạt nói. Tiểu bằng hữu? Ày, cách xưng hô này có phần kì lạ quá đi, hình như chỉ có mấy cái phim kiếm hiệp mới vậy thôi, đây là lần đầu hần nghe cách xưng hô này ở ngoài đời. Hơn hết lão nhân trước mặt không phải là nói tiếng Việt mà chính là tiếng Trung a, chẳng lẽ nói hần bây giờ đã ở tận Trung Quốc, việc này cũng quá phi thường đi, nhưng ngẫm lại thì nhìn người ta bay, rồi những phép kia thì chuyện mình từ Việt Nam sang tới đây cũng không có gì quá lạ cả. Dù sao cũng không thể thất lễ được, lão nhân trước mặt cũng đã cứu hần a.

_Đa tạ tiền bối đã cứu mạng, ơn nghĩa lần này nhất định sẽ báo đáp.

Hần dùng tiếng Trung để đáp lại Kiếm Tu, bởi vì chơi khá nhiều tựa game và phải tự mày mò nên hần cũng biết được một vài thứ tiếng khác nhau, tiếng Trung cũng là một trong số đó. Học theo giọng điệu trong mấy bộ phim đã từng xem, cảm giác làm đại hiệp cũng không tệ, hắc hắc.

_Không có gì, nếu không nhờ ngươi kịp thời cảnh báo thì có lẽ mạng ta cũng không còn rồi. Được rồi, tiểu bằng hữu, nhìn cậu không giống người ở đây, tại sao lại ở trong khu rừng này.

_Văn bối đến từ một nước phương xa tới đây ngao du nhưng giữa đường gặp phải cướp văn bối bỏ chạy vào rừng nên mới thoát chết. Nhưng lại lạc mất lối ra, sau mấy ngày tìm kiếm cuối cùng thì lại gặp tiền bối.

Hần bắt buộc phải nói dối lão nhân trước mặt đây, chẳng lẽ nói mình đá phải ổ điện rồi tự dung tới đây, không bị gọi là thần kinh mới là lạ.

_Thật là quá lắm, mặc dù mấy năm nay đất nước có phần suy yếu, nhưng dưới chân thiên tử mà lũ đạo tặc dám hoành hành như vậy.

Kiếm Tu tức giận nói.

_Không phải chứ, đất nước suy yếu ư? Tiền bối đừng đùa chứ, nếu không chủ tịch Tập Cận Bình của các người hần sẽ rất buồn a.

_Chủ tịch là chức danh gì? Tập Cận Bình là ai? Hần là tri huyện ở đâu à? Ta trước giờ chỉ phụng sự Đế Ất thánh quân, chưa từng nghe nói đến người này..

Kiếm Tu nghe hần nói cảm thấy tức giận. Đế Ất, nghe rất quen tai a, khoan đã, chẳng lẽ...

_Xin hỏi tiền bối, triều đại nào? Thiên tử là ai vậy?

Hần sốt ruột hỏi.

_Bây giờ là triều đại nhà Thương, đương kim thiên tử chính là Đế Ất thánh quân, chẳng lẽ đến điều này ngươi cũng không biết ư?

Lão nhân kinh ngạc nhìn hần hỏi. Thăm rồi, thực sự thăm rồi. Hần cảm thấy như rơi vào hố sâu tuyệt vọng, đá phải ổ điện một cái lại được vé vip sang Trung Quốc lại còn bonus thêm vé về quá khứ nữa, nếu mà đem chuyện này kể ra chắc người ta cười sái quai hàm mất.

_Hai người các ngươi đã trò chuyện đủ chưa.

Một tiếng nói vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của cả hai. Hần quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói. Một thanh niên anh tuấn, trên đầu có một cặp sừng dài, tay cầm một thanh trường thương bước tới.

_Xin hỏi vị đạo hữu xưng hô như thế nào.

Kiểm Tu đưa tay ra hiệu hấn lui về sau, hướng về phía thanh niên anh tuấn nói.

_Khắc khặc, lão già, ta là ai không quan trọng, chỉ cần biết nếu ngươi không đưa ra tinh linh chi thụ thì mạng của ngươi và thằng nhóc bên cạnh sẽ mất.

Thanh niên anh tuấn quý dị cười nói.

_Tinh Linh Chi Thụ chính là bảo vệ huyết mạch của cả khu rừng này, nếu lấy nó thì cả nơi đây sẽ trở thành một vùng đất chết.

_Lão già, đừng nhiều lời, giao ra đây hoặc là chết.

Thanh niên anh tuấn nâng trường thương lên chỉ thẳng vào người Kiểm Tu.

_Nếu đã vậy, ta đành liều cái mạng già này vậy.

"Tiểu bằng hữu, khi ta ra hiệu thì lập tức chạy thật nhanh đi, yêu đạo này ta không chắc có thể đối phó được đâu"— giọng nói của Kiểm Tu vang lên trong đầu hấn. Đưa mắt nhìn về phía Kiểm Tu, thấy lão gật đầu, hấn hiểu ra, có lẽ đây chính là truyền âm trong truyền thuyết. Ra hiệu có vẻ hiểu hấn cũng gật đầu ra hiệu với Kiểm Tu.

_Đi.

Rút lam kiếm ra phóng về phía thanh niên anh tuấn, Kiểm Tu quát lên. Giờ phút này hấn sử dụng hết sức bình sinh để ra chạy đi khỏi nơi này, mặc dù có thể trông hèn nhát nhưng cứ giữ mạng trước rồi tính sau, lão nhân kia lợi hại như vậy chắc cũng có thể chạy thoát thân được.

_Khắc khặc, cũng coi như có chút môn đạo, có thể đánh chết được Lí Dị thì thực lực cũng không tồi.

Đưa trường thương gạt bay lam kiếm đi, thanh niên anh tuấn huy động trường thương tới áp sát vào người Kiểm Tu.

_Ngươi biết Lí Dị?

Kiểm Tu ngạc nhiên hỏi.

_Bất quá cũng chỉ là một con cờ trong tay ta mà thôi. Thực lực của ngươi cũng không tồi, tới đây đi, nếu làm cho ta vui ta sẽ cho ngươi được chết thõng khoái.

Chưa quá hai mươi chiêu Kiểm Tu đã bị đánh lui, không ham chiến, Kiểm Tu lập tức lùi lại, lấy ra một đạo yêu phù, miệng lầm nhảm một câu thần chú, ném yêu phù trong tay đi, lập tức nó biến thành một con phượng hoàng lửa rực cháy bay về phía thanh niên anh tuấn.

_Phá cho ta.

Hét lên một tiếng, thanh niên anh tuấn cầm thanh trường thương đâm về phía trước, lập tức con phượng hoàng lửa đang anh dũng bay tới kêu lên một tiếng rồi phát nổ. Nhưng bất ngờ, một thanh lam kiếm ở dưới đất bay lên nhắm thẳng vào đầu hấn, hấn nhanh chóng né qua một bên nhưng vẫn chậm nửa bước, một chiếc sừng của hấn đã bị chặt mất. Nhìn chiếc sừng của mình trên mặt đất, mặt thanh niên anh tuấn bắt đầu sầm lại, mặc dù sừng của hấn có thể mọc lại được, nhưng đây khác nào cho hấn một cái bạt tai kia chứ.

_Lão già, thiên đường có lối không đi, muốn cho ngươi một cái chết tử tế nhưng ngươi lại không muốn. Đừng trách ta, ta sẽ băm ngươi ra làm vạn mảnh.

Tức giận hét gầm lên một tiếng. Cả người thanh niên anh tuấn như trở thành không lồ, hấn cầm trường thương chém tới. Kiểm Tu nhanh chóng huy động lam kiếm chắn trước mặt, nhưng khí lực của người thanh niên kia quá lớn khiến lão bị bắn đi rất xa, nặng nề rơi xuống mặt đất. Phun ra một ngụm máu, vát và lăm lăm mới đứng lên được. Thực lực hai bên quá chênh lệch, nếu như lúc đầu bỏ chạy thì hấn có thể thoát thân nhưng tiểu bằng hữu kia sẽ không được. Giờ đây đến cả sức di chuyển lão còn không có chứ đừng nói tới việc bỏ chạy, nhìn trường thương sắp đâm vào người, lão bất giác nhắm mắt lại, lão sống có lẽ cũng đủ lâu rồi, nhưng tiếc nuối nhất vẫn là vẫn chưa thấy vị học trò kia của hấn trở thành một con hùng ưng.

Thanh trường thương sắp đâm vào người Kiểm Tu, nhưng cảm nhận được nguy hiểm sau lưng thanh niên anh tuấn nhanh chóng cúi thấp người xuống, nhưng một lần nữa hấn vẫn chậm, cái sừng còn lại trên đầu hấn đã rơi xuống.

_Này tên đẹp mã, ăn hiếp người lớn tuổi vui lắm sao, sao không tới đây chơi với lão tử đi.

Người tới chính là Hoàng Minh, hấn cũng không hiểu tại sao hấn lại quay lại. Với cái bản tính của hấn, hấn rất ghét dính tới rắc rối, rất ham sống sợ chết. Haiz, dù sao mạng của mình

cũng là do lão nhân kia cứu, không thể thấy chết không cứu được. Cầm thanh lam kiếm, hấn đứng chắn trước người Kiểm Tu.

_Thằng nhóc, vốn hôm nay tâm tình ta tốt, định thả ngươi đi, nhưng ngươi lại quay lại nạp mạng, tốt lắm, đã thế ta sẽ tiễn ngươi đi cùng lão già này cho có bạn.

Thanh niên anh tuấn giận dữ gầm lên, đây là lần thứ hai sự tôn nghiêm của hấn bị động tới, nâng trường thương lên hấn lao về phía Hoàng Minh. Kiểm Tu đã không phải là đối thủ của thanh niên anh tuấn thì đừng nói tới hấn, chưa tới ba chiêu lam kiếm đã bị gạt khỏi tay hấn. Mũi thương trên tay thanh niên

anh tuấn đâm thẳng vào hai chân khiến hấn khuyu xuống, máu tươi trên chân nhanh chóng chảy ra.

_Thằng nhóc, lúc này mạnh miệng lắm mà, giờ xem mày làm được gì. Ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

Nói rồi thanh niên anh tuấn đâm trường thương vào hai tay hấn. Cảm giác đau thấu xương khiến hấn như muốn chết đi.

_Sao, thế nào, khắc khắc, ngươi có thể cầu xin ta giết ngươi nhanh một chút, ta có thể sẽ làm ngươi hết đau đớn đấy.

_Ngươi nằm mơ đi.

Nói rồi hấn phun một bãi nước bọt vào người thanh niên anh tuấn. Giờ đây ánh mắt hấn đã đỏ rực, nếu ánh mắt có thể giết người thì thanh niên anh tuấn kia có lẽ chết cả trăm lần cũng nên.

_Dừng tay, đừng giết hấn, ta sẽ đưa ngươi tinh linh chi thụ.

Bên kia Kiếm Tu dùng hết sức hết lên.

_Khắc khắc, không cần dù sao giết hai người các ngươi xong tinh linh chi thụ cũng là của ta thôi.

_Tiền bối, đừng phí công với hấn. Cùng lắm là chết thôi, dù sao hai mươi năm sau ta lại làm trang hảo hán.

Nhìn hấn kiêu ngạo nói, Kiếm Tu cảm thấy nhẹ lòng, thực sự những người trẻ tuổi như thế này bây giờ rất hiếm, thật là tiếc khi không được kết giao với hấn sớm hơn.

_Khắc khắc, thằng nhóc, có chí khí lắm, đừng lo ta sẽ tiến lão già kia theo ngươi bầu bạn mà.

Nói xong thanh niên anh tuấn cầm thanh trường thương đâm tới. Bỗngưng một luồng ánh sáng ngũ sắc hiện lên trước người hấn chặn thế tới của mũi trường thương...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bái sư

Nhìn mũi trường thương sắp đâm vào người, nhưng lại bất chợt bị một luồng ánh sáng ngũ sắc chặn lại. Hấn nhìn kĩ thì phát hiện ra ngọn nguồn của nguồn sáng là một viên ngũ sắc thạch. Mắt thấy trường thương trong tay bị chặn lại, thanh niên anh tuấn định thu trường thương trở về nhưng hấn chợt nhận ra, bất kể hấn dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể rút trường thương ra được. Càng làm cho hấn hoảng sợ hơn là trường thương của mình lại đang bị viên ngũ sắc thạch nuốt dần.

_Hòn đá chết tiệt.

Buồng trường thương trong tay ra, hấn mắng một câu.

_Yêu nghiệt, chớ lộng hành.

Phía xa một giọng quát yêu kiều vang lên.

_Xin hỏi là vị đạo hữu từ đâu tới. Nếu được xin đừng can dự vào việc của ta.

Quay về nơi phát ra âm thanh, Nguru vương kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, một người con gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen dài ngang hông, gương mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt của nàng trong như hồ nước khiến người nhìn vào cảm thấy tâm hồn trở nên êm dịu. Mặc dù Nguru vương không quan tâm tới dung nhan của nữ tử kia, nhưng không có nghĩa người khác không quan tâm. Hoàng Minh bây giờ đang ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của nàng, hấn bây giờ đã hoàn toàn quên mất cơn đau đến từ tứ chi.

_Ta chỉ là một tán tu ngao du bốn phương, nhưng nghe đồn quanh đây có một yêu nguru làm càn, gây ra tai họa cho cư dân bách tính nên quyết định đến đây tìm diệt ngươi.

Nữ tử đưa mắt nhìn về phía Nguru vương nói.

_Đạo hữu, nếu ngươi rời đi, ta có thể sẽ ghi nhớ trong lòng, lần sau gặp lại nhất định sẽ báo đáp.

Thở phào khi biết nữ tử này không có thế lực gì cường đại, bất quá chỉ là một tán tu có thực lực một tí mà thôi. Nhưng hấn không thể vọng động được, chưa nói binh khí của mình bị ngũ sắc thạch kì quái kia nuốt mất, nếu như đánh nhau với nàng mà lão già kia chen vào thì kết quả không hề tốt một chút

nào. Nghĩ tới đây hắn quyết định lùi một bước.

_Bất quá chỉ là một con yêu ngu mà dám can quấy như vậy, không cần nhiều lời, thức thời thì chịu thôi, nếu không đừng trách ta nặng tay.

_Tiện nhân, cho người một cơ hội người còn không nắm lấy, đã vậy đừng trách ta vô tình.

Ngưu vương giận dữ gầm lên, cả người hắn bỗng chốc trở nên khổng lồ, cặp sừng bị gãy lúc trước đã mọc lại dài và sắc nhọn hơn trước. Đôi mắt đỏ thẫm cảm tức nhìn về phía nữ tử.

_Cô nương, xin hãy cẩn thận, quái vật này rất mạnh đấy.

Hoàng Minh lên tiếng nhắc nhở nàng. Sức mạnh của tên trước mặt hắn đã thấy qua, mặc dù nhìn qua nữ tử này cũng không phải là người dễ ăn hiếp nhưng mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết trước được. Đưa mắt nhìn phía hắn, nữ tử gật đầu cảm ơn hắn đã nhắc nhở, tay kết một thủ ấn, ngũ sắc thạch đã bay trở về bên mình.

Bên phía kia Ngưu vương đã lao tới. Hắn tung một quyền về phía nữ tử. Khẽ huy động ngũ sắc thạch, quyền của Ngưu vương đã bị chặn lại, dư chấn phản lại khiến bàn tay hắn run lên. Liên tiếp tung quyền cước nhưng tất cả đều bị chặn lại bởi ngũ sắc thạch, dư chấn sau mỗi lần ra đòn khiến Ngưu vương phải chịu khổ. Nữ tử một tay dùng ngũ sắc thạch ngăn thế công của ngũ sắc thạch, tay kia tung một chuông về phía Ngưu vương. Chịu phải lực phản chấn từ ngũ sắc thạch, lại thêm một chuông của nữ tử kia khiến Ngưu vương phun ra một ngụm máu, cả người thu nhỏ lại không ít.

Nhìn cảnh tượng trước mặt hắn thâm ngưỡng mộ. Đúng là bảo bối a, phải nói lúc trước đến cả đòn tấn công cực mạnh của Kiếm Tu cũng vô hiệu trước Ngưu Vương này, nhưng hiện nay nhìn Ngưu Vương đang bất lực trước hòn đá này xem, thật sự là một trời một vực mà, tựa như gì nhỉ... A, chính là sự khác biệt về item giữa đại gia và nông dân trong game a. Nếu có hòn đá này hộ thân thì tốt biết bao, hắc hắc—hắn thâm nghĩ trong lòng.

_Chết tiệt, các người cứ chờ đấy cho ta.

Vung tay đánh một quyền xuống đất, Ngưu vương chuẩn bị chuẩn đi. Hắn bây giờ không mơ tưởng tới tinh linh chi thụ nữa, bây giờ việc cấp bách là phải thoát khỏi đây. Hắn không thể công phá được phòng thủ kì quái của viên đá kì quái kia, mà từ một chuông kia hắn đã biết nữ tử kia thực lực tuyệt đối hơn hắn rất nhiều.

_Yêu nghiệt, còn tính chạy ư.

Nữ tử vung tay lên, ngũ sắc thạch tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, hóa thành một cái vòng, đem cả người Ngưu vương bao bọc lại. Cả người của Ngưu Vương càng ngày càng nhỏ lại, hiện ra nguyên hình là một con trâu.

_Đại tiên, ta với người không thù không oán, xin hãy tha cho ta một lần. Ta xin thề sẽ cải tà quy chánh không làm hại chúng sinh nữa.

Vòng vấy hết sức vẫn không thoát được khỏi vòng ánh sáng, Ngưu vương lâm vào tuyệt vọng. Hắn khóc lóc cầu xin một con đường sống.

_Cô nương, đừng tha cho hắn a. Tha hắn ra sẽ gây họa đấy.

Hắn bên kia nhìn thấy vậy lên tiếng nhắc nhở. Giờ mà tha con trâu này ra ai biết sau này hắn có gây họa gì cho mình không đây.

_Đại tiên xin yên tâm, ta thề trên danh nghĩa yêu tộc sau này tuyệt đối không nuốt lời.

Phần hận nhìn về phía tên nhóc đang quấy rầy mình, Ngưu vương quay sang trừng mắt nhìn hắn. Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy trai đẹp bao giờ à, còn nhìn nữa lão tử kêu cô nương kia móc mắt người ra đấy. Đó chỉ là suy nghĩ trong lòng của hắn thôi, hắn còn không có điên mà đi chọc giận con trâu kia.

_Thôi được rồi, ta tạm tha cho người, nhưng hãy nhớ nếu người còn tái phạm thì đừng trách ta. Đây là vòng kim cô, sau này mỗi khi người làm việc xấu thì chiếc vòng này sẽ làm cho người sống không bằng chết.

Nói rồi nàng vung tay đem chiếc vòng bay về phía Ngưu vương, chiếc vòng liên xô qua mũi hắn. Giải trừ vòng sáng trên người Ngưu vương, nàng phát tay ý bảo tha cho hắn đi.

_Cảm tạ đại tiên, cảm tạ đại tiên.

Được tha, Ngưu vương ba chân bốn cẳng chạy bay về phía xa, hắn cũng không dám nhìn lại phía sau, chỉ biết rằng đời này kiếp này hắn phải gắn với cái vòng trên mũi này rồi.

Sau khi Ngưu vương đi rồi, nữ tử quay về phía Kiếm Tu và Hoàng Minh. Lấy ra hai viên đan dược đưa cho hai người uống, lại chiếu ánh sáng ngũ sắc vào hai người, dần dần tất cả vết thương trên người cả hai đã biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra.

_Đa tạ đạo hữu đã ra ơn cứu giúp. Tại hạ là Kiếm Tu, là đệ tử của Đa Bảo đạo nhân, môn nhân của Triệt Giáo.

Bởi vì Kiếm Tu là người tu hành nên đã phục hồi lại trước. Lão hướng về phía nữ tử vội vàng cảm ơn.

_Thì ra là đồ tôn của Thông Thiên thánh nhân, hạnh ngộ. Tiểu nữ chỉ là một tán tu, tên cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, đạo trưởng cứ gọi tiểu nữ là Lam Tuyền.

_Thì ra là Lam Tuyền đạo hữu, tại hạ mạn phép được hỏi cao danh quý tánh của danh sự được không?

_Ân sư đã mất cách đây rất lâu, chuyện xưa không cần nói đến nữa. Chuyện yêu nghiệt cũng đã giải quyết xong, đạo trưởng và đạo huynh đây đã bình an, tiểu nữ cũng xin phép cáo từ.

Nói rồi nàng khom người chào từ biệt Kiếm Tu. Nhìn nữ tử đằng vân bay đi, Kiếm Tu thở dài một hơi, cũng may có nàng nếu không bây giờ hắn đã chết rồi. Bên phía này Hoàng Minh bây giờ mới mở mắt ra. Đưa mắt nhìn khắp nơi hắn không thấy nữ tử kia ở đâu cả.

_Lão tiền bối, nữ tử kia...

_Đã đi rồi, sao ngươi luyến tiếc à?

_Hắc hắc, làm gì có. Dù sao người ta cũng đã cứu tôi một mạng, ít nhất cũng phải cảm tạ người ta chứ. Haiz, bây giờ ngay cả tên người cứu mình cũng không biết chứ đừng nói là cảm tạ.

Hắn thở dài nói.

_Nàng gọi là Lam Tuyền, người đừng lo nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại. Đúng rồi tiểu bằng hữu, ngươi bây giờ có muốn về nhà không, ta sẽ giúp ngươi.

_Tiền bối có thể du hành thời gian?

Nghe Kiếm Tu có thể giúp hắn về, hắn ôm hi vọng đáp.

_Mặc dù ta không biết ngươi cần du hành thời gian làm gì, nhưng đừng nói là ta, ngay cả sư tôn của ta cũng không thể làm được vậy.

Nghe tới đây hắn cảm thấy thực sự thất vọng. Chẳng lẽ mình sẽ sống hết quãng đời còn lại ở đây sao?

_Nếu như không còn nơi nào để đi, ngươi có thể theo ta, ta có thể thu nhận ngươi làm đệ tử.

_Thật ư tiền bối, ngài đồng ý nhận ta làm đệ tử ư?

Hắn ngạc nhiên trước đề nghị của Kiếm Tu. Nếu thật sự không về được nhà thì theo lão nhân này học phép thuật cũng được a, không chừng mình lại có đại cơ duyên nào đấy rồi thành thần cũng nên, khi đó có khi lại có cách trở về cũng nên. Nghĩ tới đây hắn vui vẻ đáp ứng. Quý gối trước Kiếm Tu, hắn lạy một lạy thay lễ bái sư.

_Ha ha tốt tốt, đồ đệ ngoan, ngươi là đồ đệ thứ hai mà ta thu nhận. Sau này ngươi theo ta cùng sư huynh ngươi học. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu trở về.

Đưa tay đỡ Hoàng Minh dậy, Kiếm tu thăm đánh giá hắn. Hắn là người có chí khí, trọng tình nghĩa, chẳng phải lúc trước hắn đã hai lần cứu mạng mình đấy sao? Nghĩ tới đây Kiếm Tu gật đầu hài lòng, nhưng có lẽ một phần lão cũng tiếc gốc được thảo và viên linh đơn đã cho Hoàng Minh ăn. Hoàng Minh nếu biết chắc hẳn khóc không ra nước mắt a.

Ở một nơi xa...

_Con gió nào đưa Nữ Oa thánh nhân tới tệt xá của ta vậy.

Một nam nhân trung niên giọng cười đùa lên tiếng.

_Huynh trưởng đừng đùa nữa. Muội chẳng qua có chút việc, tiện thể ghé sang đây thăm huynh trưởng và hai vị bằng hữu của huynh thôi. Hai vị đó không ở đây sao?

Nữ tử lên tiếng. Nếu như Hoàng Minh có mặt ở đây có lẽ hắn sẽ nhìn ra, nữ tử này chính là Lam Tuyền.

_Cả hai người đều ra ngoài có việc. Hôm nay muội có việc gì mà phải cải trang để ra ngoài.

_Chẳng qua là một yêu tộc quấy nhiễu dân chúng, nên muội mới tới để thu thập thôi, bắt quá cũng thả hắn đi rồi.

Nói rồi nàng vung tay, cả khuôn mặt nàng lập tức biến đổi. Nếu nói lúc trước nàng là một nữ tử thanh tao, dịu dàng, thì bây giờ nàng lại giống như yêu nghiệt có thể mê hoặc tất cả mọi thứ, đôi mắt nàng như muốn hút tất cả vào trong.

_Yêu tộc ta bây giờ càng ngày càng suy thoái, không còn hưng thịnh như trước kia nữa. Bây giờ tộc nhân đa phần đều thành yêu quái gia hại bạch tính.

Người trung niên thở dài nói.

_Bây giờ không phải là trước kia nữa, thời đại bây giờ là của nhân loại. Yêu tộc, ma tộc hay ma thần tộc đều đã là dĩ vãng, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt tộc nhân của mình là được.

Nói xong nàng đứng dậy và từ biệt huynh trưởng của mình.

Tôi đây có ai biết hai người này là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sư huynh là Trữ Vương

Sau khi rời khỏi khu rừng, Hoàng Minh đi cùng Kiếm Tu về một ngôi làng nhỏ.

_ Các vị hãy yên tâm, yêu nghiệt đã bị trừng trị, giờ đây tất cả có thể yên tâm sinh sống được rồi.

Kiếm Tu hướng về phía những người trong làng và nói.

_ Đa tạ đạo trưởng rất nhiều. Tiểu Ngư thôn chúng tôi mấy năm nay vô cùng khổ khó nhưng cũng gom góp được một chút, đây là thành ý của mọi người trong thôn, xin đạo trưởng hãy nhận lấy cho.

Một lão nhân tóc bạc cầm một túi nhỏ đưa cho Kiếm Tu.

_ Các vị xin đừng làm vậy, diệt trừ yêu nghiệt là bổn phận của người tu hành, hơn nữa các người đang trong cảnh khổ khó, hãy cầm lấy mà lo cho dân làng thì hơn.

_ Đa tạ đạo trưởng rất nhiều.

Mọi người trong thôn đều ra sức cảm tạ Kiếm Tu. Có thể nói mấy năm gần đây cả làng không ngày nào được yên ổn, cuộc sống khó khăn còn phải cống nạp cho yêu quái khiến cả làng lâm vào cảnh vô cùng khổ khó, nhưng bây giờ yêu quái đã bị diệt trừ, có thể yên tâm mà lập nghiệp được rồi.

Từ biệt dân làng Kiếm Tu dẫn Hoàng Minh lên thuyền rời đi. Haiz, cuối cùng cũng rời khỏi nơi này rồi. Mới hôm trước còn khổ khó tìm thức ăn, đấu tranh với lũ khi, mà nhắc tới lũ khi hẳn càng tức thêm, nếu có cơ hội nhất định phải quay lại giáo huấn lũ khi kia mới được. Nghĩ lại thì những việc trải qua như một giấc mơ, yêu đạo, quái vật, cả cô gái xinh đẹp kia nữa, không biết có còn gặp lại được nữa hay không.

Sau khi tắm rửa và thay y phục xong, hắn đứng nhìn lại mình ở trước gương đồng. Cuối cùng cũng tìm lại được bóng dáng anh tuấn ngày nào a, nhớ lại hình bóng tên khất cái hôm nọ làm hắn cảm thán. Xong xuôi, hắn ra ngoài tìm Kiếm Tu, bây giờ đã là sư đồ rồi, hắn phải đi bái phỏng mới phải phép chứ.

_ Đệ tử Tàn Hoàng Minh, bái kiến sư phụ.

Hắn khom người vái chào Kiếm Tu.

_ Ngươi... Thật sự là tiểu tử lúc nãy?

Kiếm Tu nhìn hắn kinh ngạc nói. Này lão sư a, chưa từng thấy trai đẹp bao giờ à, có cần kinh ngạc như vậy không, hắn tự YY trong lòng.

_ Chính là đệ tử, sư phụ có gì chỉ giáo?

_ Không, chỉ là thực sự ngươi trông rất giống một người, đó là đại sư huynh của ngươi.

Kiếm Tu nhìn hắn cười nói.

_ Sư phụ bảo sao? Con trông giống đại sư huynh ư?

_ Đúng, hai người các ngươi cứ như một khuôn mà ra vậy.

Chuyện này có phải là đùa không. Minh mà giống một người Trung Quốc ư, lại còn ở quá khứ xa xôi nữa, chẳng lẽ nói tổ tiên mình là người Trung Quốc? Chuyện này không có khả năng, hắn đã xem qua gia phả của gia tộc rồi, ông tổ 100% là người Việt a. Nhưng ngẫm lại thì người giống người rất nhiều, chuyện này chắc là không có gì sâu xa đâu. Nghĩ thông suốt điểm này, hắn quay sang hỏi Kiếm Tu.

_ Sư phụ, vị đại sư huynh kia là người như thế nào a.

_ Hắn là một người tài giỏi, lại trọng tình nghĩa. Đúng rồi, nếu nói như vậy thì ngươi và hắn lại càng giống nhau.

Vuốt vuốt chòm râu, Kiếm Tu gật đầu nói. Đúng vậy, cả hai người đồ đệ của lão đều là người trọng tình nghĩa. Đại đồ đệ thì không nói làm gì, ngay cả nhị đồ đệ của hắn mới thu đây lúc trước cũng đã xả thân cứu hắn hai lần, điều này đã chứng minh rất nhiều. Còn về vấn đề tài giỏi hay không, nhìn vào sự giống nhau của hai người, chắc hắn sẽ không thua kém sư huynh của mình nhiều.

_Sư phụ quá khen rồi. Con có lẽ còn kém xa với sư huynh nhiều lắm.

Hắn khiêm tốn đáp, nhưng trong lòng lại tự YY "lão tử hơn hắn là cái chắc."

Lên đênh trên biển khơi ba ngày, cuối cùng cũng tới đất liền. Trong ba ngày qua hắn được Kiếm Tu chỉ điểm rất nhiều. Hắn biết được sư phụ mình là đồ đệ của Đa bảo đạo nhân, là đại đồ đệ tử của Thông Thiên thánh nhân Triệt giáo. Hắn cảm thấy khóc không ra nước mắt, tại sao lại rơi vào đúng ngay cái bàn ba chân này chứ. (ý lung lay để sập ấy mà.v) Hắn cũng có biết khá nhiều về Triệt giáo thông qua game, truyện... Triệt giáo là một trong tam giáo lớn nhất giới phong thần, môn chủ là Thông Thiên giáo chủ- là đồ đệ thứ ba của Hồng Quân đạo tổ, được làm môn nhân của đại giáo phái như này rất hãnh diện a. Nhưng cái giáo phái này trong phong thần chiến gần như là bị tận diệt, ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng bị bắt, nghĩ đến đây hắn bắt đầu lo cho số phận của mình. Nhưng thôi kệ đi, nếu có chuyện gì xảy ra, chạy vẫn là trên hết.

Nhưng việc làm hắn tiếc nhất không phải là gia nhập vào Triệt giáo mà chính là cái thân thể của hắn. Nghe Kiếm Tu bảo hắn sau khi trúng hỏa kiếm của Lí Dĩ đã lâm vào trạng thái nguy kịch, nhưng nhờ được phục đơn dược và được thảo mà hắn thoát hiểm. Hơn hết được thảo và đơn dược là loại rất hiếm, nếu người thường dùng sẽ trực tiếp hình thành bán tiên thể, có thể nhanh chóng tu luyện tiên quyết. Nhưng thất vọng thay, hắn không hình thành tiên thể gì cả, mà chỉ có thân thể kim cương bất toại, đao thương bất nhập thôi. Nếu thật là đao thương bất nhập thì hắn vui còn không hết, cái này đúng là vô địch thiên hạ a, thử nghĩ xem bạn chỉ cần đứng cho tên kia chém bao nhiêu tùy thích nhưng không làm gì được, trong khi bản thân lại có thể thoải mái vui đùa đối phương. Nhưng đó chỉ là giới hạn ở vũ khí phạm nhân thôi, những binh pháp của tiên nhân thì còn phải xem lại... trường thương của Ngưu vương là một ví dụ đây, nhưng mà thân thể hắn cũng có thể bót đi một phần sát thương của những binh khí đó vào người. Haiz, nếu như ở thế giới khác thì mình là vô địch rồi, ở đây là phong thần giới a, nơi phép thuật ngự trị, kim cương bất toại bất quá cũng chỉ như là cái bao cát trong tay tiên nhân thôi.

Tàu cập bến, Kiếm Tu đưa cho hắn một cái mặt nạ bảo hắn mang vào, mặc dù không hiểu ý Kiếm Tu muốn gì nhưng lệnh sư không thể không nghe. Bước xuống tàu, hắn đã thấy một đoàn người ở đó, dẫn đầu là một thanh niên trông rất giống hắn. Trước hắn cứ nghi ngờ việc Kiếm Tu thổi phồng lên, nhưng giờ đây thì hắn nhận ra thanh niên trước mặt thật sự không khác mình một chút nào, có chăng là ở thanh niên đó có một phong thái vương giả mà hắn không có được.

_Sư phụ, người đi đường vất vả rồi. Vị này là...

Thanh niên khom người cúi chào Kiếm Tu. Khi đưa mắt sang nhìn Hoàng Minh và nói.

_Được rồi, đồ nhi, chúng ta về trước rồi nói chuyện sau.

_Dạ vâng, thưa sư phụ. Khởi kiệu, về phủ.

Quay sang đoàn tùy tùng, thanh niên nọ ra lệnh.

Khi kiệu về tới phủ, thanh niên nọ dẫn Kiếm Tu và Hoàng Minh vào thư phòng của mình. Nhìn Kiếm Tu đánh mắt, thanh niên nọ bảo gia nhân chuẩn bị trà rồi lui ra ngoài.

_Con bỏ mặt nạ ra đi, ở đây không có người ngoài rồi.

Kiếm Tu quay sang Hoàng Minh nói.

_Ra mắt sư huynh.

Tháo mặt nạ xuống, hắn hơi khom người cúi chào.

_Người này, đây là...

Nhìn vào khuôn mặt hoàn toàn giống mình như đúc, thanh niên nọ vô cùng ngạc nhiên. Hắn hướng về phía Kiếm Tu như chờ đợi gì đó.

_Thế nào, đồ nhi, có phải rất giống với ngươi không.

Kiếm Tu nhấp một ngụm trà, cười nói.

_Thật sự là giống nhau như đúc a, có lẽ đến con còn không thể phân biệt ra nữa mất. À mà sư phụ, vừa rồi hắn gọi con là sư huynh?

_Đúng vậy, đây là Tàn Hoàng Minh, đồ đệ mà ta mới thu nhận được trong chuyến đi lần này, hi vọng hai huynh đệ các ngươi sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

_Điều này thật là kì diệu quá đi. Không những giống nhau như đúc mà chúng ta bây giờ còn là sư huynh đệ với nhau nữa. Hoàng Minh sư đệ, ta tên Từ Tàn, sau này đệ coi như là huynh đệ một nhà với ta, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

_Đa tạ sư huynh.

Nghe vậy hắn vội vàng cảm ơn. Lúc này đi về hắn đã chứng kiến rất nhiều thứ, không những có kiệu lớn đưa rước, mà trang viên này cũng rất lớn, người

làm thì vô số kẻ chứng tỏ sư huynh mình là một người rất giàu và có thể lực a. Có một sư huynh như thế này cũng không tệ, hắc hắc. Vị sư huynh này hình như tên Từ Tân a, cái tên này có vẻ hơi quen tai, nghĩ tới đây cả người hắn đầy mồ hôi, chẳng lẽ...

_Huynh gọi là Từ Tân, chẳng lẽ huynh là...

_Đúng vậy sư đệ, không dấu gì ngươi, cha ta chính là Đế Ất thánh quân, mọi người thường gọi ta với cái tên là Thọ Vương.

Nghe tới đây, Hoàng Minh cảm thấy mình như đi vào ngõ cụt. Không những đầu nhập vào Triệt giáo làm môn nhân, mà bây giờ lại thành huynh đệ với cả Trữ Vương trong truyền thuyết nữa. Cái quái gì thế này, lão thiên, ta làm gì ngươi mà ngươi lại hại ta thế thảm thế này a.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cũng không tệ lắm

Thăm rồi, thăm rồi, thực sự là thăm rồi. Hiện giờ hắn cảm thấy rất rối. Sư phụ là môn nhân của Triệt giáo sẽ đại bại trong Phong thần, nếu như vậy thì dựa vào hiểu biết của hắn về Phong thần, vạch sẵn ra một vài đường lui để có thể tránh bị cuốn vào là được. Nhưng bây giờ thì thăm rồi, sư huynh của hắn là Trữ Vương a, tại sao không phải là Cơ Phát cơ chứ. Nghĩ tới đây hắn cảm thấy ông trời như trên đầu hắn vậy, người ta xuyên không, có năng lực siêu phàm, tiền tài thì vô kể, nữ tử thì ngã vào vòng tay như nắm, nhưng hắn thì sao? Ngay cả đường sống còn bị bịt mắt chứ đừng nói gì tăng tiến. Giờ nghĩ lại lão sư bảo mình giống Trữ Vương, làm sao mà có thể cơ chứ, nếu nói khuôn mặt thì không nói làm gì, dáng này bảo tính cách cũng giống, đùa nhau chác. Theo những gì hắn biết Trữ Vương là một người hoang dã vô độ, lại bạo ngược, không nghe trung thần chỉ trọng nịnh thần và Đắc Kỷ. Càng nghĩ hắn lại càng thêm rối, vừa mới bái sư chẳng lẽ lại bỏ của chạy lấy người, hơn nữa hắn cũng không biết đi đâu lúc này, lỡ chẳng may gặp tên tiên nhân nào đấy thì có khi lại vĩnh biệt thế gian này. Thôi vậy, sau này có cơ hội sẽ tìm cách thoát thân vậy. Tất cả cũng tại vị sư phụ kia a, tính cách vị sư phụ này có thể là rất tốt và trọng tình nghĩa, không hiểu tại sao lại nhận người như Trữ Vương làm đệ tử nữa. Haiz, hi vọng là vị Trữ Vương này không quá tệ như trong nguyên tác.

Đã 3 tháng trôi qua, trong thời gian ở đây phần lớn hắn đều ở trong phủ của Thọ Vương để tầm đạo. Hắn hiện giờ cũng đã hiểu biết sơ qua một chút về cấp bậc tu tiên ở đây. Người mới tu luyện bắt đầu ở mức luyện khí kỳ để bắt đầu thu thập linh khí trong trời đất, rồi tới trúc cơ kỳ, sau khi đạt được kết đan kỳ sẽ hình thành tiên đơn trong người, có thể thăng vân phi hành, tuổi thọ cũng được kéo dài. Tiếp theo là luyện hư kỳ, sau khi đạt cảnh giới luyện hư kỳ cao nhất sẽ tiến hành hợp thể với tiên đơn trong người để hình thành tiên thể, trẻ mãi không già, tuổi thọ kéo dài vô hạn. Sau khi hình thành tiên thể thì còn phải dựa vào cơ duyên, nếu không muốn thăng cấp lên đại thừa cũng phải vài trăm năm, nhưng càng khó khăn hơn là mỗi lần tiến cấp sẽ bắt đầu tiến hành độ kiếp, đối mặt với lôi kiếp, nếu có chuẩn bị thì tốt, còn nếu không thì sẽ bị lôi kiếp đánh cho hồn phi yên diệt. Tầng cao của tiên nhân gồm có thái tiên, huyền tiên và thượng tiên, mỗi cấp đều phân ra sơ, trung và thượng. Mấy cái này thì không cần nói, vài ngàn năm mới có một người. Cuối cùng, đẳng cấp Thánh Nhân, là tồn tại ngang với trời đất, chỉ nhắc tay nhắc chân cũng có thể hủy diệt một đất nước. Còn về Đạo Tổ Hồng Quân, hắn lập tức cho qua, đã là sư phụ của 3 thánh nhân thì chắc lão cũng là trùm của trùm cuối rồi. Khi nhắc tới sức mạnh của thánh nhân, hắn vô cùng e ngại. Phải biết rằng trong cuộc chiến cuối cùng ở Chu Tiên trận, một mình Thông Thiên phải đối đầu với tứ thánh là Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, còn về phần Nữ Oa thì cũng cùng một phe bên Tây Kỳ nhưng vì sao không có trong trận đánh đó thì hắn không biết.

Qua 3 tháng tu luyện. Mặc dù đã phục đơn dược và linh thảo quý hiếm nhưng Hoàng Minh ngoài việc có được thân thể kim cương bất toại thì hắn vẫn không thể làm gì để hấp thu được linh khí. Nếu nói là do căn cơ của hắn kém, là một kẻ ngu độn thì không phải, từng là một học sinh rất xuất sắc, đạt số điểm cực cao trong các kì thi, hơn cả khi học những bộ nội công tâm pháp của Kiếm Tu và Từ Tân đưa cho hắn đã học rất nhanh khiến 2 người vô cùng ngạc nhiên. Nhưng tại sao tới bây giờ hắn vẫn chưa thể hấp thu linh khí, căn biệt là với công pháp của Triệt Giáo việc người phạm có thể tiến hành hấp thu linh khí chỉ cần 1 tuần là đủ rồi, sau đó phải dựa vào căn cơ mà phát triển, điều này khiến Kiếm Tu cũng hơi thất vọng.

_Sư phụ, đệ tử thật bất tài.

Nhìn nét mặt Kiếm Tu, hắn cũng cảm thấy chột dạ. Chắc có lẽ hắn không thuộc về thế giới này nên việc hấp thu linh khí với hắn là vô phương.

_Không có việc gì, mặc dù không hấp thu được linh khí nhưng những nội công tâm pháp ta cho con cũng sẽ giúp con rất nhiều. Có ta và đại sư huynh con ở đây, sẽ không có ai có thể bắt nạt con được đâu.

Kiếm Tu nhìn hắn hiền từ nói khiến hắn vô cùng cảm động.

_Sư đệ, sư phụ nói đúng đấy, nếu có ai dám khinh thường đệ, cứ nói cho sư huynh, ta nhất định sẽ ra mặt giúp đệ.

Từ xa, Từ Tân đi vào cười nói.

_Sư huynh đã trở về. Có lẽ đệ cả đời này cũng chẳng được như sư huynh và sư phụ, chỉ làm phiên 2 người thôi.

Hắn tiếc nuối nói. Sư huynh hắn bây giờ đã tới trúc cơ trung kỳ, sư phụ hắn cũng đã bước vào luyện hư sơ kỳ, còn về phần Ngưu Vương thì nghe sư phụ hắn bảo cũng chỉ là Luyện Hư sơ kỳ mà thôi, nếu như gặp lại chắc chắn Kiếm Tu có thể đánh một trận với hắn, còn về vị nữ tử kia thì thực lực sâu không thấy đấy.

_ Sư đệ nói sai rồi. Đã là huynh đệ thì coi nhau như người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, chỉ cần Từ Tân ta còn trên thế gian này thì đệ sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Nhìn Từ Tân vỗ ngực nói hăng vô cùng cảm động. Hắn biết những lời này của Từ Tân nói ra là thật tâm. Mấy tháng nay hắn cũng đã hiểu thêm rất nhiều về vị sư huynh này. Không những anh tuấn tiêu sái, mà còn rất tài giỏi. Văn thao võ lược, cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Con người của hắn rất trọng tình nghĩa, đối xử với người xung quanh rất tốt, đến cả những gia nhân trong phủ hắn cũng đối xử vô cùng tốt. Trong nguyên tác có nói Trữ Vương là người đam mê tửu sắc, nhưng theo hắn quan sát thì điều này hoàn toàn là sai lầm. Mặc dù Từ Tân là một con tửu quỷ, nhưng hắn tuyệt không phải dạng người háo sắc, có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp nhà quyền quý đưa đến tận cửa nhưng hắn vẫn không màng tới, chỉ hết lòng yêu thương hai người vợ của hắn là Dương Cửu và Khương Văn Sắc. Điều này làm Hoàng Minh không sao lý giải được, đây còn là Trữ Vương mà hắn đã từng đọc trong những cuốn tiểu thuyết không? Phải chăng Trữ Vương trở thành bạo chúa là vì Đắc Kỷ? Nếu nói như vậy thì nên tiêu diệt con hồ ly này trước mới là phải đạo. Có lẽ về phe của Trữ Vương này cũng không đến nỗi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lăn đầu vào triều

_ Sư đệ, mấy tháng nay ngươi cứ giam mình trong phủ như không buồn chán sao?

Từ Tân ngồi một bên nhìn Hoàng Minh, chán nản nói. Đã nửa năm trôi qua, khoảng thời gian này Hoàng Minh đều tự giam mình ở trong phủ để luyện tập với hi vọng có thể hấp thu được một chút linh khí. Sờ đi hắn như vậy là vì hi vọng bản thân sẽ trở nên mạnh mẽ, có thể đương đầu với các tiên nhân khác để sống sót, nhưng phần lớn hắn cảm thấy có lỗi với Kiếm Tu và sư huynh của hắn. Trong nửa năm này, Kiếm Tu và Từ Tân thường xuyên đem tới cho hắn những kì trân dị dược trên thế gian để giúp hắn nhanh chóng có thể hấp thu được linh khí, nhưng kết quả vẫn cứ như cũ, bản thân hắn mặc dù có khỏe thêm, cộng với tinh thần sáng khoái ra thì hắn không thể hấp thụ được một chút linh khí nào.

_ Sư huynh, ta không hề thấy chán nản chút nào cả. Hơn hết ta muốn tu luyện để có thể hấp thu linh khí, không làm phụ lòng của sư phụ và sư huynh.

_ Sư huynh con nói đúng đấy, con hãy ra ngoài thăm thú khắp nơi, đừng nên suốt ngày chỉ ở trong phủ như vậy.

Ở một bên Kiếm Tu cũng muốn khuyên nhủ hắn.

_ Sư phụ, xin người đừng nói nữa. Sư huynh thân là thái tử, một ngày nào đó sẽ kế thừa ngai vị trở thành vua của một nước, không thể kế thừa y bát của sư phụ. Con ra sức luyện tập với hi vọng một ngày nào đó có thể trở thành một vị đại tiên mọi người nể phục, làm rạng danh sư môn.

_ Hoàng Minh, ta biết con có tâm chí muốn tu tiên, nhưng có lẽ con không có duyên với tiên đạo, nếu có thể con hãy đi theo học tập sư huynh của con, cùng giúp huynh ấy bảo vệ đất nước. Ta tin với bản lĩnh của con bây giờ, chắc chắn sẽ là một vị tướng tài giỏi.

_ Sư đệ, sư phụ nói phải lắm. Chẳng cần trở thành tiên nhân làm gì, sư đệ cứ theo ta bảo vệ đất nước này, bảo vệ cư dân bách tính.

Từ Tân vỗ vai Hoàng Minh và nói.

_ Đa tạ sư huynh và sư phụ, con xin nghe giáo huấn.

Đến nước này Hoàng Minh cũng chẳng muốn cố gắng làm gì nữa. Không thành tiên nhân thì vào triều làm quan có sao đâu? Nếu như làm tốt thì có khi lại sung sướng cả đời ấy chứ. Thêm cả nếu vào triều làm quan, với hiểu biết của mình, có khi lại lật được cái ván cờ này cũng nên. Suy nghĩ thông suốt, tính thần hắn bắt đầu sáng khoái hẳn ra.

_ Nếu đã như vậy thì mấy hôm nữa con hãy theo ta và sư huynh vào triều

_ Vào triều? Sớm như vậy à, con còn chưa chuẩn bị xong tinh thần.

Hắn cười cười đáp.

_ Tiểu tử, tướng ngươi buồn rầu lắm chứ, giờ đã cười đùa được rồi à. Ta và sư phụ dẫn ngươi vào triều chỉ để ngươi mở mang thêm kiến thức của ngươi thôi. Bây giờ vẫn còn quá sớm để ngươi có thể vào triều làm quan được.

_ Hắc hắc, vậy sau này tiểu nhân xin nhờ thái tử gia nâng đỡ nhiều.

Hắn làm bộ khom người cười lấy lòng.

_ Biển, nhìn bộ dạng của ngươi sau này nhất định là một gian thần rồi, có khi ta phải ra tay tiêu diệt ngươi từ sớm thôi.

_ Hắc hắc, chúng ta là huynh đệ một nhà à, thái tử gia nhất định sẽ không bạc đãi tiểu nhân đâu.

Nhìn 2 đồ đệ của mình cười đùa với nhau Kiếm Tu cảm thấy rất vui. Đại đồ đệ thân là thái tử sẽ không theo lão kế thừa được y bát của mình. Nhị đồ đệ thì lại vô duyên với tiên đạo. Nhưng 2 đồ đệ của lão đều là có cốt cách hơn người, có lẽ với lão như thế này đã là viên mãn rồi.

Hai ngày sau, hấn cùng Kiếm Tu và Từ Tân vào triều để dự chầu. Trên đường đi hấn đã được dặn đi dặn lại chỉ cần đứng yên quan sát rồi học tập, không cần nói hay làm bất cứ thứ gì. Việc này khiến hấn vô cùng buồn bực, hấn có phải con nít 3 tuổi đâu cơ chứ. Nhưng mặc dù bực tức trong lòng nhưng hấn vẫn nghe theo, có trời mới biết nếu trong buổi chầu mình làm gì hay nói gì đó có khi bay đầu chứ chả chơi.

Đến đây đúng là mở rộng tầm mắt của hấn. Hoàng cung đúng là nơi xa hoa bậc nhất, khuôn viên rộng lớn cùng với những kiến trúc tinh xảo khiến hấn thật muốn chạy đi thăm thú khắp nơi. Bên trong chính là Chiêu Tuyền điện, đây là nơi mà các buổi chầu diễn ra. Lúc hấn bước vào đã thấy 2 hàng người được chia ra đứng ở hai bên. Một bên là một dãy những người được trang bị khôi giáp chỉnh tề, đứng đầu là một lão nhân tóc bạc, có lẽ đây chính là hàng ngũ các quan võ. Vậy bên kia thì toàn những người dáng vẻ đạo mạo, nho nhã, đứng đầu cũng là một lão nhân tóc hoa râm. 2 người này chính là Thừa Tướng Thương Dung và Thái Sư Văn Trọng, đây chính là 2 vị đại thần đã hết lòng ủng hộ Trụ Vương mặc dù biết Trụ Vương chỉ là một tên bạo ngược, hoang dâm vô đạo. Đi theo sư phụ và sư huynh đứng ở một bên, hấn bắt đầu nhìn quanh, mãi cho đến khi chân hấn sắp chịu không nổi nữa thì một người mặc long bào bước vào và ngồi lên ngai vàng. Đây chính là Đế Ất ư? Khác xa so với tướng tượng của hấn, nhìn thế nào cũng chỉ là một lão nhân già yếu, bệnh tật, đâu có chút nào trông giống với một vị vua của một nước cơ chứ.

_Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Tiếng hô vang lên làm cắt ngang suy nghĩ của hấn, nhìn mọi người xung quanh đều quỳ xuống hấn bất giác cũng sợ.

_To gan, gặp vua mà không quỳ là tội bất kính. Tam đệ, người theo ngươi muốn khi quân phạm thượng hay sao?

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn hấn với con mắt kinh ngạc. Người lên tiếng là một thanh niên áo trắng, lúc trước được Từ Tân giới thiệu là Vi Từ Diễm, con thứ hai của Đế Ất. Vi Từ Diễm là con của một phi tần khác nên rất ghen ghét với vị thế của Từ Tân. Còn về phần Vi Từ Khải- con trai trưởng của Thái Ất cũng chả tốt đẹp gì cho cam, mặc dù cả hai đều là anh em ruột nhưng Từ Khải được sinh ra khi mẹ cả hai đang làm thiếp cho Đế Ất, sau khi lên làm hoàng hậu mới hạ sinh ra Từ Tân. Điều này khiến Từ Tân bị cả 2 người anh của mình luôn tìm cách tính kế hãm hại.

_Xin phụ hoàng khai ân. Đây là sư đệ của con, bởi vì bấy lâu nay hấn theo sư phụ ẩn cư trên núi tu luyện đạo thuật nên không hề biết lễ nghĩa, xin phụ hoàng khai ân.

Từ Tân lên tiếng cầu xin. Lúc này Hoàng Minh cũng đã quỳ xuống và không dám ngẩng đầu lên. Mẹ kiếp, lại quên mất cái vụ này nữa chứ, bây giờ không khéo bị kết tội khi quân mất đầu chứ chả chơi.

_Nếu đã là đệ tử của quốc sư thì lần này bỏ qua vậy, các khanh có ý kiến gì không?

Đế Ất đưa mắt nhìn xuống dưới quần thần, lên tiếng hỏi.

_Hoàng thượng thánh minh.

Tất cả văn võ bá quan đồng thanh đáp.

_Tạ ơn hoàng thượng khai ân.

Lúc này cả hấn và Kiếm Tu đều lên tiếng cảm tạ. Hấn cảm thấy nhẹ cả người, thiếu chút nữa là phải về chầu trời rồi.

_Được rồi, các khanh bình thân.

_Tạ ơn hoàng thượng.

_Các khanh cần gì có thể trình lên.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yến tiệc

Thực sự thì những gì văn võ bá quan thảo luận ngày hôm nay hấn cũng chả thêm để tâm, nhưng có một điều làm hấn vô cùng bực tức. Văn Thái Sư vừa chiến thắng trở về sau cuộc chiến với Quỷ Phương ở phía bắc. Bọn người này chỉ chăm chăm vào việc tổ chức tiệc linh đình để cảm tạ thần linh, thánh tổ Thành Thang bảo trợ, giúp nhanh chóng dẹp yên phản loạn. Ta khinh, nếu thánh tổ Thành Thang có linh thì còn mất nước vào tay Cơ Phát sao? Các người tạ ơn thần linh để sau này bọn hấn cùng Cơ Phát thảo phạt các ngươi sao? Cái các ngươi cần là biết ơn những người như Văn Thái Sư và các chiến sĩ đã anh dũng ngoài sa trường kia kìa. Mặc dù trong lòng cảm thấy bực tức nhưng hấn cũng chả dại mà phác tác ra ngoài, hấn biết người xưa rất coi trọng thần thánh, nếu hấn dám ý kiến có khi tội còn nặng hơn cả khi quân phạm thượng nữa. Vứt cái vô đề này qua một bên, cái làm hấn chú ý đến

chính là hôn sự của Hoàng Phi Yến với sư huynh hấn. Hoàng Phi Yến là em gái của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, sau này vì Hoàng Phi Hổ đầu phục quân Chu nên đã bị chính tay Trụ Vương giết chết. Chắc, vị sư huynh này đúng là sung sướng a, đã có hai người vợ như hoa như ngọc hết lòng hầu hạ, bây giờ còn sắp có thêm một bà vợ bé nữa.

_Đệ làm ơn đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó nữa được không?

Ngồi trên xe ngựa, Từ Tân hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt gian tà của Hoàng Minh.

_Hắc hắc, sư huynh, chúc mừng huynh a, nghe bảo Hoàng tâu là một cô gái rất xinh đẹp a.

Hoàng Minh cười cười nói.

_Xinh đẹp thì đã sao? Nàng cũng không thể được chọn ý chung nhân cho bản thân mình được.

Từ Tân chán nản nói.

_Vậy tại sao huynh lại không từ chối.

Nhìn Từ Tân vẻ mặt nghiêm túc, Hoàng Minh cũng không cười đùa như trước nữa.

_Nếu như ta làm được ta nhất định sẽ làm, nhưng thật sự, cuộc hôn nhân này cũng chỉ nhằm để củng cố thực lực của hoàng triều mà thôi. Chỉ hi vọng ta có thể bù đắp một phần nào đó cho nàng ta.

Hoàng Minh biết những lời này của Từ Tân là thật lòng. Bản thân hấn cũng biết Từ Tân không mấy coi trọng những hôn nhân mang tính chính trị như vậy, Khương Văn Sắc và Dương Cửu cũng như vậy, bởi vậy Từ Tân luôn hết mực yêu thương 2 người vợ của mình. Chính điều này làm Hoàng Minh hoàn toàn không thể hiểu được, đây còn đâu bóng dáng một Trụ Vương đắm ở được miếu tả trong sách vở nữa. Vả lại Từ Tân, hấn an ủi.

_Sư huynh đừng lo, Hoàng tâu thư lấy được phu quân như huynh là rất hạnh phúc rồi.

_Ha ha, được rồi, vấn đề của ta tạm không nhắc đến nữa. Hay nói đến chuyện của ngươi đi.

Từ Tân khoát vai Hoàng Minh cười nói.

_Ta? Có gì để nói sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi.

_Tuổi đệ cũng không còn nhỏ nữa, bằng tuổi ngươi ta đã có 2 đứa con rồi đấy, ngươi còn không mau tính chuyện chung thân đại sự của ngươi đi.

_Ta xin, thật sự thì lúc này ta chỉ muốn chuyên tâm vào việc tu luyện thôi.

_Suốt ngày chỉ biết tu luyện, ngươi không cảm thấy nhàm chán à?

_Sư huynh con cũng có ý đúng đấy, ta thấy nếu con thành gia lập thất có khi sẽ tốt hơn nhiều.

Kiểm Tu ngồi một bên cũng cười nói vào.

_Sư phụ, ta thực sự chỉ muốn tu luyện thôi, còn cái đó thì tùy duyên đi.

Thấy cả hai người cùng công kích, Hoàng Minh cũng chỉ buông ra được một câu như vậy thôi.

_Sư đệ, tối nay là yến tiệc mừng Văn Thái Sư chiến thắng trở về, hay là ngươi đi cùng ta với sư phụ tới đó, nếu hợp nhãn với tiểu thư nhà nào, ta nhất định sẽ giúp ngươi.

_Ta xin, huynh nhìn ta giống kẻ vô dụng lắm sao. Tán gái á, huynh còn kém xa ta nhiều lắm.

Hấn cười cười nói.

Buổi tối hấn cùng với sư phụ và sư huynh đi vào trong thành dự yến tiệc. Đây là lần đầu tiên Hoàng Minh tham gia vào yến tiệc như thế này, đúng là được mở rộng tầm mắt. Để Át trước quần thần phát biểu, nôm na là cảm tạ thần linh, thánh tổ Thành Thang đã phù hộ giúp đẩy lui được quân phản loạn. Mặc dù không đồng tình nhưng hấn cũng chỉ cam lòng im lặng ở một bên lắng nghe thôi. Đây là lần đầu tiên hấn được nhìn kỹ Văn Trọng. Văn Thái sư là nguyên lão hai triều, năm nay đã hơn 50 tuổi, tướng mạo uy nghiêm, hai mắt có thần, cả người tỏa ra khí chất phi phàm mà người thường không có được. Hoàng Minh thầm tiếc cho một người như Văn Trọng, đến cuối cùng cũng không thoát được tai kiếp ở Tuyệt Long Lĩnh. Ngồi ở phía dưới Văn Trọng là một vị tướng quân trẻ tuổi, mặt phượng mày ngài, đề râu ngắn, chính là Hoàng Phi Hổ. Đây chính là một trong những đại công thần trong việc chinh phạt Trụ, hấn muốn sớm kết giao với người này, hi vọng có thể lôi kéo hấn ở lại nhà Thương.

Để Át phát biểu xong cũng là lúc yến tiệc chính thức được bắt đầu. Sơn hào hải vị được đưa lên, mặc dù ẩm thực thời cổ đại không phát triển như thời đại của hấn nhưng những thức ăn ở đây khiến hấn vô cùng hài lòng.

_Phụ hoàng, lần trước tam đệ tại Phi Vân Các biểu diễn một màn “thác lương hoá trụ”. Hôm nay là ngày yến tiệc chiêu đãi quần thần, đúng lúc sư đệ của tam đệ xuất sơn, ta tìm một vài tên võ sĩ đến độ sức với sư đệ hấn một phen, vừa trợ tửu hứng và cũng cho chúng ta được mở mang tầm nhìn xem nhị đồ đệ của Kiếm Tu Quốc Sư như thế nào.

Người lên tiếng chính là Vi Từ Diễn. Từ trước đến nay hấn đều si mê Hoàng Phi Yến nhưng không được đoái hoài tới, nay mê nhân lại được gả cho tam đệ, người mà hấn căm hận nhất. Mặc dù trước giờ có đấu đá nhưng đều là hấn chịu thiệt, bây giờ hấn muốn nhân cơ hội này làm xấu mặt sư đệ của tam đệ, xem như trả bót những uất ức trong lòng bấy lâu. Mặc dù hấn không biết sư đệ của tam đệ lợi hại ra sao, nhưng nhìn kĩ thì chẳng có bao nhiêu uy hiếp cả, nhưng võ sĩ hấn mang về là những võ sĩ uy dũng nhất phía bắc, bất kì ai trong bọn họ cũng đều có thể đánh bay được tên sư đệ yếu đuối kia của tam đệ.

Đang thưởng thức món ăn ngon bên này, Hoàng Minh cũng vô cùng ngạc nhiên. Hấn biết giữa Từ Tân và hai người huynh đệ của mình không được hòa hợp, vì vương quyền mà tranh giành đấu đá nhau. Nhưng hấn tuyệt không nghĩ được tại sao Vi Từ Diễn lại nhắm vào hấn.

_Tại hạ Vi Từ Diễn, không biết xưng hô với vị đạo trưởng kia như thế nào?

Thấy Hoàng Minh không lên tiếng, Vi Từ Diễn cảm thấy hơi bức tức nhưng không tiện phát tác.

_Tại hạ họ Tân, tên Hoàng Minh, bất quá chỉ luyện qua một chút võ công, không xứng đáng với hai chữ “đạo trưởng”.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp. Hấn thật sự không muốn đôi co vấn đề này, càng không muốn lên đài đấu, hấn chỉ dư hơi để đi làm người biểu diễn mua vui cho người khác cả.

_Đạo trưởng quá lời rồi, đạo trưởng là đệ tử của Quốc Sư thần thông quảng đại, nào có thể chỉ biết một chút võ công kia chứ, hay là đạo trưởng không dám lên?

Thấy Hoàng Minh không có vẻ như là muốn đấu, Vi Từ Diễn thầm khinh bỉ trong lòng.

_Nhị ca, sư đệ của ta thực sự không lên đấu, nếu không hay để ta tiếp người của huynh.

Thấy tình hình căng thẳng, Từ Tân lên tiếng giải vây.

_Tam đệ, chúng ta đã được nhìn qua sức mạnh của ngươi rồi, bây giờ chỉ muốn nhìn xem thực lực của sư đệ ngươi là như thế nào thôi. Chẳng lẽ đồ đệ của Quốc Sư lại là một kẻ hèn nhát không ra gì sao?

Vi Từ Diễn châm chọc.

_Ngươi...

Đang định phát tác thì Từ Tân được một bàn tay ngăn lại.

_Sư huynh việc này để đệ lo.

Hoàng Minh nhỏ tiếng nói với Từ Tân.

_Nếu như mọi người đã có lời mời, thì ta cung kính không bằng tuân mệnh vậy.

_Được, vậy xin mời đạo trưởng bước lên phía trước.

Nói rồi Vi Từ Diễn kêu người cho gọi các võ sĩ của hấn vào. Nhìn thân hình đồ sộ của những tên này khiến Hoàng Minh chắc lưỡi. Bọn này ăn gì mà to khủng khiếp, nhìn những tên này so với hấn giống như người khổng lồ so với tí hon vậy. Nhưng mặc dù vậy Hoàng Minh vẫn tự tin với thực lực của bản thân, với tâm thần kim cương bất toại cộng với những võ công hấn đã tu luyện, cho dù có vài tên nhân phổ thông hấn vẫn có thể đánh được một trận chứ đừng nói những tên người thường này.

_Các ngươi lên hết một lượt đi cho ta đỡ tốn thời gian.

Nhìn những tráng hán cao to vạm vỡ, Hoàng Minh đưa ngón tay ngoắc ngoắc khiêu khích.

Như đã động tới lòng kiêu ngạo của họ, những tráng hán lập tức giận dữ. Đối với họ tên trước mặt chẳng khác nào một đứa con nít, chỉ cần một quyền là có thể đánh bay được hấn, nhưng tên này lại dám cuồng ngôn khiêu khích bọn họ. Một tráng hán lao tới tung một quyền to vào người Hoàng Minh. Những tưởng người nhỏ bé đó sẽ né tránh, nhưng hấn vẫn hoàn toàn đứng đó. Mắt thấy quyền đầu của tráng hán sắp trúng vào người Hoàng Minh, mọi người đều hoảng sợ, một người nhỏ bé như vậy nếu trúng quyền đó không chết cũng bị thương nặng a. Trong lòng Vi Từ Diễn như nở hoa, đúng rồi, đánh chết hấn đi.

Nhưng cảnh tượng chàng trai nhỏ bé bị đâm bay đi không diễn ra. Khi quyền của tráng hán sắp chạm tới liền bị bàn tay của Hoàng Minh chặn lại.

_Hắc hắc, hình như ngươi chưa xuất toàn lực thì phải. Giờ thì xem đây.

Mỉm cười trêu chọc trắng hán, Hoàng Minh đưa chân lên đá thẳng vào bụng của trắng hán nọ khiến cả người hán bay ngược về sau. Nặng nề rơi xuống sàn, hốc mắt trắng hán nọ trắng dã, đã bất tỉnh. Đây là Hoàng Minh còn nhẹ tay, nếu không thì có lẽ một cước đó cũng khiến cho trắng hán kia tàn phế cả đời.

Bên kia, những trắng hán khác nhìn thấy một người của mình nhanh chóng đã bị đánh bay thì lập tức ngạc nhiên. Họ biết được thực lực của đồng bạn mình, nếu một cước có thể đá bất tỉnh được hán thì con người bé nhỏ kia kinh khủng đến mức nào. Bọn hán cũng không tin là đồng bọn hán đang diễn trò, bọn hán đã được Vi Từ Diễn ra lệnh là đánh cho tên trước mặt tàn phế. Nhưng nhìn tình hình hiện giờ, bọn hán không còn dám khinh thương cái tên nhỏ bé trước mặt nữa.

_Vẫn quy tắc như cũ, các ngươi lên một lượt đi.

Nhìn những trắng hán không có động tĩnh, Hoàng Minh lên tiếng.

Đứng, tất cả cùng lên. Ở đây bọn họ có hơn mười người, nếu tất cả cùng lên có thể sẽ áp chế được gã quái vật trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đại hiển thần uy

Nhìn nhau gật đầu, hơn mười trắng hán nhất tề lao lên tấn công Hoàng Minh. Nếu nói một cước đá bay một trắng hán vừa rồi của Hoàng Minh khiến mọi người kinh ngạc, thì bây giờ tất cả đều khiếp sợ trước võ công của hán. Hơn mười trắng hán lao vào Hoàng Minh như miếng thịt béo, nhưng nhìn hán tả xung hữu đột giữa vòng vây đó, lần lượt đánh ngã tất cả những trắng hán xung quanh mình. Khi người cuối cùng nằm xuống, xung quanh không hề có bất cứ âm thanh nào, mọi người xung quanh không khỏi bàng hoàng. Một người nhìn không có sức uy hiếp nào với chiếc mặt nạ kì lạ trên mặt, tưởng chừng như có thể bị một đám của các trắng hán kia là có thể đo ván. Nhưng điều không tưởng được là, một mình hán đã cho tất cả trắng hán kia đo sàn dưới chân mình, điều này thật quá mức thần kì đi.

_Hay, hay, đúng là đồ đệ của Quốc Sư đại nhân, võ công thực sự rất cao cường. Xin hỏi vị đạo hữu này xưng hô như thế nào? Văn Trọng vuốt chòm râu, sáng khoái nói khiến mọi người dân trấn tĩnh lại.

_Tiểu đệ Tàn Hoàng Minh, nhị đồ đệ của Kiếm Tu sư phụ ra mắt Văn sư bá.

Hoàng Minh khom người chấp tay hành lễ với Văn Trọng. Luận về bối phận Văn Trọng là đệ tử của Kim Linh Thánh mẫu, cũng chính là sư đệ đồng môn với Kiếm Tu, là trưởng bối của Hoàng Minh. Thấy Hoàng Minh hiểu lễ nghĩa như vậy khiến Văn Trọng rất vui, miệng không ngừng khen hán.

_Quả không hổ danh là đồ đệ của Quốc Sư đại nhân, ta cũng vừa mới được người khác tặng cho một đôi bạch hổ ở bắc địa, không biết Tàn đạo hữu có hứng thú muốn thử sức với bọn chúng một phen hay không?

Vi Từ Khái nhấp một ngụm rượu, lên tiếng hỏi. Mặc dù lời nói của hán có vẻ như tán thưởng, nhưng Hoàng Minh sao có thể không hiểu được. Mẹ kiếp, hai tên nhị thế tổ các ngươi, ăn no rửng mỡ không có việc gì làm lại đi chọc lão tử, được rồi để xem hai con mèo nhỏ của các ngươi có làm gì được ta không?

_Nếu như Vi Từ Khái đại nhân có lời mời thì tại hạ xin lĩnh mệnh.

_Sư đệ, ngươi không được vọng động, ta nghe nói bạch ở bắc địa vô cùng to lớn và hung dữ. Việc này hay là thôi đi, ta sẽ giúp đệ thoát thân.

Nhìn Hoàng Minh lại muốn đánh, Từ Tân nhỏ tiếng khuyên ngăn. Hán cũng nghe được từ những binh sĩ chinh chiến ở phía bắc với Quỷ Phương, những con bạch hổ ở đó có thể dùng móng vuốt của mình đập nát một tảng đá chứ chả chơi.

_Sư huynh, đừng lo cho ta. Huynh quên thân thể của ta là đạo thương bất nhập a. Sẽ không có việc gì đáng ngại đâu.

Hán vỗ vai Từ Tân trấn an. Đùa gì chứ, bất quá chỉ là hai con mèo nhỏ mà thôi, có cần phải như gặp đại địch như vậy không. Nhưng mạnh mẽ chưa được bao lâu thì khi nhìn thấy hai con bạch hổ hán cảm thấy mình hơi liều rồi. Thân thể hai con bạch hổ này to gấp đôi hổ bình thường, nhìn những móng vuốt và cặp răng nanh của nó khiến Hoàng Minh không rét mà run. Nhưng hán biết bây giờ mà rút lui thì không còn mặt mũi nào nữa, hi vọng cái thân thể này sẽ chịu đựng được.

Văn Trọng, Kiếm Tu hợp lực tạo thành một kết giới nhỏ để bảo vệ những người xung quanh. Cửa lồng được mở ra, cả hai con bạch hổ thông thả đi ra, cặp mắt đỏ ngầu của chúng nhìn thẳng vào thân thể nhỏ bé trước mặt. Chúng không có vẻ gì là vội vã cả. Với chúng, thứ trước mặt chỉ có thể coi như là bữa ăn nhẹ của chúng mà thôi.

Nhìn bọn hổ vẫn ung dung và coi mình như món đồ chơi khiến Hoàng Minh cảm thấy tức giận. Hai con súc sinh này, lão tử không ra oai thì chúng mày còn khinh thường ta nữa a. Nghĩ là làm, Hoàng Minh nhún chân bật người lao về phía trước tung một quyền vào thẳng mặt của một con bạch hổ, quyền này khiến nó bay đi một đoạn xa đập thẳng vào kết giới. Lồm cồm bò dậy, cả hai con bạch hổ đều không thể tưởng tượng được rằng kẻ mà bọn chúng

cho là con mồi lại ra tay trước, điều này như đã chạm vào tự tôn của bọn chúng. Cả hai con đều gầm lên và lao về phía Hoàng Minh. Từ trước đến nay, Đại Thương đã nhiều lần giao chiến với Quý Phụng ở phía bắc nhưng cũng không thu được lợi ích gì quá to lớn, một phần ở nơi đó địa hình hiểm trở, một phần vì bị đội quân bạch hổ cản lối. Với sức mạnh và sự nhanh nhẹn của mình, đội quân bạch hổ này đã khiến cho quân Đại Thương nhiều lần đại bại, đến ngay cả những người thần thông quảng đại như Văn Trọng cũng không có cách gì có thể đối phó được với đội quân này. Nhìn hai con bạch hổ chạy tránh né con người nhỏ bé trước mặt như hung thần khiến mọi người không dám tin đây chính là loài bạch hổ khát máu khiến đại quân Nhà Thương đau đầu.

Nhìn hai con bạch hổ hầu như chẳng còn một chút chiến ý nào, chỉ biết chạy trốn xung quanh khiến Hoàng Minh buồn chán. Thẳng tay cho mỗi con một quyền vào đầu khiến chúng bất tỉnh đi, rồi ném cả hai con lại vào lồng. Lúc này hắn mới ôm quyền cúi chào mọi người xung quanh như kết thúc một màn biểu diễn đặc sắc. Nhìn cả hai con bạch hổ đều nằm bất tỉnh ở trong lồng khiến văn võ bá quan hoàn toàn kinh ngạc trước màn biểu diễn vừa rồi.

_Hay, thật sự rất hay. Vị đồ đệ này của Quốc Sư thật sự thần thông quảng đại.

_Ha ha, Thương thừa tướng quá khen rồi.

Lão thực sự cảm thấy trong lòng rất vui, nhị đồ đệ này mặc dù vô duyên với tiên đạo, nhưng thử nhìn mà xem, liệu trong nhân gian có mấy ai có thể là đối thủ của hắn, chưa kể nếu như là tiên nhân phổ thông có khi còn bại dưới tay của hắn nữa. Nhưng Kiếm Tu vẫn có một tia tiếc nuối, nếu như nhị đồ đệ này không vô duyên với tiên đạo, với ngộ tính của hắn, chắc chắn ít nhất cũng sẽ bước vào hàng ngũ Huyền Tiên cũng không chừng.

_Ha ha, Quốc sư thật khiêm tốn quá rồi. Ta nhìn vị sư đệ này khí chất bất phàm, võ công cao cường, nếu cống hiến cho Đại Thương chúng ta, nhất định sẽ là một vị tướng quân khiến quân địch nghe danh cũng khiếp sợ a.

Văn Trọng cũng nói thêm vào.

_Ha ha, nhất định, nhất định rồi.

_Thật sự màn biểu diễn vừa rồi của Tàn đạo trưởng thật khiến người khác cảm phục. Chẳng hay Tàn đạo trưởng tại sao lại đeo mặt nạ như vậy, chẳng lẽ có điều gì khuất tất hay sao?

_Nhị đồ đệ nói rất đúng, nếu không có gì thì xin Tàn đạo trưởng cùng bỏ mặt nạ cho chúng ta được diện kiến.

Vì Từ Diễn và Vì Từ Khải muốn hạ nhục Hoàng Minh, nhưng không những không làm được mà còn cho người ta cơ hội thể hiện, cục tức này khiến hắn không nuốt trôi được. Mẹ kiếp, thằng ngu này giờ muốn thế nào nữa đây, lão tử đeo mặt nạ thì ảnh hưởng đến sinh lý của nhà ngươi sao? Sao không đi kiếm vài tiểu muội muội nào mà giải quyết, hết lần này đến lần khác lại tìm ta gây phiền toái như vậy chứ. Đang định lên tiếng thì Kiếm Tu ngăn hắn lại.

_Bẩm báo hoàng thượng, đệ tử của thần vi tu luyện yếu quyết của bản môn, nên không thể gỡ bỏ mặt nạ này xuống được, mong bệ hạ đừng trách tội.

_Quốc sư, ngài nói vậy là sai rồi. Mặc dù là tu luyện yếu quyết, nhưng chỉ cần lấy mặt nạ xuống một chút để mọi người diện kiến cũng đâu có làm sao. Chẳng lẽ nói các ngươi làm điều gì khuất tất không muốn người khác biết?

Vì Từ Diễn vẫn không buông tha. Điều này thật sự khiến Hoàng Minh cảm thấy vô cùng tức giận. Nếu ở đây không phải là hoàng cung thì có lẽ hắn đã sớm cho tên kia thành đầu heo rồi.

_Từ Diễn, con im miệng lại cho ta. Tâm lòng của Quốc Sư trước nay mọi người đều thấu hiểu, người luôn hết lòng vì đất nước Đại Thương của ta, tam đệ của ngươi cũng là đệ tử của ngài. Nếu như ngươi nói vậy không lẽ ngươi nghi ngờ luôn cả tam đệ của ngươi?

Ngồi bên trên Đế Át quát.

_Phụ hoàng, con...

_Được rồi, ở đây cũng không có việc của ngươi nữa. Ngươi lui về trước đi.

Đế Át hạ lệnh trục khách. Từ Tàn là con út nhưng lão rất mực hài lòng với người con này, không tài giỏi mà còn rất được lòng người. Nhưng còn hai người con lớn của hắn, một kẻ thì ngu ngốc chỉ biết an chơi trác táng, một kẻ thì âm hiểm luôn muốn tính kế người khác. Tại sao các con của lão lại không thể như lão và đệ đệ của mình, cùng nhau chung sức xây dựng đất nước này cơ chứ. Mấy năm nay Đế Át cơ thể suy yếu, luôn mang bệnh trên người. Đến hôm nay mới khỏe lên được một chút, lại thêm Văn Thái Sư vừa chiến thắng trở về khiến hắn rất vui mà mờ yếm tiệc. Nhưng tất cả lại bị hai thằng con trời đánh kia phá hỏng. Tâm tình không tốt, Đế Át ngồi hàn huyên với mấy người Văn Trọng vài câu rồi tuyên bố tan tiệc.

Về phần Hoàng Minh. Sau sự cố ngày hôm nay, hắn biết mình đã vô tình bị kéo vào cuộc tranh đấu của hoàng thất. Nhìn ánh mắt cay độc của Vì Từ Diễn nhìn Từ Tàn lúc ra về khiến hắn cảm thấy áy náy. Có lẽ nếu hắn không thể hiện quá mức như vậy thì Vì Từ Diễn cũng không đến mức quá mất mặt như vậy.

_Sư huynh, hôm nay thật xin lỗi, có vẻ như lại rước thêm phiền toái cho huynh rồi.

_Ha ha, việc này đệ không cần để ý làm gì. Việc này trước giờ đã là như vậy rồi, không phải là do đệ đâu, đừng tự trách mình nữa.

Từ khi được làm Thái Tử đến giờ, hắn luôn luôn bị hai hoàng huynh của mình tính kế. Hắn thật sự hi vọng mình có thể hòa hợp với cả hai người, cùng góp sức bảo vệ Đại Thương này. Nhưng tất cả chỉ là vọng tưởng, càng ngày những chiêu trò của hai vị hoàng huynh của hắn càng âm hiểm, nhưng hắn vẫn

nhắm mắt bỏ qua, hi vọng cả hai sẽ tỉnh ngộ_Này huynh, nhìn ta như vậy làm gì, ta không có sở thích đặc biệt đó đâu a.

Cảm thấy ánh mắt Từ Tân nhìn mình nhưng có vẻ gì đó mang một chút u sầu, Hoàng Minh lên tiếng trêu đùa.

_Sở thích đặc biệt, đó là cái gì?

Từ Tân hoàn toàn không hiểu những gì Hoàng Minh nói.

_À đó là...

Ghé sát vào tai Từ Tân, Hoàng Minh thì thầm.

_Cái này mà người cũng nghĩ ra được a. Từ nay về sau, cách ra xa ta một chút.

Đẩy đẩy người Hoàng Minh ra, Từ Tân cũng lớn tiếng trêu đùa. Với hắn có lẽ người trước mặt này mới chính là huynh đệ thực sự của mình. Haiz, nếu như hai người kia cũng như vị sư đệ này thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Gặp gỡ Hoàng Phi Yến cùng Đặng Thiên Ngọc

Sau khi thể hiện sức mạnh của bản thân ở yến tiệc trong cung, sáng hôm sau Hoàng Minh chỉ muốn nằm ngủ nướng ở trên giường. Nhưng thật sự ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Trong khi hắn vẫn đang say giấc nồng thì lại bị Từ Tân vào cho một cước rơi xuống giường kèm một câu “Sư phụ bảo người xuống phổ quan sát với ta”, sau đó cười đắc ý chạy đi trước sự phẫn nộ của hắn. Hắn biết sư phụ chắc chẳng bảo mình làm mấy việc như vậy đâu, có chăng là do tên sư huynh kia của mình. Đây có lẽ là do hắn tự chuốc lấy. Lúc tối, sau khi từ hoàng cung trở về, hắn làm bộ vô tình nhắc tới việc hôn sự của Từ Tân và Hoàng Phi Yến, nếu hắn không nói thì Từ Tân sớm cũng sẽ nói cho Dương Cửu và Khương Thị biết nhưng hắn làm vậy cốt để cho hai người hiểu nhầm rằng Từ Tân muốn giấu hai người lấy thêm thiếp về. Mặc dù Dương Cửu và Khương Thị đều biết Từ Tân sớm muộn cũng sẽ trở thành vua, lúc đó thì không chỉ là một hay hai mà là cả trăm ngàn phi tần. Cả hai vốn là người không thích ganh đua nên không nói lời nào, nhưng trong lòng cảm thấy rất buồn. Phụ nữ ở đâu cũng vậy, họ có thể chấp nhận người đàn ông của mình có người thứ hai, nhưng mọi chuyện họ vẫn để trong lòng. Cuối cùng, cả tối hôm qua Từ Tân phải thức trắng đêm để an ủi hai người vợ của mình, hình như trong phòng còn có tiếng khóc nữa. Hắc hắc, sư huynh đệ thật có lỗi a.

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát kỹ quang cảnh ở nơi đây. Thật đúng là kinh đô của một đất nước, cảnh vật phồn hoa, nhà cửa sang trọng, khắp nơi đâu đâu cũng có bóng dáng người dân qua lại.

_Sư huynh, lần này chúng ta đi đâu đây? Không phải chỉ đi xung quanh nhìn ngắm phố phường như vậy chứ?

Thật sự thì Hoàng Minh không chịu nổi nữa rồi. Nếu là ngồi xe ngựa hay kiệu thì hắn chả quan tâm, nhưng đằng này Từ Tân lại quyết định đi bộ, lại còn nói với hắn “đi bộ tốt cho sự luyện tập của đệ”. Hắn XXOO thêm vào, hôm qua sung sức tại yến tiệc làm thân thể hắn uest oải lắm rồi, hôm nay chỉ muốn nằm trên giường mà luyện công thôi. Vậy mà cái tên sư huynh không biết điều kia hết lời hắn dạy đi dạo phố còn bắt đi bộ nữa, như vậy khác nào muốn hắn tàn phế kia chứ? Haiz, thôi bỏ đi, cũng là do mình trêu chọc hắn trước.

_Lần này không phải chỉ để dạo phố mà chúng ta sẽ đi bắt yêu.

_Cái gì chứ! Bắt yêu?

Hoàng Minh kinh ngạc thốt lên.

_Này, đệ cần phải hết to như vậy không, thùng tai ta mất. Ta và sư phụ thỉnh thoảng vẫn đi ra ngoài để hàng yêu phục ma đem lại bình yên cho bá tánh. Hôm nay sư phụ bảo ta dẫn người theo để người có thể mở mang kiến thức.

Nhìn Từ Tân với ánh mắt khinh bỉ, Hoàng Minh chỉ muốn đấm cho tên sư huynh này một phát. Cái gì mà giúp người mở mang kiến thức chứ, chẳng qua vẫn ôm hận trong lòng vì chuyện lúc tối mà thôi. Tên sư huynh này, lần sau phải nhờ các chị đầu giáo huấn hắn thật tốt mới được.

_Đệ có thể đừng nhìn ta như vậy nữa được không? Chẳng lẽ đệ thực sự là thích cái phương diện kia. Thứ lỗi, mặc dù ta với đệ là huynh đệ, nhưng ta không hề có bất cứ ý gì với người đâu a.

Từ Tân nhìn Hoàng Minh, hai tay che trước ngực, làm bộ lui ra xa và nói.

_Có mà huynh mới như vậy đấy. Nếu ta mà như vậy thì hàng ngàn cô nương sẽ tự vẫn mà chết mất.

_Tại sao những cô nương đó lại tự vẫn?

Nghe Hoàng Minh nói, Từ Tân mù mờ không hiểu.

_ Hắc hắc, tất cả cô nương ấy sẽ buồn rầu khi thế gian này mất đi một nam tử hán anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong này.

Nhìn Hoàng Minh dâm dăng cười, Từ Tân thật muốn cho hắn một cước.

_ Sư huynh, ta hỏi thật nhé, thật sự là đi trừ ma sao?

_ Thật như sao trên trời vậy, chẳng lẽ ngươi cho là ta bịa chuyện?

_ Không, đệ không có ý đó. Nhưng huynh xem, từ lúc ra khỏi phủ đến giờ chúng ta vẫn chỉ đi xung quanh thôi, chẳng lẽ lại phải đi tìm yêu quái xung quanh thành mà bắt à?

_ Cái này đệ không cần phải lo, đây chính là nơi chúng ta cần đến.

Từ Tân đưa tay chỉ gia trang trước mặt. Hoàng Minh nhìn lên tấm bảng treo trước cửa “Tổng gia trang”. “Tổng gia trang?” Tại sao cái tên này đối với hắn lại quen thuộc như vậy nhỉ, chẳng lẽ là gặp qua rồi sao? Nhưng mấy tháng nay hắn có ra khỏi phủ bao giờ, lần gần nhất là hôm qua đi vào cung thôi. Vất cả óc suy nghĩ nhưng vẫn không có kết quả, hắn quyết định bỏ qua.

_ Sư huynh, Tổng gia trang này thật sự có yêu ma ở đây hay sao?

_ Thật sự là như vậy. Tổng gia trang này là của một người tên Tống dị nhân. Hắn muốn xây một căn phòng ở hoa viên nhưng cứ xây bao nhiêu lần đều bị phát hỏa. Mấy tháng nay đều đi khắp nơi để nhờ cao nhân tới đây hàng yêu nhưng đều không thành công.

“Tống dị nhân?”, đây chẳng phải là huynh đệ kết nghĩa của lão già Khương Tử Nha sao? Bảo sao cái tên “Tổng gia trang” kia lại quen như vậy. Nếu hắn nhớ không nhầm thì việc xây lầu liên bị phóng hỏa là do Ngũ tinh quái. Ngũ yêu này không có gì cao siêu cả, chỉ bắt nạt được người dân bình thường, bị Khương Tử Nha đánh một tia sét dọa nạt, liền quay đầu quy phục. Nhưng Ngũ yêu này chính là người xây dựng nên Phong Thần Đài. Hắc hắc, xin lỗi nhé Khương lão đầu, ta đây đi trước ngươi một bước vậy. Nghĩ vậy hắn liền hối thúc Từ Tân đi vào. Nhưng Từ Tân lại nhìn hắn như người xa lạ vậy, Từ Tân thật sự không tưởng tượng ra vị sư đệ mới này còn ư ờ khi nghe phải đi hàng yêu ma, nhưng giờ nhìn hắn xôm xáo như vậy chẳng lẽ là đổi tính? Không, không, tuyệt đối không, gì chứ cái tên sư đệ này Từ Tân cũng biết tính nết hắn rồi, điều gì không có lợi hắn ắt hẳn không làm. Trong khi nghĩ mãi chẳng ra, Từ Tân đã bị hắn kéo vào bên trong phía gia trang.

_ Xin hỏi hai vị tìm ai?

Một lão nhân tóc bạc đưa tay chặn hai người lại hỏi.

_ Chúng tôi là người tu đạo, vì nghe được ở đây có yêu quái quấy nhiễu nên mới tới đây để diệt trừ.

Từ Tân chưa kịp lên tiếng thì Hoàng Minh đã tranh nói trước.

_ Thật quý hóa quá, xin cảm tạ hai vị đạo trưởng. Phiền hai vị đi theo lão phu tới hoa viên.

Khi đi vào trong hoa viên Hoàng Minh trông thấy có hai cô nương, một lớn mặc y phục xanh, một nhỏ mặc y phục trắng. Khi thấy Tống dị nhân dẫn hai người vào thì tiểu cô nương áo trắng bắt đầu lên tiếng.

_ Tống thúc thúc ta đã bảo với ngươi rồi, chỉ cần ta với vị sư tỷ đây là đủ rồi, ngươi không cần mời thêm mấy tên đạo sĩ vô dụng khác tới đây nữa đâu.

Tiểu cô nương không hề có kị lên tiếng. Phải nói thật là tiểu cô nương trước mặt vô cùng đáng yêu, đôi mắt đáng yêu tinh nghịch, bộ y phục trắng càng làm tôn thêm nước da của nàng, mặc dù hắn không phải là Loli gì cả nhưng hắn dám chắc tiểu cô nương này lớn lên chắc chắn sẽ là một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành.

Nhận thấy Hoàng Minh nhìn chằm chằm vào mình khiến tiểu cô nương cảm thấy khó chịu. Nàng hung hăng quát lớn.

_ Nhìn gì mà nhìn, còn nhìn nữa ta móc mắt ngươi ra.

_ Chắc chắn, tiểu muội muội a. Còn bé thì đừng nên hung hăng như vậy a.

_ Ai là muội muội của ngươi. Nhìn ngươi đeo cái mặt nạ kia đi, người không ra người, quỷ không ra quỷ, đôi mắt thì gian tà. Chắc chắn chỉ là thứ đạo sĩ dâm tà chuyên đi lừa người.

Mặc dù không chấp nhặt với con nít nhưng bị tiểu cô nương trước mặt gọi là đạo sĩ dâm tà thì hắn thực không biết cất nổi nhọc này vào đâu nữa. Lại nhìn qua tên sư huynh chết bầm đang ôm bụng cười, thật sự thì công lí trên đời này ở đâu chứ.

_ Hai vị, thật xin lỗi, tiểu muội còn nhỏ không hiểu chuyện xin lượng thứ.

Nghe thấy tiếng cãi vã của muội muội, thiếu nữ áo xanh quay lại giảng hòa. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của cô nương này, cả Hoàng Minh và Từ Tân đều kinh ngạc. Nếu nói nàng đẹp thì quả thật nàng rất đẹp, có thể xứng với bốn chữ “chim sa cá lặn” nhưng đó không phải là điều thiết yếu. Hoàng Minh

cùng Từ Tân đã xem qua một bảng danh sách các hoàng hoa khuê nữ khắp kinh đô này, đây là bảng danh sách mà Phí Trọng đã cung cấp. Mặc dù tên Phí Trọng này thoát nhìn chỉ là một tên béo, lại thêm gương mặt thật thà lương thiện khiến người cho người khác đều đánh giá là một vị quan tốt, nhưng với hiểu biết của Hoàng Minh thì tên này sẽ là người đầu tiên mà hắn sẽ tiêu diệt. Mặc dù chỉ là tham quan ninh thần, nhưng tên béo này lại có một mạng lưới thông tin rất rộng. Danh sách những hoàng hoa khuê nữ của hắn vô cùng chi tiết, lại kèm theo cả tranh phác họa dung nhan của họ nữa.

Thiếu nữ áo xanh trước mặt đây chính là Hoàng Phi Yến, em gái Võ Thành Vương Hoàng Phi Hồ. Thật sự trái đất này lại nhỏ bé như vậy à. Hoàng Minh nhìn về phía Từ Tân, nhận thấy đến vị sư huynh này còn ngỡ ngàng đến mức nào. Cảm thấy bức tức vì tên được nàng gán cho cái mác “đạo sĩ dâm tà” này dám nhìn chằm chằm không dứt vào vị đại tì mà nàng rất mực yêu mến này. Tiểu cô nương áo trắng lại một lần nữa bộc phát.

_ Các người nhìn đã đủ chưa? Chưa từng thấy mỹ nhân bao giờ à? Các người còn dám nhìn nữa có tin ta cho các người tàn phế cả đời chỉ nhìn chứ không ăn được không? (cái này thì ăn gì các bác tự hiểu.)

_ Muội muội, không được vô lễ. Còn không mau xin lỗi hai vị đạo trưởng đi.

_ Muội thêm vào mà xin lỗi hai tên đó. Nhìn xem, cả hai tên đều nhìn tì say đắm như vậy, chắc chắn chẳng ra gì đâu.

Mặc dù trước sự uy hiếp của Hoàng Phi Yến nhưng tiểu cô nương vẫn gan lì không thêm nhận lỗi, quay lại nhìn cả hai với ánh mắt thách thức.

_ Ha ha, không có gì. Thật sự thì chúng tôi cũng hơi thất lễ, mong cô nương lượng thứ.

Từ Tân lên tiếng hướng tiểu cô nương cầu tình.

_ Người thi được, còn cái tên đeo mặt nạ kia thì kêu hắn lăn qua đây quỳ xuống mà tạ tội.

_ Thiên Ngọc, không được vô lễ. Muội còn như vậy lần sau trở về ta sẽ không dẫn muội đi nữa.

Trước sự dọa nạt của Hoàng Phi Yến tiểu cô nương kia lập tức rũ xuống, không còn hung hãn như trước nữa.

“Thiên Ngọc?” lẽ nào lại là...

_ Xin hỏi vị tiểu cô nương này phải chăng họ Đặng?

_ Cái này làm sao người biết?

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của tiểu cô nương, Hoàng Minh chắc chắn đây chính là Đặng Thiên Ngọc. Thật không ngờ một nữ tướng lừng danh ở Phong Thần lại là một tiểu mỹ nữ chưa ngoa như vậy. Nhưng hắn lại nghĩ về số phận có phần bi thảm của Đặng Thiên Ngọc thì có chút xót xa, bị thắng lùn Thổ Hành Tôn hãm hiếp, lão già Khương Tử Nha không ngăn cản đã thế còn thúc ép cho cả hai thành thân. Vì chuyện của con gái mà ngay cả Đặng Cửu Công cũng đầu phục sang Tây Kỳ, chuyện này thật đáng giận.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thu phục ngũ yêu

Đặng Thiên Ngọc đang cố vắt óc suy nghĩ xem nàng có từng gặp qua một người như thế này không. Nhưng khiến cho nàng thất vọng là trong kí ức của nàng hoàn toàn không có một tên nào đeo một chiếc mặt nạ đáng nghi như vậy cả. Liệu đó có phải là người quen của phụ thân? Nhưng nghe giọng nói của tên này thì hình như còn rất trẻ, chắc chỉ lớn hơn Phi Yến tí một chút, làm sao có thể là người quen của phụ thân đây?

Nhìn tiểu cô nương đang vò đầu bứt tai suy nghĩ trước mặt, Hoàng Minh cảm thấy vô cùng buồn cười. Dám chắc bây giờ cô nhóc đang nát óc suy nghĩ xem hắn là ai. Hắc hắc, nhóc con a, dám gọi ta là “dâm tà đạo sĩ”, tội này rất lớn đó.

_ Cười cái gì, còn cười nữa cẩn thận ta cho người lét về nhà đấy.

Mặc dù đang bận suy nghĩ nhưng nhìn cái tên đeo cái mặt nạ kì quái kia cứ nhìn mình rồi cười cười khiến nàng tức càn hòng, hận không thể đá cho tên này một cước. Nàng nhớ lại những lời của mẫu thân trước kia “nếu con bị đàn ông khi dễ, đừng do dự mà cho hắn một cước vào phía bên dưới của hắn”. Nghe bảo nếu như thế sẽ làm cho đàn ông mất đi hứng thú với nữ nhân a. He he, nếu như vậy cho tên “dâm tà đạo sĩ” trước mặt một cước như vậy cũng không tệ.

Cảm thấy ánh mắt của Đặng Thiên Ngọc nhìn mình như một con sói nhìn thấy một chú cừu béo khiến Hoàng Minh rung mình. Mặc dù hắn không biết cô nhóc trước mặt sẽ làm gì mình nhưng hắn biết tuyệt đối không phải là tốt. Haiz, cô nhóc này không chọc vào vẫn hơn.

_ Có vẻ như các người quen biết nhau thì phải. Vậy thật tốt quá, việc trừ yêu ma xin nhờ các vị.

Người lên tiếng là Tổng dị nhân, mặc dù lão không biết những người này có quan hệ như thế nào nhưng nếu bốn người đều ra tay có lẽ sẽ trừ đi được lũ yêu ma ở đây. Hai cô nương kia thì không nói làm gì, đó là con gái của lão băng hữu, nghe nói từ nhỏ đã theo tiên nhân tu luyện. Còn hai vị đạo trưởng kia vừa nhìn đã thấy khí chất hơn người, ắt hẳn là cao nhân. Tổng gia trang lần này được cứu rồi.

_Tổng thúc thúc, con đã bảo với thúc rồi, chỉ cần con và vị sư ti này ở đây thì mấy tên yêu ma còn con kia sẽ bị diệt trừ thôi, không cần hai tên đạo sĩ dõm kia đâu. Người nhìn xem, nhìn là biết hai tên này là hạng lừa đảo rồi, nhất là cái tên đeo mặt nạ kia kia.

Đặng Thiên Ngọc vừa nói vừa chỉ vào Hoàng Minh, đến bây giờ nàng vẫn không hề tin hai người trước mắt có tài cán gì. Mặc dù nhìn tên áo trắng (Tử Tân) kia có vẻ như cũng có tu luyện tiên thuật, thậm chí có lẽ hẳn còn mạnh hơn cả nàng nhưng xem ánh mắt của hắn cứ dán chặt vào người Phi Yến tỉ mỉ, dám chắc là si mê nhan sắc của ti ấy rồi. Đàn ông toàn một lũ háo sắc cả.

Nhận thấy ánh mắt của tiểu cô nương trước mặt mang địch ý với mình khiến Tử Tân cảm thấy mình hơi thất thố. Từ nay tới giờ hẳn vẫn một mực đem ánh mắt của mình hướng về phía Hoàng Phi Yến, không phải vì nàng xinh đẹp mà bởi vì hắn thật không thể ngờ được một tiểu thư nhà quyền quý lại tu luyện tiên thuật, giúp bá tánh diệt trừ yêu ma, một cô nương như thế này mà lại không thể tự chọn cho mình một ý chung nhân, có lẽ đúng là hồng nhan bạc phận thật.

_Này tiểu cô nương, ăn cũng không thể ăn bậy, nói cũng không thể nói bậy. Nhìn chúng ta như vậy có chỗ nào là đạo sĩ dõm cơ chứ.

Nhận thấy tâm trạng Tử Tân có phần nặng nề, Hoàng Minh lên tiếng lánh sang chuyện khác. Hẳn biết Tử Tân vẫn canh cánh trong lòng chuyện hôn sự với Hoàng Phi Yến. Haiz, vị sư huynh này thật sự là quá đa cảm rồi.

_Ngươi còn bảo là không. Trông ngươi thì giống chỗ nào giống người tu luyện kia chứ. Hơn nữa còn đeo cái mặt nạ kì quái kia nữa, chỉ có bọn lừa đảo mới không muốn người ta thấy mặt mà thôi.

Nghe Đặng Thiên Ngọc nói Hoàng Minh cảm thấy muốn khóc tới nơi rồi. Có phải hắn muốn đeo cái mặt nạ này đâu kia chứ. Cái mặt nạ này cũng có đến nỗi gì đâu kia chứ, chỉ là một chiếc mặt nạ trắng với phần miệng và má trái bị vỡ, chỉ là viên ngọc giữa trán có phần kì quái, một viên ngọc đỏ như máu, nghe Kiếm Tu bảo đến cả Thông Thiên giáo chủ cũng không biết gì về chiếc mặt nạ cũng như viên ngọc này, chỉ biết rằng nó có khả năng che dấu thân phận chủ nhân của nó cực tốt, e rằng đến cả thánh nhân cũng không thể đoán ra được thân phận của người đeo nó.

_Cô nương xem, việc này...

Mặc dù nghe đã hiểu ý tứ của Đặng Thiên Ngọc nhưng Tổng dị nhân thực sự muốn chuốc tội với hai vị đạo sĩ kia. Lão đưa mắt sang Hoàng Phi Yến cầu cứu.

_Được rồi Thiên Ngọc, muội đừng nghịch ngợm nữa, hai vị đạo huynh đây cũng là vì Tổng gia chủ mà không quản đường xa đến đây để trừ yêu diệt ma, muội đừng làm khó hai người họ nữa.

Nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Tổng dị nhân, Hoàng Phi Yến đành phải lên tiếng. Mặc dù đúng là chỉ cần nàng và muội muội là có thể tiêu diệt hết đám yêu ma này nhưng cũng không thể để người ta vất vả tới đây rồi mất mặt quay về như vậy được. Nghĩ rồi nàng hướng về phía hai người Hoàng Minh lên tiếng.

_Thật xin lỗi hai vị đạo huynh, sư muội của tôi tính tình có chút ương bướng, xin hai vị lượng thứ.

_A, không có gì, không có gì.

Đến bây giờ thì Tử Tân mới lên tiếng. Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Tử Tân, Đặng Thiên Ngọc bĩu môi. Dám chắc tên này thực sự si mê nhan sắc của Phi Yến tỉ mỉ rồi, nhìn hắn xem, còn không chớp mắt nữa kia. Tên đeo mặt nạ kia trông có vẻ khả nghi nhưng có lẽ còn hơn cái tên từ nay tới giờ cứ dán mắt không rời vào người Phi Yến tỉ mỉ. Mặc dù hắn có vẻ đẹp trai đấy nhưng ở đây chẳng lẽ chỉ có một mình Phi Yến tỉ mỉ hay sao, ta đây đường đường cũng là một đại mỹ nữ đây, chẳng qua bây giờ ta còn bé, mấy cái kia không to như Phi Yến tỉ mỉ (cái gì to các bác tự hiểu nhé) nhưng chờ vài năm nữa thử xem, nhất định ta sẽ to hơn đấy. Ít ra cho đến bây giờ nàng thực sự nhìn Hoàng Minh thuận mắt hơn Tử Tân nhiều.

_Sư huynh, người cuối cùng cũng đã trở lại a, ta tưởng người sắp thăng thiên rồi cơ đấy.

Hoàng Minh ghé sát vào tai Tử Tân và nói.

_Ý ngươi là sao?

_Hắc hắc, đừng tưởng này giờ ta không biết. Từ nay tới giờ huynh nhìn Phi Yến đại tẩu như muốn rút cả mắt ra ngoài rồi. Mặc dù ta biết là đại tẩu rất đẹp, hơn nữa cái ấy lại còn rất to nhưng ngươi cũng không thể nhìn người ta như muốn ăn tươi nuốt sống như vậy chứ. Trước sau gì người ta cũng sẽ làm vợ của ngươi mà thôi.

Vỗ vỗ vai Tử Tân, Hoàng Minh với vẻ mặt không thể bì ỏi hơn nói. Nhìn vẻ mặt này, thực sự Tử Tân rất muốn đâm cho tên này thành đầu heo mà thôi, những lời như vậy hẳn cũng nói được sao. Trực tiếp vút Hoàng Minh sang một bên, Tử Tân quay sang Hoàng Phi Yến nói.

_Thực sự xin lỗi hai vị cô nương. Từ nay tới giờ đã thất kính rồi.

_Ngươi cũng biết như vậy sao?

Đặng Thiên Ngọc không muốn cho cái tên đã làm lơ một đại mỹ nhân như nàng chút mặt mũi nào. Thật sự thì lúc này Hoàng Phi Yến cũng bỏ tay với vị muội muội này. Hoàng Minh thì giờ ngón cái với Đặng Thiên Ngọc, thật sự thì cô nhóc này quá bá đạo rồi. Từ Tân thì thật không biết mình đắc tội với cô nhóc này bao giờ, này giờ hình như chỉ có tên sư đệ mình nói chuyện với nàng thôi mà, thực là oan quá mà.

_ Cũng đã quá trưa rồi, hay là các vị vào tề xá dùng cơm rồi hãy tróc yêu.

Tổng dị nhân lên tiếng.

_ Thật thất lễ, vì mãi trò chuyện mà nhờ công việc chính, xin Tổng gia chủ lượng thứ, bây giờ chúng tôi sẽ lập tức tróc yêu, xin mời Tổng gia chủ dẫn đường.

Từ Tân ôm quyền nói.

_ Xin mời các vị theo ta đến hoa viên.

Cả bốn người theo chân Tổng dị nhân tiến về hoa viên phía sau. Thật sự hoa viên này rất rộng và đẹp, Hoàng Minh nhìn phía trước hoa viên có mấy gian phòng, lên tiếng khen.

_ Quả nhiên là nơi phong thủy tốt, nơi này xây lâu, theo phong thủy có ba mươi sáu đại ngọc, đại vàng cũng đang kết thành. Nhưng ta thấy nơi đây ngập tràn yêu khí, dù có xây bao nhiêu lần cũng sẽ bị yêu nghiệt phá hủy.

Vuốt vuốt cái cằm nhẵn bóng, Hoàng Minh ra vẻ cao thâm nói.

_ Đạo trường quả thật cao minh. Quả thật là tội cứ cho người xây lên thì đều bị ngọn lửa không biết từ đâu ra thiêu rụi. Lúc trước cũng có mời nhiều đạo sĩ tới, nhưng khi pháp đàn vừa lập lên thì bị cuồng phong đánh sập, ngay cả những đạo sĩ đó cũng bị cuốn đi nơi nào.

Khi nghe Hoàng Minh nói, Tổng dị nhân như người sắp chết đuối vớ được cọc. Mấy năm nay đây là người đầu tiên vừa tới đã nói chính xác như vậy.

Trái ngược với sự hoan hỉ của Tổng dị nhân thì cả ba người kia đều ngạc nhiên. Từ Tân thì không biết cái tên sư đệ này lại bày trò gì nữa đây, chẳng lẽ lại định lừa người khác. Trái lại thì Hoàng Phi Yến cực kỳ ngạc nhiên, nàng cũng biết được chuyện ở đây, nhưng là do Tổng dị nhân kể lại, còn nếu thực sự thôi toán ra thì nàng không làm được. Còn Đặng Thiên Ngọc thì lúc này đã mất chữ o mồm chữ a, nàng thực sự không thể tin được cái tên trước mặt thực sự có thể thôi toán ra được. Nàng cũng như Hoàng Phi Yến, nếu như trăm yêu trừ ma thì có thể nhưng nếu thôi toán ra được thì nàng đành bó tay. Nghe sư phụ nói chỉ có những người tu hành cao thâm mới có thể luyện được thuật thôi toán, nhưng thử nhìn tên trước mặt xem, đừng nói tu hành cao thâm, cho dù là nàng có khi hấn đánh còn không lại nữa là. Chắc chắn là lừa gạt, chắc chắn là như vậy.

_ Lừa người, chắc chắn là lừa người.

Đặng Thiên Ngọc vẫn tỏ vẻ không tin, nhìn vào Hoàng Minh và nói.

_ Tiểu cô nương a, ngươi đừng có nghĩ ta kém cỏi như vậy chứ.

_ Ngươi thì tốt ở chỗ nào? Việc ta làm không được mà ngươi làm được sao? Nằm mơ đi.

_ A, vậy hóa ra cô nương đây không biết thôi toán a.

_ Đúng, ta không biết đây thì sao? Còn đỡ hơn ngươi chỉ biết lừa người. Sư phụ ta từng bảo chỉ những người tu hành cao thâm mới có thể luyện được thuật thôi toán. Ngươi nhìn ngươi xem, ta chỉ cần dùng một tay cũng có thể cho ngươi đo đất.

Biết mình lỡ lời nhưng Đặng Thiên Ngọc không cho phép mình yếu thế hơn tên khả nghi trước mặt được.

_ Đây là một trọng những độc môn gia truyền của ta, cô nương làm sao có thể hiểu được cơ chứ.

Hoàng Minh mỉm cười nói. Cô nhóc này, quả thật rất ghét thua cuộc a.

_ Được rồi, nếu ngươi đã có bản lĩnh như vậy thì hãy thử diệt mấy con tiểu yêu ở trong đây xem.

Đặng Thiên Ngọc lên tiếng thách thức.

_ Sư đệ, ngươi đừng có làm càn. Diệt trừ yêu nghiệt không giống như đấu với người thường đâu.

Từ Tân kéo Hoàng Minh nói. Mặc dù sư đệ thể hiện sức mạnh vượt trội ở yến tiệc, nhưng đây là người thường, còn ở đây là yêu ma, việc này khiến Từ Tân không lo lắng không được.

_ Được rồi sư huynh, đệ ắt có cách.

Hắn đã tính trước rồi. Lúc trước Kiếm Tu có cho hắn một số linh phù để phòng thân, hắn tin rằng với những thứ này chắc chắn có thể hù dọa được lũ tiểu yêu kia. Vô vai trấn an Từ Tân, Hoàng Minh quay sang nói với Đặng Thiên Ngọc.

_Diệt thì diệt, chuyện nhỏ này ta còn không làm được hay sao?

_Để rồi xem, đến lúc đó ngươi đừng có mà kêu cứu.

Đi đến khu đất trống ở giữa hoa viên, Hoàng Minh rút ra vài tấm linh phù. Hắn đưa tay ra hiệu mọi người lui lại. Đưa tấm linh phù lên trời, miệng hắn lầm nhảm một câu thần chú. Đây chính là những khẩu quyết mà Kiếm Tu dạy hắn, bởi vì hắn không thể hấp thu linh khí nên không thể sinh ra tiên lực, nhưng đạo linh phù này không cần tiên lực để sử dụng như những linh phù thông thường của tiên gia, những tấm linh phù này đã được truyền tiên lực của Kiếm Tu vào, chỉ cần đọc đúng khẩu quyết thì dù là người thường cũng có thể sử dụng được.

Tấm linh phù bốc cháy, chỉ trong chớp lát cuồng phong đã nổi lên, cát bụi đầy trời, ở phía trước bất ngờ xuất hiện một ngọn lửa. Trong ngọn lửa ẩn hiện năm thân ảnh quỷ dị, màu sắc và tướng mạo hoàn toàn khác nhau.

_Các ngươi từ đâu tới thì rút về nơi đó, nếu không đừng trách chúng ta nặng tay.

Trong đám lửa phát ra một âm thanh trầm đục. Tổng dị nhân sợ hãi thối lui về phía sau, bên kia Từ Tân, Đặng Thiên Ngọc và Hoàng Phi Yến đều cảnh giác nhìn. Bọn họ không biết liệu người trước mặt có tiêu diệt được mấy con yêu nghiệt trước mặt hay không, nhiệm vụ của họ bây giờ là bảo vệ những thường dân xung ở trong phủ và đề phòng bọn yêu nghiệt tháo chạy.

Hắn bây giờ đã khác lúc trước rồi, hắn không còn là một tên thấy yêu quái là bỏ chạy nữa, giờ đây hắn tự tin có thể đương đầu với bọn chúng rồi.

_Ngươi thủy thuật. Phong ấn.

Cầm tấm linh phù màu lam trên tay, hắn hét lên rồi ném về phía ngũ yêu. Tấm linh phù bay về phía Ngũ yêu, hóa thành một thủy cầu bao bọc lấy ngọn lửa.

_Bọn tiểu nhân không biết đại tiên giáng lâm, cầu xin người tha mạng cho chúng tôi.

Bị giam cầm trong thủy cầu khiến ngũ yêu không thể cử động, ngọn lửa bao bọc quanh chúng đang dần dần yếu đi.

_Bọn yêu nghiệt dám hoành hành, phóng hỏa đốt nhà, lại còn dám đả thương người khác, tội đáng tru diệt. Thu.

Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Minh ra lệnh cho thủy cầu lập thu nhỏ lại. Trước sức ép của thủy cầu, ngọn lửa bao bọc ngũ yêu đã tắt, lộ ra chân thân của cả bọn, vô cùng xấu xí. Cả năm con đều quỳ xuống cầu xin tha mạng.

_Đại tiên xin tha mạng, chúng tôi xin thề từ nay về sau sẽ không quấy nhiễu người khác nữa.

_Tha mạng cho các ngươi cũng được, nhưng hãy giao bốn mạng nguyên hồn các ngươi ra đây, sau này theo ta cứu giúp bá tánh. Nếu có dị tâm thì sau này đừng trách ta vô tình.

Biết rằng đây chính là sinh cơ cuối cùng, Ngũ yêu không chần chờ mà giao ra bốn mạng nguyên thần cho Hoàng Minh. Hoàng Minh lấy ra một chiếc bình và thu bốn mạng nguyên thần của Ngũ yêu vào.

_Các ngươi cầm lấy thứ này, sẽ giúp cho các ngươi tu luyện, sau này có việc sẽ gọi các ngươi sau. Nhớ, đừng nghĩ đến việc gia hại bách tính nữa, nếu không thì đừng trách.

Đây đều là tâm pháp tu tiên của Kiếm Tu đưa cho hắn, nhưng hắn lại vô duyên với tiên đạo nên giờ có vứt cho Ngũ yêu cũng không thấy hối tiếc.

_Đa tạ đại tiên, đa tạ đại tiên.

Ngũ yêu rối rít cảm tạ rồi bay đi. Bọn chúng không ngờ rằng hôm nay không những không mất mạng mà còn được ban cho tâm pháp tu luyện.

_Tổng gia chủ an tâm, từ nay về sau đám yêu nghiệt này sẽ không bao giờ quay lại đây nữa đâu. Người có thể an tâm xây dựng lầu các rồi.

Sau khi Ngũ yêu để lại cách thức liên lạc và bay đi, Hoàng Minh ôm quyền hướng Tổng dị nhân nói.

_Đa tạ đạo trưởng, cảm tạ ngày rất nhiều.

Cuối cùng cũng đã thoát khỏi đám yêu nghiệt kia. Từ nay về sau có thể an tâm được rồi.

_Không nhìn ra ngươi cũng có chút bản lĩnh cơ đấy.

Đặng Thiên Ngọc hai tay chống eo nhìn Hoàng Minh nói.

_Thế nào, có phải là hăm dọa ta rồi không.

_Ngươi ư, còn lâu. Chỉ là mấy tiểu yêu, bốn cô nương còn không để vào mắt.

_Sự đệ, thật không ngờ ngươi cũng có tí bản lĩnh đấy.

Từ Tân cũng đi lại vỗ vai Hoàng Minh cười nói.

_Ta xin đi. Người ta người ngoài không nói. Đến ngay cả huynh đệ như huynh còn nghi ngờ ta sao?

_Hắc hắc, hiểu lầm hiểu lầm thôi.

_Đạo huynh quả thực là cao tay, tiểu nữ xin bái phục.

Hoàng Phi Yến ôm quyền nói.

_Các vị đạo trưởng, đây là một chút lòng thành của lão phu, xin nhận lấy cho.

Tổng dị nhân cho người bưng ra một khay bạc lớn đến trước mặt bốn người.

_Tổng gia chủ, người tu đạo chúng ta lấy trừ gian diệt ác làm chính. Những thứ này xin người hãy cất đi.

Hoàng Minh lên tiếng ngăn cản. Không phải là hắn không tham tiền, nhưng hắn biết Kiếm Tu luôn giúp người không cần báo đáp, hắn không thể nào mà làm trái môn quy được.

_Cuối cùng cũng có tí đáng vẽ của một người tu hành rồi đấy.

Đặng Thiên Ngọc nhìn Hoàng Minh gật gật đầu. Hoàng Minh không biết rằng vì một câu nói của hắn mà địa vị của hắn trong lòng của Đặng Thiên Ngọc được nâng cao lên nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh hùng cứu mỹ nhân

_Hai ngày sau hai người các ngươi có thể cùng ti muội ta đi du ngoạn ở núi Bất Chu Sơn có được hay không?

Thật sự nói là mời nghe vậy thôi, chứ nhìn ý tứ của cô nhóc kia, Hoàng Minh có thể khẳng định rằng câu nói của cô nhóc ấy mang ý nghĩa như sau “Hai ngày sau, hai người các ngươi thấp tùng ti muội ta đi Bất Chu Sơn, không tới thì đừng có trách”.

_Hai ngày sau sao? Lúc đó sợ chúng ta có chút việc.

Hoàng Minh lập tức từ chối, hắn không biết nếu mình đi liệu có thể bị tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc kia làm gì không nữa.

_Thật sự không thể sao?

Hoàng Phi Yến chờ mong nói.

_Việc này...

_Không sao, hai ngày sau chúng ta nhất định sẽ tới.

Không để Hoàng Minh nói hết câu, Từ Tân đề chen vào nói. Quả thật nhìn ánh mắt của Hoàng Phi Yến, Từ Tân không muốn để nàng thất vọng, hơn cả hắn muốn tìm hiểu thêm về vị lão bà này của mình.

_Được rồi, nếu đã vậy thì hai ngày sau hẹn gặp nhau ở Hồng Điểm tửu lầu. Nếu hai người các ngươi không đến thì cẩn thận đấy.

Nói rồi Đặng Thiên Ngọc đưa tay lên dấm vào không khí. Sư huynh a, ngươi đi chơi với lão bà của ngươi thì vui rồi, còn ta chắc chắn sẽ bị tiểu ma nữ kia hành hạ đấy, Hoàng Minh cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Tối hôm đó tại phủ của Từ Tân, Hoàng Minh đem chuyện này nói cho Kiếm Tu với hi vọng có thể Kiếm Tu thấy bản thân hắn còn yếu kém nên cho ở nhà tu luyện để khỏi phải đi vào miệng của tiểu ma nữ kia. Nhưng Kiếm Tu lại hết sức ủng hộ việc này, nói rằng đi lịch duyệt nhiều mới có thể khiến hắn mở mang thêm kiến thức. Sư phụ thân yêu a, người đang đẩy đồ đệ của ngươi vào hang cọp đấy.

_Tân đệ, nghe đệ bảo là đi cùng hai người còn có hai vị cô nương nữa thì phải?

Ngồi ăn cơm Dương Cửu cũng không chịu được phải lên tiếng. Đó là hiển nhiên thôi, làm gì có người phụ nữ nào nhìn thấy phu quân mình đi ngao du sơn thủy cùng với người phụ nữ khác mà không ghen được kia chứ. Hắc hắc, cơ hội báo thù đây rồi.

_Người ta đi cùng chính là Hoàng tiểu thư cùng sư muội của cô ấy.

Hoàng Minh còn chưa kịp lên tiếng đã bị Từ Tân cướp lời. Nhìn vẻ mặt của tên sư đệ của mình, Từ Tân không đoán được hắn sẽ nói ra những gì đây, nhưng tuyệt đối là không có lợi cho bản thân mình. Hoàng Minh bủi môi, may mà người nhanh mồm miệng.

_A, đó có phải là em gái của Hoàng Phi Hồ tướng quân, người sắp được gả cho phu quân hay không?

Khương Thị ở một bên sau khi nghe Từ Tân nói cũng ngạc nhiên.

_Chính là như vậy.

_Nếu có cơ hội tiếp cũng muốn diện kiến vị muội muội kia một lần.

_Nhất định sẽ có cơ hội mà.

Từ Tân thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng thoát được kiếp nạn này. Cũng may lúc này nhanh trí nếu không thì tối nay lại phải ngủ ở thư phòng rồi. Lần sau phải cẩn thận với cái tên sư đệ này mới được.

Hai ngày sau Hoàng Minh dù trong lòng không muốn vẫn phải đi cùng Từ Tân tới nơi hẹn với Đặng Thiên Ngọc. Hồng Diễm từ lâu là một trong những tỳ nữ lớn nhất ở đề đô. Từ lâu này không nổi danh bởi vì sự xa hoa của nó hay thức ăn, ở đây tập trung rất nhiều người từ nhiều nơi trên đất nước tới đây, bởi vậy đây là nơi mà bạn có thể thu thập tin tức nhanh nhất. Tới nơi cả hai được đưa tới một gian phòng mà Hoàng Phi Yến đã đặt sẵn. Vừa tới nơi cả hai đã được nghe tiếng quát yêu kiều của Đặng Thiên Ngọc.

_Hai tên các người còn là đàn ông hay không? Để cho hai vị tiểu thư như ta đây chờ lâu như vậy.

Tiểu ma nữ đứng hai tay chống ngang hông hùng hổ nói. Thật sự thì nàng và Hoàng Phi Yến cũng vừa mới tới đây thôi nhưng vì hai cái tên chết tiệt kia dám tới sau cả nàng nên bắt buộc nàng phải làm khó dễ bọn hắn.

_Thật xin lỗi quá, chẳng qua là có chút việc nên tới trễ mong nhị vị cô nương lượng thứ.

Từ Tân ôm quyền nói.

_Bọn ta cũng vừa mới tới thôi, hai người đừng nghe Thiên Ngọc muội muội nói.

Hoàng Phi Yến che miệng cười nói.

_Được rồi, hôm nay chẳng phải nói là sẽ cùng nhau đi Bát Chu Sơn thăm thú hay sao? Chúng ta khi nào khởi hành.

Hoàng Minh uể oải nói. Nhìn thái độ của Hoàng Minh khiến Đặng Thiên Ngọc cảm thấy bức tức, hận không thể xông lên cho tên này một trận.

_Người hình như không muốn đi lắm thì phải. Phải biết rằng được tháp tùng hai mỹ nhân như bọn ta thì hàng ngàn người đều mong muốn đấy.

Đúng là cả hai đều là mỹ nhân, việc ngao du sơn thủy với hai người thật quả như là mơ, nhưng đó chỉ đúng với Hoàng Phi Yến thôi, tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc kia không ăn thịt người mới là lạ đấy. Nhưng nhìn ánh mắt uy hiếp của Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh biết nếu hắn dám nói ra thì kết cục của hắn vô cùng bi thảm.

Sau khi dùng xong điểm tâm ở từ lâu, bốn người thuê một chiếc xe ngựa rồi xuất phát về phía núi Bát Chu Sơn. Không biết có phải là do số mệnh hay không mà Hoàng Phi Yến lại cùng với Từ Tân vừa lái xe ngựa vừa trò chuyện với nhau để lại hắn một mình đối phó với tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc.

_Trông người có vẻ bất mãn lắm thì phải?

Nhìn khuôn mặt không vừa ý của Hoàng Minh, Đặng Thiên Ngọc lên tiếng.

_Không làm gì có, được trò chuyện cùng với Đặng tiểu thư như hoa như ngọc thế này là phước đức ba đời của tại hạ a.

Bây giờ có cho tiền hắn cũng chả dám nói nửa câu bất mãn nữa.

_Coi như người thức thời. Đúng rồi, tại sao lần đầu gặp mặt người lại biết họ của ta? Khôn hồn thì khai thật ra mau nếu không thì đừng trách.

Đặng Thiên Ngọc dứ dứ nắm đấm nói.

_Đặng tướng quân là người ta hết sức hâm mộ, ả Tam Sơn do ngài ấy trấn giữ giống như một thành trì không thể phá vỡ, là một tiền phương vững chắc để bảo vệ đề đô a.

Dừng lại một lúc để xem biểu hiện của Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh lại nói tiếp.

_Ta nghe nói Đặng tướng quân có một người con gái tên Đặng Thiên Ngọc, tài trí hơn người, vô cùng xinh đẹp. Cho nên ta mới có thể đoán được thân

thế của cô nương.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh cảm thấy công phu võ môn ngửa học được trong mấy tiểu thuyết sắc hiệp có vẻ như đã phát huy công dụng. Đặng Thiên Ngọc lúc này đã vứt sạch địch ý với Hoàng Minh. Còn hẳn thì trong suốt quãng đường đã giờ hết công phu võ môn ngửa của mình ra khiến cho tiểu ma nữ cười tít mắt không thôi.

Ở bên trong Hoàng Minh và Đặng Thiên Ngọc trò chuyện huyền ảo, trái lại ở bên ngoài này Từ Tân và Hoàng Phi Yến hầu như chẳng nói được lời nào với nhau.

_Xin hỏi hai vị đạo huynh là người ở nơi nào?

Nhận thấy không khí tĩnh lặng giữa hai người, Hoàng Phi Yến lên tiếng.

_Hai người chúng ta theo sư phụ học đạo từ lâu, ngao du khắp nơi, đều coi trời đất trên thế gian là nhà.

_Thì ra hai vị đạo huynh thực sự là người tiêu dao như vậy, thật ngưỡng mộ.

Hoàng Phi Yến nói mang theo một vẻ u sầu. Nàng cũng đã từng ước mơ có thể ngao du bốn biển, lấy đạo hạnh học được để cứu giúp thôn dân bách tính. Nhưng tất cả với nàng cũng chỉ là giấc mộng, nàng được sinh ra trong một gia đình quyền quý, nàng có thể yêu cầu rất nhiều thứ nhưng duy nhất tự do là không thể. Chỉ một tuần nữa thôi nàng sẽ phải lấy một người con trai mà nàng chưa bao giờ được gặp mặt. Nàng nghe nói Thọ Vương còn có hai người vợ nữa, liệu khi nàng được gả vào đó, nàng có thể hòa hợp với hai người kia không? Vị phu quân của mình là người như thế nào? Liệu đó có phải là hạnh phúc mà nàng mong muốn?

Nhận thấy tâm trạng của Hoàng Phi Yến, Từ Tân cũng không nói gì thêm. Hẳn biết giờ hẳn có nói gì cũng chẳng giúp ích được, nên hẳn chọn im lặng. Quãng đường này sẽ giống như là vô tận với Từ Tân và Hoàng Phi Yến nếu như Đặng Thiên Ngọc không lên tiếng.

_Tới rồi, kia chính là núi Bất Chu Sơn.

Thò đầu ra khỏi cửa xe ngựa, Đặng Thiên Ngọc đưa tay chỉ ngón nói trước mặt.

Xuống khỏi xe ngựa, Đặng Thiên Ngọc thích thú kéo tay Hoàng Minh đi thăm thú hết nơi này tới nơi khác. Điều này khiến cho Từ Tân và Hoàng Phi Yến vô cùng ngạc nhiên, tiểu nha đầu kia ngày hôm qua còn xua đuổi tên kia như bệnh dịch, sao hôm nay lại chủ động kéo tay hẳn thế kia? Hoàng Minh cảm thấy dở khóc dở cười. Sau buổi trò chuyện trên xe, Đặng Thiên Ngọc bây giờ xem hẳn như đại ca của nàng, điều này có phần làm hẳn chưa thích nghi nổi.

Đến trưa khi Đặng Thiên Ngọc đã bắt đầu thấm mệt, cả bốn người tìm một lữ quán bên đường để nghỉ ngơi. Sau khi chạy khắp nơi đã khiến cái bụng nhỏ của Đặng Thiên Ngọc réo inh ỏi, trực tiếp bỏ qua cái hình tượng thực nữ, nàng lao vào đồng thức ăn trên bàn như hổ đói.

_Cô nương, không có tiền thì đừng bao giờ tới đây mà ăn uống

Một tiếng quát vang lên khiến mọi người xung quanh chú ý. Ở bên đó lão chủ quán đang hò hét với một thanh y cô nương.

_Tiền? Đó là thứ gì? Ta chưa từng nghe thấy nó bao giờ cả?

Thanh y cô nương nghi hoặc trả lời.

_Đừng giả bộ với ta, ta nói cho cô nương biết, ngày hôm nay nếu ngươi không trả tiền cho ta thì ngươi đừng hòng mà rời khỏi đây được.

Lão chủ quán gầm lên. Lão cũng đã từng lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm, cũng có chút danh tiếng, mấy năm nay mở quán tại đây chưa một ai dám ăn bá vương ở tiệm lão một lần nào cả.

_Chỉ bằng vào ông mà muốn lưu ta ở lại đây sao?

Thanh y cô nương nói xong, mắt bắt đầu chuyển sang màu xanh lam. Nhìn cả hai bên chuẩn bị động thủ Hoàng Minh liền tiến lên ngăn cản.

_Được rồi lão đầu, chuyện này xem như bỏ qua đi, ngươi xem nhiều đây có đủ hay không?

Choàng vai nói với lão chủ quán, Hoàng Minh nhét vào trong tay hẳn một nén bạc.

_Được rồi, nếu vị công tử này đã nói như vậy thì việc ngày hôm nay ta bỏ qua, nhưng lần sau sẽ không có việc đó đâu.

Nhét nén bạc vào trong người lão chủ quán quay lưng bỏ đi. Trong lòng lão cười không ngớt, ở đây bằng thu nhập hai ngày của lão rồi.

_Tại hạ Tân Hoàng Minh, mạo phép hỏi cô nương là người từ đâu tới, có thể cho ta biết cao danh quý tánh được không?

_Ta tên Thanh Thanh, là ở biển phía đông tới đây. Cảm tạ ngươi đã giúp đỡ.

Thanh y cô nương cúi mình trả lời.

_Ta đi cùng ba vị bằng hữu nữa, nếu không chê xin cô nương theo ta sang đó.

_Vậy cũng được.

Mái tóc và đôi mắt màu xanh lam, cộng thêm một bộ y phục cũng màu xanh, trên đầu nàng có một chiếc mũ giống như hai có sừng rồng vậy. Thực sự nàng khiến hắn rất quen thuộc, nhưng đã gặp ở đâu rồi thì hắn vẫn chưa nghĩ ra được. Thôi kệ, từ từ tìm hiểu vậy. Dẫn Thanh Thanh về bàn việc đầu tiên là Hoàng Minh nhận thấy ánh mắt quý dị của Từ Tân như muốn nói “Sur đệ, chẳng lẽ ngươi nhìn trúng nhan sắc của cô nương này rồi?”,

Hoàng Phi Yến thì không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn về phía Thanh Thanh, còn Đặng Thiên Ngọc thì không nề nang gì, thẳng thừng nói.

_Đại ca a, mới đây thôi mà ngươi đã dụ dỗ được cô nương nhà người ta rồi.

Nhìn tiểu ma nữ nói khiến Hoàng Minh cảm thấy oan ức. Minh có phải là tên đại đâm tặc thấy gái là nhào vào đâu kia chứ?

_Muội hiểu nhầm rồi, chẳng qua ta thấy cô nương ấy là người ở xa tới, nên muốn giúp đỡ một chút mà thôi.

Hiển nhiên câu nói của Hoàng Minh khiến ba người kia hoàn toàn không tin. Nhìn cô nương kia xinh đẹp mỹ miều, đáng vẻ thương tha, có lẽ tên này thích quá đi ấy chứ. Nhìn biểu hiện của ba người, Hoàng Minh biết có giải thích gì cũng càng thêm rối, nên hắn đành phải im lặng.

_Tại hạ Hoàng Phi Yến, xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương.

_Chào Hoàng tiểu thư, cứ gọi ta là Thanh Thanh được rồi. Xin hỏi hai vị này là?

Thanh Thanh trả lời Hoàng Phi Yến rồi quay sang hai người Từ Tân và Đặng Thiên Ngọc.

_Tại hạ Tinh Vân, chào Thanh Thanh tiểu thư.

Đây chính là tên mà Từ Tân dùng để giao du khắp nơi, lần trước giới thiệu với Hoàng Phi Yến và Đặng Thiên Ngọc cũng vậy.

_Ta là Đặng Thiên Ngọc. Thanh Thanh ỉ, ngươi chớ có tin cái tên đeo mặt nạ kia, nếu không thì ngươi thảm rồi đấy.

Đưa tay chỉ về phía Hoàng Minh, Đặng Thiên Ngọc lên tiếng nhắc nhở. Mặc dù đã trở nên thân thiết hơn với Hoàng Minh, nhưng có lẽ nàng vẫn coi hắn như một sắc lang đại ca. Nghe Đặng Thiên Ngọc nói, Hoàng Minh dờ khóc dờ cười, tiểu ma nữ này tới bây giờ vẫn còn xem hắn là sắc lang a.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Sơn Hải Thủy Linh Thương

Sau một hồi trò chuyện, có vẻ như hai người Hoàng Phi Yến đã rất thân với Thanh Thanh, cả ba còn chủ động gọi nhau là ti muội, trông vô cùng thân thiết. Cả ba lập tức bỏ qua hai tên trước mặt mà bắt đầu thảo luận sôi nổi những vấn đề của phụ nữ, điều này làm cho Hoàng Minh cảm thấy hơi bức mình. Phải một lúc sau vì không thể chịu được nữa hắn buộc phải lên tiếng.

_Xin lỗi đã cắt ngang nhưng các vị còn tính trò chuyện bao giờ nữa? Chúng ta chẳng phải là đi thăm thú Bát Chu Sơn hay sao?

_Thật xin lỗi Tàn huynh, chúng ta sợ ý quá.

Cảm thấy bản thân có vẻ hơi thất lễ khiến Hoàng Phi Yến hơi xấu hổ. Thanh Thanh thì chỉ hơi cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi. Còn về phần Đặng Thiên Ngọc thì quăng cho hắn cái nhìn căm tức, dám phá hoại cuộc trò chuyện của bốn tiểu thư, chờ xem ta xử ngươi ra sao.

_À không sao không sao, ta chỉ nghĩ nếu chúng ta đi bây giờ có thể thưởng thức nhiều thứ ở đây hơn. Bây giờ vẫn còn sớm, ba người có thể từ từ trò chuyện cũng được.

Cảm nhận ánh mắt của Đặng Thiên Ngọc có vẻ bất hảo, Hoàng Minh rùng mình. Hắn vội nói.

_Như vậy còn nghe được. Thấy hai người các ngươi như vậy cũng có vẻ tội nghiệp. Bây giờ ta cho phép các ngươi hộ tống ba ti muội ta đi thưởng thức vẻ đẹp của Bát Chu Sơn này.

Đặng Thiên Ngọc vòng tay trước ngực gật đầu nói. Nghe nàng nói xong Hoàng Minh cảm thấy giờ khóc giờ cười, rõ ràng là mời chúng ta tới đây để cùng đi, sao bây giờ lại giống như ban phước cho chúng ta vậy như chứ. Nghĩ là vậy nhưng hắn cũng chẳng nói ra, ai biết được tiểu ma nữ này có thể làm gì mình kia chứ, yên lặng vẫn là tốt hơn.

_Ta đi cùng cũng được sao?

Thanh Thanh lên tiếng hỏi.

_Thanh Thanh tí sao lại nói như vậy chứ. Ta coi tí như tí muội trong nhà của ta, tại sao lại không đi cùng được. Ai dám ý kiến cơ chứ.

Đặng Thiên Ngọc ôm cánh tay của Thanh Thanh làm nũng. Tất nhiên Hoàng Minh cũng biết câu nói kia hàm ý ám chỉ hấn. Hấn cũng chả ý kiến gì cả, hơn hết hấn cảm thấy vị cô nương Thanh Thanh này nhìn hơi quen mắt, đi cùng nàng có khi tìm ra chút manh mối nào đó chẳng.

Cả nhóm lên xe ngựa tiến sâu hơn vào trong núi Bất Chu Sơn. Vẫn như cũ Hoàng Phi Yến cùng Từ Tân đánh xe ngựa, nhưng lần này có vẻ như cả hai đã trò chuyện với nhau một cách tự nhiên hơn. Còn bên trong, Đặng Thiên Ngọc lôi kéo Thanh Thanh sang một bên để trò chuyện, chỉ còn mỗi Hoàng Minh bơ vơ, có lúc hấn định mở miệng nói vào nhưng lập tức bị Đặng Thiên Ngọc trừng mắt đuổi đi.

Theo chỉ dẫn của Hoàng Phi Yến, Từ Tân đánh ngựa đi tới một thôn nhỏ ven hồ. Nhìn dòng người đông đúc ở đây khiến Hoàng Minh cảm thấy choáng ngợp.

_Xin chào các vị công tử và tiểu thư. Các vị là đến tham gia lễ hội năm nay sao?

Một lão đầu tóc hoa râm đi tới trước mặt năm người nói, phía sau còn thêm bốn năm thanh niên lực lưỡng đi theo.

_Xin chào đại thúc, chúng cháu đến chỉ để mở mang tầm nhìn thôi ạ.

Hoàng Phi Yến ôm quyền đáp.

_Nếu vậy, chúc các người vui vẻ.

Nói rồi lão đầu cùng đám thanh niên đi sang nơi khác. Khi thấy lão đầu đi rồi thì Hoàng Minh mới lên tiếng.

_Hoàng tiểu thư, xin hỏi ở đây đang tổ chức lễ hội gì vậy.

_Hừ, có vậy mà người cũng không biết, thật không biết người ở đâu ra nữa.

Nghe Đặng Thiên Ngọc nói Hoàng Minh cảm thấy rất oan ức. Hấn có phải người ở đây đâu mà sao có thể biết được cơ chứ. Biết Hoàng Minh ở xa tới, nên Từ Tân lên tiếng giải thích.

_Chuyện kể rằng lúc trước thủy thần Cộng Công đem quân tấn công thiên giới, bị hóa thần Chúc Dung đánh bại. Vì quá uất ức nên Cộng Công đã húc đầu vào núi Bất Chu Sơn mà tự vẫn. Núi này vốn là cột chống trời, trụ trời gãy khiến nước của thiên hà rơi xuống nhân gian. Nhìn thấy cảnh này, không nỡ để chúng sinh tận diệt, Nữ Oa nương nương đã luyện ra đá ngũ sắc để vá trời. Từ lúc đó nước trên thiên giới không còn chảy xuống gây họa cho nhân giới nữa. Người dân nơi đây vào ngày này thường tổ chức lễ hội để tưởng nhớ ơn đức của Nữ Oa nương nương.

Nghe Từ Tân giải thích xong hấn cũng có vẻ thông suốt. Chuyện Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn và Nữ Oa vá trời hấn cũng đã nghe nhiều lần rồi.

_Người chỉ nói đúng một phần thôi.

_Có gì sai sót mong Đặng cô nương chỉ giáo.

_Đúng là người dân tổ chức lễ hội để tưởng nhớ công đức của Nữ Oa nương nương, nhưng phần lớn người ở đây đều tới vì vũ khí của Cộng Công.

_Vũ khí của Cộng Công?

Cả Hoàng Minh và Từ Tân đều kinh ngạc.

_Đúng vậy. Vũ khí của Cộng Công được gọi là Sơn Hải Thủy Linh Thương. Được làm từ tám trăm linh chín chiếc lông của chim phượng hoàng bắt từ, và được nung bởi cửu long thần hỏa (chín con rồng lửa vây quanh), suốt một ngàn năm hấp thụ tinh hoa của nước và huyết mạch của đá. Tuy mang trong mình hỏa khí, nhưng bên ngoài cây trường thương lại lạnh như băng, là một vũ khí được cho là đạt tới đẳng cấp gần với Thượng Cổ Thánh Khí.

Nghe Đặng Thiên Ngọc nói Hoàng Minh càng kinh ngạc hơn. Hấn cũng biết qua cách xếp thứ hạng về vũ khí ở thế giới này. Thấp nhất chính là Phàm Khí, là vũ khí của nhân loại, những thứ này có lẽ chỉ dành cho chiến tranh nhân giới thôi. Về phần pháp khí của tiên nhân được chia thành năm loại. Tiên Khí, là pháp khí của tiên nhân phổ thông, có thể chém sắt như chém bùn, cách không chém vật. Tiếp đó là Thần Khí, là loại pháp khí tu luyện hàng trăm năm, có thể phá hủy cả một ngọn núi to lớn. Thánh Khí là pháp khí đặc biệt của những tiên nhân từ Thượng Tiên trở lên mới có thể tới luyện và sử dụng được. Thượng Thánh Khí là những pháp khí được cho là có linh trí, có thể chọn chủ nhân cho mình, uy lực kinh thiên động địa. Cuối cùng là Thượng Cổ Thánh Khí, đây là những pháp khí xuất phát từ thời thượng cổ, không ai biết nó có từ bao giờ, khỏi cần nói cũng biết uy lực đến nhường nào, nhưng chỉ biết rằng hiện nay chỉ có vài món tồn tại trên thế gian. Bàn Cổ Phù của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phục Hưng Giới Chi của Lão Tử, Côn Lôn Kinh của Tây Vương Mẫu, Hồn Độn Chung, Cửu Đỉnh và Hư Không Ngọc đã mất tung tích từ lâu.

_Thiên Ngọc, theo lời muội nói thì Sơn Hải Thủy Linh Thương gần đạt tới đẳng cấp của Thượng Cổ Thần Khí. Nếu vậy tại sao một người như Cộng Công nắm trong tay pháp khí lợi hại kia có thể bại trận trước Chúc Dung được?

Hoàng Minh nghi hoặc hỏi.

_Điều này cũng không có gì lạ. Mặc dù Cộng Công có Sơn Hải Thủy Linh Thương nhưng một mình hắn làm sao có thể địch lại sự liên thủ của Chúc Dung và Khoa Phụ được kia chứ. Nhưng mặc dù đánh bại được Cộng Công nhưng cả Chúc Dung và Khoa Phụ đều bị trọng thương, không lâu sau cũng qua đời.

Nghe tới đây Hoàng Minh cũng dần hiểu ra mọi chuyện. Thật sự nếu đúng như lời của Đặng Thiên Ngọc nói thì việc Cộng Công bại trận cũng có thể nói là điều hiển nhiên. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Sơn Hải Thủy Linh Thương kia quả thật là một pháp khí lợi hại, có thể khiến cho Chúc Dung và Khoa Phụ trọng thương đến mức mất mạng. Nếu như có thể thu được pháp khí này, vấn đề an toàn của bản thân sẽ tốt hơn rất nhiều. Nghĩ tới đây hắn quyết tâm nhất định phải lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương, nhưng hắn vẫn còn một điều thắc mắc nhỏ.

_Thiên Ngọc, muội nói xem nếu như có một pháp khí lợi hại như vậy ở đây, các tiên nhân khác không tới đây tranh giành hay sao?

_Tất nhiên là có, nhưng bọn họ đều phải thất vọng mà ra về. Sơn Hải Thủy Linh Thương được cắm vào một tảng đá, những tiên nhân tới thử rút ra đều bị trọng thương, nghe nói trong số đó còn có vài người Thượng Tiên, dần dần chúng tiên nhân đều bỏ cuộc. Tuy nhiên hàng năm vào ngày này, mọi người từ khắp nơi đều đổ về đây để thử vận may với hi vọng được sự phù hộ của Nữ Oa nương nương.

_Ngay đến cả Thượng Tiên mà cũng không rút ra được hay sao?

Hoàng Minh cảm thấy kinh ngạc. Thượng Tiên là đẳng cấp gì, đến cả bọn họ cũng không thể rút được Sơn Hải Thủy Linh Thương ra chứ đừng nói gì tới tên chưa thể hấp thu linh khí như hắn. Nghĩ tới đây hắn cảm thấy thất vọng, đó là một cực phẩm pháp khí a, chẳng lẽ lại từ bỏ. Nhận thấy chút tiếc nuối trong ánh mắt của Hoàng Minh, Đặng Thiên Ngọc lên tiếng trấn an.

_Nhưng huynh cũng đừng lo, ta nghe sư phụ nói qua, phẩm là Thượng Thánh Khí trở đi đều có linh trí, có thể tự nhận chủ nhân, ta nghĩ tới lúc đó có lẽ huynh cũng có cơ hội không biết chừng.

Có lẽ cũng chỉ trông chờ vào vận may thôi, Hoàng Minh trầm nghĩ. Nhưng nhìn Đặng Thiên Ngọc lên tiếng an ủi mình, Hoàng Minh cảm thấy vui hơn hẳn. Tiểu ma nữ này mặc dù tính khí ương bướng, miệng lưỡi chua ngoa nhưng tâm tư rất tốt.

_Bỏ qua việc đó đi, chúng ta đến đây vui chơi là chủ yếu, đi ta cũng muội đi mua kẹo hồ lô.

_Đúng vậy, đúng vậy, đi thôi. Bây giờ lễ hội chưa chính thức bắt đầu, chúng ta tùy ý đi dạo, một lát hãy tập trung vào cái cây ở giữa làng là được.

Nói rồi Đặng Thiên Ngọc leo lên vai Hoàng Minh để hắn công đi khắp nơi, Thanh Thanh cũng thích thú với không khí xung quanh nên đi theo Hoàng Minh và Đặng Thiên Ngọc. Bây giờ chỉ còn lại Tử Tân và Hoàng Phi Yến, cả hai quay sang nhìn nhau, mắt chạm mắt rồi lại quay đi, không khí có vẻ âm muội. Mặc dù cả hai đã trò chuyện rất nhiều lúc trên xe ngựa, nhưng dường như giữa hai người vẫn còn một bức tường chưa thể phá vỡ được. Một lúc sau, Tử Tân đành phải lên tiếng.

_Đặng tiểu thư thật là một cô nương hiếu động, chắc hẳn vị sư ti như Hoàng tiểu thư cũng rất đau đầu với nàng ta a.

_Thật ra Thiên Ngọc muội ấy rất ngoan, mặc dù tính tình có hơi ương bướng nhưng rất hiểu chuyện. Nhưng nếu để muội ấy nghe được những lời huynh vừa nói thì chắc hẳn huynh gặp họa lớn rồi đấy.

Hoàng Phi Yến lấy tay che miệng cười nói. Điều bộ ấy khiến Tử Tân ngẩn ngơ, mắt nhìn nàng không rời.

_Hiếm khi có cơ hội như thế này, không biết Tinh Vân ta có cơ hội được mời Hoàng tiểu thư cùng tân bộ thăm thú cảnh vật xung quanh đây có được không?

Nói rồi Tử Tân đưa tay ra làm động tác mời. Nhìn hành động của Tử Tân, Hoàng Phi Yến mỉm cười, nàng đưa tay nắm lấy tay hắn, cả hai cùng hòa vào dòng người phía trước.

Sau khi dẫn Đặng Thiên Ngọc và Thanh Thanh đi hết nơi này tới nơi khác, Hoàng Minh cùng hai người đi tới điểm hẹn từ trước. Đến nơi nhưng vẫn không thấy hai người Tử Tân và Hoàng Phi Yến đâu, cả bọn đành phải ngồi chờ. Một lát sau, từ xa đã thấy bóng dáng Tử Tân và Hoàng Phi Yến tay trong tay cười nói. Nhìn cảnh này cả Đặng Thiên Ngọc và Hoàng Minh đều nở một nụ cười quý dị.

_Sư huynh, người đã về rồi a. Chào Hoàng tiểu thư, à quên, phải là sư tẩu mới đúng chứ.

Nghe lời nói của Hoàng Minh, Hoàng Phi Yến nhanh chóng rút tay của mình về, mặt đỏ như gấc, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

_Sư ti, chúc mừng sư ti, cuối cùng cũng... .

Đặng Thiên Ngọc chưa nói hết câu thì đã bị một bàn tay bịt miệng lại. Nhận thấy ánh mắt tràn ngập uy hiếp của Hoàng Phi Yến, Đặng Thiên Ngọc im lặng thè cái lưỡi nhỏ ra trêu đùa.

_Sư đệ, người đừng đùa nữa được không? Bây giờ cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta qua bên kia xem Sơn Hải Thủy Linh Thương kia cuối cùng ra sao.

Tử Tân lên tiếng. Nhìn về phía tên sư đệ đang cười đùa kia, hắn rất muốn đập cho tên kia một đập. Chỉ tại hắn mà...

Cả nhóm cùng nhau đi tới một khu đất rộng lớn, ở đây đã được bao quanh bởi rất nhiều người. Đưa mắt nhìn về ở giữa khu đất đó, Hoàng Minh cảm thấy một cỗ hàn khí tỏa ra từ một cây trường thương được cắm vào trong một tảng đá. Trường thương dài mười thước, thân trường thương đỏ thẫm, đầu trường thương xảo, mũi thương màu xanh lam tỏa ra hàn khí mạnh mẽ.

_Đó chính là Sơn Hải Thủy Linh Thương ư?

_Đúng vậy, huynh nhìn xem, thân trường thương màu đỏ thẫm kia tượng trưng cho hỏa khí, nhưng huynh đoán xem vì sao nó lại tỏa ra hàn khí như vậy.

Đặng Thiên Ngọc tỉnh nghịch nói.

_Chẳng lẽ là do viên ngọc trên mũi thương?

_Đúng vậy, tương truyền khi Cộng Công chế tạo Sơn Hải Thủy Linh Thương đã sử dụng tinh hoa của nước và đá sau một ngàn năm luyện thành Hàn Băng Ngọc và Thạch Lưu Ngọc. Hàn Băng Ngọc được tinh luyện thành mũi thương, còn Thạch Lưu Ngọc được luyện thành chuôi thương.

Đặng Thiên Ngọc ra về uyên bác kể.

_Thiên Ngọc muội muội quả nhiên là học rộng biết nhiều a.

_He he, những thứ này đều là do sư phụ ta kể cho ta thôi.

Mặc dù rất thích người khác khen mình, nhưng Đặng Thiên Ngọc là một con người ngay thẳng, tất cả đều nói thật lòng mình.

_À đúng rồi, không biết sư phụ của muội là vị đại tiên nào?

_Sư phụ ta chỉ thích mai danh ẩn tính thôi, huynh không cần biết làm gì cả.

Đặng Thiên Ngọc áp ứng trả lời. Điều này càng khiến Hoàng Minh tò mò nhiều hơn. Đang định gắng hỏi thì tiếng của một lão đầu vang lên.

_Cảm ơn mọi người đã đến góp vui cùng Tân Chu thôn chúng tôi. Năm nay như mọi khi chúng tôi tổ chức lễ này trước là để tạ ơn với Nữ Oa nương nương đã gia ân cứu giúp bá tánh, sau là để tìm người tài giỏi có thể lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương kia.

Âm thanh của lão đầu khiến tất cả mọi người đều đưa mắt chú ý về Sơn Hải Thủy Linh Thương ở giữa. Tất cả đều lộ ra ham muốn mãnh liệt.

_Bây giờ, nếu ai có đủ bản lĩnh, có thể lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương ra khỏi tảng đá thì chúng tôi xin dân cho người ấy bảo vật này.

Dứt lời, lão đầu lui xuống nhường lại cho những người phía sau lên.

_Để ta.

Người lên tiếng là một tráng hán to cáo lực lưỡng. Đưa hai tay vào Sơn Hải Thủy Linh Thương, tráng hán vận hết sức nhưng mặc dù có làm thế nào vẫn không thể nhúc nhích được mũi thương, trái lại còn bị mũi thương phản phệ bay ra xa vài thước.

_Ha ha, lũ phàm nhân ngu ngốc, tưởng có thể dùng sức mạnh để lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương hay sao, xem ta đây.

Một người mặc đạo bào bay ra. Hắn bắt đầu niệm thần chú, nhưng thanh trường thương vẫn không hề nhúc nhích, và số phận của tên tiên nhân kia cũng không khác nhau với tráng hán lúc này là mấy, hắn bị đánh bay ra xa, nhô ra một ngụp máu tươi. Có vẻ như nếu lực sử dụng càng nhiều thì lực phản phệ càng cao thì phải. Từng người, từng người lên thử sức. Nhưng tất cả đều bị lực phản phệ của Sơn Hải Thủy Linh Thương làm cho trọng thương. Dần dần không còn ai dám lên thử sức nữa.

_Còn ai muốn lên thử sức nữa không?

Nhìn tất cả mọi người đều bắt lực trước Sơn Hải Thủy Linh Thương, điều này khiến lão trưởng thôn cảm thấy rất vui, nếu như trường thương không được rút ra thì năm tới làng hắn có thể nhân dịp này mà tiếp tục bội thu rồi.

_Thế nào, sao hai người các ngươi không lên thử xem.

Đặng Thiên Ngọc đưa mắt khiêu khích Từ Tân và Hoàng Minh. Từ này tới giờ Hoàng Minh vẫn đang suy nghĩ cách để có thể rút được thanh trường thương ra, tới giờ hắn vẫn chưa tìm được phương pháp nào hợp lý cả.

_Được rồi, nếu đã vậy thì ta đành bêu xấu vậy.

Từ Tân lên tiếng đáp.

_Huynh cẩn thận.

Hoàng Phi Yến lo lắng nói.

Từ Tân nhìn Hoàng Phi Yến cười, sau đó đưa người bay xuống. Vận tiên khi luân chuyển khắp người, Từ Tân dùng hết sức để rút Sơn Hải Thủy Linh Thương ra nhưng nó vẫn không hề có ý muốn nhúc nhích. Ầm... lực phản phệ đẩy Từ Tân bay ra xa. Hoàng Phi Yến thất kinh, nằng bay thật nhanh tới đỡ Từ Tân.

_Tinh Vân, huynh có sao không.

_Không sao, đã khiến muội lo lắng. Ta đã vận tiên quyết để bảo vệ bản thân rồi, nên chỉ bị đẩy lùi thôi.

Nói rồi Từ Tân đứng dậy để chứng minh mình không sao. Nhưng đó chỉ là để Hoàng Phi Yến bớt lo lắng thôi, mặc dù hắn đã vận tiên quyết để bảo vệ nhưng lực phản phệ quá lớn khiến hắn bị nội thương, chắc phải tĩnh dưỡng vài ngày mới khỏi được.

Nhìn thấy Từ Tân cũng thất bại, Hoàng Minh cảm thấy thất vọng tột cùng. Từ Tân mạnh hơn hắn bao nhiêu mà cũng không thể suy chuyển được Sơn Hải Thủy Linh Thương thì một tên yếu kém như hắn sao có thể chứ. Những tưởng như không còn ai muốn lên nữa thì lúc đó một thanh niên áo bào trắng, gương mặt tuấn tú, mắt phượng mày ngài, tiến lên phía trước. Hoàng Minh cảm thấy uy áp tỏa ra từ người này rất lớn, vượt xa cả sư phụ hắn, có lẽ vị Lam Tuyền cô nương kia mới có thể có uy áp như vậy.

Người thanh niên tiến về phía Sơn Hải Thủy Linh Thương, hai tay hắn nắm vào thân trường thương. Hét lên một tiếng hắn bắt đầu vận lực, nhưng thanh trường thương vẫn bất động như cũ. Bỗng từ phía sau lưng người thanh niên kia mọc thêm mấy cánh tay ngũ sắc, những cánh tay ấy nắm lấy thân trường thương và bắt đầu rút thanh trường thương ra. Mặt đất xung quanh bắt đầu rung chuyển, trên khuôn mặt người thanh niên ấy giờ đã đầy mồ hôi. Lực phản phệ của trường thương khiến áo bào của hắn rách từng mảng lớn, nhưng hắn vẫn chưa muốn buông tay. Kì vọng, khẩn trương, đó chính là cảm xúc của những người xung quanh. Họ muốn nhìn xem người này có thể lấy được thanh trường thương không, nhưng họ lại thấy tiếc nuối khi báu vật sắp vào tay người khác. Người thanh niên vẫn tiếp tục vận sức, xung quanh cát bụi bay mù mịt, nhưng thanh trường thương vẫn như cũ, không hề suy chuyển. Mặt người thanh niên bắt đầu chuyển sang màu trắng bệch, hai chân hắn run run, lực phản chấn từ thanh trường thương khiến hắn chịu không được bắt buộc phải buông tay ra. Dùng những cánh tay ngũ sắc che chắn bản thân, thân thể hắn bay ngược về sau nhưng không hề có thương tích gì đáng kể cả.

Nhìn hai tay trống không của người thanh niên nọ, đa số mọi người đều thấy nhẹ nhõm. Họ vui vì báu vật đã không mất đi, nhưng nghĩ tới cách để rút được thanh trường thương ra thì tất cả đều không nghĩ ra được. Một lúc lâu sau không thấy có ai lên nữa, lão đầu trường thôn mới lên tiếng.

_Nếu như không còn ai nữa, ta tuyên bố lễ hội năm nay kết...

_Khoan đã.

Một tiếng hét vang lên tập trung mọi sự chú ý của mọi người ở đây. Người lên tiếng không ai khác chính là Hoàng Minh, bây giờ chính là thời khắc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tranh đoạt

Hoàng Minh bước ra trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người ở đây. Bọn họ đã được chứng kiến sức mạnh của vị công tử áo bào trắng kia, ngay tới cả một người như vậy mà không thể rút nổi thanh trường thương ra thì liệu cái tên đeo chiếc mặt nạ quái gở kia, cả người lại không hề tỏ ra chút tiền khí nào kia liệu có rút được không. Mọi người ở đây đều không tin rằng hắn có thể rút được thanh trường thương ra. Cao nhân bất lộ tướng ư? Tên kia có thể ẩn dấu thực lực chân chính của mình? Nằm mơ, chắc chắn hắn là thể loại điếc không sợ súng.

Mặc kệ những lời xì xào bàn tán xung quanh, Hoàng Minh tung người nhảy xuống khu đất. Hắn nhìn về phía thanh niên áo bào trắng đang nhắm mắt ngồi điều khí, khẽ mỉm cười. Cũng nhờ người này mà hắn mới có thể tìm ra được cách để rút Sơn Hải Thủy Linh Thương ra.

Đi tới phía trước trường thương, Hoàng Minh cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ thanh trường thương. Đưa chân dẫm vào mặt đất dưới chân, ngay lập tức nơi đó xuất hiện một cái hố sâu. Quả đúng là như vậy, Hoàng Minh cười thầm, hắn tiếp tục lại làm vài cái hố như vậy nữa. Lấy từ trong người ra những tấm yêu phù màu đỏ thẫm, sau đó bắt đầu đặt vào những cái hố. Mọi người đều không biết tên kì quái này đang giờ trò gì, nhìn có lẽ là một pháp trận, nhưng không một ai có thể nhìn ra đây là pháp trận gì. Cũng có không ít người am hiểu về trận pháp đã từng thử sức, nhưng vẫn không thể làm Sơn Hải Thủy Linh Thương suy chuyển. Một số người vẫn khinh thường hắn, một số khác thì chờ xem hắn có thể làm được điều gì đó bất thường không.

_Tinh Vân huynh có biết Tần huynh đang lập pháp trận gì không?

Nhìn tới nhìn lui vẫn không hiểu được Hoàng Minh đang làm gì, Hoàng Phi Yến đành lên tiếng hỏi Từ Tân. Tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc và ngay cả Thanh Thanh vốn chẳng quan tâm gì cũng đưa ánh mắt hiếu kì về phía Từ Tân.

_Điều này quả thật ta cũng không biết, trận pháp này trước giờ ta chưa hề nhìn thấy Tần sư đệ sử dụng qua. Có thể là độc môn từ quê hương hắn chăng?

Từ Tân gãi đầu nói. Quả thật là hắn chưa bao giờ trông thấy sư đệ làm cái pháp trận này bao giờ cả. Nhưng nghĩ lại sư đệ hơi cổ quái, có thể đây là

pháp trận độc môn của quê hương hấn. Đây là cách lí giải của Tử Tân về hành động kì quái của tên sư đệ này, và cả ba người Hoàng Phi Yến cũng đồng tình.

_ Lão đầu, mặc kệ ta dùng phương pháp gì, chỉ cần ta có thể có được Sơn Hải Thủy Linh Thương thôi là được đúng không?

Chuẩn bị xong, Hoàng Minh quay sang lão trưởng làng hỏi.

_ Quả thật là như vậy. Chỉ cần có thể lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương lên, bất kể dùng phương pháp gì, nó đều là của ngài.

_ Vậy, các người lui ra đi.

Mặc dù không biết liệu cái tên đeo mặt nạ này có thể làm được gì, nhưng lão trưởng làng vẫn ra hiệu cho những người xung quanh lui lại.

Hoàng Minh nhắm mắt lại, miệng bắt đầu đọc thần chú. Những cột lửa bắt đầu xuất hiện nơi hấn chôn dấu yêu phù. Sức nóng lan tỏa khắp xung quanh, mọi người đều ra về hiểu chuyện, thì ra tên này dùng những thứ này để làm dịu đi hàn tính của Sơn Hải Thủy Linh Thương. Nhưng tất cả đều cảm thấy buồn cười, cách này họ đều đã thử qua và vô dụng. Mặc dù hàn tính cực mạnh, nhưng hỏa tính của Sơn Hải Thủy Linh Thương cũng không kém, dù gì nó cũng được luyện từ lửa của cửu long.

Hoàng Minh lại lầm nhấm một câu thần chú, các cột lửa đều thu vào trong đất. Nhìn những cột lửa biến mất, mọi người xung quanh đều cười thầm, có lẽ cái tên kia cũng đã bỏ cuộc. Nhưng chưa được bao lâu thì liên tiếp những tiếng nổ vang lên, đất đá xung quanh bay tứ tung, cát bụi mù mịt.

_ Mẹ kiếp, tí những là tự mình làm mình vỡ đầu rồi.

Khi cát bụi tan đi, mọi người xung quanh đều sững sờ nhìn vào tên đeo mặt nạ kia đi ra. Đúng vậy, trên tay hấn chính là Sơn Hải Thủy Linh Thương, nó bây giờ không còn nằm trên mặt đất nữa mà chính là ở trong tay hấn. Đa số người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đó chỉ là những người bình thường hay tu vi thấp kém, những tiên nhân khác đều nhìn ra được những gì xảy ra sau màn cát bụi đó.

_ Tên vô sỉ nhà người làm như vậy có còn xứng đáng là người tu hành hay không?

Một người mặc đạo bào màu đen lên tiếng.

_ Đúng vậy, quá vô sỉ.

Những người khác cũng cùng nhau lên tiếng.

_ Các người là đang nói ta?

Hoàng Minh chỉ vào mình, cười cười nói.

_ Đúng vậy, người nghĩ trẻ con đó có thể qua mắt được bọn ta hay sao? Thật không ngờ người lại lợi dụng vụ nổ đó để phá hủy phần đất xung quanh Sơn Hải Thủy Linh Thương.

_ Ha ha, ta nói cho người biết nhé lão già. Quy định đặt ra rằng, chỉ cần lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương, không từ bất cứ cách nào. Chẳng qua là do não ta to hơn các người mà thôi.

Hoàng Minh lên giọng chế giễu.

_ Người.

Nghe Hoàng Minh nói những người khác lập tức im lặng. Quả thật quy định đúng là như vậy, nhưng nhìn Sơn Hải Thủy Linh Thương bị đoạt đi bởi một cách tầm thường như thế, tất cả bọn họ đều không cam tâm.

_ Tân huynh quả thật là cao thâm a.

Hoàng Phi Yến che miệng cười, đưa mắt nhìn phía Tử Tân đầy thâm ý. Thanh Thanh thì chỉ che miệng thích thú nhìn. Còn Đặng Thiên Ngọc thì đưa ngón cái về phía Hoàng Minh với vẻ mặt không thể ngác nhiên hơn được nữa. Tử Tân cũng chỉ biết gãi đầu cười trừ. Thật không ngờ cái tên sư đệ này lại quỷ quyết như vậy. Nhưng cũng không ngờ là hấn lại nghĩ ra cái cách để lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương như thế.

_ Mặc dù quả thật là người đã lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương ra, nhưng bằng cái cách vô sỉ đó, người tưởng người có thể an toàn đem nó ra khỏi đây hay sao?

Một đạo cô áo bào đỏ lên tiếng. Một người lên tiếng, cả đám cùng nhau hô hào. Bọn họ không muốn mất bảo vật một cách vô vắn như vậy được.

_ Nói như vậy là các người muốn cướp của ta chẳng?

_ Không phải là cướp, mà là chỉ cần người có thể đánh bại được chúng ta thì người mới xứng đáng làm chủ nhân của Sơn Hải Thủy Linh Thương.

_ Nực cười, vật là do ta lấy được. Nếu có bản lĩnh sao các người không lấy nó ra đi, chờ người khác lấy được rồi ra tay chặn cướp ư?

Hoàng Minh khinh bỉ đáp.

_Nhiều lời, nếu như người quang minh chính đại lấy được, bọn ta không cần ý kiến, nhưng đằng này người lại giờ trò vô sỉ, người nhìn xem có ai đồng tình với người hay không. Đạo hữu, xin người cho ý kiến.

Đạo cô lớn tiếng quát. Bà ta quay sang hướng thanh niên áo bào trắng nói. Bà ta nhận ra rằng ở đây người này có thực lực cao nhất, có thể nói gần như ngang bằng với sư phụ của bà, nếu như người này lên tiếng ủng hộ, có thể dùng thế lực của bên phải và một số kẻ phản bội rồi xin người ta nhường cho mình là được.

_Ha ha, việc này ta không có ý kiến, như đã quy định, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Vật này nên thuộc về vị huynh đệ kia mới phải.

Thanh niên áo bào trắng cười nói. Quả thật hắn cũng không quan tâm lắm tới Sơn Hải Thủy Linh Thương, chỉ muốn tìm một món binh khí cho vừa tay hắn, nhưng nếu không có duyên hắn sẽ không cưỡng cầu. Một phần hắn cũng nhìn ra rằng đạo cô kia muốn lôi kéo hắn, việc làm lợi cho người khác hắn sẽ không làm.

_Đa tạ đạo huynh.

Hoàng Minh ôm quyền nói. Quả thật hắn vô cùng ngưỡng mộ người thanh niên này, thực lực cao nhưng không cậy thế uy hiếp người khác. Thực sự là đáng kết giao.

_Hừ, nếu người không cần, thì cứ để cho chúng ta. Tên nhãi kia, nếu người thức thời thì giao Sơn Hải Thủy Linh Thương ra nếu không thì đừng trách.

Rút bảo kiếm đỏ thẫm ra, mặt đạo cô đằng đằng sát khí. Những người khác thấy vậy cũng rút vũ khí ra, sẵn sàng lao vào tranh giành bảo vật. Nhận thấy tình thế nguy kịch, Hoàng Minh cùng ba người Hoàng Phi Yến bay xuống đứng về phía Hoàng Minh. Từ Tân lên tiếng.

_Xin Hòa Linh sư thúc thủ hạ lưu tình.

_Người là ai, sao lại biết ta?

Nghe Từ Tân nói, Hòa Linh ngạc nhiên hỏi.

_Kính thưa sư thúc, đệ tử là Tinh Vân đồ đệ của Kiếm Tu lão sư, kia là sư đệ của ta.

_Thì ra là đồ đệ của Kiếm Tu sư huynh. Ta thật không ngờ người như sư huynh lại nhận người như hắn làm đồ đệ.

Nghe tới đây, Hoàng Minh tức giận muốn lao lên nhưng lại bị Từ Tân cản lại. Từ Tân cũng rất tức giận khi nghe những lời như vậy, nhưng hắn không thể làm gì được. Luận về bối phận hắn là tiểu bối, luận về sức mạnh, nếu như không tính Thanh Thanh thì bốn người bọn hắn có thể đánh bại được Hòa Linh, nhưng còn những người khác thì sao? Nếu như bọn họ nhất tề xông lên thì thậm chí rồi. Nghĩ như vậy, Từ Tân đành phải nhẫn nhịn, hi vọng với quan hệ giữa sư phụ với Hòa Linh có thể khiến bà ta bỏ qua.

_Nếu như các người đã là đệ tử của Kiếm Tu sư huynh cũng chính là sư đệ của ta. Việc hôm nay ta bỏ qua, chỉ cần các người để Sơn Hải Thủy Linh Thương ở lại ta sẽ không truy cứu nữa.

_Không truy cứu cái con mẹ nhà người. Người tưởng được gọi một tiếng sư thúc là cao lắm sao. Ta nói cho người biết, dù hôm nay ta có mất mạng thì người cũng đừng mơ lấy được Sơn Hải Thủy Linh Thương.

Hoàng Minh thực sự tức giận. Hắn không thể ngờ rằng cái người được gọi là sư thúc này lại vô sỉ như vậy. Cướp trắng trợn của tiểu bối còn có thể nói kiểu thanh cao được như vậy sao? Mẹ kiếp, chả trách Triệt Giáo có thể thất bại như vậy, nếu không có mấy tên như mục Hòa Linh này thì số phận Triệt Giáo như vậy cũng không lạ.

_Tên tiểu bối to gan, dám mắng cả ta. Ta thay mặt sư phụ người giáo huấn người một trận.

Chia thắng hỏa kiếm về phía Hoàng Minh, Hòa Linh hét lớn.

_Mẹ kiếp, ta mà sợ bà à, có ngon thì lao lên đây.

Từ Tân cũng hoàn toàn bó tay với vị sư đệ này. Mặc dù bọn hắn có thể để Sơn Hải Thủy Linh Thương ở lại cũng được, nhưng vị sư thúc này lại miệt thị sư phụ hắn như vậy, có lẽ sư đệ mình mới là người làm đúng.

_Hắc hắc, Tàn đại ca, ta sẵn sàng giúp huynh cho mục ta một trận.

Đặng Thiên Ngọc cười cười nói. Quả thật nàng không ưa gì người đàn bà trước mặt kia cả. Ý mạnh hiếp yếu là thứ mà nàng ghét nhất.

_Tiểu nha đầu, người là ai, tại sao lại dám hỗn láo như vậy? Trưởng bối của người là ai?

_Ta là ai không đến lượt bà nói vào. Trưởng bối của ta là ai không cần bà quan tâm.

Đặng Thiên Ngọc đưa mắt thách thức. Điều này khiến cho Hỏa Linh trán nổi đầy gân xanh. Đây là lần đầu tiên bà bị phạm như vậy, đã vậy còn là hai tên tiểu bối vất mũi chưa sạch nữa. Đưa kiếm ra liền chém một nhát về phía Đặng Thiên Ngọc. Kiếm khi bay tới nhưng chưa chạm vào Đặng Thiên Ngọc đã bị một màn lôi điện ngăn cản.

_ Tiểu muội còn nhỏ chưa hiểu chuyện, xin Hỏa Linh sư tỉ nương tay.

Hoàng Phi Yến tay cầm một lôi cầu chắn trước mặt của Đặng Thiên Ngọc.

_ Ngươi là ai?

_ Ta là Hoàng Phi Yến, đệ tử của Tam Tiêu nương nương Tam Tiên Đảo, ra mắt Hỏa Linh sư tỉ.

Hoàng Phi Yến khom người nói. Điều này không chỉ làm cho Hỏa Linh kinh ngạc mà cả Hoàng Minh lẫn Từ Tân đều kinh ngạc. Thật không ngờ Hoàng Phi Yến lại là đệ tử của Tam Tiêu nương nương, vậy chẳng phải nàng là sư thúc của hai người hần sao. Hắc hắc, nghĩ tới cái hôn sự kia, Hoàng Minh cảm thấy mọi chuyện bắt đầu thú vị rồi đây.

_ Thì ra là đệ tử của Tam Tiêu sư thúc, vậy hóa ra vị sư muội kia cũng là đồng môn sao.

Nhìn thái độ của Hỏa Linh với Hoàng Phi Yến so với bọn hần đúng là một trời một vực, Hoàng Minh thầm khinh bỏ trong lòng.

_ Ta không hề có bất cứ liên quan gì tới Triệt Giáo cả, đừng có thấy sang bắt quàng làm họ.

Đặng Thiên Ngọc hừ lạnh nói. Hoàng Minh lập tức đưa ngón cái lên tán thưởng, nhìn biểu hiện của Hoàng Minh càng khiến Đặng Thiên Ngọc đắc ý. Hỏa Linh vô cùng tức giận, nhưng bà ta không biết thế lực sau lưng Đặng Thiên Ngọc là ai, người có thể thân mật xưng hô ti muội với đệ tử của Tam Tiêu nương nương nhất định không phải là người tầm thường. Vì vậy, Hỏa Linh đành phải buông bỏ Sơn Hải Thủy Linh Thương đi, mặc dù trong lòng còn chút tiếc nuối.

_ Nếu như Hoàng sư muội đã nói như vậy, thì việc hôm nay kết thúc ở đây đi. Chúc mừng sư diệt đã thu vào tay bảo vật.

_ Đa tạ sư thúc.

Hoàng Minh cười cười đáp, nhưng trong lòng hần lại cảm thấy khinh bỉ vô cùng. Nếu như hôm nay không phải vì thân phận của Hoàng Phi Yến thì chưa chắc gì Hỏa Linh đã bỏ qua cho bọn họ.

_ Nếu đã như vậy thì xin cáo từ.

Quay người rời đi nhưng chưa được bao xa Hỏa Linh đụng phải một màn nước ngăn cản, cả người rơi xuống đất.

_ Ha ha, các ngươi hôm nay đừng mong một ai rời đi cả.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cộng công

_ Hôm nay, một con kiến cũng đừng mong rời khỏi nơi này.

Một tiếng quát lớn vang lên, giữa không trung xuất hiện một màn nước quỷ dị.

_ Khốn kiếp, ngươi là ai, có giỏi thì ra mặt cùng ta đối chiến, ẩn nấp đánh lén như vậy có gì là hay.

Hỏa Linh lau máu ở khóe miệng, khó khăn đứng dậy.

_ Hừ, chỉ là một Luyện Hư Hậu Kỳ mà dám hỗn láo trước mặt ta.

Dứt lời, từ trong màn nước xuất hiện vô số thủy tiễn (mũi tên nước) bắn về phía Hỏa Linh. Nhìn những thủy tiễn kia bay tới, Hỏa Linh nhếch mép khinh thường.

_ Chỉ với mấy mũi tên con con này mà ngươi nghĩ làm khó được ta sao?

Hỏa Linh hét lên, một lá chắn lửa xuất hiện trước mặt bà. Hỏa Linh cười thầm khi thấy những mũi thủy tiễn bị chặn lại bởi lá chắn của bà. Bà nghĩ rằng lúc trước bị đánh ngã chẳng qua là người kia nhân lúc mình sợ ý nên dùng bảo bối gì đó ra tay đánh lén, còn nếu đối đầu trực tiếp như thế này thì đừng hòng. Nhưng nụ cười của Hỏa Linh ngay lập tức bị dập tắt. Tám lá chắn chỉ chặn được những mũi thủy tiễn vài giây, sau đó giống liên bị phá vỡ. Những

mũi thủy tiễn xuyên qua tấm lá chắn bay về phía Hòa Linh. Cát bụi tan đi, Hòa Linh xuất hiện với vẻ ngoài rách nát, cả người đầy máu, không còn vẻ đạo mạo như lúc đầu nữa. Nhưng cũng may, nếu không phải trong lúc nguy cấp vận dụng tiên quyết của bốn môn thì có lẽ mạng của bà cũng không còn.

_Tại hạ Hoàng Minh, xin dám hỏi cao danh quý tính của tiền bối.

Hoàng Minh lúc này mới lên tiếng. Nhìn bộ dạng của Hòa Linh bây giờ có cho vàng hấn cũng không dám lấy cứng chọi cứng với kẻ quý dĩ ẩn sau màn nước kia được.

_Ha ha, tên sao? Nhìn ta các người có đoán ra được là ai hay không.

Nói rồi màn nước từ từ tan biến để lại một nhân ảnh một người trung niên cao to anh tuấn. Cả người thanh niên này mặc một bộ giáp màu lam, giữa trán có một chiếc sừng.

_Chẳng lẽ ngươi là Ma Thần Cộng Công?

Đặng Thiên Ngọc kinh ngạc thốt lên. Tất cả mọi người ở đây đều như vậy, không một ai không biết Cộng Công và những gì hắn đã làm. Nhưng Cộng Công đã mất mạng từ rất lâu rồi, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

_Ha ha, Ma Thần, hay lắm, thì ra từ trước tới nay ta vẫn không thể thoát được hai cái chữ Ma Thần này.

Cộng Công cười lớn. Lúc trước, hắn cùng Chúc Dung và Hình Thiên cố gắng để cho thế gian này có cái nhìn tốt hơn về Ma Thần tộc. Hình Thiên sau trận chiến với Thiên Yêu Hoàng đã quy ẩn, sau đó hắn và Chúc Dung đã gây dựng nên một Ma Thần tộc vững mạnh, để rồi cả hai được người đời xưng hô thành Thủy Thần và Hỏa Thần. Nhưng tham vọng của Cộng Công ngày càng lớn, hắn muốn Ma Thần tộc đứng trên vạn vật, ra sức chèn ép và tiêu diệt các tộc khác, điều này dẫn đến cuộc chiến giữa hắn và Chúc Dung. Hắn thật không ngờ rằng, sau những việc hắn làm, tất cả vẫn chỉ là con số không.

_Xin tiền bối bớt giận, xưng hô chỉ là hình thức bên ngoài, tiền bối không nên chấp nhặt chuyện này.

Hoàng Minh tiếp tục khuyên giải Cộng Công. Hắn thật sự không hề mong muốn chọc giận người này một chút nào.

_Ha ha, chấp nhặt? Nhóc con, ngươi nói cho ta biết, Ma Thần tộc hiện nay ra sao rồi.

_Chuyện này...

Hoàng Minh áp úng, quả thật sự tình của Ma Thần tộc hắn cũng có nghe kể sơ qua. Ma Thần tộc hiện nay gần như bị tận diệt, chỉ còn một số ẩn nấp không xuất hiện. Nhưng nếu đem điều này nói ra, liệu có chọc vào quả bóng đang căng hết cỡ kia không. Hoàng Minh không dám nói, nhưng người khác thì dám, Đặng Thiên Ngọc không kiên nhẫn chen lời vào.

_Ma Thần tộc các ngươi hiện nay chỉ còn hơn vài trăm tộc nhân, tất cả đều lui về ở ẩn rồi.

_Cái gì? Ngươi nói cái gì? Hơn vài trăm tộc nhân? Chúc Dung đâu, tại sao hắn lại để xảy ra sự tình này?

Cộng Công kinh ngạc hét lên.

_Hỏa Thần Chúc Dung sau khi đại chiến với ngươi không lâu sau đó cũng đã bỏ mạng rồi.

_Ha ha, hay cho một kẻ chỉ biết sống vì người khác. Bản thân thì mất mạng, ta thì lại bị phong ấn ở nơi này. Nếu không phải hắn nghe lời ta, cùng hợp sức tiêu diệt tất cả xưng bá chủ thì đâu ra có sự ngày nay.

_Ma đầu ngươi đừng có hàm hồ. Một người như ngươi mà xứng đáng so sánh với Hỏa Thần Chúc Dung hay sao?

_Ha ha, hay cho một tiếng ma đầu, hay cho một tiếng Hỏa Thần. Nếu đã vậy hôm nay ta xem xem các ngươi ai có thể sống sót được.

Ngửa mặt lên trời, Cộng Công cười lớn. Hoàng Minh cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn vốn muốn dùng lời lẽ để có thể mong sao cho thay đổi được suy nghĩ của Cộng Công, nhưng tất cả đều bị tiêu ma nữ này phá hoại.

_Tiền bối, đây là bảo bối Sơn Hải Thủy Linh Thương của ngài, mong ngài nhận lấy, hi vọng ngài có thể bỏ qua việc ngày hôm nay.

Hoàng Minh cầm Sơn Hải Thủy Linh Thương đi tới trước mặt Cộng Công.

_Sơn Hải Thủy Linh Thương? Ngươi cầm được nó sao?

Cộng Công kinh ngạc trả lời. Chẳng phải theo lời người đó, người bình thường không cầm được Sơn Hải Thủy Linh Thương hay sao? Chẳng lẽ...

_Đúng vậy, chính là nó, không biết tiền bối...

_Không cần nhiều lời, đánh thì đánh, cùng lắm thì chết tại đây thôi. Bản cô nương chưa hề sợ những thứ như hắn.

Hoàng Minh chưa nói hết câu Đặng Thiên Ngọc lại chen vào.

_Tân huynh, Thiên Ngọc muội muội nói có lý lắm. Nếu như hần đã muốn thả chúng ta thì từ đầu đã không dựng kết giới kia rồi.

Thanh Thanh từ phía sau tiến lên vỗ vai Hoàng Minh nói. Những điều này làm sao mà Hoàng Minh lại không biết được kia chứ, nhưng hần không muốn phải đối đầu với Cộng Công một chút nào. Theo như truyền thuyết, Cộng Công là người đặt gần tới cảnh giới Thánh Nhân, nếu như cộng tất cả những người ở đây lại cũng chưa chắc có thể làm gì được hần.

_Sư đệ, ta biết ngươi là nghĩ cho an toàn của mọi người nhưng những lời Thanh Thanh nói hoàn toàn chính xác. Hôn hết, hần mới từ phong ấn trở ra, bản thân còn suy yếu, nếu chúng ta hợp sức lại có thể sẽ đánh bại được hần.

Nghe Từ Tân nói Hoàng Minh mới dần bình tĩnh lại, cũng chỉ có cách này mới có thể rời khỏi nơi đây. Hần quay sang những người khác, lớn giọng nói.

_Các vị bằng hữu, các vị cũng đã nghe rồi. Nếu như có người muốn giết các vị liệu các vị có thể đứng yên cho người ta muốn làm gì thì làm hay không?

Xôn xao, mọi người xì xầm bàn tán, tất cả đều nhìn nhau. Bỗng một tiếng nói từ trong đám đông vang lên.

_Nếu như vậy chúng ta thả chết cũng không cho hần được như ý.

Đã có một người đi đầu thì sau đó là hàng loạt tiếng hô vang lên. Nghe những tiếng hô này, Hoàng Minh cảm thấy tự tin hơn hẳn. Tất cả người ở đây, trừ đi số người thường thì hơn trăm tiên nhân, với con số này, hi vọng đánh bại được một Cộng Công đang suy yếu thì có vẻ khả quan. Đưa mắt nhìn về phía thanh niên áo bào trắng, nhận được cái gật đầu ủng hộ, Hoàng Minh cảm thấy yên lòng, xét về thực lực thì ở đây có lẽ người này là mạnh nhất trong số bọn hần.

_Ha ha, thật sự rất sống động. Chỉ với mấy con kiến như các ngươi mà cũng dám đối chọi với ta sao. Nực cười.

Cộng Công vung tay lên, hàng trăm mũi thủy tiễn xuất hiện trong không trung.

_Chết đi.

Dứt lời, hàng trăm mũi thủy tiễn đồng loạt bay về hướng của những người ở dưới. Tất cả mọi người đều xuất ra những bảo bối để bảo vệ bản thân. Nhưng dưới trận mưa tiễn này, đến cả một người như Hóa Linh cũng chỉ chống đỡ được vài giây thì bao nhiêu người có thể chịu đựng được. Những tiếng thét chói tai vang lên, cát bụi mù mịt khắp trời.

_Mọi người mau lui lại.

Hoàng Phi Yến hét lên. Nàng lấy trong người ra một quả cầu màu lam to bằng nắm tay, dựng lên một vòng chắn xung quanh mọi người. Những mũi thủy tiễn chạm vào màn chắn kia liền bị tan biến. Đây là Huyền Thủy Châu, một bảo vật của Vân Tiêu, mặc dù không thể công kích nhưng lực phòng ngự thì rất tuyệt.

_Cũng có chút môn đạo, vậy các ngươi thử đỡ thử này xem.

Cộng Công lại vung tay lên, hơn mười thanh cự kiếm xuất hiện. Đưa tay ra hiệu, ngay lập tức tất cả những thanh cự kiếm đều bay về hướng của Hoàng Phi Yến. Những thanh cự kiếm bay vào chạm phải tấm màn chắn kia cũng không thoát khỏi số phận tan biến như những mũi thủy tiễn. Nhưng tấm màn chắn kia cũng dần dần xuất hiện vài vết nứt.

_Khá lắm, để ta xem các ngươi có thể chịu đựng được bao lâu.

Dứt lời, hàng trăm cự kiếm liên tục bay về phía màn chắn. Trên tấm màn chắn những vết nứt ngày càng nhiều, cuối cùng nó cũng không chịu được thế công mãnh liệt kia và tan vỡ. Màn chắn tan vỡ, viên ngọc cũng xuất hiện vài vết nứt, Hoàng Phi Yến nhỏ ra một giọt máu tươi, cả người khụy xuống. Mắt thấy mưa cự kiếm đang rơi xuống đầu mình, Hoàng Phi Yến tưởng mình xong rồi, nhưng một bàn tay quen thuộc đã ôm nàng vào và biến sang một bên.

_Phi Yến, nàng không sao chứ.

Nhìn vết máu trên môi Hoàng Phi Yến, Từ Tân cảm thấy đau lòng.

_Ta không sao, cảm ơn chàng. Nhưng chàng...

Hoàng Phi Yến nhìn lại phía sau “Tinh Vân”, thấy lưng hần có vài vết chém, có lẽ hần dùng bí pháp cứu nàng, nhưng cũng không tránh hết được trận mưa kiếm kia. Nhìn dòng máu tươi chảy trên lưng của Từ Tân, Hoàng Phi Yến hận bản thân không thể mạnh mẽ hơn, nếu như nàng mạnh mẽ hơn có lẽ “Tinh Vân” cũng không bị thương nặng như vậy.

_Ta không sao, chỉ là vết thương còn con thôi mà.

Từ Tân cười đáp.

_Ta xin hai người các ngươi, tình ý thì để sau đi, bây giờ đang nguy cấp đây.

Hoàng Minh dùng Sơn Hải Thủy Linh Thương gạt đi những thanh cự kiếm bay tới. Nói ra hắn cũng không ngờ rằng Sơn Hải Thủy Linh Thương lại có uy lực lớn như vậy. Chỉ với một tên chưa hấp thụ linh khí như hắn mà có thể nhẹ nhàng đỡ đi được sự công kích của Cộng Công, quả đúng là bảo vật hiếm có.

_Cẩn thận.

Một tiếng hét vang lên, một thanh cự kiếm từ đâu xuất hiện suýt chút nữa đâm vào người Hoàng Minh, cũng may nó bị một bàn tay ngũ sắc giữ lại. Nhìn về phía chủ nhân của bàn tay đó Hoàng Minh nhận ra nam thanh niên áo bào trắng.

_Cảm tạ đạo huynh.

_Không có gì, chẳng qua là mọi người cùng dựa sức vào nhau thôi.

_Ha ha, đạo huynh thật là hào sảng. Ta luôn muốn kết giao những bằng hữu như huynh.

Hoàng Minh cười đáp.

_Ta cũng rất vinh hạnh được kết giao với những người thú vị như huynh, nhưng trước hết chúng ta phải thoát khỏi đây đã.

Nghe lời thanh niên áo trắng Hoàng Minh mới chợt tỉnh ra. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, trừ đi nhóm của hắn cùng thanh niên áo trắng này thì chỉ còn hơn mười người là còn trụ được ở đây. Điều này làm hắn cảm thấy cực kì bất an, hơn một trăm người, mới chỉ giao chiến một chút mà giảm chỉ còn một phần, thực lực như thế này thật quá chênh lệch mà.

_Đại ca, nếu cứ thế này thì thực sự không ổn rồi.

Đặng Thiên Ngọc cùng Thanh Thanh cũng tụ hợp lại cùng với nhóm của Hoàng Minh. Nhìn Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh chợt nảy ra một ý kiến, nếu như đúng theo nguyên tác thì tiểu nha đầu này ắt hẳn phải có chiêu đó.

_Thiên Ngọc, có phải muội có thể ném ám khí Ngũ Sắc Thạch hay không?

_Cái gì mà ám khí ngũ sắc thạch, khó nghe chết đi. Đúng là ta có thể dùng Ngũ Sắc Thạch để công kích, nhưng cái này làm sao huynh biết.

Đặng Thiên Ngọc nghi hoặc hỏi. Đây là vật phòng thân quan trọng mà sư phụ đặc biệt dạy cho nàng, chỉ có phụ mẫu cùng Phi Yến tỉ tỉ biết, làm sao người này lại biết được, nàng nhớ mình đâu có kẻ hay phổ diễn gì đâu kia chứ.

_Đây là độc môn của ta mà thôi.

Mặc dù đã giải thích nhưng nhìn vẻ mặt không thể tin được của Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh cảm thấy chột dạ.

_Đúng là ta có thể sử dụng, nhưng ta cần một thời gian để chuẩn bị.

_Vậy được rồi, chúng ta sẽ cầm chân hắn, muội sẽ chuẩn bị và canh chừng sơ hở của hắn mà đánh lên hắn, có được không.

_Việc này không thành vấn đề.

Đặng Thiên Ngọc gật gù đầu, lúi lúi trong ngực ra vài mảnh băng tinh. Đây đều là băng tinh mà sư phụ đã cất công chuẩn bị cho nàng, chỉ cần dùng yếu quyết là có thể tạm thời mượn linh khí trời đất mà hấp thụ thành Ngũ Sắc Thạch trong thời gian ngắn, mặc dù nó không thể so bì với Ngũ Sắc Thạch của Nữ Oa Nương Nương, nhưng đây là ám khí, nếu để đánh lên thì đến cả Huyền Tiên cũng phải ôm trái đắng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Quyết chiến với cộng công

_Đạo huynh có thể giúp chúng ta một tay chứ?

Hoàng Minh quay sang phía thanh niên áo trắng hỏi. Trong số những người ở đây thì thanh niên áo trắng này là người có thực lực cao nhất, nếu như có thêm hắn vào sẽ đỡ nguy hiểm hơn.

_Đạo huynh yên tâm, ta cũng không muốn trở thành vong hồn dưới tay tên kia một chút nào cả.

Thanh niên áo trắng cười nói.

Hoàng Minh nhờ Từ Tân truyền âm cho những người khác biết về kế hoạch của mình. Tất cả đều đồng ý tham gia, mặc dù họ không biết có bao nhiêu phần trăm thành công nhưng chỉ cần một chút cơ hội họ cũng không thể bỏ lỡ được.

_ Tất cả cùng lên.

Hoàng Minh hét lớn ra hiệu. Hơn mười người còn trụ lại được tới hiện nay nhất tề xông lên, người cầm đoản kiếm, người cầm cự kiếm, người thì dùng bùa chú... tất cả chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là Cộng Công. Trước thế vây công của nhiều người nhưng Cộng Công vẫn không hề nao núng, liên tục xuất thủ cản thế công và trả đòn khiến cho mười mấy người vẫn không thể chiếm được uy thế.

_ Ha ha, chỉ bằng mấy con kiến các ngươi mà cũng đòi đối đầu với ta sao?

Cộng Công đưa tay gạt đi một kích từ một lão tiên nhân, tung cước đạp cho lão ta rơi xuống dưới đất, lớn miệng cười nói.

_ Tất cả đừng hoảng sợ, hấn mới ra khỏi phong ấn, vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, chúng ta vẫn có thể đánh bại được hấn.

Từ Tân hét lớn.

_ Ha ha, đúng là ta không còn thực lực như trước, nhưng chỉ với mấy tên kém cỏi các ngươi, đừng mơ có thể lấy của ta một cộng tóc.

Nói rồi Cộng Công vung tay lên, nhưng mũi thủy tiễn, cự kiếm liên tục bay ra tấn công những người xung quanh.

_ Mọi người mau chóng lui lại.

Hoàng Minh hét lên, tiến lên phía trước dùng thương kỳ đánh tan những mũi thủy tiễn và cự kiếm bay tới.

_ Sơn Hải Thủy Linh Thương? Quả thật ta chút nữa quên món binh khí đã từng theo ta nhiều năm. Trở về đây nào.

Cộng Công nhìn Sơn Hải Thủy Linh Thương, miệng lầm nhảm một vài câu thần chú. Nhưng trái lại với sự mong đợi của hấn, Sơn Hải Thủy Linh Thương không hề có một chút phản ứng nào, nó vẫn nằm im trong tay của Hoàng Minh.

_ Không thể nào? Thăng nhải, ngươi đã làm gì bảo bối của ta rồi.

Cộng Công tức giận hét lên.

_ Ta làm gì cơ chứ. Chắc chắn Sơn Hải Thủy Linh Thương đã từ bỏ ngươi để nhận ta làm người chủ xứng đáng hơn rồi.

Hoàng Minh lên tiếng chế giễu. Hấn không biết tại sao lại như vậy, nhưng thế này thực quá tốt, nếu để Cộng Công sử dụng Sơn Hải Thủy Linh Thương thì chắc chắn rằng những người ở đây đừng mong sống sót.

_ Thăng nhải chết tiệt, chết đi cho ta.

Cộng Công hét lên đầy tức giận. Hấn đưa hai tay lên trời, mây đen kéo tới kín cả bầu trời, những cột nước từ dưới đất phun trào lên hình thành một cơn rồng nước khổng lồ. Vung tay, cơn rồng nước bay về phía Hoàng Minh. Hấn nhanh chân nhảy sang một nơi khác, nhưng cơn rồng nước này như có linh trí, nó lại mau chóng đuổi theo, bất kể Hoàng Minh có tránh né bao xa thì cơn rồng vẫn đeo bám hấn.

_ Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, chẳng lẽ hấn nhất quyết lấy mạng ta trước sao?

_ Tân huynh, ở đây.

Hoàng Phi Yến hét lên, một tay nàng đang cầm Huyền Thủy Châu nứt vỡ, một tay cầm Mộc Linh Ngọc Phù tạo thành một tấm lá chắn với hai màu lục và lam. Hoàng Minh nhanh chóng di chuyển về tấm lá chắn, nhưng thực lực của Hoàng Phi Yến cùng Cộng Công chênh lệch quá lớn, tấm lá chắn bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt. Nhìn thấy như vậy Từ Tân lao vào, dùng tiên lực của mình bổ sung năng lượng cho tấm lá chắn, nhưng không được bao lâu tấm lá chắn lại có dấu hiệu rạn nứt trở lại.

_ Các người đứng đó làm gì, mau tới giúp một tay.

Thanh niên áo trắng quát lên, rồi tiến về phía tấm lá chắn, trên người hấn mọc ra hai cánh tay ngũ sắc đỡ tấm lá chắn lên.

_ Cảm tạ đạo huynh rất nhiều.

Hoàng Minh khò sở lên tiếng. Mặc dù đã né tránh rất những đòn tấn công, nhưng khắp người hấn đâu đâu cũng toàn là vết thương.

_ Đạo huynh không cần khách sáo, chúng ta đều là người chung cảnh ngộ cả.

Những người khác cũng tới và ra sức chống đỡ. Cơn rồng nước mặc dù vẫn không hề lui bước nhưng đang dần dần nhỏ lại. Nhận thấy điều này tất cả đều vô cùng mừng rỡ.

_Được lắm, để ta xem các người trụ được bao lâu.

Cộng Công hét lên. Hắn lại tiếp tục vận lực, con rồng nước vừa nhỏ lại đã bắt đầu phình to ra gấp đôi lúc trước. Đây là Cộng Công muốn một đòn tiêu diệt hết tất cả những người còn lại. Bởi lẽ hắn vừa mới thoát khỏi phong ấn, thực lực còn chưa khôi phục nhiều, trước kia hắn là Thượng Tiên Hậu Kỳ Đình nhưng bây giờ thực lực đại giảm, chỉ còn Huyền Tiên Sơ Kỳ Đình, nếu như không kết thúc sớm để tìm nơi trú ẩn, những người khác lại kéo tới thì nguy to.

Sức ép ngày càng tăng lên. Những người ở trong tấm lá chắn đang vô cùng khó khăn chống đỡ, chỉ cần một chút sơ sẩy là tính mạng của họ cũng không còn. Những người khác có thể sử dụng tiên khí để bổ sung năng lượng cho tấm lá chắn, còn Hoàng Minh, một tên chưa hấp thụ được linh khí chỉ biết đứng nhìn, hắn cảm thấy bản thân thật vô dụng. Một lần nữa tấm lá chắn lại bắt đầu rạn nứt, những khe nứt ngày càng mở rộng ra, những người ở bên trong gần như tuyệt vọng.

_Mọi người nằm xuống.

Một tiếng quát yêu kiều vang lên. Hoàng Minh quay về nơi phát ra tiếng nói, ở đó Thanh Thanh đang cầm trong tay một chiếc bình ngọc chạm khắc hình rồng tinh xảo, những đường nét hoa văn làm người ta tưởng rằng con rồng ấy như đang sống vậy. Thanh Thanh một tay nâng bình ngọc lên, một tay kết ấn, con rồng đang hung hăng cầu xé tấm lá chắn bỗng chốc bay về phía chiếc bình.

_Thanh Thanh, cẩn thận.

Con rồng chuyển hướng, áp lực được gỡ bỏ những người phía trong như vô lực ngã xuống, Hoàng Minh nhìn con rồng nước chuyển hướng về phía Thanh Thanh, hắn hét lớn lên và lao về phía đó. Những tường con rồng nước hung hăng kia sẽ xé nát bóng dáng yêu kiều đó, nhưng không, con rồng nước khi bay tới liền bị chiếc bình ngọc trên tay Thanh Thanh hút vào, bất kể nó vùng vẫy thế nào cũng vô dụng, cuối cùng nó đã bị chiếc bình hút vào.

_Ngọc Long Bình, không thể nào?

Cộng Công kinh ngạc hét lên. Đây gần như là toàn bộ sức mạnh của hắn hiện giờ. Không chỉ Cộng Công, tất cả mọi người đều kinh ngạc, tất cả đều đã nếm qua sức mạnh của con rồng nước ấy, nhưng không ngờ chỉ với một chiếc bình nhỏ kia lại có thể thu phục được con quái vật ấy. Mặc dù người khác nhìn vào có vẻ nhẹ nhàng nhưng bản thân Thanh Thanh lại không được như vậy. Thu phục được con rồng nước ấy, bản thân Thanh Thanh cũng bị phản phệ khá lớn, Thanh Thanh phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất, rất may Hoàng Minh đã đỡ được. Nhìn sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi tím tái của Thanh Thanh, Hoàng Minh cảm thấy vô cùng hận bản thân mình.

_Chúng ta chỉ mới gặp nhau hôm nay, muội đâu cần phải cực khổ đến mức như vậy đâu.

_Tại vì trong thâm tâm ta cảm thấy rằng huynh rất giống ta, huynh giống như đại ca của ta vậy. (Đùa chứ ở ngoài nghe câu này thanh niên nào thõn không:v)

Đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt Hoàng Minh, Thanh Thanh mỉm cười nói.

_Đừng lo, từ nay muội là muội muội của Hoàng Minh này, ta thề rằng bất cứ ai muốn động đến muội hẳn phải bước qua xác của ta.

_Một lời đã định.

Thanh Thanh tinh nghịch nói.

_Một lời đã định, bây giờ muội nghỉ ngơi đi, còn lại để ta lo.

Đem Thanh Thanh cho Hoàng Phi Yến, Hoàng Minh tiến lên phía trước. Những người ở đây, gần như đã kiệt sức sau chuyện vừa rồi, chỉ còn mỗi mình hắn là còn có thể đứng vững được.

_Xem ra các người đã sức cùng lực kiệt rồi, thức thời thì giao bản mạng nguyên hồn ra đây, ta sẽ cho các người một con đường sống.

Cộng Công tiến về phía nhóm Hoàng Minh nói. Trông hắn bây giờ có phần hơi nhợt nhạt, có lẽ sức lực của hắn cũng không còn bao nhiêu nữa.

_Hừ, đừng hòng mê hoặc bọn ta.

Thanh niên áo trắng hét lên.

_Ha ha ha, thẳng nhai, ta thấy ngươi cũng không tồi, nếu chịu nhận ta làm sư phụ ta sẽ giúp ngươi đứng trên đỉnh thế gian này.

_Tần đại ca đừng tin hắn, thủy linh lực trong người hắn gần như đã cạn kiệt rồi, hắn bây giờ chỉ như đèn cạn dầu mà thôi.

Thanh Thanh được Hoàng Phi Yến đỡ nói.

_Có thể nhìn thấy được thủy linh lực, lại điều khiển Ngọc Long Bình, chẳng lẽ ngươi là Long Thần Tộc?

Nhìn vào Thanh Thanh, Cộng Công nghi hoặc hỏi. Hoàng Minh cùng những người khác cũng cảm thấy nghi hoặc, tất cả bọn họ trước giờ chỉ nghe tới Long Tộc, còn Long Thần Tộc là lần đầu tiên nghe, đây là ý gì? Nhìn về phía Thanh Thanh, Hoàng Minh cũng không hỏi gì nàng, đôi khi có những bí mật

mà nếu người khác không nói bạn đừng nên cố gắng tìm hiểu.

_Tần đại ca, không phải là muối muốn đầu huynh, nhưng đây là bắt đắc dĩ.

Nhận thấy Hoàng Minh nhìn mình, Thanh Thanh lên tiếng phân trần.

_Muội muội ngốc, ta chỉ biết muội là Thanh Thanh muội muội của ta thôi, không cần biết Long Thần Tộc gì cả.

Hoàng Minh dịu dàng nói.

_Ha ha ha, thật không ngờ ở nơi đây lại tìm thấy Long Thần Tộc, thật là trời giúp ta rồi, có nguyên hồn của Long Thần Tộc, ta sẽ trở thành Thánh Nhân.

Cộng Cộng ngửa mặt lên trời cười lớn.

Trở thành thánh nhân? Thật sự nguyên hồn của Long Thần Tộc có tác dụng lớn như vậy hay sao? Hoàng Minh nghi hoặc. Nhưng dù tác dụng thế nào, thì hẳn cũng không thể cho ai thương tổn tới Thanh Thanh được. Bước lên phía trước, chìa mũi thương vào người Cộng Cộng, Hoàng Minh lên tiếng.

_Nếu ngươi muốn động tới muội muội của ta, thì cứ thử bước qua xác ta xem.

_Hừ, chẳng nhãi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Cộng Cộng lấy ra một thanh thủy thương, lao về phía Hoàng Minh. Nếu như là đầu tiên lực, thì Hoàng Minh có lẽ sẽ thua, nhưng một người chỉ biết luyện võ kỹ như hắn thì làm sao có thể thua kém một ai được. Hai bên đấu thương kỹ, chưa tới ba mươi hiệp, Hoàng Minh dần dần chiếm thượng phong, những đòn thương chính xác liên tục vào những chỗ hiểm của Cộng Cộng khiến hắn vô cùng khó khăn chống đỡ. Đây là thương kỹ đặc biệt mà Hoàng Minh kết hợp từ những bộ bí kíp của Kiếm Tu cùng những thứ mà hắn sưu tầm được trên mạng lúc trước.

Càng đánh Cộng Cộng càng cảm thấy kì lạ, hắn cảm thấy sức mạnh của hỗn độn từ Sơn Hải Thủy Linh Thương đang hút chặt lấy hắn. Nhưng người kia đã nói, Sơn Hải Thủy Linh Thương đã mất đi vật quan trọng nên không còn lực hỗn độn nữa kia mà? Tại sao hắn lại cảm nhận được. Nhận thấy nếu càng đấu lâu bản thân chỉ có chịu thiệt, Cộng Cộng đánh bừa một thương rồi lui ra xa. Tay bắt đầu vận một thủy cầu lớn, ném về phía những người còn lại. Hoàng Minh lại không ngờ Cộng Cộng có thể hạ lưu đến vậy, hắn dùng sức lao về phía thủy cầu, tung một thương chém thủy cầu làm đôi. Nhưng bất ngờ, ba mũi thủy tiễn ở dưới đất bay lên, mặc dù phản ứng khá nhanh nhưng Hoàng Minh vẫn bị thương ở vai và chân phải. Hoàng Minh khụy xuống, nếu không dùng Sơn Hải Thủy Linh Thương chống đỡ có lẽ hắn đã không đứng được rồi.

_Khốn kiếp, không ngờ người lại dễ tiện như vậy.

Hoàng Minh hét lên.

_Ha ha, dễ tiện? Trong chiến đấu, không từ bất cứ thủ đoạn gì, chỉ cần thắng là được.

Cộng Cộng cười lớn. Người mà có khả năng ngăn cản hắn cuối cùng cũng đã trọng thương, bây giờ chỉ cần tiêu diệt hết, lấy được nguyên hồn của con nhóc Long Thần Tộc, thì hắn có thể phục hưng ma thần tộc, chiếm lĩnh thế gian này rồi.

_Đúng, chiến đấu không từ bất cứ thủ đoạn nào cả, chỉ cần thắng là được. Chết đi.

Một tiếng hét vang lên. Đặng Thiên Ngọc này giờ ẩn nấp bất ngờ nhảy ra, nàng ném một viên Ngũ Sắc Thạch về phía Cộng Cộng. Bị bất ngờ, Cộng Cộng mau chóng vận bí pháp hộ thân nhưng viên Ngũ Sắc Thạch đánh vào giữa lồng ngực hắn khiến hắn bay đi khá xa.

_Thiên Ngọc, cuối cùng muội cũng tới. Chậm chút xíu nữa mạng của ta cùng những người ở đây đều mất hết rồi.

Hoàng Minh cười cười đáp.

_Thật xin lỗi, cũng bởi vì tiên lực của muội yếu kém nên mới phải tích tụ lâu như vậy.

Nhìn Đặng Thiên Ngọc cuối đầu thấp giọng nói, Hoàng Minh cảm thấy buồn cười. Cô nhóc này mặc dù bình thường mạnh miệng nhưng rất hiểu chuyện. Lấy tay xoay đầu Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh cười nói.

_Ha ha, muội tới đúng lúc lắm. Muội là số một, nếu không có muội thì ai có thể đánh bại được hắn kia chứ.

Nghe Hoàng Minh nói, Đặng Thiên Ngọc le cái lưỡi nhỏ cười cười.

_Khốn kiếp, đường đường là một Thủy Thần như ta mà lại thua mấy con kiến các ngươi hay sao.

Cộng Cộng vất vả đứng dậy, miệng và lồng ngực hắn máu không ngừng tuôn ra, có thể thấy được sức mạnh đòn vừa rồi của Đặng Thiên Ngọc là vô cùng khủng khiếp.

_Hừ, ngươi đã sức cùng lực kiệt rồi, mau mau chịu chết đi.

Hoàng Minh tay chống Sơn Hải Thủy Linh Thương nói.

_Ha ha, hôm nay, dù ta có chết, thì lũ các ngươi cũng đừng hòng mà rời khỏi đây.

Cộng Công điên cuồng cười lớn. Hắn dùng máu vẽ lên không trung một hình thù kỳ quái, mắt hắn bắt đầu sáng lên, cả người dần phình to ra.

_Không ổn rồi, hắn muốn tự bạo.

Thanh niên áo bào trắng hét lên.

_Mẹ kiếp, tên này dai như đĩa. Có chết thì chết một mình đi.

Hoàng Minh hét lên. Hắn đã nghe Kiếm Tu nói, khi tiên nhân tự bạo thì uy lực sẽ tăng theo cấp độ của họ, đẳng cấp càng cao thì lực tự bạo càng lớn, nhưng nếu tự bạo thì cả nguyên hồn của người đó cũng không còn tồn tại. Một người ở đẳng cấp như Cộng Công mà tự bạo thì có lẽ ngay cả một châu lục rộng lớn cũng sẽ bị san bằng. Nhưng bây giờ chạy đi đâu? Sức lực để đứng vững còn không có chứ đừng nói là chạy.

_Ha ha, chết hết đi.

Cộng Công hét lớn, cả người hắn phát sáng, tất cả rơi vào tuyệt vọng. Nhưng đúng lúc đó, Cộng Công lại bị ánh sáng từ một cái giới chỉ (ai chơi võ lâm chắc biết) trói lại.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kết nghĩa

_Thế gian này vạn vật vốn bình đẳng. Cộng Công, đến bây giờ ngươi vẫn ngu muội như vậy sao?

Xa xa một giọng nói vang lên. Tất cả đều quay về nơi phát ra tiếng nói. Ở đó, một lão nhân râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hiền hậu nhưng tỏa sáng tinh quang xuất hiện.

_Huyền Đô, ta với ngươi xưa nay chưa hề phạm nhau, tại sao lại ngăn cản ta.

Bị trói buộc khiến Cộng Công không thể nhúc nhích, hắn phẫn nộ hét lên.

_Ngươi trước nay luôn muốn Ma Thần tộc độc tôn, điều này hoàn toàn đi ngược lại với tự nhiên. Trước kia ngươi phá hủy chân cột chống trời, ta không tính toán, nhưng bây giờ ngươi lại muốn tự bạo để hủy đi thế gian này, ta thực không thể nhắm mắt làm ngơ.

Hoàng Minh nghe cuộc đối thoại giữa hai người cảm thấy kinh ngạc. Cộng Công gọi lão đầu kia là Huyền Đô, vậy chẳng lẽ đó chính là Lão Tử, đại đệ tử của Hồng Quân, một trong lục thánh đương thời hay sao?

_Độc tôn thì có gì sai? Chẳng lẽ lại nhường thế gian này cho lũ Nhân tộc yếu đuối đàn độn kia hay sao?

Lão Tử đang định lên tiếng thì Đặng Thiên Ngọc hét lên.

_Có ngươi mới là tên ngu đàn ấy.

Cộng Công trừng mắt khiến cho Đặng Thiên Ngọc cảm thấy sợ hãi lui lại phía sau Hoàng Minh. Thấy muội muội nhỏ bé của mình như vậy, Hoàng Minh vỗ vai trấn an nàng.

_Tiểu nhân Tàn Hoàng Minh ra mắt Lão Tử Thánh Nhân.

Nghe Hoàng Minh xưng hô tất cả đều kinh ngạc. Phàm là người tu tiên ai cũng sẽ nghe tiếng của Lão Tử, nhưng Lão Tử vốn “Vô vi”, không thích giao du nhiều nên thường ở trong Bát Cảnh Cung, rất ít người có thể thấy mặt, tại sao người này lại biết được? Tất cả đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với người thanh niên đeo chiếc mặt nạ kỳ quái kia.

_Làm sao ngươi nhận ra ta?

Lão Tử kinh ngạc nói. Tên thật của hắn chỉ có sư phụ, mấy người trong Lục Thánh cùng vài vị nữa biết được. Nhưng lão không hề quen biết người thanh niên đeo mặt nạ này, nếu như bảo là những người quen của lão cải trang thì cũng không thể chận vật với một Cộng Công đang yếu sức kia được.

_Không dấu gì ngài, đây là một trong những bí thuật độc môn của nơi ta ở, ta có thể toán ra thân phận của một người bằng tên của họ.

Hoàng Minh phát huy sở trường khoác lác của mình.

_ Vậy người từ đâu tới?

_ Không biết ngài đã từng nghe qua nước Xích Quỷ ở phía Nam?

_ Hóa ra là người tới từ đó, chẳng trách...

Lão Tử vuốt chòm râu gập đầu. Lão đã từng nghe qua nước Xích Quỷ ở phía Nam, nghe nói đạo thuật ở đó khác xa ở đây, nếu người kia đến từ nơi đó thì thuật thôi toán khác lạ của hắn có thể đoán ra thân phận của mình cũng không có gì là lạ.

_ Chẳng hay người cần gì?

Lão Tử lại nói tiếp.

_ Những người ở đây đều bị thương bởi Cộng Công, không biết ngài có thể ra tay cứu giúp được không?

Lão Tử lấy ra một lá cờ, khẽ rung lá cờ, một ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra xung quanh, những thương tích của mọi người liền mau chóng hồi phục. Nhưng đáng tiếc rằng những người đã chết không thể hồi sinh trở lại được.

_ Đa tạ Thánh Nhân.

Hoàng Minh và những người khác chấp tay cảm tạ.

_ Không có gì, đó là việc ta nên làm.

_ Ngài có thể cho ta nói một vài câu được không?

Bỗng Hoàng Minh lên tiếng.

_ Người cứ nói.

_ Như Cộng Công nói, Nhân tộc chỉ là một lũ yếu đuối, đàn độn, ngài nghĩ sao về việc này?

_ Vậy theo người thì sao?

Lão đầu chết tiệt, còn dám đá quả bóng về phía ta, cứ chờ xem.

_ Nếu như ngài đã hỏi, ta chỉ đành nói thật. Nhân tộc quả thật yếu đuối, thua xa sức mạnh của các tộc khác, nhưng Nhân tộc không hề đàn độn. Qua biết bao nhiêu năm tháng, đất nước ngày càng phát triển, tất cả những thứ như đình đài, công cụ, tất cả đều do Nhân tộc sáng tạo ra. Nhân tộc có thể yếu đuối, họ không thể di sơn đảo hải để xóa bỏ lũ lụt nhưng họ biết đắp đê để ngăn lũ lụt. Như vậy Nhân tộc có đáng bị gọi đàn độn?

Hoàng Minh nói ra những lời này khiến ai cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Lão Tử thật không ngờ rằng, người thanh niên không hề có chút tiên khí nào kia lại có lí giải sâu sắc như vậy.

_ Thật không ngờ người có những lí giải như vậy, xin mời nói tiếp.

_ Tri túc chi túc hà thời túc, tri nhân chi nhân hà thời nhân.

(Biết đủ thì đủ và lúc nào cũng đầy đủ, biết nhân thì nhân và lúc nào cũng nhân. Trích Đạo Đức Kinh)

Hoàng Minh nói ra một câu trong cuốn Đạo Đức Kinh. Đây đều là trong những lúc rảnh rỗi hắn lôi ra đọc, nhưng vẫn còn nhớ nhiều thứ ở trong này. Mặc dù dùng đạo của người ta để nói chuyện với họ nhưng thôi kệ, dù gì thì thời này vẫn chưa có khái niệm bản quyền.

_ Hay cho bốn chữ “tri túc, tri nhân”, xin mời đạo hữu cứ tiếp tục.

Lão Tử nói ra khiến mọi người xung quanh cực kì kinh ngạc. Những người được Lão Tử xưng hô “đạo hữu” e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, thật không ngờ người thanh niên trước mặt kia lại được điểm phúc như vậy.

_ Có lẽ ta nói ra điều này chỉ sợ ngài cho ta vô phép.

_ Không sao người cứ nói.

_ Nhân Tộc xưa nay luôn cần cù chịu khó, họ chỉ muốn có cuộc sống ấm no, hạnh phúc, nhưng Yêu tộc, Ma Thần tộc lại luôn luôn quấy nhiễu dân chúng, có hàng ngàn thứ Nhân Tộc luôn phải gánh chịu. Hàng năm họ thờ cúng cho tiên nhân các người, cầu khẩn ấm no hạnh phúc, nhưng các người làm gì? Yêu nghiệt vẫn hoành hành, hạn hán, lũ lụt vẫn xảy ra, lúc đó các người ở đâu?

Hoàng Minh như hét lên. Hắn lúc này không quan tâm đến gì nữa, chỉ biết nói hết những suy nghĩ trong lòng.

_Đạo hữu, người cũng nên biết rằng thế gian này vốn rộng lớn, tiên nhân chúng ta không thể chu toàn tất cả cho các người được.

Lão Tử lắc đầu nói.

_Nếu như vậy ta dám hỏi Thánh Nhân. Nếu có một ngày vì lập lại trật tự tiên giới, lại dẫn ra một cuộc chiến khiến nhân gian lầm than, như vậy người có ra tay cứu giúp.

_Tất cả đều là do số trời quyết định, nếu là họa thì không thể tránh.

_Nếu như vậy khác nào hủy hoại Nhân tộc? Xin thánh nhân minh xét.

_Là ý trời thì không thể làm khác được.

Nghe xong Hoàng Minh muốn chửi đồng lên. Mẹ kiếp cái ý trời của các người đi, chỉ vì chia lại trật tự tiên giới mà bay ra cái Phong Thần Bảng chết tiệt kia khiến cư dân bách tính lầm than.

_Cảm ơn Thánh Nhân đã giúp cho tiểu nhân tình ngộ.

_Không có gì, đạo hữu đừng bận tâm.

Trong lòng Hoàng Minh đã ra một quyết định vô cùng quan trọng. Nếu như các người đã quyết tâm vì Phong Thần Bảng như thế thì ta cũng không ngại mà hủy hoại nó đi đâu, chờ xem lão tử đã nói là sẽ làm được.

_Kiến thức của đạo hữu thực sự rất sâu rộng, thực khiến ta mở rộng tầm mắt, xin hỏi đạo hữu, “đạo” của người là gì?

_Ta cũng chỉ có mấy chữ thôi “đạo khả đạo phi thường đạo”.

(Đạo đức kinh)

Hoàng Minh tiếp tục lôi mấy câu trong Đạo Đức Kinh ra để khoác lác. Hắn muốn tranh thủ để kéo Lão Tử về phía mình.

_Thực tuyệt vời, đạo của đạo hữu thực sự rất giống với đạo của ta.

Lão Tử vuốt vuốt chòm râu cười ra vẻ hài lòng. Người thanh niên này thực sự rất hợp ý lão. Đây là lần đầu tiên có người chung chí hướng với lão.

_Thực sự ta cũng chỉ có những lí giải sơ sài thôi, còn kém xa ngài lắm.

_Đạo hữu quá khiêm tốn rồi, mặc dù tu vi của đạo hữu không cao, nhưng những lí giải về đạo của đạo hữu thực sự rất ít người có thể bì kịp. Không biết đạo hữu là sư đồ của vị nào hay là...

Lão Tử cố ý nói chưa hết câu. Lão cực kì hi vọng rằng người thanh niên trước mặt này là một tán tu.

_Sư phụ của tiểu nhân tên Kiếm Tu, là đại đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân, môn nhân của Thông Thiên Thánh Nhân.

_Thì ra là môn nhân của tam sư đệ, thật đáng tiếc, nếu không ta rất muốn đạo hữu theo ta, cùng ta tu luyện “vô vi” đạo.

Những người xung quanh cảm thấy chết lặng. Từ trước tới nay, Lão Tử tuyệt không nhận một đồ đệ nào, để có thể lọt được mắt xanh của lão còn khó hơn lên trời. Nhưng người trước mặt lại được cái điểm phúc đó, thật sự khiến người ta ganh tị phát chết đi mà. Nhưng câu nói tiếp theo của Hoàng Minh khiến những người xung quanh như nhìn thấy một tên ngốc.

_Xin Thánh Nhân thứ tội, “một ngày là thầy, cả đời là cha”, ta đã bái Kiếm Tu làm sư phụ thì cả đời này cũng chỉ có mỗi một mình người mà thôi.

Ngốc! Đây thật sự là một tên ngốc nhất thế gian. Bọn họ thật không thể tin được rằng lại có người từ chối một lời mời hấp dẫn như vậy. Những người khác đều cho Hoàng Minh là tên ngốc nhưng Tử Tân thì lại mỉm cười, vị sư đệ này mặc dù bản tính quái gở nhưng lại là người trọng tình nghĩa, có một người huynh đệ như hắn thực sự là phước đức của mình. Đặng Thiên Ngọc, Thanh Thanh cùng Hoàng Phi Yến đều cảm thấy khâm phục Hoàng Minh, từ chối theo học đạo cùng Thánh Nhân, không phải ai cũng có bản lĩnh như vậy. Về phần thanh niên áo trắng, hắn cảm thấy như đầu óc được khai sáng, nhìn về phía Hoàng Minh, hắn cảm thấy người này thật sự rất thú vị.

_Thật sự rất đáng tiếc, mặc dù ta không thể cùng người kết làm sư đồ nhưng nếu được hãy đến Bát Cảnh Cung của ta một chuyến nhé.

_Nếu có dịp ta nhất định sẽ tới, xin hỏi hần phải làm sao bây giờ?

Hoàng Minh chỉ chỉ vào Cộng Công đang vô lực ở trong cái giới chi.

_Người yên tâm, hần đã bị ta giam trong Hư Không Giới Chi, vĩnh viễn không thể thoát ra được đâu.

_Thì ra là Thượng Cổ Thánh Khí Hư Không Giới Chi, hèn gì đến cả Cộng Công còn không thể phản kháng.

Hoàng Minh tắc lưỡi.

_ Đây đều là do công của các người thôi, nếu Cộng Công không bị trọng thương thì ta cũng không dễ dàng không chế hấn được như vậy.

Lão Tử lại nói tiếp.

_ Bây giờ ta phải về Bát Cảnh Cung, ở đây có ba cái Thái Thanh Ngọc Bội, chỉ cần bóp nó ta sẽ tới giúp người. Nhớ, khi rảnh hãy đến Bát Cảnh Cung cùng ta luận đạo nhé.

_ Đa tạ ngài.

Nói rồi Lão Tử mang theo Cộng Công biến vào trong không trung. Hoàng Minh thở phào nhẹ nhõm, tổn công phu miệng lưỡi cuối cùng cũng đổi được ba lần trợ giúp của Lão Tử, đây chính là con bài lớn nhất mà hắn có thể sử dụng trong cuộc chiến Phong Thần.

_ Đạo hữu, chúng ta cũng phải nói lời từ biệt thôi. Cảm ơn đạo hữu, nhờ có người mà chúng ta mới có thể sống sót được.

Những người khác đi tới xung quanh Hoàng Minh để cảm tạ hắn. Duy chỉ có Hòa Linh, vì không còn mặt mũi nào để đối mặt với Hoàng Minh nên sau khi Lão Tử liền cáo biệt.

_ Không có gì, đây đều là công sức của tất cả mọi người mà.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp.

_ Đạo hữu quá lời rồi, nếu không nhờ người làm sao mà mọi người mới sống sót được, sau này nếu có việc gì cần giúp, chỉ cần tới Xà Đảo, Lăng Tiêu ta nhất định không chối từ.

Một vị mặc áo bào lục lên tiếng.

_ Cả ta nữa.

_ Tính cả ta nữa.

...

Rất nhiều người lên tiếng khiến Hoàng Minh cảm thấy hổ thẹn. Ban đầu hắn cũng chỉ vì an toàn của hắn và nhóm Tử Tân thôi, thật không ngờ “hoạn nạn mới thấy chân tình”, mặc dù mới quen nhưng những người này thật sự rất đáng kết giao.

_ Nếu đã vậy Tàn Hoàng Minh ta cung kính không bằng tuân lệnh, sau này chỉ cần các vị có việc nhờ vả, phạm là việc ta làm được, ta nhất định không chối từ.

Nói rồi mỗi người chia mỗi ngã rồi biến vào trong không trung. Chỉ còn lại nhóm Hoàng Minh cùng thanh niên áo trắng.

_ Không biết xưng hô với đạo huynh như thế nào?

Hoàng Minh quay sang phía thanh niên áo trắng hỏi.

_ Ta gọi là Khổng Tuyên, nếu không chê, sau này xin được làm huynh đệ vào sinh ra tử cùng huynh.

Khổng Tuyên? Đó chẳng phải là Khổng Tước cực kì bá đạo trong Phong Thần hay sao? Chả trách tại sao nhìn những bàn tay ngũ sắc kia lại quen mắt như vậy. Thực sự quá tốt rồi, có được một trợ thủ đắc lực như Khổng Tuyên, hi vọng càng ngày càng cao.

_ Chẳng hay có phải thân thân của huynh là Khổng Tước, con của Phượng Hoàng?

Hoàng Minh ra vẻ thần bí nói.

_ Điều này mà huynh cũng có thể nhận ra được, thực sự rất khâm phục huynh.

_ Ha ha, không có gì, thực sự chỉ là một chút trò vặt vãnh thôi, so với bản lĩnh thực sự của huynh có đáng là bao.

_ Ha ha, huynh thực khiêm tốn, không biết huynh suy nghĩ sao về đề nghị của ta?

_ Ha ha, điều này thực sự quá tuyệt rồi, có một huynh đệ như huynh ta làm sao có thể từ chối được kia chứ.

Hoàng Minh cùng Khổng Tuyên kết nghĩa huynh đệ, tất nhiên không thể thiếu Tử Tân được. Điều đặc biệt là tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc cùng Thanh Thanh cũng hào hứng tham gia vào. Riêng Hoàng Phi Yến thì không tham gia, Hoàng Minh cũng không quan tâm lắm, vì dù sao hắn cũng sắp phải gọi nàng là chị dâu rồi. Kết bài xong, Khổng Tuyên nhất quyết nhận Hoàng Minh là huynh nên hắn chỉ đành tuân theo. Tử Tân là sư huynh hắn nên là đại ca, tiếp tới là hắn, rồi Khổng Tuyên, Thanh Thanh, Đặng Thiên Ngọc thì có vẻ hơi khó chịu nhưng nàng nhỏ nhất nên cũng đành im lặng.

Chia tay Không Tuyên, nhóm Hoàng Minh lên xe ngựa cùng trở về. Thanh Thanh được sắp xếp để ở cùng Hoàng Phi Yến. Nhưng điều làm cả Hoàng Minh và Từ Tân bất ngờ là câu nói của Hoàng Phi Yến.

_ Hẹn gặp lại sau, Từ Tân phụ quân.

Nói xong Hoàng Phi Yến chạy biến vào trong phủ, Đặng Thiên Ngọc thì làm mặt quỷ rồi kéo Thanh Thanh đi vào, để lại hai khuôn mặt kinh ngạc của hai sư huynh đệ hần.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bàn quốc sự

Về đến phủ Thọ Vương, Hoàng Minh muốn đem khoe chiến tích của mình với Kiếm Tu, nhưng vị sư phụ này lại đi đâu không biết nữa. Hồi Khương Thị mới biết Kiếm Tu vì có một vài cơ sự ở sư môn nên phải quay về, trước khi đi còn đưa để lại cho hần một vài thảo dược cùng các bí pháp võ công trong nhân gian. Điều này khiến Hoàng Minh rất cảm động, từ trước tới giờ, vì biết hần không thể tu luyện tiên pháp nên Kiếm Tu đã luôn cất công đi khắp nơi để tìm kiếm những bí kiếp võ công như vậy. Nhưng còn một chuyện thú vị hơn nữa là, ba ngày sau sẽ là đám cưới của Từ Tân và Hoàng Phi Yến. Hoàng Minh vẫn nhớ như in câu nói của Hoàng Phi Yến lúc đó. Haiz, quả thật phụ nữ rất khó hiểu, biết rằng đó là phu quân của mình nhưng vẫn giả bộ xa lạ, phải chăng đây chính là thử lòng trong truyền thuyết. Mà nói đi cũng phải nói lại, nhìn biểu hiện của tiểu nha đầu Đặng Thiên Ngọc kia chắc chắn có biết việc này nhưng lại dấu nhẹm đi, lần sau gặp lại phải giáo huấn mới được. Về phần Thanh Thanh ở trong phủ với Hoàng Phi Yến thì Hoàng Minh hoàn toàn yên tâm. Hần mặc dù không nói ra ngoài nhưng trong tâm vẫn luôn thắc mắc về thân phận của Thanh Thanh. Thân Long Tộc là gì? Nó có liên quan gì tới Long Tộc không? Còn cả Ngọc Long Bình hết sức kì diệu kia nữa. Ngồi trầm tư khá lâu, trong đầu Hoàng Minh vẫn không dứt được hình bóng một cô gái thanh thu, trên tay cầm một chiếc bình chạm khắc hình rồng. Một chiếc bình chạm khắc hình rồng? Đúng rồi, quả thật rất giống với Tiên Thanh Long trong game Chân Long a (*). Lắc đầu cười tự đắc, có lẽ hần nghĩ xa quá rồi, đây là Phong Thần Giới, trong nguyên tác làm gì có nhắc đến Tiên Thanh Long này đâu kia chứ.

(Cái này ai không biết thì google Tiên Thanh Long Chân Long Giáng Thế nhé.v)

Sau bữa cơm tối, Kiếm Tu mới cười mây trở về. Nhìn thấy Hoàng Minh, Kiếm Tu vô cùng ngạc nhiên. Không phải vì hần đã tỏa ra tiên khí, việc đó là không thể, mà là một thứ khí chất hiên ngang của một chiến sĩ đã từng kinh qua chiến trận sinh tử, đây là thứ mà lúc trước Hoàng Minh không hề có được. Hoàng Minh đem sự việc khi đi tới Bát Chu Sơn kể cho Kiếm Tu nghe.

_ Đây quả thật là thần kì, ta thật không ngờ các con lại trải qua những việc như vậy. Ma Thần Cộng Công là một kẻ sắp đạt tới cảnh giới Thánh Nhân nhưng không ngờ lại bị các con bức ép tới mức phải tự bạo.

Kiếm Tu vuốt râu, hài lòng nói.

_ Đó chẳng qua là do được sự giúp sức của các vị bằng hữu mà thôi.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp.

_ Việc này công lao của đệ là lớn nhất rồi. Nếu không phải nhờ mưu kế của đệ thì có lẽ bây giờ chúng ta cũng không được ngồi đây mà nói chuyện với nhau như vậy nữa.

Từ Tân nhấp một ngụm trà rồi nói.

_ Sư huynh con nói rất đúng, trong chiến đấu, mặc dù sức mạnh là quan trọng nhưng nếu biết dùng trí, nhất định có thể chiến thắng.

Thật sự là nếu dùng trí nhất định sẽ thắng ư? Nhưng nếu theo nguyên tắc thì một mình Thông Thiên không thể đấu lại Từ Thánh được, đấy chẳng phải là “trước sức mạnh tuyệt đối, mọi mưu kế đều vô dụng” hay sao? Nhưng Hoàng Minh cũng chả nghĩ gì nhiều, nếu hần biết suy tính kế sách tương lai thì biết đâu lại đảo ngược được thế cờ thì sao, chẳng phải vừa có được Thái Thanh Lệnh Bài của Lão Từ đó sao.

_ Sư phụ, có thứ này ta muốn dâng cho người.

Hoàng Minh lấy Sơn Hải Thủy Linh Thương từ trong túi pháp bảo ra rồi dâng lên Kiếm Tu.

_ Đây chẳng nhẽ là Sơn Hải Thủy Linh Thương?

Kiếm Tu kinh ngạc đáp.

_ Thừa sư phụ, đây chính là Sơn Hải Thủy Linh Thương mà con đã lấy được, xin dâng cho người.

_Ha ha, con có tấm lòng như vậy là ta rất quý, nhưng Sơn Hải Thủy Linh Thương không phải là bảo vật bình thường. Phải là những người mà nó công nhận mới có thể cầm vào được nó. Nếu không phải chủ nhân của nó, cho dù là Thánh Nhân cũng bị nó khước từ.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không được ư? Hèn gì lúc hần định tặng nó cho Khổng Tuyên thì Khổng Tuyên lập tức bị phản phệ. Nói như vậy Sơn Hải Thủy Linh Thương đã coi hần là chủ nhân sao? Nhưng một người đến cả linh khí còn không thể hấp thu, thì lấy cái gì mà Sơn Hải Thủy Linh Thương lại từ bỏ Cộng Công để đi theo hần? Quả thật có rất nhiều vấn đề mà hần không thể giải đáp được.

Hai ngày hôm nay hần bắt đầu rèn luyện thêm thương kỹ, bây giờ Sơn Hải Thủy Linh Thương chính là vũ khí đặc lực của hần hiện giờ, nên nếu càng nâng cao thương kỹ thì khả năng hần có thể đánh bại được những tiên nhân khác cao hơn nhiều. Hai ngày nay, Từ Tân hoặc đe dọa, hoặc dụ dỗ bảo Hoàng Minh tới nghe ngóng ở phủ Hoàng Phi Yến, nhưng mấy lần Hoàng Minh đến đều phải ra về vì nghe đâu Hoàng Phi Yến phải tới Tam Tiên Đảo để phụng bồi Tam Tiêu. Hoàng Minh có đi tìm Đặng Thiên Ngọc cùng Thanh Thanh nhưng hai nàng đều đi theo Hoàng Phi Yến nên cũng bó tay. Ngày hôm sau, hôn lễ của Từ Tân và Hoàng Phi Yến diễn ra rất long trọng. Văn võ bá quan trong triều đều tới đông đủ, điều đặc biệt hơn cả là sự có mặt của Đông Bá Hầu Khương Hoàng Sở, cùng Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, còn về phần Tây Bá Hầu Cơ Xương và Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ thì lấy lý do dẹp loạn biên cương nên không thể tới dự được. Khương Hoàng Sở là cha của Khương Thị nên hôn lễ này hần không thể không tới được, đi cùng Khương Hoàng Sở là con trai Khương Văn Hoàn, là một nam tử uy phong, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, cả người tỏa ra khí chất của một con nhà võ. Ngạc Sùng Vũ thì nhìn bề ngoài thô hào, bên trong thâm trầm, xem ra là một kẻ rất giỏi mưu mô, nhất định phải đề phòng.

Tiệc cưới diễn ra linh đình, yến tiệc từ sáng cho tới lúc chập tối vẫn chưa tan. Quà mừng đủ thứ kì trân dị bảo hiếm lạ trên đời liên tục được đưa vào phủ Thọ Vương. Buổi tối, tại một gian phòng tĩnh mịch, trước cửa phòng treo đầy đèn lồng đỏ, trên cửa còn dán một chữ “Hỷ” màu đỏ. Từ Tân đẩy cửa bước vào, trên giường một bóng hình quen thuộc hiện ra trước mắt hần. Hần đang định lên tiếng thì cô gái gỡ khăn che đầu xuống và tỉnh nghịch nói.

_Bây giờ ta nên gọi chàng là Từ Tân hay Tinh Vân đây.

_Ta...

Nhìn Hoàng Phi Yến, Từ Tân không nói nên lời. Trong phòng, ánh nến rực sáng, nhưng nàng lại tỏa sáng hơn tất cả. Hoàng Phi Yến hôm nay rất đẹp, y phục cưới đỏ bó sát tôn lên dáng người thước tha của nàng, đôi má hơi ửng hồng khi nàng uống một chút rượu.

_Tại sao chàng lại không nói.

Hoàng Phi Yến lại tiếp tục nói.

_Ta... Thực sự ta không hề cố ý muốn dấn nàng. Chỉ là...

Từ Tân chưa kịp nói hết câu, đã bị một đôi môi mềm mại giữ chặt lấy. Hần từ từ nhắm mắt lại. Một nụ hôn nồng cháy, cả hai như quên đi thời gian, y phục trên người từ từ rơi xuống sàn, một tiếng thét yếu kiều vang lên, một đêm tràn ngập xuân sắc...

(Em không dám tả quá nhiều cảnh 18+ đâu:v các bác thông cảm)

Đang ngon giấc Từ Tân cảm thấy có thứ gì đó cọ cọ vào mũi của mình. Giật mình tỉnh dậy, hần nhìn thấy Hoàng Phi Yến đang cầm trong tay một lợn tóc tỉnh nghịch nhìn hần. Đưa tay ôm nàng vào lòng, Từ Tân lên tiếng.

_Tại sao nàng lại không cho ta biết?

_Chàng thử nghĩ xem có cô gái nào sắp kết hôn mà không tìm hiểu chút gì về phu quân của mình không?

Hoàng Phi Yến tỉnh nghịch cười. Quả thật bây giờ nàng rất khác so với một hình tượng nữ tiên lúc trước, bây giờ trông nàng giống một yêu tinh chuyên quyến rũ người khác hơn.

_Khá khen cho ngươi biết mà còn dám lừa ta, tội này thật đáng trách, ta sẽ thi hành gia pháp.

Nhìn Hoàng Phi Yến, Từ Tân lại cười gian nói.

_A, Thọ Vương thứ tội, thần thiếp không dám.

(Rồi điều gì tới các bác tự hiểu nhé:v)

Ngày hôm sau, Hoàng Phi Yến khó khăn đi vấn an Kiếm Tu cùng hai người Khương Thị, Dương Cửu. Nhìn dáng đi của Hoàng Phi Yến, Khương Thị cùng Dương Cửu đều che miệng cười, còn Hoàng Minh thì dùng một nụ cười không thể bì ổi hơn nữa nhìn Từ Tân. Tất cả khiến cho Hoàng Phi Yến ngượng ngùng phải ôm mặt chạy biến ra ngoài. Sau khi Khương Thị và Dương Cửu cùng đi ra trò chuyện với Hoàng Phi Yến, Kiếm Tu mới lên tiếng.

_Lúc tối, bệ hạ có cho người thông báo tối nay sẽ tổ chức yến tiệc chiêu đãi Đông Bá Hầu cùng Nam Bá Hầu, hai con hãy chuẩn bị đi.

_Có cả con nữa sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi. Từ Tân là Thái Tử nên bắt buộc phải tới. Còn Hoàng Minh hần có phải làm quan gì trong triều đâu.

_Ngươi là đồ đệ của Quốc Sư nên ngươi cũng phải đi, hơn hết phụ vương ta rất hài lòng về biểu hiện của ngươi trong yến tiệc lần trước.

Từ Tân lườm Hoàng Minh rồi nói. Có lẽ hắn vẫn đang bức tức về việc cái tên sư đệ này dám làm cho hiền thê của mình xấu hổ bỏ chạy. Nhận thấy ánh mắt của Từ Tân, Hoàng Minh gian xảo cười nói.

_Ta đi cũng được thôi, nhưng sư huynh vừa mới cưới Hoàng sư tẩu, không phải nên cùng người...

Hoàng Minh nói lấp lửng, cùng với vẻ mặt bí ối, khiến Từ Tân chỉ muốn đá cho hắn một cước.

Tối hôm đó, Hoàng Minh lại một lần nữa tới Hoàng Cung dự yến tiệc, hắn hi vọng hôm nay sẽ không phải gặp rắc rối như lần trước, nhưng tất cả đều không như hắn mong đợi. Tay đang gấp một miếng thịt định cho vào miệng, Hoàng Minh bỗng ngừng lại khi nghe Vi Từ Diễn nói.

_Muôn tâu phụ hoàng, lần trước chúng ta đã được chứng kiến sức mạnh tuyệt diệu của Tàn đạo trưởng. Được biết con trai của Đông Bá Hầu là Khương Văn Hoán, cùng Hoàng Phi Hồ tướng quân đều là võ tướng tài giỏi, quân địch chỉ cần nghe danh là khiếp sợ. Không biết hôm nay bọn họ có thể ti thi cho chúng ta được mở rộng tầm mắt.

Mẹ kiếp, tên này đúng là hạng ngu ngốc thù dai bẩm sinh mà, Hoàng Minh chửi thầm trong lòng. Nhưng quả thật cái kế này quả thực thâm, hắn là sư đệ của Từ Tân, mà Khương Văn Hoán là em trai của Khương Thị, Hoàng Phi Hồ lại là anh trai của Hoàng Phi Yên. Nếu bên nào thắng đều sẽ gây mất hòa khí, dẫn tới bất lợi cho Từ Tân. Hoàng Minh định lên tiếng từ chối nhưng Khương Văn Hoán đã lên tiếng trước.

_Ta nghe danh Hoàng Tướng Quân cùng Tàn đạo trưởng đã lâu, vẫn luôn muốn được tranh tài cao thấp cùng cả hai, bây giờ có dịp thật là quá tuyệt rồi. Hai vị nghĩ sao?

_Ta thực sự không có ý kiến.

Hoàng Phi Hồ nhấp một ngụm rượu rồi nói. Nhưng Hoàng Minh chỉ biết cười khỏ, Khương Văn Hoán còn trẻ nên chỉ muốn thể hiện bản thân đã đánh, còn Hoàng Phi Hồ là một người văn võ song toàn, tại sao lại không nhìn ra cái kế hoạch bản thiêu của tên Vi Từ Diễn kia chứ. Nhưng nếu cả hai đồng ý, thì hắn cũng không có lý do gì từ chối cả, đành vậy, tới đâu hay tới đó.

_Nếu hai vị đã muốn, ta cũng xin bêu xấu một chút vậy.

Khắp nơi vang lên tiếng “hay” của văn võ bá quan. Những bàn tiệc được dọn qua một bên để nhường chỗ cho cả ba biểu diễn. Để an toàn, Kiểm Tu cùng Văn Trọng lập ra một kết giới để bảo vệ những người xung quanh. Vì đây chỉ là ti thi nên tất cả vũ khí đều bằng gỗ, và ngạc nhiên hơn là cả ba đều sử dụng trường thương.

Tiếng hô “bắt đầu” vang lên, cả ba cầm thương lao vào nhau. Cả ba nắm chặt thương trong tay, đứng quan sát nhất cử nhất động của hai đối thủ của mình. Hoàng Phi Hồ làm một tướng quân đã từng xông pha trận mạc nhiều lần, kinh nghiệm thực chiến phong phú nên không muốn vội vã. Hoàng Minh thì chỉ muốn đánh hòa nên tất nhiên hắn cũng chả lao lên làm gì. Duy chỉ có Khương Văn Hoán là khác, hắn còn trẻ, tính tình bốc nổi, háo thắng, trước cảnh giằng co đó, hắn không còn bình tĩnh được nữa, nắm chặt mũi thương lao về phía Hoàng Minh. Mặc dù Khương Văn Hoán nghe rất nhiều lời đồn về vị Tàn đạo Trưởng này nhưng hắn cho rằng, Hoàng Minh còn chưa xứng đáng làm đối thủ của hắn, trong mắt hắn bây giờ chỉ có Hoàng Phi Hồ mới xứng tầm mà thôi, xử lý xong Hoàng Minh rồi tới Hoàng Phi Hồ, lúc đó hắn sẽ là người uy phong nhất.

Nhìn Khương Văn Hoán lao tới, Hoàng Minh có chút kinh ngạc, tại sao tên này lại chọn mình mà không phải là Hoàng Phi Hồ kia chứ. Nhẹ nhàng gạt mũi thương của Khương Văn Hoán sang một bên, nhanh chóng nhảy lui về phía sau. Hơi ngạc nhiên khi thấy Hoàng Minh đỡ đòn của mình một cách nhẹ nhàng như vậy, Khương Văn Hoán lập tức đuổi theo. Nhưng ngay lập tức hắn cảm nhận được nguy hiểm từ sau lưng, xoay người né tránh, Khương Văn Hoán lập tức sử dụng một cú “hồi mã thương” về phía sau. Mũi thương nhắm vào lồng ngực của Hoàng Phi Hồ, ngay lập tức bị gạt đi. Cả ba bắt đầu lao vào nhau, những chiêu thức tuyệt mỹ được cả ba phô diễn khiến những người xung quanh trầm trồ.

_Hay, hay, tuyệt lắm...

Những tiếng hô vang lên, tất cả đều cảm thấy mãn nhãn với sự thể hiện của cả ba.

Quả thật đúng là những vị tướng nổi danh của Phong Thần. Khương Văn Hoán mặc dù thể công có phần vội vàng nhưng thương pháp chắc chắn, những đường đánh đều thể hiện được cái tinh hoa của thương kỹ. Hoàng Phi Hồ thương pháp chắc chắn, những đòn thương liên tục nhắm đúng vào yếu vị của đối thủ. Hoàng Minh cảm thấy đây thực sự là một cơ hội tốt để thử nghiệm thương kỹ mới của hắn, đây là thành quả sau khi hắn kết hợp thương pháp bây giờ với những hiểu biết lúc trước của hắn về Thái Cực Quyền.

Trường thương trên tay Hoàng Minh như có nam châm hút lấy trường thương của hai người kia, chỉ cần trường thương của Hoàng Minh sang đồng thì cả hai cũng sang đồng, muốn sang tây thì cả hai cũng không thể làm gì khác được. Mọi người xung quanh đều khá ngạc nhiên trước điều này. Đây là loại thương kỹ gì? Có thể khiến người khác hành động theo ý mình? Nhưng đây chỉ là người ngoài cuộc thấy vậy. Hoàng Phi Hồ cùng Khương Văn Hoán đang cảm thấy cực kì khó chịu trước thương kỹ của Hoàng Minh, thương của hai người như dính chặt vào thương của Hoàng Minh vậy, cứ như lao vào trong vũng bùn, rất khó để rút ra.

Sau một khoảng thời gian, Hoàng Minh nhẹ nhàng tước đi trường thương trong tay của cả hai. Những tiếng hô vang lên, một màn biểu diễn quá tuyệt mỹ, một người có thể đã bại được cả hai vị danh tướng tài ba của Đại Thương, quả thật tuyệt diệu. Ban thưởng cho cả ba, Đế Ất cùng văn võ bá quan đều hết lời khen ngợi cả ba người.

_Thương pháp của Tàn đạo trưởng quả thật thâm diệu, tại hạ xin bái phục.

Hoàng Phi Hồ ôm quyền nói.

_Hoàng tướng quân quá lời rồi, chỉ là một chút trò con con thôi, sao có thể so sánh với ngài được.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp.

_Ha ha, nếu như Tàn đạo trưởng nói đó chỉ là trò con con thì hóa ra bọn ta lại thua cả con nít hay sao?

Khương Văn Hoán hào sảng nói. Hắn chính là người như vậy, mặc dù hắn luôn cho rằng bản thân hơn người, nhưng hắn luôn nể phục những người mạnh hơn mình.

_Ha ha, ta quả thật không có ý đó. Với cả hai người đừng gọi ta là đạo trưởng nữa, khó nghe chết đi được. Nếu không chê cứ gọi ta hai tiếng “Tàn đệ” là được rồi.

_Ha ha, quả thực sảng khoái, Tàn đệ, chỉ cần có khó khăn gì cứ tới Hoàng phủ tìm ta, ta nhất định không chối từ.

_Tàn huynh, Hoàng huynh, tính cả ta vào nữa.

Cầm chén rượu trên tay uống cạn, cả ba cười nói vui vẻ với nhau. Yến tiệc đã tàn, nhưng Hoàng Minh lại bị Kiểm Tu giữ lại, nói là có chuyện gấp. Đi theo Kiểm Tu cùng Từ Tân, Hoàng Minh ngạc nhiên khi thấy nơi cả hai dẫn hắn tới chính là Ngự Thư Phòng. Bước vào trong, Hoàng Minh kinh ngạc khi thấy ở bên trong lại có mấy người Văn Trọng, Thương Dung, Vi Từ Diễn, Vi Từ Khải cũng ở đó. Khi cả ba người Văn Trọng, Thương Dung, Kiểm Tu đều ngồi xuống, Đế Ất bất ngờ lên tiếng.

_Ba người các ngươi đều là trụ cột của đất nước sau này. Vậy ta hỏi, các ngươi thấy tình hình đất nước hiện nay thế nào?

_Thưa phụ hoàng, theo con thấy, đất nước chúng ta hiện nay quốc thái dân an, khắp nơi đều ca ngợi công đức của phụ hoàng.

Vi Từ Diễn nhanh miệng đáp. Nhìn nụ cười trên môi của Đế Ất, Vi Từ Diễn cảm thấy như mình đã đoán đúng ý phụ hoàng.

_Con cũng đồng ý với nhị đệ. Từ khi phụ hoàng lên ngôi, đất nước ấm no hạnh phúc. Mặc dù vẫn còn loạn lạc diễn ra nhưng đã có chư hầu bốn phương, chỉ cần cho họ một chút đất đai cùng lợi lộc, họ sẽ sẵn sàng dốc hết sức vì Đại Thương chúng ta.

Vi Từ Khải hung hồn nói.

_Vậy còn con thì sao?

Vuốt chòm râu, Đế Ất quay sang hỏi Từ Tân.

_Bẩm phụ vương, quả thật là đất nước hiện nay có thể nói hai tiếng “thái bình”, nhưng tất cả vẫn chưa hoàn toàn là vậy. Mặc dù loạn lạc đã có chư hầu bốn phương, nhưng nhi thần lo sợ rằng những chư hầu đó mới là đáng e ngại.

Nghe tới đây Đế Ất chỉ im lặng nhưng trên mặt thoáng hiện vẻ giận dữ. Nhận thấy vậy Vi Từ Khải lập tức lên tiếng.

_Tam đệ, người đừng hồ đồ. Từ trước đến nay ai đều không biết bốn phương chư hầu luôn luôn phục tùng Đại Thương. Tây Bá Hầu Cơ Xương là người hiền đức, được cả nhân gian nể phục. Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ hằng năm vẫn luôn cống nạp cho rất nhiều công phẩm cho Đại Thương ta. Nếu không có Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hồ thì biên cương Đại Thương sẽ bị Quỷ Phương xâm hại. Hơn hết, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở là nhạc phụ của người. Đại Thương được như vậy công sức của chư hầu bốn phương không hề nhỏ, vậy mà người dám nói những lời như vậy.

Nghe những lời của Vi Từ Khải, Hoàng Minh chỉ muốn chôn tên này ngay tại chỗ. Mẹ kiếp cái gì mà nhờ có bọn chúng, có mà nhờ bọn chúng các người mới mất nước ấy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn cảm thấy vị Trụ Vương này không ngờ lại có cái nhìn thấu đáo như vậy, có thể suy xét được rằng những cái hại đến từ bốn phương chư hầu. Trầm ngâm một lúc, Đế Ất quay sang hỏi ba người Kiểm Tu.

_Theo ba vị thì sao?

_Ta thấy cả ba người đều có ý đúng của riêng mình.

Cả ba lên tiếng. Bỗng Đế Ất quay sang phía Hoàng Minh.

_Không biết Tàn đạo trưởng có suy nghĩ gì về việc này?

Khi được hỏi, Hoàng Minh vô cùng ngạc nhiên. Một người hoàn toàn không liên quan tới chuyện này như hắn sao có thể dám trả lời được đây. Quay sang nhìn Kiểm Tu như đang trưng cầu ý kiến, nhận thấy Kiểm Tu gật đầu, Hoàng Minh mới dám lên tiếng.

_Khải bẩm bệ hạ, xin phép cho hạ thần nói thẳng.

_Xin đạo trưởng cứ nói.

_Nếu nói như hai vị hoàng tử đây thì chỉ xứng đáng với hai từ “ấu trĩ”.

_Người nói cái gì.

Vi Từ Diễn bật dậy muốn lao về phía Hoàng Minh.

_Từ Diễn, ngồi xuống, không được vô lễ. Xin mời đạo trưởng nói tiếp.

Bị Đế Ất quát, Vi Từ Diễn cảm thấy vô cùng không phục, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống. Hắn mong chờ rằng cái tên trước mặt sẽ nói ra cái gì đó khiến phụ hoàng nổi giận bầm thây tên đó ra.

_Đại Thương hiện nay nhìn thì có vẻ thái bình, nhưng đó chỉ là mặt nổi của tảng băng mà thôi. Khắp nơi loạn lạc vẫn diễn ra, thiên tai, yêu quái, chiến tranh khiến dân chúng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Hơn cả hiểm họa không phải đến từ bên ngoài, mà chính như thái tử nói, những hiểm họa bắt nguồn từ chính các chư hầu.

_Hoang đường, thực quá sức hoang đường.

Lần này là Vi Từ Khai hét lên.

_Ngồi im cho ta. Theo đạo trưởng tại sao hiểm họa lại đến từ các chư hầu?

_Các chư hầu mặc dù hiện nay có ý phục tùng, nhưng sau này thì thế nào? Đời con cháu của họ có còn như vậy? Nếu như làm theo ý của đại hoàng tử, cấp thêm đất đai cùng quyền lợi cho bọn họ, liệu sau khi họ lớn mạnh rồi, họ có quay trở lại để lật đổ Đại Thương?

Những lời Hoàng Minh nói ra không chỉ khiến cho Đế Ất sửng sốt mà ngay cả ba người Văn Trọng cũng như vậy. Bọn họ cũng rất e ngại các chư hầu, thật không ngờ người kia còn trẻ như vậy mà đã nhìn thấu được những điều này.

_Phụ hoàng, người đừng tin lời xằng bậy của hắn.

Vi Từ Diễn hét lên.

_Người im miệng cho ta. Các người trở về đi, ta có việc cần bàn với Quốc Sư và hai vị Thừa Tướng.

_Sư đệ, thực sự cảm ơn người.

Trên kiệu, Từ Tân quay sang nói với Hoàng Minh.

_Ha ha, cảm ơn gì. Đó là ta hoàn toàn đồng ý với quan điểm của huynh thôi, nếu huynh cũng như hai người bọn họ thì đừng mong ta ủng hộ huynh.

Trong Ngự Thư Phòng.

_Các vị nghĩ sao về những lời vừa rồi của Tàn đạo trưởng.

Đế Ất lên tiếng.

_Tàn sư diệt quả thật còn nhỏ tuổi mà đã có cái nhìn thấu đáo như vậy, quốc sư thật khiến người khác ghen tị.

Văn Trọng vuốt râu, cười nói.

_Không những Tàn đạo trưởng mà ngay cả thái tử cũng có cái nhìn rất tốt, quốc sư quả thật đã có được hai vị đồ đệ tài giỏi.

Thương Dung cũng lên tiếng.

_Ha ha, hai người quá lời rồi.

Kiểm Tu cười đáp, quả thật hắn đang rất hài lòng về hai người đệ tử của mình.

_Quả thật công lao lớn đều nhờ quốc sư. Nếu không có người thì làm sao Đại Thương ta có được hai trụ cột tương lai mạnh mẽ như vậy được.

Cầm ly rượu trên tay, Đế Ất cười lớn nói. Đất nước ngày càng suy yếu, sức mạnh của các chư hầu ngày càng lớn. Sức khỏe của hắn cũng không còn được như xưa, bệnh tật làm hắn ngày càng yếu đi, mong ước có người kế vị có thể trị vì đất nước, khiến Đại Thương ngày càng phát triển. Cuối cùng đưa con mà hắn chọn làm thái tử đã không khiến hắn thất vọng, hơn hết hắn có một sư đệ văn võ song toàn ở bên phụ tá, lại thêm ba người Văn Trọng nữa, Đại Thương được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trụ vương đăng cơ

Từ buổi bàn quốc sự ở Ngự Thư Phòng tối hôm đó tới nay đã qua bốn ngày. Mấy ngày này, Hoàng Minh chỉ biết quanh quẩn trong phủ để luyện tập. Kiếm Tu thì đã về Bích Du Cung có chuyện hệ trọng nên không thể đem hân theo được. Có mấy lần hân muốn ra ngoài để tìm Đặng Thiên Ngọc cùng Thanh Thanh để đi dạo cho khuây khỏa nhưng cô nhóc Đặng Thiên Ngọc đã lôi kéo Thanh Thanh đi điện kiến sư phụ nàng rồi. Quả thật Hoàng Minh rất nể phục Từ Tân, có ba người vợ như vậy mà gia đình của hân hoàn toàn hòa thuận. Khương Thị là vợ cả nên rất thương yêu các tí muội của mình, Dương Cửu tính tình không thích tranh đoạt nên cũng rất nhu thuận, Hoàng Phi Yến mặc dù là người mới, lại rất được Từ Tân yêu chiều nhưng luôn hết lòng vì người xung quanh khiến hai cô vợ lớn càng thêm yêu quý. Vậy nên mấy ngày nay, bọn họ đều dẫn nhau đi ngao du sơn thủy, để mặc hân bơ vơ lạc lõng ở đây. Trước cảnh nhàm chán này, quả thật hân chỉ muốn chết đi cho xong.

Ba ngày sau, Từ Tân và Kiếm Tu phải trở về đế đô, Đế Ất đang lâm nguy. Bệnh tình Đế Ất ngày càng trầm trọng, khuôn mặt trắng bệch cùng đôi môi tím tái, ngực thường xuyên đau buốt, thường xuyên thổ huyết. Vì là Thái tử nên Từ Tân phải túc trực ở bên Đế Ất.

Một tuần sau, Đế Ất băng hà, trước khi chết còn phó thác Thái tử cho ba người Văn Trọng, dặn dò ba huynh đệ Từ Tân phải biết yêu thương che chở lẫn nhau, cùng nhau bảo vệ giang sơn Đại Thương. Nhìn nước mắt của ba huynh đệ Từ Tân, Hoàng Minh lại nhớ về gia đình của mình, mặc dù cha hân ở nhà hay nói lời đánh thép nhưng đều là do yêu thương hân, còn cả mẹ hân nữa, một người phụ nữ luôn chăm lo từng chút một cho gia đình. Haiz, thật không biết có cơ hội để trở về hay không nữa. Nghĩ tới đây bất chợt nước mắt hân lại rơi, hi vọng cả hai vẫn khỏe.

Quốc tang qua đi, hôm nay là ngày Từ Tân chính thức kế vị ngai vàng. Từ sáng sớm, hàng loạt nghi thức lễ nghi khiến cho Hoàng Minh cảm thấy chán nản. Từ Tân lên ngôi, xưng là Thiên Từ Trụ, đổi đế đô Muội Ấp thành Triều Ca. Hoàng Minh mặc dù muốn ngăn cản Từ Tân không cho hân lấy cái tên “Trụ Vương” đáng nguyên rủa kia nhưng rất tiếc không thành.

Chính thể của Từ Tân là Khương Văn Sắc được phong làm Đông Cung Hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung, phong Dương Cửu làm Hình Khánh Cung quý phi, Hoàng Phi Yến làm Tây Cung quý phi.

Chuyển chức vị Văn Trọng thành thái sư, trao cho danh hiệu “Định Quốc Công Thần”, trên có thể khuyên ngăn vua, dưới có thể trừ diệt gian thần, được quyền tiền trạm hậu tấu. Vì Thương Dung đã là thừa tướng nên không thể gia tăng cấp bậc, nhưng lại được cấp cho đất đai cùng vô số châu báu, một Kim Bài Miễn Tử, bất kể tội trạng gì đều cũng có thể miễn tội chết. Phong Tì Can làm hữu thừa tướng, thay thế vị trí Văn Trọng lúc trước. Tì Can mặc dù là huynh đệ ruột thịt với Đế Ất nhưng không được trọng dụng mấy, bây giờ được Từ Tân phong chức lớn khiến hân vô cùng cảm động, dập đầu nguyện hiệu trung hết mình với Đại Thương.

Hoàng Phi Hồ nay được phong thành Trấn Quốc Võ Thành Vương, thống lĩnh ba quân. Hoàng Côn vì trước nay luôn hết mình ủng hộ Vi Từ Khải, thấy con mình được hoàng đế ưu ái như vậy thì cảm thấy hồ thẹn, dặn con mình phải hết lòng vì Đại Thương. Con trai của Khương Văn Hoán là Khương Hoàn Sở được ban cho chức Uy Vũ Tướng Quân, hỗ trợ Hoàng Phi Hồ chỉ huy đại quân, ban cho Búa Ngọc, hứa sau này Nam địa sẽ mãi mãi thuộc về nhà họ Khương.

Đây hơn nữa là ý kiến của Hoàng Minh khi trao đổi cùng Từ Tân, hân đã đưa ra những dẫn chứng mà hân học được rất nhiều từ game, truyện và sách trên mạng, khéo léo chuyển thành chuyện quê hương hân, khiến Từ Tân hoàn toàn tán phục. Hoàng Minh được Từ Tân đề nghị ban cho chức tướng quân thống lĩnh đại quân nhưng hân lại từ chối, một phần hân muốn để những vị trí đó cho những con bài quan trọng, một phần vì hân muốn tự do hoạt động để chuẩn bị cho sau này.

Chính sách đầu tiên là thay đổi nông cụ, phổ biến những nông cụ cải tiến hơn. Ruộng đất chuyển thành đất canh tác, giao cho quan viên địa phương xử lý, khiến cho sản lượng gia tăng đáng kể.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng với nhau, Từ Tân ra lệnh đẩy mạnh thương nghiệp, chú trọng chế tạo đồng, sản xuất gốm là chính. Lập ra một xưởng chuyên chế tạo vũ khí lấy tên là Thần Khí Phường, bất cứ thông tin gì về Thần Khí Phường đều là tuyệt mật, người vi phạm sẽ bị chém đầu, tru di tam tộc.

Hoàng Minh biết sự quan trọng của thương nghiệp, nên khuyên Từ Tân thành lập Thương Vụ Đoàn, giao cho Phí Trọng lãnh đạo, được thăng chức lên Thượng Đại Phu. Điều này khiến cho văn võ bá quan cùng các lộ chư hầu đều cười thầm, Thiên Từ trọng dụng nịnh thần Khi đưa ra quyết định này, Thiên Từ trọng dụng một kẻ nịnh thần như Phí Trọng, thật sự là mù quáng rồi. Từ Tân cũng kinh ngạc không kém, Phí Trọng là một tên nịnh thần, ai cũng biết điều đó, nhưng Hoàng Minh lại trọng dụng hân, điều này mặc dù ngạc nhiên nhưng Từ Tân vẫn tôn trọng quyết định của Hoàng Minh. Đừng nhìn bề ngoài của Phí Trọng mà đánh giá thấp năng lực của hân, với một nghề như thương nghiệp, cái miệng của tên này chính là vũ khí lợi hại nhất, hơn nữa hân là một kẻ nhất gan, chỉ cần đe dọa và cho chút lợi ích, chắc chắn sẽ nắm hân trong lòng bàn tay.

Nhiều chính sách hợp lý được thực thi, Đại Thương nhanh chóng khắc phục được những khó khăn lúc trước. Chỉ qua một năm, nền kinh tế Đại Thương đã tiến bộ vượt bậc, nông, công, thương nghiệp phát triển như điều gặp gió. Quần thần hết lời khen ngợi Thiên Từ anh minh, những người cười nhạo, cùng những người ngày xưa phản đối Thọ Vương nay cũng cảm thấy xấu hổ. Các chư hầu thấy kinh tế Đại Thương phát triển vượt bậc, nên liền bắt chước theo. Nhưng đâu phải chuyện gì cũng có thể mô phỏng theo được, những quyết sách đều được Hoàng Minh thông qua, kinh nghiệm của hân có được khi chơi game cùng đọc sách là rất nhiều, những kẻ chỉ biết nhìn bề ngoài sao có thể bắt chước được.

So với kinh tế, thì vũ trang của Đại Thương lại là một bí mật. Hoàng Minh ban hành các bài huấn luyện tân kỳ của quân đội hiện nay cho các tướng lĩnh làm theo, khiến cho chất lượng của quân lính ngày càng được tăng cao. Các tướng lĩnh khi đánh trận được thưởng tùy theo đóng góp của bản thân, những binh lính tử trận sẽ được đưa về quê hương an táng, gia đình họ sẽ được bồi thường ruộng đất cùng một số bạc. Điều này khiến cho sỹ khí quân lính ngày càng tăng cao. Những vũ khí do Thần Khí Phường sản xuất là điều cơ mật. Những người làm trong Thần Khí Phường đều được cấp cho nơi ở,

đài ngộ cực tốt. Hoàng Minh học theo các nhà máy ở tương lai, chia công đoạn sản xuất thành nhiều khâu, mỗi khâu tách nhau riêng biệt nên không ai biết mình đang chế tạo thứ gì. Nhờ vậy mà không chỉ đảm bảo được việc bảo mật, mà năng suất công việc cũng tăng lên. Người ở trong Thần Khí Phurong khi ra vào đều được kiểm tra nghiêm ngặt, lại có một đội quân được huấn luyện đặc biệt canh giữ, bất cứ ai cũng không thể tùy tiện ra vào.

Nhưng có một điều khiến Hoàng Minh vui không nổi. Một năm nay, hắn vẫn không thể hấp thụ được linh khí, trong khi bản thân Tử Tân đã là Luyện Hư Hậu Kỳ Đỉnh, chỉ cần đột phá nhỏ sẽ tiến nhập vào Đại Thừa Cảnh. Hoàng Phi Yến vẫn muốn tiếp tục tu đạo nên Tử Tân cũng không cưỡng ép nàng, cho nàng về Tam Tiên Đảo để học tập, nhưng mỗi tháng chỉ được đi hai tuần. Đáng nói hơn là ngay cả hai người Khương Văn Sắc cùng Dương Cửu cũng đã hấp thụ được linh khí đã tiến nhập vào Kết Đan kỳ sau sáu tháng chỉ dạy của Hoàng Phi Yến, điều này khiến Hoàng Minh không biết nên dẫu mặt vào đâu. Nhưng mặc dù bản thân của hắn không hấp thụ được linh khí, nhưng khí lực của hắn ngày càng lớn, võ kỹ của hắn ngày càng thành thực, kết hợp thêm những võ kỹ của tương lai, hắn đã tạo ra vô số những võ kỹ đặc biệt khiến cho hai người Hoàng Phi Hổ và Khương Văn Hoán hâm mộ, ngay lập tức muốn bài sư.

Có một lần Hoàng Minh xem chút nữa bị giết chết. Khi đang uống rượu cùng Tử Tân và Kiếm Tu ở trong cung, một mũi bay tới, nếu không phải vì phản ứng của hắn nhanh nhạy thì có lẽ đời hắn cũng kết thúc tại đây. Nhìn mũi tên màu ngọc bạc còn phát ra ánh sáng vẫn còn đang cắm ở trên tường, Kiếm Tu thốt lên.

_ Đây chẳng phải là Xuyên Vân Tiễn sao?

_ Xuyên Vân Tiễn? Đây chẳng phải là bảo bối cùng với Chấn Thiên Cung của Hậu Nghệ dùng để bắn hạ mặt trời hay sao? Đây chính là di vật của Hiên Viên Hoàng Đế, tiên nhân bình thường sao có thể sử dụng được? Tại sao sư đệ lại bị người này ám toán?

Tử Tân ngạc nhiên nói.

_ Thực ra thì ta biết người này là ai.

Hoàng Minh thần bí cười nói.

_ Là ai? Hắn có thù oán gì với đệ hay sao?

_ Không, hoàn toàn không. Quả thực đây chỉ là thông qua thuật thôi toán mà đệ đoán được thôi.

Hoàng Minh tiếp tục ba hoa.

_ Vậy người đó là ai, tiểu tử nguoi mau nói đi.

Kiếm Tu cũng không kiên nhẫn nghe Hoàng Minh ba hoa, thúc giục hắn nói.

_ Con trai thứ ba của Lý Tinh, Na Tra.

_ Lý Tinh? Có phải là người trấn ải Trần Đường Quan hay không?

Tử Tân cố gắng nhớ lại.

_ Đúng chính là hắn.

_ Thực không ngờ hắn lại to gan như vậy. Dám để con trai hắn sử dụng vật nguy hiểm như vậy, nếu không phải nguoi nhanh nhẹn thì có lẽ ta đã mất đi nguoi rồi. Không được, ngày mai ta phải triệu cả nhà hắn lên để trị tội.

Tử Tân đập bàn nói. Tính tình hắn là vậy, nhìn thì có vẻ nho nhã, hiền lành, nhưng nếu động vào những người thân bên hắn, thì cho dù là ai, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

_ Được rồi sư huynh, việc này cứ để ta giải quyết, ngày mai ta sẽ tới ải Trần Đường một chuyến.

Hoàng Minh vỗ vai trấn an Tử Tân.

_ Được rồi, nếu con đã quyết như vậy thì hãy cẩn thận. Đây là phi hành phù, nó sẽ giúp con bay được trong một thời gian ngắn.

Kiếm Tu vuốt vuốt chòm râu lên tiếng. Hắn cảm thấy khá hài lòng về cách hành xử của nhị đệ đệ. Vừa mới bị ám toán suýt chết, nhưng hắn không hề bức tức hay nóng giận mà hành xử rất khôn khéo, có hắn bên cạnh Tử Tân, Kiếm Tu hoàn toàn yên tâm.

_ Được rồi, nếu đệ đã quyết như vậy ta cũng không cản. Đệ có cần đem theo binh lính không?

_ Không cần, một mình ta là đủ rồi, đi nhiều càng thêm bất tiện.

Đây quả là một cơ hội trời cho mà. Trong nguyên tác có một đoạn về Na Tra nghịch ngợm lấy Chấn Thiên Cung, bắn Xuyên Vân Tiễn về phía Triều Ca, xem chút nữa giết chết Trụ Vương, nhưng thực không ngờ bây giờ người gặp nạn lại là hắn. Nhưng tuyệt nhiên hắn lại không cảm thấy bức tức một chút nào cả, đây quả thực là một cơ hội tốt, nếu như bây giờ có thể chiêu dụ được Na Tra thì Tây Kỳ sau này phải mất đi một vị đại tướng rồi.

Chương 21: Dụ dỗ Na Tra

Mấy hôm sau Hoàng Minh khởi hành tới Trần Đường Quan. Đây là lần đầu tiên hắn được tận hưởng cảm giác tự do bay lượn trên không, mặc dù không phải chân chính thực lực của hắn mà phải mượn ngoại vật tác dụng nhưng cũng làm hắn cảm thấy không thôi. Trên đường hắn có ghé qua chỗ của Ngũ Yêu, thấy bọn chúng cũng đã tiến nhập vào Kết Đan Hậu Kỳ rồi, điều này khiến Hoàng Minh đỡ khóc đỡ cười. Những bí kíp mà bọn Ngũ Yêu dùng đều là những thứ mà Kiếm Tu đem về mà hắn dùng không được, không nghĩ ra bọn chúng có thể dùng để mà tăng tiến tu vi. Nhưng nói là vậy chứ nếu như đối đầu thì Hoàng Minh hoàn toàn tự tin có thể dễ dàng thu thập cả năm tên.

Trên đường đi tới ải Trần Đường, Hoàng Minh cố gắng lục lại một chút thông tin trong trí nhớ của mình. Trấn ải Trần Đường Quan là Lý Tĩnh, Hoàng Minh trực tiếp gán cái mác nhất gan cho Lý Tĩnh. Khi Na Tra giết chết Ngao Bính hắn cũng chẳng thêm phân biệt trắng đen, giao Na Tra cho Đông Hải Long Vương, dẫn tới việc “róc xương trả mẹ, rách thịt trả cha”, sau này vì sợ Trụ Vương trách tội mà hủy đi miếu thờ của Na Tra, nếu không phải có Nhiên Đăng trao cho Lung Linh Tháp thì có lẽ hắn đã chết dưới tay Na Tra rồi. Vợ của Lý Tĩnh là Ân Thị, một người hết lòng vì con cái và đầy lòng quả cảm, thật không ngờ người như Ân Thị tại sao lại lấy Lý Tĩnh được nhỉ. Ba người con của Lý Tĩnh là Kim Tra, Mộc Tra và Na Tra, cả ba theo nguyên tác đều là dũng tướng của Tây Kỳ, nhưng lần này đi Hoàng Minh quyết tâm phải phá hoại điều đó.

Ái Trần Đường là một nơi không quá lớn, vị trí thủ dễ công khó, tường thành xung quanh có vẻ như mới được tu sửa trở lại. Hỏi thăm người dân xung quanh, hắn được đưa tới chỗ phủ Lý Tĩnh. Mặc dù là quan trấn ải nhưng có vẻ cuộc sống của Lý Tĩnh cũng không khá giả bao nhiêu, nếu so sánh phủ của hắn với phủ Thọ Vương thì khác nào kiến và voi.

Đi tới trước cửa phủ, hắn bị hai gia đình chặn lại.

_Người tới đây tìm ai?

_Ta là mật sứ của vua, tới đây để gặp Lý Tĩnh, mau vào trong bẩm báo.

Hoàng Minh lấy ra một tấm kim bài tinh xảo đưa ra trước mặt hai tên gia đình. Mặc dù không biết kim bài này là thật hay giả, nhưng bọn hắn chẳng dám đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa, một tên lập tức đi vào trong thông báo, tên còn lại thì ra sức vô mõng ngựa Hoàng Minh.

Vài phút sau, một người trung niên đi ra, bên cạnh hắn là một mỹ phụ, chắc hẳn là Lý Tĩnh cùng Ân Thị. Hoàng Minh đưa mắt đánh giá Lý Tĩnh, hắn có khuôn mặt chữ điền, vóc người cao, vai rộng, là một người chính trực, gan dạ, nhưng tại sao trong nguyên tác hắn lại làm như vậy? Chẳng lẽ là vì cư dân bách tính? Hoàng Minh lập tức bỏ qua không thêm suy nghĩ tới chuyện đó nữa.

_Ti chức Lý Tĩnh xin ra mật sứ đại nhân.

Nhìn lệnh bài trên tay Hoàng Minh Lý Tĩnh ngay lập tức quỳ xuống, hai tay ôm quyền cúi chào. Những người xung quanh cũng lập tức quỳ xuống. Chắc, không ngờ cái miếng vàng bé xíu này lại có uy lực như vậy, mai này phải xin thêm Từ Tân vài cái mới được, Hoàng Minh nghĩ thầm.

_Được rồi Lý tướng quân, Lý phu nhân, hai người đứng dậy đi.

Đưa tay đỡ Lý Tĩnh cùng Ân Thị đứng dậy, mặc dù người khác quỳ và cúi chào mình có vẻ vinh quang đấy, nhưng hai người lớn tuổi hơn hắn rất nhiều, làm như vậy hắn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

_Cảm tạ mật sứ đại nhân, xin mời ngài vào trong để cho ti chức có thể tiếp đãi chu đáo.

Lý Tĩnh đưa tay làm động tác mời.

_Mật sứ đại nhân, xin mời ngồi.

_Ta họ Tần.

Nhấp một ngụm trà, Hoàng Minh lạnh nhạt nói. Quả thật nghe cái câu “mật sứ đại nhân” khiến hắn cảm thấy không quen.

_Hóa ra là Tần đại nhân, xin hỏi ti chức có thể giúp gì được cho Tần đại nhân ạ.

_Lý tướng quân, người có nhận ra vật này hay không?

Hoàng Minh lấy Xuyên Vân Tiễn từ trong túi bảo vật ra, đặt lên trước bàn. Nhìn mũi tên trên bàn khiến Lý Tĩnh mồ hôi chảy ròng. mấy hôm trước, đứa con út của hắn đã nghịch ngợm dùng Trấn Thiên Cung bắn Xuyên Vân Tiễn lên trời, Lý Tĩnh những tưởng nó thất lạc ở đâu, không ngờ lại lọt vào tay của vị mật sứ đại nhân này, nhưng hắn đưa Xuyên Vân Tiễn ra với dụng ý gì. Lý Tĩnh giả vờ không hiểu chuyện, hỏi.

_Bẩm đại nhân, đây chính là Xuyên Vân Tiễn, báu vật của ai Trần Đường, không biết tại sao đại nhân lại tìm thấy?

_Lý Tĩnh, ngươi còn giả vờ hay sao? Ta nói cho ngươi biết, mấy hôm trước, chính mũi tên này đã bắn về phía Hoàng Cung, suýt chút nữa làm mất mạng bệ hạ, ngươi có biết tội của ngươi?

Hoàng Minh giả vờ tức giận, đứng dậy vỗ bàn nói.

Quả thật điều này khiến Lý Tĩnh vô cùng ngạc nhiên. Mũi tên này đích xác là Xuyên Vân Tiễn mà Na Tra đã bắn đi, cũng không có lý do gì khiến vị mật sứ đại nhân này nói dối cả. Nếu nói như vậy, không khéo cả nhà hắn sẽ bị kết vào tội mưu phản.

_Đại nhân, việc này quả thật có chút hiểu lầm.

_Hiểu lầm? Ngươi cho ta là kẻ ngốc hay sao? Xuyên Vân Tiễn là báu vật của Hiến Viên Hoàng Đế, không phải ai cũng có thể dùng được. Ta thấy ngươi cũng là người tu đạo, chẳng lẽ mũi tên này là do ngươi bắn? Nếu quả thật như vậy thì gan ngươi to bằng trời rồi.

Hoàng Minh nói tới đây khiến Lý Tĩnh như rơi vào hố sâu, quả thật không thể chối cãi là việc này có liên quan tới hắn được, nhưng nếu nói hắn bắn đi quả thực quá oan ức. Ân Thị nghe Hoàng Minh nói khuôn mặt cũng trắng bệch, tội mưu phản là tội rất nặng, không chỉ bị xử trảm mà còn liên lụy cả tam tộc, nhưng bà cũng biết rằng việc này là do con trai út của bà gây nên, nhưng tình mẫu tử không cho phép bà lên tiếng.

_Không cần nhiều lời, thứ đó là do ta bắn đi, có giỏi thì tìm ta đây này.

Một tiếng quát trong trẻo vang lên. Đi vào là một cậu bé tầm tám tuổi, tóc buộc hai bím trên đầu, khuôn mặt hồn nhiên, tinh nghịch. Hoàng Minh chắc chắn rằng, thẳng thóc không sợ trời không sợ đất trước mặt này chính là Na Tra, thật sự là trẻ con trong Phong Thần không có đứa nào bình thường cả, tiểu nha đầu Đặng Thiên Ngọc cũng là một ví dụ điển hình.

_Nghịch tử, ngươi im miệng cho ta.

Nhìn thấy Na Tra đi vào còn lớn lối như vậy khiến Lý Tĩnh cảm thấy tức giận. Hắn đang kiểm soát thoái thác việc này, nhưng không ngờ Na Tra đã vào đây phá hỏng.

_Lý Tĩnh, đây là con của ngươi?

_Dạ vâng thưa Tàn đại nhân, đây là con út của thần tên là Na Tra, còn hai người anh của nó là Kim Tra và Mộc Tra đã được tiên nhân thu làm đồ đệ rồi.

_Không cần nói nhiều làm gì cả. Tên là do ta bắn, tất cả mọi việc cứ tìm ta đi.

Na Tra lại hét lên, điều này khiến cho Lý Tĩnh cảm thấy điên người. Thật sự đứa con này của hắn luôn làm hắn đau đầu, luôn luôn quậy phá khắp nơi, luôn luôn đối nghịch với hắn.

_Quả thật là do ngươi bắn?

Hoàng Minh quay sang phía Na Tra hỏi.

_Đúng vậy, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu.

Na Tra vỗ ngực, bước lên phía trước. Nhìn Na Tra và Lý Tĩnh, Hoàng Minh cảm thấy buồn cười. Trong khi phụ thân thì lại nhút nhát không dám làm gì, thì đứa con còn nhỏ tuổi của hắn lại khí phách như vậy. Đứng dậy bước về phía Na Tra, Hoàng Minh xòe bàn tay ra đưa về phía đầu của nó. Những tưởng Hoàng Minh sẽ làm gì mình, Na Tra nhắm chặt mắt lại, nếu nói nó không sợ thì tất nhiên là không phải rồi, mặc dù mạnh mẽ như vậy nhưng trong lòng nó cũng tràn ngập lo lắng. Ân Thị thấy Hoàng Minh đưa bàn tay tới thì hét lên, nước mắt chợt tuôn ra, định lao tới nhưng bị Lý Tĩnh giữ chặt lại. Lý Tĩnh nhắm chặt mắt lại, hắn không muốn nhìn thấy cảnh này một chút nào, mặc dù Na Tra không ưa gì hắn, nhưng cũng là con ruột của hắn, hắn sao không thể đau lòng kia chứ?

Nhưng cảnh máu me cũng không diễn ra, bàn tay Hoàng Minh đưa tới đầu Na Tra lại thành một cái cốc đầu nhẹ. Nhìn Na Tra đang lấy hai tay ôm đầu, Hoàng Minh mỉm cười nói.

_Tiểu tử, bắn khá lắm. Bằng tuổi này mà khí lực tốt như vậy, có thể bắn được Xuyên Vân Tiễn về Triều Ca, ta thực sự khâm phục ngươi đấy.

Na Tra ngạc nhiên, Lý Tĩnh cùng Ân Thị cũng kinh ngạc. Việc này chỉ như vậy là xong? Đây là tội mưu sát vua đấy, chẳng lẽ người kia lại nói dối. Nhìn biểu hiện của mấy người Lý Tĩnh, Hoàng Minh cũng cảm thấy mình làm hơi quá. Hắn ban đầu chỉ muốn thử Na Tra mà thôi, không ngờ thẳng thóc này quả thực rất có khí phách.

_Được rồi, việc đó cũng không có là gì. Bệ hạ cũng không muốn truy cứu các ngươi nữa.

_Vậy Tàn đại nhân tới đây là...

Lý Tĩnh ấp úng hỏi.

_Ta tới đây để xem người bán Xuyên Vân Tiễn là ai. Ta thấy rất thích đứa con út của người nên muốn nhận nó làm đồ đệ.

Hoàng Minh nói ra khiến ai cũng cảm thấy kinh ngạc. Không những không truy cứu, còn thu làm đồ đệ, trên đời này còn có việc nào tốt hơn nữa sao?

_Thu làm đồ đệ? Người có bản lĩnh gì không mà đòi nhận ta làm đồ đệ.

Na Tra nghi hoặc hỏi Hoàng Minh. Nó nhìn người trước mặt này, đeo một chiếc mặt nạ kì quái đã không nói rồi, tiên khí xung quanh người còn không có thì sao có thể làm sư phụ của nó được chứ.

_Được, để ta cho người thấy.

Hoàng Minh bước lên phía trước, bí mật dùng một tấm yêu phù, hơn mười thanh kiếm hiện ra trong không trung, phát tay những thanh kiếm đó lao nhanh về phía hắn. Những người xung quanh kinh ngạc hết lên, tên này tại sao lại có sở thích hành hạ bản thân như thế chứ. Nhưng những thanh kiếm đó khi bay tới chạm vào người Hoàng Minh lập tức vỡ tan, nếu không phải tiếng kim loại vang lên dưới sàn thì chắc hẳn đa số đều cho rằng những thanh kiếm đó là giả.

Lý Tịnh kinh ngạc, hắn cũng có tu luyện tiên đạo, nhưng làm được như người này quả thực hắn không làm được. Na Tra thì cảm thấy khá thích thú với trò của Hoàng Minh, nó ngay lập tức chạy tới sờ khắp người của Hoàng Minh.

_Quả thực thần kì, không có một vết xước luôn này.

Sờ khắp nơi, Na Tra cảm thấy khá kinh ngạc.

_Thế nào, chỉ cần người theo ta, ta có rất nhiều trò hay để dạy cho người. Đây, ta có mấy thứ này tặng cho người.

Hoàng Minh bắt đầu bàn tính dụ dỗ trẻ con của hắn. Lấy trong túi pháp bảo ra những chiếc chong chóng tre và rất nhiều đồ chơi của trẻ con thời nay rất thích, đây đều là những thứ mà hắn dùng thời gian rảnh để làm quà tặng cho tiểu nha đầu Đặng Thiên Ngọc. Nhìn thấy những vật mới mẻ như vậy khiến Na Tra lập tức thích mê, ngay lập tức nói.

_Được, ta nhận huynh là sư phụ.

Na Tra lập tức gật đầu. Hoàng Minh đang cảm thấy vui mừng vì sắp làm cho Tây Kỳ mất đi một dũng tướng thì những lời Lý Tịnh nói ra khiến hắn như rơi vào trong hố sâu.

_Na Tra, con không nhớ là đã đáp ứng làm đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân hay sao?

Thái Ất Chân Nhân? Hắn đã tới trước Hoàng Minh một bước rồi ư? Mẹ kiếp, tưởng nhanh chân rồi hóa ra lại chậm một bước.

_Không thèm, một lão già nhảm chán, ta thích đi với người kia hơn.

Na Tra lắc đầu nguầy nguậy không đồng ý. Nghe Na Tra nói Hoàng Minh cảm thấy như mở cờ trong bụng, quả thật cái tên Thái Ất Chân Nhân kia nào có thể xứng đáng làm sư phụ của Na Tra kia chứ. Theo nguyên tác, khi Ngao Hải dâng nước định đánh ngập Trần Đường Quan, Thái Ất cũng không xuất hiện để cứu nguy mà lại để mặc cho Na Tra tự vẫn, mặc dù sau này hắn có dùng ngó sen để hồi sinh Na Tra nhưng chuyện đó vẫn không làm hình tượng của hắn tốt lên trong mắt của Hoàng Minh.

_Đừng có hồ đồ, người dám xúc phạm thần tiên hay sao?

Lý Tịnh giận dữ hét lên. Na Tra không thèm nói lại, bữu môi quay đi.

_Tần đại nhân, người xem việc này.

Lý Tịnh quay sang cầu tình Hoàng Minh. Quả thật giữa Thái Ất Chân Nhân và Tần đại nhân kia, ai hắn cũng không đắc tội nổi cả. Nhìn biểu hiện của Lý Tịnh, Hoàng Minh biết hắn hiện đang nghiêng về bên nào. Quả thật nếu như so sánh giữa hắn với Thái Ất, hắn cũng sẽ chọn Thái Ất mà thôi. Nghĩ thông suốt điểm này Hoàng Minh bắt đầu đi lên tiếng.

_Được rồi, ta với người có duyên nhưng không có phận, thật là đáng tiếc.

Nghe những lời Hoàng Minh nói Na Tra cảm thấy buồn trong lòng. Mặc dù mới tám tuổi nhưng Na Tra rất hiểu chuyện, mặc dù đôi lúc có hơi tinh nghịch và bướng bỉnh nhưng đó chỉ là với Lý Tịnh mà thôi, với Ân Thị Na Tra luôn ngoan ngoãn nghe lời, hết mực yêu thương mẹ nó.

_Những thứ này, trả lại cho người.

Na Tra cảm động đồ chơi đưa lại cho Hoàng Minh, nó cảm thấy nếu như mình không làm học trò của người ta mà lại lấy nhiều đồ như vậy có chút không nên. Nhìn khuôn mặt không nở ra đồ chơi của Na Tra khiến Hoàng Minh phì cười, tiểu tử này mặc dù bướng bỉnh, tinh nghịch nhưng là một đứa bé hiểu chuyện, đáng mến. Đưa tay xoa đầu nó, Hoàng Minh cười nói.

_Được rồi, nếu như không làm sư đồ, thì chúng ta làm huynh đệ cũng không sao, những thứ này ta đều cho đệ hết, thấy thế nào?

Những lời Hoàng Minh vừa nói ra khiến Na Tra mừng như mở hội. Nó quay sang nhìn Ân Thị, thấy mẹ mình gật đầu, nó mới lao vào trong người Hoàng Minh.

_Được rồi, ta nhận huynh làm đại ca, sau này bất cứ ai khi dễ đại ca, ta sẽ trừng trị hắn.

Giơ nắm tay nhỏ lên, Na Tra quả quyết nói. Hoàng Minh cảm thấy khóc không ra nước mắt, sao hết lần nào kết huynh đệ với mấy đứa nhóc, đứa nào cũng đòi bảo vệ hấn hết vậy. Từ tiểu nha đầu Đặng Thiên Ngọc, bây giờ tới tiểu tử Na Tra này nữa, nhìn hấn yếu đuối đến vậy hay sao? Nhưng thôi, việc này bỏ qua đi, dù sao hấn thấy Na Tra cùng hấn rất hợp ý, hi vọng mối quan hệ huynh đệ này có thể giúp ích được cho hấn sau này.

_Được rồi, ta có ý này. Đệ tới chỗ ta chơi ít lâu rồi trở về tu luyện có được không? Ta sẽ dạy cho đệ nhiều thứ mới mẻ cùng rất nhiều trò chơi hấp dẫn.

Hoàng Minh buông lời dụ hoặc.

_Việc này...

Na Tra nghe vậy liền quay sang trung cầu ý kiến của Ân Thị. Nó mặc dù rất muốn đi, nhưng cũng không thể vô phép như vậy được. Thấy Ân Thị nhìn sang Lý Tịnh, Hoàng Minh lập tức ho một tiếng. Lý Tịnh biết ý liền lập tức chấp thuận, quả thật hấn cũng muốn tạo quan hệ với vị Tàn đại nhân này, như vậy sẽ thuận tiện cho cuộc sống chốn quan trường của hấn nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gánh nặng trong lòng

Khi Hoàng Minh đưa Na Tra về hoàng cung, Hoàng Minh cảm thấy đây có vẻ như là quyết định sai lầm của hấn. Khi nhìn thấy Na Tra, Kiếm Tu hoàn toàn ngạc nhiên về tư chất của nó, có thể nói là vạn năm có một. Cũng phải thôi, dù sao Na Tra cũng là hóa thân của Linh Châu Tử. Nhưng điều làm hấn không khỏi buồn bực là tất cả mọi người đều đem hấn ra so sánh với Na Tra. Khi nghe Na Tra kể chuyện Hoàng Minh muốn thu nó làm đồ đệ, tất cả mọi người đều nhìn hấn như nhìn thấy điều hài hước nhất thế gian, khiến hấn chỉ muốn chui xuống đất mà thôi. Tiểu Na Tra tính nghịch đáng yêu, khiến ai nhìn cũng cảm thấy thích. Cả ngày nó đều được mấy người Khương Văn Sắc, Dương Cửu dẫn đi chơi, ngay cả Hoàng Phi Yến vừa mới trở về cũng rất yêu thích nó. Nhưng có điều hấn cảm thấy cực kì oan ức sau khi nghe câu nói của Hoàng Phi Yến.

_Na Tra, sau này làm sư huynh đệ với Tàn sư đệ, tuyệt đối đừng có nhiễm những thói hư tật xấu của hấn nhé.

Không những Hoàng Phi Yến nói ra, mà cả hai người Khương Văn Sắc cùng Dương Cửu cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Hấn có tệ như thế không kia chứ? Thật là oan ức quá đi mà. Đáng giận hơn hết là cái tên sư huynh kia không che chở cho hấn chút nào mà còn tỏ ra nịnh bợ các lão bà của hấn, quả đúng là “trọng sắc khinh bạn” mà. Cũng may còn có Tiểu Na Tra hiểu chuyện nói đỡ cho hấn.

_Không được nói xấu Tàn ca ca, huynh ấy rất tốt, không những dạy ta rất nhiều thứ, còn cho ta rất nhiều đồ ăn ngon nữa.

Ôm Na Tra vào lòng, Hoàng Minh đưa cặp mắt lên nhìn như kiểu “các ngươi đã thấy chưa, chỉ có tiểu đệ đệ Na Tra là hiểu ta nhất”, khiến những người khác phì cười.

_Hấn thì tốt gì chứ, suốt ngày tìm cách trêu chọc người khác là giới thôi.

Từ Tàn ở một bên cũng nói chen vào.

_Tàn ca ca không xấu, có ngươi mới là đồ xấu xa nhất.

Nhìn Từ Tàn với ánh mắt không thiện cảm, Na Tra hét lên. Nghe Na Tra nói ai cũng vô cùng ngạc nhiên, Hoàng Minh nhìn Từ Tàn bằng ánh mắt vô cùng khác lạ, tên sư huynh này từ trước tới nay không phải là kẻ hay trêu chọc trẻ con a, huyện Xuyên Vân Tiễn cũng đã bỏ qua rồi, không có lí do gì để hấn có thể chọc giận Na Tra như vậy được. Vậy tại sao Na Tra lại giận dữ như vậy chứ?

_Ta xấu xa ư? Nhưng ta đã làm gì đệ đâu?

_Đúng vậy Na Tra, ta thấy hấn đâu phải là người xấu đâu, tại sao đệ lại nói như vậy?

Dương Cửu xoa xoa đầu Na Tra, mỉm cười nói. Ngay cả Khương Văn Sắc cùng Hoàng Phi Yến cũng cho chuyện này là hiểu lầm, tính tình Từ Tàn ai cũng biết, hấn sẽ không làm mấy cái chuyện chọc ghẹo trẻ con đâu.

_Ti ti còn bao che cho hấn ư? Chẳng phải tối hôm qua, hấn đã...

_Tối hôm qua?

Dương Cửu nghi hoặc hỏi. Những người khác cũng cảm thấy ngạc nhiên, tối hôm qua hình như làm gì có sự việc gì đặc biệt phát sinh, chỉ có... nghĩ tới chuyện “đặc biệt” tối hôm qua, cả ba người Khương Văn Sắc đều đỏ cả mặt. Hoàng Minh cũng vô cùng tò mò, không biết tối hôm qua Na Tra đã nhìn thấy Từ Tân làm gì, không lẽ hấn lại lên lút mà trộm tình với mấy cung nữ. Nhưng câu trả lời của Na Tra khiến tất cả sững sờ.

_Tối hôm qua ta ở cùng Tần ca ca, nửa đêm mắc tiểu nên đi, nhưng thật không ngờ ta thấy hấn (Từ Tân) dẫn ba vị ti ti (ba người Khương Văn Sắc) vào trong một căn phòng rất lớn rồi hành hạ cả ba người, ta còn nghe thấy tiếng rên la thống khổ của ba vị ti ti phát ra nữa. Ba vị ti ti tốt như vậy mà người dám làm thế, người không xấu xa thì là gì.

Na Tra nói như hét lên. Hoàng Minh phì cười, hấn cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện, thì ra là cái tên sư huynh này nửa đêm bày ra trò “quản chiến” không may bị Na Tra bắt gặp, cũng may là Na Tra còn nhỏ không hiểu gì, nhưng Hoàng Minh cũng không khỏi bội phục trí tưởng tượng của nó. Nhìn tên sư đệ đang ôm bụng cười nghiêng ngả khiến Từ Tân cùng ba người Khương Văn Sắc vô cùng xấu hổ, chuyện lúc tối đã khiến ba người bọn họ xấu hổ lắm rồi, nhưng không ngờ lại bị Na Tra bắt gặp, thật sự không còn mặt mũi để nhìn ai nữa rồi.

_Được rồi Na Tra, đệ hiểu nhầm rồi, thực ra chuyện đó chỉ là một phương pháp tập luyện của đại ca cùng các vị đại tẩu mà thôi. Nhưng quả thật đại ca thật là “TRÂU” lắm.

Hoàng Minh vỗ vỗ đầu Na Tra, nhẹ nhàng giải thích. Hấn cố tình nhấn mạnh chữ “TRÂU” rồi quay sang nhìn Từ Tân cùng ba người Khương Văn Sắc. Nhận thấy ánh nhìn bất hảo của tên kia, cả bốn người hấn không thể chôn tên nào vào chỗ nào cho khuất mắt đi.

_Không đúng, huynh đừng gạt ta. Lần trước cha ta cũng làm như vậy với mẹ ta mà bị ta bắt gặp, mẹ ta vì giận quá mà chạy về phòng đóng cửa, hại ta hôm đó không được ăn sủi cảo do mẹ làm.

Na Tra tỏ vẻ không tin, dậm chân nói. Lúc này Hoàng Minh cùng những người khác hoàn toàn đờ người, thật không ngờ tiểu Na Tra này còn nhỏ mà đã kinh qua chuyện này những hai lần, may mà không làm hại tới đầu óc trẻ thơ của nó. Vậy hóa ra đây chính là lí do mà nó luôn đối đầu với cha nó, có lẽ hôm đó Ân Thị bỏ vào phòng chỉ vì xấu hổ quá mà thôi. Nhưng cũng không biết nó giận vì cha nó “hành hạ” mẹ nó hay là do không được ăn sủi cảo nữa. Hôm đó, Hoàng Minh cùng những người khác phải tốn rất nhiều nước bọt mới có thể làm Na Tra chuyển ý.

Mấy ngày ở đây, cảm tình của Hoàng Minh với Na Tra càng ngày càng nhiều, hấn bắt đầu coi nó như em trai ruột thịt của mình. Hấn chỉ dạy cho Na Tra rất nhiều thứ, chế tạo rất nhiều đồ chơi tân kỳ cho nó, khiến nó thích mê đi. Vài ngày sau, Na Tra phải trở về để theo Thái Ất Chân Nhân tu luyện. Lúc này Lý Tịnh mới hết hồn khi thấy người mà được gọi là mật sư đại nhân kia lại là sư đệ của Thiên Từ, nếu như vậy chẳng phải con trai hấn là sư đệ với Thiên Từ hay sao? Vậy lúc đó con đường quan trường của hấn rộng mở rồi.

Lúc ra về, Na Tra quyến luyến bên Hoàng Minh không rời, nó khóc rất nhiều. Phải một lúc sau, được Hoàng Minh khuyên bảo, Na Tra mới chịu rời đi, trước khi đi hấn còn đưa cho Na Tra mấy tấm phù bảo tín, đây là do Kiếm Tu chỉ cho hấn, chỉ cần khi luyện chế đưa ý niệm vào tấm phù là thành công. Sau này, dù ở bất cứ đâu, chỉ cần Na Tra đốt tấm phù lên là hấn có thể ngay lập tức biết được vị trí của Na Tra mà đến đó.

_Sư đệ, người khóc đấy ư?

Nhìn khóe mắt Hoàng Minh, Từ Tân nhận thấy nó hơi ươn ướt.

_Ta không sao, cảm ơn huynh đã quan tâm.

Quay đi lau nước trên khóe mắt của mình. Hoàng Minh cảm thấy lòng nặng trĩu. Bây giờ hấn xem Na Tra như huynh đệ ruột thịt của mình, nhưng nếu sau này cứ như nguyên tác, Na Tra sẽ thành đại tướng bên Tây kỳ, liệu lúc đó hấn có thể ra tay với nó được nữa không? Tâm trạng nặng nề, Hoàng Minh quay về phòng rồi thiếp đi.

Ngày hôm sau, hấn bị Từ Tân lôi đi tới doanh trại để xem binh lính diễn tập. Đi từ xa, Hoàng Minh đã nhìn thấy Hoàng Phi Hổ cùng Khương Văn Hoán hò hét dõng dạc với các binh sĩ. Nhận thấy Từ Tân cùng Hoàng Minh tiến đến, Hoàng Phi Hổ và Khương Văn Hoán cùng các binh sĩ nhất tề quỳ xuống.

_Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

_Được rồi, các khanh bình thân, cứ tiếp tục tập luyện, đừng vì ta mà chảnh mắng.

Từ Tân đưa tay đỡ Hoàng Phi Hổ cùng Khương Văn Hoán dậy, nói. Sau khi ra lệnh cho binh sĩ tiếp tục tập luyện, Hoàng Phi Hổ cùng Khương Văn Hoán tháp tùng hai người bọn hấn đi xung quanh doanh trại. Nhìn những binh sĩ đang chăm chỉ tập luyện, rất có kỉ luật, Từ Tân liền cảm thán.

_Binh sĩ hiện nay có thể nói là khác xa trước kia. Không chỉ là về thể chất mà cả kỉ luật của bọn họ cũng rất tốt. Hoàng tướng quân và Khương tướng quân, công lao của hai người rất lớn đấy.

_Bệ hạ quá lời rồi. Đây chẳng qua đều là nhờ những cách huấn luyện mới mẻ của Tần đại nhân mà thôi.

Hoàng Phi Hổ khiêm tốn đáp.

_Hoàng huynh, ta đã bảo rồi, cứ gọi ta là Tần đệ, huynh như vậy thật sự là không xem ta là huynh đệ rồi.

Hoàng Minh giả vờ trách móc.

_Được rồi, các người không cần câu nệ khi có ta ở đây đâu.

Nhận thấy bản thân chính là nguyên nhân khiến Hoàng Phi Hổ khách sáo như vậy, Từ Tân lập tức cho hắn một liều thuốc an thần.

_Ha ha, thật sự thì ta sai rồi, nhưng tất cả những công lao này đều là nhờ Tàn đệ cả.

_Đúng vậy, Hoàng huynh nói rất đúng, nếu không phải nhờ Tàn huynh thì đại quân Đại Thương ta đâu có được như hôm nay. Những bài huấn luyện, những võ công huynh chỉ dạy cùng những vũ khí mới lạ của huynh cấp cho, không chỉ giúp ích cho binh sĩ mà cả ta cùng Hoàng huynh cũng được lợi rất nhiều.

Đi một bên, Khương Văn Hoán cũng nói chen vào. Hắn quả thật rất ngưỡng mộ vị Tàn huynh kia, không những võ công cao cường, mà còn am hiểu binh pháp. Những bài huấn luyện của hắn lúc trước cứ tưởng chừng là vô vắn, nhưng tập lâu rồi khiến thể chất binh sĩ ngày càng nâng cao, hơn cả là những binh pháp, trận pháp của hắn đưa cho rất hữu ích, quân luật của Hoàng Minh đưa ra cũng khiến cho binh sĩ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hơn cả là Khương Văn Hoán còn nghe những vũ khí tân kì mới đây của đại quân đều là do hắn phát minh ra.

_Được rồi, hai người các người đừng tăng bốc hắn nữa, khéo hắn lại quên mất mình là ai nữa thì khổ.

Lời Từ Tân nói ra khiến tất cả cùng cười sảng khoái. Tới đây quả thật giúp cho đầu óc của Hoàng Minh thư thái đi rất nhiều. Chuyện của Na Tra, sau này hẳn tính, nhưng nếu có xảy ra chuyện như vậy, hẳn chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ xuống tay với Na Tra được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quyết chiến trong đêm

Bốn tháng sau, những cải cách mới của Trụ Vương được đưa ra, đây đã trở thành đề tài bàn tán của tất cả mọi người.

Ruộng đất giờ đây sẽ được cấp cho nông dân canh tác, hàng tháng phải nộp đúng số chỉ tiêu mà triều đình đưa ra, tất cả đều do quan địa phương quản lý, hàng tháng sẽ có quan đại sử từ triều đình đến kiểm tra, nếu có gian dối nhẹ thì bị cách chức làm thường dân, nặng thì bị xử trảm. Nếu nộp đủ và đúng thời hạn sẽ được tăng thêm thời hạn sở hữu đất, còn nếu không đủ thì sẽ bị thu hồi đất đai. Nhờ điều này mà nông dân hiện nay có cuộc sống thoải mái hơn hẳn. Trước kia họ phải làm thuê cho các hộ giàu hay quan lại, nhưng giờ đây được cấp đất, được tự do làm ăn nên năng suất tăng gấp nhiều lần, ngoài phần cống nạp cho triều đình thì vẫn còn dư ra nên cuộc sống ngày càng được nâng cao.

Hoàng Minh hướng quân đội Đại Thương theo hướng “ngụ binh ư nông”. Quân lính thời bình sẽ được về với gia đình để làm nông, nếu có việc cần hoặc chiến tranh sẽ chiêu dụ trở lại vào quân đội, nếu cố tình né tránh sẽ xử phạt nặng.

Ngoài ra sau khi thương thảo rất nhiều cùng Hoàng Minh và Kiểm Tu, Từ Tân quyết định bỏ đi chế độ nô lệ. Những nô lệ trước kia sẽ được giải phóng trở thành nông dân, được cấp cho ruộng đất để canh tác.

Những điều này làm cho dân chúng cảm tạ Thiên Tử không thôi, ai ai cũng ngợi ca Thiên Tử thánh minh. Những điều này làm Hoàng Minh vô cùng hài lòng, việc đầu tiên hắn muốn chính là thu phục dân tâm. Phải biết rằng, từ xưa cho đến nay, bất cứ cuộc đảo chính nào cũng đều do nhân dân làm chủ, nếu nhân dân âm no, bọn họ sẽ hết lòng vì đất nước.

Hoàng Minh cùng Từ Tân cũng biết, họa không tới từ bên ngoài mà tới từ bên trong, cả hai đều muốn hạn chế sức mạnh của các chư hầu lại. Về chế độ bãi bỏ nô lệ, mặc dù có rất nhiều chư hầu không muốn làm theo nhưng với kế sách “cây gậy và củ cà rốt” Hoàng Minh đã đưa bọn họ vào khuôn khổ. Quân đội của các chư hầu cũng bị hạn chế đáng kể về số lượng. Mặc dù rất muốn triệt tiêu đi sức mạnh các chư hầu, nhưng Từ Tân vẫn còn nhớ lời của Đế Ất trước khi lâm chung, đối với việc của các chư hầu, hắn không thể mạnh tay được, bằng không sẽ dẫn đến cảnh “chó cùng dứt đuôi”. Một mặt ra kế sách hạn chế sức mạnh, một mặt vẫn tăng thêm cho các chư hầu một số điều kiện như cung cấp nông cụ, vũ khí mới. Đây đều là những thứ mà Hoàng Minh chế tạo ra nhưng đã lỗi thời rồi, nếu so sánh với những thứ trong Thần Khí Phường thì quả là một trời một vực. Nhưng như vậy cũng đủ làm cho bọn chúng lóa mắt lên rồi.

Ngoài ra Hoàng Minh còn lập ra một Mật Nghị Đoàn, chuyên môn phụ trách tin tức bí mật của các chư hầu. Đây đều là những người mà Hoàng Phi Hổ đích thân tuyển chọn, tuyệt đối trung thành.

Một tuần sau là nghi lễ cúng bái tổ tiên Thành Thanh. Vì đây là đại lễ nên có sự xuất hiện của rất nhiều người, trong đó quan trọng nhất là Tứ Chư Hầu. Ngoài hai người Khương Hoàn Sở và Ngạc Sùng Vũ đã gặp ra, Hoàng Minh còn nhìn thấy hai người khác nữa.

Người làm Hoàng Minh chú ý đến nhất chính là Cơ Xương. Cơ Xương cao tầm một thước, tuổi tầm sáu mươi, khuôn mặt hiền từ, lời nói khiêm nhường, lại rất dễ gần gũi. Nhưng Hoàng Minh vẫn không tin Cơ Xương là một người như vậy. Năm đó phụ thân Cơ Xương bị giết, tự tập binh mã để báo thù. Các chư hầu phía đông cũng theo đó mà gây bạo loạn khiến Đế Ất gặp khó khăn. Đáng giận là các chư hầu khác đối với việc đó đều thờ như không thấy, một phần có lẽ vì ngại Tây Kỳ thế lớn. Đế Ất gặp nguy không biết phải làm sao, đành phải đem đứa em gái mình hết mực yêu thương gả cho Cơ Xương để cầu hòa, đó là việc khiến Đế Ất vẫn ân hận cho tới giờ. Bởi vậy, qua việc này Hoàng Minh thấy rằng Cơ Xương tuyệt đối là người có thù tất báo, lại nhiều mưu kế, thật sự không hề xứng với hai chữ “thánh hiền”. Hơn cả theo sách có viết “Cơ Xương có bốn vú (quái vật?), hai mươi tư bà phi, chín chín đứa con”, quả thật so với Trụ Vương chỉ có mấy người Khương Văn Sắc, Dương Cửu, Hoàng Phi Yến cùng ba chị em Đắc Kỳ thì hắn mới là

người xứng với hai chữ “hoang dã” hơn nhiều.

Mặc dù rất muốn cho Cơ Xương biến mất ngay lúc này, nhưng Hoàng Minh lại không làm vậy. Thứ nhất, hắn không thể tìm được lý do để có thể ra tay với Cơ Xương đường đường chính chính được, hắn có thể ra tay ám sát nhưng như thế là hạ sách, chưa kể tới việc không biết có tiền nhân nào cao tay ở bên người Cơ Xương hay không nữa. Thứ hai, nếu bây giờ giết Cơ Xương ngay tại đây thì có lẽ sẽ dẫn Tây Kỳ tới bạo loạn, chắc chắn không làm cho Đại Thương mất đi mối họa, mà chỉ là dẫn Cơ Phát tới đây nhanh hơn mà thôi.

Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hồ chính là người đã “trợ Trụ vì ngược” trong bốn đại chư hầu, ra sắc đề ép dân chúng, uy đức rất thấp, các chư hầu khác xung quanh bạo loạn không ngừng. Hắn lại là một người vô cùng háo sắc, tham tài, lại rất hay nịnh nọt, mặc dù lần trước không thấy hắn tới nhưng lại gọi rất nhiều kẻ trộm cắp bảo cùng mỹ nữ tới Đại Thương, hại cho Từ Tân hôm đó phải tổn nước bọt giải thích cùng ba vị phụ nhân. Đối với Hoàng Minh, tên này được liệt vào danh sách cực kỳ kém cỏi, nhưng loại người như vậy mới là loại người dễ thu phục nhất. Giống như Phí Trọng, chỉ cần vừa đe dọa vừa cho hắn một cái lợi nhỏ, chắc chắn hắn sẽ lập tức quy phục.

Đêm đến, Từ Tân vẫn còn bận rộn để chuẩn bị cho buổi lễ ngày mai. Hoàng Minh vì không hiểu lắm mấy cái lễ nghi này nên không tham gia, buồn chán, hắn lấy một tấm phi hành phủ ra để lượn đi xung quanh cho khuây khỏa. Khi đi tới bìa rừng nơi ngoại thành để đỗ, hắn chợt nhận thấy ở đó có một ánh lửa, vì đang buồn chán không có việc gì để làm, ngay lập tức hắn quyết định ghé lại xem thử.

Nhẹ nhàng bay tới một gốc cây cách đó không xa, ở đó có hai người, một nam một nữ, đều vận đồ đen cả người, trên mặt còn đeo mặt nạ. Mặc dù có ý che dấu thực lực bản thân nhưng Hoàng Minh vẫn cảm thấy tiên khí trên người hai người này. Nhưng kẻ cũng lạ, theo như Kiếm Tu nói, chỉ có những người tu luyện tiên thuật mới có thể cảm nhận được tiên khí từ người khác, mặc dù có những bảo bối có thể che dấu được, giống như chiếc mặt nạ kì lạ mà Kiếm Tu đưa cho hắn. Ngay tới Kiếm Tu cũng không thể giải thích vì sao mà hắn, một kẻ mà ngay đến linh khí vẫn chưa hấp thụ được, lại có thể cảm nhận được tiên khí trên người người khác, thậm chí cảm nhận của hắn còn tốt hơn Kiếm Tu rất nhiều lần.

Hoàng Minh ngay lập tức cho hai người này vào danh sách thành phần bắt hảo. Theo hắn nghĩ, làm gì có ai đêm khuya lại mặc một bộ đồ đen, đeo mặt nạ đi dạo đâu, nhất định là có vấn đề. Nhưng hắn vẫn không nghĩ tới rằng, chính hắn cũng đang mặc một bộ đồ đen và đeo một chiếc mặt nạ kì lạ trên người.

_ Chuyện hai vị sư diệt kia nhò, muội làm tới đâu rồi.

Nam nhân bắt ngờ lên tiếng.

_ Huỳnh yên tâm, mọi chuyện đã xong hết rồi, chuyện ngày mai nhất định sẽ thành công.

Nữ nhân kia đáp.

Chuyện ngày mai? Ngày mai có chuyện gì? Nếu không làm thì ngày mai Trụ Vương sẽ cử hành lễ tế bái tổ tiên, chẳng lẽ hai người này cũng tới vì chuyện này? Nhưng bọn họ định làm gì? Chẳng lẽ định phá hoại? Nếu hai người này thật sự là tới quấy rối, liệu bây giờ hắn có nên ra mặt hay không? Nhưng nhìn thế nào thì hai người này ít nhất cũng là Luyện Hư Kỳ, nếu một chọi một Hoàng Minh đảm bảo có thể thu thập được, nhưng nếu là hai chọi một thì còn chưa biết trước được, chưa kể hai người bọn họ còn dấu sát chiêu gì hay không nữa. Nghĩ thông suốt, hắn quyết định nấp một bên xem thế nào. Nhưng vì mãi suy nghĩ nên hắn đã gây nên một tiếng động nhỏ, mặc dù chỉ giống như tiếng muỗi kêu nhưng như vậy cũng đủ làm hai người kia phát giác. Tung một chưởng về hướng Hoàng Minh đang đứng, nữ nhân hét lên.

_ Là ai, dám nghe lén chuyện của bọn ta, quả thực là chán sống rồi.

“Mẹ kiếp, không ngờ cẩn thận như vậy rồi mà còn bị phát hiện”, Hoàng Minh nghĩ thầm trong đầu. Nhanh chóng né đi một chưởng kia, Hoàng Minh không hề có ý định chiến đấu cùng hai người nọ, lập tức quay lưng chạy đi.

_ Còn muốn chạy?

Nam nhân khinh miệt cười. Hắn lấy ra một tấm lưới, phất tay, tấm lưới bay tới chặn trước mặt Hoàng Minh. Tưởng chừng như có thể tóm gọn đối phương, nhưng nam nhân kia đã lầm. Hoàng Minh lấy Sơn Hải Thủy Linh Thương từ trong túi pháp bảo ra, quét ngang một đường, tấm lưới lập tức rách thành hai đoạn.

Nam tử kia khá ngạc nhiên khi thấy Hoàng Minh có thể dễ dàng phá hủy tấm lưới kia của mình như vậy. Mặc dù không phải pháp bảo gì cao cường, nhưng tấm lưới đó được dệt từ tơ nhện ngàn năm, cực kỳ bền chắc, vũ khí của tiên nhân phổ thông muốn phá vỡ phải rất cực khổ là đằng khác. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi, Sơn Hải Thủy Linh Thương là gì? Một vật gần đạt tới cảnh giới Thượng Cổ Thánh Khí, đừng nói là tơ nhện ngàn năm, cho dù là vạn năm hay trăm vạn năm, nó vẫn có thể cắt được.

Thấy đồng bạn của mình không thể giữ được người trước mắt, nữ tử lấy ra một đôi song kiếm lao nhanh về phía Hoàng Minh. Mặc dù Hoàng Minh có thể bay, nhưng đây là do hắn mượn ngoại lực tác động nên tốc độ không thể như những tiên nhân khác được, nhanh chóng bị đuổi kịp, Hoàng Minh không còn cách nào khác, hắn quay lại đâm một thương nhắm vào ngay yết hầu của nữ nhân kia. Hoàng Minh xuất chiêu khá nhanh, nhưng cũng do một phần nữ nhân kia không ngờ được rằng người kia lại có thể quay lại tấn công mình như vậy, mặc dù nhanh tay gạt đi mũi thương nhưng vẫn để lại một vết thương ở trên vai.

_ Khốn kiếp, mạng người hôm nay tận rồi.

Nữ nhân kia hét lên, bỏ mặc vết thương đang chảy máu trên vai, hai mắt như bốc lửa, hai lưỡi của song kiếm hóa thành hai con rắn lửa trông rất đáng sợ. Nhưng Hoàng Minh cũng không phải kẻ ngu ngốc, khi tung một chiêu đó thành công, hắn cũng nhanh chóng nấp vào sâu trong rừng, chờ thời để đánh

lên. Hắn biết nếu như luyện chiến, luận về thực lực chắc chắn hắn không bằng hai người kia được, và đây là hai chọi một, hơn cả hắn không biết liệu hai người này còn có đồng minh hay không, nên hắn không có ngu mà đối chiến với hai người này.

Nhìn khắp xung quanh, đâu đâu cũng là cây, không hề thấy bóng dáng Hoàng Minh, nữ nhân kia bắt đầu nổi điên, ả hét lên.

_ Tên khốn nhà ngươi mau ra đây cho ta, trốn chui trốn nhủi như vậy còn được coi là nam nhân à

_ Mẹ kiếp nhà ngươi, ta có là nam nhân hay không thì ở phương diện khác ngươi khác biết, nhưng thứ đàn bà như ngươi mà mới thêm

Hoàng Minh hét lên. Một cái đầu rắn bay tới vào đúng nơi hắn đứng, nhưng đáng tiếc, hắn đã nhanh chóng chuyển sang một chỗ khác. Đây là lần đầu tiên nữ nhân kia bị sỉ nhục như vậy, ả hét lên đầy tức giận. Hai con rắn lửa hóa thành không lồ, liên tục quất xuống khu rừng nơi Hoàng Minh ẩn náu.

_ Chết tiệt, mẹ đàn bà này điên thật rồi.

Hoàng Minh trầm nghĩ. Bay ra khỏi khu rừng, hắn lao nhanh về phía nữ nhân kia. Nếu bây giờ mà còn nán ná ở lại đây, kiểu gì cũng bị ả ta bắt thấy giống như khu rừng kia vậy.

Thầy Hoàng Minh lao ra, hơn nữa lại nhắm vào chính mình, ả đàn bà cười lớn lên.

_ Muốn chết?

Chém một nhát về phía Hoàng Minh, con rắn lửa trên thanh kiếm bay nhanh về phía hắn, ngay lập tức cổ Hoàng Minh bị cắn đứt, nữ nhân kia cười như điên dại. Tại sao lại không có máu? Nam nhân kia thấy thân hình Hoàng Minh từ từ rơi xuống, hắn nhận thấy có điều gì đó không đúng, miệng hét lên.

_ Sư muội, cẩn thận, là bẫy.

Chợt Hoàng Minh bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng nữ nhân kia, đâm một thương về phía tim ả, nhưng lập tức hắn lại bị một con rắn lửa khác tấn công vào người. Cả người hắn bay ngược ra sau, đập thẳng vào vách đá.

_ Trò con con đó mà ngươi tưởng có thể lừa được ta ư?

Nữ nhân phất tay thu hai con rắn lửa về, nó lại nhanh chóng hóa thành lưỡi kiếm. Nhưng đúng lúc đó, thân thể Hoàng Minh ở chỗ vách đá bắt đầu vận vẹo, một tiếng nổ đình tai vang lên, thân xác hắn nổ tung, cát bụi xung quanh mù mịt. Nam nhân thấy vậy liền lấy ra một chiếc quạt, hắn quạt mạnh một cái, tất cả cát bụi đều tan biến, và ngạc nhiên hơn là cái xác của Hoàng Minh cũng vậy.

Bất ngờ, một mũi thương xuất hiện ở bên người nam nhân kia, hắn lấy cái quạt ra đỡ, nhưng nhanh chóng bị xuyên thủng, ngay cả tiên giáp trên người hắn cũng bị vỡ vụn, bị đánh bay xuống đất. Trong không trung, một bóng người từ từ xuất hiện, đó chính là Hoàng Minh. Từ này tới giờ hắn đều sử dụng Hình Nhân Phù để thu hút sự chú ý của hai người kia, trong khi bản thân mình thì dùng Ân Thân Phù để ẩn nấp chờ thời tung một đòn chí mạng. Người hắn nhắm đến ngay từ đầu không phải là ả đàn bà điên kia mà chính là nam nhân đi cùng ả. Hắn nhận thấy được rằng nam nhân này có thực lực cao hơn nữ nhân kia, nên quyết định ẩn nấp chờ thời đánh lên hắn. Nhưng thật không ngờ cái quạt kia cũng tiên giáp trên người hắn lại có thể ngăn được phần lớn sát thương đến từ một kích đó của hắn. Mặc dù không thể gây thương tổn lớn cho nam nhân kia, nhưng chí ít hắn cũng bị thương không nhẹ.

Nam nhân lấy ra một viên đan dược, nhanh chóng cho vào miệng, miệng vết thương trên người hắn nhanh chóng khép lại, mặc dù là vậy nhưng hắn cũng bị nội thương không nhẹ. Chết tiệt, đây là linh đan diệu dược gì mà có thể nhanh chóng tiêu trừ thương tích như vậy kia chứ, Hoàng Minh cảm thấy thật không công bằng. Thử nghĩ mà xem, hắn tốn rất nhiều công sức mới có thể làm bị thương tên nam nhân kia, nhưng nháy mắt hắn đã khôi phục lại như cũ, như vậy hóa ra công sức này giờ của hắn là vứt đi hay sao? Nếu như bây giờ, hai chọi một hắn chắc chắn không có cửa để chạy, còn muốn đả thương người ta ư? Cơ hội như vậy làm gì có lần thứ hai. Lâm vào cảnh bế tắc, Hoàng Minh thực sự không biết phải nên làm như thế nào cả. Nhưng một tiếng nói vang lên, khiến hắn cảm thấy như vớ được phao cứu sinh.

_ Không biết hai vị là ai, tại sao giữa đêm hôm như vậy lại tới đây quấy phá, còn đả thương đồ đệ của ta?

Người tới chính là Kiếm Tu, theo sau còn có Từ Tân và cả Hoàng Phi Yến.

_ Sư đệ, ngươi có sao không?

Bay tới chỗ Hoàng Minh, Từ Tân cẩn thận xem xét người Hoàng Minh rồi hỏi.

_ Ha ha, đệ không sao. Nhưng nếu mấy người tới chậm một chút thì mạng ta cũng không còn rồi.

Hoàng Minh cười cười nói.

_ Hắn còn như vậy tức là không có việc gì đâu.

Hoàng Phi Yến cũng ôm miệng cười, phụ họa theo.

_ Kiếm Tu?

Hai người kia kinh ngạc khi thấy người tới chính là Kiếm Tu. Mặc dù chỉ là đệ tự đời thứ hai của Triệt Giáo nhưng Kiếm Tu tư chất hơn rất nhiều đệ tử

đòi đầu, hơn hết hẳn tính tình sáng khoái, nghĩa hiệp, kết giao rất nhiều bằng hữu nên cũng được nhiều người biết tới.

_ Hai vị nhận biết ta?

Kiểm Tu ngạc nhiên hỏi. Hai người trước mắt này có thể nhận biết hẳn thì ắt hẳn là có quen biết, nhưng nửa đêm lại ăn mặc kì quái tới đây để làm gì? Lại còn đánh nhau với nhị đồ đệ của hẳn nữa?

_ Sư phụ, con nghe được bọn hẳn có kế hoạch gì đó mờ ám vào ngày mai, mau giữ bọn hẳn lại.

Hoàng Minh hét lên khiến Kiểm Tu kinh ngạc. Hẳn nhanh chóng rút ra một đoạn dây thừng, tung về phía hai người kia, nhưng chỉ trôi vào khoảng không, thân ảnh của hai người kia dần dần tan biến. Trước khi hai bóng người đó hoàn toàn biến mất, còn vang lên tiếng nói trong không trung.

_ Chuyện này còn chưa xong đâu, các người hãy cứ chờ đây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Âm mưu của Vi Tử Khải

Về đến hoàng cung, Kiểm Tu ngay lập tức nổi giận với Hoàng Minh, hẳn chỉ biết im lặng hồi lâu, không dám nói gì. Bởi lẽ hẳn biết, tối nay hẳn đã quá mức liều lĩnh, nếu không phải Kiểm Tu cùng mấy người Tử Tân tới kịp lúc e rằng hẳn đã mất mạng. Hơn cả hẳn biết rằng Kiểm Tu coi hai huynh đệ hẳn như con của lão, nổi giận với hẳn cũng bởi vì quá lo lắng cho hẳn mà thôi.

_ Sư phụ, dù sao sư đệ cũng đã biết lỗi của hẳn rồi, người bỏ qua cho hẳn đi.

Tử Tân đứng một bên cũng không đành lòng để Hoàng Minh chịu trận, dù sao như vậy cũng đủ cho tên kia tỉnh ngộ ra rồi, hi vọng sau này hẳn làm việc gì cũng nên cân trọng hơn.

_ Đúng vậy sư phụ, con biết con sai rồi, người đại nhân độ lượng tha thứ cho con lần này, con xin hứa lần sau sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Nghe lời Tử Tân nói, Hoàng Minh như vớ phải cái phao cứu sinh, ngẩng đầu lên nhìn mặt Kiểm Tu, cười cười lên giọng nịnh nọt. Nhìn thái độ của tên đồ đệ, Kiểm Tu bật cười, quả thật lão tức giận cũng vì quá lo lắng cho hẳn thôi. Nhưng lão cũng thấy vui trong lòng vì mặc dù tên đồ đệ của hẳn phải đấu với hai tiên nhân, hơn lão nhận thấy rằng thực lực của hai người kia đều là Luyện Hư Trung Kỳ, trong đó người nam nhân còn là Luyện Hư Trung Kỳ Đỉnh. Có thể đánh cho hai người bị thương, cầm cự được tới lúc lão tới, với một người chưa hấp thụ được linh khí, chỉ mượn ngoại vật mà có thể làm được như vậy quả thật là “tài, trí”.

_ Tần đệ, nghe đệ nói hai người kia đến đây vì việc sáng mai. Chẳng lẽ họ tới là vì Tế Lễ ngày mai?

Nhận thấy khuôn mặt Kiểm Tu có điểm cười, Hoàng Phi Yến biết lão đã nguôi giận. Lúc này mới lên tiếng hỏi.

_ Thiếu chút nữa thì quên. Lúc đó ta chỉ nghe lén được rằng, ngày mai bọn chúng sẽ tổ chức một kế hoạch gì đấy, nhưng ta chả biết bọn hẳn làm gì cả.

_ Nếu là như vậy, thiếp nghĩ chúng ta nên tăng thêm người để trấn thủ.

Khương Văn Sắc ngồi một bên nghe Tử Tân nói vậy cũng cảm thấy hoang mang, quay sang phía Tử Tân nói.

_ Nàng đừng lo lắng, không phải đã có sư phụ và Văn Thái Sư hay sao? Hơn nữa vẫn còn rất nhiều vị tướng quân trấn giữ ở đó, đừng quá lo lắng.

_ Văn Sắc nói đúng đấy, bọn họ đều là người tu đạo, nếu như có ý quấy rối, những phạm nhân chưa chắc đã giúp ích được gì. Ta sẽ lập tức đi thông báo cho mấy người bạn của ta tới để trợ lực. Các con ở đây chờ ta trở lại, chớ có hành động bừa bãi.

Kiểm Tu nói xong rồi quay sang nhìn Hoàng Minh một cái, sau đó mới ra ngoài đốt Tín Hương để thông tri cho các bằng hữu của mình tới giúp. Bị Kiểm Tu nhìn như vậy, Hoàng Minh khóc cười không xong, hẳn có phải là trẻ con lên ba đâu? Một lần là quá đủ rồi, hẳn đâu có điên mà đi giao chiến với hai người kia nữa chứ?

Tại một căn phòng bí mật ở ngoại ô để đồ. Ở giữa căn phòng có một chiếc bàn dài cùng mấy chiếc ghế. Nhưng ngạc nhiên là, bốn người ngồi đó lại là Tử Đại Chư Hầu nổi danh.

_ Không biết đêm hôm thế này, Nam Bá Hầu còn cho người mật báo mời chúng ta đến đây có dụng ý gì hay không?

Người lên tiếng chính là Cơ Xương, lúc tối sau khi tiếp đãi vài vị khách xong, hẳn nhận được tin nhắn từ một người mật báo rằng Nam Bá Hầu có việc gấp muốn thương lượng. Mặc dù không muốn dính dáng gì cả, nhưng hẳn muốn đi xem thử xem Ngạc Sùng Vũ muốn bày trò gì, nhưng không ngờ tới

đây không chỉ mình hần mà còn hai vị Đông, Bắc Bá Hầu nữa.

_ Mẹ kiếp, Ngạc Sùng Vũ, cuối cùng là người có việc gì? Nếu không giải thích thỏa đáng, đừng hòng ta bỏ qua việc này.

Sùng Hầu Hồ tức giận đập bàn. Từ trước tới nay, hần và Ngạc Sùng Vũ vốn chửi ủa gì nhau rồi, nhưng không hiểu tại sao lại mời hần tới đây bàn đại sự. Phải biết rằng hần mới tìm được một ít “cỏ thơm” chốn kinh thành, vẫn còn “đại sự” mà đêm nay hần phải làm. (Mấy cái trong ngoặc các bác tự hiểu =)))

Khương Văn Hoán vẫn ngồi một chỗ không nói gì, lão tới đây cũng giống như Cơ Xương, chờ xem Ngạc Sùng Vũ bày trò gì mà thôi.

_ Các vị hãy bình tĩnh, việc tối nay không phải là do Nam Bá Hầu định đoạt, ta mới chính là người muốn mời các người tới đây.

Cánh cửa được mở ra, một nam tử tuấn tú có phần hao hao giống Từ Tân bước vào, theo sau hần còn có hai nam nhân cao lớn, khuôn mặt dữ tợn.

_ Vi Từ Khai?

Cả ba người kinh ngạc thốt lên, thật không ngờ việc lần này không phải là do Ngạc Sùng Vũ làm chủ mà chính là huynh trưởng của Từ Tân, Vi Từ Khai.

Xếp cây quạt trên tay lại, Vi Từ Khai ung dung ngồi xuống ghế chủ tọa. Điều này làm cho Sùng Hầu Hồ tức giận.

_ Vi Từ Khai, người nghĩ người là ai mà dám ngồi vào đó?

_ Ta không xứng đáng? Vậy chẳng lẽ là ông ư?

Vi Từ Khai lên tiếng khiêu khích.

_ Được, được. Ngựa non háu đá, cho người biết, lúc ta cầm đao xông pha chiến trường, khi đó người vẫn còn chưa ra đời đâu.

Sùng Hầu Hồ phát tay, ngay lập tức bốn cận vệ đi theo hần liền rút gươm ra, chĩa về phía Vi Từ Khai.

Nhìn cảnh này Vi Từ Khai vẫn đứng đung coi như không có chuyện gì xảy ra. Vỗ tay một cái, hai nam nhân sau lưng hần lập tức biến mất, sau đó là liên tục những tiếng đấm, đá và những tiếng “hự” vang lên, cuối cùng lại thấy hai người kia xuất hiện ở chỗ cũ. Những người trong phòng cảm thấy ngạc nhiên, vừa mới đây họ đã biến mất, nhưng bây giờ đã xuất hiện ở đó rồi, hơn cả nhìn bốn người đi theo Sùng Hầu Hồ xem, tất cả đều đã nằm bất tỉnh một chỗ cả rồi.

_ Thế nào? Bây giờ ta có thể ngồi đây được rồi chứ.

Đưa mắt nhìn Sùng Hầu Hồ, rồi lại nhìn sang Khương Văn Hoán cùng Cơ Xương. Nhận thấy trên mặt họ đều biểu lộ sự kinh ngạc, Vi Từ Khai vô cùng hài lòng. Đây là hần muốn ra uy để cho mọi người biết thực lực của hần bây giờ là như thế nào.

_ Không biết ngài mời chúng ta tới đây là có việc gì?

Là một con người mưu trí, Cơ Xương lập tức hiểu rằng Vi Từ Khai đang muốn thị uy.

_ Mời các vị ngồi, lần này ta mời các vị tới đây chủ yếu là để hợp tác cùng làm một việc nhỏ.

Vi Từ Khai nhấp một ngụm trà, bình thản nói. Mặc dù Sùng Hầu Hồ cùng Khương Hoàn Sở không tự nguyện nhưng cũng đành phải ngồi xuống. Bọn họ đã chứng kiến sức mạnh quý dị của hai người nam nhân kia, bây giờ tốt nhất là không nên vọng động.

_ Xin ngài cứ nói thẳng.

Cơ Xương lại lên tiếng. Hần quả thật không biết, Vi Từ Khai muốn làm gì và tại sao lại cần sự giúp sức của bọn hần.

_ Được rồi, ta cũng xin nói luôn. Chắc hẳn các vị gần đây đều không hài lòng với những chính sách của Thiên Từ?

_ Tại sao lại không hài lòng? Những chính sách Thiên Từ đưa ra đều vì cư dân bách tính, chính nhờ những chính sách đó mà đất nước Đại Thương ngày càng hưng thịnh, ngài nói như vậy thật là sai rồi.

Khương Hoàn Sở lên tiếng đáp. Cơ Xương cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, quả thật hần cũng công nhận rằng Trụ Vương là một vị vua tài giỏi, những chính sách của hần đưa ra đã khiến cho Đại Thương phát triển nhanh chóng, vượt xa các chư hầu khác.

_ Đông Bá Hầu cứ bình tĩnh, việc ta nói đến chính là việc bãi bỏ chế độ nô lệ. Chắc hẳn các vị cũng biết nô lệ hữu ích với chúng ta như thế nào đúng không?

Lời Vi Từ Khai nói ra, khiến cho mấy người Cơ Xương phải suy ngẫm. Đúng là việc bãi bỏ nô lệ đã khiến bọn hần gặp rất nhiều khó khăn. Từ trước đến nay nô lệ chính là nguồn lao động miễn phí của bọn hần, bây giờ vì chế độ nô lệ được bãi bỏ, nếu muốn đều phải bỏ tiền ra thuê bọn họ làm việc. Mặc dù bọn hần không cần làm theo, nhưng những nô lệ ở chỗ bọn hần vì nghe tin đó, có rất nhiều người đã bỏ trốn để tới Đại Thương, mặc dù đã canh phòng nghiêm ngặt nhưng hằng ngày vẫn có nô lệ trốn thoát.

_Ta già rồi, đầu óc hồ đồ, không biết ý ngài là như thế nào? Xin cứ nói thẳng.

_Tây Bá Hầu quả nhiên thẳng thắn, ta cũng không vòng vo nữa. Ngày mai, tại Tế Lễ ta sẽ ra tay đoạt lấy ngôi vị của Trụ Vương, hi vọng lúc đó các vị sẽ ủng hộ ta.

Vi Tử Khải nói ra điều này khiến ba người Cơ Xương vô cùng kinh ngạc, nhưng Ngạc Sùng Vũ thì khác, hắn đã được bàn bạc trước với Vi Tử Khải, nên cũng chẳng có gì là lạ.

_Cuồng ngôn, người tướng chỉ với thể lực của người mà có thể tranh quyền đoạt vị được hay sao? Lại còn muốn bọn ta theo người đi vào chỗ chết?

Khương Hoàn Sở tức giận hét lên. Lúc trước hắn quả thực đã nhìn nhầm người rồi, những tướng Vi Tử Khải là người đức độ, nên hắn đã hết sức ủng hộ hắn làm Thái Tử. Quả thật hắn sống mấy chục năm trên đời này, nhưng đã quá mù quáng rồi.

_Đông Bá Hầu yên tâm. Người đã nhìn thấy sức mạnh của hai vị này rồi chứ? Với sự giúp sức của bọn họ ta tin chắc rằng, ngôi vị sẽ là của ta.

_Chỉ với hai người này?

Sùng Hầu Hồ khinh miệt cười, mặc dù hai người này có thể hạ được bốn cận vệ của hắn, nhưng bên cạnh Thiên Tử còn có Quốc Sư Kiềm Tu cùng Văn Thái Sư, hai người đó cũng là tiên nhân. Sùng Hầu Hồ đã từng xem qua sức mạnh của hai vị đó, quả thật nếu chỉ dựa vào hai nam nhân kia, thật đúng là mơ mộng hão huyền.

_Ta biết ngài lo sợ về Quốc Sư và Văn Thái Sư, nhưng không chỉ hai vị này, ta còn được sự trợ giúp đến từ mấy vị sư thúc của bọn họ nữa.

Sư thúc của bọn họ? Hai người họ đã lợi hại rồi, nếu như là sư thúc của bọn họ, vậy có thể đánh ngang với Quốc Sư và Văn Thái Sư rồi. Hơn nữa lại là mấy vị sư thúc, quả thật Vi Tử Khải có một chỗ dựa rất lớn mới dám cuồng ngôn như vậy.

_Các vị yên tâm chỉ cần các vị giúp đỡ ta, ta xin đảm bảo sẽ chia đều quyền lợi cho các vị.

Thấy mọi người đang lâm vào trầm tư, Vi Tử Khải tung ra một miếng bánh ngọt.

_Ta xin theo ngài.

Ngạc Sùng Vũ là người đầu tiên đứng dậy. Việc này hắn đã cùng Vi Tử Khải bàn bạc trước rồi, hơn nữa còn được hứa trọng thưởng nhiều hơn những người khác. Nhìn thấy Ngạc Sùng Vũ đứng dậy, Sùng Hầu Hồ cũng đứng dậy theo. Hắn là người tham lợi, vì để làm Thiên Tử hài lòng hắn đã giải phóng một phần lớn nô lệ ở Bắc địa, điều đó làm hắn tổn thất không nhỏ. Mặc dù không ưa gì Ngạc Sùng Vũ, nhưng miếng mồi béo bở như vậy, hắn không thể không theo.

_Xin lỗi, nhưng việc như vậy ta không thể theo được.

Thấy hai người đã theo phe mình, Vi Tử Khải rất hài lòng. Nhưng những lời của Khương Văn Hoán đã làm hắn nguội đi không ít.

_Nếu như ngài đã không muốn thì ta cũng không ép, chỉ cần lúc đó ngài đứng nhìn không đứng về phía ai là được, lúc đó ta vẫn sẽ trả ơn ngài.

Không cần tham gia, đứng nhìn là được trả ơn? Việc béo bở như vậy tại sao bây giờ mới nói? Sùng Hầu Hồ cảm thấy bản thân quá vội vã rồi. Mặc dù có phần bức tức, nhưng Vi Tử Khải vẫn không phát tác. Hắn biết rằng khi hắn lên ngôi vẫn còn cần sự trợ giúp từ những người này rất nhiều, không nên quá cưỡng ép bọn họ.

_Nếu ngài đã nói như vậy, thì ta cũng xin phép đứng ngoài chuyện này.

Cơ Xương cũng quyết định đứng ngoài. Hắn là người cẩn trọng, không thể tham gia vào những chuyện như thế này được.

_Được rồi, nếu các vị đã quyết định như vậy thì ta cũng không ép. Bây giờ ta cần chuẩn bị cho ngày mai, xin phép không tiễn các vị. Nhưng hãy nhớ rằng, việc tối nay hi vọng các vị đừng nói với ai, nếu không...

Mặc dù Vi Tử Khải nói chưa hết câu, nhưng lời hắn tràn ngập ý tứ uy hiếp. Sau khi bốn người kia đã về Vi Tử Khải mới quay sang nói chuyện với hai nam nhân kia.

_Hàng tiên sinh, xin hỏi thương thế hai vị sư thúc của ngài ra sao rồi?

_Chỉ là vết thương nhỏ, ngài yên tâm, chuyện ngày mai chắc chắn nằm trong lòng bàn tay của chúng ta rồi.

Nghe vậy Vi Tử Khải cảm thấy yên lòng. Mặc dù lúc tối hắn có nghe nói rằng hai vị tiên nhân kia chạm trán với Quốc Sư bị đánh bị thương nhưng có vẻ như thương thế không nặng, hơn nữa nghe nói còn có mấy vị bằng hữu của họ sáng sớm ngày mai sẽ tới.

_Đúng rồi, các vị nên cho người canh chừng mấy tên chư hầu đó, phòng khi bọn chúng muốn đi báo với người khác.

Vi Tử Khải cẩn trọng nhắc nhở.

_Ha ha, việc này ngài cứ yên tâm, đảm bảo một con kiến cũng không thể lọt qua được. Nhưng sau này phải gọi ngài là “bệ hạ” rồi.

_Hay cho từ “bệ hạ”, khi ta làm vua rồi, chắc chắn sẽ không quên ơn nghĩa của các vị.

Tam đệ oi là tam đệ, đây đều là do nguoi tự chuốc lấy thôi. Mặc dù là huynh đệ ruột thịt của nguoi nhưng ta và Từ Diễn được cái gì? Một cái chức Trung Đại Phu cũng một ít ruộng đất nhỏ nhoi, còn thua cả cái tên nịnh thần Phí Trọng. Nhưng nguoi đừng lo, sau khi lấy được ngài vị của nguoi rồi, thế tử của nguoi ta cũng sẽ chăm lo giữ gìn cho.

_Ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tế lễ

_Hi vọng mọi chuyện suôn sẻ.

Đứng ở một góc, Hoàng Minh uể oải lên tiếng. Nhìn những binh sĩ được trang bị đầy đủ, khí thế ngất trời nhưng Hoàng Minh vẫn không cảm thấy yên tâm một chút nào. Nếu đối phương là người thường thì không sao, nhưng đây đều tiên nhân, những binh sĩ này đối với bọn họ chẳng khác nào những con kiến cả. Mặc dù ở đây đã có Kiếm Tu, Văn Trọng trấn giữ ở đây nhưng thực lực của hai người kia cũng không phải tầm thường, nghe đâu còn cả mấy tên sư diệt của bọn họ nữa. Hơn cả, nếu bọn chúng có ý đến gây rối thì đâu chỉ vài ba người là đủ, cũng may lúc tối Kiếm Tu đã thông tri cho mấy người Triệt Giáo, mặc dù bọn họ thế sẽ đến muộn. Nhưng tất cả vẫn không làm Hoàng Minh cảm thấy khá hơn, có một chút bất an trong lòng mà hắn không sao giải thích được.

Tế Lễ bắt đầu, hàng loạt các nghi thức rườm rà diễn ra, đây là điều Hoàng Minh thấy phiền nhất. Cũng may là Từ Tân nghe theo lời hắn bỏ đi nghi lễ “chôn người sống” cực kì dã man đó, bây giờ tất cả đều được thay bằng người nộm bằng đất nung, chiếu theo cấp bậc mà số lượng người đất sẽ được tăng lên.

Tiếp đến một bài diễn văn cực dài của Từ Tân, Hoàng Minh như muốn nổ tung, quả thật những thứ như thế này.

_Cầu cho con dân Đại Thương được ấm no, hạnh phúc. Xin tổ tiên chứng giám...

Lời Từ Tân chưa dứt, trên bầu trời bỗng dung xuất hiện một đám mây ngũ sắc. Đám mây rẽ ra, xuất hiện một người con gái xinh đẹp, cả người phát ra hào quang chói lọi.

_Là tổ tiên Đại Thương hiển linh.

Không biết từ đâu, một tiếng nói vang lên. Nghe vậy, tất cả dân chúng đều nhất tề quỳ xuống, liên tục dập đầu khấn vái.

_Trụ Vương, nguoi đã biết tội của mình chưa.

Nữ nhân kia bất ngờ lên tiếng khiến mọi người đều sững sốt. Tội của Trụ Vương? Đó là gì kia chứ? Chẳng phải từ khi lên ngôi Thiên Từ đã luôn tạo phúc cho nhân dân hay sao? Tất cả mọi người đều không hiểu, nhưng họ cũng không dám lên tiếng. Chỉ riêng Hoàng Minh biết được rằng, tất cả cuối cùng cũng đã bắt đầu. Chỉ có điều rằng, nghe tiếng nữ nhân này, Hoàng Minh cảm thấy rất quen tai.

_Từ khi ta lên ngôi đến nay, luôn cố gắng phát triển đất nước, Đại Thương bây giờ đã vững mạnh, dân chúng có cơm ăn, áo mặc đầy đủ. Xin tổ tiên minh giám.

Mặc dù không biết đây có phải là do người khác bày trò hay không nhưng Từ Tân cũng không dám vọng động, hắn chờ xem đối phương sẽ định làm những gì.

_Cuồng ngôn, từ khi nguoi lên ngôi, nguoi đã bỏ đi những tục lệ của tổ tiên Đại Thương. Tội nguoi như vậy còn dám chối cãi?

_Những tục lệ ngày xưa đã quá cổ hủ, không phù hợp với hiện tại. Ta bỏ đi những thứ đó cũng vì cho đất nước này mà thôi.

Lời Từ Tân nói ra, dân chúng nhất tề đều hô vang “xin tổ tiên minh giám”. Ở đây đa số đều là nô lệ và nông dân, những tục lệ mà Trụ Vương bỏ đi và cải cách lại khiến cuộc sống của họ tốt hơn trước kia rất nhiều. Từ trước tới nay, người dân đều một lòng tin vào những gì Trụ Vương làm, bọn họ luôn hết lòng ca ngợi và biết ơn hắn.

_Hôn quân, nguoi đừng nhiều lời. Vận số của nguoi đã hết, nếu biết khôn thì hãy từ bỏ ngôi vua và nhường cho người khác.

Ngạc nhiên, tất cả mọi người đều hoàn toàn ngạc nhiên trước những lời này. Nhưng đối với bốn người Cơ Xương thì bọn họ không hề kinh ngạc một chút nào cả, thì ra cái kế hoạch soạn ngôi của Vi Từ Khải là đây.

Khurong Hoàn Sở lúc này cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Lúc tối, hắn có cho người đi thông tri cho Khurong Văn Hoán và Khurong Văn Sắc nhưng tất cả đều bị chặt đầu rồi ném vào trong phòng của hắn. Lúc đó hắn còn nhận được lời đe dọa rằng “nếu còn có ý định cho người khác biết, cả gia đình hắn sẽ gặp tai họa”. Hắn thật không ngờ rằng mình đã quá mù quáng khi lúc trước đã hết lòng ủng hộ cho Vi Từ Khải lên ngôi Thái Tử, đã có lúc hắn muốn gả Khurong Văn Sắc cho Vi Từ Khải nhưng lại không thành. Nhưng bây giờ hắn mới nhận ra rằng, con gái của hắn còn có con mắt tinh tường hơn hắn nhiều.

_ Nếu ta từ bỏ ngai vị thì ai sẽ là người gánh vác trọng trách này. Người có chắc rằng người kia có thể làm cho Đại Thương đi lên nữa hay không?

Từ Tân khinh miệt cười, đến nước này hắn đã dám chắc rằng tất cả chuyện này đều là do người khác bày trò.

_ Người ta chọn chắc chắn sẽ làm được.

Nữ nhân kia vùng tay lên, một con người bỗng dung xuất hiện trước lễ đài, cả người hắn phát ra tinh quang chói lọi.

_ Vi Từ Khải?

Từ Tân vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ người muốn chiếm đoạt vương vị của hắn chính là đại huynh của hắn.

_ Tam đệ, người đã nghe tổ mẫu nói rồi đấy. Ta mới là người được chọn để dẫn dắt Đại Thương chứ không phải là người

_ Hừ, người đừng nằm mơ.

_ Chẳng lẽ người muốn chống lại ý chỉ tổ tiên Đại Thương hay sao?

_ Chống lại ý chỉ của tổ tiên Đại Thương? Nực cười, ta chỉ biết rằng, trước lúc lâm chung phụ vương đã phó thác cho ta đất nước này, chỉ cần biết như vậy là đủ.

_ Hôn quân, người dám chống lại ý chỉ của ta sao. Được lắm, xem đây.

Nữ nhân hét lên, trên tay xuất hiện một thanh kiếm, lưỡi kiếm nhanh chóng biến thành con rắn lửa, bay nhanh về phía Từ Tân. Từ Tân tính ra tay phản kích nhưng một mũi thương đã chắn trước người hắn, chia con rắn xà ra làm hai đoạn.

_ Tuồng ai xa lạ, thì ra chính là mục diện tối hôm qua.

Chống Sơn Hải Thủy Linh Thương xuống, Hoàng Minh lớn tiếng reu đùa. Thảo nào hắn nghe giọng của nữ nhân này quen tai, thì ra là mục diện tối hôm qua.

_ Lại là người?

Nữ nhân kia tức giận hét lên. Nhìn tên cừu nhân đeo mặt nạ trước mặt này, ả lại nhớ lại những chuyện tối hôm qua. Cả người bốc đầy lửa giận, nhưng nghĩ tới đại cục ả quyết định không vọng động.

_ Trụ Vương, người và sư đệ người dám tấn công tổ mẫu ư?

Vi Từ Khải hét lên, hắn đang rất lo lắng, người tới kia chính là sư đệ của Trụ Vương, hơn nữa hình như hắn nhận ra vị tiên nhân này, không lẽ người mà hai người họ chạm trán chính là hắn?

_ Tổ mẫu con mẹ nhà người. Đem một ả đàn bà diện tới đây, người tưởng có thể lừa bịp được bọn ta hay sao?

Hoàng Minh cảm thấy buồn cười. Tên này đúng là loại óc trái nho mà, đến giờ này mà hắn vẫn còn muốn diễn tiếp hay sao?

_ Khốn kiếp, chết đi cho ta.

Liên tục bị Hoàng Minh sỉ nhục, nữ nhân kia rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cầm song kiếm trên tay, ả lao nhanh về phía Hoàng Minh.

_ Tất cả, xông lên.

Nhận thấy kế hoạch đã vỡ lở, Vi Từ Khải lập tức ra lệnh cho những người khác. Nếu mưu kế không được thì hắn đành phải dùng vũ lực để đoạt lấy ngai vị vậy.

Sau tín hiệu của Vi Từ Khải, những thường dân bắt đầu rút binh khí ra và xông về phía lễ đài, đây chính là những binh sĩ của hắn trà trộn vào bên trong dân chúng.

_ Tất cả giữ vững đội hình, sẵn sàng ứng chiến.

Hoàng Phi Hổ cùng Khurong Văn Hoán quát lớn, giờ bọn hắn có ngu cũng biết rằng Vi Từ Khải đang muốn chiếm đoạt ngai vị.

Vĩ Tử Khải ra tín hiệu lập tức Ngạc Sùng Vũ cùng Sùng Hầu Hổ cũng nhất tề rút gươm ra, huy động binh lính tấn công quân Đại Thương.

_Ngạc Sùng Vũ, Sùng Hầu Hổ hai người các ngươi có ý gì đây?

Từ Tân quát lớn. Hẳn thật không ngờ rằng việc này còn có hai kẻ này tham gia. Nếu nói như vậy chẳng lẽ hai người Khương Văn Hoán cùng Cơ Xương cũng...

_Hôn quân, những việc ngươi làm gây ra rất nhiều hậu quả cho các chư hầu, ngày hôm nay chúng ta quyết định tước ngôi vị của ngươi, giao cho người xứng đáng hơn.

Ngạc Sùng Vũ lên tiếng.

_Xin đa tạ hai vị đã lên tiếng ủng hộ ta, ta nhất định không quên ơn nghĩa ngày hôm nay.

_Nghịch thần to gan, có ta ở đây chớ có lộng hành.

Khương Hoàn Sở đứng dậy hét lớn, hất vung tay ra hiệu cho binh lính hấn xông lên về phía Sùng Hầu Hổ.

_Khương Hoàn Sở, ngươi đã quên thỏa thuận với ta rồi hay sao.

Vĩ Tử Khải vô cùng tức giận khi thấy Khương Hoàn Sở quyết định giúp Từ Tân.

_Nghịch thần, chớ có xàm ngôn, ta không hề thỏa thuận với ngươi điều gì cả. Ta có mắt như mũi, tại sao trước kia lại đi ủng hộ ngươi, trong khi ngươi lại là một con rắn độc, sẵn sàng vì lợi mà bất chấp tất cả.

_Khương Hoàn Sở, ngươi nghĩ một mình ngươi có thể chống lại hai người bọn ta ư?

Ngạc Sùng Vũ lên tiếng mỉa mai.

_Nếu như tính cả ta nữa thì sao?

Cơ Xương đứng dậy lên tiếng, hất cho quân của hấn tiến về phía Ngạc Sùng Vũ, giảm bớt áp lực cho Khương Hoàn Sở. Điều này khiến Hoàng Minh cảm thấy rất bất ngờ, hấn không hiểu vì sao, đại địch lớn nhất của Đại Thương lại đi giúp bọn hấn, hơn cả hấn còn đang mang mối thù giết cha trong lòng. Nhưng tất cả đều là suy nghĩ của Hoàng Minh mà thôi, Cơ Xương xưa nay vốn quý trọng người tài giỏi, hấn thấy Đại Thương ở trong tay Trụ Vương sẽ tốt hơn rất nhiều so với Vĩ Tử Khải, chưa kể đến con người này nếu như lên ngôi vua sau này có thể quay lại tấn công bọn hấn. Còn về mối thù giết cha, Cơ Xương đã quên đi từ lâu rồi.

Hai bên quân lính bắt đầu xông vào nhau, những tiếng la hét cùng tiếng chém giết vang tận trời xanh. Dân chúng thấy cảnh này thì vô cùng hoảng sợ, tất cả đều ra sức mà chạy, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

_Sur muội, ta tới giúp muội.

Ở phía xa một nam nhân cầm kiếm bay tới định tấn công Hoàng Minh nhưng lưỡi kiếm của hấn đã bị gạt sang một bên.

_Đặng Hoa, ngươi là môn nhân Xiển Giáo, lại không biết phép tắc, tới đây làm loạn, bày trò mê hoặc dân chúng nhằm chiếm đoạt ngôi vị. Ngươi còn xứng đáng làm môn nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không?

Kiểm Tu chặn trước mặt Hoàng Minh, quát lớn. Hoàng Minh không ngờ rằng bọn họ là môn nhân của Xiển Giáo, hấn biết rằng đối thủ lớn nhất sau này chính là Xiển Giáo, nhưng không ngờ lại đối đầu với bọn họ sớm như vậy.

_Đặng Hoa, huynh không cần nhiều lời với hấn, nếu xét về bối phận, chúng ta đều là trưởng bối của hấn cả.

_Đúng vậy Đặng huynh, Nhất Hoa sư muội nói rất đúng. Một tên tiểu bối mà thôi, sao dám ý kiến với những việc làm của trưởng bối chúng ta cơ chứ.

Một tiếng nói vang lên trên trời. Ở đó liền xuất hiện thêm bốn người, ba nam một nữ.

_Vân Long, Chinh Sur, Bá Thiên, Long Cô, các người đều là môn nhân Xiển Giáo, lại dám làm điều đại nghịch bất đạo này, các ngươi còn xứng với hai tiếng “trưởng bối” hay sao?

Văn Trọng xuất hiện ở bên người Kiểm Tu, trên tay cầm Thư Hùng Song Tiên, nhìn bốn người kia quát lớn.

_Trưởng là ai, hóa ra là Văn Thái Sur, mặc dù ngươi được làm Thái Sur của Đại Thương, nhưng ngươi nên nhớ về bối phận bọn ta vẫn là trưởng bối của ngươi, chớ có vô lễ.

Người tên Long Cô lên tiếng.

_Hay cho hai tiếng “trưởng bối”, các ngươi đến Đại Thương làm loạn, lại còn dám mở miệng nói câu đó hay sao.

Văn Trọng cười lớn. Hắn quả thật không ngờ rằng những kẻ này lại vô sỉ tới như vậy.

_Đừng nhiều lời, muốn đánh thì đánh, các ngươi nghĩ chỉ với ba người bọn ngươi có thể đánh với mười người bọn ta hay sao?

Nhất Hoa cười lớn, sau lưng ả xuất hiện thêm bốn người nữa.

_Ha ha, đúng là ba người bọn họ không thể, nhưng thêm bọn ta nữa thì sao?

Tiếng cười vang lên, trong không trung lại xuất hiện thêm mấy người nữa.

_Tôn Thiên Quân, Triệu Thiên Quân, Đồng Thiên Quân, Diêu Thiên Quân, Viên Thiên Quân, các ngươi quả thật chút nữa là tới trễ rồi.

Nhìn thấy năm người này tới, Kiếm Tu liền nở nụ cười tiếp đón.

_Kiếm Tu đạo hữu, bọn ta chẳng qua có chút việc nên tới trễ một tí mà thôi, nhưng ngươi nhìn xem bọn ta vẫn chưa bỏ lỡ phần hay nhất còn gì.

Diêu Thiên Quân cười đùa nói.

_Có các vị trong Thập Thiên Quân giúp đỡ thì còn gì bằng.

Văn Trọng vuốt chòm râu, lên tiếng chào hỏi.

_Ha ha, Văn đạo hữu quá lời rồi, chúng ta là bằng hữu với nhau, chỉ cần có thể chúng ta quyết không chối từ.

Hóa ra năm người này thuộc Thập Thiên Quân nổi danh với Thập Tuyệt Trận hay sao? Hoàng Minh cảm thấy kinh ngạc khi Kiếm Tu có thể quen biết với nhiều người lợi hại như vậy.

_Tiểu bối Tử Tân cùng sư đệ Hoàng Minh ra mắt các vị sư thúc.

Tử Tân cùng Hoàng Minh ôm quyền cuối chào mấy người Thập Thiên Quân.

_Ngươi là Thiên Tử Đại Thương, không cần phải câu nệ tiểu tiết với bọn ta.

_Tên đeo mặt nạ này là ai?

Viên Thiên Quân chỉ sang Hoàng Minh hỏi.

_Hắn chính là nhị đồ đệ mà ta mới thu nhận.

(Có thể các bác sẽ nói là tại sao lại là mới thu nhận. T/l: vì đây là thân tiên nên hơn một năm với họ cũng chỉ là mới mà thôi =)))

_Ha ha, thật sự là mừng cho ông, có được hai vị đồ đệ cốt cách không tồi.

Đồng Thiên Quân vuốt chòm râu, cười cười nói.

_Các ngươi đã trò chuyện đủ chưa?

Nhất Hoa cảm thấy bức tức khi bị xem thường như vậy.

_Đừng vậy, xử lý xong chính sự trước đã, lúc đó chúng ta sẽ đi tới phủ Thái Sư ăn mừng một bữa.

_Tôn Thiên Quân, ngươi đừng quá khinh thường người khác như vậy.

Chính Sư rút kiếm ra, hét lên lao về phía Tôn Thiên Quân, rất nhanh Tôn Thiên Quân cũng rút kiếm ra nghênh đón. Tất cả xông vào nhau, hỗn chiến diễn ra. Hoàng Minh cũng nắm chặt Sơn Hải Thủy Linh Thương, sẵn sàng nghênh chiến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngã ngũ

_Có một kẻ mà ta nhất định phải tự tay giết chết, bọn người Kiếm Tu xin giao lại cho các vị sư huynh.

Nhất Hoa đã bị Hoàng Minh sỉ nhục mấy lần, ả thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, cầm Họa Xà Song Kiếm lao về phía Hoàng Minh.

_ Sư phụ, ả cứ giao cho con, những tên còn lại phiền sư phụ và các vị sư bá vậy.

Hoàng Minh vừa dứt lời, thân ảnh hắn đã vụt tới phía trước rất nhanh.

_ Chúng ta cũng lên.

Nắm Thư Hùng Song Tiên trên tay, Văn Trọng dẫn đầu lao về phía mấy người Xiển Giáo.

_ Hàn Độc Long, Tiết Ác Hồ, Trụ Vương ta giao cho hai người, nên nhớ phải bắt sống hắn chúng ta mới có thể làm chủ được thế cục này.

Đặng Hoa quát lớn, rồi cùng chúng tiên Xiển Giáo lao lên.

_ Thăng nhóc chết tiệt, để xem hôm nay ngươi chạy đi đâu.

Ở phía dưới binh lính cũng đang giao tranh kịch liệt. Mặc dù quân Đại Thương đông hơn nhưng họ phải chia ra để sơ tán dân chúng. Hơn nữa, hơn một năm nay Vi Từ Khai cũng đã âm thầm chiêu dụ được rất nhiều binh lính, cộng thêm việc quân Khương Hoàn Sở cùng Cơ Xương đang bị ngăn chặn bởi Ngạc Sùng Vũ và Sùng Hầu Hồ, tất cả khiến cuộc chiến rơi vào cục diện cân bằng.

_ Thăng nhóc chết tiệt, để xem hôm nay ngươi chạy đi đâu.

Nhất Hoa hét lên, ả liên tục điều khiển Họa Xà Song Kiếm để tấn công Hoàng Minh. Mặc dù có thể đỡ được tất cả những thế công của Nhất Hoa nhưng Hoàng Minh chưa tìm cách nào có thể áp sát để tấn công được ả. Hắn nhận ra rằng, nếu không tấn công Nhất Hoa thì cho dù có chém hai con rắn lửa này bao nhiêu lần đi nữa bọn chúng cũng nhanh chóng tái sinh và tấn công hắn. Nhưng Hoàng Minh vẫn chưa thể tìm ra cách để có thể tấn công được ả, cho dù là tiếp cận còn khó nữa là. Vậy chẳng lẽ chờ cho ả kiệt sức? Mơ mộng, nhìn ả cuồng nhiệt như vậy, xem ra chuyện hắn kiệt sức trước mới là điều sẽ xảy ra.

_ Tất cả hãy lùi lại.

Văn Trọng hét lên, Thư Hùng Song Tiên trên tay lập tức hóa thành hai con giao long lao về phía mấy người Xiển Giáo. Đây chính là pháp bảo mà Kim Linh Thánh Mẫu đã tặng cho hắn. Trong Thư Hùng Song Tiên có linh hồn của hai con giao long lúc trước Kim Linh thu phục được, dùng tam muội chân hỏa tu luyện liên tục ba ngày ba đêm mà thành, uy lực cực kì lớn, là nỗi khiếp sợ của những kẻ đối địch với Đại Thương.

_ Hừ, chỉ là tàn hồn của hai con giao long mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ, để ta xem ngươi có tài cán gì.

Long Cô nhìn hai con giao long bay tới nở một nụ cười khinh miệt, hét một tiếng cả người liền biến thành một con giao long màu trắng, nhẹ nhàng múa vuốt lao vào tấn công hai linh hồn giao long kia. Mặc dù nói Nguyên Thủy Thiên Tôn không thu nhận Yêu Tộc nhưng Long Cô lại là một ngoại lệ, Long Cô là con cháu của một tộc nhân Long Tộc đã từng có công giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn nên được đặc cách thu làm đồ đệ, truyền dạy cho Thái Thanh Tiên Quyết.

_ Từ lâu đã nghe danh Ngự Kiếm Thuật Kiếm Tu, hôm nay xin được lĩnh giáo.

Đặng Hoa cầm tiên kiếm lao về phía Kiếm Tu. Đặng Hoa biết Kiếm Tu có tu vi cao hơn hắn nhiều, nên đã cất công mời rất nhiều đồng môn tới đây trợ giúp, cùng nhau hợp lực đối phó Kiếm Tu. Nhưng thật không may kế hoạch bại lộ, Kiếm Tu đã tìm thêm người tới hiệp trợ khiến cho ưu thế về số đông của hắn không còn. Ở bên này, hắn là người có tu vi cao nhất, nhưng đề đối chọi với Kiếm Tu là không thể, hắn chỉ mong rằng hắn có thể cầm chân được Kiếm Tu cho tới khi hai sư đệ của hắn bắt được Trụ Vương, lúc đó mới có thể uy hiếp được Kiếm Tu.

_ Trụ Vương, biết điều thì mau mau chịu trói, niệm tình huynh đệ, ta có thể tha mạng cho ngươi.

Đứng bên Hàn Độc Long, Tiết Ác Hồ, Vi Từ Khai hoàn toàn cảm thấy tự tin. Mặc dù tam đệ hắn là đệ tử của Quốc Sư, nhưng hắn hoàn toàn tin rằng tam đệ hắn chỉ khỏe hơn người bình thường mà thôi, trước những tiên nhân như hai người này, hắn hoàn toàn không có cơ hội cự quây.

_ Nhiều lời, nếu muốn ngai vị thì cứ đến đây mà đoạt.

Từ Tân khinh miệt cười. Chẳng lẽ Vi Từ Khai cho hắn là tên ngốc hay sao? Niệm tình huynh đệ tha mạng cho hắn? Nực cười, dã tâm của Vi Từ Khai bây giờ đã hiện rõ, cho dù bây giờ Từ Tân có hai tay dâng ngai vàng cho Vi Từ Khai, chắc chắn hắn cũng sẽ không toàn mạng.

_ Rượu mời không uống, thích uống rượu phạt. Hai vị, xin hãy cho tên hôn quân này một bài học.

Vi Từ Khai lui lại phía sau. Hàn Độc Long, Tiết Ác Hồ nhận được lệnh liền rút binh khí trong người ra lao về phía Từ Tân.

_ Phi Yến, Văn Sắc và Dương Cửu ta giao lại lại cho nàng.

Quay lại dặn dò Hoàng Phi Yến, Từ Tân cũng rút kiếm ra rồi lao vào nghênh chiến.

_ Phu quân cẩn thận.

Khương Văn Sắc và Dương Cửu la lên. Mặc dù hai người biết Từ Tân cũng là tiên nhân, nhưng đây là hai đánh một, các nàng không lo sao được.

_ Hai vị sư ti cứ yên tâm, tướng công chắc chắn sẽ không sao đâu.

Trần an hai người Khương Văn Sắc, Hoàng Phi Yến lấy Huyền Thủy Châu ra, tùy thời có thể bảo vệ được hai người họ. Mặc dù nàng nói như thế, nhưng cũng không thể đầu được về lo lắng hiện lên trên mặt.

_ Thằng nhóc, ngươi có giỏi thì đừng có chạy nữa.

Nhất Hoa hét lên đầy tức giận. Từ nãy đến giờ ả liên tục tấn công Hoàng Minh khiến hắn không kịp trở tay, nhưng mặc dù vậy vẫn không thể xây xát được hắn một chút nào cả. Hắn vô cùng quý quyết, cứ mấy lần ả muốn hạ sát thủ nhưng tên này sau khi đỡ được một đòn lại nhanh chóng mượn lực đó mà chạy đi.

Hoàng Minh bây giờ đang vô cực khó khăn để chống đỡ Nhất Hoa. Nếu như là cận chiến, hắn tin tưởng rằng chắc chắn mình sẽ nhanh chóng hạ gục mục ta, nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm ra cách nào để có thể tiếp cận được ả cả. Tốc độ của hai con hỏa xà kia rất nhanh khiến hắn không thể nào vừa đỡ đòn vừa tấn công được. Hắn cũng không thể sử dụng kế sách tối hôm qua, đối phương đã kinh qua một lần rồi chắc chắn sẽ rất cẩn trọng, hơn nữa đây là do lúc tối cộng thêm có rừng cây che chắn nên hắn mới thành công được, còn bây giờ thì hoàn toàn là không thể. Nhưng chẳng lẽ lại đứng yên mà chịu đòn hay sao? Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu Hoàng Minh.

_ Chẳng lẽ thực sự phải dùng tới cách nguy hiểm này sao? Mặc kệ, nếu không thử thì một lát cũng bị mục ta băm thây thôi.

Nghĩ thầm trong đầu Hoàng Minh lấy ra vài tấm yêu phù màu đỏ, cảm thương gạt đi hai con hỏa xà đang lao tới, hắn lao nhanh người về phía Nhất Hoa.

_ Ha ha, muốn tìm đường chết?

Nhất Hoa cười như điên dại, ả không thể ngờ rằng tên này từ nãy đến giờ luôn bỏ chạy nay lại quay lại tự sát như vậy. Huy động hai con hỏa xà quay lại tấn công Hoàng Minh, ả vui mừng khi sắp cho tên hạ nhục mình về châu diêm vương. Hai con hỏa xà lao nhanh tới, nhưng khi chúng sắp chạm vào Hoàng Minh thì bỗng sau lưng hắn phát nổ, thân mình hắn lao nhanh về phía trước, nắm chặt Sơn Hải Thủy Linh Thương chém xuống người Nhất Hoa.

Trúng đòn, Nhất Hoa rơi nhanh xuống phía dưới, gắng gượng đứng dậy. Trông ả bây giờ vô cùng tội tã, mặt mũi lấm lem, tóc tai bù xù, trên vai máu liên tục chảy xuống. Mặc dù thế nhưng cũng rất may cho ả, cũng may là do ả nhanh nhạy nếu không bây giờ đã đầu lia khỏi cổ.

_ Thế nào hả mục điên, đã tâm phục khẩu phục hay chưa?

Chống Sơn Hải Thủy Linh Thương xuống đất, Hoàng Minh lên tiếng chế giễu. Nhưng mặc dù hắn có thể làm Nhất Hoa trọng thương nhưng hắn cũng chẳng khá hơn là bao, vì lợi dụng vụ nổ mà hắn có thể tăng tốc độ của mình lên rất nhiều, nhưng hắn không thể lường trước được uy lực của mấy tấm yêu phù đó.

_ Thằng nhóc khôn kiếp, chết đi cho ta.

Nhất Hoa điên cuồng lao về phía Hoàng Minh. Nếu như là lúc trước, Hoàng Minh phải dùng đến hạ sách mới có thể đánh bại được ả, nhưng bây giờ là cận chiến, mọi chuyện đã khác rồi. Nhanh chóng né đi đường kiếm của Nhất Hoa, Hoàng Minh tung một cước trúng bụng ả. Bị bắn xa mấy mét, đập đầu vào thành lễ đài, Nhất Hoa lăn ra bất tỉnh.

_ Sư muội.

Đặng Hoa hét lên khi thấy Nhất Hoa bị Hoàng Minh đá bay đi. Đặng Hoa trước giờ vẫn luôn theo đuổi Nhất Hoa, nhưng rất tiếc tình cảm đó không được đáp lại, nàng đã lựa chọn một người khác. Mặc dù vậy, nhìn thấy người mình yêu thương bị thương, hắn làm sao có thể không tức giận được.

_ Giết! Ta nhất định phải giết chết ngươi.

Nhìn Đặng Hoa lao về phía mình, Hoàng Minh nắm chặt thương trong tay sẵn sàng nghênh đón. Nhưng đang trên đường bay tới Đặng Hoa lại bị một quả thủy cầu bắn trúng, cả người bay sang một bên.

_ Đối thủ của ngươi là ta, đừng nên sơ suất.

Cầm Thanh Lam Kiếm trên tay, Kiếm Tu ung dung đáp xuống bên người Hoàng Minh.

_ Khá lắm, ta thực không ngờ con có thể hạ được Nhất Hoa.

Kiếm Tu vỗ vai Hoàng Minh cười nói. Lão thật không ngờ rằng nhị đệ đệ của mình chỉ bằng một thân bản lĩnh phạm nhân mà có thể đánh thắng được một tiên nhân Luyện Hư Trung Kỳ. Nhưng cái vỗ vai đó của Kiếm Tu làm Hoàng Minh đau đến méo mặt.

_ Văn Long, Chính Sư, Bá Thiên, Long Cô, các ngươi ở đâu mau đến giúp ta một tay.

Khó khăn đứng dậy, Đặng Hoa hét lên cầu cứu. Nhưng hắn vừa dứt lời thì một con giao long màu trắng từ trên trời rơi xuống, hóa trở lại thành Long Cô. Đưa mắt nhìn qua phía khác, ở bên kia cục diện trận chiến với mấy người Thiên Quân cũng đã ngã ngũ. Vì sống chung mấy trăm năm, nên mấy người Thiên Quân rất ân ý với nhau, họ kết thành một trận pháp vây hãm mấy tiên nhân Xiển Giáo vào trong, khiến họ chỉ biết chịu trận.

Khốn kiếp, chẳng lẽ tất cả đã kết thúc rồi ư? Đúng rồi, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hồ, nếu như bọn hán bắt được Trụ Vương thì chúng ta có thể đảo ngược thế cờ này rồi. Nghĩ tới điểm này, Đặng Hoa như người chết vỡ được phao, hán đưa mắt khắp nơi để tìm kiếm hai người Hàn Độc Long cùng Tiết Ác Hồ. Nhưng khi nhìn thấy, hán như rơi vào tuyệt vọng.

Hàn Độc Long và Tiết Ác Hồ mặc dù là đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân, một trong Mười Hai Kim Tiên của Xiển Giáo nhưng bọn hán cũng chỉ vừa đạt tới cảnh giới Luyện Hư Kỳ mà thôi, còn lâu mới mới có thể sánh bằng người đã đạt tới cảnh giới Luyện Hư Hậu Kỳ Đình như Từ Tân được.

Mặc dù bọn hán cũng có nghe nói Trụ Vương là đệ tử của Kiếm Tu nhưng bọn hán trực tiếp không xem Từ Tân vào đâu cả, chỉ cần bỏ chút sức lực là có thể bắt được hán. Nhưng càng đánh bọn hán lại càng kinh ngạc, những chiêu thức tinh diệu của Từ Tân, hay so sánh về tiên khí, tất đều hơn xa hai người bọn hán, càng đánh bọn hán càng nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong.

Hàn Độc Long nháy mắt với Tiết Ác Hồ, sau đó tung một chưởng về phía Từ Tân. Nhanh chóng né tránh đi một chưởng đó, nhưng Từ Tân lại bị Tiết Ác Hồ quán lấy. Hàn Độc Long sau khi tung một chưởng đó cũng nhanh chóng bay về phía ba người Khương Văn Sắc. Trong đầu hán chỉ có một suy nghĩ rằng, bất phi tần của Trụ Vương sau đó uy hiếp hán, như vậy mới có thể đảo ngược thế cục được.

Nhưng Hoàng Phi Yến cũng đâu phải một cô gái liễu yếu đào tơ. Dù trông nàng như vậy mà tưởng dễ bắt nạt, cách đây không lâu nàng cũng đã đột phá được cảnh giới Luyện Hư Hậu Kỳ. Hàn Độc Long vừa lao tới, mắt thấy sắp có thể bắt được con mồi thì hán lại bị một thủy cầu giam giữ. Cầm Huyền Thủy Châu trên tay, Hoàng Phi Yến lắc nhẹ một cái, không khí bên trong thủy cầu liền biến mất, Hàn Độc Long nhanh chóng ngộp thở, bất tỉnh ngay tại chỗ. Hoàng Phi Yến giải trừ thủy cầu, cả thân hình của Hàn Độc Long rơi xuống đất, không biết còn sống hay đã chết.

Tiết Ác Hồ dù sao cũng không phải là đối thủ của Từ Tân. Lúc trước là hai đấu một đã rơi xuống hạ phong rồi, bây giờ chỉ còn mình hán, nhanh chóng hán bị Từ Tân chặt đứt một tay, dính một cước rơi thẳng xuống dưới.

Nhìn cảnh này, Đặng Hoa rơi vào tuyệt vọng. Hán đã quá tham lam khi nghe đến những hứa hẹn của Vi Tử Khải sau khi giúp hán đoạt lấy ngai vị. Nhưng giờ đây nhìn xem, đồng môn của hán, người thì bị thương, người thì không rõ sống chết, hán làm sao có thể ăn nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn đây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Biến cố

_Phu quân, chàng không sao chứ.

Từ Tân vừa đáp xuống đã nhanh chóng được mấy người Khương Văn Sắc hỏi thăm khiến Hoàng Minh cảm thấy cực kì bất công. Nhìn Từ Tân mà xem, đừng nói là một vết xước, ngay cả một chút bụi dính trên quần áo còn không có nữa là. So sánh với hán mà xem, người đầy bụi bặm, một số chỗ cháy khét, áo thì sau lưng bị thủng một lỗ trông thực đáng thương, mặc dù đó là tự hán gây ra. Nhưng dù sao thì hán cũng đáng được quan tâm hơn chứ. Haiz, thôi mặc kệ đi, dù sau người ta cũng là phu thê, hán làm sao có thể so sánh được chứ.

_Tân đệ, người bị thương sao?

Nhận thấy phần áo sau lưng của Hoàng Minh bị rách một mảng lớn, Dương Cửu thất kinh kêu lên.

_Khụ khụ, đệ không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Thấy có người quan tâm đến mình, Hoàng Minh giả bộ ho khan, ra vẻ đáng thương nói. Nhưng ngay lập tức Từ Tân liền đội cho hán một gáo nước lạnh.

_Các nàng đừng lo lắng, tên này mạng lớn lắm, hán không chết được đâu.

Nghe Từ Tân nói, Hoàng Minh rất muốn cho hán một đập. Mẹ kiếp cái tên sư huynh này, vợ người chỉ quan tâm hỏi thăm ta một chút thôi chứ có phải ta ăn thịt vợ người đâu. Mặc dù biết Từ Tân chỉ là đùa cho vui thôi nhưng Hoàng Minh vẫn không quên dưng ngón giữa đứng tiêu chuẩn quốc tế với Từ Tân.

_Chàng nói như vậy mà nghe được à? Tân đệ là phạm nhân, hán phải khó khăn lắm mới đánh thắng được, mặc dù thương thế không lớn nhưng chàng không được nói như vậy.

Hoàng Phi Yến lên giọng trách mắng, rồi quay lưng bỏ đi sang phía Hoàng Minh. Ngay cả Khương Văn Sắc cũng gật đầu đồng tình rồi đi sang phía bên kia. Nỗi đau của Từ Tân là hạnh phúc của Hoàng Minh, thấy Từ Tân bị Hoàng Phi Yến la rầy hán vô cùng khoái chí. Điều này làm cho Từ Tân vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì được.

_Được lắm Phi Yến, cả phu quân mà nàng cũng dám la rầy, để xem tới nay ta trừng phạt nàng như thế nào. Cả Khương Văn Sắc và Dương Cửu nữa, tới nay các nàng đừng hòng chạy thoát.

Từ Tân nghĩ thầm trong đầu. Mặc dù trời đang là mùa hè nhưng ba người Khương Văn Sắc bỗng dưng lại thấy lạnh cả sống lưng.

_Kiếm Tu đạo hữu, không biết những người này nên xử lý thế nào đây.

Năm người Thiên Quân đáp xuống, mang theo mấy người Xiển Giáo đang bị trói, Triệu Thiên Quân lên tiếng.

_Xiển Giáo và Triệt Giáo dù sao cũng là huynh đệ với nhau, chúng ta không nên làm khó họ.

Kiểm Tu nhìn mấy người bị trói ở đây khiến Kiếm Tu cảm thấy không đành lòng. Mặc dù họ giúp cho Vi Từ Khải tạo phản nhưng Xiển, Triệt hai giáo là do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ lập nên, hai người là huynh đệ đồng môn, nghĩa là bọn họ cũng được tính như vậy. Hơn nữa mấy người Xiển Giáo đều bị thương, như vậy cũng coi như một bài học dành cho bọn họ.

_Vậy ý sư phụ là thả bọn họ hay sao?

Hoàng Minh cực kì phản đối việc này. Những kẻ này cố ý đến gây rối, nếu như hôm nay bọn hấn không chiến thắng mà là bọn họ, thì có lẽ mạng cả bọn hấn cũng không còn nữa rồi. Hơn nữa cái ả đàn bà điên tên Nhất Hoa kia là một người vô cùng thù dai, nếu như tha cho ả rồi sau này chắc chắn ả sẽ quay lại cắn trả lại mình. Mặc dù khuyên ngăn hết lời nhưng Hoàng Minh vẫn không làm Kiếm Tu đổi ý.

_Được rồi, ta biết con lo lắng điều gì, nhưng chuyện không giải quyết dễ dàng như con tưởng đâu. Những người này cứ tạm giam lại đã, sau này ta sẽ đưa bọn họ tới Ngọc Hư Cung để chịu tội.

Nghe Kiếm Tu nói Hoàng Minh vẫn chưa cảm thấy thỏa đáng một chút nào cả. Đem về Ngọc Hư Cung để chịu tội? Bọn hấn về đây chắc chắn sẽ được ân cần chăm sóc chứ chịu tội cái gì. Theo Hoàng Minh biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một kẻ mặt rất dày, có thể vì đệ tử mà ra tay với cả những tiểu bối. Bằng chứng là trong nguyên tác, trong trận chiến với Tam Tiêu Nương Nương, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt dày tới cứu thì Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo chắc chắn sẽ không toàn thây. Nhưng hấn không thể nào làm gì khác được, Kiếm Tu đã nhất quyết làm như vậy thì không thể nào lay chuyển được.

_Bẩm báo bệ hạ, mặc tướng đã bắt được Vi Từ Khải cùng đồng đảng của hấn là Ngạc Sùng Vũ và Sùng Hầu Hồ, xin đợi lệnh.

Hoàng Phi Hồ cùng Khương Văn Hoán dẫn ba người Vi Từ Khải đã bị trói tới trước mặt Từ Tân.

_Đem bọn hấn đi đi, chờ ngày xét xử.

Từ Tân không muốn nhìn mặt Vi Từ Khải thêm một lần nào nữa. Vì niệm tình huynh đệ mà hấn đã cho một tên công tử chỉ biết ăn chơi và tính kẻ người khác như Vi Từ Khải một chức Trung Đại Phu cùng một ít đất đai, nhưng vì lòng tham không đáy mà hấn lại rắp tâm tạo phản, muốn giết chính anh em ruột thịt của mình. Mặc dù vậy Từ Tân cũng không biết phải xử trí như thế nào cả, nhớ lại những lời của Đế Ất trước khi chết, hấn không thể nhẫn tâm mà xuống tay được.

_Bệ hạ tha tội, ta cũng chỉ bị Vi Từ Khải dụ dỗ mà thôi, xin bệ hạ thứ tội.

Bị lôi đi, Sùng Hầu Hồ gào lên. Hấn là một kẻ tham lam, bạo ngược nhưng lại không có tài cán gì, cũng bởi vì quá tham lam mà hấn chọn đi theo Vi Từ Khải.

_Bệ hạ thứ tội.

Sau khi Hoàng Phi Hồ dẫn ba người Vi Từ Khải đi, Khương Hoàn Sở mới quỳ xuống, dập đầu xuống đất tạ tội.

_Đồng Bá Hầu tại sao lại làm như vậy, người có công cứu giá, việc như vậy tại sao lại là có tội được, mau mau đứng lên.

Từ Tân nhanh chóng đỡ Khương Văn Hoán đứng dậy. Nhưng hấn vẫn tiếp tục quỳ và nói.

_Hạ thần mặc dù biết được âm mưu của Vi Từ Khải nhưng lại không thể sớm báo cho bệ hạ, hạ thần tội đáng muôn chết.

Khương Hoàn Sở tiếp tục dập đầu, lão chỉ biết rằng, chỉ có như vậy mình mới có thể bù đắp được những gì mình đã đối xử với Từ Tân nhiều năm qua.

_Được rồi Đồng Bá Hầu, ta biết người cũng vì bất đắc dĩ mới làm như vậy, mau đứng dậy đi.

Từ trước tới nay Khương Hoàn Sở luôn luôn lạnh nhạt với hấn, mặc dù hấn là con rể của lão, nhưng mỗi khi tới thăm Khương Văn Sắc, lão cũng chỉ hỏi thăm hấn cho qua mà thôi. Nhưng dù vậy lão vẫn là nhạc phụ của hấn, là người mà Khương Văn Sắc rất kính trọng, hấn không thể để trong lòng những việc nhỏ nhặt như vậy.

_Tạ ơn bệ hạ, thần xin thề rằng cho dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn mãi trung thành với Đại Thương.

Khương Văn Hoán thực không ngờ rằng, người mà mấy năm nay hấn luôn lạnh nhạt lại mới chính là một quân vương chân chính. Vậy mà trước nay hấn vẫn luôn mù quáng mà ủng hộ cho Vi Từ Khải, hấn quả thật sai rất nhiều rồi.

_Được rồi, dù sao ngài cũng là nhạc phụ của ta, nếu cứ như vậy không nên đâu.

Từ Tần mặt mếu xệch, thúc dục cho Khương Hoàn Sở nhanh chóng đứng dậy. Bởi vì sau lưng hắn, bàn tay thon dài của Khương Văn Sắc đang ra sức nhéo hắn.

Sau khi trò chuyện cùng căn dặn Khương Văn Sắc cùng Khương Văn Hoán xong, Khương Hoàn Sở mới rời đi. Cơ Xương cũng tới chào hỏi vài ba câu rồi cũng cáo biệt.

Nhìn quang cảnh hoang tàn nơi đây khiến Hoàng Minh cảm thán. Mới vài tiếng trước đây còn là một lễ đài nguy nga tráng lệ, người người tụ tập nói chuyện vui vẻ, nhưng giờ đây, tất cả đều vỡ nát, xác người nằm ngổn ngang. Hoàng Minh thở dài, ở đâu cũng vậy, chiến tranh đều chỉ mang lại nỗi đau mà thôi.

_Việc hôm nay quả thật rất cảm ơn các vị đã trợ giúp, hôm nay mời các vị đến phủ của ta chơi, ta sẽ chiêu đãi thật tử tế.

Văn Trọng vuốt chòm râu, cười nói ha ha với mấy người Thiên Quân.

_Ha ha, nếu như Văn đạo hữu có lời mời chúng ta cũng không thể từ chối, vừa hay ta lại đang rất nhớ hương vị Nữ Nhi Hồng của các ngươi.

Đổng Thiên Quân cười lớn nói. Nhưng hắn vừa dứt lời, một thanh cự kiếm từ trên trời cắm thẳng xuống người hắn, mặc dù hắn né kịp nhưng cánh tay phải của hắn cũng bị chặt đứt. Nhìn thanh kiếm cắm trên mặt đất, Tôn Thiên Quân hét lên.

_Mạc Gia Bảo Kiếm, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, bọn ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại ám hại huynh đệ của ta?

_Hừ, đã thương người của Xiển Giáo, còn dám nói lí với ta?

Tiếng nói vang lên, trên trời liền xuất hiện ba vị đạo nhân.

_Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, các người như vậy là ý gì đây.

Triệt Thiên Tôn nhìn thấy ba người kia xuất hiện, sắc mặt lập tức xấu đi. Phải biết rằng ba người bọn họ không phải mấy kẻ như Đặng Hoa có thể so sánh được. Hoàng Minh cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy ba người này, đây chính là ba trong số Thập Nhị Kim Tiên đứng đầu Xiển Giáo hay sao? Chẳng lẽ bọn hắn tới là vì mấy người Đặng Hoa? Như vậy chuyện này thực sự nguy to rồi.

_Hừ các ngươi đã thương người của Xiển Giáo, lại còn bắt trói bọn họ, Triệt Giáo các ngươi coi thường chúng ta quá đấy.

Người lên tiếng chính là Hoàng Long Chân Nhân.

_Hừ, nếu không phải là bọn hắn tới đây nhằm âm mưu cướp ngôi vua Nhân Hoàng thì có bị như vậy hay không?

Tôn Thiên Quân vô cùng tức giận.

_Nếu các ngươi không mau chóng thả người, cuối đầu xin lỗi thì sẵn sàng mà nhận hình phạt của bọn ta đi.

Đạo Hạnh Thiên Tôn vuốt râu, ra lệnh.

Mẹ kiếp, không ngờ bọn người này lại vô si đến như vậy, Hoàng Minh chửi thầm trong lòng. Những tưởng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới mặt dày thôi, nhưng không ngờ hắn lại truyền dạy cho cả những môn nhân của mình.

_Xin ba vị sư thúc hãy bình tĩnh nghe ta giải thích. Các vị đạo hữu của Xiển Giáo đây vì giúp cho phản tặc Vi Tử Khải nên mới ra cớ sự như vậy, ta xin cam đoan sau khi xét xử sẽ thả bọn họ nguyên vẹn trở về.

Kiểm Tu lúc này buột miệng phải lên tiếng. Lão không muốn thấy mấy người Thiên Quân xung đột với ba người này, mặc dù bên này có vẻ đông hơn, nhưng có thêm nữa cũng chưa chắc là đối thủ của ba người kia.

_Chờ các người xét xử? Nực cười, môn nhân Xiển Giáo bọn ta mà cần đến phiên các ngươi xét xử ư? Đừng nhiều lời, giao nộp người, dập đầu nhận tội hoặc chịu trận, các ngươi chọn cái nào?

Mẹ kiếp, như thế này thực sự quá vô si rồi, Hoàng Minh thực sự rất nghiến齿 xem da mặt của mấy tên Xiển Giáo này làm bằng gì, thực sự quá dày đi. Những người khác cũng cảm thấy vô cùng tức giận, nếu là thả người đi, bọn hắn cũng không ý kiến nhiều, nhưng bắt bọn hắn dập đầu nhận lỗi ư? Ai là người sai, tất cả cũng rõ ràng rồi, thực sự là ép người mà.

_Các vị sư thúc, việc này hình như...

Kiểm Tu chưa kịp nói hết câu, đã bị Đặng Hoa cướp lời.

_Ba vị sư huynh, mau mau giải cứu bọn đệ, Nhất Hoa muội và Long Cô muội bị thương rất nặng, hơn nữa Tiết Ác Hồ sư đệ còn bị chặt mất một cánh tay.

Ba người kia nghe Đặng Hoa hét lên mới để ý. Giữa những người bị trói, có hai cô gái đang bất tỉnh, đó chính là Nhất Hoa và Long Cô. Nhất Hoa chính

là người mà Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lâu nay vẫn luôn đeo đuổi, mấy tháng trước đã đồng ý cùng hắn kết thành đạo lữ, nhưng nhìn nàng xem, khuôn mặt xinh đẹp bây giờ mặt mũi dính đầy bùn đất, tóc tai rối bời, trên vai còn có một vết máu lớn. Còn về Long Cô, chính là họ hàng xa với Hoàng Long Chân Nhân, mặc dù Yêu Tộc Giao Long sau khi chân chính biến thành rồng sẽ thành Long Tộc, tách biệt với yêu tộc nhưng hắn vẫn luôn rất chiều cổ đến nàng từ trước tới nay. Ngoài ra còn có một nam nhân chỉ còn một tay, mặc dù máu đã ngừng chảy nhưng có thể thấy được rằng hắn đang bất tỉnh, khuôn mặt tái nhợt vì mất quá nhiều máu chính là Tiết Ác Hồ, hắn với Hàn Độc Long chính là đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân. Nhìn cảnh này khiến cho cả ba vô cùng tức giận.

_Khốn kiếp, là kẻ nào đã thương Nhất Hoa sư muội.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Nhân gào lên.

_Sư huynh, chính là tên đeo mặt nạ kia.

Đặng Hoa vừa dứt lời, Hoàng Minh đã bị dính một chưởng, thân thể hắn bay ngược về phía sau, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

_Để lại hai tay, hai chân, sau đó xin lỗi Nhất Hoa sư muội ta sẽ tha cho ngươi.

Hoàng Minh cảm thấy ngực đau buốt, hắn không ngờ khoảng cách của hắn với Thập Nhị Kim Tiên lớn như vậy, chỉ một chưởng của Thanh Hư mà hắn đã khổ sở như thế này rồi. Nhưng với bản tính quật cường, hắn quyết không bao giờ xin lỗi mụ điên ấy, hơn nữa để lại hai tay, hai chân thì có khác nào người chết đâu, đưa ngón giữa lên, Hoàng Minh khinh bỉ nói.

_Hắc hắc, đừng tưởng như thế này đã hù dọa được ta. Xin lỗi mụ điên kia ư, nằm mơ đi.

_Thằng nhóc, tốt lắm, chết đi cho ta.

Vung tay, Mạc Gia Bảo Kiếm cắm trên mặt đất bay về phía Hoàng Minh. Nhìn thanh kiếm bay tới, Hoàng Minh khổ sở cười, hắn bây giờ ngồi đây còn khó khăn chứ nói gì là tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cái chết của Kiếm Tu

_Hoàng Minh, nằm xuống.

Kiếm Tu lao đến, vận tiên lực trong người đỡ một kiếm cho Hoàng Minh. Nhưng dù vậy, lão cũng chỉ làm thanh kiếm lệch đi một chút, một vết thương xuất hiện trên vai Kiếm Tu, máu từ từ chảy xuống. Mặc dù giữa Đại Thừa Hậu Kỳ tới Thái Tiên giống như một đoạn đường ngắn, nhưng có thể thấy được rằng sự chênh lệch của hai bên là quá lớn, một kiếm chỉ chưa tới năm thành công lực của Thanh Hư mà Kiếm Tu đã phải khổ cực như vậy rồi.

_Sư phụ.

Hoàng Minh vô lực hét lên.

_Con ở yên đó cho ta.

Kiếm Tu quát lên, rồi hắn quay sang nói chuyện với mấy người Đạo Hạnh Thiên Tôn.

_Mặc dù người là do chúng ta đã thương, nhưng bọn hắn cũng vì cấu kết với Vi Tử Khải mưu đồ tạo phản, xin các vị sư thúc minh xét.

_Đừng có nói lí lẽ với ta, vẫn câu nói cũ, chỉ cần hắn để hai tay, hai chân, dập đầu chịu tội, chúng ta sẽ tha cho cái mạng của hắn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn khinh thường nói.

_Sư phụ, người không cần phải cầu xin bọn hắn. Bọn người kia dám có gan làm thì phải chịu tội, nếu như bọn hắn muốn thì cho dù mất cái mạng này con cũng phải cho bọn hắn ăn hận.

Hoàng Minh gượng dậy, khó khăn tựa vào Sơn Hải Thủy Linh Thương đứng lên.

_Nhưng...

_Kiếm Tu đạo hữu, ngươi đừng nói nữa. Vị sư diệt kia nói hoàn toàn đúng, bọn hắn có gan làm ắt có gan chịu tội, tại sao phải dung túng cho bọn hắn.

Diêu Thiên Quân đứng trước mặt Kiếm Tu, quả quyết nói.

_Đúng vậy, nếu như cứ nhún nhường, bọn chúng ắt sẽ khinh thường Triệt Giáo chúng ta. Cho dù cái mạng này có mất, chúng ta cũng không cho bọn chúng được như ý.

Đồng Thiên Quân vừa cầm máu vết thương xong, cũng đi tới bên người Kiếm Tu mà nói. Kiếm Tu nhìn Đồng Thiên Quân, rồi nhìn những người khác, bọn họ đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

_Các vị, ta hiểu rồi.

Nói rồi, Kiếm Tu quay sang ba người Đạo Hạnh nói.

_Các vị sư thúc, việc thả bọn họ ra, thứ lỗi hôm nay ta không thể làm chủ.

Ba người Đạo Hạnh nghe xong cảm thấy vô cùng tức giận. Lời Kiếm Tu nói ra đã biểu thị rõ ý của hắn rằng “hôm nay, một người các ngươi cũng không thể đưa đi”. Đạo Hạnh khinh miệt cười.

_Được lắm, đừng tưởng các ngươi đông người hơn là lợi thế, cho dù có thêm một người cũng chỉ là tăng thêm một cái xác mà thôi.

_Đạo Hạnh, đừng nhiều lời, tiếp chiêu của ta đi.

Đồng Thiên Quân cầm tiên kiếm lao về phía Đạo Hạnh. Đạo Hạnh nhanh chóng né một kiếm đó, xoay người tung một chưởng vào bụng Đồng Thiên Quân khiến hắn bay ngược ra phía sau, miệng phun ra một ngụm máu.

_Hừ, chỉ là một Đại Thừa Sơ Kỳ còn con mà dám múa may trước mặt ta sao.

Đạo Hạnh thu tay lại, khinh miệt cười.

_Đừng có huênh hoang, ném thử tam muội chân hòa của ta xem.

Điều Thiên Quân hét lên, trên tay xuất hiện một cái quạt, hắn quạt một cái, một quả hỏa cầu bùng lên tiến về phía Đạo Hạnh. Sức nóng lan tỏa từ quả hỏa cầu khiến cây cỏ dưới mặt đất nhanh chóng khô héo, ngay cả những người khác dù cách rất xa nhưng vẫn cảm thấy sức nóng kinh người của nó.

_Chỉ là một ngọn lửa nhỏ bé mà dám giương oai, xem ta đây.

Thanh Hư xuất ra một chiếc quạt, chắn trước mặt Đạo Hạnh, hắn vung cái quạt lên, một con khổng tước năm màu, cả người rực cháy xuất hiện. Đây chính là bảo bối Ngũ Họa Thất Cẩm Phiến do Đạo Hạnh dùng năm loại lửa của năm con khổng tước khác nhau mà luyện thành, uy lực cực lớn.

Hỏa Khổng Tước vừa xuất hiện, mặt đất ở dưới nhanh chóng rạn nứt, ngay cả những giọt mồ hôi trên người vừa rơi xuống cũng nhanh chóng bốc hơi. Con Hỏa Khổng Tước rít lên, rồi lao tới quả hỏa cầu, nhanh chóng nó nuốt gọn quả hỏa cầu vào miệng như một ngón ăn bỏ đường. Nhưng không dừng ở đó, nó vẫn tiếp tục lao đến bên người Điều Thiên Quân, hắn muốn tránh né, nhưng tốc độ của con Hỏa Khổng Tước quá nhanh, nháy mắt đã đến gần hắn.

_Điều đạo hữu, mau lùi về sau.

Kiếm Tu lao đẩy Điều Thiên Quân về phía sau, trên tay cầm Thanh Lam Kiếm, lão vận hết tiên lực lên để giữ chân nó lại, nhưng lão thực không ngờ rằng, sức mạnh của con Hỏa Khổng Tước này quá mạnh, tiên khí vận chuyển khắp cơ thể, Kiếm Tu hét lên.

_Ngự Kiếm Thuật, bộc thủy.

Một quả thủy cầu xuất hiện trước mặt Kiếm Tu rồi nổ tung, cả người hắn bắn ngược về phía sau, nặng nề rơi xuống đất.

_Sư phụ.

Từ Tần nhanh chóng chạy lại. Hắn đưa mắt nhìn phía chân phải của Kiếm Tu, ở đó không còn gì, chỉ có một vũng máu.

_Sư phụ, chân người.

_Ta không sao.

Nhanh chóng niệm phép cầm máu vết thương, Kiếm Tu được Từ Tần đỡ dậy. Mặc dù phải hi sinh chân phải của mình, nhưng có thể giữ được mạng sống đã là may mắn lắm rồi.

_Khốn kiếp, ta đến trả thù cho Kiếm Tu đạo hữu đây.

Vân Trọng hét lên, Thư Hùng Song Tiên trên tay nhanh chóng hóa thành hai con Giao Long lao về phía Thanh Hư.

_Chỉ là hai cái tàn hồn của Giao Long, để ta xem chúng làm được gì.

Hoàng Long biến thành một con rồng màu hoàng kim, cả người phát sáng, gầm lên một tiếng lao về phía hai con Giao Long. Mặc dù có thể đã bại được Long Cô, nhưng với một Long Tộc như Hoàng Long thì không thể. Hoàng Long bay vào cầu xé hai con Giao Long thành nhiều mảnh, rồi lại hóa trở lại thành người. Hai con Giao Long nhanh chóng tan biến, hóa lại thành Thụ Hùng Song Tiên bay về phía Văn Trọng. Bởi vì Văn Trọng đã sử dụng Thụ Hùng Song Tiên nhiều năm nay, chúng như một phần linh hồn của Văn Trọng. Thụ Hùng Song Tiên bị tổn thương khiến nguyên thần của Văn Trọng của bị tổn thương, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh.

_Chết tiệt, tất cả cùng lên.

Mấy người Thiên Quân hét lên, lao về phía ba người Đạo Hạnh.

Nhưng bọn hắn làm sao có thể là đối thủ của ba người kia được, từng người, từng người nhanh chóng bị đánh bại. Hoàng Minh nằm một tựa vào góc lẽ đài, nhìn cảnh này hắn cảm thấy như rơi vào tuyết cảnh. Bản thân hắn quả vô dụng, hắn tự mãn khi đánh bại được Nhất Hoa, nhưng với đẳng cấp Thái Tiên, thực sự là quá ngoài tầm với của hắn, cho dù là một cộng đồng của bọn họ, hắn cũng không thể chạm vào được.

_Dừng lại, ta chấp nhận yêu cầu của các ngươi.

Hoàng Minh hét lên. Đưa mắt nhìn chân phải của Kiếm Tu, Văn Trọng thì không rõ sống chết, mấy người Thiên Quân thì bị trọng thương, việc hắn làm bây giờ chỉ là lấy cái mạng nhỏ của hắn ra để đổi lấy mạng của những người khác. Mặc dù có Thái Thanh Ngọc Bội nhưng hắn đã đưa cho Đặng Thiên Ngọc cùng Thanh Thanh phòng thân mất rồi.

Cười tự giễu, hắn nhớ lại chuyện trước kia. Hắn cũng rất hay ra tay giúp đỡ người khác, và hắn thấy vui vì việc đó. Tốt nghiệp đại học, hắn xin làm việc ở một công ty có tiếng tăm, hắn vẫn thế, vẫn thích giúp đỡ người khác, khi thì giúp đồng nghiệp hoàn thành công việc công ty, khi thì mua thức ăn cho những người lang thang. Nhưng một lần, nữ đồng nghiệp của hắn bị giám đốc quấy rối, hắn tức giận đâm vào mặt lão ấy. Lần ấy, hắn bị kiện ra tòa, những tưởng nữ đồng nghiệp ấy sẽ giúp hắn bênh vực, nhưng cô ta nhận một khoản tiền từ giám đốc và hãm hại hắn. Lúc đó mặc dù đã được bố hắn thu xếp, nhưng kẻ thù đó khiến hắn dần dần khép kín nội tâm, hắn chỉ biết lấy game làm thú vui, dần dần hắn không còn muốn tiếp xúc với người khác nữa. Nhưng khi đến đây, hắn được Kiếm Tu cứu giúp, kết nghĩa nhiều huynh đệ thật tâm với hắn, hắn cảm thấy rất vui và hắn rất vui vì điều cuối cùng hắn làm có thể giữ lấy mạng sống của những người đó.

_Chỉ cần các ngươi không đụng đến mấy người bọn họ nữa, mạng sống của ta các ngươi tự định đoạt.

_Sur đệ, ngươi đừng làm bừa.

Từ Tần nhìn Hoàng Minh, hắn hét lên. Nhưng Hoàng Minh giả vờ không nghe thấy, hắn vẫn nhìn vào ba người Đạo Hạnh, hắn chờ quyết định của ba người kia.

_Thằng nhóc, cũng có chút bản lĩnh, nếu như ngươi đã nói vậy thì ta sẽ tha cho bọn hắn.

Nói rồi Thanh Hư ném Mạc Gia Bảo Kiếm tới trước mặt Hoàng Minh.

_Ngươi cũng hiểu ngươi nên làm gì rồi chứ.

Thanh Hư khinh khinh cười.

_Hoàng Minh, đừng, con mau dừng lại đi.

Kiếm Tu hét lên đầy thảm thiết. Nước mắt lão rơi xuống, lão biết hắn làm vậy cũng vì không muốn thấy lão và những người khác phải bị thương nữa. Nhưng nếu như vậy thì tính mạng của hắn cũng sẽ không còn.

Cầm thanh kiếm trên tay, Hoàng Minh nhớ về những kỉ ức đẹp đẽ nơi đây. Hắn cười, thực sự nếu có thể hắn vẫn mong ngày đó vẫn sẽ đập phải cái ổ điện đó, vẫn mong ngày đó được lạc tới đây. Đưa mũi kiếm vào vị trí ngay tim, Hoàng Minh nhắm mắt lại.

_Sur đệ, đừng.

Từ Tần gào lên, hắn chạy nhanh tới muốn gạt phăng thanh kiếm kia đi, nhưng lại bị Hoàng Long đánh bay.

_Sur huynh, sư phụ, nếu được có kiếp sau, ta vẫn mong sẽ vẫn làm đệ tử, làm sư đệ của hai người.

Hoàng Minh mỉm cười, hắn đưa tay ấn thanh kiếm vào người.

Keeng... thanh kiếm trước khi cắm vào người Hoàng Minh liền bị đánh bay xuống đất.

_Tiểu tử, rất có bản lĩnh.

Một giọng nữ vang lên, Hoàng Minh ngược lên nhìn, ở đó xuất hiện ba người con gái đáng người thương tha, dung mạo xinh đẹp.

_Sư phụ, cuối cùng các ngươi cũng đã tới.

Nhìn ba người kia xuất hiện, Hoàng Phi Yến vui mừng kêu lên. Lúc giao chiến, nàng đã lên đốt tín hương báo cho ba vị sư phụ của mình, lúc thấy Hoàng

Minh sắp tự vẫn nàng vô cùng lo lắng, nhưng cuối cùng ba người họ cũng đã tới kịp.

_Không biết ba vị nương nương của Tam Tiên Đảo tới, thật bất kính.

Từ Hàng khiên tốn nói. Đối với mấy người Hoàng Minh, hắn không để vào mắt, nhưng Tam Tiêu Nương Nương thì khác, đừng vì bọn họ là nữ nhân mà khinh thường, cho dù là hôm nay ba người bọn hắn liều mạng cũng chưa chắc có thể thắng được. Nhưng không biết tại sao bọn họ lại ở đây, nghe nói Tam Tiêu Nương Nương này rất ít ra khỏi Tam Tiên Đảo, phạm là xuất ngoại cũng chỉ đi tới Bích Du Cung mà thôi. Vừa nãy hắn có nghe nữ tử kia gọi ba người bọn họ là sư phụ, vậy chẳng lẽ bọn họ tới là vì nàng? Quả thật rắc rối lớn rồi.

_Từ Hàng, các ngươi là trưởng bối, lại đi hiếp đáp đám tiểu bối, quả thực khiến người khác nề phục nhỉ?

Bích Tiêu mỉa mai nói.

_Điều này thực sự là do bọn hắn làm việc quá đáng, đánh trọng thương người của Xiển Giáo chúng ta, đã vậy còn bắt trói bọn họ nữa.

Đạo Hạnh đứng một bên lên tiếng. Hắn hoàn toàn nghe ra ý mỉa mai của Bích Tiêu, nhưng hắn không dám có ý kiến gì cả, chộc giận nàng ta e rằng không phải là ý hay.

_Tam sư phụ, đừng nghe bọn họ, bọn người kia vì giúp Vi Từ Khai tạo phản nên bị bắt là đúng. Bọn họ không nhưng không nói lí lẽ, bắt buộc phải thả người mà còn lấy mệnh hiếp yếu đã thương những đồng môn của chúng ta.

Hoàng Phi Yến lên tiếng.

_Các ngươi còn giải thích gì thêm hay không?

Quỳnh Tiêu liếc nhìn sang ba người Đạo Hạnh đang đứng đó, khiến bọn hắn cảm thấy lạnh gáy. Mặc dù nàng rất đẹp, nhưng là thuộc loại băng lãnh mỹ nhân, cái liếc mắt này khiến bọn hắn không dám nhìn thẳng vào nàng.

_Mặc dù là vậy, nhưng dù sao những người này đều là môn đồ của Xiển Giáo, nếu như xử phạt thì phải để Xiển Giáo xử phạt. Không biết ý của ba vị nương nương thế nào?

Thanh Hư lên tiếng nói. Mặc dù hắn e ngại ba người Tam Tiêu nhưng hắn không thể nhún nhường như vậy được, hơn hết nữ nhân của hắn đang bị bắt, nếu không cứu được thì còn đòi làm đạo lữ với người ta làm gì.

Về phía Tam Tiêu, mặc dù không để ba người Đạo Hạnh vào mắt nhưng nếu làm lớn chuyện có thể kinh động đến Nguyên Thủy Thiên Tôn nên ba người cũng đành phải nhắm mắt cho qua.

_Được rồi, chuyện hôm nay như vậy kết thúc, nhưng ta hi vọng các ngươi đừng tái phạm lại sai lầm ngày hôm nay.

Vân Tiêu là đại tỷ, nên có tiếng nói lớn nhất ở nơi đây. Những lời nàng nói ra không ai dám có ý kiến cả, ngay cả Hoàng Minh cũng phải im lặng gật đầu.

Sau khi được ân xá, mấy người Xiển Giáo được cởi trói, nhanh chóng bay về phía ba người Đạo Hạnh, được Đạo Hạnh gật đầu bọn hắn nhanh chóng bay về phía Ngọc Hư Cung. Sau khi mấy người kia đi, ba người Đạo Hạnh cũng cáo biệt Tam Tiêu rồi bay đi, nhưng khi đó một nụ cười quỷ dị nở trên môi Thanh Hư.

Mạc Gia Bảo Kiếm ở trên mặt đất như bị có mắt bay về phía Hoàng Minh. Quá bất ngờ, Tam Tiêu ở quá xa nên không kịp phản ứng. Mắt thấy thanh kiếm sắp đâm vào người mình, Hoàng Minh không kịp né tránh, nhưng hắn lại bị đẩy ngã sang một bên, cố gắng gượng dậy, hắn sững sờ khi trước mặt mình là Kiếm Tu.

_Sư phụ.

Nhìn một lỗ thủng trên người Kiếm Tu, Hoàng Minh như chết lặng.

_Món quà ta tặng các ngươi đây, cứ từ từ mà tận hưởng.

Trên trời còn văng vẳng lại tiếng cười độc địa của Thanh Hư, nhưng bóng dáng của bọn hắn thì đã mất hút.

_Sư phụ, người có sao không.

Từ Tân nhanh chóng đỡ Kiếm Tu, hắn niệm phép cho máu trên vết thương ngừng chảy, lấy ra rất nhiều thuốc bôi vào và nhét vào miệng của Kiếm Tu.

_Con không cần... phải cố gắng như vậy..., ta biết ta chỉ... đến được đây mà thôi.

Cầm bàn tay Từ Tân, Kiếm Tu gắng gượng từng chữ để nói.

_Sư phụ, người đừng lo, người sẽ không sao mà.

Nhìn tiên khí đang thoát ra khỏi người Kiếm Tu, Hoàng Minh cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

_ Sư phụ, các người mau cứu giúp Kiếm Tu lão sư đi, mau giúp ngài ấy đi, con biết các người có cách mà.

Hoàng Phi Yến nức nở.

_ Nguyên Thần của sư diệt đã bị phá hủy, chúng ta cũng hết cách rồi.

Vân Tiêu quay sang một bên, không dám nhìn thẳng vào nữ đồ đệ mà mình yêu quý nhất nữa.

Hoàng Phi Yến chạy tới bên người Kiếm Tu. Hai người Khương Văn Sắc và Dương Cửu cũng nhanh chóng đi tới.

_ Lão sư cố lên, người chắc chắn sẽ không sao mà.

Ba người Khương Văn Sắc ngồi xuống bên người Kiếm Tu, cầm tay lão và nói. Đối với ba người nàng, Kiếm Tu là thầy của Tử Tân nhưng lại giống như cha của các nàng vậy. Luôn luôn yêu chiều các nàng như chính con gái của mình, có những thứ hay, những đồ bổ dưỡng đều cho các nàng dùng để bồi bổ. Lúc này đây, trong lòng các nàng vô cùng đau đớn.

_ Được rồi, ba người các con đều là mỹ nhân xinh đẹp, đều là vợ của vua đấy, tại sao lại khóc như vậy chứ, rất xấu có biết không, ta phải tốn rất nhiều đồ bổ để bồi dưỡng các con đấy.

Kiếm Tu gượng cười nói. Điều này khiến ba nàng liền khóc to hơn.

_ Các con là thê tử của Tử Tân, ta cũng coi các con như con ruột của mình. Ta hi vọng sau này các con hay giúp đỡ nó, cho nó thành một người tướng công, một người cha thật tốt.

Đưa tay lau nước mắt ba nàng, Kiếm Tu lại tiếp tục nói.

_ Tử Tân, con theo ta từ nhỏ đến giờ, những bổn sự của ta đều đã truyền dạy cho con hết, nhưng hãy nhớ rằng, con là vua của một nước, đừng để phụ thân con và ta thất vọng về con. Khương Văn Sắc, Dương Cửu, Hoàng Phi Yến, ba đứa nó đều là những cô gái hiền lành, ngoan ngoãn, nhớ đừng phụ lòng chúng nó. Còn Ân Giao và Ân Hồng, ta không dạy dỗ chúng nó được nhiều, hãy thay ta giúp chúng nó thành tài nhé. Còn nữa, dù không có ta ở đây cũng đừng bắt nạt Hoàng Minh nhé.

_ Con biết rồi thưa sư phụ.

_ Hoàng Minh, con đang ở đâu.

Hoàng Minh từ nãy đến giờ vẫn đang chết lặng, hần như người vô hồn, khi được Kiếm Tu gọi hần mới tỉnh dậy, gắng hết sức chạy tới bên người Kiếm Tu.

_ Sư phụ, con ở đây, người đừng lo, người sẽ không sao đâu, người còn phải chờ con cưới vợ rồi sinh cháu cho người ẵm nữa mà.

Hoàng Minh trâu chọc, nhưng tất cả vẫn không dấu đi được những giọt nước mắt đang lăn trên má hần.

_ Đồ đệ ngốc, người vẫn cái tính hay cười đùa ấy sao?

Kiếm Tu cốc đầu Hoàng Minh, cười nói.

_ Mặc dù con ở phương xa, nhưng trời ban cho chúng ta cơ duyên làm thầy trò, ta rất vui vì có một đồ đệ như con. Đây là Bối Ngọc Chi, tất cả những nghiên cứu về pháp bảo ta đều để trong này, ta giao lại cho con. Ta biết mặc dù con ghét rắc rối nhưng nếu có người gặp nạn con cũng sẽ ra tay cứu giúp, ta hi vọng con sẽ mãi là người như vậy. Con là người thông minh mưu trí, hãy thay ta giúp đỡ sư huynh con thành một vị vua được người người ngưỡng mộ nhé. Ta thực sự vui vì đã được sống những năm tháng vừa qua.

Kiếm Tu mỉm cười nói, bàn tay trên má Hoàng Minh từ từ rơi xuống, đôi mắt Kiếm Tu nhắm lại.

_ Không...

Tử Tân ôm thân xác Kiếm Tu hét lên đầy bi ai. Ba người Khương Văn Sắc cũng ôm nhau khóc. Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng không đành lòng. Kiếm Tu đối với họ là một vị bằng hữu vô cùng đáng quý, là một vị sư diệt mà bọn họ rất hài lòng. Giờ đây hần đã mất, trong lòng họ vô cùng đau xót.

Hoàng Minh hét không thành tiếng, nước mắt hần trào dâng, cả người ngã về sau, ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Náo loạn Bích Du Cung

Đã hai ngày trôi qua kể từ cái chết của Kiếm Tu. Từ Tân mang theo một tâm trạng nặng nề bước về căn phòng ở biệt viện cũ của hắn.

_Phu quân, chàng đã tới.

Nhìn thấy Từ Tân bước tới, cả ba người Khương Văn Sắc liền đứng dậy đi tới cạnh hắn, trên đôi mắt các nàng không thể dấu đi sự thương tâm qua sự kiện vừa rồi. Từ Tân thờ dài, lên tiếng

_Hắn bây giờ sao rồi?

_Vẫn cứng đầu như vậy, com vẫn không chịu ăn, cứ thế này thiếp lo hắn sẽ chịu không nổi mất.

Hoàng Phi Yến rung rung nước mắt nói, khiến hai nàng kia không khỏi xót xa, ôm Hoàng Phi Yến vào lòng. Hai ngày qua đối với nàng quả đúng như là một cực hình vậy.

Đẩy cửa bước vào bên trong, trước mắt Từ Tân là một nam nhân đang bị xích tứ chi ở giữa phòng, trên những sợi dây xích còn có những phù ấn gia cố. Nam nhân tóc tai rũ rượi, cả người toát ra sát khí ngút trời, nhưng tuyệt nhiên trên người của hắn không hề có bất cứ một vết thương nào. Nhận thấy có người đi vào, hắn lại gào lên.

_Khốn kiếp, thả ta ra, thả ta ra, ta phải đi báo thù cho sư phụ.

Nhìn cảnh này, Từ Tân chỉ biết tự trách bản thân vô dụng. Hắn nhớ lại hai ngày trước tại Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn ngồi ở phía trên, không nói gì. Hai bên ông là một nam và ba nữ gồm Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu. Thông Thiên không lên tiếng, ở phía dưới cũng không có ai dám phát ra một tiếng động gì, một bầu không khí im lặng đến mức đáng sợ. Nhưng lúc này Hoàng Minh lại lớn gan phá vỡ sự im lặng ấy, trong hắn bây giờ không còn bất cứ cảm xúc gì ngoài tức giận và sự thù hận.

_Kính thưa Thông Thiên Giáo Chủ, việc này người tính giải quyết ra sao? Chẳng lẽ lại để sư phụ của ta mất mạng oan uổng như vậy sao?

_Hỗn xược, người nghĩ người là ai mà dám lên tiếng ở đây. Không hiểu tại sao Kiếm Tu lại ngu ngốc nhận người như người là đồ đệ được chứ.

Vô Đương Thánh Mẫu đứng ở bên trái quát lên, bà không ngờ rằng chỉ một tên tiểu bối mà dám cả gan như vậy, thực sự không coi ai ra gì. Nhưng những lời đó chân chính đã chọc giận Hoàng Minh, với hắn bây giờ người không nên xúc phạm trước mặt hắn nhất chính là Kiếm Tu. Hắn nhanh chóng lấy Sơn Thủy Linh Thương ra, lao thẳng về phía Vô Đương.

Tất cả những người có mặt ở đây đều vô cùng sợ, họ không ngờ một tiểu bối lần đầu tới chốn trang nghiêm này lại vô phép như vậy. Mới lúc nãy hắn lên tiếng đã là quá phận rồi, bây giờ hắn lại dám cầm binh khí gây chiến ở đây, quả thật là muốn đi vào chỗ chết rồi.

Nhìn Hoàng Minh lao tới, Vô Đương nhíu mày khinh thường, đối với bà, một người như Hoàng Minh chả khác nào một con kiến cỏ. Nhưng Vô Đương cũng không dám động thủ dả thương Hoàng Minh, động thủ ở đây chính là phạm kỵ ở Bách Hư Cung này, tội của hắn vô cùng nặng.

Hoàng Minh lao tới định chém một thương vào người Vô Đương, nhưng khi vừa tới gần cả thân thể hắn đã bị đè sập xuống sàn. Hoàng Minh cảm thấy bản thân như bị cả một ngọn núi đè lên, nhúc nhích ngón tay còn khó khăn nữa là. Những người khác nhìn nhau lắc đầu, tiểu bối kia đáng nhẽ không nên làm càn như vậy.

_Sư đệ...

Từ Tân la lên định xông tới nhưng bị Hoàng Phi Yến kéo lại. Nàng nhìn Từ Tân lắc đầu, nàng đã được tới Bích Du Cung cùng Tam Tiêu vài lần, cũng đã nghe qua về những phép tắc ở đây, không may thay Hoàng Minh đã phạm vào cấm kỵ nơi này. Lòng ngập tràn lo lắng, Hoàng Phi Yến đưa mắt nhìn Tam Tiêu, ba người đều lắc đầu biểu thị ý không thể giúp được gì.

_Sư phụ, đồ tôn còn trẻ người non dạ không hiểu chuyện, xin người thứ tội cho hắn.

Đa Bảo đứng trước mặt Hoàng Minh, quỳ xuống hướng Thông Thiên dập đầu cầu xin khiến mọi người hoàn toàn bất ngờ. Lão là đại sư huynh, lão phải hiểu những phép tắc ở nơi này, tại sao lão lại còn đứng ra cầu xin cho tên tiểu bối kia?

Đa Bảo trong lòng tràn ngập khổ tâm. Lão là đại sư huynh, lão tất nhiên rất rõ những phép tắc nơi đây, nhưng đây là đồ đệ của Kiếm Tu, lão không thể nhắm mắt làm ngơ được. Lão nhớ lại một năm gần đây, Kiếm Tu luôn nhắc về nhị đồ đệ của hắn trước mặt mình, nhìn khuôn mặt tự hào của hắn, Đa Bảo luôn muốn có cơ hội được tận mắt nhìn thấy người này.

_Đa Bảo, chẳng lẽ ngươi lại quên những phép tắc tại Bích Du Chính Điện hay sao?

Thông Thiên nhàn nhạt nói.

_Kính thưa sư phụ, đệ tử nào dám quên, nhưng hắn mới tới đây lần đầu nên không hiểu phép tắc, cộng thêm tâm trí hắn không được bình thường khi sư

phụ hấn mới mắt, kính mong sư phụ giờ cao đánh khẽ.

Đa Bảo lại dập đầu xuống đất cầu xin. Lão đã quyết rằng, cho dù hôm nay có bị trục xuất khỏi đây cũng quyết bảo vệ tính mạng của đồ đệ Kiếm Tu.

Nhìn Đa Bảo ra sức bảo vệ tiểu bối kia như vậy Thông Thiên cũng không muốn làm khó hấn. Dù sao Đa Bảo cũng là đệ tử mà ông ưng ý nhất, chuyện này dù sao cũng không tới mức quá nghiêm trọng.

_Được rồi, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua cho hấn. Nhưng hấn phải dập đầu nhận tội trước Vô Đương vì tội dám bắt kính với trưởng bối.

Nói rồi Thông Thiên thu hồi áp lực trên người Hoàng Minh.

_Đa tạ sư phụ.

Đa Bảo dập đầu cảm tạ, rồi bước tới đỡ Hoàng Minh đứng dậy.

_Bảo ta xin lỗi bà ta ư? Nực cười, đừng mong chuyện đó sẽ xảy ra.

Hoàng Minh khó khăn đứng dậy, mặc dù vậy nhưng hấn vẫn quật cường nói.

Ngông cuồng, thật sự quá ngông cuồng rồi. Những người xung quanh nhìn Hoàng Minh như một kẻ điên vậy, bởi vì với bọn họ chỉ có những kẻ điên mới dám nói ra những lời đó trước mặt Thánh Nhân mà thôi. Ngay cả Đa Bảo cũng thấy hoảng sợ, lão không ngờ rằng tên đồ đệ này của Kiếm Tu lại có lá gan lớn như vậy, ngay cả lời của Thánh Nhân mà hấn cũng dám không nghe theo.

_Tiểu tử, ngươi điên rồi hay sao?

Kéo tay Hoàng Minh lại, Đa Bảo nhỏ tiếng nói.

_Sư tôn, ta cảm tạ người đã lên tiếng giúp ta. Nhưng đối với ta, sư phụ là người có ơn vô cùng lớn, ả ta xúc phạm sư phụ ta lại bắt ta xin lỗi ả ư? Chuyện nực cười.

Hoàng Minh cười lớn nói.

_Tiểu tử, quả thật rất ngông cuồng. Cho ngươi một cơ hội, mau xin lỗi Vô Đương nếu không đừng trách ta vô tình.

Thông Thiên âm trầm nói, mặc dù những lời của ông hết sức nhẹ nhàng nhưng lại mang đầy tiên lực khiến cho lục phủ ngũ tạng của Hoàng Minh như bị nghiền nát. Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Hoàng Minh tái đi nhưng hấn vẫn kiên cường đứng vững.

_Đi mà bảo mẹ ta tới đây dập đầu chịu tội với ta.

_Được lắm, tiểu tử, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám ngông cuồng như vậy.

Thông Thiên hét lên đầy tức giận, đưa bàn tay về phía Hoàng Minh, một áp lực vô hình lại xuất hiện trên người hấn.

_Sư phụ, cầu xin người...

Đa Bảo chạy tới trước mặt Thông Thiên, quỳ xuống cầu xin. Nhưng ngay lập tức lão bị Thông Thiên trừng mắt, cả người như hóa đá, không thể di chuyển dù chỉ là một ngón tay. Áp lực từ Thông Thiên liên tục truyền lên người Hoàng Minh khiến hấn không thể nào nhúc nhích được. Ngay cả thờ Hoàng Minh cũng thấy khó khăn.

_Tiểu tử, ngươi có chịu nhận tội hay là không?

Thông Thiên lại tiếp tục gia tăng thêm một chút áp lực, nhàn nhạt nói.

_Năm... mơ...

Hoàng Minh lấy hết sức nói được hai từ, rồi tiếp tục chịu trận. Áp lực trên người khiến xương cốt trong người hấn kêu lên, máu chảy khắp thân thể. Từ Tần thấy cảnh này bất chấp tất cả lao đến nhưng hấn cũng bị Thông Thiên không chế ngay lập tức. Phần về Tam Tiêu và những người khác mặc dù biết tội của hấn rất nặng nhưng nhìn thấy cảnh này cũng không đành lòng.

_Giỏi lắm, hôm nay ta sẽ xem xem ngươi cứng đầu tới đâu. Sư phụ của ngươi hồ đồ không dạy được ngươi thì ta sẽ giúp hấn dạy dỗ ngươi.

Thông Thiên lại tiếp tục tăng thêm áp lực lên Hoàng Minh khiến cho mặt đất xung quanh hấn bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Nghe Thông Thiên nhắc tới Kiếm Tu, trong lòng Hoàng Minh ngập tràn phần nộ. Đối với hấn ở đây chỉ có một điều cảm kích duy nhất, chính là Kiếm Tu, bất cứ ai bây giờ dám xúc phạm Kiếm Tu, đều là tử thù của hấn. Đôi mắt Hoàng Minh đỏ rực, cả thân thể hấn bốc khói, nắm chặt Sơn Hải Thủy Linh thương trong tay, hấn khó khăn đứng dậy.

_Cho dù là ai, cũng không được phép nói xấu sư phụ của ta.

Tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Sức mạnh của Thánh Nhân không phải là thứ mà những tiên nhân khác có thể so sánh được, ngay cả đến Đa Bảo, người đạt cảnh giới Thương Tiên Sơ Kỳ Đỉnh cũng không thể chống cự được một chút nào chứ đừng nói là một kẻ không có tiên lực như tên kia.

Thông Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên, ông không hề có ý định giết Hoàng Minh nên vẫn còn rất nương tay, nhưng ông biết áp lực của mình tạo ra cho dù là Thượng Tiên cũng không thể chống lại được. Mỉm cười, Thông Thiên cảm thấy tên tiểu tử này rất thú vị, kể từ khi trở thành Thánh Nhân, ông chưa hề gặp một ai dám bất kính với mình. Tiếp tục tăng thêm áp lực, ông rất muốn xem thử tên tiểu bối kia có thể chịu đựng được bao lâu.

Về phần Hoàng Minh, mặc dù cảm nhận được áp lực trên người mình lớn hơn trước rất nhiều lần nhưng Hoàng Minh lại cảm thấy thân thể ngập tràn sức mạnh. Cảm Sơn Hải Thủy Linh Thương trên tay, hấn lao về phía Thông Thiên.

Nhưng người khác thấy cảnh này đều trợn mắt há mồm. Nếu nói tiểu bối này chống cự được dưới áp lực của Thánh Nhân đã làm cho họ ngạc nhiên lắm rồi, nhưng thật không ngờ rằng hắn còn dám cầm vũ khí tấn công cả Thánh Nhân. Trong khi những người khác đều âm thầm lo cho tính mạng của Hoàng Minh, thì trong lòng Thông Thiên có một chút mừng rỡ, hắn không những có thể chống lại áp lực của ông mà còn có gan phản kích, quả thật là thú vị.

Thông Thiên xuất ra một thanh kiếm bay về phía Hoàng Minh, ông nhàn nhã điều khiển thanh kiếm đối chiến với hắn. Hoàng Minh thì không được như vậy, áp lực đến từ thanh kiếm này phải nói là vô cùng khủng khiếp, Hoàng Minh phải vận tất cả sức lực để giữ chặt Sơn Hải Thủy Linh Thương trên tay. Mặc dù nhận thấy Thông Thiên ra đòn không hề có sát chiêu nào nhưng Hoàng Minh biết, chỉ cần hắn sơ ý dù chỉ một khắc thì hậu quả rất thảm.

Càng đánh Thông Thiên càng cảm thấy kì lạ, mặc dù lúc trước chiêu thức của Hoàng Minh rất tinh xảo, tiên kiếm của mình như bị hút vào vũng bùn, nhưng giờ đây ông cảm thấy chiêu thức của Hoàng Minh ngập tràn sát ý. Cảm thấy kì lạ, Thông Thiên nhìn về phía Hoàng Minh, ông vô cùng ngạc nhiên khi thấy được trên đôi mắt hắn bây giờ chỉ còn là một màu đỏ như máu.

_Ma hóa?

Thông Thiên kinh ngạc, ông đưa mắt nhìn về phía ba người Tam Tiêu cùng một nam nhân đứng cạnh ba người. Tâm trí Hoàng Minh bây giờ trống rỗng, hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, “giết hết tất cả”, hắn mặc kệ tiên kiếm của Thông Thiên rồi lao về phía Vô Đương.

_Không ổn.

Thông Thiên nhanh chóng tăng thêm tiên lực, cả người Hoàng Minh liền bị đè xuống sàn, mấy lần hắn cố gắng vực dậy đều bị Thông Thiên áp chế. Bất chợt viên ngọc ở giữa mặt nạ hắn phát ra tinh quang chói lọi. Hoàng Minh cảm thấy tâm trí dần bình tĩnh trở lại, áp lực từ Thông Thiên quá lớn, hắn từ từ ngất đi.

_Sur phụ, người đã giết hắn?

Thấy Hoàng Minh hai mắt nhắm nghiền, không động đậy. Đa Bảo lo sợ rằng hắn đã chọc giận tới Thông Thiên Giáo Chủ mà bị người giết chết.

_Không sao hắn chỉ bất tỉnh vì thoát lực thôi, nghỉ ngơi một chút là sẽ hồi phục thôi.

Phất tay, Thông Thiên đem áp lực trên người Đa Bảo và Tử Tân giải trừ. Được tự do, Tử Tân nhanh chóng chạy tới chỗ Hoàng Minh. Cảm nhận được hơi thở từ Hoàng Minh, Tử Tân cảm thấy yên lòng.

_Đa tạ Thánh Nhân đã nương tay.

_Không có gì, người dù sao cũng là Nhân Hoàng, không cần đa lễ với ta.

Thông Thiên khoát tay. Ông quả thật rất hài lòng về hai đồ tôn của Đa Bảo, vị Nhân Hoàng kia tư chất trác tuyệt, còn trẻ như vậy đã sắp đột phá được cảnh giới Đại Thừa. Còn cả nam nhân đeo mặt nạ kia, mặc dù không biết có phải trạng thái lúc này có phần giống ma hóa nhưng lại không phải, thực sự rất kì bí. Nhưng Thông Thiên tin chắc một điều rằng, chỉ cần cho bọn họ thời gian, tin chắc rằng bọn hắn chắc chắn sẽ vượt qua được cả đại đồ đệ Đa Bảo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lột xác

_Trụ Vương, hãy về nói với sư đệ người, mặc dù bọn ta rất muốn đòi lại công đạo cho Kiếm Tu, nhưng chuyện này có can hệ tới Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, sư huynh của ta chắc chắn sẽ không đứng ngoài cuộc. Bây giờ chúng ta không thể hồ đồ mà gây mâu thuẫn với Xiển Giáo được.

Thông Thiên ngồi xuống bồ đoàn, nhàn nhạt nói.

Từ Tân im lặng không nói gì, nhưng nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của hắn, Thông Thiên biết rằng hắn đã đồng ý. Ông biết mình đã tạo một ấn tượng xấu cho hai đồ tôn của Đa Bảo, nhưng chuyện này lại hệ trọng đến cả vận mệnh của Triệt Giáo, ông không còn cách nào khác được.

Từ Tân cũng có thể đoán được những toan tính trong đầu Thông Thiên, hắn cũng giống như lão, bên dưới hắn còn rất nhiều sinh mạng, hắn không thể nhắm mắt mà làm bừa được. Nhưng dù sao hắn cũng không thể đồng tình với việc Thông Thiên đã thương sư đệ hắn được. Cờng Hoàng Minh lên, Từ Tân cùng Hoàng Phi Yến cáo biệt Thông Thiên trở về Triều Ca.

Nhìn bóng lưng của Từ Tân ngày càng xa dần, Đa Bảo âm thầm thở dài. Trong lòng vị sư diệt kia, Kiếm Tu là một lão sư mà hắn vô cùng tôn kính, còn với Đa Bảo, có lẽ lão chưa xứng đáng là một lão sư tốt. Đệ tử của lão gặp nguy, lão cũng không thể tới ứng cứu, ngay cả báo thù cũng không thể thì liệu lão có xứng đáng với hai từ lão sư hay không? Tâm trạng nặng nề, Đa Bảo xin phép Thông Thiên rồi cáo biệt đồng môn trở về động phủ của mình.

Trở lại biệt viện của Thọ Vương. Sau khi nghe những lời Từ Tân kể lại, Hoàng Minh tức giận hết lên.

_ Mẹ kiếp, cái gì mà một trong hai đại giáo phái, cái gì mà một trong Lục Thánh, tất cả chỉ là một lũ nhát gan mà thôi.

_ Sư đệ, người sai rồi, dù sao chuyện này vẫn còn can dự đến rất nhiều người.

_ Khốn kiếp, tại sao huynh phải bênh vực cho mấy tên nhát gan đó? Ta mặc kệ bọn chúng có là đại giáo phái hay tiểu giáo phái, mặc kệ Thánh Nhân của bọn hắn, huynh mau thả ta ra, ta phải đi tìm bọn chúng để báo thù.

Hoàng Minh hét lên, hắn lại cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng mỗi lần như vậy, hắn lại bị những sợi xích kia siết chặt lại. Nhận thấy Từ Tân vẫn không hề có ý định tháo những sợi xích kia ra, Hoàng Minh vô cùng tức giận, hắn gào lên.

_ Từ Tân, chẳng lẽ ngươi quên những gì sư phụ đã làm với ngươi hay sao? Người coi như con ruột của mình, hết mực yêu thương ngươi, thể tử của ngươi, con trai của ngươi cũng được người quan tâm lo lắng rất nhiều. Chẳng lẽ ngươi quên rồi hay sao?

Chát...

Từ Tân tức giận cho Hoàng Minh một cái tát, trên mặt hắn bây giờ hiện rõ cả một bàn tay. Hoàng Minh kinh ngạc, hắn cười như điên dại, hắn buông lời miệt thị Từ Tân.

_ Ha ha, tát hay lắm. Đúng là ta đã quên rằng bây giờ ngươi là vua một nước rồi, những người nhỏ nhen như ta ngươi đâu còn để vào mắt. Ngươi nói có phải hay không, Trụ Vương? Bây giờ ta chỉ có một yêu cầu thôi, ngươi hãy coi trời cho ta, mọi việc ta làm sẽ không để liên lụy tới ngươi.

Chát...

Lại một cái tát nữa vào mặt Hoàng Minh. Từ Tân nắm cổ áo hắn lên, quát.

_ Đi đi đi, ngươi muốn đi tìm chỗ chết hay sao? Người có biết rằng ngươi còn ở đây được là nhờ ai không? Chẳng lẽ ngươi lại muốn sư phụ ở dưới suối vàng không được nhắm mắt hay sao?

Nghe những lời của Từ Tân, Hoàng Minh chết lặng. Hắn chợt nhớ về thân hình ngày ấy Kiếm Tu đã đỡ một kiếm đó cho hắn.

_ Ngươi tưởng ta không muốn báo thù cho sư phụ hay sao? Ta còn muốn cầm kiếm lên chém mấy tên Xiển Giáo kia thành vạn mảnh hơn ngươi nữa kia. Nhưng ta không thể làm vậy, với thực lực của chúng ta chẳng khác nào “lấy trứng chọi đá” cả. Ngươi cho rằng chúng ta tới Ngọc Hư Cung có thể trả được thù sao? Nực cười, như vậy cũng chỉ tăng thêm cho Diêm Vương vài oan hồn mà thôi.

Hoàng Minh bật khóc, từ khi nhìn thấy Kiếm Tu trút hơi thở cuối cùng, trong mắt hắn chỉ toàn là thù hận, hắn chỉ muốn đi tới Ngọc Hư Cung tìm bọn người Xiển Giáo để trả thù. Nhưng khi nghe lời Từ Tân nói, hắn biết mình đã sai rồi, thực sự đã sai rồi. Hắn quý xuống, nước mắt hắn lại tuôn ra, hắn khóc như một đứa trẻ.

_ Ngươi hãy cứ khóc đi, nước mắt sẽ xoa dịu thù hận trong người lúc này, nhưng hãy nhớ rằng chúng ta sẽ không thể tha thứ cho việc bọn chúng đã làm. Thứ chúng ta cần bây giờ chính là thời gian, chỉ cần chúng ta chăm chỉ tu luyện, chiêu dụ nhân tài, tới lúc đó ắt sẽ có cơ hội cho chúng ta báo thù.

Đúng! Hắn bây giờ không thể khiêu chiến với Xiển Giáo, nhưng còn Phong Thần Chiến thì sao? Chỉ cần chăm chỉ luyện tập, chiêu dụ nhân tài, tới lúc đó hắn có thể đường đường chính chính tiêu diệt hết bọn người Xiển Giáo.

_ Sư huynh, đa tạ.

Từ Tân gật đầu, hắn biết bây giờ Hoàng Minh đã thông suốt rồi, có lẽ sau chuyện này sư đệ của hắn sẽ thay đổi, hắn sẽ suy nghĩ chín chắn hơn chứ không nông nổi như trước nữa. Đưa tay tháo những sợi xích xung quanh người Hoàng Minh, nhìn những vết hằn trên người hắn, Từ Tân cũng chạnh lòng.

Hai ngày sau, Hoàng Minh cùng Từ Tân chôn cất Kiếm Tu ở biệt viện Thọ Vương, nơi chứa đựng rất nhiều kí ức tốt đẹp của bọn hắn về Kiếm Tu. Kiếm Tu là người thanh tịnh, không thích ồn ào nên bọn hắn cũng không thông báo cho bất kì ai biết, chỉ có mấy người Văn Trọng, Thương Dung, cùng một số bằng hữu tâm giao của Kiếm Tu đến chia buồn. Ngạc nhiên hơn cả là còn có sự xuất hiện của Hỏa Linh cùng Đa Bảo Đạo Nhân, mặc dù có một ít xung đột cùng Hỏa Linh nhưng dù sao bà ta cũng là sư muội của Kiếm Tu, hơn cả lại có vị sư tôn ngày trước tại Bích Du Cung đã lên tiếng giúp hắn đi cùng, nên hắn cũng không làm khó bà ta.

_Ta biết, có lẽ ngươi sẽ coi thường một sư tôn như ta...

Đạo Bảo chưa nói hết câu đã bị Hoàng Minh ngắt lời.

_Sư tôn, ngài đừng nói gì thêm nữa. Ta biết lúc đó quả thật ta rất nông nổi, xin cảm ơn ngài hôm đó đã ra mặt giúp ta, ta thực sự rất cảm kích.

Nhìn thái độ của Hoàng Minh, Đa Bảo hoàn toàn kinh ngạc. Mới mấy ngày trước hắn còn là một kẻ kiêu ngạo, cứng đầu nhưng giờ đây hắn đã hoàn toàn thay đổi, nhìn hắn có vẻ chín chắn hơn rất nhiều.

Sau khi an táng xong Kiếm Tu, Hoàng Minh cùng Tử Tân nhận được lời mời tới Bích Du Cung từ Thông Thiên Giáo Chủ. Cả hai đều vô cùng ngạc nhiên, không biết tại lần này Thông Thiên muốn bọn hắn tới để làm gì?

Theo chân Đa Bảo đi tới Bích Du Chính Điện, Hoàng Minh hoàn toàn kinh ngạc khi ở đó chỉ có duy nhất Thông Thiên đang ngồi trên bồ đoàn, những người khác cũng đang có mặt tại đây. Hoàng Minh nhìn về phía Vô Đương khiến bà ta cảm thấy không được tự nhiên, quay sang nơi khác.

_Chắc hẳn bây giờ ngươi vẫn còn rất giận ta?

Thông Thiên bất chợt lên tiếng.

_Lần trước là vì ta không hiểu chuyện, xin Thánh Nhân bỏ qua cho.

Hoàng Minh khiến tôn đáp. Điều này khiến cho Thông Thiên rất hài lòng, nếu như người này có thể tạm thời dẹp bỏ hận thù qua một bên, thì tương lai của hắn chắc chắn sẽ rộng mở.

_Các ngươi biết vì sao các ta gọi các ngươi đến đây hay không?

_Xin giáo chủ nói thẳng.

_Ta biết rằng trước nay các ngươi đều do Kiếm Tu chỉ dạy, nhưng giờ đây hẳn không còn nữa, nếu có thể các ngươi hãy tới Bích Du Cung, ta sẽ đích thân chỉ dạy cho các ngươi.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên trước đề nghị nói của Thông Thiên. Phải biết rằng đa số những người ở đây chỉ có tám người là Đa Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương, Triệu Công Minh cùng Tam Tiên là được đích thân Thông Thiên truyền thụ, những người khác chỉ được truyền thụ công pháp và tới Bích Du Cung nghe giảng đạo mà thôi. Đây quả thật là một lời đề nghị hết sức cảm động, bọn họ hận rằng tại sao cơ hội đó không tới lượt bọn họ cơ chứ.

Liếc nhìn Hoàng Minh, thấy hắn gật đầu, Tử Tân lúc này mới lên tiếng.

_Cảm ơn Thánh Nhân đã gia ân, nhưng ta là vua một nước, việc nước một ngày cũng không thể bỏ, nên đề nghị này ta xin đành từ chối.

_Ta cũng vậy, sau khi sư phụ ta mất, ta đã thề rằng, chỉ cần ta còn sống ta nhất định sẽ giúp sư huynh ta trị vì đất nước.

Tử Tân và Hoàng Minh từ chối, khiến mọi người xung quanh sửng sốt. Vô Đương vốn không ưa gì Hoàng Minh, lúc này tức giận lên tiếng.

_Hai tên các ngươi, được ban ân mà không biết hưởng, còn dám mở lời từ chối?

Nếu là Hoàng Minh trước kia, chắc chắn hắn sẽ lên tiếng mà phản pháo lại, nhưng giờ đây hắn đã khác rồi, suy nghĩ của hắn đã chín chắn hơn rất nhiều. Quay mặt đi giả vờ như không thấy Vô Đương, điều này khiến bà ta càng thêm tức giận.

_Vô Đương, không được vô lễ. Con quên phép tắc ở Chính Điện này rồi sao.

Thông Thiên quát lên. Vô Đương hoảng sợ, ngay lập tức lui xuống.

_Nếu như hai ngươi đã nói vậy thì cũng không sao. Đây là Bích Du Tiên Quyết cùng hai gốc dược thảo, ta sẽ truyền công pháp cho hai ngươi, cứ theo đó mà tu luyện.

Thông Thiên đưa tay lên, trong đầu Hoàng Minh và Tử Tân liền xuất hiện một đoạn công pháp mới lạ. Hoàng Minh cảm thấy điều này thật thần kì, chỉ cần Thông Thiên phát tay một cái, bọn hắn đã hoàn toàn nhớ được tất cả công pháp của Bích Du Tiên Quyết.

Có lẽ Tử Tân và Hoàng Minh đều không biết Bích Du Tiên Quyết quý đến nhường nào. Đó là tiên quyết mà chỉ tám đệ tử thân truyền của Thông Thiên mới được tu luyện, những người khác cũng chỉ được cấp cho một bộ Bích Du Chi Quyết mà thôi. Bọn họ thật không ngờ rằng Thông Thiên lại coi trọng hai người kia đến như vậy, bọn hắn có gì thua kém hai người kia cơ chứ?

Cáo biệt thông thiên, Hoàng Minh cùng Tử Tân trở về Triều Ca. Nắm chặt Bích Du Tiên Quyết trong tay, hắn mong rằng với thứ này hắn có thể nhanh chóng hấp thu được linh khí, trở thành tiên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Đóng kịch

Lời xin lỗi muộn màng đến từ chính tôi. Do thời gian qua đã quá tập trung vào việc đánh rank lol nên không động chạm gì tới việc viết truyện. Mình xin lỗi tới tất cả và cảm ơn các bạn đã ủng hộ trong thời gian qua.

Hôm sau, sự kiện tại Tế Lễ cũng được Từ Tân công cáo toàn thiên hạ. Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ cùng Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ mặc dù phạm tội phản nghịch nhưng lại không bị xử trảm mà được thả về quê nhà. Đổi lại việc đó, hai vùng Nam và Bắc phải giao nộp một phần ba lãnh thổ của mình cho Đại Thương, đền bù những thiệt hại tại Tế Lễ, hằng năm phải cống nạp gấp ba lần so với những năm trước. Điều này khiến cho Sùng Hầu Hổ cùng Ngạc Sùng Vũ hết sức vui mừng, mặc dù của cải và đất đai bị mất đi rất nhiều nhưng cái mạng vẫn là quan trọng hơn cả. Lúc này trong lòng cả hai đều ra sức chửi bới Vi Từ Khải, nếu không phải vì hắn thì hai người bọn họ sẽ không chịu thảm cảnh như vậy. Mặc dù Hoàng Minh cùng Từ Tân rất muốn băm vằm hai tên này ra cho hả dạ, nhưng vì cân nhắc tới đại cục, bọn hắn cũng đành kiềm nén trở lại.

Về phần chủ mưu là Vi Từ Khải. Hắn là huynh trưởng của vua, nhưng lại rắp tâm tạo phản, khiến người người phẫn nộ. Cả gia đình của Vi Từ Khải đều bị xử trảm, của cải và đất đai được triều đình thu hồi. Lúc nhận án tử, cả người Vi Từ Khải chết lặng, có lẽ hắn đã sai, sai khi tranh giành một thứ mà hắn vĩnh viễn không có được, để giờ đây cả gia đình phải chịu tội cùng hắn.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở cùng Tây Bá Hầu Cơ Xương có công trong việc giúp dẹp loạn phản tặc được ban thưởng châu báu cùng những tài liệu vũ khí tân kỳ. Đối với Khương Hoàn Sở và Cơ Xương, những vàng bạc châu báu kia thực sự không quan trọng bằng những tài liệu vũ khí đó đều là những thứ mà trước kia bọn họ chưa từng thấy qua bao giờ. Mặc dù biết Tây Kỳ là đối thủ lớn nhất của mình, nhưng Hoàng Minh vẫn đưa một ít tài liệu về vũ khí cho Cơ Xương. Những thứ này tuy đối với bọn họ là tân kỳ, nhưng với Đại Thương những thứ này đã quá lỗi thời, nếu so sánh với những thứ mà Thần Khí Phường đúng là một trời một vực mà.

Hoàng Phi Hổ, Khương Văn Hoán cùng các binh sĩ cũng được ban thưởng hậu hĩnh, lại tăng thêm viện trợ cho quân đội hàng tháng. Từ Tân cũng trích một phần quốc khố để bồi thường cho những gia đình có binh sĩ tử trận, còn lập một Đài Anh Hùng để chôn cất những binh sĩ đã ngã xuống vì đất nước. Điều này được rất nhiều người ủng hộ, ai cũng hết lời khen ngợi Thiên Tử anh minh, nhân ái.

Người dân Đại Thương đã chứng kiến một Quốc Sư hết lòng vì đất nước như thế nào. Khi quân ngoại xâm tới, Quốc Sư chính lãnh đạo quân lính chiến đấu đánh tan bọn chúng. Khi thiên tai, dịch bệnh cũng chính Quốc Sư là người không ngại gian khổ mà cứu giúp bọn họ. Những nơi bị yêu nghiệt hoành hành, Quốc Sư cũng đích thân tới mà trừ quỷ trừ tà, có những lần bị thương rất nặng nguy hiểm tới tính mạng nhưng ông vẫn không hề từ nan. Cái chết của Kiếm Tu khiến nhiều người xót thương, bọn họ đều ra sức chửi bới Vi Từ Khải, mặc dù phủ của Vi Từ Khải đã bị niêm phong nhưng hằng ngày vẫn có rất nhiều người dân tới đây ném trứng thối vào.

Trong một khách điểm...

_Này, người nghe tin gì chưa?

Một nam nhân trung niên lên tiếng.

_Việc gì a? Chẳng lẽ sắp có thiên tai?

Một người khác cười cười nói.

_Không a, là việc Đại Thương ta sắp có một Quốc Sư mới đó.

_A, việc này ta có nghe qua rồi. Hình như là một người rất trẻ đó a.

_Hừ, đúng vậy. Không biết hắn có tài cán gì mà có thể làm được Quốc Sư kia chứ, hắn có thể so sánh được với Kiếm Tu Quốc Sư hay sao?

Một người giọng bức tức nói.

_Chắc chắn là mấy tên đạo sĩ lừa đảo rồi, tu hành phải dựa vào thời gian, một người như hắn chắc chắn là không ra gì.

_Đúng vậy, đúng vậy...

Những người khác đều gật đầu đồng tình.

_Hắc, vậy là các vị không biết về vị Quốc Sư này rồi.

Một nam nhân nho nhã cầm quạt phe phẩy, tiếng nói của hắn dần thu hút sự chú ý của mọi người.

_Người huynh đệ, người biết chuyện gì hay sao. Mau nói cho chúng ta biết đi.

Những người khác đều tập trung nhìn về phía hắn.

_ Ân, được rồi, để ta nói cho các người nghe. Vị quốc sư này không phải là người tầm thường đâu. Ta có quen một vị Trung Đại Phu, hắn kể có một lần đi dự tiệc đã tận mắt nhìn thấy vị Quốc Sư này có thể một mình đánh thắng được Hoàng Phi Hồ cùng Khương Văn Hoán tướng quân đấy.

_ Sao cơ, điều người nói là thật. Hắn có thể một mình đánh bại hai vị mãnh tướng kia ư?

Những người khác kinh ngạc hết lên.

_ Hơn nữa còn là hai người một lúc a.

Nam nhân nho nhã nhẹ nhàng cười.

_ Thật sự là quá dũng mãnh a, không ngờ lại có thể cùng lúc đánh thắng được Hoàng Tướng Quân cùng Khương Tướng Quân.

_ Như vậy đã là gì, ta còn nghe nói pháp thuật của tân Quốc Sư cũng rất cao cường a.

Một người khác chen vào nói. Những người khác đều chăm chú lắng nghe.

_ Các người có biết vụ Tế Lễ vừa rồi hay không, ta tận mắt nhìn thấy tân Quốc Sư có thể dùng pháp thuật đã bại được rất nhiều tiên nhân khác đấy.

Mọi người xung quanh ồ lên.

_ Nếu nói như vậy thì quả thật hắn thật xứng đáng làm Quốc Sư của Đại Thương ta rồi. Không biết hắn là người như thế nào nhỉ.

_ Việc này thì ta biết đấy.

Nam nhân nho nhã gấp quạt lại, nhấp một ngụm trà và nói.

_ Tân Quốc Sư chính là đệ tử thứ hai của Kiếm Tu Quốc Sư, là sư đệ đồng môn của Thiên Tử đó a.

_ Thì ra là vậy a. Thiên Tử là đồ đệ của Kiếm Tu Quốc Sư, văn võ song toàn, hơn nữa lại yêu dân như con, mấy năm nay cuộc sống chúng ta sung sướng hơn đều là nhờ ngài cả, thật không ngờ bây giờ tân Quốc Sư cũng là đồ đệ của Kiếm Tu Quốc Sư.

_ Đúng vậy, đúng vậy, tất cả đều nhờ có công lao của Thiên Tử. Bây giờ lại còn có sư đệ của ngài ở bên thì chúng ta có thể yên tâm sinh sống được rồi.

Những người khác đều nhất thời đồng tình.

Hoàng Cung, Ngự Thư Phòng.

_ Hắc hắc, tân Quốc Sư a, xem ra tin đồn về người ngày càng nhiều đó a.

Từ Tân ngồi trên bàn, nhấp một ngụm trà, nhìn Hoàng Minh cười nói.

_ Hừ, thì sao, chẳng lẽ huynh ghen tị với danh tiếng của ta hay sao?

Hoàng Minh hừ mũi đáp. Hắn quyết định thay thế vào vị trí của Kiếm Tu để hoàn thành lời hứa với sư phụ của mình.

_ Hắc hắc, sư đệ, bây giờ người định sẽ làm gì tiếp theo.

_ Tạm thời chúng ta nên án binh bất động, ta nghĩ ta sẽ đi một thời gian để tập trung lực lượng, một ngày nào đó phải cho bọn người Xiển Giáo một bài học.

_ Nhưng người không biết pháp thuật, liệu người có thể đương đầu nổi với những tiên nhân khác hay không?

Từ Tân lo lắng hỏi.

Điều này Hoàng Minh cũng đã suy nghĩ rất nhiều lần nhưng vẫn không suy nghĩ được một cách vẹn toàn. Hắn biết ngoài kia có rất nhiều tiên nhân, không biết ai là bạn ai là thù, hơn nữa cũng không phải là đẳng cấp như Nhất Hoa có thể so bì được. Nếu hắn có thể lợi hại được như Từ Tân thì có lẽ... khoan đã, như Từ Tân ư? Hắn nở một nụ cười, ghé sát tai Từ Tân thì thầm.

Sáng hôm sau, ba người Hoàng Phi Yến đang ở Hậu Hoa Viên ngắm hoa thì được Từ Tân cho gọi vào Ngự Thư Phòng. Lúc đó cả ba đều đỏ mặt, nhớ lại hôm trước tên hôn quân kia dám ban ngày đuổi hết thị nữ cùng thái giám ra khỏi khu vực Ngự Thư Phòng để hành hạ cả ba người nàng, thực sự là điên rồ mà.

_ Phu quân, người cho gọi bọn ta đến đây có việc gì không.

Khương Văn Sắc lên tiếng. Từ trước tới nay Từ Tân đều không cho các nàng quá câu nệ nghi lễ với hắn, nhưng giờ hắn là Thiên Tử, chỉ trừ khi không có người ngoài các nàng mới có thể tự nhiên như thế, nếu không sẽ làm mất uy nghiêm của hắn.

_Ân, không có việc gì a, chỉ là nhớ các nàng nên gọi tới ngắm qua một chút a.

Đặt bút trên tay xuống, Từ Tân lúng túng đáp.

_Phu quân, hôm nay chàng làm sao vậy, bị đau ở đâu à?

Dương Cửu nhìn thấy Từ Tân có vẻ kì lạ, lo lắng lên tiếng.

_Không có gì đâu, ta chỉ hơi đau đầu về việc trong triều thôi.

Từ Tân xoa xoa thái dương, đáp.

Nghe tới đây, cả ba người đều sững lại một chút. Hoàng Phi Yến tiến lên che trước mặt Khương Văn Sắc cùng Dương Cửu, tay đặt trong tay áo, mỉm cười đáp.

_Phu quân chàng thật sự gọi chúng ta đến đây chỉ vì nhớ hay sao?

_Ân... chính là vậy a.

_Thật không có ý gì khác?

Hoàng Phi Yến liếm liếm đôi môi đỏ mọng, kiều mị nói.

_Không a, thực sự là ta chỉ muốn trông thấy các nàng thôi. Ta...

Từ Tân lắc đầu. Chưa kịp lên tiếng thì hắn đã bị khóa chặt bởi lam quang phát ra từ Huyền Thủy Châu trên tay Hoàng Phi Yến. Hoàng Phi Yến hừ lạnh nói.

_Hừ, ngươi tưởng có thể dễ lừa bọn ta như vậy ư? Nói mau người là ai, phu quân của chúng ta đâu.

_Ách, sư tẩu đừng nóng vội a, là đệ đây, đệ là Hoàng Minh đây.

Cảm nhận được sát khí trên người Hoàng Phi Yến, Hoàng Minh lập tức cầu xin.

_Hoàng Minh sư đệ? Ngươi tưởng ngươi có thể lừa được ta hay sao? Nếu không khai thật, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã sinh ra.

_Mẹ kiếp tên sư huynh nhà ngươi, mau ra đây cứu ta nhanh a, nếu không ta sẽ bị nương tử của ngươi giết đó.

Cảm thấy không khí như bị lam quang hút lấy, Hoàng Minh hét lên.

_Hắc hắc, sư đệ a, ngươi quả thật là một người diễn kịch tồi tệ đó.

Bên ngoài, Từ Tân đẩy cửa đi vào, mặt tươi cười nói.

_Phu quân, thực sự là chàng hay sao?

Nhìn thấy Từ Tân bước vào, ba người Hoàng Phi Yến liền tập trung chú ý vào hắn.

_Hắc hắc, Phi Yến nương tử a, chẳng lẽ lại phải để phu quân giúp nàng nhận biết?

Từ Tân bước tới cầm tay Hoàng Phi Yến khiến nàng mặt đỏ tới tận mang tai.

_Đừng a, bây giờ đang có người ngoài đó.

_Người ngoài? Nàng nói hắn?

Từ Tân đưa tay chỉ chỉ Hoàng Minh. Hoàng Phi Yến gật đầu đáp lại.

_Ha ha, hắn không phải là người ngoài đâu, hắn chính là Hoàng Minh đó.

Từ Tân cười lớn.

_Các ngươi... trước tiên thả... thả ta ra đã a...

Không khí dần dần bị hút lấy, Hoàng Minh khó khăn thở dốc nói ra.

_ Ân, xin lỗi sư đệ, là ta quên mất.

Hoàng Minh lên tiếng khiến Hoàng Phi Yến sực tỉnh. Nàng nhanh chóng giải trừ lam quang trên người hắn.

Ngồi xuống dưới đất, Hoàng Minh khó khăn hít thở, hắn oán trách nói.

_ Các người thật không có tình người a.

_ Sư đệ thực xin lỗi người, nhưng thực sự người là Tần sư đệ à? Tại sao lại giải trang thành phu quân của bọn ta làm gì? Hại bọn ta tưởng hắn xảy ra chuyện.

Nhìn khuôn mặt của Hoàng Minh, cả ba người Khương Văn Sắc đều vô cùng kinh ngạc. Nhưng bọn họ chỉ nghĩ là Hoàng Minh dùng thuật gì đó cả trang thành Tử Tần để lừa dối bọn họ.

_ Ha ha, đây chính là mặt thật của hắn đấy.

Từ Tần nhìn hình dáng khổ sở của Hoàng Minh, cười cười đáp.

_ Thực sự là như vậy a? Không thể nào được, tại sao lại giống phu quân chàng như vậy chứ?

Khương Văn Sắc sờ sờ mặt Hoàng Minh đến chán chê rồi mới lên tiếng đáp.

_ Việc này thì ngay đến ta lần đầu gặp hắn còn bất ngờ nữa là.

_ Quả thực rất giống a, như cùng một khuôn đúc ra vậy.

Dương Cửu cùng Hoàng Phi Yến cũng hiếu kì, tiến tới sờ sờ mặt Hoàng Minh, điều này khiến hắn cực kì khó chịu.

_ Các người sờ đã đủ chưa a.

_ Tần đệ, người đừng giận Phi Yến, muội ấy cũng vì quá lo lắng cho phu quân ta nên mới làm như vậy thôi.

Khương Văn Sắc lên tiếng khuyên giải hắn. Hắn cũng không tức giận gì Hoàng Phi Yến cả, người hắn đang muốn nhai đầu chính là tên sư huynh đang cười hi ha ở bên kia, rõ ràng là nói sẽ vào cứu ngay lập tức nhưng nhìn xem, hắn thê thảm như thế nào kia chứ.

_ Mà các nàng làm sao có thể nhận ra không phải là ta? Có phải vì yêu phu quân ta tới chết rồi hay không a.

Nhìn Hoàng Minh như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Từ Tần ngay lập tức lảng sang việc khác.

_ Ân, việc này cũng không phải là do sư đệ diễn quá tệ đâu.

Khương Văn Sắc đỡ Hoàng Minh dậy.

_ Đúng vậy, bởi vì đệ chưa đủ háo sắc như phu quân của ta.

Hoàng Phi Yến tỉnh ngộ nói xong ngay lập tức trốn phía sau hai người Khương Văn Sắc.

_ Phi Yến a, nha đầu nàng gần đây được yêu chiều nên càng ngày càng hư đúng không?

Từ Tần tiến tới, mặt dọa nạt.

_ Không có mà, thực sự là thiếp chỉ nói sự thật mà thôi.

Hoàng Phi Yến giọng nũng nịu nói. Hai người Khương Văn Sắc cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Từ Tần nghe xong cười ra nước mắt, không ngờ tiểu lão bà của mình trước mặt tên sư đệ kia lại nói mình như vậy, đáng giận hơn là hai người kia còn phụ họa theo, nhìn tên sư đệ đang khoát chỉ ôm bụng cười kia, Từ Tần thề tối nay phải cho ba nàng biết thế nào là háo sắc chân chính a. Hoàng Minh thì ôm bụng phì cười, hóa ra tên sư huynh này bề ngoài đạo mạo nho nhã như vậy lại là đại sắc lang a. Thật sự hắn chính là quên mất tên sư huynh kia là Trụ Vương háo sắc, cho dù bây giờ hắn không phải kẻ bị người đời căm ghét nhưng thực sự vẫn là sắc lang chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Trò chuyện cùng Cơ Xương

Sau sự việc tại Tế Lễ, Từ Tân đưa ra những chính sách mới nhắm vào các lộ chư hầu Nam và Bắc. Chính sách bao gồm

Thứ nhất, quân đội của các chư hầu ở hai vùng Nam và Bắc phải cắt giảm đi một phần ba, những binh sĩ đó sẽ đưa về vùng vừa phân tách ra cho Đại Thương để xây dựng và bảo vệ nơi đây. Vốn dĩ điều kiện của binh sĩ ở các lộ chu hầu không được tốt cho lắm, giờ đây được chiêu dụ sang Đại Thương với rất nhiều điều kiện tốt hơn, khiến cho hầu hết các binh sĩ đều tranh nhau để tới nơi đó, điều này khiến các chư hầu Nam Bắc rất đau đầu.

Thứ hai, Đại Thương cho phép cư dân ở những nơi khác tới định cư và sinh sống ở đây, tất nhiên điều kiện không hề thua kém con dân Đại Thương rời. Dân chúng ở các lộ chư hầu quanh năm cơ cực, lại bị bóc lột nặng nề, từ lâu đã sớm nghe về sự phồn thịnh của Đại Thương và những điều kiện hấp dẫn ở đó. Vì vậy sau khi tin tức này được ban bố ra, rất nhiều dân chúng ở hai vùng Nam Bắc lập tức đổ xô về đây. Mặc dù các chư hầu đã canh phòng cẩn mật, ra sắc lệnh trăm nếu ai dám bỏ trốn nhưng số người rời đi càng ngày càng nhiều và chưa thấy điểm dừng.

Thứ ba, Đại Thương lập một chi bộ bên trong hai vùng Nam Bắc để kiểm soát tình hình ở đây. Hằng tháng, các chư hầu phải báo cáo về kinh tế và chính trị cho những quan viên ở đây, nếu có gian dối phải chịu phạt nặng. Mặc dù điều này có vẻ hơi dư thừa vì trước giờ vẫn có những đội giám sát ngầm của Đại Thương được Từ Tân cài vào nhưng làm sao so sánh được với việc công khai giám sát như vậy được. Hoàng Minh đề xuất cho Phí Trọng làm trưởng vụ giám sát, tên béo này nhìn bề ngoài thì có vẻ là một tên vô dụng nhưng trong lĩnh vực này hẳn chính là số một, hơn nữa còn được hứa sẽ thăng chức lên làm chư hầu nếu làm tốt nhiệm vụ, điều này khiến tên béo cười híp cả mắt, thề sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình.

Mặc dù cả Từ Tân và Hoàng Minh cũng muốn đè ép cả hai vùng Tây và Đông nhưng vì công lao ở Tế Lễ nên đành phải tạm hoãn. Nhưng kì lạ là cả hai Khương Hoàn Sở và Cơ Xương đều làm theo quyết sách của Đại Thương với hai vùng Nam, Bắc. Tuy rất ngạc nhiên trước điều này nhưng cả hai đều thờ phào, nếu giảm được lực lượng của hai nơi này, coi như bớt đi một phần gánh nặng. Từ Tân ra chiếu chỉ cho phép hai vùng Đông và Tây cử người tới học tập tại Đại Thương, điều này khiến Khương Hoàn Sở và Cơ Xương cảm ơn rối rít. Những ngày ở đây bọn hắn đã thấy qua được sự phồn hoa và nhiều thứ mới lạ ở nơi đây, nếu như quan lại của bọn họ có thể học tập ở Đại Thương sau đó về giảng dạy lại thì còn gì bằng. Mặc dù việc này giống như nuôi hổ trong nhà, nhưng Hoàng Minh không cảm thấy như vậy, đây coi như là có qua có lại, hơn nữa nếu như gia ân cho bọn họ, không biết chừng có thể giúp giữ được mối quan hệ bền lâu.

Những ngày này, Khương Văn Sắc luôn ở bên cạnh phụ thân, điều này khiến cho tên sắc lang Từ Tư đau buồn không thôi. Mất đi một người chịu trận cùng, hai người Dương Cửu và Hoàng Phi Yến bị Từ Tân dạy dỗ đến vô lực. Hoàng Phi Yến từ nhỏ đã luyện võ và tiên thuật còn đỡ, Dương Cửu thể chất yếu đuối, mặc dù đã đạt tới Trúc Cơ Trung Kỳ nhưng vẫn bị tên kia không thương hoa tiếc ngọc mấy lần làm cho nàng phải nằm liệt trên giường. Phải tới khi Khương Văn Hoán rời khỏi Triều Ca, hai nàng mới thấy bớt đi được một phần gánh nặng. Nhưng phụ tử lại chia ly, Khương Văn Sắc khóc đến hai mắt đỏ hoe, Từ Tân thấy vậy cũng không nở dạy dỗ nàng, cuối cùng hai người Dương Cửu và Hoàng Phi Yến vẫn tiếp tục chịu trận.

Tối hôm đó, Hoàng Minh cảm thấy buồn chán, hắn tìm tới một bờ hồ ngồi uống rượu. Nơi đây thật bình yên, trong không trung chỉ có xi xào của những ngọn cỏ khẽ lay động trong gió, mặt hồ tĩnh lặng không một gợn sóng, không một ánh đèn, chỉ có ánh trăng là nguồn sáng duy nhất nơi đây, nhưng vì vậy, khung cảnh bình yên ở đây khiến tâm hồn hắn trở nên thư thái hơn. Đây là nơi trước kia Kiếm Tu thường hay dẫn hắn tới khi hắn cảm thấy chán nản, vẫn khung cảnh cũ, vẫn chén rượu trên tay, nhưng giờ đây không còn sự phụ nữa.

_Tân Quốc Sư, tại sao lại có nhã hứng ra đây ngoài uống rượu một mình vậy?

Một âm thanh vang lên sau lưng, Hoàng Minh trở về thực tại. Hắn vô cùng ngạc nhiên khi người tới lại chính là Cơ Xương.

_Tây Bá Hầu đêm hôm sao lại một mình ra đây, chẳng lẽ lại có nhã hứng uống rượu ngắm trăng giống ta hay sao.

_Ta có thể ngồi ở đây.

Cơ Xương vuốt cằm râu, mỉm cười đáp.

_Àn, thật là vinh hạnh cho ta a. Mời ngài.

Hoàng Minh tiếu ý đáp, mặc dù hắn không biết cuối cùng là Cơ Xương có ý đồ gì, nhưng hắn không thể thể hiện địch ý với lão được, dù sao bây giờ Đại Thương với Tây Kỳ vẫn là bằng hữu. Hắn rót một chén rượu, đưa tới trước mặt Cơ Xương.

_Đa tạ Tân Quốc Sư. Khả... rượu ngon.

Cầm chén rượu Hoàng Minh đưa tới, Cơ Xương ngửa cổ uống cạn.

_Thật không ngờ Tân Quốc Sư lại có một loại hảo tửu như vậy, thật khiến ta ghen tị.

Cơ Xương có sở thích uống rượu, lão từ khắp nơi sưu tập rất nhiều loại rượu, nhưng đây là lần đầu tiên lão được nếm loại rượu ngon đến như thế.

_Đây đều là rượu do chính tay ta làm, nếu như Tây Bá Hầu thích, ta nhất định sẽ dâng cho ngài vài vò rượu để dùng.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp. Với những loại rượu ở thời đại này, quả thực với hắn là rất tệ, còn thua xa Rượu Gạo Việt Nam nữa. Chính vì vậy hắn dùng trí nhớ của mình khi xem những hướng dẫn làm rượu trên mạng để làm lại, kết quả khiến cho Kiếm Tu và Từ Tân yêu thích không thôi.

_Vậy thực sự phải cảm tạ Tân Quốc Sư rồi.

Nghe Hoàng Minh nói, Cơ Xương cảm thấy vui mừng. Loại hảo tửu này thực sự là thiên hạ đệ nhất, mặc dù chỉ là được biểu vài vò, nhưng như vậy đối với lão là đủ rồi.

_ Chẳng hay Tây Bá Hầu tại sao lại có nhã hứng ra nơi vắng vẻ này vậy.

_ Nơi này là nơi mà bằng hữu trước kia của ta rất thích, ta muốn ra đây để tưởng nhớ về người đó.

Nhấp một ngụm rượu, Cơ Xương giọng bi ai đáp.

_ Thì ra là như vậy, thật không biết là ai có thể làm Tây Bá Hầu có thể nhớ đến như vậy, hẳn là một mối tình lãng mạn a.

Hoàng Minh hài hước nói.

_ A, nếu nói sự phụ của ngài là nữ nhân, ta sợ hẳn sẽ tìm ngài báo mộng đó.

Phụt, nghe xong câu này, Hoàng Minh phun ra toàn bộ chỗ rượu trong miệng. Mẹ kiếp, cứ tưởng lão già này nhớ nhưng cô nương nào, hóa ra là vì sự phụ hẳn mà tới đây. Nghĩ cũng đúng, nơi này ngoài sự phụ hẳn, cùng sự huynh đệ hẳn thì rất ít người tới đây. Nhưng lão già này thực sự là bằng hữu thân thiết của sự phụ hẳn hay sao. Một người là bá chủ Tây Kỳ với mối thâm thù giết cha, một người là Quốc Sư Đại Thương, hai người này sao có thể là bằng hữu được chứ.

_ Ngài thực sự là bằng hữu của sự phụ ta?

Hoàng Minh vẫn chưa hết ngạc nhiên.

_ Đúng vậy, nhưng nói đúng hơn là hẳn giống như sự phụ của ta hơn.

Nghe tới đây, Hoàng Minh vô cùng tò mò. Nếu đúng như Cơ Xương nói, vậy hóa ra hẳn mới chính là đại sự huynh hay sao?

_ Việc này phải kể lại lúc ta còn trẻ. Ta cũng đã từng có chí muốn ngao du khắp nơi, mặc dù phụ thân ngăn cản nhưng ta nhất quyết không từ bỏ. Có một lần ta bị yêu quái bắt được, cũng nhờ chính sự phụ người mà ta được sống sót.

Nhấp một ngụm rượu, Cơ Xương lại nói tiếp.

_ Mặc dù chỉ hơn ta vài tuổi nhưng ở hẳn có một tố chất mà ta không có được. Hẳn tài giỏi, lại có tinh thần nghĩa hiệp, đi tới đâu hẳn cũng được rất nhiều người quý mến, đôi lúc ta cũng thấy rất ghen tị với hẳn.

Hoàng Minh gật gù đầu, quả thực là rất giống với tính cách Kiếm Tu, hơn nữa nhìn sự phụ hẳn bây giờ trông vẫn rất phong độ, chắc chắn lúc trước là một phong lưu đạo sĩ rồi a.

_ Khi đi ngao du cùng hẳn, ta học được rất nhiều điều bổ ích. Ta cũng muốn được như hẳn, cứu giúp người khác, vì vậy ta trở về quê hương, quyết tâm trở thành người đứng đầu Tây Kỳ, để có thể hoàn thành tâm nguyện. Ta luôn muốn thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với Đại Thương, nhưng trời không cho ta như ý, Đế Ất đã sát hại phụ thân của ta.

Nói đến đây, bàn tay của Cơ Xương run lên, nắm chặt lại.

_ Lúc đó, ta còn trẻ, lửa giận bùng lên, ta đã cầm quân để tìm Đế Ất hỏi tội. Con giận làm mờ mắt, ta quên đi rằng ta muốn trở thành người đứng đầu Tây Kỳ là để cứu giúp người dân, chứ không phải kéo họ vào chiến tranh. Nhưng rồi, Kiếm Tu đến, hẳn giúp ta nhận ra rằng việc ta làm là hoàn toàn sai lầm, rất nhiều người đã ngã xuống, việc báo thù của ta chỉ đem tới đau thương cho nhiều người khác mà thôi. Ấy vậy mà lúc đó, trong cơn nóng giận ta đã chém hai nhát vào ngực hẳn.

Hoàng Minh cảm thấy cực kì kinh ngạc. Lúc trước hẳn đã từng thấy qua hai vết sẹo dài trước ngực Kiếm Tu, hẳn có hỏi qua nhưng Kiếm Tu chỉ cười và đáp rằng: "đó là minh chứng của tình bằng hữu của ta". Bây giờ hẳn mới hiểu, vết thương này với Kiếm Tu không phải là nỗi đau, mà là niềm vui khi giúp bằng hữu của mình.

_ Thật không ngờ giữa ngài và sự phụ của ta lại có một câu chuyện như vậy. Trước giờ ta vẫn tưởng...

Hoàng Minh định nói ra, nhưng rất may hẳn kịp dừng lại.

_ Ngài vẫn tưởng ta vẫn còn nuôi mối thù giết cha hay sao? Ha ha, những việc đó ta đã chôn vào quá khứ rồi. Kiếm Tu giúp ta nhận ra báo thù chỉ dẫn tới đau thương thêm mà thôi, hơn cả bây giờ Đế Ất cũng không còn nữa, ta tại sao lại có thể có địch ý với Đại Thương được.

Hoàng Minh cảm thấy ngượng ngùng. Quả đúng là Cơ Xương, không ngờ lại có thể nhìn thấu suy nghĩ của hẳn như vậy.

_ Ngài yên tâm, ta có được ngày hôm nay đều nhờ sự phụ của ngài. Tâm nguyện của hẳn cũng chính là tâm nguyện của ta, khi hẳn mất ta đã thề rằng, sẽ hỗ trợ hết mình vì Đại Thương.

Cơ Xương hùng hồn đáp. Điều này khiến cho Hoàng Minh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nhìn ánh mắt của Cơ Xương, hẳn biết đây chính là cảm xúc

thật của lão. Hắn vốn tưởng rằng Cơ Xương luôn luôn muốn tìm cơ hội để tấn công Đại Thương trả thù cho phụ thân, nhưng không ngờ hắn lại lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử. Cơ Xương quả thực xứng với hai chữ "thánh hiền".

_Trước giờ ta vẫn luôn nghĩ những điều không tốt về ngài. Ta thực sự có lỗi.

Hoàng Minh chấp tay, hướng về phía Cơ Xương tạ tội.

_Tần Quốc Sư không nên làm thế, thực sự người không biết không có tội. Ta với sư phụ ngài dù sao cũng là bằng hữu, ngài dù sao cũng là đệ tử của hắn, nếu không chê cứ gọi ta hai tiếng Cơ thúc.

Cơ Xương đỡ Hoàng Minh, cười cười nói.

_Như vậy thì còn gì bằng, Cơ thúc thúc, xin nhận của ta một lạy.

Hoàng Minh đang định quỳ xuống thì lại được Cơ Xương đỡ dậy.

_Đừng như vậy, nam nhân dưới chân có vàng, đừng nên quỳ lung tung. Như vậy đi, nếu như muốn thì người có thể tặng ta thêm vài vò rượu nữa được hay không.

Hoàng Minh phì cười, thật là một lão già cơ hội a. Nhưng dù vậy, hắn biết Cơ Xương cũng chỉ muốn xua đi mây đen trong lòng hắn. Hắn giả bộ đau lòng đáp lại.

_Ây, thật sự là một vị sư thúc cơ hội a. Sư thúc ngài có biết để làm ra được thứ rượu này ta phải tốn rất nhiều công sức hay không. Đã vậy còn đòi thêm vài vò nữa, thật muốn lấy mạng ta mà.

Hoàng Minh nói xong, cả hai nhất thời cười vang, không khí tĩnh lặng xung quanh bị phá vỡ bởi tiếng cười của hai người, nâng chén, họ uống tới tận đêm khuya.

Ở tại một bìa rừng vắng vẻ, cách xa Triều ca.

_Sư đệ, người thực sự tha cho ta sao?

Vi Tử Khải thân thể tiều tụy, khuôn mặt tái nhợt đi rất nhiều, mấy hôm nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hắn rất hối hận, hắn ước mình không làm điều ngu ngốc như vậy. Nhưng điều đó là không thể, sáng ngày mai hắn cùng gia đình sẽ bị xử trảm. Trong cơn tuyệt vọng, Vi Tử Khải được một toán lính dẫn đi, hắn biết rằng mạng của hắn đã tận. Nhưng rồi hắn nhận ra, toán lính dẫn hắn đi không phải là pháp trường mà là một nơi rất xa Triều Ca, hắn nhìn thấy gia đình của hắn cũng ở đó, hắn vô cùng kinh ngạc. Một chiếc xe ngựa đi tới thu hút sự chú ý của tất cả, người bước xuống chính là Tử Tân.

_Sư huynh, mặc dù huynh phụ ta, nhưng vì tình nghĩa huynh đệ ruột thịt, ta không thể nào nhẫn tâm làm vậy được. Huynh đi đi, ta sẽ để lại cho gia đình huynh một ít tùy tùng cũng vàng bạc và lương thực. Hi vọng huynh sẽ sống một cuộc sống có ý nghĩa. Ta với huynh từ này đoạn nghĩa.

Tử Tân không dám nhìn mặt Vi Tử Khải. Hắn biết mình làm như vậy đã là rất nương tay rồi. Mặc dù Vi Tử Khải trước giờ không ưa gì hắn, lại có ý mưu phản, nhưng Tử Tân không thể xuống tay được, hắn chỉ làm được như thế này thôi.

_Sư đệ ta sai rồi...

Vi Tử Khải khóc như một đứa trẻ, hắn quỳ xuống, đầu liên tục đập dưới đất, máu tươi bắt đầu tuôn ra. Nhìn cảnh này Tử Tân cảm thấy đau lòng.

_Đại huynh, việc hôm nay ta chỉ giúp huynh tới như vậy thôi. Hi vọng huynh biết suy nghĩ mà sống một cuộc sống tốt hơn. Cũng không còn sớm nữa, huynh mau đi đi, nếu không có người bắt gặp sẽ phiền to đấy.

Nói rồi Tử Tân quay lưng đi.

Nhìn bóng lưng Tử Tân rời đi, Vi Tử Khải hướng về phía đó dập đầu ba cái. Rồi đứng dậy mang theo gia đình rời đi. Nhưng trong lòng hắn thề rằng, sẽ có một ngày hắn sẽ trả lại hết cho Tử Tân.

Trong đêm, ánh trăng chiếu xuống soi sáng khắp nhân gian. Hai con người, một khuôn mặt nhưng hai tâm trạng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Na Tra gặp nguy

Phu quân, chàng vẫn chưa ngủ hay sao?

Khương Văn Sắc nhìn thân hình cô độc của Từ Tân đang ngồi tựa vào song cửa, trong lòng cũng cảm thấy buồn bã, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Từ Tân, nâng khoác áo bào lên vai hắn, dịu dàng lên tiếng.

_ Văn Sắc, giờ này nàng vẫn chưa ngủ hay sao.

Nhìn thấy Văn Sắc đứng kế bên, Từ Tân ngạc nhiên hỏi. Phải biết rằng vì việc hắn lén lút đưa gia đình Vi Từ Khai rời khỏi Triều Ca nên hắn phải thức dậy từ canh bốn rồi.

_ Là thiếp thấy chàng vẫn chưa về nên mới ra đây đứng chờ, không ngờ chàng lại một mình uống rượu ở đây.

_ Thật vất vả cho nàng rồi.

Kéo Khương Văn Sắc vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gò má ửng hồng của nàng, Từ Tân lên tiếng.

_ Không sao đâu, là việc thiếp nên làm mà. Chàng tại sao đêm hôm như vậy lại rời cung như vậy chứ, chẳng lẽ là vì việc của đại...

Khương Văn Sắc vừa định nói hết câu liền dừng lại. Nàng suýt quên mất rằng Vi Từ Khai đã phạm tội phản nghịch. Nhìn thấy biểu hiện của Khương Văn Sắc như vậy, Từ Tân véo má nàng, dịu dàng cười.

_ Nàng tại sao lại phải e dè như vậy chứ. Ta đã nói rồi, dù ta bên ngoài có là Thiên Tử, nhưng khi ở cùng các nàng chỉ có phu quân của các nàng mà thôi.

_ Ân, là ta sợ chàng buồn.

_ Nha đầu ngốc a, việc đã qua rồi hãy cho qua đi. Ta thả hắn đi coi như đã giữ trọn lời hứa với phụ vương, hi vọng hắn sẽ trân trọng cuộc sống của mình.

_ Chàng yên tâm, ta tin chắc đại ca hắn sẽ không làm đường lạc lối nữa đâu.

_ Ta cũng hi vọng là vậy. À mà Dương Cửu và Phi Yến đâu, tại sao chỉ có mình nàng ở đây.

Từ Tân nhìn xung quanh, xác định không còn ai liền lên tiếng hỏi Khương Văn Sắc. Phải biết với tính cách của hai nha đầu kia, Khương Văn Sắc mà ở đây thì chắc chắn hai nàng không dám đi ngủ. Không phải bởi vì hai nàng e sợ Khương Văn Sắc mà là hai nàng rất kính trọng vị đại tỷ này.

_ Thật ra hai muội ấy cũng rất muốn cùng ta đợi chàng, nhưng một quá lại thiếp đi rồi.

_ Hai nha đầu kia cũng thật là, tại sao lại để mình nàng ở đây như vậy chứ, ngày mai ta nhất định phải phạt thật nặng mới được.

_ Hừ, không phải là bởi vì sắc lang chàng hành hạ hai muội ấy tới mức chết đi sống lại hay sao? Hại ta phải đưa hai muội ấy về giường ngủ, mệt chết đi.

Khương Văn Sắc đắm đắm bả vai mình, u oán nói. Bởi vì tên phu quân sắc lang kia muốn hàng đêm dễ bề hành sự nên bố trí một căn lầu riêng, ở đây chỉ có ba người nàng và hắn, ngoài ra không có bất cứ thị nữ hay thái giám nào cả. Vì vậy với thể chất yếu đuối của bản thân, việc đỡ hai vị ti muội kia về giường khiến cho hai vai nàng mỏi nhừ.

_ Văn Sắc, cảm ơn nàng rất nhiều.

Từ Tân ôm lấy Khương Văn Sắc, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho nàng.

_ Ta là nương tử của chàng, mãi vẫn là vậy, tại sao lại phải cảm ơn ta kia chứ.

Khương Văn Sắc dịu dàng đáp, nhưng nàng nhận thấy đôi bàn tay nóng bỏng trên vai kia đang dần trượt xuống phía dưới. Giật mình, nàng quay người lại, hai tay ôm trước ngực.

_ Hắc hắc, Văn Sắc a, mấy hôm nay có biết phu quân ta nhớ nàng lắm không. Dương Cửu và Phi Yến phải gồng mình thay thế nàng đó a, hôm nay nàng phải làm gì đó báo đáp cho hai nàng ấy a.

Từ Tân cười dâm đãng. Khương Văn Sắc còn chưa kịp nói gì đã bị hắn ôm chặt lấy, đôi môi kiều diễm đã bị hắn chiếm lấy. Quần áo nàng từ từ rơi xuống sàn, ngọn gió thổi xua đi ánh sáng từ những ngọn nến, chỉ còn ánh trăng chiếu lên thân thể bạch ngọc, một đêm xuân sắc lại tới.

Sáng hôm sau, cả triều đình được một phen náo loạn. Thiên Tử hai mắt thâm quầng, liên tục gật gù trong buổi chiều, Hoàng Hậu thì lại cáo bệnh không thể lên triều, đến ngay cả Tân Quốc Sư cũng cáo bệnh không tới, điều này quả thực bất thường. Tất cả mọi người đều đoán già đoán non, phải chăng có người hạ độc?

_ Bệ hạ, ngài thấy trong người thế nào?

Thương Dung thấy tình hình như vậy liền lên tiếng. Bây giờ trong triều, Kiểm Tu Quốc Sư thì qua đời, Văn Thái Sư thì bị trọng thương phải tịnh dưỡng, chỉ còn có mình lão phụ giúp Thiên Tử.

_ Ta không sao, chỉ là thiếu ngủ một chút thôi, các khanh có gì bẩm báo cứ đem lên đây, nếu không thì bãi triều.

Từ Tân ngập dài nói.

Nhìn thấy Thiên Từ như vậy ai cũng biết là người hạ lệnh trực khách, nên chả có ai dám liều mạng mà vuốt đuôi cộp cả. Buổi chiều kết thúc, Từ Tân nhanh chóng về phòng lăn ra ngủ. Dương Cửu cùng Hoàng Phi Yên thì phì cười, cả hai nàng lúc sáng sớm nghe được âm thanh lạ thì thức dậy, đi tới mới biết là tên sắc lang kia đang hành lạc với Khương đại tì, cuối cùng hại cho tì ấy bây giờ vô lực nằm trên giường.

Còn về Hoàng Minh, đêm qua hắn cùng Cơ Xương về phủ uống say tới sáng, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Một tuần sau, Cơ Xương cũng rời khỏi Triều Ca. Mấy ngày này, Hoàng Minh đã học hỏi được rất nhiều điều bổ ích từ Cơ Xương, từ cách đối nhân xử thế cho đến binh pháp, thật sự rất xứng với hai chữ "thánh hiền". Từ Tân sau khi nghe Hoàng Minh kể lại cũng gọi hai tiếng Cơ thúc khiến lão rất vui. Trước khi đi lão hứa sẽ trợ giúp Đại Thương hết mức có thể và cũng không quên vợ vết rất nhiều rượu của Hoàng Minh khiến cả hắn cùng Từ Tân đều đau lòng không thôi. Ấy, bỏ đi, dù sao cũng gọi lão bằng hai tiếng thúc thúc rồi, nhiều đó cũng không đáng là bao, hơn cả nếu cứ như vậy đối thủ lớn nhất của Đại Thương sẽ bị loại bỏ, khiến cho Hoàng Minh yên tâm hơn rất nhiều. Bây giờ dân tâm bọn hắn đã nắm trong tay, phương Bắc và Nam đều bị hạn chế tối đa, lại thêm sự ủng hộ của Cơ Xương và Khương Hoàn Sở, việc này thật sự là quá thuận lợi rồi.

Một hôm đang tập luyện ở trong vườn, Hoàng Minh được gia đình trong nhà thông báo có hai cô nương xinh đẹp nói muốn tìm hắn. Hắn suy nghĩ rất nhiều lần xem hai vị cô nương kia là ai, chẳng lẽ nói có người ái mộ danh tiếng Quốc Sư của hắn nên tới đây? Hắc hắc, có khi chính là vì vậy rồi a, tự YY trong lòng bản thân tuyệt tới mức nào, Hoàng Minh nhanh chóng chạy tới phía cổng lớn. Nhưng hắn vừa tới nơi đã nghe một tiếng quát tháo quen thuộc.

_ Mau kêu hắn lăn ra đây cho bản cô nương, có biết ta đợi bao nhiêu lâu rồi không?

Vừa nghe thấy tiếng quát tháo đó, Hoàng Minh cảm thấy buồn cười, nha đầu kia tới giờ vẫn vậy a. Đi tới nơi, nhìn chủ nhân của tiếng quát đó, hắn nhanh đi lại, giọng nịnh nọt hướng vị tiểu cô nương xinh đẹp kia.

_ Ấy da, con gió quý nào lại đưa Đặng đại tiểu thư tới tệt xá của ta a, thật là vinh hạnh a.

Đặng Thiên Ngọc hừ mũi ra vẻ tức giận.

_ Ấy da, là ai dám làm Đặng đại tiểu thư xinh đẹp đáng yêu giận vậy a, ta nhất định sẽ tìm hắn tính tội.

_ Hừ, chẳng phải kẻ đó là người hay sao, ta tới đây rất lâu rồi mà người mới mò ra a.

Hoàng Minh cảm thấy oan uổng, hắn nghe gia đình thông báo xong liền chạy ra đây, ngay cả y phục còn chưa thay, vậy mà nha đầu này dám nói là chờ rất lâu. Nhưng dù vậy hắn cũng không muốn chọc vào tiểu ma nữ này, nhẹ nhàng nịnh nọt.

_ Đặng đại tiểu thư bớt giận a, nếu giận sẽ ảnh hưởng tới nhan sắc đó, sẽ rất mau già đi đó.

_ Hừ có mà là người ấy xấu, người già ấy, bản cô nương không thèm so đo với người.

Đặng Thiên Ngọc hừ mũi, quay sang nơi khác.

_ Tần ca ca a, có phải lâu ngày không gặp nên huynh quên ta hay không, lại chỉ chú ý tới một mình Thiên Ngọc muội muội, thật làm ta đau lòng đó.

Nữ nhân bên cạnh Đặng Thiên Ngọc lên tiếng, Hoàng Minh lúc này mới chú ý tới nàng. Nữ nhân này mặc một bộ quần áo màu xanh lam, cả người đáng uyển chuyển thướt tha, mặc dù chiếc ô trên tay nàng như che hết một nửa khuôn mặt, nhưng Hoàng Minh chắc chắn rằng, đây chính là một đại mỹ nhân. Thanh y cô nương này đi cùng Đặng Thiên Ngọc chắc hẳn là sư tì của nha đầu đó, nhưng mà nàng lại nhận biết mình, điều này khiến Hoàng Minh đau đầu. Hắn không dám nói bừa, từ tốn nói.

_ Thực sự tại hạ thời gian gần đây bận rất nhiều việc nên trí nhớ không được tốt lắm, cô nương có thể giúp ta được hay không.

Nghe Hoàng Minh nói, thiếu nữ khúc khích cười, nàng hạ cây dù xuống, hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

_ Tần ca ca, đến cả Thanh Thanh mà huynh cũng quên, ta thực không thiết sống nữa mà.

Nhìn Thanh Thanh cười, Hoàng Minh đơ người vài giây. Hắn thật không ngờ chỉ một thời gian không gặp mà Thanh Thanh ngày càng trở nên thành thực như vậy.

_ Tì thấy chưa, ta đã nói với tì rồi. Trông kia, tên háo sắc này vừa trông thấy tì đã như vậy rồi, còn không cho cả chúng ta vào nhà kia.

Đặng Thiên Ngọc nhìn vẻ mặt của Hoàng Minh nhìn Thanh Thanh hoàn toàn khác xa so với lúc hắn trông thấy mình. Tức giận đá hắn một cước, nàng bước vào bên trong như là nhà của mình.

Vừa ngồi xuống ghế, Hoàng Minh cảm thấy buồn cười. Nha đầu kia xem phủ của hắn như nhà của mình rồi a, vừa vào là đặt mông ngồi ngay ghế chủ nhà, đã vậy còn sai nha hoàn mang rất nhiều đồ ăn thức uống lên cho nàng, khiến cho bọn họ không biết phải làm nào.

_ Thiên Ngọc muội muội càng ngày càng xinh đẹp ra a.

Nhìn đáng vẻ bức dọc của tiểu ma nữ, Hoàng Minh biết nếu không làm cho nàng nguôi giận, hậu quả ắt sẽ khó lường được.

_Hừ, có mà ngươi chỉ chú ý tới Thanh tỷ ấy.

Trực tiếp không thèm nhìn Hoàng Minh, Đặng Thiên Ngọc ngấu nghiến miếng bánh trên miệng như đang cắn hấn vậy.

_A, đây là bánh gì vậy, thật sự rất thơm ngon a.

Đặng Thiên Ngọc vì bức tức mà cho nguyên cái bánh vào miệng, nhưng nàng nhận ra rằng cái bánh này là lần đầu tiên nàng được thưởng thức qua. Vị của nó rất ngon, hơn nữa lại rất mềm và mịn.

_Đây gọi là bánh bông lan, là do ta nghĩ ra đó, nếu muội thích ta sẽ tặng cho muội thật nhiều để muội có thể ăn thỏa thích.

Hoàng Minh không xấu hổ tự nhận công lao của mình, thật xin lỗi người sáng tạo ra bánh bông lan, nhưng kệ đi, dù sao thời này vẫn chưa có loại bánh này, nếu vậy thì có khi hấn là người sáng tạo ra bánh bông lan cũng nên.

Lời Hoàng Minh nói ra khiến cho Đặng Thiên Ngọc cảm thấy rất vui. Thứ bánh mới lạ này rất ngon, nàng thật sự muốn thưởng thức nhiều hơn nữa a.

_Thật không ngờ Tần ca ca lại có nhã hứng vào bếp như vậy, thật sự là khiến muội muội ngưỡng mộ.

Nhấp một ngụm trà Thanh Thanh lên tiếng nói.

_A, trà này thật sự rất ngon a.

Thanh Thanh cảm thấy kinh ngạc, vị của tách trà này rất thanh và mát, thậm chí hơn hấn tiên trà mà nàng đã thưởng thức ở chỗ sư phụ Đặng Thiên Ngọc.

_Thật sự rất ngon sao, muội cũng muốn thử.

Nghe Thanh Thanh nói, Đặng Thiên Ngọc liền bung tách trà uống, nhưng nàng ngay lập tức phun ra, miệng phì phì.

_Vẫn đắng ngắt, cái thứ này thực sự là không ưa nổi.

Nhìn Đặng Thiên Ngọc, cả Hoàng Minh và Thanh Thanh đều phì cười, nha đầu này hảo ngọt như vậy thật ghét trà cũng không có gì quá a.

_À đúng rồi, tại sao hai muội lại biết ta ở đây?

Nhấp một ngụm trà, Hoàng Minh mới sực nhớ ra là lúc chia tay thì mình vẫn chưa làm Quốc Sư.

_Kể ra cũng rất gian nan đó. Vốn muốn đi tìm Phi Yến tỷ nhưng mấy tên thị vệ chết bầm lại không cho chúng ta vào, nên mới phải đi tìm huynh.

Nghe Đặng Thiên Ngọc kể, Hoàng Minh dờ khóc dờ cười. Hóa ra vì không thể gặp được Hoàng Phi Yến nên nha đầu này mới tìm mình a.

_Vậy tại sao muội lại biết ta ở đây?

_Ta tóm đại một tên qua đường, hỏi biết nơi ở của một tên đeo mặt nạ kì quái ở đâu không? Mặc dù lúc đầu hấn không nói nhưng cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn với bản cô nương a. Lại còn đích thân dẫn ta tới đây đó.

_Thì ra là như vậy a.

Nhìn đáng vẻ của tiểu nha đầu Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh phì cười. Thật không ngờ nha đầu này lại bá đạo vậy, tên kia chắc bị nha đầu này cho một trận mới có thể thành thật như vậy. Nhưng hấn thật không ngờ, đặc điểm nhận dạng của mình lại dễ như vậy. Ày, còn đâu khuôn mặt anh tuấn của ta a.

_Nhưng quả thực không ngờ huynh lại trở thành quốc sư, thực sự rất giỏi a.

Thanh Thanh ním cười lên tiếng.

_Hừ, chắc chắn là nhờ cậy cái tên Thiên Tử kia rồi.

Hoàng Minh đang muốn phản pháo lại thì gia đình bên ngoài vào thông báo có thư từ ái Trần Đường. Một cỗ dự cảm không hay xuất hiện trong người Hoàng Minh, hấn vội vàng mở bức thư ra, trong thư chỉ vền vẹn mấy chữ: "Na Tra gặp nguy, xin Quốc Sư cứu giúp".

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tới Trần Đường Quan

Nhận được bức thư vồn vẹn chỉ có mấy chữ này, Hoàng Minh cảm thấy đứng ngồi không yên. Mẹ kiếp, tên Lý Tịnh này tại sao không nói rõ ra là có chuyện gì kia chứ. Hắn nhớ lại trong nguyên tác, hai lần Na Tra nghịch ngợm nguy hiểm chỉ có lúc bắn Xuyên Vân Tiên và rút gân của Ngao Bính. Xuyên Vân Tiên thì đã bắn hắn rồi, vậy chẳng lẽ là chuyện của Ngao Bính, nếu vậy thì tính mạng của Na Tra đang cực kì nguy hiểm. Hắn tóm cổ áo của tên đưa tin, hét lớn, cả người hắn tỏa ra sát khí ngập trời.

_Nói mau, rốt cuộc Na Tra xảy ra chuyện gì?

_Xin Quốc Sư tha mạng... xin tha mạng cho ta... ta còn mẹ già con thơ ở nhà.

Nhận thấy tâm trạng của Hoàng Minh, tên đưa tin cảm thấy sợ hãi, hắn run run liên tục xin tha mạng.

_Tần ca ca, huynh bình tĩnh nghe vị đây nói một chút được không? Muội biết huynh lo lắng cho Na Tra, nhưng huynh cũng đừng nôn nóng như muốn giết người như vậy.

Thanh Thanh tiến lên giữ lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng khuyên bảo. Mặc dù nàng không biết Na Tra mà Hoàng Minh nói là ai, nhưng để cho một người luôn cười đùa hòa nhã như Tần ca ca kia tức giận, ắt hẳn là một người rất quan trọng với hắn.

Nhận thấy bản thân có vẻ hơi quá khích, Hoàng Minh điều khí trong người, dần dần hắn bình tĩnh lại. Hắn đưa tay xoa đầu Thanh Thanh, dịu dàng nói.

_Cảm ơn muội, lúc này ta thật hồ đồ quá.

_Không có gì a, nhưng ta không biết Na Tra trong lời của huynh là vị cô nương nào, lại có thể khiến Tần ca ca đây lo lắng tới như vậy.

Thanh Thanh hưởng thụ bàn tay của Hoàng Minh đang xoa đầu mình, tình nghịch nói. Ở bên kia, mặc dù đang nhiệt tình đánh chén nhưng tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc cũng đang vênh tai sang phía này để nghe ngóng, nàng cũng đang nghĩ như Thanh Thanh vậy, để tên ca ca kia có thể lo lắng như thế ắt hẳn phải là một đại mỹ nhân.

_Làm gì có cô nương nào ở đây kia chứ. Đó chỉ là một tiểu đệ đệ của ta mà thôi.

Nhìn ánh mắt của Thanh Thanh cùng Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh cảm thấy dở khóc dở cười. Chẳng lẽ trong mắt của bọn họ, hắn thực sự là kẻ đa tình như vậy sao.

_Quý mới tin.

Xi một tiếng, Đặng Thiên Ngọc tiếp tục quay trở lại với mấy cái bánh trên bàn. Hoàng Minh cũng không muốn giải thích thêm gì, quay sang phía tên đưa tin.

_Lúc này là lỗi của ta, thực xin lỗi. Ngươi nói xem, rốt cuộc là Na Tra gặp chuyện gì.

_Bẩm Quốc Sư, tiểu công tử...

Nhận thấy tâm trạng của Hoàng Minh đã hòa hoãn trở lại, tên đưa tin mới thở phào nhẹ nhõm. Với những người quyền cao chức trọng như vậy, bọn họ tức giận liên có thể một lời mà khiến cả gia đình hắn bỏ mạng mà chẳng có ai dám ý kiến.

Những lời tiếp theo của tên đưa tin đúng như Hoàng Minh đoán. Na Tra sau khi được Thái Ất Chân Nhân cho trở về để thăm gia đình, lúc đi ngang qua một vùng sông nghe người dân báo nhau về yêu quái hoành hành quanh khu này. Con thủy quái này không biết từ đâu tới tác oai tác quái, hà hiếp dân lành, bắt đi những cô gái xinh đẹp trong làng. Mặc dù còn bé nhưng tính tình Na Tra rất nghĩa khí, cuối cùng cảm thương xin dân làng chỉ chỗ con thủy quái. Nhìn bộ dáng tiêu hài của Na Tra, không có một ai tin rằng cậu nhóc có thể đánh bại được con thủy quái đó, bọn họ đều không một ai muốn đưa cậu vào chỗ chết cả. Lúc đó Na Tra phải lấy ra Càn Khôn Khuyên cùng Hỗn Thiên Lăng mà Thái Ất giao cho thể hiện mới khiến người dân tin tưởng.

_Yêu quái ở đâu dám tới nơi này quấy nhiễu bách tính, mau ra đây chịu tội ta sẽ tha mạng cho.

Đứng ở phía trên, Na Tra hét lớn xuống phía dưới. Ngay lập mặt nước tách ra, một cột nước xuất hiện, bên trên là một nam tử khuôn mặt có phần tuấn tú, người tới chính là Ngao Bính.

_Khá khen cho lũ điều dân các ngươi lại dám cấu kết cùng người khác tới đây làm loạn, các ngươi muốn chết đúng không?

Ngao Bính quét mắt nhìn về phía dân làng khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, liền nhanh chóng co cụm lại với nhau.

_Không phải là ý của bọn họ, là do ta muốn tới đây.

Na Tra chỉ tay vào mặt Ngao Bính, quát lớn.

_Thằng nhóc con, ngươi là ai mà dám đến đây hỗn láo, mau cút đi nếu không đừng trách ta bắt nạt trẻ con.

Nhìn thấy một tiểu hài dám chỉ tay vào mặt mình như vậy, Ngao Bính cảm thấy tức giận. Dân làng thấy cảnh này đều bỏ chạy toản loạn, phút chốc chỉ còn lại Ngao Bính và Na Tra.

_Ta chính là muốn xem xem ngươi làm thế nào mà bắt nạt được ta đấy.

Na Tra nói xong, liền lấy Hòa Tiêm Thương ra lao về phía Ngao Bính. Thời gian ở cùng Hoàng Minh, Na Tra cũng đã học được một chút về cách chiến đấu của hắn. Thông thường các tiên nhân ở đây chiến đấu đều có một màn chào hỏi hay là một màn dạo đầu. Mẹ kiếp, ta khinh, đây có phải là nam nữ khoái lạc đầu mà dạo đầu kia chứ, với Hoàng Minh, chiến đấu là người sống ta chết, vì vậy không cần nói nhiều, nếu như nhất kích tất sát được đối phương chính là hay nhất.

Ngạc nhiên khi thấy Na Tra xông tới, Ngao Bính chỉ kịp phản xạ trong tích tắc, nhưng như vậy cũng đủ để khiến Na Tra để lại một vết thương trên tay trái của hắn. Tức giận gầm lên một tiếng, Ngao Bính lấy đinh ba ra lao về phía Na Tra điên cuồng chém giết.

Na Tra theo học võ kỹ của Hoàng Minh ít nhiều, nên đối với những đòn thế đơn giản của Ngao Bính chẳng khác nào trẻ con đang vung gậy cả. Nhẹ nhàng đưa thương đỡ lấy, Na Tra tung một cước ngay bụng của Ngao Bính khiến hắn văng ra xa, miệng phun ra một thứ nước trắng đục.

_Thế nào a, chẳng phải ngươi muốn bắt nạt ta hay sao, mau mau tới đây đi nào.

Cầm thương trên tay, Na Tra khoái chí cười.

Tức giận Ngao Bính phun ra một luồng nước đen về phía Na Tra, nhưng khi vừa tới gần liền bị Càn Khôn Khuyên trên tay Na Tra đánh tan tạc ra vô số bọt khí. Bọt khí tan đi, Na Tra ngạc nhiên không thấy bóng dáng Ngao Bính ở đâu cả, đột nhiên cậu nhóc cảm nhận thấy sát khí từ phía dưới, nhanh chóng xoay người né tránh, tay nhanh chóng làm một cú hồi nã thương khiến cho Ngao Bính không kịp phản ứng, khuôn mặt hắn liền xuất hiện một vết sẹo dài.

_Thằng nhãi con, hôm nay ta không lấy mạng ngươi ta thì không phải là Long Tộc.

Ngao Bính hét lên, cả người hắn nhanh chóng hóa thành một con Giao Long màu xám. Nhìn con Giao Long trước mắt, Na Tra ánh mắt có phần ngưng trọng, cậu nhóc biết bây giờ cuộc chiến mới thực sự bắt đầu.

_Nhãi con, có phải run sợ rồi hay không, nhưng bây giờ ngươi muốn cầu xin tha thứ cũng vô dụng cả rồi.

Nhìn dáng điệu của Na Tra, Ngao Bính cho rằng cậu nhóc đã bị hắn dọa đến mức không thể di chuyển được. Gầm lên một tiếng, ngao bính lao thẳng về phía Na Tra.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân nhanh chóng né sang một bên, đất đá nơi đó liền bị thân hình đồ sộ của Ngao Bính chấn vỡ.

_Thằng nhóc, để xem ngươi chạy đi đâu.

Ngao bính vung đuôi quét về phía Na Tra khiến cậu bị bay sang vách núi gần đó, nhưng cũng may cậu nhóc kịp dùng thương để chặn lại nếu không thì phiền toái to rồi. Vô cùng tức giận, Na Tra lấy Hồn Thiên Lăng ra, dải lụa trên tay cậu liền biến lớn nhanh chóng quấn lấy Ngao Bính.

_Chỉ một dải lụa còn con, tưởng có thể trói được ta hay sao?

Ngao Bính khinh thường nhìn dải lụa đang quấn trên người mình, hắn tin rằng chỉ cần hơi vận sức thì dải lụa này sẽ tan thành từng mảnh. Nhưng hắn đã hoàn toàn sai lầm, nặc kệ cho hắn có vận bao nhiêu tiên lực, hắn cũng không lung lay được dải lụa đó mà còn làm nó càng ngày càng siết chặt hơn.

_Chẳng phải ngươi rất khỏe hay sao, có giỏi thì thoát ra cho ta xem nào.

Nhìn Ngao Bính đang chật vật trong Hồn Thiên Lăng, Na Tra thích chí cười.

_Thằng nhãi, ta không tin không giết được ngươi.

Ngao Bính hét lớn, miệng há ta, quang khí bắt đầu tập trung trước miệng hắn thành một quả cầu lớn. Nhìn cảnh trước mắt, Na Tra nhanh chóng ném Càn Khôn Khuyên về phía Ngao Bính, cái khuyên nhanh chóng mở rộng bao lấy miệng Ngao Bính, Na Tra liền bóp chặt nắm tay nhỏ, Càn Khôn Khuyên liền nhanh chóng thu lại bé tí. Càn Khôn Khuyên trên miệng siết chặt khiến Ngao Bính không thể mở miệng ra được, quang cầu hắn tích tụ đành phải nuốt ngược vào trong. Cả người hắn liền phình to ra, bên trong phát sáng mãnh liệt, sau đó mình của hắn dần dần teo lại, có thể thấy rằng lực phủ ngũ tạng của hắn đều bị vỡ nát, mắt trợn ngược, khói từ bên trong miệng, tai và mũi hắn liên tục bay ra.

Na Tra lúc này thấy Ngao Bính bất tỉnh mới tiến tới rút gân của hắn, sau đó trở về làng. Dân làng nghe được tin này liền hết sức vui mừng và muốn cảm ơn cậu nhóc, nhưng Na Tra đã được Kiếm Tu dạy rằng “Độc lòng nhân nghĩa há chờ trả ơn” (Truyện Kiều, Nguyễn Du), cậu nhóc nhanh chóng từ chối và trở về ải Trần Đường.

Lúc về Na Tra đem chiến tích khoe với cha mẹ và được cả hai hết lòng khen ngợi. Chuyện đã chẳng có gì nếu chỉ như vậy. Ngao Quảng sau khi biết chuyện liền nổi trận lôi đình. Mặc dù con trai lão Ngao Bính đã làm rất nhiều việc xấu nhưng là đó là con trai lão, bị người ta đánh tới như vậy thì hắn không thể không đòi lại công đạo được.

Hôm sau, Ngao Quảng đem binh lính ở Đông Hải tới ải Trần Đường tìm Na Tra hỏi tội.

_ Lý Tĩnh, người mau ra đây cho ta.

Ngao Quảng dâng sớ, đứng trước ải Trần Đường quát lớn. Lý Tĩnh sau khi được lính canh gác báo lại liền tức tốc chạy tới.

_ Không biết Đông Hải Long Vương ngài tới ải Trần Đường của ta có việc gì không?

Nhìn Ngao Quảng cùng binh lính của hắn đứng ngập trời ải Trần Đường, Lý Tĩnh bất giác run sợ, tại sao tên này lại đem binh lính tới đây, chẳng lẽ là... Lý Tĩnh lơ mơ đoán ra được mọi chuyện, nhưng hắn hi vọng thực sự hai chuyện này không phải là một.

_ Đừng nhiều lời, con trai người là Na Tra đánh Ngao Bình con ta thừa sống thiếu chết, người nghĩ xem ta tìm người để làm gì?

Ngao Quảng tức giận hét lớn.

Lý Tĩnh biết điều hắn không mong muốn cuối cùng đã tới, nhưng dù sao nghe lời Na Tra kể, hắn cũng đã biết bên hắn là người có lý, từ tốn đáp.

_ Thừa Đông Hải Long Vương, đưa con út của ta hôm trước trở về sau khi tu luyện cùng Thái Ất Chân Nhân trở về có đi qua một thôn làng nhỏ, lúc đó nó chỉ tiêu diệt một yêu quái gây hại cho dân chúng mà thôi, xin ngài minh xét.

Lý Tĩnh cố tình nhấn mạnh việc Na Tra là đồ đệ của Thái Ất với hi vọng danh tiếng của lão có thể giúp việc này nhẹ bớt lại. Và Lý Tĩnh cũng có ý nói rằng, con người làm việc xấu, con ta chỉ giúp dân trừ gian diệt ác, như vậy là sai hay sao?

Ngao Quảng cũng hoàn toàn nghe ra được ý của Lý Tĩnh. Trong lòng lão đang cân nhắc một chút, nếu là đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân thì việc này khó mà thuận lợi được. Nhưng dù sao lão cũng là chủ nhân một phương trên biển, Thái Ất Chân Nhân nhất định sẽ không vì một đồ đệ mà làm khó lão quá nhiều. Hơn hết nếu không trả thù được cho con của mình thì hắn biết đầu mặt vào đâu kia chứ.

_ Trừ gian diệt ác? Ý người nói con trai ta là yêu ma? Vậy há ra người lại đang chửi xéo ta là yêu ma à? Lý Tĩnh gan người thật sự rất lớn đấy.

_ Ta thực không có ý đó, xin ngài minh xét.

Lý Tĩnh cảm thấy lực bất tòng tâm, hắn không ngờ rằng tên Đông Hải Long Vương này lại không quan tâm tới việc sẽ gây xích mích với Thái Ất Chân Nhân, còn đáng giận hơn là hắn cố tình đang lấp liếm đi việc con trai hắn gây họa cho dân chúng.

_ Không cần nhiều lời, ba ngày sau mang Na Tra tới Đông Hải, nếu không đừng trách ta đánh ngập ải Trần Đường này.

Nói rồi Ngao Quảng đem quân trở về.

Lý Thị sau khi nghe Lý Tĩnh kể lại thì khóc nức nở, cả người ngã quỵ xuống. Na Tra thương cha mẹ nên muốn tự mình giao nộp cho Đông Hải để không liên lụy tới người khác. Mặc dù lúc trước không hòa thuận với nhau lắm, nhưng nhờ có Hoàng Minh mà mối quan hệ cha con của Lý Tĩnh và Na Tra đã tốt hơn rất nhiều. Hắn biết rằng, con mình không sai, nhưng việc này can hệ tới rất nhiều người dân vô tội, hắn có thể làm gì đây? Hắn cố liên lạc với Thái Ất Chân Nhân nhưng cuối cùng lại không được, lực bất tòng tâm, hắn cảm thấy mình là một người cha tồi tệ. Nhưng rồi hắn đưa mắt nhìn về Trần Thiên Cung, hắn chợt nhớ lại rằng Na Tra còn có huynh đệ kết nghĩa là Quốc Sư Đại Thương, hi vọng tràn về, Lý Tĩnh nhanh chóng viết thư cho người đem tới.

Nghe tên đưa tin kể xong, Hoàng Minh tức giận đập bàn, tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc mồm đang nhai bánh cũng tỏ vẻ vô cùng tức giận, đến ngay cả Thanh Thanh luôn ôn hòa, dịu dàng cũng tỏ vẻ căm ghét việc làm của Ngao Bình cùng Ngao Quảng.

Điều mà Na Tra làm là hoàn toàn chính xác, hơn cả hắn coi Na Tra như huynh đệ ruột thịt của mình, việc này chắc chắn hắn không thể làm ngơ được. Hắn quay sang nói với Thanh Thanh cùng Đặng Thiên Ngọc.

_ Hai muội ở lại đây, ta đi vài ngày rồi sẽ trở về.

_ Tàn ca ca, ta đi cùng huynh. Việc này càng nhiều người càng dễ giải quyết.

Thanh Thanh kéo tay hắn nói. Nghĩ lại cũng đúng, nếu như thêm Thanh Thanh thì tốt hơn rất nhiều, dù sao thực lực của Thanh Thanh cũng không thua kém hắn bao nhiêu.

_ ... a ... Ừng... i...

Tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc miệng nhai nhai bánh, gắng sức lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Na Tra đại chiến Tứ Hải Long Vương

Đã bốn ngày trôi qua kể từ ngày ngày hẹn nhưng Ngao Quảng vẫn không hề thấy Lý Tịnh đem Na Tra đến giao nộp.

_Khốn kiếp. Lý Tịnh, ngươi được lắm, dám phớt lờ lời nói của ta. Ta thì không nhẫn chìm Trần Đường Quan ta không phải là Đông Hải Long Vương.

Ngao Quảng tức giận bóp nát chiếc ly trên tay. Lão không ngờ rằng tên Lý Tịnh này lại gan lì như vậy, chẳng lẽ hắn đã mời được Thái Ất Chân Nhân tới? Nhưng lão nhớ Thái Ất Chân Nhân đã bề quan tu luyện, không thể xuất quan rồi kia mà, đây là tin tình báo mà lão tốn rất nhiều của cải đút lót mới có được từ đồng tử của Thái Ất Chân Nhân, tuyệt không thể là giả. Nhưng như vậy thì tên Lý Tịnh nhỏ nhoi kia lại dám chống lại lão? Chẳng lẽ là dựa vào số binh lính của ai Trần Đường? Nực cười, cho dù số binh lính đó có nhiều thêm mười lần nữa lão cũng chẳng để vào mắt. Vậy chắc chắn là do Lý Tịnh đã tìm được người tới trợ giúp. m thăm gặt đầu, Ngao Quảng tin chắc là như vậy, nhưng lão cũng chẳng để tâm người tới kia là ai. Chỉ cần không phải là Thái Ất Chân Nhân thì hắn có thể dựa vào cái chức vị Đông Hải Long Vương mà bắt người kia rút lui.

Nghĩ thông suốt, Ngao Quảng kêu gọi tướng lĩnh tập hợp binh lính nhất tề công kích Trần Đường Quan.

Trần Đường Quan...

_Lý Tịnh, mau ra đây cho ta.

Ngao Quảng hét lên.

Lý Tịnh được lính canh gác thông báo, trán đầy mồ hôi. Hắn cố ý phớt lờ lời của Ngao Quảng cốt chỉ để kéo dài thời gian chờ cho Hoàng Minh đến. Nhưng đã qua mấy ngày rồi vẫn chưa thấy Hoàng Minh đến, bây giờ Ngao Quảng đã tới tận cửa rồi. Lúc này hắn không thể tiếp tục làm ngơ được nữa, nếu không chắc chắn ai Trần Đường này sẽ bị nhấn chìm mất.

_Cha, việc này là do chính con làm, hãy để con ra nói chuyện với lão ta.

Na Tra ở trong lòng Lý Thị vỗ ngực nói. Mặc dù trước kia nó có địch ý với Lý Tịnh nhưng nhờ Hoàng Minh mà cha con nó giờ đã hòa hoãn hơn. Hơn nữa nó cũng biết rằng mấy ngày này, Lý Tịnh phải bôn ba khổ sở để nghĩ kế giúp cho nó. Đã vài lần Na Tra thử liên lạc với Thái Ất Chân Nhân nhưng đều bật vô âm tín. Nhưng nghe gia nô trong nhà báo cha nó đã nhờ người tới gặp Tàn ca ca, nếu như Tàn ca ca tới nhất định sẽ giúp được nó, nó tin chắc là như vậy.

_Con im đi, việc này không phải là việc mà con có thể làm chủ được.

Lý Tịnh bực tức gất lên. Na Tra thấy cha mình như vậy cũng tự biết mà im lặng, nhưng vẫn bấu môi tỏ vẻ bất mãn.

_Phu quân, chàng có nghĩ cách nào giúp cho Na Tra được không?

Lý Thị nức nở nói. Tuy rằng Na Tra có phần ngỗ nghịch, lại hay đối đầu với Lý Tịnh nhưng bà vẫn rất thương nó.

_Điều này ta cũng không dám chắc, ta cũng chỉ biết cố gắng hết sức mình mà thôi.

Lý Tịnh lắc đầu thờ dãi. Hắn khôì giáp chỉnh tề, leo lên ngựa để đi tới gặp Ngao Quảng.

_Na Tra, nếu con muốn tốt cho mẹ thì hãy trốn đi, đừng xuất hiện làm gì.

Lý Tịnh nói xong phát ngựa đi thẳng. Na Tra nhìn bóng lưng của cha nó mà trong lòng có một chút khó chịu, nó chạy thẳng vào phòng đóng cửa lại.

....

_Xin chào các vị Long Vương, không biết các vị đến đây có việc gì không?

Lý Tịnh cung kính đáp. Hắn vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cả bốn vị Long Vương cai quản bốn phương biến lại cùng xuất hiện, chẳng lẽ hắn thực sự không còn cách nào khác ngoài đánh đối Na Tra hoặc dân chúng Trần Đường Quan hay sao?

_Lý Tịnh, đừng nhiều lời, mau giao Na Tra ra đây, nếu không ta sẽ ra tay nhấn chìm Trần Đường Quan này.

Ngao Quảng vừa dứt lời, vô số nhưng âm thanh hò hét của binh lính xung quanh vang lên.

_Việc này quả thực không phải là lỗi của con trai ta, xin Ngao Quảng đại nhân minh xét.

_Hừ, con trai ngươi không sai vậy chẳng lẽ là con của ta à?

Ngao Quảng hừ lạnh. Lý Tịnh mặc dù rất muốn chửi tên Ngao Quảng không biết liêm sỉ là gì kia nhưng quả thực hắn không dám, chỉ đành cuối đầu im lặng.

_Đại ca, huynh không cần nhiều lời với hắn. Chỉ một câu thôi. Giao người hoặc bị nhấn chìm.

Ngao Nhuận lên tiếng.

_Đứng, kêu hán giao Na Tra ra đây, nếu không thì đừng mong sống sót.

Ngao Khâm tiếp lời.

Lúc này Lý Tịnh thực sự không biết phải làm sao cả. Nếu nói hán vì con trai của hán mà đánh đổi tất cả mạng sống của dân chúng Trần Đường Quan, hán không làm được. Nhưng nếu vì vậy mà bỏ đi tính mạng của Na Tra, hán cũng không thể. Việc duy nhất hán làm bây giờ chỉ có thể là...

_Các vị Long Vương, việc này ngày hôm nay đều do ta dạy con không nghiêm, muốn đánh muốn giết, hãy tìm ta. Chỉ xin các người tha cho con trai ta một con đường sống.

Lý Tịnh quỳ xuống, đầu đập mình xuống đất, máu trên trán bắt đầu chảy ra. Đúng, việc hán làm bây giờ chỉ là, hi sinh tính mạng của mình để cứu giúp cho con trai hán, cho dân chúng Trần Đường Quan.

_Hừ! Mạng của ngươi? Ngươi tưởng có giá lắm hay sao? Ngươi tưởng mạng của ngươi có thể làm dịu đi cơn đau của con trai ta hay sao? Nó bây giờ gân cũng đã bị rút, không khác gì phế vật cả. Cái ta cần bây giờ chính là đầu của kẻ đã làm nó ra nông nỗi đó.

Ngao Quảng khinh miệt nhìn Lý Tịnh.

Nghe xong Lý Tịnh cảm thấy lâm vào tuyệt vọng. Việc này giờ đây hán đã không thể giúp gì được nữa, nhưng thật sự hán phải giao Na Tra ra hay sao? Mấy ngày này hán nhìn thể tử của mình đều thương cảm, khóc đến sưng cả mắt vì lo lắng cho con trai, hán không thể đành lòng làm vậy. Hơn cả hán cũng là phụ thân của Na Tra, tình phụ tử không cho phép hán làm như vậy.

_Lý Tịnh, nếu ngươi không giao Na Tra ra đây ta sẽ lập tức nhấn chìm Trần Đường Quan.

Ngao Quảng hét lên, trên tay lão liền xuất hiện một viên ngọc màu lam bằng nắm tay. Ngay lập tức trên tay của Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận cũng xuất hiện ba viên ngọc như vậy. Đây chính là bảo vật của Long Vương, được luyện từ chính nguyên hồn Long Tộc, có thể thực hiện được phép đảo hải.

Nhìn bốn viên lam cầu trên tay mấy người Ngao Quảng, Lý Tịnh cảm thấy lạnh người. Hán cũng là người tu đạo, cũng đã kiến thức qua bảo vật này, thật sự Tứ Hải Long Vương định nhấn chìm Trần Đường Quan hay sao? Đang định lên tiếng thì một bóng hình nhỏ nhắn đáng yêu xuất hiện trước mặt Lý Tịnh.

_Na Tra ta ở đây, không được làm khó cha ta.

Na Tra trên người đeo Càn Khôn Khuyên cùng Hồn Thiên Lăng, chân đạp Cửu Long Thần Hóa Trảo, tay cầm Hóa Tiêm Thương hùng dũng xuất hiện. Mặc dù không mặc non nớt đáng yêu nhưng khí thế ngất trời, ai nhìn cũng phải nể phục.

_Na Tra, ta đã bảo con không được ra đây rồi mà.

Nhìn Na Tra đứng trước mặt mình, Lý Tịnh hét lên.

_Xin lỗi cha, nhưng việc này con không thể làm được.

Na Tra nhẹ nhàng nói với Lý Tịnh rồi quay đầu về phía Ngao Quảng hét lớn.

_Người là do ta đánh, có giỏi thì tới đây tìm ta.

_Nhóc con, giỏi lắm, còn bé như vậy đã ra tay độc ác, sau này lớn lên chắc chắn sẽ thành ác ma, ta phải diệt trừ mối họa này.

Ngao Quảng nhìn Na Tra hét lên. Lão có một chút kinh ngạc khi nhìn thấy Na Tra. Lão tưởng tượng rằng người đánh bại con trai Lão là một nam nhân cao to, nhưng thật không ngờ rằng lại là một thằng nhóc chưa tới mười tuổi như vậy.

_Chẳng qua là một con Giao Long hung ác kém cỏi làm hại dân lành mà thôi, ta còn chừa cho một con đường sống đã là may lắm rồi.

Na Tra hừ mũi đáp.

_Giỏi lắm, còn bé mà miệng lưỡi đã lợi hại như vậy rồi, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì.

Ngao Quảng hét lên, một cây đinh ba liền xuất hiện trên tay, lão ngay lập tức lao về phía Na Tra.

Na Tra bình tĩnh, tay cầm Hóa Tiêm Thương nhẹ nhàng chặn mũi đinh ba của Ngao Quảng. Ngao Quảng thật không ngờ Na Tra còn bé như vậy mà sức mạnh kinh người, lão gần như phải dùng toàn bộ sức lực của mình nếu không đinh ba trong tay sẽ bị Na Tra gạt đi mất. Không dám khinh thường, Ngao Quảng đánh một thương rồi lui về sau một khoảng.

_Thằng nhóc, khá lắm, thử đỡ thử này xem.

Ngao Quảng vung tay lên, trong không trung xuất hiện một cái chuông bạc. Tiếng chuông ngân lên, một làn sóng âm thanh làm không khí xung quanh bắt đầu nhiễu loạn, chầm chốc xung quanh bay tán loạn khắp nơi. Na Tra bên này cảm thấy hai tai đau nhức, tay không thể nắm chặt được Hòa Tiêm Thương trên tay.

_ Chết tiệt.

Na Tra hét lên, tay trái nắm Càn Khôn Khuyên ném về phía chiếc chuông. Choang... chiếc chuông chạm phải Càn Khôn Khuyên liền vỡ tung thành từng mảnh.

_ Ha ha, còn trò gì hay cứ đem hết ra đây.

Cầm Càn Khôn Khuyên trên tay, Na Tra khoái chí cười nói.

_ Khốn kiếp, để ta xem lần này ngươi có thể chịu được không.

Ngao Quảng miệng gầm lên một tiếng, lam ngọc liền xuất hiện giữa không trung. Miệng lẩm bẩm một ngôn ngữ kì lạ, viên lam ngọc lập tức phát sáng, một con luồng nước từ bên trong lam ngọc bắn thẳng ra ngoài, hình thành một con Thủy Long lao thẳng về phía Na Tra.

Đưa Hòa Tiêm Thương lên chặn thế công của con Thủy Long. Thủy Long chạm phải Hòa Tiêm Thương phát ra âm thanh ‘xì xì’. Qua một khoảng thời gian, con Thủy Long vẫn còn rất hung hăng, còn Na Tra thì đã bắt đầu thấm mệt. Nó sắp không giữ được được nữa.

Mồ hôi chảy đầy trán, Na Tra cảm thấy hai tay càng ngày càng nặng. Miệng liền niệm một câu chú, Hồn Thiên Lãng trên người lập tức bay ra, quán chặt lấy con Thủy Long. Con Thủy Long bị Hồn Thiên Lãng siết chặt, hiện vẻ đau đớn, cả người dần dần bị ép nổ tung, tan thành bọt khí.

Thủy Long vỡ tung, trên lam ngọc cũng xuất hiện một vết nứt, Ngao Quảng phun ra một ngụm máu, lao đảo lùi về phía sau.

_ Đại ca, huynh không sao chứ.

Ba người kia thấy Ngao Quảng thọ thương liền nhanh chóng bay lại trợ giúp. Lam ngọc chính là từ nguyên hồn Long Tộc mà luyện thành, nếu bị tổn thương thì nguyên hồn cũng bị thương tổn không nhỏ, nhưng nhìn sắc mặt Ngao Quảng, có vẻ thương thế cũng không đến mức quá nặng.

_ Ta không sao, chúng ta cùng lên.

Ngao Quảng hét lên, hần bây giờ không bận tâm đến gì nữa. Trong đầu hần chỉ có một suy nghĩ ‘giết chết thằng nhóc trước mặt’. Nghe theo lệnh Ngao Quảng, cả bốn người nhất tề xông về phía Na Tra.

Nếu như là một chọi một thì nó có thể tự tin rằng mình có thể đánh gục được bốn người trước mặt. Nhưng đây là một đấu bốn, Na Tra dù có lợi hại ra sao cũng không thể một lúc đánh được với cả bốn người. Dần dần, Na Tra phải rơi vào thế hạ phong.

Nhìn Na Tra trên trời đánh nhau với Tứ Hải Long Vương, Lý Tịnh cảm thấy mình thật vô dụng. Con trai mình bị người khác ý đồ gây khó dễ, bản thân lại chẳng giúp ích được gì, có trách cũng trách tu vi của hần quá nông cạn mà thôi. Nhưng hần cũng thật không ngờ rằng mấy tên Long Vương kia lại có thể vô si như vậy.

Na Tra lúc này cảm thấy vô cùng khó khăn. Bị bốn người vây quanh, ngay cả đỡ đòn còn khó khăn chứ đừng nói tới việc phản công. Dần dần, trên người nó xuất hiện càng nhiều vết thương.

Ngao Nhuận đâm đinh ba vào chân Na Tra, trong khi đó tay phải bị Ngao Khâm đâm vào, Hòa Tiêm Thương trên tay cũng rơi mất. Không còn vũ khí trên tay, Na Tra chỉ còn nước chịu trận, dính phải một cước của Ngao Quảng, cả thân người Na Tra rơi nhanh xuống đất.

_ Thằng nhóc, chẳng phải ngươi mạnh miệng lắm hay sao?

Ngao Quảng nhìn Na Tra chằm chọc.

_ Hừ, chỉ là bốn con rùa già mà thôi, ta không thèm chấp.

Na Tra mặc dù thương thế khắp người nhưng vẫn hiên ngang đứng thẳng.

_ Nhiều lời, bây giờ theo ta về Đông Hải tạ tội trước con ta.

_ Cây ngay không sợ chết đứng, ta vì dân diệt bạo há có phải làm điều sai trái. Các ngươi nghĩ có thể bắt được ta hay sao?

_ Hừ, nếu như hôm nay ngươi không thức thời, ta sẽ nhấn ngập Trần Đường Quan.

Nghe Ngao Bình đe dọa, Na Tra lâm vào trầm tư. Đúng như lời Ngao Quảng nói. Hôm nay nó muốn trốn thoát, không ai có thể cản được, nhưng còn cha mẹ của nó, còn những người dân vô tội thì sao? Quay lại nhìn Lý Tịnh, Na Tra mỉm cười.

_ Chỉ cần các ngươi buông tha những người ở đây, mạng của ta liền giao cho các ngươi.

Na Tra đồng dạng nói. Lý Tịnh nghe xong mắt ươn ướt, hẳn cảm thấy mình không xứng đáng là một người cha, chỉ vì hắn vô dụng mà hôm nay ngay cả con trai hắn cũng không thể bảo vệ được.

_Không...

Lý Thị từ xa chạy tới hét lên. Vì thấy Na Tra tự nhốt mình trong phòng nên bà tự tay làm cháo hạt sen mà nó thích ăn, nhưng không ngờ tới phòng gọi thế nào cũng không trả lời. Cuối cùng phá cửa thì không thấy Na Tra ở đâu, biết nó nhất định sẽ tới đây nên bà tức tốc chạy tới. Khi tới đây, nhìn thấy Na Tra thương tích đầy mình, cùng câu nói của Na Tra, Lý Thị như sắp ngất đi.

_Mẹ...

Na Tra quay lại nhìn mẹ mình, nó rất yêu quý mẹ của mình, nhưng tiếc là nó vẫn chưa làm gì được cho mẹ của nó cả.

_Không, Na Tra con đừng đi...

Lý Thị nấc lên trong nghẹn ngào, chạy tới nhưng lại bị Lý Tịnh giữ chặt lại.

_Cha, mẹ. Na Tra bất hiểu chưa làm được gì cho cha mẹ. Con xin lỗi...

Na Tra mắt ửng đỏ, nhưng nó ngăn không cho nước mắt trào ra. Nó quay đi, không dám nhìn mặt cha mẹ nó.

Lý Thị gào lên thảm thiết, nếu không phải Lý Tịnh giữ chặt lại đã sớm chạy lên giữ Na Tra lại. Lý Tịnh mặc dù đau lòng nhưng không thể làm gì khác hơn, Na Tra làm vậy cũng vì dân chúng Trần Đường Quan, hẳn không thể làm gì khác được.

_Tính mạng ta bây giờ là của các ngươi.

Na Tra nhìn thẳng vào Ngao Quảng, ánh mắt của nó khiến cho Ngao Quảng có phần khiếp sợ.

_Thằng nhóc, rất có khí phách. Nể tình ngươi như vậy, ta sẽ cho ngươi một cách chết nhẹ nhàng.

Ngao Quảng âm trầm nói, mặc dù có phần e sợ ánh mắt của Na Tra nhưng dù sao lão cũng sắp lấy mạng của nó, mỗi họa cũng đã bị trừ diệt.

_Ha ha, để ta xem hôm nay ai có thể lấy được tính mạng của đệ đệ ta.

Trên không trung xuất hiện bốn bóng người, một nam, ba nữ. Một tiểu nha đầu đáng yêu xinh xắn, một cô nương xinh đẹp dịu dàng, một thiếu phụ xinh đẹp thành thực mẽ người. Chủ nhân của giọng nói chính là người nam nhân, trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Huynh đệ nháo hải (thượng)

Hoàng Minh thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Na Tra vẫn còn sống. Mặc dù khắp người đều là vết thương nhưng chỉ cần phục đơn được là sẽ bình phục trở lại. Từ lúc nghe tin hắn đã tức tốc tới đây, cũng may là vừa kịp nếu không thảm kịch ‘róc thịt trả cha, róc xương trả mẹ’ trong nguyên tác kia sẽ trở thành hiện thực mất. Nhưng cho dù là vậy trong lòng hắn bây giờ lửa giận đang bùng cháy. Mẹ kiếp mấy con giun kia dám ý lớn ăn hiếp một đứa trẻ, đã vậy còn là bốn đánh một, thật sự không bằng heo chó mà.

_Quốc sư, cuối cùng ngài cũng đã tới.

Nhìn thân ảnh của Hoàng Minh ở trên không trung, Lý Tịnh thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng người có thể nhờ cậy cũng đã đến, quả thật nếu như Hoàng Minh không đến, hẳn chỉ đành đưa mắt nhìn Na Tra hi sinh mà thôi.

_Lý Tổng Bình không cần khách sáo, Na Tra dù sao cũng là đệ đệ của ta, việc này nhất định ta sẽ giải quyết chu toàn.

Hoàng Minh từ tốn nói. Quả thật giờ đây hình tượng của Lý Tịnh trong mắt Hoàng Minh đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất hẳn không phải là kẻ hèn nhát, sẵn sàng giao ra Na Tra.

_Na Tra, đệ không sao chứ, ta đến muộn hại đệ bị thương như vậy.

Hoàng Minh tiến về phía Na Tra, xoa xoa đầu nó. Nhìn những vết thương trên người Na Tra hẳn tự trách bản thân, nếu không phải hắn vì tu vi yếu kém phải nhờ ngoại vật hỗ trợ mới có thể phi hành được thì có lẽ đã đến đây rất sớm rồi.

_Tần ca, đệ không sao. Chỉ là mấy con giun già thôi, đệ không sợ.

Mặc dù thương tích đầy mình nhưng Na Tra vẫn cứng rắn đáp.

_Đệ đó, đừng có học theo tên này mà nói cứng như vậy, đau thì nói đau, không cần phải cố chấp như thế.

Hoàng Phi Yến từ trên không trung đáp xuống, phía sau nàng còn có thêm Thanh Thanh và Đặng Thiên Ngọc.

Vốn sau khi nghe tin, Hoàng Minh ngay lập tức vào cung thông báo cho Từ Tần biết. Từ Tần cũng rất muốn đi nhưng vì hắn phải chỉnh đốn rất nhiều việc từ khi thiếu vắng Kiếm Tu cùng Văn Trọng nên đành phải ở lại. Nhưng lại có Hoàng Phi Yến đi theo để hỗ trợ, mặc dù nói tu vi của Hoàng Phi Yến không bằng Từ Tần nhưng nàng là đồ đệ yêu quý của Tam Tiêu nên được tặng cho rất nhiều bảo bối, nếu xét tổng thể thì nàng chính là người lợi hại nhất ở đây.

Na Tra nhìn Hoàng Phi Yến tiến tới, nó chạy tới định ôm lấy nàng nhưng lại dừng lại. Nó không muốn máu trên vết thương dính vào trên người Hoàng Phi Yến.

_Không hoan nghênh ti tỉ hay sao?

Nhìn bộ dáng của Na Tra, Hoàng Phi Yến nghi hoặc hỏi.

_n, không phải đâu. Đệ rất nhớ ti tỉ mà... nhưng... ti tỉ nhìn này, người đệ toàn là vết máu, sẽ dính vào quần áo của ti tỉ mất đó.

Na Tra lập tức phân bua. Nhìn bộ dạng Na Tra, Hoàng Phi Yến cũng phì cười. Nàng tiến tới ôm nó vào lòng, lấy khăn tay lau đi vết máu trên mặt nó.

_Tiểu tử gốc a, ti tỉ có bản một chút cũng có sao đâu.

Na Tra được Hoàng Phi Yến ôm vào lòng, hai mắt lại ửng đỏ, nhưng nó vẫn không khóc.

_Oa! Thì ra đây là Na Tra hay sao, rất đáng yêu.

Thanh Thanh nhìn Na Tra kiên cường như vậy cũng âm thầm gật đầu. Nàng tiến tới nhìn nó cười nói.

_n, ti tỉ đây là.

Nhìn Thanh Thanh xinh đẹp tuyệt mỹ, không hề thua kém Hoàng Phi Yến, chẳng lẽ là thê tử mới của Từ Tần sư huynh hay sao? Na Tra gật gật đầu nghĩ. Theo nó vị ti tỉ đây không thể là thê tử của Hoàng Minh được, nó cho rằng Hoàng Minh mặc dù rất tốt nhưng lại đeo một chiếc mặt nạ kì lạ trên mặt như vậy thì làm sao có thể đi tán gái được kia chứ. Hơn nữa Từ Tần đại ca có rất nhiều thê tử xinh đẹp xung quanh, chắc chắn là như vậy rồi. Nếu Hoàng Minh mà nghe được những suy nghĩ trong đầu của Na Tra bây giờ chắc hẳn sẽ khóc mất.

_Đề ta giới thiệu với đệ, đây là muội muội kết nghĩa của ta, muội ấy tên là Thanh Thanh.

Hoàng Minh nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Na Tra liền nhanh chóng giải thích cho nó. Na Tra nghe xong liền “Ồ” lên một tiếng, hóa ra không phải là sư tẩu.

_Chào Thanh Thanh ti tỉ. Tỉ thật sự rất xinh đẹp a.

Na Tra lễ phép cúi đầu chào, miệng nịnh nọt khiến Thanh Thanh mỉm cười.

_Chắc, thằng nhóc này mới tí tuổi đã giỏi công phu vuốt mông ngựa như vậy, thiên hạ sau này lại có thêm một kẻ đào hoa rồi đây.

Hoàng Minh trầm nghĩ.

Ở phía sau, Đặng Thiên Ngọc kéo tay áo của Hoàng Minh như biểu thị ý “ngươi giới thiệu Thanh Thanh ti tỉ, còn ta thì sao? Dám bỏ qua hay sao?”. Từ trước tới nay nàng vẫn là bé nhất, nên khi nhìn thấy Na Tra nàng rất muốn được nó gọi hai tiếng “tỉ tỉ”. Đặng Thiên Ngọc tròn tròn hai mắt nhìn Hoàng Minh đe dọa.

_Suýt nữa ta quên, với thiệu với đệ. Vị cô nương xinh đẹp này đây là Đặng Thiên Ngọc, cũng là muội muội kết nghĩa của ta.

Nhìn ánh mắt uy hiếp của Đặng Thiên Ngọc, Hoàng Minh không dám chậm trễ liền giới thiệu tiểu ma nữ với Na Tra. Hắn cũng không quên vuốt mông ngựa để cho tiểu ma nữ này bớt giận. Điều này khiến Đặng Thiên Ngọc rất hài lòng, cười tít mắt nói.

_Chào Na Tra đệ đệ, cứ gọi ta là Thiên Ngọc ti tỉ là được rồi.

_Tỉ tỉ? Vậy năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Na Tra nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng có phần trẻ con của Đặng Thiên Ngọc, nó nghi hoặc hỏi.

_Ta năm nay mười ba tuổi rồi đó.

Mặc dù không biết tại sao Na Tra lại hỏi như vậy nhưng Đặng Thiên Ngọc cũng nhanh chóng trả lời.

_Mười ba tuổi? Ta năm nay chín tuổi, vậy không được, ta không thể gọi người là tí tỉ được.

Na Tra đưa hai bàn tay nhỏ lên đếm đếm một lúc rồi trực tiếp cự tuyệt.

_Tại sao lại không chứ, rõ ràng ta lớn hơn đệ vài tuổi đó.

Đặng Thiên Ngọc lên tiếng phân trần.

_Không được. Hoàng Minh ca ca đã nói, với nữ nhân lần đầu gặp mặt, ít nhất phải lớn hơn sáu tuổi thì mới được gọi là tí tỉ.

Na Tra gật đầu kiên quyết nói.

Hoàng Phi Yến cùng Thanh Thanh đều quay lại nhìn Hoàng Minh. Các nàng thật không ngờ cái tên này lại dạy hư trẻ con như vậy. Riêng Đặng Thiên Ngọc thì mắt như nổi lửa, vô cùng tức giận, nàng cho cái tên đáng ghét kia một cước vào chân khiến hắn la oai oái. Chắc, tiểu Na Tra a, có những thứ chỉ cần giấu trong lòng là được, đầu nhất thiết phải nói ra đâu, Hoàng Minh cười khổ.

_Na Tra...

Lý Thị lúc này mới tỉnh dậy, nhìn thấy Na Tra vẫn không sao, hơn nữa xung quanh nó còn có tân Quốc Sư. Không kìm được vui mừng, bà chạy nhanh tới ôm nó vào lòng.

_Mẹ...

Được Lý Thị ôm vào lòng, Na Tra òa khóc nức nở. Nó có thể chịu rất nhiều vết thương nhưng không hề đổ lệ, nhưng chỉ cần ở bên mẹ, nó vẫn chỉ là một tiểu hài nhi. Nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc, mấy người Hoàng Minh cũng thấy sống mũi cay cay.

_Các người khóc lóc trò chuyện đủ chưa, nhanh giao nộp Na Tra ra đây, nếu không các người đừng hòng thoát khỏi đây.

Ngao Quảng mặc dù không biết là ai tới, nhưng hắn người đông thể mạnh như vậy, chỉ cần không phải Thái Ất Chân Nhân tới, vẫn có thể dùng vũ lực mà đoạt người đi.

_Mẹ kiếp con giun già nhà người vẫn còn ở đây phá đám hay sao? Vừa hay ta còn một số chuyện tính sổ với người.

Hoàng Minh nhìn Ngao Quảng khinh miệt nói. Vốn hắn tới đây chỉ để giải quyết trong hòa bình mà thôi, nhưng không ngờ mấy con giun già này lại ý đồ đánh hội đồng Na Tra, hơn nữa lại không biết điều chen ngang vào như vậy, không cho bọn hắn một trận ất sẽ vẫn còn tưởng cái chức Long Vương kia rất to lớn a.

_Tên nhân tộc khốn kiếp, người dám mắng cả Tứ Hải Long Vương cai trị bốn phương biển hay sao?

Một tên rùa già đứng bên cạnh Ngao Quảng lên tiếng.

_Tứ Hải Long Vương? Rất lớn hay sao? Ý đồ bắt nạt một đứa trẻ thì hay ho lắm nhỉ? Gọi các người là giun là mọt cho các người lảm rồi.

Hoàng Minh lên tiếng châm chọc.

_Xin hỏi cao danh quý tính của các hạ?

Mặc dù tức giận khi bị người ta sỉ nhục, nhưng Ngao Quảng không dám vọng động. Người nghe tới danh tiếng của Tứ Hải Long Vương bọn hắn mà vẫn dám cao ngạo như vậy ắt hẳn là có chỗ chống lưng vô cùng to lớn.

Nhìn điệu bộ của Ngao Hải, Hoàng Minh âm thầm cười. Sao trong cái thế giới này kẻ nào đánh nhau cũng phải điều tra danh tính đối phương vậy nhỉ?

_Ta là ai người không cần biết, chỉ nói cho người một câu. Đánh bị thương đệ đệ của ta thì ắt phải trả giá.

_Vậy thẳng nhóc kia đánh cháu ta thành phế vật không phải chịu tội hay sao?

Ngao Nhuận tức giận nói.

_Cháu người? Hừ, một kẻ đi gây họa cho dân chúng, đệ đệ ta còn chữa cho hắn một con đường sống đã là may mắn lắm rồi.

Hoàng Minh khinh miệt nói. Hắn không ngờ mấy tên Long Vương này mặt dày như vậy.

_Được. Được. Được. Nếu đã như vậy thì chúng ta đành dùng vũ lực để bắt người về. Các huynh đệ, lên.

Ngao Quảng hét lên, trên tay xuất hiện đinh ba lao về phía Hoàng Minh. Cả ba tên còn lại cũng vào thế tấn công xông tới.

_Được lắm, để ta xem mấy con giun các người có tài cán gì.

Hoàng Minh lấy Sơn Hải Thủy Linh Thương ra, miệng mỉm cười lao vào giữa bốn người Ngao Quảng.

_Lý tì, đây là đòn được phục hồi, trước tiên đưa cho Na Tra dùng. Ta phải đi giúp Tần đệ một tay.

Hoàng Phi Yến đưa cho Lý Thị một cái bình ngọc xong liền rút tiên kiếm ra lao tới ứng cứu cho Hoàng Minh.

_Muội cũng đi.

Thanh Thanh và Đặng Thiên Ngọc cũng rút kiếm ra bay tới.

_Các tí tí cẩn thận.

Nằm ở trong lòng của Lý Thị, Na Tra lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Huynh đệ nháo hải (hạ)

_Na Tra, con không sao chứ?

Lý Tịnh bước lại gần Na Tra hỏi thăm. Mặc dù hắn cũng rất muốn ôm nó vào lòng nhưng nghĩ tới sự vô dụng của bản thân, hắn bắt giác dừng lại.

_Cha. Con không sao, đã khiến người lo lắng rồi.

Na Tra rời khỏi lòng Lý Thị khập khiễng bước tới ôm Lý Tịnh. Nhìn thấy Na Tra sắp vấp ngã, Lý Tịnh nhanh chân chạy lại gần ôm lấy nó, bế vào lòng.

_Na Tra, con không giận cha hay sao?

_Không đâu, con biết cha làm vậy cũng vì cư dân bách tính mà.

Na Tra lắc lắc đầu nói. Nó cũng hiểu rằng, việc lúc này nằm ngoài khả năng giải quyết của cha nó, vì vậy nó mới chọn cách hi sinh bản thân để cho cha nó khỏi áy náy. Ôm chặt Na Tra vào lòng, Lý Tịnh òa khóc như một đứa trẻ. Con trai hắn tuy mới chín tuổi nhưng thực sự suy nghĩ thấu đáo hơn hai anh trai nó rất nhiều. Nhìn thấy cảnh này, Lý Thị cũng mỉm cười yên lòng.

Trở lại cuộc chiến của nhóm Hoàng Minh với Tứ Hải Long Vương.

Lúc này Ngao Quảng đang cực kì khó sở trước thế công của Hoàng Minh. Trong trận chiến với Na Tra hắn bị tổn thương một phần nguyên hồn, vậy mà bây giờ còn phải đối mặt với thương pháp quý dị của Hoàng Minh. Đinh ba ở trên tay Ngao Quảng như bị trường thương của Hoàng Minh hút chặt lấy, lão không thể tìm cách nào mà dứt ra được. Càng ngày lão thấy hai tay của mình như bị đè nén bởi một ngọn núi. Điều này cũng dễ hiểu thôi, đến ngay cả Cộng Công còn phải chịu hạ phong trước thương pháp quý dị của Hoàng Minh thì một người như Ngao Quảng có thể so sánh kia chứ.

_Đồ tà đạo khốn kiếp.

Ngao Quảng tức giận chửi mắng, tay hắn liền buông đinh ba ra nhảy ngược về sau tìm cách giữ khoảng cách với Hoàng Minh. Hai tay Ngao Quảng vẫn còn run rẩy kịch liệt, hắn biết rằng nếu muốn đấu với người thanh niên đeo chiếc mặt nạ kì lạ kia thì tốt nhất là không nên cận chiến đối đầu với hắn.

_Này lão giun già, không phải lúc này người mạnh miệng lắm hay sao? Có giỏi thì tới đây mà đánh bại ta đem người đi.

Nhìn bộ dạng e dè của Ngao Quảng, Hoàng Minh lên tiếng châm chọc. Mặc dù bấy lâu nay hắn tu luyện Bích Du Tiên Quyết mà Thông Thiên đưa cho, nhưng hắn chỉ cảm thấy thân thể khỏe mạnh cùng tâm trí minh mẫn hơn thôi, ngoài ra đến bây giờ hắn vẫn chưa thể hấp thu được linh khí. Mặc dù chỉ là những thay đổi nhỏ trong cơ thể nhưng Hoàng Minh lại cảm thấy rằng ở hắn đang có một thứ gì đó rất lạ lớn lên, nhưng hắn không thể giải thích được. Trong một lần Đa Bảo tới thăm, hắn cũng có nhờ ông xem qua nhưng ông cũng lắc đầu.

_Chàng trai trẻ, người đừng vội mừng, người tưởng ta được mệnh danh là Đông Hải Long Vương chỉ có một chút bản sự như vậy hay sao?

Ngao Quảng mặt hơi tái đi vì tức giận, nhưng lão vẫn bình tĩnh mà đáp. Lão nhận thấy rằng, khi giao đấu với Hoàng Minh lão không hề cảm thấy một chút tiên khí nào trên người hắn. Mặc dù lão không biết vì sao hắn bay được nhưng chắc chắn rằng hắn chỉ là một người bình thường. Nếu đã như vậy chỉ cần giữ khoảng cách với hắn, câu giờ một chút cho các huynh đệ của lão giải quyết xong mấy nữ nhân kia thì chắc chắn sẽ bắt được người này.

Nghe là làm, Ngao Quảng lấy lam ngọc trên tay ra, lão tạo ra một tấm màn nước, bỗng chốc thân thể lão tan biến vào trong không khí.

_ Mẹ kiếp, trò quái quỷ gì thế này?

Nhìn Ngao Quảng biến mất giữa không khí, Hoàng Minh kinh ngạc kêu lên.

Ngay lập tức đáp trả Hoàng Minh là hình dáng Ngao Quảng hiện ra giữa không trung, lão liên tục bắn những tia nước về phía Hoàng Minh.

_ Hừ, trò trẻ con.

Hoàng Minh khinh miệt cười. Hắn xoay người né tránh những tia nước bay tới, đảo người bay nhanh về phía Ngao Quảng giáng một thương vào hông lão, thân thể Ngao Quảng bị chặt làm hai nửa. Hoàng Minh kinh ngạc nhìn, hắn đã không chế lực đạo rồi, một kích này làm sao có thể lấy mạng được Ngao Quảng kia chứ? Đang ngạc nhiên thì thân thể Ngao Quảng bỗng chốc vỡ tung thành những phi châm nhỏ bay khắp nơi. Hoàng Minh nhanh chóng xoay thương gạt đi những phi châm bay tới.

_ Ha ha, chàng trai trẻ, để ta xem bản lĩnh của cậu tới đâu.

Trong không trung, âm thanh của Ngao Quảng vang lên. Hoàng Minh cố gắng tập trung để tìm kiếm xem Ngao Quảng đang ẩn nấp ở đâu, nhưng rất tiếc, Ngao Quảng giống như biến mất vậy. Một lần nữa thân ảnh Ngao Quảng lại xuất hiện bắn những tia nước về phía Hoàng Minh. Lần này Hoàng Minh không có một giây chần chừ, nhanh chóng tránh sang một bên rồi vọt tới đâm một thương lên bụng Ngao Quảng. Nhưng kích bản vẫn như cũ, thân thể Ngao Quảng lại nổ tung, vô số phi châm lại bay ra.

_ Chết tiệt.

Hoàng Minh nhanh chóng dùng thương cản phi châm nhưng vẫn bị dính một số ít. Khốn kiếp, đây rõ ràng là hack mà, làm sao có thể có một thuật kì bí như vậy chứ. Mặc dù những phi châm bắn tới không gây thương tích gì nặng cho hắn, nhưng nếu không tìm cách khắc chế thuật quỷ dị này thì quần áo trên người hắn sẽ tan thành từng mảnh mất.

Ngao Quảng lúc này cảm thấy kinh ngạc. Bí thuật này lão đã nghiên cứu mất rất nhiều thời gian. Lúc trước khi còn ở Trúc Cơ Kỳ, bằng vào bí thuật này mà đã có biết bao Luyện Hư Sơ Kỳ hay thậm chí là Trung Kỳ mất mạng trong tay lão. Thật không ngờ rằng những phi châm đó lại có thể chỉ để lại vài vết hằn nhỏ trên da của người thanh niên kia mà thôi, quả thật là biến thái mà. Dù vậy, Ngao Quảng cũng đã thành công trong việc giữ chân được Hoàng Minh để chờ huynh đệ của mình tới cứu giúp. Nhưng lão không biết rằng, bên kia những huynh đệ của lão. Nhưng lão không biết rằng, bên kia những huynh đệ của lão còn đang chịu nhiều khổ cực hơn lão rất nhiều.

Ngao Nhuận và Ngao Khâm chỉ mới tiến vào Luyện Hư Sơ Kỳ, làm sao có thể là đối thủ của hai người Thanh Thanh và Hoàng Phi Yến đang ở Luyện Hư Trung Kỳ được kia chứ, dần dần, cả hai đều rơi xuống hạ phong. Riêng về phần Ngao Thuận mới là thế thảm, tiểu nha nữ Đặng Thiên Ngọc tâm trạng đang không vui vì bị Na Tra cự tuyệt nên lấy lão ra làm bao cát để xả giận khiến hắn thế thảm không thôi.

Nhìn cảnh này, Ngao Quảng thở than không ổn. Người thanh niên kì dị trước mặt đã không nói làm gì, nhưng ngay cả đến ba nữ nhân kia cũng không phải là hạng xoàng. Lão nhận ra rằng tiểu nha đầu có phần đáng yêu đang muốn ăn tươi nuốt sống người khác kia đã là Luyện Hư Sơ Kỳ Đỉnh giống như lão, còn hai vị cô nương kia lại hơn lão một bậc, ba người huynh đệ của lão chỉ là Trúc Cơ Hậu Kỳ làm sao có thể đương đầu nổi được. Nhưng cuối cùng những người này là ai? Còn trẻ mà căn cơ tốt như vậy chắc phải là người của đại giáo phái nào đó. Chẳng lẽ là Xiển Giáo? Bọn họ đến giúp thẳng nhóc Na Tra kia, chắc chắn là như vậy rồi.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Ngao Quảng biết mình không còn đường lui. Dù gì huynh đệ lão cũng là người cai quản Tứ Hải, chẳng lẽ Xiển Giáo lại không để cho huynh đệ lão một chút mặt mũi nào hay sao? Trong lòng quyết định, Ngao Quảng muốn tốc chiến tốc thắng, hắn truyền âm cho ba người kia.

Lại một lần nữa chém vào hư ảnh, Hoàng Minh đang tức muốn nổ phổi, mẹ kiếp, bây giờ hắn chẳng khác nào một tên khác cái cả, áo quần tả tơi, khắp người đều có những vết hằn đỏ do phi châm để lại. Đang muốn lao tới thân ảnh Ngao Quảng hiện ra trước mắt, hắn bỗng dừng lại vì thấy bốn người Tứ Hải Long Vương đã tập trung lại với nhau.

_ Ha ha. Tàn ca, sao trông huynh thảm thương như vậy a.

Nhìn bộ dạng của Hoàng Minh, Đặng Thiên Ngọc không nhịn được cười phá lên. Ngay cả Thanh Thanh cũng che miệng cười trộm. Bây giờ Hoàng Minh chỉ biết ngậm ngùi cười trừ, trong lòng hắn chỉ biết thầm chửi mửi tám đời tổ tông gia đình tên Ngao Quảng mà thôi.

_ Tàn đệ, đệ không sao chứ?

Hoàng Phi Yến nhìn những y phục và những vết hằn đỏ trên người hắn, ân cần hỏi thăm.

_ Ấy da, ít ra vẫn còn có Phi Yến tỉ quan tâm tới ta a.

Hoàng Minh đưa mắt liếc nhìn Đặng Thiên Ngọc và Thanh Thanh đang ở một bên cười.

_ Hừ, có gì mà phải quan tâm chứ. Tí đừng lo, da thịt hắn rất dày, không có việc gì đâu.

Đặng Thiên Ngọc hừ mũi, hung hăng tròn mắt nhìn Hoàng Minh khiến hắn đành phải ngậm ngùi quay đầu đi.

Nhưng một lúc sau, Hoàng Minh bỗng cảm thấy không khí xung quanh bắt đầu lạnh đi. Hắn đưa mắt nhìn về nơi phát ra hàn khí, ở đó Tứ Hải Long Vương trên tay mỗi người đều cầm một làm cầu trên tay, miệng lầm bầm. Hàn khí từ bốn viên lam cầu tỏa ra nhanh chóng tụ thành một con Băng Long to lớn. Mặc dù không khí đang rất lạnh nhưng trên trán cả bốn người mồ hôi tuôn ra như suối, khuôn mặt đỏ bừng.

Đây chính là Băng Long Chân Nguyên, độc môn của Tứ Hải Long Vương. Độc môn này đòi hỏi nguyên hồn của cả bốn phải đồng nhất mới có thể tạo ra Băng Long Chân Nguyên. Con Băng Long vừa xuất hiện, miệng gầm lên một tiếng long ngâm, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, nước bắt đầu đóng băng.

_Chịu chết đi.

Tứ Hải Long Vương nhất tề hét lên, con Băng Long liền bay về phía mấy người Hoàng Minh, miệng há rộng như muốn cắn nuốt tất cả.

Hoàng Minh ngưng trọng nắm Sơn Hải Thủy Linh Thương trên tay, tùy thời có thể ứng biến. Nhưng Hoàng Phi Yến mỉm cười nhìn hắn lắc đầu, nàng bước lên phía trước, trên tay xuất hiện một cái đầu bằng vàng (ai không biết hỏi Google-sama nhé). Con Băng Long gầm lên, hơi thở của nó khiến cây cối xung quanh cũng nhanh chóng đóng băng, binh lính Trần Đường Quan đều đốt đuốc trên tay như muốn xua đi cái lạnh nhưng đều nhanh chóng bị dập tắt.

_Thu cho ta.

Hoàng Phi Yến yêu kiều quát. Chiếc đầu trên tay nàng nhanh chóng biến lớn, con Băng Long hung hăng lao tới chiếc đầu nhưng bỗng chốc, nó lại bị hút vào bên trong, cả người tan biến như chưa hề tồn tại. Thu nhỏ chiếc đầu vào trong tay, Hoàng Phi Yến mỉm cười. Con Băng Long biến mất, không khí cũng dần dần trở lại như cũ, cây cỏ, nước, tất cả đều từ từ lấy lại sinh khí.

_Hồn Nguyên Kim Đầu?

Nhìn chiếc đầu bằng vàng trên tay Hoàng Phi Yến, Hoàng Minh kinh ngạc hét lên. Quả thực là đồ đệ yêu quý nhất của Tam Tiêu, đến cả bảo vật như vậy cũng có thể mượn được.

_Đệ có thể nhận biết vật này sao?

Hoàng Phi Yến kinh ngạc nhìn Hoàng Minh.

_Đã có nghe qua. Hồn Nguyên Kim Đầu cùng Kim Giao Tiên là hai bảo vật của Tam Tiêu Nương Nương a.

_Tân đệ thực sự biết không ít đó.

Hoàng Phi Yến mỉm cười. Nàng cũng chẳng ngạc nhiên khi Hoàng Minh có thể nói ra được lai lịch của Hồn Nguyên Kim Đầu trên tay nàng, ngay cả đến tên của Hồn Nguyên Thánh Nhân hẳn còn đoán ra được thì việc này cũng không có gì lạ cả.

Tứ Hải Long Vương thì lại vô cùng kinh ngạc khi nghe Hoàng Minh nói. Hồn Nguyên Kim Đầu? Đó chẳng phải là bảo vật của Tam Tiêu Nương Nương Tam Tiên Đào hay sao? Vật như vậy lại ở trong tay nữ tử kia, vậy chẳng lẽ nàng là đệ tử thân cận của Tam Tiêu? Chết tiệt, như vậy thực sự đúng phải ở kiến lừa rồi. Thái Ất Chân Nhân thì không nói làm gì, nhưng Tam Tiêu Nương Nương thì khác, nghe bảo Tam Tiêu Nương Nương rất quan tâm che chở cho đồ đệ của mình, nếu có ai dám ra tay với đồ đệ của họ, ắt phải chịu một cái giá không nhỏ. Nghĩ tới đây, bốn người Ngao Quảng không rét mà run.

Bọn hắn nhìn nhau gật đầu. Mặc kệ thương tổn do Băng Long gây ra, cả bốn liền hóa thành Giao Long bỏ chạy về phía Đông Hải.

_Tất cả rút...

Ngao Quang hét lớn. Nhìn thấy Tứ Hải Long Vương chạy trốn, binh lính của bọn hắn cũng toán loạn chạy theo, thật giống như đàn ong bị vỡ tổ.

_Khốn kiếp, muốn chạy.

Nhìn thấy Tứ Hải Long Vương bỏ chạy, Hoàng Minh tức tốc đuổi theo. Ngay sau đó, cả ba người Hoàng Phi Yến cũng nhanh chóng bay theo Hoàng Minh. Na Tra sau khi phục đơn được cũng muốn đi theo, mặc dù Lý Thị lo vết thương của nó nhưng vẫn để cho nó đi, dù sao có nhóm Hoàng Minh bảo vệ bà cũng an tâm hơn nhiều.

Bên dưới Đông Hải Long Cung.

_Đại ca, huynh nghĩ xem chúng ta nên làm gì đây. Bọn họ nhất định sẽ nhanh chóng đuổi theo tới đây.

Ngao Nhuận ôm ngực, lo lắng nói.

_Ta thực sự không biết phải làm sao nữa.

Ngao Quảng ôm đầu nói. Bây giờ lão thực sự cảm thấy quyết tâm báo thù lần này là sai lầm, cho dù hôm nay cố thủ ở đây chưa chắc đã có thể yên ổn mà sống.

Quả thực đúng như Ngao Quảng suy nghĩ, khi bọn hán về tới Đông Hải chưa lâu, nhóm Hoàng Minh cũng đã đuổi tới nơi. Hoàng Minh dùng Dẫn m Phù hết lớn, tiếng hét của hán vang vọng khắp Đông Hải.

_ Ngao Quảng, người ra đây cho ta, người nghĩ có thể trốn dưới đó được hay sao. Nếu không ra ta nhất định sẽ lật tung cả nơi này lên cho người xem.

Tiếng hét của Hoàng Minh khiến Tứ Hải Long Vương kinh sợ. Bọn hán thực sự tin rằng Hoàng Minh nói là sẽ làm, hơn nữa cũng tin rằng hán thực sự sẽ làm được. Nhưng chẳng lẽ lại lên cho người ta đánh hay sao? Bọn hán cũng không phải là người thích ngược đãi bản thân. Nhưng nếu trốn ở dưới này cũng không an toàn, bọn hán thực sự không biết phải nên làm như thế nào.

Hoàng Minh hét một lúc vẫn không thấy động tĩnh. Quả thật hán cũng không biết phải nên làm thế nào bây giờ, hán không hề có cái bản lĩnh lật tung Đông Hải lên được, chẳng lẽ nói hán phải lặn xuống dưới mà náo loạn như Tôn Ngộ Không? Hán không có điên a, ai biết được dưới đó có bao nhiêu cạm bẫy chờ hán chứ. Nhưng phải làm cách nào mới khiến mấy con giun già kia mò lên đây, Hoàng Minh lâm vào trầm tư.

Nhìn thấy ánh mắt đăm chiêu của Hoàng Minh. Thanh Thanh lại gần hán vỗ vai, mỉm cười nói.

_ Chẳng phải chỉ là lật tung nơi này lên hay sao? Việc này để cho muối.

_ Muối có thể sao?

Hoàng Minh kinh ngạc nhìn Thanh Thanh.

Thanh Thanh chỉ mỉm cười gật đầu. Nàng bước tới phía trước, hai mắt nàng dần chuyển sang màu xanh lam, trên tay xuất hiện một chiếc bình ngọc chạm khắc hình rồng, con rồng trên đó như vẫn đang sống, đôi mắt vô cùng có thần.

_ Ân, đây có phải là Ngọc Long Bình?

Hoàng Minh nhớ lại lời của Cộng Công lúc trước.

_ Trí nhớ của huynh không tồi a.

Thanh Thanh tinh nghịch cười. Miệng nàng ngâm nhẹ một âm thanh, đôi mắt con rồng trên chiếc bình phát ra ánh sáng màu lam...

_ Đại ca, đã lâu rồi vẫn chưa có động tĩnh gì cả, hay là tên kia chỉ biết hù dọa cho chúng ta tự đưa đầu lên cho hán.

Ngao Khâm thấy tình hình có vẻ im ắng, bất giác lên tiếng hỏi.

_ Đúng vậy, chắc chắn là hán chỉ muốn hù dọa chúng ta mà thôi.

Ngao Nhuận và Ngao Thuận cũng lên tiếng đồng tình.

_ Ta cũng hi vọng là vậy.

Ngao Quảng lo lắng đáp. Mặc dù hán rất muốn lời của huynh đệ hán nói là đúng, nhưng trong lòng hán vẫn không thấy yên tâm hơn một chút nào cả. Đúng như hán lo lắng, khi hán vừa dứt lời, tất cả nước ở vùng Đông Hải đều bị hút cạn.

_ Thực sự là thần kì.

Đặng Thiên Ngọc kinh ngạc hét lên. Lúc này, chỉ thấy mặt khi Thanh Thanh phát tay lên, nước ở Đông Hải bỗng chốc liền bị hút vào trong Ngọc Long Bình, bên dưới chỉ còn tro bụi là đất đá, những kiến trúc.

_ Thanh Thanh, muối không sao chứ.

Hoàng Minh lo lắng hỏi. Hán nhớ lúc trước khi Thanh Thanh sử dụng Ngọc Long Bình hút đòn tấn công của Cộng Công thì bị thương không nhẹ.

_ Muối không sao. Chỉ là một chút nước thôi, không làm khó dễ được muối đâu.

Thanh Thanh tinh nghịch đáp. Nhìn nụ cười của nàng, Hoàng Minh cảm thấy yên lòng.

_ Thanh Thanh ti ti thật giỏi a. Bây giờ chúng ta cùng chờ mấy con giun già kia tới tìm chúng ta thôi.

Na Tra nhìn khung cảnh trước mắt thích chí không thôi. Tay vỗ vỗ hưng phấn nói.

Quả đúng như vậy, chưa đầy nửa nén nhang, cả bốn người Tứ Hải Long Vương đều đi tới tìm bọn hán tạ tội.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thu bảo

Đây là lần đầu tiên nhóm Hoàng Minh được nhìn thấy Long Cung. Cảnh vật ở nơi đây vô cùng đẹp, những kiến trúc, đình đài kì lạ được làm từ những hang động tự nhiên hay từ vỏ của những con ốc khổng lồ. Mặc dù tất cả nước ở Đông Hải đã bị Thanh Thanh lấy mất nhưng vẫn không hề giảm đi vẻ đẹp ở nơi đây. Hoàng Minh âm thầm chắc lưỡi, Triều Ca nếu so sánh với sự xa hoa ở nơi này vẫn còn kém lắm. Ngay cả Hoàng Phi Yến và Thanh Thanh cũng có vẻ say đắm với khung cảnh nơi đây. Còn về phần Đặng Thiên Ngọc đã sớm kéo Na Tra đi thăm thú khắp nơi, mặc dù Na Tra vẫn không đồng ý gọi nàng là “tí tử” nhưng Đặng Thiên Ngọc cũng tỏ vẻ không quan tâm lắm, dù sao có bạn cùng lửa chơi chung vẫn tốt hơn.

Vào đến đại sảnh, Hoàng Minh ngay lập tức leo lên ngồi ngay ghế chủ vị, điều này khiến cho Tứ Hải Long Vương vô cùng tức giận, nhưng bọn hắn cũng không dám phát tác. Bây giờ số phận của Đông Hải đang phụ thuộc vào người thanh niên này, nếu làm hắn phật lòng, hậu quả ắt không nhỏ.

_Không biết các vị tìm ta có việc gì hay chăng? Ân, các vị cứ tự nhiên.

Hoàng Minh với tay lấy cốc trà trên bàn, nhấp một ngụm từ tốn nói. Nhìn bộ dạng giống chủ nhà của Hoàng Minh, Hoàng Phi Yến cùng Thanh Thanh đều che miệng cười.

_Chúng tôi biết việc mình làm là hoàn toàn sai lầm, xin ngài lượng thứ bỏ qua cho.

Ngao Quảng cung kính nói. Điều này thật sự kì lạ, rõ ràng là nhà của mình, tên kia rõ ràng là khách nhưng tại sao lại cứ như ở đây là nhà của hắn vậy kia chứ.

_Ô. Các vị Long Vương làm gì sai hay sao? Như vậy phải tìm Thiên Đế cùng Thiên Hậu mà chịu tội chứ tại sao lại tìm đến một nhân loại nhỏ nhoi như ta làm gì.

Hoàng Minh ném một trái nho vào miệng, nhai nhồm nhoàm.

_Đại tiên, ngài đại nhân độ lượng xin hãy trả nước Đông Hải trở về cho chúng tôi, nếu không tất cả cư dân ở đây đều sẽ chết mất.

Ngao Quảng biết Hoàng Minh đang cố ý trêu tức mình nhưng lão chỉ biết nín nhịn mà thôi.

_Ây da, thì ra là Long Vương ngài nói tới việc này a. Nhưng tại sao ngài không nghĩ xem lúc ngài muốn dâng nước đánh ngập Trần Đường Quan, ngài lại không nghĩ tới bách tính ở đó?

Hoàng Minh xoay xoay cốc trà trong tay, lạnh lùng liếc nhìn Ngao Quảng.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Minh, Ngao Quảng lạnh cả xương sống. Lão biết rằng lão mới chính là người đuối lý, nhưng nếu không thể lấy lại nước ở Đông Hải thì cuộc sống lão sẽ xong rồi.

_Đại tiên, tiểu nhân thực sự biết tội rồi. Tất cả là do tiểu nhân nóng nảy muốn báo thù cho con trai nên đã mạo phạm tới các vị đại tiên, xin các ngài lượng thứ.

Ngao Quảng lên tiếng cầu xin, ba người Ngao Nhuận cũng vô cùng khản trương. Nếu như việc ngày hôm nay đến tại Thiên Đế, Thiên Hậu thì số phận của bọn hắn cũng không khác Ngao Quảng là bao cả. Mặc dù có thể lấy lại nước ở Đông Hải, nhưng tội của bọn hắn thì không thể dẫu đi đâu được, còn người ta là đệ tử của Triệt Giáo, Thiên Đế cùng Thiên Hậu cũng phải nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ mà không dám truy cứu việc này.

_Hóa ra là ngài nóng vội báo thù cho con trai hay sao?

Hoàng Minh chế giễu nói. Hắn cố tình nhấn mạnh hai chữ “báo thù” lên. Ngao Quảng cảm thấy như tự dẫm phải chân mình vậy, lão quên mất rằng từ đầu bên lão mới là người sai. Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Ngao Quảng thì khinh miệt cười, thực sự hắn tới cũng chỉ vì Na Tra mà thôi, bách tính ở Trần Đường Quan mặc dù quan trọng nhưng nếu so sánh với Na Tra hắn tự cảm thấy không bằng.

_Không không, là tiểu nhân già rồi có chút nhầm lẫn.

Ngao Quảng trán đầy mồ hôi nhanh chóng lên tiếng phân trần.

_Nhầm lẫn? Lão Long Vương ngài đùa hơi quá a, báo thù cho con trai tại sao lại là nhầm lẫn được chứ?

_Không không. Chỉ là một tên nghịch tử đi làm hại dân chúng mà thôi, đáng đánh, đáng đánh.

Ngao Quảng run sợ nói. Lão quả thực cảm thấy oan ức, con trai bị người ta đánh tới tàn phế, e rằng cả đời này cũng không thể đi lại được, nhưng mình lại phải ở đây nịnh nọt người ta. Nhưng hắn không còn cách nào khác, nếu không làm vậy thì tính mạng của lão cũng khó mà bảo toàn.

_Ây da, nếu Long Vương ngài đã nói vậy thì cứ như vậy đi a. Nhưng mà nếu là vậy tại sao ngài lại dẫn binh lính tới đánh đệ đệ của ta bị thương a.

Hoàng Minh vỗ mạnh xuống bàn, tức giận nói.

_ Chỉ là hiểu lầm, thực sự là hiểu lầm mà thôi. Xin ngài đừng chấp nhặt.

Ngao Quảng nhìn thấy Hoàng Minh tức giận thì xanh mặt, ngay lập tức quỳ xuống nói với Hoàng Minh.

Nhìn Ngao Quảng quỳ xuống cầu xin, Hoàng Phi Yến và Thanh Thanh cảm thấy không đành lòng, nhưng nghĩ tới những vết thương của Na Tra, cộng thêm việc chút nữa nó đã mất mạng, cả hai đều nghĩ rằng như vậy cũng đáng.

Lúc này Na Tra và Đặng Thiên Ngọc đã đi thăm thú khắp nơi chán chê mới trở về đây, cả hai vô cùng ngạc nhiên khi thấy bốn Ngao Quảng đang quỳ xuống trước mặt Hoàng Minh mà cầu xin.

_ Tàn ca ca, lão già này làm trò gì vậy?

Đặng Thiên Ngọc kéo tay Na Tra chạy tới bên Hoàng Minh kéo kéo tay áo hấn và hỏi.

_ Hấn muốn ta trả nước trở lại cho Đông Hải, muối nghĩ ta có nên không?

Hoàng Minh mỉm cười nói với Đặng Thiên Ngọc.

_ Hấn dám làm càn như vậy, tại sao lại phải tha cho hấn chứ.

Đặng Thiên Ngọc hừ mũi nói. Hoàng Minh chỉ mỉm cười rồi xoay sang phía Na Tra.

_ Theo đệ thì sao?

_ Tàn ca... hay là tha cho hấn đi. Huynh nhìn xem này, đệ cũng đã khỏe lại rồi, dân chúng trong Trần Đường Quan cũng không bị làm sao cả. Huynh từng dạy đệ rằng “đánh kẻ chạy đi, chứ không đánh người chạy lại. Phàm làm việc gì cũng cho người khác một con đường lui”, đệ nghĩ việc này nên bỏ qua đi.

Na Tra nhìn Hoàng Minh cầu khẩn. Hoàng Phi Yến cùng Thanh Thanh đều nhìn Hoàng Minh với ánh mắt khó tin, các nàng không dám tin rằng tên kia lại có thể nói ra được những câu ý nghĩa như vậy.

_ Ấy da, muối xem xem, ngay cả tiểu Na Tra còn hiểu chuyện hơn cả muối a.

Hoàng Minh xoa xoa đầu Na Tra nói. Đặng Thiên Ngọc nghe xong hừ lạnh, tung một cước vào chân Hoàng Minh rồi chạy về phía Hoàng Phi Yến.

Vốn dĩ Hoàng Minh cũng không muốn làm lớn chuyện này. Thấy Na Tra còn bé mà hiểu chuyện như vậy hấn thấy rất vui. Nhưng dù sao hấn cũng không thể để Na Tra chịu thiệt thòi như vậy được, ít nhất phải lấy được một chút máu của mấy lão già này thì Hoàng Minh mới hả dạ.

_ Được rồi, nếu như đệ đệ ta đã nói như vậy thì chuyện này ta sẽ bỏ qua. Nhưng...

Ngao Quảng đang vui mừng khi nghe Hoàng Minh nói thì câu tiếp theo lại khiến hấn cảm thấy đau lòng.

_ Nhưng các người nhìn xem, ta và đệ đệ ta bị nhiều vết thương như vậy, thực sự là không hợp tình hợp lý a.

Hoàng Minh nói ra khiến tất cả đều nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ. Cái tên này miệng nói thì cao sang sẽ bỏ qua nhưng lại mặt dày đòi bồi thường.

_ Việc này quả thực không có gì khó khăn cả, ở bảo khố của ta có rất nhiều bảo vật xin ngài cứ tùy chọn vài món.

Ngao Quảng mặc dù đau xót khi sắp thấy bảo khố yêu quý của mình sắp mất đi vài món bảo vật nhưng dù sao so với tính mạng của hấn thì việc này không đáng là bao.

_ Hắc hắc, việc này thực sự là không nên a. Nhưng nếu Long Vương ngài đã có hảo ý như vậy ta mà cự tuyệt thì hóa ra là vô phép quá.

Hoàng Minh xoa xoa tay nói. Những người khác quả thật không còn lời nào để nói nữa, tên này quả thật đáng kịch rất tài a. Ngoài mặt thì e dè này nọ nhưng trong thâm tâm hấn chắc đang nhảy lên vì sung sướng mất thôi.

Ngao Quảng cùng dẫn mấy người Hoàng Minh tới bảo khố của lão. Ở đây có vô vàn châu báu cùng những bảo vật kì lạ, khiến cho mọi người đều lóa mắt. Nghĩ tới Đông Hải, Hoàng Minh lập tức nghĩ tới Gậy Như Ý mà Tôn Ngộ Không lấy được, nhưng hấn lập tức bỏ qua, hấn tự nhận rằng mình còn chưa có cái sức trâu bò như Tôn Ngộ Không mà nâng được thứ đó. Nhưng đưa mắt nhìn khắp nơi, hấn vẫn chưa thấy món nào ưng ý cả. Bỗng một cánh tay mềm mại kéo kéo tay hấn, quay đầu lại nhìn thì hóa ra là Thanh Thanh, nàng ghé tai hấn nói nhỏ, tay chỉ chỉ về một phía.

_ Đông Hải Long Vương, ta có thể lấy món này được không?

Hoàng Minh cầm đôi giày tay đen xì lên hỏi.

_ Nếu ngài thích thì có thể mang nó đi.

Ngao Quảng đang xót ruột vì không biết Hoàng Minh sẽ lấy đi những bảo bối gì của lão. Nhưng khi thấy Hoàng Minh tỏ ý muốn lấy đôi giáp tay cũ kĩ đó thì lão âm thầm vui mừng trong lòng. Từ khi lão nhậm chức Đông Hải Long Vương đã thấy đôi giáp tay cũ kĩ này ở đây, nhưng đến bây giờ lão vẫn không hề biết nó có tác dụng gì cả, đeo vào tay thì lại không được, mặc dù nó rất cứng rắn nhưng chẳng lẽ dùng nó để ném đối phương hay sao?

Nhìn bộ dáng không có gì hồi tiếc của Ngao Quảng, Hoàng Minh thực sự không tin rằng đây là bảo vật gì cả, nhưng dù sao là do Thanh Thanh bảo hán lấy, hán đành phải tin tưởng Thanh Thanh vậy.

Hoàng Minh muốn lấy thêm một vài món vũ khí có khả năng đánh ở tầm xa, nhưng rất tiếc là không có thứ nào như vậy cả, có một số thứ thì lại quá yếu và không hợp mắt hán lắm. Ngoài ra hán lấy thêm một cái Huyền Khải Giáp phòng thân và đưa cho Thanh Thanh, mặc dù nàng không muốn nhưng dưới sự nài ép của hán Thanh Thanh cũng đành phải thu vào. Hoàng Phi Yến và Na Tra thì có rất nhiều bảo vật do sự phụ ban cho nên đối với những bảo vật ở đây, hai người đều không xem vào mắt. Riêng người được lợi nhất chính là tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc, nàng ra sức vơ vét hết những bảo ngọc có ở bảo khố, khiến cho Ngao Quảng cảm thấy đau lòng không thôi. Đây đều là nguyên liệu tốt để nàng có thể tu luyện ra Ngũ Sắc Thạch, càng có nhiều thì càng tốt a.

_Đại tiên, bây giờ ngài có thể trả nước ở Đông Hải về lại được không?

Nhìn bộ dạng thỏa mãn của Đặng Thiên Ngọc, Ngao Quảng đau lòng nói.

_Ây da, thiếu chút nữa thì ta quên mất việc này.

Hoàng Minh gãi gãi đầu nói, việc hán nghĩ bây giờ là trở về để nghiên cứu xem đôi giáp tay này thực sự lợi hại hay không mà Thanh Thanh lại bắt hán chọn.

Nghe xong Ngao Quảng chỉ biết cười khỏ. Tên khốn nhà ngươi cùng muội muội vợ vệt của ta bao nhiêu bảo vật lại tính chạy hay sao? Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của lão, cho dù có cho vàng lão cũng không dám nói ra.

Hoàng Minh nhìn về phía Thanh Thanh nháy mắt. Nàng hiểu ý gật đầu, Ngọc Long Bình liền xuất hiện trên tay.

_Ngọc Long Bình? Chẳng lẽ cô nương là...

Nhìn chiếc bình ngọc trên tay Thanh Thanh, Tứ Hải Long Vương hét lên đầy kinh ngạc.

Thanh Thanh không trả lời Ngao Quảng. Đôi mắt nàng dần chuyển sang màu lam, hai mắt của con rồng trên chiếc bình bắt đầu phát sáng, Thanh Thanh vung tay lên, nước từ trong bình bắt đầu tuôn ra, chẳng mấy chốc cả Đông Hải lại tràn ngập trong nước.

_Thật không ngờ lại cô nương lại có thể là đồng tộc của chúng ta.

Ngao Quảng cảm thán nói. Nhưng đáp lại chỉ là tiếng hừ lạnh cùng âm thanh lãnh đạm của Thanh Thanh.

_Đồng tộc? Ngươi cho rằng có thể đánh đồng ta với các ngươi hay sao?

Nhận thấy thái độ của Thanh Thanh, Ngao Quảng lập tức im miệng. Lão biết rằng để có thể điều khiển được Ngọc Long Bình thì chỉ có những Long Tộc đặc biệt mới có thể sử dụng được. Còn với Giao Long như bọn hán, người ta không để vào mắt cũng là xứng đáng. Nhưng lão không biết rằng Thanh Thanh không phải phân biệt Giao Long hay Long Tộc mà nàng căm ghét lão vì thái độ đối nhân xử thế của lão.

_Việc hôm nay coi như đã xong. Ta hi vọng các ngươi từ nay về sau đừng làm ô uế danh tiếng của Long Tộc nữa.

Thanh Thanh lạnh lùng đáp rồi quay lưng đi.

Nhận thấy nhóm Hoàng Minh có ý muốn rời khỏi đây, Ngao Quảng bắt giác quỳ xuống cầu xin.

_Cô nương, ta biết rằng ta đã sai. Nhưng dù xin cô nương nể tình đồng tộc mà cứu giúp cho con trai của ta.

Ngao Quảng khóc lóc cầu xin. Mặc dù con trai lão là người không ra gì, chỉ biết hà hiếp bách tính, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của lão, nhìn thấy cảnh như vậy sao lão có thể chịu được. Vì cô nương này có thể sử dụng Ngọc Long Bình như vậy chắc chắn sẽ có cách cứu con trai hán.

Nghe tới đây, Thanh Thanh bỗng chốc dừng chân lại. Nàng quay sang nhìn Hoàng Minh trung cầu ý kiến.

_Được rồi, nếu muội muốn thì cứ giúp hán một lần đi.

Hoàng Minh xoa xoa đầu Thanh Thanh nói. Hán biết nha đầu này vốn thiện lương, trong lòng nàng ắt hẳn rất muốn cứu chữa cho Ngao Bình, nhưng lại sợ làm mất lòng hán nên mới như vậy. Thấy Hoàng Minh đã đồng ý, Thanh Thanh liền mỉm cười. Nàng cắn ngón tay chảy máu rồi lấy ra một viên đơn dược nhỏ vào. Xong xuôi, nàng đưa viên đơn dược cho Ngao Quảng, lạnh lùng nói.

_Đưa thứ này cho hán uống, trong vòng bảy ngày gân cốt sẽ bình phục trở lại. Nhưng nhắc cho các ngươi nhớ, nếu vẫn còn tiếp tục làm chuyện thị phi thì đừng trách ta vô tình.

Nhận viên đơn được trong tay, Ngao Quảng cẩn thận cho vào trong chiếc bình nhỏ, cất kỹ vào trong tay áo. Đây chính là thứ sẽ cứu mạng con trai lão, lão làm sao có thể không cẩn thận kia chứ.

Từ biệt Ngao Quảng, nhóm Hoàng Minh trở lại Trần Đường Quan. Mặc dù Lý Tịnh đã cố gắng níu kéo hắn ở lại nhưng hắn cũng đành phải từ chối. Hắn đã đi mấy ngày rồi, phải trở về để cùng Từ Tân giải quyết quốc sự nữa, nếu không một mình tên sư huynh kia sẽ chết mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đối chất cùng Nữ Oa (thượng)

Về đến Triều Ca, Hoàng Minh thở phào nhẹ nhõm, những việc tưởng chừng như nan giải bây giờ đã không còn nữa. Tính mạng của Na Tra giờ sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa, đối thủ lớn nhất của Đại Thương là Tây Kỳ cũng đã không còn, mặc dù hắn không biết sẽ có biến cố gì xảy ra hay không nhưng dù sao cuộc sống của hắn bây giờ cũng khá dễ chịu.

Ở Triều Ca được vài hôm thì Đặng Thiên Ngọc và Thanh Thanh phải trở về để tiếp tục việc tu luyện, nhưng trước khi đi tiểu ma nữ Đặng Thiên Ngọc cũng không quên trấn lột một số thứ của Hoàng Minh. Điều Hoàng Minh băn khoăn nhất chính là sư phụ của Đặng Thiên Ngọc, đã có mấy lần hắn dò hỏi nhưng đều không thành, hắn có hỏi qua Thanh Thanh nhưng nàng chỉ mỉm cười và nói cho hắn năm chữ “là một đại mỹ nhân”. Haiz, như vậy khác nào làm khó hắn kia chứ, nếu nói về các mỹ nhân trong Phong Thần thì như mây trên trời, làm sao hắn có thể biết được. Nhưng thôi, hắn cũng chỉ là tò mò muốn biết chứ không phải quan trọng lắm, chẳng lẽ lại đi cưa đổ sư phụ của Đặng Thiên Ngọc hay sao?

Những ngày yên bình của Hoàng Minh cứ thế nối tiếp. Nhưng hôm nay hắn nhận được một tin khiến trong lòng hắn thấp thỏm không yên, hai ngày nữa sẽ là “Thánh Đản Nữ Oa nương nương”. Mẹ kiếp, nếu hắn nhớ không lầm thì Thánh Đản Nữ Oa được tổ chức vào năm thứ bảy khi Trụ Vương đăng cơ, tại sao lại tới sớm như vậy chứ? Chẳng lẽ nói việc hắn ở đây đã làm đảo lộn hoàn toàn mọi chuyện xảy ra? Nghĩ tới nghĩ lui Hoàng Minh cũng đành phải chấp nhận rằng việc này có thể liên quan tới hắn. Trụ Vương hoàn toàn khác với nguyên tác, không còn là một kẻ ăn chơi trác táng, lại có được lòng tin của quần thần và nhân dân, mặc dù tên này có phần háo sắc giống trong nguyên tác, nhưng có lẽ chỉ là với lão bà của hắn mà thôi. Đối thủ lớn nhất của Đại Thương là Tây Kỳ lại trở thành đồng minh. Na Tra thì thoát khỏi thảm cảnh “róc thịt trả cha, róc xương trả mẹ”. Như vậy có thể nói Phong Thần này hoàn toàn đảo lộn rồi.

Nhưng điều mà Hoàng Minh cảm thấy đau khổ chính là tên sư huynh chết tiệt kia nhờ hắn đóng giả hắn trong lễ Thánh Đản Nữ Oa với lý do “ra mắt sư phụ của Hoàng Phi Yến”. Mặc dù vậy Hoàng Minh cũng không thể tức giận được, chưa nói tới việc Tam Tiêu đã cứu mạng của bọn hắn thì có cho bảo vật gì hắn cũng không dám đóng giả Từ Tân để đi gặp Tam Tiêu nương nương cùng Hoàng Phi Yến được.

Thánh Đản của Nữ Oa được tổ chức mười hai năm một lần, chẳng trách tại sao trước giờ Hoàng Minh không hề nghe nhắc tới. Hắn không biết được vị Nữ Oa này đã bao nhiêu tuổi rồi nữa, nhưng nếu đem so sánh với mấy người Thông Thiên hay Lão Tử, chắc chắn Nữ Oa cũng là một lão bà bà rồi. Thực không biết trong nguyên tác có nói quá hơn không khi nói Trụ Vương đã làm điều dâm ô bất kính với tượng của Nữ Oa. Mẹ kiếp, ta phi vào, cho dù tên Trụ Vương kia có háo sắc tới đâu cũng không tới mức biến thái như vậy chứ, thần kinh.

Nhưng nếu kể lại thì lão bà bà Nữ Oa này cũng vô cùng thù dai đấy. Chỉ vì bị Trụ Vương sờ soạng tượng của mình mà bà ta đã sai ba con yêu tới hủy hoại cả Đại Thương, y, có lẽ thực sự đúng với câu, gừng càng già càng cay a, không biết có phải là do mất kinh lâu năm hay không nữa. Hoàng Minh cười hắc hắc, tự YY trong lòng.

Ngày hành hương Miếu Nữ Oa cũng đã tới, đối với Đại Thương thì đây là một đại lễ long trọng để ghi nhớ công đức của Nữ Oa. Ngày đó, cả Đại Thương đều dâng đèn, kết hoa khắp nơi.

_Bẩm bệ hạ, đã tới nơi rồi.

Thương Dung đứng trước cửa Xa Giá cung kính nói.

Hoàng Minh ngồi bên trong thấp thỏm không yên. Đây là lần thứ hai hắn đóng giả Từ Tân, nhưng dù sao lần trước cũng chỉ là ở trước mặt của mấy người Khương Văn Sắc mà thôi, bây giờ là hàng vạn người, làm sao hắn có thể bình tĩnh được.

Từ tốn bước xuống Xa Giá, nhìn Thương Dung gật đầu. Hắn không muốn nói nhiều, bởi như vậy có thể khiến người khác nghi ngờ. Dẫn đầu đoàn người, Hoàng Minh cùng văn võ bá quan cùng tới Miếu Nữ Oa.

Bởi vì muốn lấy lòng Nữ Oa mà Hoàng Minh đã sớm bảo Từ Tân tu sửa Miếu Nữ Oa, vốn tượng của Nữ Oa là bằng đất nhưng đã sớm được đúc thành tượng đồng, hằng năm đều ra sức cung phụng, hương khói không ngừng. Bên trong đại điện được bày trí tinh xảo, hoa lệ, ở giữa chính là bức tượng Nữ Oa ngồi trên bảo tọa trầm hương, hai bên có Kim Đồng Ngọc Nữ, ở dưới là vũ hạc, hương khói bốc lên nghi ngút càng làm tăng thêm vẻ thần bí.

Hoàng Minh đi tới chính điện, hắn nhìn vào bức tượng của Nữ Oa, trong lòng thầm cười. Với trình độ điêu khắc tượng ở thời này có thể coi là tạm được, nhưng với hắn đây chẳng qua là một bức tượng tầm thường. Thật sự mà nói rằng, cho dù cái tên Trụ Vương trong nguyên tác kia có thiếu thốn đàn bà tới đâu cũng không thể mà nổi dâm ý với bức tượng này được.

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng Hoàng Minh cũng đành phải bày ra vẻ thành kính, theo trình tự mà dâng hương, vãn vũ bá quan cũng quý xuồng bái lạy, dâng lên các loại cống phẩm. Sau khi các vãn vũ bá quan dâng cống phẩm xong đều lui ra ngoài chỉ còn một mình Hoàng Minh, theo tục lệ Thiên Tử phải ở lại đây một mình để hướng Nữ Oa cầu phúc. Điều này làm Hoàng Minh khóc không ra nước mắt, vốn đã không thích những thứ bó buộc như vậy rồi, bây giờ cũng đành phải làm theo.

Hoàng Minh về mặt cung kính, cúi đầu tụng niệm kỳ văn đã chuẩn bị từ trước.

Đại Thương Thiên Tử cung chúc nung nung vạn thọ vô cương... Khẩu xin nung nung phù hộ cho dân chúng Đại Thương.

Đang thả hồn vào bài kỳ văn, Hoàng Minh bỗng nghe thấy một âm thanh từ bức tượng Nữ Oa truyền tới.

Bệ hạ thật có thành ý, nếu như thuận theo thiên số, ắt sẽ thăng thiên phong thần, vĩnh viễn hưởng phúc.

Hoàng Minh chợt bừng tỉnh, hần nhin về phía bức tượng Nữ Oa, ở đó bức tượng giống như đang sống, nhưng dù có cố gắng đến mức nào, Hoàng Minh vẫn thấy bức tượng có một cái gì đó rất mờ ảo.

Quả nhiên là đã tới rồi. Hoàng Minh âm thầm nở nụ cười ở trong lòng. Nếu như là người khác, nghe tới bốn chữ “thăng thiên phong thần” chắc sẽ vô cùng sung sướng, nhưng với hắn thì không, hắn cực kì kị cái từ này. Thực sự trong lòng rất tức giận nhưng Hoàng Minh cũng cố gắng kìm lại, hắn biết bây giờ không phải là lúc đối chọi với Nữ Oa, cho nên vẫn giữ thái độ cung kính nói.

Thăng thiên phong thần thì sao? Nếu như thế gian này yên bình không có chiến tranh, dân chúng an cư lập nghiệp, thì quả nhân có chết không được siêu sinh cũng cam lòng.

Từ xưa tới nay, các vị hoàng đế dù là hôn quân hay minh quân cũng đều có ý mưu cầu trường sinh bất lão, nhưng Hoàng Minh lại dám nói ra câu “chết không được siêu sinh” quả thực đã làm cho Nữ Oa biến sắc. Nhưng làm sao Nữ Oa có thể tưởng tượng được trong lòng Hoàng Minh nghĩ gì. Miệng thì nói những lời tốt đẹp, nhưng nếu một ngày tính mạng bị nguy hiểm thì hắn luôn hướng theo tôn chỉ “chết ai cũng được, chỉ cần không phải ta hay người thân là được”.

Bệ hạ quá lời rồi. Ngài trí dũng song toàn, Đại Thương ngày nay thiên hạ thái bình, dân chúng ấm no, khắp nơi đều nề phục, tại sao lại xảy ra chiến tranh được kia chứ.

Thánh Nhân, người ngay không nói vòng vo, ta mặc dù bất tài nhưng cũng biết một chút về thiên số, hiện nay sát kiếp nổi lên, thiên hạ sẽ đại loạn, xin Thánh Nhân chỉ bảo.

Hoàng Minh không muốn vòng vo, hướng về phía Nữ Oa thi lễ, rồi nói.

Thực không ngờ ngài lại có thể nhận biết được thiên số, nhưng đã là thiên số thì khó tránh khỏi, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu.

Mặc dù hơi kinh ngạc trước lời nói của Hoàng Minh nhưng Nữ Oa vẫn bình thản đáp.

Mẹ kiếp cái thiên số của các ngươi đi. Trước kia là Lão Tử, bây giờ đến cả Nữ Oa cũng vậy, lúc nào cũng thiên số, thiên số chỉ thuận theo không thể cưỡng cầu. Ta khinh vào, các ngươi là Thánh Nhân, là bất diệt, đối với các ngươi chuyện này chẳng đáng là gì, nhưng đối với chúng ta chính là hàng triệu sinh mạng đấy, trong lòng Hoàng Minh bùm bùm lửa giận.

Chẳng lẽ ngay cả Hồn Nguyên Thánh Nhân cũng không thể?

Ngay cả là Thánh Nhân cũng không thể tránh được. Vũ trụ vạn vật đều có định số, quốc gia thịnh suy, sanh linh sinh diệt. Ngươi chẳng qua chỉ là một nhân hoàng nhỏ nhoi, làm sao có thể hiểu được đạo của Thánh Nhân.

Nữ Oa hừ lạnh nói.

Mẹ kiếp, Thánh Nhân không thể tránh được? Là không thể hay không dám? Nếu Thánh Nhân phải tuân theo thiên số thì tại sao Thông Thiên Giáo Chủ phải bày ra Vạn Tiên Trận Chu Tiên Trận? Chẳng lẽ hắn không biết giúp đỡ Đại Thương là nghịch thiên hay sao? Có chăng là do đồ đệ liên tiếp bị giết, động tới lợi ích căn nguyên của Triệt Giáo! Nguyên Thủy Thiên Tôn tại sao lại mặt dày ra tay đàn áp Tam Tiêu trong Hoàng Hà Trận? Chẳng phải là do tính anh đều bị Tam Tiêu bắt mất hay sao? Nộ khí xung thiên, Hoàng Minh không còn quan tâm tới người trước mặt là Thánh Nhân, hắn cũng không quan tâm mình sẽ đắc tội Nữ Oa, lớn tiếng quát.

Dân chúng hết lòng cung phụng thần linh các ngươi, ngay cả cơm cũng không đủ no nhưng vẫn luôn hương khói đầy đủ. Bọn họ không cầu phú quý, cũng không cầu vinh hoa, chỉ cầu được hai chữ “bình an” mà thôi. Vậy còn các ngươi thì sao? Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, gặp người khác mạnh mẽ hơn thì ra sức nịnh hót. Ngươi nói xem chúng ta cúng bái, thờ kính các ngươi để làm gì?

Hôn quân ngươi nói...

Nữ Oa tức giận quát. Nhưng nàng chưa nói hết câu, tên trước mặt đã lập tức cướp lời của nàng.

Ta còn chưa có nói xong a. Tiên nhân các người có thể làm được gì cho dân chúng? Kiếp nạn đến thì không thể bảo vệ, ngược lại còn “thuận theo thiên số” mà hi sinh dân chúng. Nếu không tể lễ cho các ngươi thì sao? Các ngươi liền gieo tai họa xuống để trừng phạt dân chúng. Vậy các ngươi nói xem

chúng ta rốt cuộc là gì của các người?

Hoàng Minh nói một tràng làm cho Nữ Oa cứng họng. La hét này giờ khiến tâm trạng hắn tốt hơn rất nhiều. Nhưng người đối diện hắn thì không được như vậy, khuôn mặt Nữ Oa nhanh chóng tối xầm, đây là lần đầu tiên một con người dám nói với nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đối chất Nữ Oa (Hạ)

Tam Tiên đảo...

_Phi Yến, nàng nói xem ba vị sư phụ của nàng có đuổi ta ra khỏi đảo này hay không.

Từ Tân ngồi trên ghế thấp thòmlơ lắng.

_Phu quân chàng a, chẳng phải chỉ là ra mắt ba vị sư phụ của ta thôi hay sao? Chẳng phải lúc nói chuyện với cha ta chàng rất oai phong hay sao?

Nhìn bộ dáng lơ lửng như bị bắt gian của Từ Tân, Hoàng Phi Yến phì cười. Tên phu quân sắc lang này lúc tới gặp cha mẹ nàng thì không có như vậy a, hóa ra hắn còn có mặt này.

_Ây da, với cha mẹ nàng ta đã quen cách nói chuyện như vậy rồi, nhưng với ba vị nương nương, ta hơi lo lắng một chút a.

_Hừ. Ta mặc kệ chàng, ta sẽ khai tội chàng dám bắt nạt ta trước mặt sư phụ.

Hoàng Phi Yến giả bộ giận dỗi, tình nghịch đáp.

_Nàng dám a, có tin tối nay ta sẽ...

Từ Tân đang đùa nghịch với Hoàng Phi Yến thì lập tức nuốt những từ còn lại vào bụng, bởi vì trước mặt hắn, Tam Tiên nương nương với ba chiếc mặt nạ trên mặt đang nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái.

_Tối nay thì sao? Người định làm gì đồ đệ của ta à?

Bích Tiêu háng giọng, lên tiếng châm chọc khiến cho Từ Tân cảm thấy bối rối. Thảm rồi, lần đầu tới gặp sư phụ nương tử mà để lại ấn tượng khó phai như vậy thì thực sự là thảm rồi. Từ Tân đưa mắt sang nhìn Hoàng Phi Yến cầu cứu, nhưng lúc này nàng cũng đang vô cùng xấu hổ, cả khuôn mặt ửng hồng chạy biến vào bên trong.

_Con đi pha trà, mọi người từ từ nói chuyện.

Mất đi chỗ dựa vững chắc nhất là Hoàng Phi Yến, Từ Tân cảm thấy như sắp lâm trận đánh giặc, trong lòng lo lắng, trông mắt liên tục di chuyển.

_Hừ. Khá khen cho Thiên Từ nhà người, người tướng ở đây là đầu hủ? Đây không phải là Triều Ca của người, lại dám ở Tam Tiên đảo này lớn tiếng trêu hoa ghẹo nguyệt, người không coi ba người bọn ta ra gì nhỉ?

Thấy Hoàng Phi Yến đã đi vào bên trong được một lúc, Bích Tiêu mới lên tiếng chất vấn.

_Dạ không... thực sự con không có ý đó.

Từ Tân áp ứng đáp.

_Không có ý đó? Chẳng lẽ người cho là ta nghe lầm hay sao? Người tưởng người có thể qua mắt được bọn ta à? Ta thực không biết nha đầu Phi Yến kia bị mù hay sao mà suốt ngày nói tốt về người.

Bích Tiêu hừ lạnh nói, bên kia Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu không lên tiếng mà chỉ âm thầm quan sát Từ Tân.

_Các người nói xấu quả nhân như thế nào cũng được, nhưng những lời người vừa nói về Phi Yến, nhanh chóng rút lại cho ta.

Từ Tân vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói. Rõ ràng nào cũng có vậy ngược, và của hắn chính là những người thân của hắn, bất kể là ai, nếu dám động tới người thân của hắn, hắn cũng đều không bỏ qua.

_Người nói gì, có gan thì nói lại xem.

Bích Tiêu tức giận đứng dậy vỗ bàn. Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng nhú nhú mày tỏ vẻ khó chịu.

_Hừ! Cho các ngươi một chút mặt mũi vì là sư phụ của Phi Yến, nhưng các ngươi lại tưởng ai cũng dễ bắt nạt hay sao?

_Hay cho một tên Thiên Tử, ngươi tưởng ngươi đang ở đâu? Đây là Tam Tiên đảo, không phải thành Triều Ca của ngươi, biết điều một chút đi.

Bích Tiêu tức giận quát.

_Tam Tiên đảo thì thế nào? Chẳng phải cũng là đất của Đại Thương ta sao? Ta cho các ngươi ở đây đã là may mắn lắm rồi, ngươi tưởng là sư phụ của Phi Yến sẽ khiến ta kính nể ngươi hay sao?

Từ Tân nhếch mép khinh miệt cười.

_Được... được lắm, ngươi tưởng với cái tu vi Đại Thừa là có thể cho chúng ta để vào mắt hay sao?

Bích Tiêu khinh thường nói.

_Đúng, với các Huyền Tiên các ngươi thì một người chỉ với tu vi Đại Thừa như ta chẳng qua chỉ là một nhánh cây, cọng cỏ, nhưng đừng cho rằng vì thế mà có thể xúc phạm tới nương tử của ta. Hôm nay cho dù có là thánh nhân ta cũng phải bắt hắn cuối đầu nhận tội.

Nhìn khuôn mặt Từ Tân bùng bùng lửa giận, cả ba người Tam Tiêu đều vô cùng ngạc nhiên, một lúc sau Bích Tiêu phá lên cười.

_Ha ha, hai vị sư ti, tiểu tử này quả thực như lời Phi Yến nói nha, lần này Vân ti thua rồi.

_Quả thực là Phi Yến chọn lựa không sai, từ nhân phẩm cho tới cốt cách, đều là người trong vạn người.

Quỳnh Tiêu cũng gật đầu biểu thị vẻ đồng ý.

_Hai muội nói rất đúng, lần này coi như ta thua không uống.

Vân Tiêu che miệng cười, nhẹ nhàng nói.

Trong khi đó, Từ Tân cả người瑟瑟, hắn không thể tiếp nhận nổi chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa. Mới vừa rồi không khí còn rất căng thẳng, sao bỗng chốc lại hóa thành như vậy.

_A. Là thế này a, hằng ngày đều nghe nha đầu Phi Yến kia ca tụng về người rất nhiều, nào là trí dũng song toàn, nào là quan tâm chăm sóc nương tử, chúng ta chỉ định kiểm nghiệm lời của nói thôi. Nhưng quả thực phản ứng của ngươi rất hay đó.

Bích Tiêu đưa ngón cái về phía Từ Tân.

_Vừa rồi Bích Tiêu muội ấy có hơi quá lời, ngươi đừng để bụng, chuyện hôm nay cũng đừng nói với Phi Yến, nếu không nó sẽ giận chúng ta mất thôi.

Vân Tiêu mỉm cười nói. Vì để phòng Phi Yến ở bên trong có thể nghe được nên nàng đã dựng một kết giới cách âm nhỏ trong phòng, chỉ cần Từ Tân không nói, chuyện hôm nay ngoài bốn người ở đây chắc chắn không còn ai biết được.

_Sư phụ, trà tới rồi đây. Phu quân, của chàng đây. Nãy giờ mọi người nói chuyện gì vậy.

Từ Tân đang định nói gì đó nhưng Bích Tiêu đã nhanh chóng cướp lời hắn.

_Chỉ là khen phu quân của nha đầu ngươi thôi, với cả dặn dò hắn chăm lo cho ngươi thật tốt a.

_Sư phụ thật là.

Hoàng Phi Yến nũng nịu xà vào lòng Bích Tiêu. Từ Tân bây giờ có khổ cũng không thể nói ra. Nương tử nàng a, phu quân của nàng vừa mới bị chơi xỏ đấy, nàng còn vui mừng như vậy được hay sao?

Trở lại với Miếu Nữ Oa...

_Hôn quân, ngươi nói đủ chưa!

Nhận thấy cái tên trước mặt vẫn chưa có ý muốn dừng lại, Nữ Oa tức giận hét lớn, Hoàng Minh ngay lập tức im miệng không nói được một lời nào.

Hoàng Minh cảm thấy miệng mình như bị gì đó dán chặt lấy, cho dù hắn rất muốn nói nhưng lại không thể hé môi ra được, hắn biết đây chính là tác phẩm của Nữ Oa, khuôn mặt ngay lập tức lộ vẻ bất bình. Mẹ kiếp, lão bà bà nhà ngươi không nói lại ta nên dùng cách hạ lưu này hay sao? Có giỏi thì giải pháp cho ta, ta cùng ngươi khẩu chiến một trăm hiệp nữa.

Nhìn vẻ mặt của Hoàng Minh, cùng với những tiếng ừ ừ phát ra từ miệng hắn, Nữ Oa cảm thấy hả hê. Hừ, ngươi dám khinh thường ta hay sao? Đừng tưởng ngươi là Nhân Hoàng thì ta không làm được gì ngươi, tuy không thể hạ hại tới ngươi nhưng chơi đùa với ngươi một chút thì cũng không sao.

_Hay cho một Thiên Tử Đại Thương, từ lúc ngươi lên làm Thiên Tử tới nay, chỉ gặt hái được một chút thành công mà dám tự phụ như vậy, ta thấy ngươi thành tâm cầu khẩn, có ý tốt tới chỉ điểm ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại dám khinh mạn Thánh Nhân như vậy.

Hoàng Minh mặc dù rất muốn lên tiếng nhưng bất luận thế nào, trong miệng hắn cũng chỉ phát ra vài âm thanh vô nghĩa mà thôi.

_Ngươi nghĩ rằng một Thiên Tử nhỏ nhoi như ngươi có thể đảo ngược thiên số hay sao? Nếu không phải thấy ngươi có tâm ý muốn dân chúng thiên hạ hưởng thái bình thì đừng mong có chuyện ta tới chỉ điểm cho ngươi.

Trầm ngâm một lát, Nữ Oa lại tiếp lời.

_Thiên số khó tránh, thuận theo ắt sẽ được hưởng phúc, nếu như ngươi khấu đầu xin lỗi ta, ta sẽ niệm tình tha thứ mà chỉ dẫn cho ngươi một con đường.

Thấy Hoàng Minh không nói gì, Nữ Oa cho rằng hắn đã suy nghĩ thông suốt, gạt đầu tỏ vẻ hài lòng.

_Nếu như ngươi không nói gì thì ta sẽ cho là ngươi đồng ý với lời ta nói.

Trong lòng Hoàng Minh đang chửi ầm lên. Lão bà bà chết tiệt nhà ngươi, có phải là già rồi lú lẫn hay không? Ngươi làm phép bịt miệng ta như thế này làm sao ta có thể nói được, lại còn dám tự nhận là ta đồng ý với lời của ngươi hay sao? Nằm mơ đi, có giỏi thì giải phép cho ta thử xem.

Nhìn Hoàng Minh miệng ú ớ, tay vung vung ra ám hiệu, xong lại chỉ chỉ vào miệng hắn, Nữ Oa lúc này mới nhớ ra là mình vẫn còn đang thi phép, vậy mà này giờ nàng cứ tưởng hắn đã hồi tâm chuyển ý. Vung nhẹ bàn tay, một ánh sáng bay tới người Hoàng Minh.

Cảm giác trời buộc ở miệng biến mất, Hoàng Minh thở phào nhẹ nhõm, nếu cứ như vậy chắc hắn điên lên mất. Hung hăng nhìn về phía tượng Nữ Oa, Hoàng Minh trong lòng tràn ngập lửa giận, hắn lạnh lùng đáp.

_Nương nương tới đây là chỉ điểm cho ta hay là bảo ta vứt bỏ thiên hạ, lo lạc thú cho bản thân, cho đến khi khắp nơi dân chúng oán than, bạo loạn nổi lên, cuối cùng nước mất nhà tan?

_Ngươi...

Nữ Oa giận run người, nàng cứ tưởng cho hắn một chút bài học thì hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cái tên trước mặt này thực sự không sợ trời không sợ đất hay sao?

Hoàng Minh hai mắt tràn ngập lửa giận, nhìn thẳng bức tượng Nữ Oa mà nói, mặc dù không nhìn thấy mặt của Nữ Oa nhưng hắn dám chắc rằng chắc chắn nàng đang vô cùng tức giận.

Không hiểu tại sao, càng nhìn kĩ Hoàng Minh cảm thấy bức tượng của Nữ Oa càng xinh đẹp. Lắc lắc đầu, hắn cố xua tan ý nghĩ kì quái đó đi. Nhưng dần dần, hắn nhận ra mình không thể rời mắt được khỏi bức tượng đó, trong mắt hắn bây giờ bức tượng đó chẳng khác nào một đại mỹ nhân cả.

Khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp này, cho dù là mấy người Khương Văn Sắc, Hoàng Phi Yến hay Thanh Thanh cũng cam bái hạ phong. Ở đó có một khí chất cao quý mà cho dù là Hoàng Hậu như Khương Văn Sắc cũng không thể so bì. Thực sự nếu có một cô gái có thể so sánh thì chắc chắn chỉ có vị cô nương Lam Tuyền đã từng cứu mạng hắn lúc trước mới có thể so sánh mà thôi.

Tập niệm nảy sinh, tâm tư muốn chinh phục mỹ nhân xuất hiện trong đầu Hoàng Minh, hắn từ từ bước tới bên cạnh bức tượng Nữ Oa, môi hắn khẽ áp lên môi bức tượng, bàn tay không tự chủ đặt lên song nhũ bằng đồng kia (đoạn này con nít lướt qua đi nhé.v). Khắp phòng thoang thoang một mùi hương kì lạ, Hoàng Minh như chìm đắm vào bên trong dục vọng.

Bất ngờ trước hành động của Hoàng Minh, Nữ Oa chết lặng trong vài giây, với Thánh Nhân, vài trăm năm giống như một cái chớp mắt, rất nhanh chóng qua đi, nhưng giờ đây nàng thấy vài giây này trôi qua rất chậm, tựa như cả quãng đời nàng sống trước kia cũng không thể so sánh được.

Vài giây trôi qua, Nữ Oa dần dần trở về hiện thực, nàng hét lớn, tung một chúng khiến cho Hoàng Minh bay ra xa, hắn nhanh chóng ngất đi.

Tiếng hét chói tai của Nữ Oa khiến cho hai Tiên Đồng của nàng hét hoảng chạy vào.

_Nương nương, người có sao không?

_Ta không sao, các ngươi đi ra đi.

Nữ Oa hét lên. Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Nữ Oa, hai Tiên Đồng kia không dám ở lại, nhanh chóng đóng cửa đi ra ngoài, trong lòng không biết là tên ngu ngốc nào dám chọc giận Nữ Oa nương nương nữa.

Ngồi tĩnh tu trên đài sen, nàng nhắm mắt lại tĩnh tâm. Nhưng lại nghĩ tới chuyện lúc nãy, nàng lại thấy trong lòng nóng bừng, không biết là do nóng giận hay do xấu hổ nữa. Nữ Oa mím môi, thân thể run lên, khoe môi uơn ướm, dù sao đây cũng là lần đầu nàng bị chạm vào thân thể, hơn nữa lại là một nam nhân, cho dù có là Thánh Nhân cũng không thể bình thân được. Khốn kiếp, Thiên Tử Trụ, ta nhất quyết không quên chuyện này đâu, mắt tràn đầy lửa giận, nắm chặt bàn tay, Nữ Oa khẽ gầm ra vài chữ.

Ở Tam Tiên đảo, đang dùng bữa cùng Tam Tiêu, bỗng dưng Từ Tân cảm thấy lạnh gáy. Hắn đưa mắt nhìn Tam Tiêu nương nương, chẳng lẽ ba người

này lại tính bày trò gì hại hấn hay sao đây...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cải cách

Đã qua một thời gian rất lâu mà vẫn chưa thấy Thiên Từ đi ra, các văn võ bá quan bên ngoài bắt đầu cảm thấy lo lắng.

_ Thừa Tướng, ngài nói xem Thiên Từ tại sao tới giờ này vẫn chưa trở ra vậy?

Khương Văn Hoán cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên trong chính điện, nhưng rất tiếc hấn không thể nghe được gì.

_ Khương tướng quân cứ yên tâm, ngài cũng biết bệ hạ là thân truyền của Kiếm Tu Quốc Sư, làm sao có thể có việc gì xảy ra được.

Thương Dung vuốt vuốt râu nói.

_ Ngài nói như vậy cũng có lý. Nhưng ta sợ lại có chuyện xảy ra như lúc Tề Lễ lần trước.

Khương Văn Hoán cảm thấy lo lắng không yên, hấn biết Thiên Từ một thân đạo thuật cao thâm, người như hấn không thể so sánh được, nhưng sau sự việc ở Tề Lễ, hấn biết rằng ngoài kia tiên nhân đầy rẫy, kẻ có mưu đồ cũng không ít. Thương Dung nghe Khương Văn Hoán nhắc tới việc ở Tề Lễ, trong lòng lão cũng cảm thấy không yên.

_ Chúng ta cùng đi vào.

Phất tay, dẫn theo đoàn người tới trước cửa chính điện.

_ Bẩm Thiên Từ, ngài có việc gì cần sai khiến hay không ạ?

Thương Dung cung kính nói, những người khác đều yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong.

Qua một khoảng thời gian, nhưng bên trong vẫn không hề có bất cứ âm thanh nào phát ra, Thương Dung đưa mắt nhìn Khương Văn Hoán gật đầu, ngay lập tức cánh cửa chính điện bị đập tung, tất cả văn võ bá quan đều hoảng hốt khi thấy Thiên Từ đang nằm bất tỉnh ở một bên.

_ Thiên Từ... Thiên Từ... người có sao không?

Khương Văn Hoán nhanh chóng chạy tới đỡ Hoàng Minh ngồi dậy, hấn thử đưa tay lên mũi Hoàng Minh rồi thở phào nhẹ nhõm.

_ Khương tướng quân, Thiên Từ không có mệnh hệ gì chứ?

Nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Hoàng Minh, Thương Dung cảm thấy vô cùng hốt hoảng, hấn không ngờ rằng lại có kẻ muốn ám hại Thiên Từ.

_ Thiên Từ ngài ấy không có mệnh hệ gì, chỉ là ngất đi một chút thôi.

Nghe Khương Văn Hoán nói, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu như Thiên Từ có mệnh hệ gì chắc chắn cái đầu của bọn hấn cũng không thể nằm im trên cổ được, nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, bọn hấn khó có thể không bị khiển trách được.

_ Ừm... Khương tướng quân... Thương thừa tướng, còn có... các người tại sao đều ở đây hết vậy.

Hoàng Minh từ từ mở mắt, khó khăn nói, hấn cảm thấy trong đầu đau như búa bổ, toàn thân yếu ớt.

_ Là chúng thần thấy bệ hạ ở bên trong rất lâu nhưng không có động tĩnh gì nên mới lại gần tìm hiểu, gọi một lúc không thấy ngài lên tiếng nên thần đành phải phá cửa xông vào. Lần này là do hạ thần bảo vệ không chu toàn, thiếu chút nữa nguy hiểm tới tính mạng của bệ hạ, xin bệ hạ trách tội.

Khương Văn Hoán quỳ xuống, dập đầu nói, ngay sau đó tất cả văn võ bá quan ở đó cũng mau chóng quỳ xuống, trong lòng tất cả đều sợ sệt, không một ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

_ Ta đã như vậy bao lâu rồi?

Hoàng Minh kinh ngạc nói.

_ Bẩm bệ hạ, đã hơn năm canh giờ rồi ạ.

Hắn đã bất tỉnh hơn năm canh giờ rồi sao? Chết tiệt, lão bà bà Nữ Oa kia ra tay thực sự độc ác a, chẳng qua chỉ là hôn và sợ soạng một chút bức tượng của người thôi mà, có cần phải như vậy không. Hoàng Minh trong lòng hậm hực, nhưng hắn nhớ lại lúc đó, khi môi hắn chạm vào môi bức tượng kia, tay hắn chạm vào khối ôn nhu trước ngực tượng Nữ Oa, mọi thứ đều rất thật, hắn chắc chắn lúc đó thức hắn chạm vào không phải là bức tượng đồng lạnh lẽo mà chính là da thịt.

Chẳng lẽ hắn điên rồi hay sao? Hoàng Minh lắc đầu tự giễu, chắc chắn là do tác dụng của mê hương kia. Nghĩ tới mê hương kia, Hoàng Minh rốt cuộc không hiểu là ai có thể bố trí, hắn không nghĩ Nữ Oa sẽ rồi hơi tới mức dùng thứ này, nhưng mặc kệ là ai, chắc chắn kẻ đó chỉ muốn hắn cùng Nữ Oa xung đột.

Nhìn Thiên Tử hết tức giận rồi lại cười, lâu lâu lại lắc lắc đầu rồi lại trầm ngâm suy nghĩ khiến tất cả mọi người đều cảm thấy tò mò, nhưng bọn họ cũng không có cái lá gan đó, duy chỉ có Thương Dung là người dám lên tiếng.

_ Thiên Tử, ngài có sao hay không?

_ Hà! À, ờ ta không sao? Chỉ là ta nhớ lại những lời lúc này Nữ Oa nương nương căn dặn ta mà thôi.

Hoàng Minh giật mình đáp. Trong đầu hắn lúc này nảy ra một ý tưởng.

_ Là Nữ Oa nương nương báo mộng cho ngài sao?

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc, vậy chẳng phải Thiên Tử bị ngất là do Nữ Oa nương nương hóa phép hay sao?

_ Đúng vậy, nương nương đã báo mộng cho ta, chỉ điểm cho ta nên làm những gì tiếp theo để giúp cho Đại Thương vững mạnh.

Hoàng Minh thể hiện vẻ mặt cung kính hướng về phía tượng của Nữ Oa nói khiến tất cả vẫn vô bá quan đều tin sái cổ, nhưng nào ai biết rằng, trong lòng hắn bây giờ đang cười mỉm cười giảo hoạt. Hắc hắc, Nữ Oa nương nương a, cảm ơn người đã cho ta cái cơ hội này, ta nhất định sẽ tận dụng nó thật tốt.

Một tuần sau cuối cùng Từ Tân cũng trở về, nếu hắn không nhanh chóng trở về có khi Hoàng Minh đã tới Tam Tiên đảo mà lôi hắn về mất. Những ngày gần đây hắn phải liên tục vác mặt lên ngôi châu, đây là thứ hắn cực kì ghét nhất, những chuyện cần giải quyết thì chất hàng đống, mặc dù có Khương Văn Sắc cùng Dương Cửu hỗ trợ giúp hắn nhưng hắn cũng cảm thấy thân thể rã rời.

_ Hắc hắc, sư đệ yêu quý a, mấy ngày nay vất vả cho đệ rồi.

Từ Tân tiến đến bên người Hoàng Minh, vẻ mặt nịnh nọt.

_ Hừ, người thì cùng lão bà người ngao du sơn thủy, có biết rằng ta ở đây thiếu chút nữa bị người ta đánh chết hay không?

Hoàng Minh hừ lạnh, hắn có ngu cũng không thể tin lời của tên sư huynh này được. Chẳng lẽ Tam Tiên nương nương giữ phu thê các người lại để nhìn các người âu yếm hay sao?

_ A, làm gì có kia chứ, nhưng cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Hoàng Minh nói, khuôn mặt Từ Tân lập tức nghiêm lại.

Hoàng Minh liền đem chuyện ở Miếu Nữ Oa nói ra, Từ Tân nghe xong cũng âm thầm gật đầu.

_ Chắc chắn có bàn tay kẻ nào đó nhúng vào, nhưng nếu làm cho chúng ta xảy ra mâu thuẫn với Nữ Oa nương nương thì hắn có được ích lợi gì kia chứ?

Quả thực Hoàng Minh cũng không nghĩ ra kẻ đứng đằng sau chuyện này là ai, một người có thể qua mặt Thánh Nhân bố trí mê hương thì ắt hẳn cũng là Thánh Nhân. Nữ Oa thì không thể rồi, nàng ta không đến tới mức dùng mê hương để cho mình giờ trò vô lễ như vậy được, chẳng lẽ nói nàng ta bị mất kinh lâu năm nên sinh tật? Điều này quả thực khó có khả năng. Thông Thiên Giáo Chủ mặc dù chưa tỏ thái độ nhưng dù sao cũng là người nhà, chắc chắn không phải là ông ta được. Lão Từ với hắn coi như cũng có chút hợp nhau nên cũng có thể loại trừ. Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chưa hề gặp mặt qua, hắn không tin hai người này có thể rảnh rỗi tới mức đó. Tình nghi duy nhất chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi, nhưng nếu thực sự là lão thì động cơ của lão là gì? Chẳng lẽ là mượn tay Nữ Oa báo thù cho mấy người Nhất Hoa? Càng suy nghĩ càng rối, Hoàng Minh đành phải bỏ qua.

Vài ngày sau đó, Từ Tân ra một đạo chiếu chỉ, trong đó viết.

Đầu tiên, lập ra các trường lớp ở các địa phương, không phân biệt sang hèn, chỉ cần có tâm hướng học và trả đủ tiền học phí là có thể theo học, điều này khiến cho dân chúng hết sức vui mừng, từ trước đến nay, học hành chỉ giành cho những công tử hay tiểu thư nhà giàu có mà thôi. Và thầy đồ cũng được trả lương rất hậu hĩnh, nhưng muốn làm được cũng không phải là dễ, cần phải trải qua việc kiểm tra nghiêm ngặt, có giấy xác nhận của triều đình mới có thể dạy học.

Thành lập Lục Bộ, trong đó có.

Bộ Lại do Thương Dung đứng đầu, chuyên phụ trách việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại cho các địa phương.

Bộ Lễ do Tì Can đứng đầu, chuyên phụ trách việc lễ nghi, tế tự, khánh tiết, yến tiệc, trường học, thi cử...

Bộ Hộ được giao cho Phí Trọng chương quản, chuyên phụ trách về ruộng đất, nhân khẩu, kho tàng, thu phát, bổng lộc, đồ cống nạp... mặc dù ai nấy đều cho rằng Thiên Tử quá coi trọng Phí Trọng nhưng tất cả bọn họ đều sai lầm. Tên béo Phí Trọng mặc dù chỉ là nịnh thần, nhưng hẳn được Hoàng Minh tiềm nhiệm rất nhiều thứ vào đầu, cộng thêm tính cách của hắn, những thứ này chắc chắn không thể thất thoát đi đâu được, việc này hẳn có thể làm tốt hơn tất cả.

Bộ Hình do Văn Trọng đứng đầu, giữ về luật lệnh, hình phạt án tù, ngục tụng và xét xử người phạm tội, với đặc quyền “tiền trăm hậu tấu” của Văn Trọng, chắc chắn sẽ không ai dám vuốt râu hùm cả.

Bộ Binh phụ trách binh lính Đại Thương vẫn được giao quyền cho Hoàng Phi Hồ và Khương Văn Hoán cùng nhau giải quyết.

Cuối cùng là Bộ Công coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, được giao cho tiểu đồ của Văn Trọng là Cát Lập.

Thành lập ra Chiêu Hiền Quán, cho phép bất cứ ai cũng có thể tham gia ứng tuyển chỉ cần là có tài năng, không quan trọng chủng tộc, nếu thực sự có tài có thể đặc cách vào triều làm quan mà không cần trải qua thi cử. Mục đích Hoàng Minh lập ra Chiêu Hiền Quán như vậy chỉ vì hắn nhớ ra rằng, trong Phong Thần còn rất nhiều kì nhân dị sĩ ẩn mình, điển hình như Mai Sơn Thất Quái, hơn nữa trọng điểm của Chiêu Hiền Quán là những người tu đạo, mặc dù những người đạo hạnh cao thâm chưa chắc đã tham gia nhưng cứ kiên nhẫn, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Chiêu Hiền Quán còn mang một ý nghĩa khác, đó là muốn lung lạc lòng dân. Thử nghĩ xem, nếu từ một bình dân bỗng chốc trong một đêm có thể trở thành quan lại, cho dù là cấp thấp thôi thì bọn họ cũng mãn nguyện rồi.

Đặc biệt nhất chính là việc giấy bắt đầu xuất hiện, mặc dù chỉ là làm từ các vỏ thân cây, sợi thân cây, vải hay lưới đánh cá cũ (Phương pháp làm giấy của Thái Luân) nhưng việc giấy xuất hiện khiến cho việc ghi chép dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi ban hành những điều trên cũng đã gặp phải không ít người phản đối, nhưng Hoàng Minh dựa vào câu “Nữ Oa nương nương báo mộng” nên tất cả cũng đành phải nghe theo, nghĩ thử xem, Thiên Tử được Nữ Oa nương nương báo mộng, kẻ làm phản đối chính là đi ngược lại ý của nương nương, cuối cùng tất cả đành phải im lặng mà làm theo. Điều này khiến Hoàng Minh cảm thấy một chương kia coi như cũng không lỗ a.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Trở về Tiểu Ngư Thôn

Hai tháng trôi qua với Hoàng Minh như là một cực hình. Kể từ khi ban hành những chính sách mới, hắn và Từ Tân đã phải vùi đầu vào giải quyết rất nhiều thứ, dần dần khiến hắn cảm thấy mệt mỏi. Với một Gamer như hắn, nếu phải ngồi trước máy tính chơi game hắn đã chẳng cầu nhàu gì, nhưng ở đây hắn phải đối mặt với hàng đống sổ sách, phải giúp Từ Tân phê duyệt những thứ đó khiến cho hai tay hắn mỏi nhừ, ngẫm lại thì với lượng công việc như thế này chẳng trách được đôi lúc cũng có mấy ông vua sa đoạ.

Hoàng Minh khê vuron vai, công việc bây giờ cũng dần đi vào quỹ đạo, những người phản đối vì e sợ Nữ Oa nương nương nên không dám hó hé gì, duy chỉ có các chư hầu đang bắt đầu rục rịch, nhưng điều đó cũng không làm cho hắn bận tâm lắm, dù sao mặt đối mặt hắn phải đi vẫn đang theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

Hoàng Minh nhắm mắt định thần, dạo gần đây, hắn chỉ có làm việc và luyện công, đến thời gian ăn và ngủ còn ít nữa chứ đừng nói tới nghỉ ngơi. Hắn rất muốn cùng ai đó đi giao du một chút cho khuây khỏa, nhưng ngẫm lại thì làm gì còn có ai, Thanh Thanh và Đặng Thiên Ngọc đã đi từ lâu rồi, hắn cũng không biết nơi ở của sư phụ Đặng Thiên Ngọc nên cũng chả tới thăm được, Na Tra thì mấy hôm trước cũng đã trở về tu luyện cùng Thái Bạch Kim Tinh, chỉ còn mỗi Từ Tân thì hắn phải vùi đầu vào giải quyết chính sự, và dĩ nhiên mấy nương tử của hắn cũng cùng nhau giúp hắn giải quyết.

_Haiz, nếu như sư phụ còn ở đây thì tốt biết mấy.

Hoàng Minh cắn cắn ngon cỏ trong miệng, khê thờ dài. Đúng vậy, nếu Kiếm Tu còn ở đây, hắn có thể cùng ông đi khắp nơi thăm thú, nhưng rất tiếc sư phụ hắn đã... Nghĩ tới Kiếm Tu, hắn chợt mỉm cười, hắn nhớ lại khoảng thời gian vừa đặt chân tới đây, lúc đó hắn đã phải đối mặt với đói rét, phải vật lộn với lũ khí và đàn ong chỉ để kiếm miếng ăn, nếu không có Kiếm Tu, chắc giờ đã chẳng có cái người gọi là Tần Quốc Sư đâu.

Bật người dậy, hắn quyết định trở về thăm lại nơi mà lần đầu hắn gặp Kiếm Tu, hình như là ở Nam Giang thì phải, hắn còn nhớ ở đó hình như có một thôn nhỏ tên là Tiểu Ngư Thôn thì phải. Hoàng Minh nói ý định của mình cho Từ Tân, Từ Tân cũng lập tức đồng ý, chỉ cần dặn hắn hành sự cẩn trọng dù sao hắn cũng khá bận rộn trong thời gian này, để hắn đi cho khuây khỏa một chút cũng là điều nên làm.

Hoàng Minh từ từ phi hành, nhìn cảnh vật quen thuộc nơi đây, hắn bắt đầu cảm thán.

_Nơi này vẫn yên bình như vậy.

Đáp xuống phía dưới, Hoàng Minh từ từ đi tới Tiểu Ngư Thôn, nơi đây so với lúc trước có vẻ đã khá hơn rất nhiều, có lẽ những chính sách của hắn và

Từ Tần đưa ra đã phần nào đó giúp bọn họ giải quyết được những khó khăn trước kia, nhưng có lẽ phần lớn đều nhờ vào công lao đánh đuổi Ngưu Vương, nghĩ đến đây hẳn nhớ lại vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần kia “Lam Tuyền” thật là một cái tên đẹp a.

_Chủ quán, cho ta một đĩa thịt xào và một đĩa bánh bao.

Bước vào một quán nhỏ trong thôn, Hoàng Minh lớn tiếng gọi, nhanh chóng có một lão đầu trung niên đi tới.

_Xin lỗi quý khách, hôm nay chúng tôi thực sự hết thịt rồi, mong ngài thông cảm cho.

_Lão Vương, chúng ta đem thịt tới đây.

Một nhóm người mang rất nhiều loại thịt tiến vào trong quán, lớn tiếng gọi.

_Vương lão bán đúng không? Như vậy là có thịt cho ta rồi đúng chứ?

Hoàng Minh nhìn nhìn lão Vương, hẳn đưa tay chỉ chỉ vào số thịt mà những người kia vừa mang tới. Tiểu Ngư Thôn này quả thật không thể trông bề ngoài mà đánh giá được, không ngờ một quán ăn nhỏ như vậy lại có thể mua nhiều thịt như vậy, Hoàng Minh nhìn số thịt này tính ra cũng đủ cho cả thôn ăn trong vài tuần.

_Xin lỗi quý khách, thực sự số thịt này chúng tôi không dùng để bán, mong ngài thông cảm.

Lão Vương giọng vẫn vô cùng khách khí nói với Hoàng Minh.

_Không dùng để bán? Vậy các ngươi dùng chỗ thịt này để mở tiệc?

Hoàng Minh kinh ngạc đáp, chỗ thịt nhiều như vậy, các ngươi mở tiệc chẳng lẽ có thể ăn hết hay sao? Đừng nói là cái thôn nhỏ bé này có rộng ra gấp đôi, cho dù gấp bốn lần cũng không thể.

_Quý khách... việc này...

Nhìn lão Vương áp ứng, Hoàng Minh biết lão chắc có việc khó xử, nhưng hẳn bây giờ đang đói bụng, lại chẳng mang theo lương thực trong người, chẳng lẽ lại bắt hẳn phải vào rừng mà tranh cướp với lũ khi kia hay sao? Mặc dù với hẳn hiện giờ, việc đó dễ như trở bàn tay, nhưng trong người hẳn có không ít ngân lượng, việc gì phải khổ sở kia chứ.

Cho rằng lão Vương nhìn chiếc mặt nạ kì lạ của mình nên nghĩ hẳn không có tiền, lấy trong túi áo ra một nén bạc, Hoàng Minh vỗ nhẹ lên bàn.

_Vương lão bán, thực sự là ta đang rất đói, lương thực cũng không còn nên ta chỉ muốn ăn một chút thôi, đây là tiền, ngươi cứ cầm lấy, ta chỉ cần một đĩa thịt và vài cái bánh bao là đủ.

_Chuyện này...

Lão Vương nhìn nén bạc trên bàn, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, ngân ấy cũng bằng vài ngày thu nhập của lão rồi, mặc dù lão muốn thu vào nhưng nếu làm như vậy, nhưng nếu vậy thì không chỉ lão mà cả Tiểu Ngư Thôn này sẽ gặp tai họa mất.

_Lão bán, thực sự không thể bán cho ta một chút hay sao? Chẳng lẽ các ngươi gặp chuyện gì khó nói?

Nhìn ánh mắt của lão Vương, Hoàng Minh biết hẳn rất muốn lấy nén bạc trên bàn, nhưng có vẻ lão lo sợ điều gì đó.

_Vị khách quan này, xin đừng làm khó lão Vương nữa, quả thực số thịt này chúng ta không thể đựng tới dù chỉ một miếng nhỏ được đâu.

Một trung niên cao lớn tiến tới bên Hoàng Minh nói, từ nãy tới giờ hẳn đã nghe thấy hết tất cả cuộc nói chuyện của Hoàng Minh và lão Vương, nhìn thấy sự khó xử trên mặt lão Vương, hẳn không thể làm ngơ được.

_Nhiều thịt như vậy thật không thể cho ta một miếng hay sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên nói, rốt cuộc là có chuyện gì mà tại sao thịt ở đây lại như vậy? Nhìn thoáng qua vẻ mặt của những người ở đây, hẳn lạnh lùng đáp.

_Chẳng lẽ có một người nào đó đã mua lại tất cả số thịt này với giá cao hay sao? Hẳn mua một cân bao nhiêu, ta sẽ trả gấp đôi số tiền đó.

Hoàng Minh như tức điên lên, chỉ có một chút thịt mà các ngươi muốn làm khó ta như vậy sao? Nhận thấy Hoàng Minh có ý muốn gây hấn, trung niên cao lớn kia trực tiếp tiến tới trước mặt hẳn, gần giọng, những người khác cũng tiến tới vây quanh hẳn lại.

_Chàng trai trẻ, có những việc tiền không giải quyết được đâu, nếu ngươi còn muốn gây sự thì ta đành phải ném ngươi ra khỏi Tiểu Ngư Thôn thôi.

_Các ngươi có thể thử.

Nhìn nhóm người bao vây lấy mình, Hoàng Minh nhếch mép khinh thường, chỉ bằng từng này người, muốn lấy một sợi tóc của hẳn còn khó chứ đừng nói

là ném hẳn ra khỏi đây. Hẳn ngồi trên ghế, ngón tay ngoắc ngoắc khiêu khích.

Nhìn thấy Hoàng Minh vẫn ngồi yên ở đó trên chộc, trên mặt trung niên cao lớn nổi đầy gân xanh, hẳn không ngờ tên thanh niên thoát nhìn có vẻ yếu đuối như vậy lại dám cả gan trên tức hẳn, thậm chí xung quanh còn có rất nhiều người.

Nắm chặt bàn tay, trung niên cao lớn kia lao về phía Hoàng Minh, nắm tay hẳn còn to hơn cả đầu Hoàng Minh nữa, nhưng khi nắm tay đó sắp chạm vào người Hoàng Minh thì liền bị bàn tay hẳn giữ lại.

_Thả ra!

Trung niên cao lớn hét lên đầy tức giận, hẳn cảm thấy khiếp sợ trước sức mạnh của chàng thanh niên kia, bây giờ, mặc cho hẳn có dùng bao nhiêu sức để rút bàn tay trở về nhưng không thể, bàn tay to lớn của hẳn cứ như bị hút chặt bởi bàn tay nhỏ bé kia vậy.

_Hừ, chỉ muốn ăn một chút nhưng là tại các người ép ta đấy.

Vung tay, hẳn ném trung niên cao lớn kia qua một bên, cả người hẳn bay lên không trung rồi rơi xuống một chiếc bàn, chiếc bàn liền vỡ thành từng mảnh, trung niên cao lớn cảm thấy đau đớn, trong miệng rên rĩ. Đây là Hoàng Minh đã cố gắng nhẹ tay rồi, mặc dù trong lòng bức tức nhưng hẳn không thể nặng tay với người thường được.

Thấy Hoàng Minh ném bay trung niên cao lớn kia, tất cả những người ở đây đều không dám khinh thường hẳn nữa, bọn họ ai đều e dè nhìn hẳn.

_Đừng sợ, hẳn chỉ có một mình, chúng ta đông người như vậy kia mà, cùng xông lên bắt hẳn trả thù cho Đại Ngự.

Một giọng nói vang lên thức tỉnh đám đông. Đúng vậy, bọn hẳn đông người hơn, cho dù tên trước mắt có khỏe thế nào đi nữa thì “song quyền nan địch tứ thủ”, chỉ cần tất cả cùng lên, ắt sẽ bắt được hẳn. Có một người khơi mào, tất cả đều đồng lòng lao lên, nhìn cảnh này, Hoàng Minh chỉ âm thầm cười lạnh.

_Không cho các người một bài học, các người nghĩ ai cũng có thể động vào a.

Đối với những người này, Hoàng Minh không cần phải dùng binh khí hay phù chú gì cả, trong chớp mắt, thân ảnh Hoàng Minh cứ thoát ần thoát hiện, mỗi lần hẳn hiện ra như vậy là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, liên tục như vậy, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, xung quanh hẳn toàn những thân thể đang ôm bụng nằm rên rĩ dưới mặt đất.

_Đại nhân, chúng tôi có mắt không trông, xin người nương tay.

Lão Vương khiếp sợ trước khung cảnh vừa rồi, lão chỉ thấy thân ảnh quỷ dị của Hoàng Minh liên tục biến mất, sau đó thì tất cả những người ở đây đều ngã xuống, như vậy có còn là người nữa không kia chứ?

_Lão bản, hiện giờ thịt có thể bán cho ta rồi chứ?

Hoàng Minh híp mắt cười, nhưng đối với lão Vương, đó chính là nụ cười của ác quỷ.

_Việc này... thật sự tôi không thể làm chủ.

Lão Vương lo lắng trả lời, người thanh niên trước mắt này thực sự đã mang cho lão một sự sợ hãi, nhưng nếu như so sánh với kẻ độc ác kia, lão thực sự không dám nhận lời của Hoàng Minh.

Kì quái nhìn lão Vương, Hoàng Minh mặc dù thấy trong mắt ông ta đang tỏ ra sợ hãi hẳn, nhưng hẳn vẫn không nghĩ ra lí do tại sao đến cuối cùng lão Vương vẫn không chịu bán thịt cho hẳn.

Đang định tiến đến hỏi, Hoàng Minh bỗng chốc cảm nhận được thứ gì đó tiến tới từ đằng sau, quay lại nhìn, một tiểu cô nương sáu bảy tuổi đang cầm một cái chảo lao tới người hẳn.

Nhanh chóng né người sang một bên, Hoàng Minh ôm chặt cô bé, nở một nụ cười mà hẳn cho rằng là thiên thần ra, ngón tay khẽ chọc chọc mũi cô bé, hẳn nhẹ nhàng khuyên bảo.

_Tiểu muội muội a, còn bé đừng làm những chuyện nguy hiểm như thế này.

Nhưng đáp lại lòng nhiệt tình của hẳn, cô bé cắn mạnh vào bàn tay đang chọc chọc mũi mình, thân thể gầy gầy như muốn vùng thoát khỏi tay hẳn.

_Hừ, ác nhân, mau thả ta ra.

Nghe tiểu cô nương này nói xong, Hoàng Minh bất giác sờ sờ mũi, hẳn là ác nhân sao, có đâu, chỉ vì hẳn hơi bức tức trước thái độ của người dân ở đây thôi mà, dù sao hẳn cũng đã rất nhẹ tay rồi còn gì, nhưng ngẫm nghĩ lại thì ấn tượng của hẳn với những đứa trẻ lần đầu gặp mặt có vẻ như không được tốt lắm a, nha đầu Đặng Thiên Ngọc chính là một ví dụ điển hình.

_Ấn, tiểu nha đầu nghe ta nói a, nhìn ta thế này có giống ác nhân không kia chứ.

Cô bé đưa mắt nhìn hấn, cuối cùng gật gật đầu nói.

_Đeo mặt nạ kì quái, tới đây đe dọa ông của a, lại còn đánh những thúc thúc trong thôn, mẫu thân ta nói như vậy ắt hẳn là người xấu.

Hoàng Minh cảm thấy khóc không ra nước mắt, tại sao a, có phải hẳn muốn đeo chiếc mặt nạ này đâu kia chứ, cảm thấy oan ức đang muốn giải thích, lão Vương bên kia nhanh chóng chạy tới.

_Cầu xin ngài, con nít không hiểu chuyện, xin ngài lượng thứ cho, chỗ thịt này chúng tôi sẽ để lại cho ngài một phần, chỉ xin ngài tha cho con bé.

Nhìn lão Vương đang quỳ trước mặt, Hoàng Minh cảm thấy khó xử, hẳn có muốn làm gì nha đầu này đâu, đặt cô bé xuống đất, hấn đưa tay đỡ lão Vương dậy.

_Lão bản mau đứng dậy đi, ta thực sự chỉ muốn một có gì bỏ bụng mà thôi, chẳng lẽ các ngươi có nỗi khổ gì hay sao?

_Việc này...

Lão Vương ngẩng đầu nhìn Hoàng Minh, trong lòng lão thấp thỏm lo sợ, nửa muốn nói, nửa lại không, nhưng bỗng nhiên, cô bé đứng ở bên khóc lớn nói.

_Hức... là do thôn của chúng ta bị... hức... bị yêu ma tới ức hiếp đòi cống nạp thôi...

Khẽ lau nước mắt trên mặt cô bé, hấn vỗ nhẹ lưng cô bé an ủi, quay sang hỏi lão Vương.

_Việc này có đúng không?

Lão Vương biết mình không thể dấu được nữa, nói cho người này cũng không sao, chỉ mong kẻ kia không biết được chuyện này.

Lão Vương khóc mắt ươn ướt kể lại. Mấy tháng gần đây, bỗng dưng lại có một kẻ xuất hiện tự xưng là Nguru Vương, hấn ra sức tàn phá nhà cửa, đánh bị thương rất nhiều người, nếu như hàng tháng không cống nạp đủ số thịt cho hấn thì cả làng lại bị gặp tai họa.

_Hức... chúng ta mấy tháng nay đều không đủ ăn đó a...

Cô bé ở trong lòng Hoàng Minh nấc lên nghẹn ngào, thương cảm nhìn, hấn lau nước mắt trên mặt cô bé.

_Đừng khóc nữa, chuyện này ca sẽ giúp mọi người giải quyết a.

_Đại ca nói thật chứ.

Cô bé ngược lên nhìn Hoàng Minh, nó cũng đã thấy qua sức mạnh của Hoàng Minh, nếu như hấn thật sự giúp, vậy có khi mọi người được cứu rồi.

_Thật a, đại ca hứa với mọi người này.

Hoàng Minh xoa xoa má cô bé, dịu dàng nói.

_Cảm ơn đại ca.

Cô bé nhảy lên vui mừng, tay quàng qua ôm cổ Hoàng Minh, nhẹ hôn lên má hấn.

_y da, tiểu nha đầu em dám cưỡng hôn ta a.

Hấn sờ sờ nơi bị hôn, đưa tay véo nhẹ má cô bé, quay sang nói với lão Vương.

_Việc này ta sẽ giúp các ngươi giải quyết, nói cho ta biết tên kia ở đâu.

Từ nãy tới giờ nghe Hoàng Minh nói, lão Vương cảm thấy tràn ngập hi vọng, giờ đây nghe hấn nói, lão nhanh chóng rít cảm ơn, muốn tự mình dẫn hấn tới nơi.

Hoàng Minh bảo chỉ cần chỉ nơi ở của Nguru Vương cho hấn thôi, hấn không muốn lão Vương đi theo rồi làm vướng chân hấn. Hoàng Minh nhớ lại lần đầu hấn tới đây đã chạm trán với Nguru Vương, lúc đó hấn và Kiếm Tu đã suýt nữa mất mạng dưới tay Nguru Vương, nhưng lần này thì khác rồi, hấn không phải là tiểu tử yếu ớt như lúc vừa tới đây. Khẽ nở nụ cười, hấn chỉ mong sớm trả lại những vết thương trước kia lại cho tên Nguru Vương kia.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Phân tâm nhị dụng

Phía trước chính là nơi ở của Nguru Vương, đại hiệp ngài có cần...

_Không cần, các người cứ về đi, ở lại chỉ làm vướng chân ta mà thôi.

Lão Vương cùng dân làng đang muốn ở lại hiệp trợ Hoàng Minh nhưng lập tức bị hấn từ chối, nhưng lão Vương nghĩ cũng phải, với sức mạnh cùng pháp thuật của Nguru Vương, bọn hấn căn bản ở lại cũng chẳng giúp gì được, có chăng là đúng như lời người thanh niên trước mặt kia nói, chính là cản chân hấn mà thôi.

_Đại hiệp, cảm ơn ngài đã ra tay cứu giúp, nhưng Nguru Vương này rất lợi hại, nếu có chuyện gì xin ngài cứ bỏ chạy.

Lão Vương giọng run run nói.

_Bỏ chạy? Nếu như vậy các người sẽ làm sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi. Đúng, nếu hấn không đánh lại Nguru Vương hấn có thể bỏ chạy, nhưng nếu như vậy dân chúng ở Tiểu Ngư Thôn liệu có thoát được sự trừng phạt của Nguru Vương?

_Mấy tháng nay lương thực dự trữ của mọi người trong thôn cũng đã dùng hết rồi, nếu như ở lại cũng không còn gì có thể cống nạp cho hấn. Chúng tôi cũng đã quyết định rồi, nếu không diệt được Nguru Vương, chúng tôi sẽ bỏ Tiểu Ngư Thôn tới nơi khác sinh sống.

Lão Vương hai mắt ngấn nước, từ khi sinh ra ông đã gắn bó với Tiểu Ngư Thôn này, đến bây giờ cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, hơn bảy mươi năm gắn bó với nơi đây, đâu phải muốn vứt bỏ là vứt bỏ được, nhưng nếu không tới nơi khác, không sớm thì muộn tất cả cũng sẽ chết vì đói mất.

Nhìn những khuôn mặt chất phác của người dân ở đây, Hoàng Minh cảm thấy tình cảm họ dành cho mảnh đất này cực kì sâu đậm, hấn vỗ nhẹ vai trấn an lão Vương.

_Vương lão bản, ông đừng lo, các người sẽ không cần phải rời bỏ nơi đây đâu, còn tên Nguru Vương kia, ta nhất định sẽ bắt hấn quy phục.

Đúng vậy, cho dù hấn có thua tên Nguru Vương kia thì sao? Chẳng phải vẫn còn Từ Tân và Hoàng Phi Yến hay sao, nếu không thì nhờ Hoàng Phi Yến mời cả Tam Tiêu nương nương tới, hấn không tin con trâu kia có thể chạm được một sợi lông trên người Tam Tiêu. Hơn cả, hấn cũng biết thực lực của Nguru Vương, nếu so sánh với Nhất Hoa thì con trâu này vẫn còn thua xa, hấn tin tưởng rằng, với thực lực bây giờ của mình có thể nhanh chóng thu phục được Nguru Vương.

Lão Vương nức nở như một đứa trẻ, lão rồi rít cảm ơn Hoàng Minh rồi cùng mọi người trong thôn trở về đợi tin của hấn. Khi đoàn người vừa rời khỏi, tiểu cô nương lúc nãy chạy tới và dúi vào trong tay hấn một chiếc vỏ sò.

_Đại ca, đây là vỏ sò Tắt Thẳng của muội, có nó huynh nhất định sẽ đánh chết được cái tên Nguru Vương xấu xa kia.

Nhìn cô bé vùng nắm tay nhỏ hung hăng nói, Hoàng Minh phì cười, hấn vuốt ve đầu cô bé, dịu dàng nói.

_Tiểu muội muội ngoan, muội đừng lo, đại ca nhất định sẽ đá đít tên trâu già đó a.

Cô bé nghe xong hưng phấn ôm cổ hôn lên má hấn một cái rồi chạy theo mọi người trong thôn. Hoàng Minh sờ má mình cười khỏ, đây là lần thứ hai hấn bị cưỡng hôn đó a, ngẫm nghĩ lại thì từ trước tới giờ hấn đã thân mật với cô gái nào đâu, nhưng không biết lần kia có tính không nhỉ? Hấn bất giác đưa tay sờ sờ khoe môi, lần đó khi chạm vào bức tượng, hấn cảm giác được rằng đó chính là da thịt hàng thật giá thật, hơn nữa hấn lại ngửi thấy mùi hương nữ nhân phát ra. Lắc lắc đầu, hấn có xua đi ý nghĩ đó.

Đi tới trước động của Nguru Vương, Hoàng Minh trực tiếp tung một cước vào cửa động, cánh cửa rung lên, đất đá xung quanh rung chuyển, Hoàng Minh hét lớn.

_Con trâu già, người mau ra đây cho ta.

Hoàng Minh tung liên tiếp mấy cước vào cửa động, cánh cửa rung lên từng hồi theo những cú đá của hấn, tựa như sắp bung ra.

Hôm nay là ngày Nguru Vương nhận cống phẩm, thật sự cũng phải cảm ơn người kia đã giúp hấn tháo đi cái vòng chết tiệt trên mũi, hơn nữa hấn còn được người đó chỉ điểm cho thần thông hộ mạng, việc này quả thực là trong họa có phúc mà. Đang nhắm mắt tận hưởng, động phủ của hấn bất ngờ rung lên từng đợt mãnh liệt, hấn tức tối tay cầm thương phóng ra bên ngoài cửa động.

_Người là ai, dám cả gan tới động phủ của ta quấy rối, thật là gan to bằng trời mà.

Nguru Vương quét mắt nhìn vào người bên dưới, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kì quái, thân thể mặc dù cường tráng nhưng không hề tỏa ra một chút tiên khí nào cả, có lẽ cũng chỉ là một kẻ luyện võ mà thôi. Nhếch mép khinh thường, nếu như đó chỉ là một con người bình thường thì hấn chẳng xem vào đâu cả.

_Hừ, con trâu già nhà người vẫn chưa từ bỏ thói hiếp đáp người dân vô tội hay sao?

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của Nguru Vương, Hoàng Minh mỉm cười khinh miệt, sau ngần ấy thời gian không gặp Hoàng Minh nhận thấy Nguru Vương đang đứng ở Luyện Hư Trung Kỳ Đình, mặc dù có khá hơn lúc trước khá nhiều, nhưng chỉ bằng vào cái cảnh giới đó, Hoàng Minh tự tin rằng hẳn có thể thu thập được Nguru Vương.

_ Là mấy tên ở Tiểu Ngư Thôn bảo ngươi tới đây?

_ Không ai nhờ ta cả, chỉ là thấy con trâu già ngươi lộng hành nên ngứa mắt mà thôi.

Hoàng Minh hừ lạnh.

_ Thăng nhãi nhà ngươi mắng đủ chưa?

Nguru Vương tức giận hết lớn, hẳn ghét nhất người khác gọi hắn là trâu già, nhưng thăng nhóc trước mặt mở mồm ra là một tiếng “trâu già”, hai tiếng “trâu già”, điều này làm cho hắn cảm thấy như bị xúc phạm.

_ Mẹ kiếp thăng nhãi, hôm nay ngươi đừng hòng toàn mạng rời khỏi đây, cả bọn người Tiểu Ngư Thôn nữa, xử xong ngươi ta sẽ hỏi tội bọn chúng sau.

Nguru Vương gầm lên một tiếng, hắn cảm thương lao nhanh về phía Hoàng Minh. Không nhanh không chậm, Hoàng Minh nhẹ nhàng cầm Sơn Hải Thủy Linh thương đỡ lấy thế thương hung ác của Nguru Vương.

Càng đối chiến lâu với Nguru Vương, Hoàng Minh càng cảm thấy tự tin có thể dễ dàng thu phục được hắn, mặc dù thực lực của Nguru Vương có lẽ mạnh hơn so với Nhất Hoa nhưng đòn tấn công của hắn quá đơn điệu, hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân. Khác xa với Nguru Vương, chiêu thức của Hoàng Minh liên tục biến hóa, những đòn hắn tung ra đều nhắm vào những vị trí hiểm yếu như cổ tay, bắp chân... dần dần Nguru Vương cảm thấy bất lực, hắn không ngờ rằng thân thể nhỏ bé kia lại có sức lực lớn tới như vậy, hầu như mọi đòn tấn công toàn lực của hắn đều bị tên chết tiệt trước mặt cản được, thậm chí khi thương đầu thương, hắn cũng đành dưới sức, vết thương trên người càng ngày càng nhiều thêm, Nguru Vương khiếp sợ lui về phía sau.

_ Hắc hắc, không phải vừa rồi ngươi rất lớn miệng hay sao? Chỉ với một chút khả năng như vậy mà đòi lấy mạng ta hay sao, nực cười.

Hoàng Minh chống thương xuống đất, lớn tiếng cười.

_ Thăng nhãi, rồi ngươi sẽ hối hận.

Nguru Vương tức giận, trán nổi đầy gân xanh, hắn vỗ vỗ cặp sừng của mình, trong phút chốc thân hình hắn bành trướng lên to gấp bốn lần lúc trước.

Đưa mắt nhìn thân hình chỉ bé bằng ngón chân của mình, Nguru Vương hung ác cười, hắn đâm mũi thương to lớn vào người Hoàng Minh. Nhưng nụ cười trên môi hắn nhanh chóng vụt tắt, những thương mũi thương sẽ xuyên nát người Hoàng Minh, nhưng nó lại bị chặn lại bởi cây thương nhỏ bé trong tay người kia, Nguru Vương vận chuyển tiên lực chạy khắp cơ thể ý muốn dùng tất cả sức lực để đâm tới, nhưng bất kể hắn có dùng thêm bao nhiêu sức cũng như muối bỏ bể, hắn nhận ra được rằng mình không thể lay chuyển được thân hình nhỏ bé kia, dù chỉ là một chút.

_ Hừ! Chỉ dựa vào một chút sức mạnh này mà cũng dám làm càn, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi một bài học.

Hoàng Minh hét lớn, hắn gạt mạnh cây thương to lớn trên tay Nguru Vương ra, tung người bay tới chém một thương, thế thương của Hoàng Minh quá nhanh, Nguru Vương không kịp phản ứng, chỉ biết nhắm mắt chịu trận.

Nguru Vương mở mắt ra, nhưng hắn nhìn khắp thân thể không hề có một vết thương nào cả, cho rằng chiêu thức của Hoàng Minh chỉ cho đẹp mắt chứ uy lực còn không đủ giải ngứa cho hắn. Khinh miệt cười lớn, Nguru Vương lớn tiếng chế giễu.

_ Ha ha, bắt quá chi là thùng rỗng kêu to, hóa ra còn không thể làm trầy nổi một chút da của ta.

Nguru Vương đang hưng phấn cười, bỗng chốc hắn cảm giác được hai chiếc sừng trên đầu của mình bị chém đứt lìa, nhìn hai chiếc sừng rơi xuống đất, Nguru Vương rống lên.

Nhìn Nguru Vương ôm đầu gào hét thảm thiết, Hoàng Minh cười lạnh, đây là hắn cố ý muốn lấy đi hai cái sừng của Nguru Vương, như là để cảm nhận lại trận chiến đầu tiên của hắn.

_ Thăng nhãi, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, băm ngươi ra thành vạn mảnh.

Miệng Nguru Vương phát ra tiếng bò kêu, thân hình to lớn của hắn bỗng chốc thu lại quá nửa, nhưng bất ngờ, chiếc sừng trên đầu hắn mọc trở lại, hơn nữa bây giờ hắn lại có thêm một cái đầu và hai cái tay, trên hai cánh tay đó có thêm hai thanh chùy, phía dưới hắn hai cái đuôi đang ngoe nguẩy.

Hoàng Minh kinh ngạc nhìn Nguru Vương, như vậy cũng quá đặc sắc đi chứ, nhìn hình dạng này của Nguru Vương, Hoàng Minh liền liên tưởng tới Na Tra sau khi hoàn sinh, miệng lầm bầm.

_ Đây chẳng phải là độc môn của Tây Phương Giáo hay sao?

_ Thăng nhóc ngươi cũng biết không ít đấy, nhưng như vậy thì sao, hôm nay tính mạng của ngươi phải để lại đây thôi.

Ngưu Vương vừa dứt lời, thân ảnh hắn nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện sau lưng Hoàng Minh, giáng một chùy lên người hắn. Hoàng Minh hoàn toàn bất ngờ trước tốc độ của Ngưu Vương, nhưng hắn cũng phản ứng rất nhanh, đưa Sơn Hải Thủy Linh Thương chắn trước người, nhưng lực đạo của Ngưu Vương quá mạnh, Hoàng Minh bị chấn bay ngược ra phía sau.

Không bỏ lỡ cơ hội, Ngưu Vương lại một lần nữa tiến tới phía sau Hoàng Minh, nhưng lúc này Hoàng Minh chỉ hơi bất ngờ mà thôi, bây giờ hắn đã kịp định thần, Sơn Hải Thủy Linh Thương trên tay nhanh chóng vũ động chặn đứng các đường tấn công như vũ bão của Ngưu Vương.

“Song quyền nan địch tứ thủ”, đây chính là tình hình của Hoàng Minh hiện giờ, so về tốc độ thì Hoàng Minh nhanh hơn Ngưu Vương rất nhiều, nhưng hắn không thể cùng lúc chống đỡ với cả bốn cánh tay được, dần dần hắn cũng rơi xuống thế hạ phong.

Lùi ra xa, nhắm mắt định thần, Hoàng Minh thở nhẹ ra một hơi, hắn biết điều bây giờ chính là bình tĩnh trở lại. Hoàng Minh mở mắt ra, nếu như một không thể đánh ba, vậy thì hai thì sao? Hắn nở một nụ cười, trên tay hắn xuất hiện thêm một cây thương khác.

Nhìn Hoàng Minh cả hai tay đều cầm thương, Ngưu Vương khinh miệt cười, người tưởng bắt chước là được hay sao. Miệng “ùm bờ” một tiếng dài, thân hình Ngưu Vương bắn về phía Hoàng Minh.

Những tưởng có thể tiếp tục dùng kim thân để ép được Hoàng Minh, nhưng Ngưu Vương đã hoàn toàn sai lầm, song thương trong tay Hoàng Minh phối hợp ăn ý nhịp nhàng, liên tục chống đỡ trả đòn khiến cho Ngưu Vương tối tăm mặt mày, hắn cảm tưởng rằng mình đang đánh với hai người chứ không phải là một.

Đây chính là tuyệt kỹ Phân Tâm Nhị Dụng mà Hoàng Minh mới thành thực gần đây, hắn sử dụng những gì học được trong Thần Điều Đại Hiệp, tay trái vẽ một vòng tròn, tay phải vẽ một hình vuông, cứ vậy mà từ từ lĩnh ngộ được chiêu thức này, không ngờ thành công hơn cả mong đợi. Gạt bay hai thanh chùy trên tay Ngưu Vương, Hoàng Minh vẽ một đường thương cắt ngang, đôi tay kim thân của Ngưu Vương nhanh chóng đứt lìa, hắn gào rú lên trong đau đớn.

_Thằng nhãi, ta liều mạng với ngươi.

Ngưu Vương lao tới, hắn điên cuồng đâm thương vào người Hoàng Minh, nhưng Hoàng Minh liền nhanh chóng né được, đánh bay trường thương trong tay Ngưu Vương, Hoàng Minh vung thương chém xuống, miệng hét lớn.

_Đây là cho những gì ngươi đã làm với Tiểu Ngư Thôn.

Sơn Hải Thủy Linh Thương hạ xuống, một cái đầu của Ngưu Vương đứt lìa, hắn gào thét thảm thiết, cơn đau nhanh chóng làm hắn ngất đi.

Nhìn thân thể đầm máu của Ngưu Vương, Hoàng Minh không tỏ ra một chút thương cảm nào, đối với những tên như Ngưu Vương, đây chính là ác giả ác báo mà thôi. Rút ra mấy tấm yêu phù dán lên tứ chi cùng đầu và bụng của Ngưu Vương, Hoàng Minh nhanh chóng phong bế tứ chi và tiên lực của Ngưu Vương, hắn lấy ra một đoạn xích dài trói Ngưu Vương, lại dán thêm một đạo yêu phù. Xong xuôi hắn xách thân thể đầm máu của Ngưu Vương trở về, ân oán của hắn với Ngưu Vương cũng đã giải quyết xong, bây giờ số mệnh của Ngưu Vương tùy thuộc vào những người dân trong Tiểu Ngư Thôn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Gặp lại Lam Tuyền

_Lão Vương, ông nghĩ người thanh niên kia có thể đánh thắng được Ngưu Vương hay không?

Đại Ngư lúc trước bị Hoàng Minh ném bay lo lắng hỏi, những người khác cũng có biểu hiện như vậy.

_Các ngươi đừng lo, ta tin nhất định chàng trai ấy sẽ giúp được chúng ta, các ngươi cũng biết rằng hắn rất mạnh mẽ.

Lão Vương lên tiếng trấn an mọi người.

_Đúng là hắn rất mạnh, nhưng ông cũng biết Ngưu Vương pháp thuật cao cường, hắn đi đã nửa ngày rồi, chúng ta có nên thu xếp để rời khỏi đây hay không.

Lời Đại Ngư nói ra, lập tức có nhiều người tỏ ra đồng tình, bây giờ vẫn chưa biết người kia có thể thắng được hay không, Ngưu Vương cũng chưa tìm tới, nếu như bây giờ bỏ chạy có lẽ vẫn còn kịp.

_Các người muốn đi thì cứ đi đi, ta không đi.

Một tiếng quát trong trẻo vang lên khiến mọi người đều chú ý.

_Tiểu Ly, cháu đừng làm loạn.

Một đại thẩm kéo Tiểu Ly vào lòng, lên tiếng nhắc nhở.

_Buông cháu ra.

Tiểu Ly vùng ra khỏi người bà ta, nó hét lớn.

_Các người muốn đi thì cứ đi đi, ta sẽ ở lại chờ đại ca ấy.

_Tiểu Ly, hần bây giờ vẫn chưa thấy tung tích, nếu bây giờ chúng ta không nhanh chân, tới lúc Ngu Vương tìm tới chắc chắn tất cả sẽ bỏ mạng đấy.

_Các người nói như vậy mà nghe được à? Đại ca ca huynh ấy không quen biết gì chúng ta lại nguyện xả thân giúp thôn chúng ta, các người lại chỉ biết hèn nhát chạy trốn lo mạng sống bản thân, các người nghĩ các người làm như vậy có xứng với tâm lòng của đại ca ca không?

Tiểu Ly nấc lên, hai mắt ngấn nước, môi mím chặt. Nghe Tiểu Ly nói, mấy người có ý định rời đi sầm mặt xuống, bọn hần biết làm như vậy là không phải, nhưng nếu đem mạng sống bản thân ra đánh cược, bọn họ không làm được.

_Tiểu Ly, nghe thúc thúc nói, có khi hần không đánh lại Ngu Vương, bây giờ đã bỏ chạy rồi, chúng ta không nên nán nà ở đây nữa, nếu không tất cả sẽ chết hết đấy.

Đại Ngư nói như hét lên, khiến cho Tiểu Ly cảm thấy sợ hãi, nhưng nó vẫn kiên cường nhìn thẳng vào Đại Ngư mà nói.

_Đại Ngư thúc thúc, dù thế nào ta vẫn tin tưởng đại ca ca, huynh ấy hứa với ta sẽ giúp mọi người đánh bại Ngu Vương, ta tin huynh ấy nhất định không gạt ta.

Đại Ngư đang định nói gì đó, nhưng thấy bóng hình quen thuộc xuất hiện trước cửa, những lời đó liền nuốt ngược trở lại.

_Tiểu nha đầu, là ai dám làm muội khóc nào, nói cho đại ca, ta nhất định sẽ xử lý hần.

Hoàng Minh vừa nói vừa liếc nhìn Đại Ngư và những người vừa có ý định rời đi, ánh mắt hần quét tới đâu, những người đó liền bắt giác cúi gằm xuống. Hoàng Minh đã trở về từ lúc Đại Ngư hỏi lão Vương, khi nghe những lời đó, hần đã định vút Ngu Vương trước cửa cho bọn họ tự xử lý, với hần như vậy cũng đã coi như giúp hết khả năng rồi, nhưng những lời của Tiểu Ly đã giữ chân hần lại, hần không thể để cô bé đáng yêu đó phải thất vọng.

_Đại ca ca, huynh đã về rồi.

Tiểu Ly nhìn thấy Hoàng Minh, nó òa khóc nhào vào lòng hần.

_Tiểu Ly ngoan nào, đừng khóc, ta đã hứa với muội rồi a.

Đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Ly, Hoàng Minh dịu dàng nói. Mặc dù những lời bọn họ nói hần nghe không sót một từ, nhưng hần cũng không thêm so đo nhiều làm gì, không nóng không lạnh, quay sang nhìn những người khác nói.

_Ngu Vương ta đã bắt được rồi, hiện đang ở phía trước cửa, các người có thể tùy ý ra xem.

Những người ở đây đều nghe ra ý của Hoàng Minh, mặc dù không biết những lời của Đại Ngư người kia có nghe được không nhưng với thái độ của hần bọn họ có thể đoán được phần nào. Nhưng cho dù là vậy, việc Hoàng Minh nói mới làm bọn họ đề tâm nhiều hơn, Ngu Vương bị đánh bại, đồng nghĩa với việc bọn họ không phải rời khỏi Tiểu Ngư Thôn rồi. Tất cả đều nhanh chóng chạy ra để xác thực lời nói của Hoàng Minh.

Nhìn thân thể đầy máu của Ngu Vương, mọi người trong thôn đều cảm thấy khiếp sợ, nhưng phần lớn đều cảm thấy vui mừng, Ngu Vương bây giờ đã bị bắt, cuộc sống của bọn họ sau này được cứu rồi.

_Việc ta hứa với các người cũng đã hoàn thành rồi, đến lúc ta cũng phải cáo biệt để trở về thôi.

Hoàng Minh bế Tiểu Ly đi tới trước nói.

_Đại ca ca, huynh phải trở về à?

Tiểu Ly trong lòng hần ngược lên hỏi.

_Đúng vậy, ta có việc phải trở về, từ nay không còn ai ức hiếp muội nữa đâu.

Véo véo má Tiểu Ly đến ứng hồng, Hoàng Minh cười đáp.

_Không được a, huynh còn phải ở lại đây để cho bọn muội cảm ơn huynh nữa, có phải huynh đói không? Ông của muội nấu đồ ăn rất ngon đó, đại ca ca, huynh ở lại đi nhé.

_Đúng vậy, đại hiệp, ngài đối với chúng tôi ơn sâu hơn núi, nhất định phải ở lại để chúng tôi chiêu đãi thật tốt mới được.

Lão Vương cũng nhanh mồm nói vào.

Hoàng Minh trong lòng muốn từ chối, nhưng nhìn ánh mắt đầy kì vọng của Tiểu Ly, hẳn thực sự không nỡ để cô bé này thất vọng, đành phải gật đầu đồng ý, dù sao những lời của bọn họ hơi quá đáng nhưng nếu là hắn, có lẽ hắn cũng sẽ nói như vậy, hơn nữa hắn cũng đang rất đói, phải kiếm cái gì bỏ bụng mới là phải đạo.

Tiệc ăn mừng vô cùng lớn, gần một nửa số lương thực cống nạp cho Ngưu Vương được sử dụng để mở tiệc, có lẽ việc không phải rời xa mảnh đất thân thương này đối với những người ở đây chính là điều hạnh phúc nhất. Hoàng Minh được phân ngồi cùng với những trưởng bối của Tiểu Ngưu Thôn, điều này làm hắn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, dù sao ngồi cùng những người đáng tuổi cha và ông của mình mà được gọi là ngài thì hắn cảm thấy không quen.

_Đại ca ca, huynh ăn thử cái này xem.

Tiểu Ly đem tới trước mặt Hoàng Minh một đĩa bánh, nhìn những chiếc bánh hình dáng không rõ ràng, có chỗ còn hơi cháy khét, Hoàng Minh nuốt một ngụm nước bọt, thứ này thực sự sẽ oan toàn chứ. Nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Ly, Hoàng Minh đành phải cắn răng cầm một cái bánh cho vào miệng, cũng không quá tệ, hơi cứng, lại có vị mặn mặn, đắng đắng, hơn nữa lại có vị cay đặc trưng của ớt, thiếu chút nữa Hoàng Minh đã phải phun ra, nhưng hắn vẫn phải cố nuốt xuống cổ họng. Xoa xoa đầu Tiểu Ly, Hoàng Minh miệng cười mếu xệch nói.

_Rất ngon đó a, có phải của muối làm không.

_Đúng vậy đó, đây là công thức đặc biệt của muối tự sáng chế đó nha, nếu thấy ngon huynh ăn thêm này.

Tiểu Ly hưng phấn đẩy đĩa bánh tới trước mặt Hoàng Minh, khuôn mặt hắn nhanh chóng xám lại, đây chính là cái miệng hại cái thân đây mà, cắn răng, Hoàng Minh hi vọng sau chuyện này hắn không phải nằm liệt một chỗ. Ngồi một bên, lão Vương nhìn Hoàng Minh với ánh mắt thương cảm, chính bản thân lão cũng đã vài lần thương thức qua công thức tự sáng chế của nha đầu Tiểu Ly, lúc đó quả thực hắn đã suýt gặp được tử thần rồi, người kia nhìn hắn đang nhai nuốt như vậy, quả thực là tài giỏi a.

Nuốt tới cái thứ năm, Hoàng Minh cảm thấy trong ruột sôi trào, thứ này còn hơn cả lúc hắn bị chèn ép bởi Thông Thiên Giáo Chủ nữa, Hoàng Minh cảm thấy run sợ trước tài năng chế tạo độc dược của Tiểu Ly, nhìn đĩa bánh còn hơn một nửa và ánh mắt mong chờ của Tiểu Ly, Hoàng Minh thực sự không biết phải làm thế nào. Nhưng bỗng Đại Ngưu chạy vào nói nhỏ vào tai của lão Vương, nhìn khuôn mặt lo lắng của lão Vương, Hoàng Minh như vớ phải phao cứu sinh, hắn lập tức quay sang hỏi, đôi môi vẫn còn đang tím tái.

_Vương lão bản, có chuyện gì xảy ra à.

_Thật sự là có một chút chuyện, Đại Ngưu nói bên ngoài có một cô nương muốn chúng ta giao Ngưu Vương ra.

Giao Ngưu Vương ra? Hoàng Minh cảm thấy kinh ngạc, người kia là ai lại muốn đòi lại Ngưu Vương, hay là đồng đảng của hắn? Nhưng mặc kệ là ai đi chăng nữa, Ngưu Vương là do hắn bắt được, không thể nói thả là thả, hơn nữa tên này vốn ngựa quen đường cũ, thả hắn ra ắt sẽ lại có hại cho nhân gian.

_Ta cùng các người ra ngoài xem một chút.

Hoàng Minh cùng lão Vương cùng một số người đi tới phía trước cổng làng. Ở đó, có một nhóm người đang đứng, phía trước bọn họ là một cô gái vô cùng xinh đẹp, Hoàng Minh chợt ngỡ ngàng khi nhìn thấy nàng, cô gái đó không ai khác lại chính là người đã giúp hắn trước kia - Lam Tuyền - không ngờ hắn lại một lần nữa gặp nàng ở đây, liệu đây có phải duyên số, Hoàng Minh tự YY trong đầu.

_Chào Lam Tuyền cô nương, đã lâu không gặp.

Hoàng Minh bước tới phía trước, ôm quyền nói.

Trong phút chốc Lam Tuyền hơi sững sờ, quan sát thanh niên vừa chào mình, nàng chắc chắn rằng mình không hề biết hắn.

Nhận thấy Lam Tuyền có vẻ ngạc nhiên trước lời nói của hắn, Hoàng Minh gãi gãi đầu, âu cũng phải, dù sao lúc đó hắn như một tên ăn mày, bây giờ lại đeo một chiếc mặt nạ trên mặt, nàng có không nhận ra hắn cũng là tất nhiên.

_Hơn một năm trước, tại nơi này cô đã cứu hai người, một già một trẻ trong tay Ngưu Vương, liệu cô nương có còn nhớ?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi.

Lam Tuyền dừng lại một chút, nàng bỗng chốc nhớ lại.

_Chẳng lẽ người là người thanh niên đó?

_Chính là ta, lần trước vẫn chưa kịp cảm ơn cô nương đã cứu mạng.

Hoàng Minh cung kính đáp, dù sao nàng cũng là người đã cứu mạng của hắn.

_Vậy chẳng lẽ Nguru Vương cũng là do người bắt?

Lam Tuyền lại tiếp tục hỏi.

_Đúng là như vậy.

Hoàng Minh nói bằng giọng tự hào, dù sao lần đầu gặp nàng hẳn chính là một kẻ yếu đuối suýt chút nữa bị Nguru Vương giết chết.

_Thật không ngờ chỉ hơn một năm không gặp mà người đã tiến bộ như vậy.

Lam Tuyền gật đầu, dù sao với một người hơn một năm đạt tới trình độ như vậy có lẽ cũng được xếp vào hàng thiên tài rồi.

_Hóa ra là người quen của Tần đại hiệp, vậy cũng như là ân nhân của chúng ta rồi, xin mời vào trong, chúng ta vừa ăn vừa nói.

Lão Vương thấy Hoàng Minh và Lam Tuyền có vẻ quen biết, mặc dù không biết quan hệ của hai người thế nào, nhưng nhìn Tần đại hiệp trước mặt có vẻ rất hâm mộ cô nương xinh đẹp trước mặt, dù sao hẳn cũng chính là ân nhân của cả thôn, phải tạo cho hắn một chút cơ hội mới được.

_Xin lỗi, nhưng quả thực ta không đói.

Lam Tuyền ngay lập tức cự tuyệt, điều này khiến Hoàng Minh hơi thất vọng.

_Tí tí xinh đẹp, tí tí vào trong cùng chúng ta dự tiệc đi, có rất nhiều món ngon đó, vào trong rồi nói chuyện mà.

Vừa nói Tiểu Ly vừa kéo tay nàng vào trong, không biết phải từ chối như thế nào, Lam Tuyền đành phải mặc cho Tiểu Ly kéo nàng. Trong lúc kéo Lam Tuyền vào trong, Hoàng Minh nhận thấy tiểu nha đầu Tiểu Ly quay lại nháy mắt với mình. Ấy da, quả là muội muội tốt a, không ngờ lại hiểu chuyện như vậy, Hoàng Minh đưa ngón cái về phía Tiểu Ly tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Lam Tuyền địch ý

Kéo Lam Tuyền ngồi ở bên Hoàng Minh, Tiểu Ly đặc ý nhìn hắn cười cười, chỉ có Đại Ngư xui xẻo bị nó hung hăng trợn mắt đuổi đi. Haiz, dù sao người kia cũng rất yêu quý Tiểu Ly, Đại Ngư hẳn chỉ có thể ngậm ngùi qua ngồi bàn khác mà thôi.

_Tí tí xinh đẹp, đây là bánh đặc biệt muội làm, tí tí có muốn thử hay không?

Tiểu Ly đưa đĩa bánh tới trước mặt Lam Tuyền với ánh mắt mong chờ. Hoàng Minh nhìn mà toát mồ hôi hột, tiểu nha đầu này tưởng đồ ăn của mình thực sự rất ngon hay sao? Đang định ngăn cản Lam Tuyền thì nàng đã cầm lấy một cái bánh mà đưa vào miệng cắn thử.

_Tiểu nha đầu, bánh của muội rất ngon đó a.

Lam Tuyền xoa xoa đầu Tiểu Ly mỉm cười, nàng đưa phần bánh còn lại vào miệng, từ từ thưởng thức rồi nuốt xuống. Hoàng Minh và những người xung quanh đều há hốc mồm, này không phải sự thực chứ, nhìn Lam Tuyền từ từ ăn chiếc bánh, Hoàng Minh cảm tưởng như nàng đang thực sự thưởng thức một món ngon trên đời vậy. Nhìn Lam Tuyền ăn, Hoàng Minh bất giác với tay lấy một cái bánh cho vào miệng, nhai và nuốt xuống. Ừm, vẫn cái vị chua chua, cay cay, mặn mặn, đặng đặng đó, không lẫn vào đâu được, Hoàng Minh suýt chút nữa đã phun ra tại chỗ, hắn quay sang nhìn khuôn mặt tỉnh bơ của Lam Tuyền, cô nàng này thực sự không phải là mất vị giác chứ.

_Cảm ơn tí tí, tí tí thực sự là tuyệt nhất a. Không quấy rầy hai người tâm sự nữa, muội đi chơi đây

Tiểu Ly cười híp mắt, khuôn mặt đầy vẻ thỏa mãn, xoay người hí hửng rời đi, nhưng vẫn không quên quay lại nhìn Hoàng Minh cười bí hiểm. Hoàng Minh sờ sờ mũi, đây không biết có phải là do nha đầu kia quá tinh ý hay do hắn biểu lộ quá rõ a.

_Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện.

Lão Vương nghe Tiểu Ly nói liền quay sang xin lỗi Lam Tuyền. Hoàng Minh bĩu mỏ, hừ, người mới mới là người không hiểu chuyện đấy, hắn nhìn lão Vương bằng ánh mắt không thể nào thiện cảm hơn được nữa, rùng mình, lão Vương cười hắc hắc rồi quay sang giả vờ cạ chén với mấy người trong bàn. Thấy không còn ai quấy rầy, Lam Tuyền lúc này mới lên tiếng.

_Ta gọi là Lam Tuyền, không biết cao danh quý tính của đạo huynh là gì?

_Ta họ Tần, tên Hoàng Minh.

Hoàng Minh làm ra bộ dáng thân sĩ, nở nụ cười theo hần là tiêu chuẩn của mỹ nam ra nói với Lam Tuyền, nhưng nhìn thái độ không quan tâm của nàng, hần đành cắt nụ cười đó vào, lại tiếp tục nói.

_ Có phải Lam Tuyền cô nương tới đây là vì việc của Nguru Vương?

_ Đúng vậy, đạo huynh có thể giao hần cho ta xử trí được không?

Lam Tuyền không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng.

_ Giao cho cô nương thì không phải là không thể, nhưng cô nương là định thả hần đi một lần nữa?

Hoàng Minh hỏi ngược lại. Nhưng lần này Lam Tuyền không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

_ Như vậy cô nương có dám đảm bảo lần sau hần lại không tác oai tác quái gây hại cho nhân gian?

Lam Tuyền thoáng chần chờ, nàng không biết tại sao Nguru Vương lại có thể thoát ra khỏi trói buộc của Vòng Kim Giới được, mặc dù tên Nguru Vương này bản tính không đồi, vẫn tiếp tục đi ức hiếp dân chúng, nhưng dù sao hần cũng là tộc nhân của Yêu Tộc, nàng không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Thấy Lam Tuyền vẫn không có ý trả lời, Hoàng Minh lại tiếp tục hỏi.

_ Cô nương có phải là người của Tây Phương Giáo?

_ Đạo huynh nhận thức được Tây Phương Giáo?

Nghe ba từ “Tây Phương Giáo” từ miệng Hoàng Minh, Lam Tuyền cảm thấy kinh ngạc, phải biết rằng số người biết được Tây Phương Giáo rất ít, hầu như đều là những tiên nhân trọng yếu trong các đại phái mà thôi, nhưng nàng nhìn người trước mặt không hề giống như vậy.

_ Vậy cô nương là...

Nhìn biểu hiện của Lam Tuyền, Hoàng Minh càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, nhưng hần nhìn kĩ khuôn mặt xinh đẹp của Lam Tuyền, nào có thể là người Tây Phương chứ, nhìn thế nào cũng là một Trung Hoa đại mỹ nhân mà.

_ Rất tiếc là ta không phải, chẳng lẽ đạo huynh nhìn ta giống người Tây Phương lắm hay sao?

Lam Tuyền lắc đầu.

_ Đúng thật là không giống.

Hoàng Minh gật gù đồng ý.

_ Nhưng tại sao đạo huynh lại suy nghĩ như vậy?

Lam Tuyền tiếp tục thắc mắc.

_ n, điều này cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi, cô nương có biết đạo thuật Kim Thân nổi tiếng của Tây Phương Giáo hay không?

_ Điều này đạo huynh cũng biết?

Lam Tuyền thoáng kinh ngạc, Kim Thân của Tây Phương Giáo chính là độc môn của bọn họ, số người biết được chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa chắc chắn phải là người có lịch duyệt lâu năm mới biết được, nàng đưa mắt đánh giá Hoàng Minh, mặc dù không rõ mặt mũi nhưng nàng chắc chắn rằng hần không thể là người như vậy được.

Hoàng Minh không biết chỉ là một câu nói vô ý của hần cũng đã làm cho Lam Tuyền đánh giá hần cao hơn nhiều lần. Nhìn thái độ ngạc nhiên của Lam Tuyền, Hoàng Minh lại bồi thêm một quả bom cho nàng.

_ Cô nương có biết lúc ta đánh nhau với Nguru Vương, thứ hần sử dụng chính là Kim Thân của Tây Phương Giáo?

_ Sao có thể?

Lam Tuyền hét lên kinh ngạc khiến mọi người xung quanh chú ý, nàng vội vàng cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi, vì vậy nàng không thể nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Hoàng Minh nhìn những người đó, bọn họ cũng biết điều nhanh chóng quay đi và không làm phiền hai người họ nữa.

_ Thật xin lỗi, ta hơi thất thố. Nhưng huynh chắc chắn đó là Kim Thân của Tây Phương Giáo?

_ Đúng vậy, Nguru Vương sử dụng Kim Thân hai đầu bốn tay, ta nghĩ ngoài Tây Phương Giáo ra, chắc chẳng ai có thể dạy cho hần thuật này được đâu.

Lam Tuyền nghe những lời của Hoàng Minh lập tức lâm vào trầm tư, những lời của người này quả thực không phải là giả, trên thế gian này, ngoài người

của Tây Phương Giáo ra, không thể có ai có thể sử dụng Kim Thân như vậy cả. Nhưng điều khiến nàng suy nghĩ là Tây Phương Giáo tới đây để làm gì? Phải biết rằng trước nay hai bên nước sông không phạm nước giếng, hơn cả Vòng Kim Giới của nàng gắn lên người Nguru Vương còn mang thêm cả hỗn độn lực, nếu không phải là Thánh Nhân thì việc này là vô phương, nhưng nàng không biết lý do thực sự của hai người kia là gì.

_Lam Tuyền cô nương, cô nương không sao chứ?

Thấy biểu hiện trầm tư của Lam Tuyền, Hoàng Minh huơ tay trước mặt nàng, miệng liên tục gọi.

_Xin lỗi đạo huynh, ta chỉ là đang suy nghĩ một chút chuyện, những việc huynh nói không phải là không có lý, nhưng dù sao ta vẫn phải đem hấn đi.

Lam Tuyền nhìn Hoàng Minh nói, dù cho chuyện này còn nhiều thứ khó lý giải nhưng nàng vẫn phải làm vậy, Yêu Tộc bây giờ đã khá suy yếu, số lượng cũng không còn nhiều, dù sao nàng cũng là Yêu Tộc, bảo vệ tộc nhân của mình là điều nên làm.

_Đưa hấn cho cô nương không phải không thể, nhưng có nương có thể đảm bảo hấn sẽ lại không thoát ra để gia hại dân chúng?

Hoàng Minh lặp lại câu hỏi này một lần nữa, lần này hấn chỉ vô tình tới đây thôi, những gì Tiểu Ngư Thôn chịu đựng đã là quá đủ rồi, Hoàng Minh không muốn lại thấy một Tiểu Ngư Thôn thứ hai nữa, hơn cả, liệu lần sau hấn có thể có mặt đúng lúc được hay không?

_Đạo huynh yên tâm, lần này ta chắc chắn hấn không thể gây họa cho người khác nữa.

Lam Tuyền nghiêm mặt nói, việc này dù sao cũng là lỗi của Yêu Tộc, để có thể chắc chắn thì chỉ có đem Nguru Vương về giao cho Tiên Đồng quản thúc mà thôi, nàng cũng đang có ý định tới Tây Phương Giáo một chuyến để làm rõ chuyện này.

_Nếu cô nương đã nói như vậy thì ta đành tin tưởng cô nương một lần nữa vậy.

Hoàng Minh tỏ vẻ bất đắc dĩ nói. Hấn chỉ làm màu như vậy thôi, thực sự hấn cũng chả biết phải giải quyết Nguru Vương như thế nào nữa, nhất là khi có dính dáng tới Tây Phương Giáo, dù sao hấn đã đắc tội với Xiển Giáo rồi, lần trước thái độ của Nữ Oa cũng không được tốt lắm, lần này nếu đắc tội với cả Tây Phương Giáo thì phiền to, nhưng nếu thả Nguru Vương ra hấn lại phải lo lắng sau này tên này có tới làm phiền mình không nữa, bây giờ có Lam Tuyền đứng ra, hấn mừng còn không kịp nữa là.

_Cảm ơn huynh.

Lam Tuyền cúi đầu cảm kích.

_À, ta có một việc nữa muốn hỏi cô nương, cô nương có quen biết một người gọi là Đặng Thiên Ngọc?

Hoàng Minh trong đầu nhớ tới lần trước Lam Tuyền chiến đấu, nàng có sử dụng một hòn đá ngũ sắc, Đặng Thiên Ngọc cũng vậy, mặc dù không bá đạo như Lam Tuyền và màu sắc cũng có khác một chút nhưng trong lòng hấn lại nghĩ hai nàng có một chút quan hệ gì đấy.

_Đặng Thiên Ngọc? Xin lỗi huynh, ta chưa nghe thấy cái tên này bao giờ.

Hoàng Minh nghe xong thoáng thất vọng, nhìn mặt Lam Tuyền không giống nói dối, mà nàng cũng không cần nói dối hấn chuyện này làm gì, hấn những tưởng hai người ít nhất là tí muội đồng môn gì kia chứ.

Những chuyện Hoàng Minh nói tiếp theo, Lam Tuyền chỉ liên tục gật đầu, có chăng cũng chỉ là trả lời qua loa. Hoàng Minh khẽ thất vọng, hấn không biết phải làm cách nào để tiếp tục trò chuyện cùng nàng, rất may là tiểu nha đầu Tiểu Ly đã tới giải cứu hấn, chia ra một bức tranh, Tiểu Ly thích thú khoe.

_Đại ca ca, huynh xem, ta vẽ có đẹp không này.

Hoàng Minh đưa mắt nhìn bức tranh trong tay con bé, khẽ mỉm cười, trên bức tranh là một con trâu bị một người nam nhân đeo mặt nạ giấu lên, mặc dù đường nét non nớt nhưng Hoàng Minh cảm thấy tiểu nha đầu này thực sự có tài a, ít nhất cũng hơn rất nhiều lần so với tài nấu nướng của nàng. Đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Ly, Hoàng Minh mỉm cười đáp.

_Rất đẹp, Tiểu Ly đúng là thiên tài đó a.

Tiểu Ly thích thú tận hưởng bàn tay Hoàng Minh đang xoa đầu nó. Lão Vương thấy Hoàng Minh và Lam Tuyền không trò chuyện nữa cũng chen vào nói.

_Đúng vậy, Tiểu Ly rất có tài đó, nhưng phải cảm ơn Đương Kim Thánh Đức Thiên Tử đã nghĩ ra giấy và bút đó a.

Lão Vương hưng phấn nói, những người xung quanh đều gật đầu đồng ý. Hoàng Minh cũng thoáng gật đầu, những thứ này đều là tác phẩm của hấn, ca ngợi Thiên Tử cũng không khác nào ca ngợi hấn a. Nhưng Lam Tuyền lại khác, nàng về mặt khó chịu nói.

_Cái gì mà Đương Kim Thánh Đức Thiên Tử, bất quá chỉ là một tên sắc lang.

Lam Tuyền tức giận lên tiếng, nàng nhớ lại khoảnh khắc ở trong miếu Nữ Oa, mặc dù nàng biết hấn bị Mê Hương mê hoặc nhưng đó là lần đầu tiên nàng bị nam nhân chạm vào, làm sao có thể bỏ qua được? Mặt nàng thoáng đỏ lên, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Hoàng Minh cùng những người khác nghe xong đều sững sờ nhìn nàng. Lão Vương bắt bình lên tiếng.

_Cô nương, mặc dù cô nương là bằng hữu của vị đại hiệp đây nhưng cô nương không được xúc phạm Thiên Từ. Đương Kim Thánh Đức Thiên Từ trí tuệ hơn người, từ khi lên ngôi không những giúp dân chúng sống tốt hơn mà những gì ngài làm ra đều giúp ích rất nhiều, cho dù là Phục Hi thánh nhân cũng vậy mà thôi, sao cô nương lại có thể xúc phạm Thiên Từ được.

_So sánh với Phục Hi thánh nhân? Nực cười, hần có thể sao?

Hoàng Minh nhìn thái độ tức giận của Lam Tuyền, hần thực sự không nghĩ ra tại sao nàng lại có vẻ thù ghét Từ Tân tới như vậy. Nữ nhân như vậy có thể có hai nguyên nhân, một là thực sự thù hận người, điều này Hoàng Minh bỏ qua, dù sao cách làm người của Từ Tân cũng rất tốt, thứ hai chính là yêu mà hận người, điều này Hoàng Minh nghĩ rất có khả năng, tên kia thực sự rất háo sắc. Trong lòng Hoàng Minh YY, nhưng hần và Lam Tuyền đều không biết rằng, Từ Tân thực sự là oan uổng, người mà hai người nên nói tới nói chính là hần.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Luyện bảo

_Cô nương, mặc dù cô có là bằng hữu của Tàn đại hiệp đây chúng ta cũng không cho phép người miệt thị Thiên Từ như vậy. Chúng ta so sánh người với Phục Hi Thánh Hoàng thì sao chứ? Chẳng lẽ không thế sao? Kể từ lúc Thiên Từ Trạ lên ngôi, những việc Thiên Từ đã làm cho đất nước ngày càng phát triển, dân chúng có cơm no áo mặc đầy đủ, không chỉ có chúng ta, mà tất cả mọi người cũng sẽ đều công nhận công lao của Thiên Từ.

Lão Vương đập bàn tức giận nói.

Lam Tuyền mím chặt môi, tay nắm chặt không nói lời nào. Nàng biết những lời của lão Vương nói là đúng, nàng cũng công nhận Thiên Từ Trạ vô cùng có tài, nhưng cứ mỗi lần nhớ tới việc đó nàng lại không thể kìm nén được tức giận. Mặc dù vậy nàng cũng không thể nói ra, chẳng lẽ nói Thiên Từ xâm sở nàng? Chưa kể đến vấn đề mặt mũi, cho dù nói ra cũng không có ai tin.

_Đạo huynh, hiện giờ ta có một chút việc cần làm, nếu không phiền huynh có thể giao ngưi vương cho ta tiếp quản được không?

Cảm thấy ở lại chỉ rước thêm bực tức, Lam Tuyền đứng dậy xin phép cáo lui.

Hoàng Minh rất muốn giữ Lam Tuyền ở lại nhưng nhìn thái độ của nàng, hần biết có níu kéo cũng vô dụng, có chăng là trách cái tên sư huynh háo sắc kia thôi a, có nên về tố cáo với mấy lão bà hần không nhỉ, Hoàng Minh tà ác nghĩ.

_Cô nương có cần ta tiễn một đoạn hay không?

_Ta nghĩ là không cần đâu, đạo huynh cứ ở lại chung vui cùng mọi người là được rồi.

Lam Tuyền lập tức cự tuyệt.

_Nếu ta muốn gặp cô nương, liệu có cách nào có thể liên lạc được hay không?

Hoàng Minh cố gắng nắm lấy cơ hội cuối cùng.

_Nếu là duyên ắt sẽ gặp lại, đạo huynh bảo trọng.

Lam Tuyền ôm quyền chào rồi biến vào trong không trung, để lại đó khuôn mặt thờ dài thất vọng của Hoàng Minh.

_Đại ca ca, ta đã cố gắng hết sức rồi nhưng lực bất tòng tâm nha, hãy mạnh mẽ lên, còn có rất nhiều cô gái khác a.

Tiểu Ly tiến tới nhón chân lên vỗ vai hần an ủi. Hoàng Minh nhìn khuôn mặt non nớt rồi so sánh với lời nói của nàng, hần phì cười, nha đầu này thực sự còn nhỏ hơn cả Na Tra nữa, chẳng lẽ trẻ con trong Phong Thần Giới này đều như vậy hay sao.

Chia tay mọi người ở Tiểu Ngư Thôn, Hoàng Minh lại trở về Triều Ca, trong lúc chia tay thiếu chút nữa hần đã bị nha đầu Tiểu Ly kéo đứt áo, còn cường hôn má hần một lần nữa.

_Haiz, nha đầu em đó, cứ như vậy làm sao ta có thể lấy vợ được a.

Mỉm cười, Hoàng Minh đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Ly, nhưng nhanh chóng lại bị nó gạt ra, hai tay chống ngang hông nói.

_Người ta lớn rồi đó nha, vài năm nữa sẽ là đại mỹ nữ đó, nếu huynh không lấy được vợ ta sẽ chịu thiệt gả cho huynh a.

Hoàng Minh á khẩu, nhìn ánh mắt kì quái của mấy người xung quanh, Hoàng Minh thật không biết nên khóc hay cười đây. Trước khi đi hẳn còn để lại cho lão Vương một tấm yêu phù, chỉ cần đốt nó hẳn có thể biết mà tới ứng cứu.

Về tới Triều Ca, việc đầu tiên Hoàng Minh làm là lao vào để nghiên cứu luyện hóa món bảo vật mà Thanh Thanh bảo hẳn lấy ở Đông Hải. Hẳn hiện nay đều dùng vào chính sức mạnh của thân thể mà chống đỡ, nếu như có thêm bảo vật hộ thân thì sẽ tuyệt hơn rất nhiều. Hẳn nhận ra rằng yếu điểm của hẳn chính là khả năng tấn công từ xa, hiện giờ hẳn hoàn toàn không có khả năng này, mặc dù có thể dùng Bạo Liệt Phù để kích nổ gia tốc nhưng làm vậy thì thiệt hại cho bản thân cũng không nhỏ. Cũng đã có vài lần hẳn thử suy nghĩ xem có thể vận nội công như trong kiếm hiệp hay không nhưng rất tiếc câu trả lời là không, ở Phong Thần Giới chỉ có Tiên Lực, nếu không có Tiên Lực thì mấy cái cách không đả vật hay không thủ trăm gi đây hoàn toàn là mộng tưởng.

Cầm đôi giáp tay đen xì có phần cũ kĩ lên trước mặt quan sát. Lúc đầu có nhìn thế nào hẳn cũng không tin rằng đây là một bảo vật được, nhưng sau khi nghe Thanh Thanh đã nói rằng đây chính là Long Khải - một bảo vật độc nhất của Long Thần Tộc, không những lực phòng ngự vô cùng chắc chắn mà còn có thể tăng thêm tốc độ cho chủ nhân của nó, còn có thể sử dụng Ngũ Long Cửu Trọng để bắn phá, hơn hết món bảo vật này tự hấp thu linh khí ở trời đất để chuyển thành Tiên Lực chứ không như Tiên Khí phổ thông khác. Nghe tới đó hai mắt hẳn sáng rực, quả là bảo bối trời sinh cho hẳn a, mặc dù Thanh Thanh không biết nó được xếp vào loại Tiên Khí nào nhưng Hoàng Minh nghĩ rằng ít nhất nó cũng thuộc hàng Thánh Khí trở lên, bảo vật như vậy nếu không phải nhờ Thanh Thanh thì hẳn chút nữa đã bỏ qua rồi.

Bày ra khắp xung quanh những vật liệu mà Thanh Thanh yêu cầu, trong đó còn có một lọ màu đỏ mà thanh thanh đưa cho hẳn, Hoàng Minh nhớ tới lời căn dặn của Thanh Thanh, chỉ cần uống thứ này vào thì sẽ giúp hẳn dễ dàng luyện hóa được Long Khải, nhưng tuyệt đối phải tập trung nếu không muốn xảy ra chuyện gì bất trắc.

Đưa chiếc bình lên mũi ngửi ngửi, Hoàng Minh cảm thấy có một vị thơm dịu nhẹ, hẳn có hỏi thử xem đây là nước gì, nhưng chỉ thấy Thanh Thanh đỏ mặt rồi quay đi không thèm trả lời hẳn. Ày, Thanh Thanh chắc không gạt cho hẳn uống gì bậy bạ đâu, nhắm mắt, Hoàng Minh nhanh chóng một hơi uống cạn. Thân thể hẳn nhanh chóng nóng bừng, hẳn cảm thấy có một dòng khí chạy khắp thân thể của hẳn, nhưng dòng khí đó không làm cho hẳn khó chịu mà giống như đang luân chuyển từng tế bào của hẳn vậy. Chẳng lẽ đây là Tiên Khí? Hẳn đã từng nghe Kiếm Tu nói về cách vận chuyển Tiên Khí, thử làm theo, quả đúng là như vậy, chẳng lẽ có thứ nước thần kì có thể giúp người như hẳn hấp thụ được linh khí hay sao? Hoàng Minh lập tức lắc đầu bỏ qua, Kiếm Tu đã từng nói, cho dù là Thánh Nhân cũng không thể làm được việc đó, có vài chủng tộc đặc thù có thể tạm thời làm được như vậy, nhưng cái giá phải trả không nhỏ. Hoàng Minh mặc kệ cái giá đó là như thế nào, hẳn nhớ lại phương pháp mà Thanh Thanh nói cho mình, ngồi xuống, hai tay kết ấn, nhắm mắt, miệng thì thầm khẩu quyết, Tiên Lực luân chuyển khắp người hẳn từ từ thoát ra ngoài tiến nhập vào Long Khải cũ kĩ. Nhìn Long Khải tiếp nhận Tiên Khí bắt đầu phát ra quang mang, mặc dù rất yếu nhưng Hoàng Minh biết, giờ đây hẳn không thể nào nóng vội được, tay liên tục luân chuyển những dị bảo và Tiên Khí để cho Long Khải hấp thụ, hẳn lâm vào trạng thái tiềm tu.

_Phu quân, Tàn sư đệ lại đi ngao du rồi à.

Khurong Văn Sắc bê chén canh tới trước mặt Từ Tân, dịu dàng nói.

_Không biết nữa, mấy hôm trước hẳn trở về và bảo cần luyện hóa cái gì đấy nên nhờ ta bố trí mật gian mật thất, nàng tìm hẳn có chuyện gì à?

Kéo Khurong Văn Sắc vào lòng, Từ Tân nhẹ nhàng vuốt ve nàng.

_Không có chuyện gì đâu, chỉ là lâu rồi ta chưa thấy hẳn mà thôi, lại tưởng hẳn lại đi ngao du khắp nơi.

Khurong Văn Sắc nói mang theo về hâm mộ. Từ Tân ôm chặt nàng, Khurong Văn Sắc đã là phu thê với hẳn hơn mười năm nay, nhưng số lần hẳn đưa nàng đi ngao du khắp nơi chỉ đếm trên đầu ngón tay, hẳn biết nàng cũng muốn đi đây đi đó, thăm thú nhân gian nhưng tính tình nàng là như vậy, hết lòng vì gia đình, chăm lo cho phu quân, cho con cái, cho hậu cung của hẳn mà không một lời oán thán.

_Hôm nào ta cũng cùng nàng đi ngao du khắp nơi có được không?

_Không được, chàng còn việc nước chưa xử lí, ta làm sao có thể làm phiền chàng được?

Khurong Văn Sắc nhanh chóng cự tuyệt, điều này khiến cho Từ Tân càng thêm đau lòng, hẳn quyết tâm chuyến này phải bù đắp lại cho nàng.

_Nha đầu ngọc nàng, không phải còn có tên sư đệ kia hay sao? Ta sẽ nhờ hẳn đóng giả ta vài ngày a.

_Thực sự có thể được hay sao? Chỉ sợ Tàn sư đệ không đồng ý.

_Hẳn dám hay sao? Đừng lo a, phu quân sẽ thuyết phục hẳn.

_Nếu thật sự như vậy thì tốt quá, mấy người chúng ta có thể cùng đi với nhau được rồi.

Khurong Văn Sắc mừng rỡ nói.

_Không, lần này chỉ có ta với nàng thôi.

Từ Tân nắm tay nàng nói.

_Chỉ ta và chàng? Như vậy không được đâu, hai vị muội muội sẽ buồn đó.

_Không sao, Hoàng Phi Yến mấy hôm nữa sẽ về Tam Tiên Đảo, Dương Cửu cũng sẽ đi theo nàng ấy, ta chỉ muốn giành thời gian đó cho mình nàng mà thôi.

Khương Văn Sắc cảm động ôm chặt lấy hắn. Từ Tân vòng tay xoa xoa mái tóc của nàng, nàng vẫn vậy, vẫn luôn suy nghĩ cho người khác trước tiên, hẳn quả thật rất may mắn khi có được thể từ như nàng.

Đã một tuần trôi qua những Long Khải chỉ có tỏa ra thêm một chút quang mang mà thôi, hầu như không hề có bất cứ động tĩnh gì cả. Hoàng Minh bây giờ thân thể rã rời, tinh thần mệt mỏi, hẳn biết đây là tình trạng Tiên Khí cạn kiệt, mặc dù hắn chỉ mượn được lực bổ sung nhưng cũng không tránh khỏi tình trạng này.

Hoàng Minh cảm thấy hai tay nặng trĩu, hẳn phải dùng một chút sức lực cuối cùng để gắng gượng, những tưởng thất bại sẽ tới trước mắt, nhưng bỗng chốc hắn phát hiện ra ở Long Khải bắt đầu có chuyển biến. Lớp vỏ ngoài đen xỉ cũ kỹ của Long Khải dần dần rạn nứt, quang mang liên tục thoát ra bên ngoài.

_Mẹ kiếp, hôm nay cho dù thế nào ta cũng phải luyện hóa được ngươi.

Hoàng Minh hét lên, nuốt một viên đan dược bổ sung Tiên Khí vào, hắn bắt đầu vận toàn bộ số Tiên Khí còn sót lại trong người truyền vào bên trong Long Khải.

Choang...

Lớp vỏ bên ngoài Long Khải vỡ thành từng mảnh, lộ ra một đôi giáp tay. Nhìn đôi giáp tay đang lơ lửng trên không, Hoàng Minh biết hắn đã thành công, chỉ còn một bước cuối cùng "hiển máu nhận chủ". Cắn ngón tay cái bật máu, Hoàng Minh vung ngón tay cho những giọt máu đó bay tới Long Khải, dần dần bị Long Khải hấp thụ. Qua một khoảng thời gian, Long Khải lại bùng sáng, một con rồng từ Long Khải bay ra phi thiên rồi biến mất.

Long Khải từ từ hạ xuống, Hoàng Minh đưa tay đón nhận, nhìn đôi giáp tay hình rồng một lam một đỏ trong tay đang phát ra Tiên Khí mãnh liệt, Hoàng Minh phấn khích không thôi, hẳn quên đi những mệt nhọc từ tâm hồn và thể xác, ngửa mặt lên trời cười lớn.

_Ta thành công rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Người từ Chiêu Hiền Quán

-Hoàng Minh, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đang ở trong phòng phê duyệt tấu chương Từ Tân bỗng giật mình khi phía mặt thất ở hậu viện phát ra hai âm thanh kinh thiên động địa. Nhanh chóng bay tới nơi, trước mắt hắn bây giờ mặt thất giống như một đồng tro tàn.

-Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ có người dám tấn công vào đây?

Từ Tân cảm thấy lo lắng, hắn đưa mắt khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của Hoàng Minh.

-Phu quân, có chuyện gì xảy ra vậy?

Ba người Khương Văn Sắc đang tu luyện cùng nhau cũng tức tốc chạy đến nơi này.

-Ta không biết, ta cũng vừa nghe thấy âm thanh kia là tức tốc đến đây.

Từ Tân lắc đầu nói.

-Chẳng lẽ có người truy sát Tân đệ?

Trên mặt Khương Văn Sắc thoáng hiện vẻ lo sợ.

-Rất có thể có khả năng này. Văn Sắc, Dương Cửu, hai nàng lập tức cho người phong tỏa nơi này không cho ai tới gần.

Từ Tân phân phó xong, hắn chờ cho hai người Khương Văn Sắc đi khỏi rồi mới cùng Hoàng Phi Yến tiến vào, dù sao hai người Khương Văn Sắc cũng chỉ mới tu luyện không lâu, nếu quả thật có người tới truy sát Hoàng Minh thì hai người họ ở lại sẽ càng nguy hiểm hơn.

-Tân đệ, ngươi ở đâu mau trả lời đi.

Hoàng Phi Yến nhìn đồng hồ nát trước mặt gọi lớn.

-Hoàng Minh, mau lên tiếng đi.

Từ Tân cũng lo lắng không kém.

-Đại ca, tam tẩu, ta ở đây.

Dưới đồng hồ nát phát ra một âm thanh quen thuộc khiến hai người chú ý. Ngay sau tiếng gọi đó, chỗ đất đá ở gần đó lập tức rung động rồi bay tứ tung giống như bị đẩy từ phía dưới. Khi bụi đất tan đi, thân hình Hoàng Minh từ từ hiện ra trước mắt Từ Tân và Hoàng Phi Yến, trông hần bây giờ không khác gì tên ăn mày cả, quần áo rách toí tả, cả người đầy bụi đất.

-Hoàng Minh, ngươi không sao chứ? Là kẻ nào dám tấn công ngươi? Chẳng lẽ là mấy người của Xiển Giáo?

Không đợi Hoàng Minh mở miệng, Từ Tân đã lập tức lại gần hỏi liên hồi khiến hần chỉ biết cười khổ.

-Ta không sao, chẳng có kẻ nào dám vào cấm cung này mà làm loạn vậy đâu.

Hoàng Minh mỉm cười trấn an Từ Tân.

-Nếu vậy ngươi như vậy là.

Hoàng Phi Yến chỉ vào bộ dạng ăn mày của hần nói.

-Hắc hắc, ta chỉ là đang thử pháp bảo mới mà thôi.

Hoàng Minh cười giả hoạt đưa hai tay đeo Long Khải lên nói.

-Đây là thứ gì? Chẳng lẽ chính là đôi giáp tay cũ kỹ kia?

Từ Tân nghi hoặc nói.

-Đúng vậy, chính là nó.

Hoàng Minh gật đầu nói.

-Vậy nơi này là do đệ làm thành như vậy?

Hoàng Phi Yến đưa tay chỉ đồng hồ nát trước mặt. Đáp lại câu hỏi của Hoàng Phi Yến, Hoàng Minh chỉ âm thầm gật đầu. Hần không thể nói là do bản thân quá hưng phấn nên đã dùng toàn lực bắn mấy phát được.

-Ngươi nói tất cả đều là do nó? Uy lực của nó thật sự kinh khủng như vậy ư?

Từ Tân như không tin vào mắt mình kinh ngạc thốt lên. Mật thất ở hậu viện này tuy không lớn nhưng được gia cố bằng vô số bùa chú và pháp bảo, cho dù là Thần Khí thượng cấp cũng khó có thể mà công phá được. Tên khốn kiếp kia trước có Sơn Hải Thủy Linh thương, bây giờ còn thêm thứ này, thật khiến người khác ghen tị mà.

-Hắc hắc, thế nào, lợi hại lắm có đúng không?

Hoàng Minh nhìn ánh mắt của Từ Tân liền nở nụ cười trêu chọc. Lúc hần đem thứ này về liền nhận được ánh mắt khinh thường của Từ Tân, bây giờ thì hay rồi, nhìn ánh mắt hâm mộ cùng ghen tức của Từ Tân hần thực sự sung sướng như vừa chết đi sống lại vậy.

-Tần đệ, ta biết việc ngươi có pháp bảo lợi hại như vậy quả thực là điều đáng mừng, nhưng đệ cũng nên cẩn thận, pháp bảo như vậy không ít kẻ nhòm ngó đâu.

Hoàng Phi Yến lên tiếng nhắc nhở.

-Cảm ơn tam tẩu đã quan tâm, ta nhất định sẽ lưu ý chuyện này.

Hoàng Minh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Dù sao đây cũng là sự thật, Long Khải quả thật là thứ có thể khiến nhiều người thèm khát. Nhưng nếu như theo lời của Thanh Thanh nói thì số người sử dụng được Long Khải chỉ đếm trên đầu ngón tay, cho dù là Thánh Nhân cũng không thể cưỡng cầu được.

-Hoàng Minh, còn có việc này cực kì quan trọng ta muốn nhờ ngươi.

Hoàng Minh đang mải suy nghĩ thì Từ Tân lên tiếng kéo hần về thực tại.

-Chuyện gì huynh cứ nói, chỉ cần có thể làm được ta quyết không từ nan.

Hoàng Minh nhìn khuôn mặt cực kì nghiêm túc của Từ Tân nói. Nếu là bình thường hẳn sẽ đùa cợt vài câu, nhưng hiếm khi hắn thấy Từ Tân làm ra bộ mặt như vậy, chuyện ấy hẳn rất quan trọng.

Nhưng cái việc quan trọng đó của Từ Tân lại khiến Hoàng Minh chỉ muốn lấy Long Khải dùng toàn lực bắn cho hắn vài phát. Mẹ kiếp cái việc quan trọng của tên này chỉ là muốn nhờ hắn trông coi triều đình, phê chuẩn tấu chương trong lúc hắn tháp tùng đại lão bà đi ngao du. Càng quá hơn là cả Hoàng Phi Yến và Dương Cửu cũng sẽ tới Tam Tiên Đảo. Chỉ nghĩ tới việc bây giờ chỉ còn mình hắn phải xử lí hết chuyện trong triều hắn đã cảm thấy tay chân rụng rời rồi.

-Đừng lo, chúng ta đi vài ngày sẽ trở về.

Từ Tân vỗ vai hắn trấn an. Nhưng lúc này trong mắt Hoàng Minh ngập tràn sự khinh bỉ. Người thì sướng rồi, tay trong tay cùng nàng đi ngao du hưởng thụ, còn ta thì phải nai lưng ra mà làm. Hắn đang có ý định tìm hiểu sức mạnh của Long Khải, theo như lời của Thanh Thanh thì Long Khải có thể sử dụng Ngũ Long Cửu Trọng nhưng hắn chỉ có thể kích phát đệ Nhị Trọng Thủy Hỏa, nhưng cho dù cố gắng thế nào cũng không thể, có lẽ phải chờ lần tới hỏi Thanh Thanh thì hơn. Hơn cả hắn cũng không muốn mấy người Khương Văn Sắc thất vọng, dù sao từ khi tới đây, mấy người Khương Văn Sắc luôn coi hắn như đệ đệ ruột thịt, các nàng đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Hai ngày sau khi Từ Tân đi là một cực hình với Hoàng Minh, có hàng tá văn kiện mà hắn cần xử lí, nếu không phải có Văn Trọng và Thương Dung trợ giúp thì có lẽ hắn cũng đành bỏ trốn mà thôi.

Dị tượng “Song Long xuất thế” ở hậu viện hoàng cung khiến cho khắp mọi góc ngách ở trong kinh thành bàn tán xôn xao. Hoàng Minh là một người không hề bỏ qua bất cứ cơ hội nào, hắn cho người trà trộn vào những tửu lâu, khách điểm để truyền bá, từ một đồn mười, sau đó lại thành một trăm, lợi dụng những điểm đó hắn đã ra nhiều chính sách hạn chế hoạt động của các chư hầu, mặc dù vẫn có chư hầu phản kháng nhưng không có gì đáng kể cả.

Hôm nay Chiêu Hiền Quán đưa đến một người khiến Hoàng Minh không thể không lưu tâm - Thân Công Báo. Trong nguyên tác Thân Công Báo vốn là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng vì đem lòng đố kị với Khương Tử Nha mà hết lần này tới lần khác cầu kết cùng Triệt Giáo để giúp Trụ Vương, nhưng cũng chính vì hắn mà có lẽ Triệt Giáo mới thất bại như vậy. Bây giờ Hoàng Minh đang khá đau đầu về hắn, tiêu diệt để trừ đi mối hậu họa sau này, nhưng giá trị của hắn không hề nhỏ, chưa kể tới việc Hoàng Minh có thể dùng Thân Công Báo để quấy phá Xiển Giáo thì quan hệ của Thân Công Báo vô cùng rộng rãi. Gật đi suy nghĩ trong lòng, Hoàng Minh quyết định tới gặp hắn rồi quyết định sau, tất nhiên là với tư cách “Trụ Vương”.

Trong Chiêu Tuyên Điện, Hoàng Minh lần đầu được ngồi trên Ngai Vàng khiến hắn vô cùng hưng phấn. Mặc dù rất muốn đưa tay sờ và nghiên cứu tỉ mỉ nhưng hắn cũng đành phải kìm lại vì hiện giờ hắn đang là Trụ Vương, không thể để lộ mình được.

-Khải bầm bệ hạ, người đã được đưa đến.

Cát Lập cẩn trọng quỳ xuống cung kính nói.

-Mau mời vị đạo trưởng ấy vào cho ta.

Hoàng Minh phát tay nói. Một lát sau, Cát Lập dẫn thêm hai người nữa vào, một người trung niên thân mặc đạo bào trắng, ria mép, chòm râu dài trước cằm, trông rất giống những lão thầy bói mà Hoàng Minh thường thấy trong các bộ phim. Ngoài ra còn có một nam nhân nữa, mặc dù trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ khiến Hoàng Minh không thể nhìn được mặt hắn nhưng với khí chất trên người hắn tỏa ra, Hoàng Minh có thể khẳng định người này ắt không đơn giản.

-Bệ hạ vạn tuế.

Không như Cát Lập, cả hai người chỉ hơi cúi người trước hắn mà thôi. Hoàng Minh cũng chẳng để tâm chuyện này, dù sao hắn cũng biết, trong mắt mấy kẻ tu đạo, vinh hoa phú quý thật sự không phải là thứ làm bọn hắn bận tâm.

-Người đầu, ban ghế.

Hoàng Minh phát tay ra lệnh. Hắn bây giờ không còn quan tâm mấy tới Thân Công Báo nữa, người hắn muốn bây giờ chính là nam nhân đeo mặt nạ kia, mặc dù không nhìn ra tu vi nhưng Hoàng Minh có thể khẳng định, ngay cả Từ Tân cũng chưa chắc là đối thủ của người này.

-Xin hỏi cao danh quý tánh của hai vị đạo trưởng đây là?

Hoàng Minh chờ cả hai ngồi xuống rồi mới nói.

-Khải bầm bệ hạ, bản đạo gọi là Thân Công Báo.

Người trung niên kia lên tiếng nói.

-Thì ra là Thân đạo trưởng, ngưỡng mộ đã lâu bây giờ mới được gặp mặt.

Hoàng Minh làm ra bộ mặt niềm nở tiếp đón hắn.

-Ngài biết ta?

Thân Công Báo kinh ngạc đáp.

-Thân đạo trưởng là đồ đệ của Nguyên Thủy Thánh Nhân, hơn nữa ngài lại giao du rộng rãi khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ.

Thân Công Báo được Hoàng Minh đưa lên tận chín tầng mây khiến mặt như nở hoa.

-Xin hỏi ta nên xưng hô với vị đạo trưởng đây như thế nào?

Tầng bốc Thân Công Báo nhưng Hoàng Minh vẫn không quên nhiệm vụ chính lúc này, kết thân với nam nhân bí ẩn kia. Nhưng hắn chỉ được đáp lại vồn vện hai từ “vô danh” mà thôi, mặc dù cố gắng bao nhiêu thì hắn cũng không thể khiến cho nam nhân kia mở lời.

Chán nản Hoàng Minh lại chuyển hướng về phía Thân Công Báo. Công phu vuốt đuôi ngựa của hắn đã đạt tới mức “lô hóa thuần thanh”, bất kì lời nào nói ra đều khiến cho Thân Công Báo vô cùng hài lòng.

-Ta cùng ngài vừa gặp mà như đã thân từ lâu, nếu không phải ta đã thề rằng cả đời này chỉ có Kiếm Quốc Sư là sư phụ thì có lẽ đã bái ngài làm sư phụ rồi.

Hoàng Minh lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

-Kiếm Tu đạo hữu có một đồ đệ như bệ hạ thật sự là không uổng một kiếp này rồi. Nhớ lúc trước ta cùng Kiếm Tu đạo hữu cũng có chút giao tình...

-Khắc...

Khi Thân Công Báo đang thao thao bất tuyệt chuyện cũ thì Nhất Lang bỗng nghe thấy một thanh âm lạ, mặc dù chỉ rất nhỏ nhưng hắn cũng có thể nhận ra, nam nhân bí ẩn kia đang cười. Mặc dù không thể xác định thanh âm là do nam nhân kia phát ra nhưng Hoàng Minh cũng không muốn dùng cái mặt nóng úp lên cái mông lạnh của người khác một chút nào.

Sau khi trò chuyện thân mật và được Hoàng Minh hứa hẹn chức Tà Thù Trưởng, Thân Công Báo tặng hắn vô số pháp bảo và tín hương để liên lạc thì liền cáo từ rồi đi. Khi thân ảnh của Thân Công Báo vừa đi khuất, nam nhân kia mới bắt đầu lên tiếng.

-Ta có chuyện riêng muốn nói với bệ hạ, ngài không phiền chứ?

-Hỗn xược, người nghĩ người là ai?

Cát Lập lập lúc lên tiếng.

-Được rồi, các người mau lui ra đi, ta cùng vị đạo trưởng này bàn một chút việc.

Hoàng Minh phát tay nói. Hắn cũng muốn xem rốt cuộc mục đích của người này là gì.

Khi cánh cửa Chiêu Tuyên Điện vừa đóng lại, lúc này Hoàng Minh liền cảm nhận được sự khác lạ xung quanh mình. Hắn cẩn trọng đưa mắt quan sát xung quanh, trên tay sẵn sàng đốt cháy tín hương mà Thân Công Báo vừa đưa cho hắn.

-Không cần phải cố gắng làm gì, kết giới này của ta cho dù là Huyền Tiên cũng không có cách nào tiến vào đâu,

Chậm rãi đứng dậy rồi ghé, nam nhân bí ẩn nọ bước tới đứng đối diện Hoàng Minh.

-Đạo hữu, ngài đây là ý gì?

Khi câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Hoàng Minh lập tức cảm nhận thấy một tia nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hội khổng tuyền, chiến đại bằng

Tô Châu, bên một bờ hồ nhỏ. Những con gió nhẹ nhàng đưa những cành trúc, một mỹ nhân thành thực, cao quý khẽ đưa tay đùa giỡn mặt hồ yên ả, những chiếc lá trúc rơi rụng như tô điểm cho vẻ đẹp của nàng. Bàn tay thanh mảnh của nàng khẽ trêu đùa mặt hồ, nụ cười trên môi nàng khiến cho ai nhìn vào cũng đều say đắm.

-Văn Sắc, nàng thật đẹp.

Từ Tần trong tay cầm một cục đất đang bốc khói nghi ngút ngẩn ngơ nhìn nàng. Khương Văn Sắc không nói gì, làn mi nàng khẽ rung động, nàng đưa tay

vẩy hấn. Từ Tân ngậy ngốc một hồi rồi từ từ tiến lại bên nàng. Đặt thứ trên tay lên tảng đá gần đó, hấn toan kéo nàng vào nhưng Khương Văn Sắc lại nhanh chóng tránh được.

-Phu quân, trông chàng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác rồi a.

Từ Tân đang định mở miệng lên tiếng thì bị ngón tay của Khương Văn Sắc chặn lại. Hấn sững sờ nhìn đáng vẻ kiêu mị như hồ ly của Khương Văn Sắc.

-Nàng là từ ai học được điệu bộ này?

-Còn không phải là Tây Cung Quý Phi của chàng dạy cho ta và Dương muội muội hay sao? Còn nói là phu quân rất thích nữa đó. Như thế này thật xấu hổ chết mất.

Khương Văn Sắc ai oán nói.

-Nha đầu Phi Yến kia thật là, tại sao lại dạy mấy cái này cho nàng chứ, khi về nhất định phải cho một trận mới được.

Từ Tân kéo Khương Văn Sắc ngồi xuống cạnh hấn và nói.

-Đừng tưởng thiếp không biết, vừa nãy nhìn chàng như...

Khương Văn Sắc đang định nói nhưng nhìn ánh mắt của Từ Tân nàng liền nuốt những lời sắp nói vào. Mỗi lần trông thấy ánh mắt này của hấn là như rằng nàng sẽ... nghĩ tới đây thôi khuôn mặt của Khương Văn Sắc bắt gặp đỏ rực. Không thể chịu đựng được ánh mắt của hấn, nàng bắt đầu dời sự chú ý sang nơi khác.

-Phu quân, đây là thứ gì vậy? Có thể ăn được hay sao?

Khương Văn Sắc tò mò quan sát cục đất nói.

-Thứ này ăn rất ngon đó, đảm bảo nàng chắc chắn sẽ thích.

Từ Tân nhẹ nhàng vung tay, lớp bùn đất lập tức vỡ thành nhiều mảnh, bên trong là một con gà chín vàng đang tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Từ Tân đưa tay bẻ lấy một cái đùi đưa cho Khương Văn Sắc.

-Cứ như vậy mà ăn hay sao?

Nhìn cái đùi gà trong tay Từ Tân, Khương Văn Sắc chần chờ. Từ bé nàng đã được giáo dục rất nghiêm khắc, cách ăn dân dã như vậy, làm sao có thể.

-Nơi đây chỉ có ta và nàng, hơn nữa chúng ta là vợ chồng đi thường ngoạn, nàng đừng câu nệ tiểu tiết như vậy nữa.

Từ Tân đẩy cái đùi gà vào tay nàng, rồi tự tay bẻ một cái đùi khác đưa lên mồm cắn. Khương Văn Sắc nhìn hấn đang ngấu nghiến cái đùi gà cũng bắt chước làm theo, nhưng nàng không như hấn mà chỉ từ tốn cắn một miếng nhỏ. Nước từ thịt chảy dọc theo khóe môi khi nàng vừa cắn vào, nàng nhanh chóng cảm nhận được vị ngon của nó, thịt gà rất chắc nhưng không hề dai, gia vị thấm vào miếng thịt khiến nàng ngây ngất không thôi.

-Phu quân, đây là món gà gì vậy? Quả thực là thứ ngon nhất mà thiếp từng ăn qua.

Khương Văn Sắc lấy khăn lau khóe môi, nàng quay sang nhìn Từ Tân đang tiếp tục càn quét con gà nói.

-Đây là Hoàng Minh dạy cho ta làm, hình như hấn gọi đây là gà ăn mây đó.

Đưa miếng gà lên miệng cắn một cái, Từ Tân tiếp tục nói. Nhìn hấn đang ngấu nghiến con gà, Khương Văn Sắc mỉm cười dịu dàng nhìn hấn, nàng lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau những vết bẩn trên miệng hấn.

-Trông chàng kia, có ra dáng Thiên Từ không chứ?

-Thiên Từ là gì, ta chỉ là lão công của các nàng thôi.

Từ Tân đưa tay cầm lấy khăn tay của nàng lau miệng.

-Chàng thật tốt.

Mặc dù ở cùng hấn đã lâu, những lời như vậy nàng đã nghe rất nhiều lần, nhưng nàng vẫn luôn muốn nghe thêm nữa.

-Nhắc tới Hoàng Minh mới nhớ, không biết một mình đệ ấy có xoay sở nổi không.

-Có Thương Dung ở bên trợ giúp chắc hấn không sao đâu. Bỏ qua chuyện đó, tại sao nàng không chú ý bồi dưỡng tình cảm hai chúng ta nhiều hơn chứ.

Từ Tân mặt dày nói.

-Để cho Tần đệ nghe được, hấn không liều mạng với chàng mới là có chuyện đó.

Dí ngón tay lên trán Tử Tần khẽ đẩy nhẹ, Khương Văn Sắc mỉm cười. Nhưng ngay lập tức nàng phải quay mặt bỏ đi khi bàn tay hấn đang sờ vuốt tay nàng.

Chiêu Tuyên Điện, Triều Ca.

Thân hình của người nam nhân kia vừa lóe lên thì lập tức biến mất. Hoàng Minh ngay lập tức cảm nhận được nguy hiểm, một chiếc quạt sắt cắt ngang nhắm vào cổ của hấn. Hoàng Minh lập tức vận Long Khải đưa lên đỡ lấy, nhưng uy lực của chiếc quạt sắt đó không hề nhỏ, thân thể Hoàng Minh bay ngược ra phía sau chạm vào kết giới.

-Với một tên không hề có chút dao động tiên khí như ngươi,có thể đỡ được đòn đó mà không làm sao, ta có lời khen tặng đó.

Thân hình nam nhân kia lại một lần nữa hiện ra trước mặt Hoàng Minh, trên tay người nọ chính là cái quạt sắc vừa đánh bay hấn.

-Đạo hữu, ta với người hình như chưa từng gặp mặt, tại sao ngươi lại muốn lấy mạng ta?

Hoàng Minh từ từ đứng dậy nói.

-Là ngươi đắc tội với một người không nên đắc tội.

Nam nhân kia khinh khỉnh đáp.

-Đạo hữu biết ta là Nhân Hoàng, ngươi giết ta không sợ phạm vào Thiên Kiếp hay sao?

Hoàng Minh đang cố gắng tìm cách thuyết phục, nhưng hấn không hi vọng gì nhiều.

-Thiên Kiếp? Ha ha ha... chỉ cần giết được ngươi, ta sẽ có rất nhiều thứ, hơn nữa người đó cũng hứa sẽ tìm một nơi để ta tránh được Thiên Kiếp. Ngươi nghĩ như vậy có đáng để ta lấy cái mạng của ta không.

Nam nhân nọ ngửa mặt lên trời cười lớn.

-Nếu đã vậy ta cũng chỉ đành dốc hết sức mà thôi.

Son Hải Thủy Linh Thương lập tức xuất hiện trên tay Hoàng Minh, hơn nữa tay kia của hấn liền bóp nát Thái Thanh Lệnh bài của Lão Tử. Nắm chặt thương trên tay, Hoàng Minh không biết hấn có thể trụ được bao lâu, trong đầu hấn bây giờ chỉ mong sao cho Lão Tử có thể tới kịp.

-Chết đi.

Không thể đứng chờ người khác tới lấy tính mạng của mình được. Hoàng Minh hét lên, hấn cảm thương lao tới. Khi mũi thương sắp chạm vào người nam nhân kia, thì một lần nữa thân ảnh của hấn lại lóe lên rồi biến mất. Hoàng Minh đưa mắt khắp nơi tìm kiếm nhưng hấn không thể nhận ra bất cứ tung tích nào của nam nhân kia. Chiếc quạt sắt lại xuất hiện ngay gần cổ của Hoàng Minh, lần này hấn không kịp chống đỡ, nhưng khi nguy hiểm cận kề, một bàn tay ngũ sắc xuất hiện giữ chặt cái quạt sắt đó. Nhìn cái quạt sắc ngay sát cổ mình, Hoàng Minh chỉ biết cười khổ, chỉ một chút thôi thì tính mạng của hấn đã không còn rồi.

-Nhị huynh, huynh không sao chứ?

Thanh âm vang lên, Hoàng Minh lập tức quay đầu nhìn. Hấn vui mừng khi nhìn thấy người xuất hiện chính là Khổng Tuyên.

-Tam đệ, đã lâu không gặp, không ngờ lần gặp lại này lại được ngươi cứu cho ta một mạng.

-Nhị ca quá lời rồi, chỉ là ta vô tình thấy được tung tích của cố nhân mà thôi.

Khổng Tuyên từ từ hạ xuống đất nói..

-Ha ha, ta còn tưởng ai có thể phá được kết giới của ta, hóa ra là Khổng Tước huynh, lâu rồi không gặp lại, ngươi vẫn thích làm chuyện bao đồng nhỉ?

Nam nhân kia từ từ bỏ chiếc mặt nạ ra. Khuôn mặt vô cùng anh tuấn cùng vẻ lãng tử có thể khiến cho bất kì cô gái nào nhìn đều mê đắm, nhưng trên gương mặt ấy lại có một vết sẹo dài từ trên trán cho xuống tới dưới má.

-Đại Bàng, ngươi không nghĩ tới hậu quả khi làm chuyện này sao?

Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

-Hậu quả? Ha ha, ta mặc kệ cái hậu quả đó. Ngươi tới đây cũng tốt, hôm nay mạng của ngươi cũng phải để lại đây.

Đại Bàng hung ác nói.

- Tam đệ, không cần nhiều lời với hần, ta không tin hai người chúng ta có thể thua hần.

Hoàng Minh nắm chặt thương trong tay nói.

- Ha ha, Khổng Tước ơi là Khổng Tước, từ khi nào ngươi lại nhận một Nhân tộc làm sư huynh vậy. – Đại Bàng nở nụ cười khinh bỉ nói. - Nhưng chỉ dựa vào một tên phạm nhân và một tên Thái Tiên hậu kỳ đỉnh mà có thể làm khó được ta hay sao? Nằm mơ đi.

Tiên khí bắt đầu vận chuyển khắp người Đại Bàng, Hoàng Minh ngay lập tức cảm thấy như bị nuốt chửng. Nhưng lập tức hần cảm thấy bình tĩnh trở lại khi có một vòng hào quang ngũ sắc bao bọc lấy cơ thể chính mình.

- Cảm ơn đệ.

- Đừng khách sáo. Cùng lên.

Khổng Tuyên gạt đầu ra hiệu. Cả hai lập tức lao lên quần lấy Đại Bàng. Mặc dù cả hai cùng hợp công nhưng lại không thể làm khó Đại Bàng một chút nào. Chiếc quạt sắt trên tay hần liên tục đẩy lui được mũi thương của Hoàng Minh, ngay cả bàn tay ngũ sắc của Khổng Tuyên cũng khó khăn chống đỡ.

Chênh lệch giữa một Huyền Tiên với Thái Tiên là rất lớn, càng không nói gì một người như Hoàng Minh. Chỉ một lát sau cả hai người từ thế công đều phải cực khổ trước thế công hung hãn của Đại Bàng. Hoàng Minh cảm thấy áp lực vô cùng lớn, những đòn đánh của Đại Bàng còn mang theo sự sắc bén của gió khiến hần phải khó khăn mới trụ được. Khổng Tuyên mặc dù có ngũ sắc quang nhưng dần dần cũng bị áp chế.

- Tam đệ, phiên ngươi cầm chân hần một chút.

Hoàng Minh hét lên rồi lập tức lùi ra phía sau. Khổng Tuyên không biết Hoàng Minh định làm gì nhưng cũng đành vận hết tiên khí trong người lên chống đỡ.

- Khổng Tuyên, nếu ngươi giao nộp nguyên khí của Mẫu Phượng và tránh ra thì có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng đấy.

Đại Bàng liên tục tấn công vào người của Khổng Tuyên nói. Hần bây giờ muốn nhanh chóng lấy được tính mạng của Hoàng Minh, nhưng dưới hiệu dụng của ngũ sắc quang của Khổng Tuyên, điều này khó có thể thực hiện được. Dù sao nếu ở đây quá lâu ắt sẽ bị phát hiện.

- Ngươi nằm mơ đi.

Khổng Tuyên vẫn kiên cường chống trả, nhưng chỉ một lúc sau, quang mạng trên người Khổng Tuyên ảm đạm dần. Khi Khổng Tuyên sắp không thể chống đỡ được nữa thì một áp lực khổng lồ tới từ phía sau lưng hần. Cả Đại Bàng và Khổng Tuyên đều hướng sự chú ý về đó. Ở đó, cả cơ thể của Hoàng Minh phát ra hai ánh sáng màu lam và đỏ, hai luồng sáng dần dần tụ lại vào hai chiếc bao tay hình đầu rồng trên tay hần, khi mắt của hai con rồng phát sáng, lúc này Hoàng Minh mới hét lên.

- Tam đệ, mau tránh ra.

Khổng Tuyên nhanh chóng dùng ngũ sắc thảo đẩy Đại Bàng qua một bên. Khi nhận thấy Khổng Tuyên đã cách khá xa Đại Bàng, lúc này Hoàng Minh mới kích phát toàn bộ Long Khải bắn về phía Đại Bàng. Nhìn nhị sắc quang đỏ và lam đang bắn nhanh về phía mình, Đại Bàng cảm thấy một tia nguy hiểm trở lên, nhưng không kịp né tránh, trên người hần mọc ra một đôi cánh chim đen tuyền bao bọc lấy thân thể.

Bùm... Một tiếng nổ lớn vang lên, uy lực của song sắc quang kia khiến người khác phải kinh sợ. Nếu như không phải có kết giới cản lại thì có lẽ cả Triều Ca đều bị xóa sổ rồi, nhưng kết giới cũng không chịu được mà mau chóng bị vỡ nát. Hoàng Minh bị phản chấn của vụ nổ chấn bay đi, nhưng rất may hần được Khổng Tuyên đỡ lấy.

- Nhị huynh, lâu rồi không gặp, thật không ngờ huynh có thể tung ra một chiêu thức đáng sợ như vậy.

Đỡ Hoàng Minh từ từ đứng dậy, Khổng Tuyên không giấu được vẻ kinh ngạc nói. Chiêu thức đó nếu như là Thượng Tiên cũng không dám đối đầu trực tiếp với nó.

- Chẳng qua chỉ là nhờ vào pháp bảo mà thôi. Còn kém xa ngũ sắc quang của đệ nhiều.

Hoàng Minh cười khổ nói. Đừng tưởng nhìn hần vô sự, lực phản chấn của nó khiến cho hần giờ đây cử động tay chân còn khó khăn chứ đừng nói là chiến đấu.

- Dù sao thì chúng ta cũng đã tiêu diệt được hần.

Khổng Tuyên cười nói.

- Đúng vậy, vừa hay, hôm nay chúng ta uống tới say thì thôi.

Hoàng Minh đang vui mừng thì bất ngờ một tiếng nói vang lên khiến thân thể hần run rẩy.

- Hôm nay các ngươi sẽ không còn mạng mà uống rượu đâu.

Khói bụi qua đi, thân hình của Đại Bàng xuất hiện trước mắt của cả hai, nhưng giờ đây hắn không còn cái vẻ lãng tử kia nữa, đôi cánh to lớn trên vai hắn đã bị bẩn nát.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thanh niên kì bí

-Rượu của các ngươi chỉ bằng để người khác uống trong tang lễ của các ngươi đi.

Đôi mắt Đại Bàng đỏ lên, những tia máu hằn lên trong mắt hắn, mặc dù có thể thoát được một mạng nhưng hắn cũng đã ăn phải trái đắng.

-Mẹ kiếp, như vậy còn chưa chết hay sao?

Hoàng Minh nhìn vào thân thể đầy máu của Đại Bàng thảm mắng.

-Nhị huynh, kết giới của Đại Bàng đã bị phá vỡ, một lát ta sẽ tìm cách cầm chân hắn, huynh mau đi tìm người tới ứng cứu.

Trong đầu Hoàng Minh bỗng vang lên giọng của Không Tuyên, hắn quay sang lắc đầu cười khổ. Bây giờ ngay cả sức để đứng vững còn không đủ thì làm sao có thể chạy khỏi đây để tìm người giúp được. Nhưng nói đến người giúp, hắn thật sự đang nghi ngờ Lão Tử có phải đang chơi hắn hay không nữa, phải biết rằng hắn đã bóp nát Thái Thanh Lệnh từ lúc nào rồi nhưng vẫn chưa thấy Lão Tử xuất hiện.

-Đi!

Không Tuyên vận tiên lực tạo một đôi cánh ngũ sắc nhỏ để Hoàng Minh có thể thoát đi, sau đó lập tức lao tới giáp công với Đại Bàng.

-Muốn chạy?

Đại Bàng nhìn thân ảnh Hoàng Minh muốn bay đi cười lạnh, hắn xoay người tránh né Không Tuyên, thân thể lập tức hóa hư ảnh tới trước mặt Hoàng Minh. Bàn chân Đại Bàng đưa lên cao bồng bềnh xuống đầu Hoàng Minh, cả người hắn lập tức rơi nhanh xuống dưới khiến sàn nhà bên dưới vỡ nát. Hoàng Minh phun ra một ngụm máu, đôi cánh ngũ sắc trên người hắn ảm đạm dần rồi từ từ biến mất.

-Chết đi cho ta!

Đại Bàng hung ác quát, chiếc quạt sắt trên tay hắn nhanh chóng bổ xuống nhắm thẳng vào yết hầu của Hoàng Minh.

-Nhị huynh!

Không Tuyên hét lên, hắn lập tức xoay người lao tới, bàn tay ngũ sắc xuất hiện gạt đi chiếc quạt sắt trên tay Đại Bàng.

-Nếu ngươi nôn nóng muốn đi trước ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Đại Bàng gằn giọng, bàn tay hắn khẽ lật, bốn chiếc lông vũ màu đen lập tức xuất hiện trên bàn tay hắn rồi bắn thẳng vào người Không Tuyên. Không Tuyên biết bản thân không thể tránh né được nhưng hắn nhanh trí dùng ngũ sắc thủ đánh vào một góc tường để bật người hắn sang một bên, mặc dù vậy vẫn có hai chiếc lông vũ cắm thẳng vào bụng hắn. Cả người Không Tuyên ngã xuống, hắn cắn răng rút hai chiếc lông vũ trên bụng ra, máu tươi lập tức phun ra.

-Như vậy còn chưa chịu chết sao?

Đại Bàng nhìn Không Tuyên cười khinh miệt, hắn lao tới đập cho lên người Không Tuyên, bàn chân liên tục dẫm lên miệng vết thương ở bụng y. Hắn cũng không lo lắng có người tới cứu hai người Hoàng Minh, lúc này hắn có tạo một tầng kết giới nhỏ, mặc dù không thể bị được so với cái cũ nhưng cũng đủ để cầm chân một Huyền Tiên sơ kỳ rồi.

-Mẹ kiếp, Đại Bàng, có giới thì thả sư đệ ta ra, có gan tới đây mà chơi với lão tử.

Hoàng Minh gắng sức hét lên, Không Tuyên có thể bỏ chạy, nhưng vì bảo vệ hắn mà lâm vào thảm cảnh này, hắn làm sao có thể để yên chuyện này được.

-Ngươi cầm miệng, sớm muộn rồi cũng sẽ tới ngươi thôi.

Đại Bàng phát tay, hai chiếc lông vũ lập tức cắm thẳng vào bàn tay Hoàng Minh. Gương mặt hắn lập tức xám lại, đau đớn truyền từ bàn tay khiến hắn như chết đi sống lại.

-Khổng Tước, ta với ngươi vốn cùng là huynh đệ nhưng ngươi lại hết lần này tới lần khác lại muốn phá hỏng chuyện của ta.

Đại Bàng nghiêng rặng, vừa nói hắt lại gia tăng thêm lực vào bàn chân đang đặt trên vết thương của Khổng Tuyên.

-Ta và ngươi vốn là hậu duệ của Mẫu Phượng, nhưng ngươi lại hết lần này tới lần khác muốn cướp nguyên khí của Mẫu Phượng để gia tăng thực lực, ngươi có biết việc này là phạm vào quy tắc của tộc?

Khổng Tuyên mặc kệ con đau ở bụng, hấn kiên cường nhìn thẳng Đại Bàng nói.

-Ta mặc kệ cái quy tắc chó má đó, với ta thực lực chính là tất cả. Ngươi mặc dù mang huyết mạch thuần túy của Mẫu Phượng nhưng thực lực lại thua xa ta, tất cả vì cái tư tưởng vạn vật bình đẳng đó của ngươi đấy.

-Nực cười, từ trước tới nay đó vốn là quy tắc sống của Mẫu Phượng, ngươi là hậu duệ không những không tuân theo lại còn muốn cướp đi nguyên khí của người.

-Ha ha, thì đã sao chứ, giết ngươi xong thì nguyên khí của mẫu phượng và của ngươi đều thuộc về ta. Lần này để xem có ai còn cứu được ngươi không.

Đại Bàng hung ác cười, hấn đưa tay vuốt vết sẹo dài trên má. Khổng Tuyên nhìn vết sẹo đó chợt nở nụ cười, vết sẹo trên mặt Đại Bàng chính là do nàng để lại, mạng của hấn lúc đó cũng là do nàng cứu, nhưng thật đáng tiếc hấn không thể báo đáp ân tình này được rồi.

-Nhị huynh, được quen biết các ngươi ta rất vui, hi vọng kiếp sau chúng ta vẫn là huynh đệ.

-Khổng Tuyên!

Hoàng Minh gắng gượng thốt lên. Đôi mắt Khổng Tuyên từ từ nhắm lại, hấn mặc kệ chiếc quạt sắc trên tay Đại Bàng đang muốn lấy mạng mình, với hấn điều đáng tiếc bây giờ chính là không thể gặp lại nàng.

-Khổng Tước, vĩnh biệt.

Đại Bàng cười hung ác, bàn tay hấn nhanh chóng vung tới, nhưng trong tức khắc, hấn nhận ra bản thân không thể cử động dù chỉ là một ngón tay.

-Đều cùng là huynh đệ, tại sao lại phải chém giết lẫn nhau chứ.

Một giọng nói vang lên giữa không trung, ở đó có một nam nhân trẻ tuổi đang phiêu phù trên không. Hoàng Minh cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, hấn có đôi chút thất vọng khi người tới không phải là Lão Tử, nhưng dù sao thì tính mạng của hấn và Khổng Tuyên cũng đã được cứu rồi.

-Đạo hữu, ta không biết ngươi là ai, nhưng xin đừng xen vào chuyện này.

Đại Bàng nhìn người thanh niên kia dè chừng nói. Mặc dù hấn không thể nhìn rõ thực lực của người thanh niên kia nhưng hấn vẫn không dám vọng động, hiện giờ tiên khí của hấn sắp cạn, nếu như có thể hấn muốn tránh mọi phiền toái này.

-Ta từng hứa với Phượng Hy là nếu hậu duệ của cô ấy gặp nguy ta sẽ ra mặt một lần, việc này ta không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Người thanh niên kia lắc đầu từ chối.

-Hôm nay ta không thể, nhưng lần sau ta nhất định sẽ lấy mạng bọn hấn.

Đại Bàng quát lớn.

-Nếu lần sau ngươi có thể, ta sẽ không ngăn cản, nhưng lần này ta không thể nhắm mắt làm ngơ được.

-Đạo hữu, đừng để hấn thoát, nếu không sẽ có ngày hấn gây họa cho nhân gian đó.

Hoàng Minh nằm một bên hét lên. Một kẻ như Đại Bàng, nếu có cơ hội, Hoàng Minh không muốn để hấn sống thêm một giây nào cả.

-Ta đã nói rồi, lần này ta ra mặt vì hậu duệ của Phượng Hy, hấn cũng là hậu duệ của nàng, ta không thể làm khác. – Người thanh niên kia lắc đầu nói. - Ngươi cũng có thể rồi đi, ta sẽ không ngăn cản.

Nói rồi người thanh niên kia phất tay áo, trôi buộc trên người Đại Bàng lập tức mất đi.

-Lần tới ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi.

Được giải phóng khỏi áp lực vô hình, Đại Bàng nhanh chóng thoát đi, hấn hóa thành một vệt đen rồi nhanh chóng biến mất vào không trung.

-Bây giờ tới hai người các ngươi.

Sau khi Đại Bàng rời đi, người thanh niên kia mới quay sang nói với hai người Hoàng Minh. Bàn tay hấn khẽ vung lên, một vầng hào quang bao bọc lấy hai người bọn hấn, trong chớp lát Hoàng Minh cảm thấy thương thế và sức lực của hấn đang mau chóng bình phục.

-Đa tạ đạo hữu đã cứu giúp.

Hoàng Minh đưa tay thu Sơn Hải Thủy Linh Thương vào trong túi pháp bảo rồi ôm quyền cảm tạ.

-Chuyện hôm nay đã xong... Khoan đã... trên người ngươi có khí tức của Sơn Hải Thủy Linh Thương?

Người thanh niên kia đang định quay đi thì chợt ngạc nhiên nhìn thẳng Hoàng Minh nói.

-Đúng là Sơn Hải Thủy Linh Thương, đạo hữu nhận biết được nó?

Hoàng Minh lấy Sơn Hải Thủy Linh Thương ra cầm trong tay nói. Nhìn biểu hiện của người thanh niên kia hình như rất hứng thú với Sơn Hải Thủy Linh Thương, Hoàng Minh biết nếu người này muốn cướp thì có lẽ hắn cũng không thể cản được, chỉ bằng cố gắng thuyết phục hắn là hơn.

-Yên tâm, ta sẽ không tranh giành nó với ngươi đâu. Hơn nữa trên tay ngươi không phải là Long Khải Song Thủ đấy chứ? Ngươi từ đâu mà có được hai thứ này?

Nam thanh niên kia chỉ vào Long Khải nói.

-Hai thứ này là ta nhờ cơ duyên mà có được.

Nghe người thanh niên kia nói Hoàng Minh dần cảm thấy yên tâm, chỉ cần hắn không có ý muốn cướp đồ là được. Người này có thể không cần nhìn liền lập tức nhận ra hai bảo vật này, Hoàng Minh đang cố gắng tìm cách để có thể tìm thêm thông tin gì đó từ hắn.

-Ha ha, Sơn Hải Thủy Linh Thương, còn có cả Long Khải Song Thủ, quả thực là hữu duyên. Tuy ta không biết ngươi rốt cuộc từ đâu đến nhưng nếu đã có duyên thì thứ này tặng cho ngươi.

Người thanh niên kia cười lớn, hất vung tay lên, lập tức một tấm bản đồ xuất hiện trước mặt Hoàng Minh.

-Đây là...

Cầm tấm bản đồ trên tay, Hoàng Minh chăm chú nhìn một chút, hắn chợt phát hiện ra, ở trên đó có những chấm sáng phát ra được rải rác khắp nơi.

-Việc hôm nay đã xong, ta cũng không tiện ở lâu, hy vọng lần tới gặp lại ngươi sẽ thu thập được tất cả những thứ đó.

Người thanh niên nói xong liền tan biến vào hư không.

-Nhị huynh, huynh không có việc gì chứ?

Khổng Tuyên tiến tới nhìn hắn hỏi thăm.

-Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi. Ngươi không có việc gì chứ?

Nhất Lang cẩn thận quan sát Khổng Tuyên rồi nói. Trên người hắn bây giờ ngoài y phục bị thùng mảy lỗi ra thì các vết thương hầu như không còn nữa rồi.

-Đệ không sao. Nhị huynh, tấm giấy cũ kĩ này là gì vậy?

Khổng Tuyên đưa tay chỉ vào tấm bản đồ nói.

-Ngươi không nhận ra đây là tấm bản đồ hay sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi.

-Bản đồ? Ta chỉ thấy là một tấm giấy cũ kĩ không có gì mà thôi.

Khổng Tuyên cũng kinh ngạc không kém. Hoàng Minh lúc này lâm vào trầm tư, chẳng lẽ thứ này chỉ mình hắn có thể thấy được?

-Nhưng mà nhị huynh, ta thật không biết huynh giả trang đại ca làm gì đấy.

Khổng Tuyên kinh ngạc nhìn gương mặt của Hoàng Minh nói. Lúc này Hoàng Minh mới sực nhớ ra, bản thân hắn giờ đây đang đóng vai Tử Tân.

-Hắn ra ngoài có chút chuyện nên nhờ ta đóng giả một thời gian.

-Thì ra là như vậy.

Mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng Khổng Tuyên cũng không muốn hỏi thêm quá nhiều.

- Tam đệ, người nhận biết được người thanh niên kia không?

Hoàng Minh tò mò hỏi.

- Ta hoàn toàn không nhận ra được người đó. Hắn biết tên của Mẫu Phụng bọn đệ, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường, thậm chí có thể là Thánh Nhân cũng nên.

Không Tuyên lắc đầu nói. Điều này khiến Hoàng Minh suy nghĩ rất nhiều. Người này chắc chắn không phải là một trong Lục Thánh rồi, Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Tử không có lí do gì để cải trang và giả vờ không biết hắn cả, bọn hắn đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa nên cũng phải loại hai người này ra, hắn càng không tin Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại từ Tây phương tới đây cứu bọn hắn. Vậy người kia là ai? Chẳng lẽ là Hồng Quân Lão Tổ? Hoàng Minh thầm cười giễu, sẽ không may mắn như vậy chứ. Trùm cuối của Phong Thần đích thân ra tay cứu giúp, lại tặng bảo đồ quý giá cho hắn, có đánh chết hắn cũng không tin được.

- Đạo hữu không sao chứ?

Đang mãi suy nghĩ thì Hoàng Minh chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Vợ lấy mặt nạ ra đeo lên, hắn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy khuôn mặt quen thuộc, đó không ai khác chính là Lão Tử.

P/s: Vì thời gian qua có một số chuyện nên không thể viết tiếp được, hiện giờ bản thân sẽ hết lòng để hoàn thành bộ truyện này, cũng chính là mơ ước của bản thân, hi vọng các bạn vẫn sẽ ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thu lễ

- Đạo hữu, ngài tới trễ.

Lão Tử vừa tới nơi, đưa mắt nhìn khung cảnh có chút hoang tàn ở đây, khi quét thấy Hoàng Minh vẫn an toàn thì trong lòng ông mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không ngờ hắn lại dám chỉ trích mình như vậy, nên biết ông chính là một trong Lục Thánh, những người muốn gặp được ông còn đã là rất khó, muốn được ông đích thân ra mặt lại càng là chuyện gần như không thể. Ngay cả Không Tuyên cũng khá bất ngờ trước Hoàng Minh, hắn thầm mỉm cười, vị nhị ca này quả thật là thú vị.

- Đạo hữu, việc này có lẽ người không thể trách ta được.

Lão Tử lắc đầu cười khò nói, ông nhìn biểu hiện có vẻ không tin của Hoàng Minh liền nói tiếp.

- Đạo hữu có phần không biết rồi. Đại Bàng kia vốn là hậu duệ của Phụng Hy, đương thời, khả năng phòng ngự của nàng được gắn liền với từ “tuyệt đối”, mặc dù kết giới của Đại Bàng không thể so bì nhưng đề can Thái Thanh Lệnh truyền tín hiệu tới ta thì quả thực quá dễ dàng. Nếu không tin đạo hữu có thể hỏi hắn.

Lão Tử nhìn thấy đôi chân này Hoàng Minh vẫn đang nhú lại tỏ vẻ không tin tưởng thì mới đẩy quả bóng sang cho Không Tuyên. Hoàng Minh bĩu môi vốn không tin lời Lão Tử nói, cho rằng lão đang cố gắng che dấu cho sự chậm trễ của mình. Nhưng khi nhận được cái gật đầu của Không Tuyên, lúc này Hoàng Minh mới tạm bỏ qua chuyện này, nhưng dù sao lần này cũng suýt nguy hại tới tính mạng, Hoàng Minh hắn không phải là người dễ dàng chịu thua lỗ như vậy.

- Nếu đã như vậy thì chuyện này ta cũng không thể trách ngài được. Nhưng dù đạo hữu ngài thấy đấy, nếu không phải nhờ một chút may mắn, có lẽ lúc này ta không thể đứng đây mà nói chuyện với ngài được rồi.

Hoàng Minh làm điệu bộ khổ sở nói. Lão Tử chỉ cần nhìn thoáng qua là biết tên này đang giả bộ rồi, nhìn điệu bộ này của hắn chắc chắn là tiếp theo chẳng có gì tốt cả.

- Đạo hữu xem, Đại Bàng kia được thả đi nhất định lần sau sẽ trở lại, lúc đó hắn lại giăng kết giới, ta lại gọi ngài không được thì chẳng phải lại tiêu tốn Thái Thanh Lệnh một lần nữa hay chăng?

Hoàng Minh lại tiếp tục kể lể.

- Vậy theo ý đạo hữu việc này nên giải quyết như thế nào?

Lão Tử trầm ngâm nói.

- Việc này thì dễ dàng quá rồi. Một người là Thánh Nhân như ngài ắt hẳn pháp bảo phòng thủ không ít, ta lại thấy bản thân rất có duyên với Ly Địa Diễm Quang Kỳ hay Hà Đồ kia, chỉ bằng đạo hữu cho ta... à không, cho ta mượn làm pháp bảo hộ thân có được hay không?

Hoàng Minh mặt dày nói. Quả thật lời hắn nói ra cũng khiến cho Không Tuyên kinh ngạc về da mặt của hắn, hắn đã từng nghe về Hà Đồ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ kia, đây đều là hai pháp bảo phòng ngự bậc nhất, không ngờ vị nhị ca này một lần lại có thể đòi hỏi cao tới như vậy. Lão Tử thì càng ngạc nhiên hơn, số người biết được ông giữ hai thứ này rất ít, nhưng người này lại có thể dễ dàng nói ra như vậy.

- Có thể nhận biết được Hà Đồ đang ở trong tay của ta, đạo hữu ngài quả thực không đơn giản. Hà Đồ kia là vật đại cơ duyên, chuyện này quả thực là ngại làm khó cho ta. Nhưng Ly Địa Diễm Quang Kỳ kia ta có thể cho người mượn một thời gian.

Lão Tử biết Hoàng Minh nếu không đạt được mục đích thì ắt hẳn sẽ không buông tha cho mình nên ông quyết định nhường hắn một bước.

- Việc này như vậy cũng được, coi như ta chịu thiệt một chút vậy.

Hoàng Minh làm bộ dạng chán nản nói, nhưng trong lòng hắn thì đang hò hét sung sướng. Vốn tưởng lần này sẽ chỉ nhận được một pháp bảo tầm trung gì đó thôi, hai thứ kia hắn chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Lão Tử lại hào phóng như vậy.

Lão Tử vung tay lên, một cây cờ xuất hiện trước mặt Hoàng Minh. Hắn có thể cảm nhận được hỏa diễm tỏa ra từ trong cây cờ này, không quá mãnh liệt nhưng dường như có thể nuốt chửng tất cả.

- Ta đã để lại ấn ký sử dụng Ly Địa Diễm Quang Kỳ cho người, hi vọng người sẽ dùng nó vào việc có ích.

Lão Tử nhắm mắt miệng lẩm nhẩm gì đó, trong đầu Hoàng Minh lập tức xuất hiện hàng loạt ấn ký và nhưng hiệu dụng của Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong đầu. Nếu không phải có người trước mặt hắn đã sớm vui mừng mà nhảy khắp nơi rồi. Quả thực là lần này trúng lớn rồi a.

- Đa tạ đạo hữu. Ta biết Thánh Nhân ngài chẳng cần những thứ của cải vật chất hay những pháp bảo tầm thường của ta, ở đây ta có một chút tiên trà tự làm, mong ngài nhận lấy.

Hoàng Minh lấy từ trong túi pháp bảo ra một túi trà đưa tới cho Lão Tử, đây chính là trà do hắn tự làm, mặc dù trong cung rất nhiều trà thượng hạng nhưng cách pha chế lại quá thô sơ.

- Quả thật là cực phẩm.

Lão Tử khẽ ngửi hương thơm từ túi trà rồi gạt đầu hài lòng thu vào trong. Quả thật với một Thánh Nhân như ông, những thứ của Hoàng Minh không đáng để ông lưu tâm, nhưng tiên trà này lại khác. Nhận tiên trà xong Lão Tử cũng rời đi, Hoàng Minh lần này cũng thu được Ly Địa Diễm Quang kỳ, đây quả thực là nhân họa được phúc mà.

- Bệ hạ, ngài có sao không?

Bên người vang lên tiếng của Thương Dung, kèm theo đó là tiếng bước chân của rất nhiều người nhanh chóng tiến vào.

- Ta không sao.

Hoàng Minh lúc này đã cắt mặt nạ vào trong túi pháp bảo, hắn nghiêm giọng nói.

- Chúng thần hộ giá chậm trễ, xin bệ hạ trách tội.

Sau lời nói của Thương Dung tất cả đều lập tức quỳ xuống cúi đầu nhận tội.

- Được rồi, các người đứng lên đi.

Hoàng Minh phát tay nói. Dù sao cũng không thể trách bọn họ được, đến ngay cả Lão Tử còn không thể nhận biết được thì bọn họ làm sao có thể kia chứ.

- Tạ ơn bệ hạ.

- Được rồi, các người mau chóng chuẩn bị một bàn tiệc lớn để ta tiếp đãi vị huynh đệ đây.

- Thần tuyên mệnh.

Sau khi mấy người Thương Dung đã đi hết lúc này Không Tuyên mới nở nụ cười trên choker.

- Nhị ca, không ngờ người cũng ra dáng hoàng đế thật đó.

- Người đừng vội cười ta, để được như vậy ta phải trải qua khổ luyện nhiều lắm đấy.

Hoàng Minh cười khổ nói. Hắn nhớ lại thời gian huấn luyện của mấy người Khương Văn Sắc chẳng khác nào địa ngục. Làm hoàng đế phải luôn uy nghiêm khiến người khác kính sợ, từ cách đi đứng, ăn nói đều phải toát lên vẻ vương quý, điều này quả thực không hợp với một kẻ như hắn một chút nào.

Trong một túp điểm ở Tô Châu.

-Người nghe nói gì chưa, nghe nói Tô phủ đang mở hội kén rể đó.

Một âm thanh vang lên giữa biển người náo nhiệt.

-Đúng đúng, lần này Tô Hầu không giới hạn sang hèn, chỉ cần là người có thể khiến Tô tiểu thư hài lòng thì có thể lấy được nàng rồi.

Một người khác cũng chen vào.

-Nếu có thể làm rể Tô gia, không những có thể đổi đời mà còn có thể ôm được đệ nhất mỹ nhân Tô Châu này vào người rồi.

Tiếng bàn tán bắt đầu vang lên rôm rả.

-Phu quân, chàng không đi sang kia nghe ngóng hay sao.

Khương Văn Sắc mỉm cười nhìn Tử Tân nói.

-Nàng cho ta là loại người gì chứ? Làm sao ta có thể như vậy được.

Tử Tân lập tức lắc đầu nói.

-Không phải nói hôm trước chàng còn nói là thích nhất mỹ nhân hay sao? Nghe nói đây còn là đệ nhất mỹ nhân của Tô Châu nữa đó, không thấy hứng thú hay sao?

Khương Văn Sắc ai oán nói.

-Mỹ nhân trong lòng ta chỉ có các nàng thôi.

Tử Tân cầm bàn tay nhỏ nhắn của Khương Văn Sắc nói.

-Chỉ giỏi nịnh, không biết đã nói câu này biết bao nhiêu lần rồi.

Khương Văn Sắc đỏ mặt nói, miệng nàng thì oán trách nhưng lòng thì lại cảm giác vô cùng ngọt ngào.

-Đây là sự thật mà, hơn nữa chưa chắc gì nàng ta đã có thể bì kịp với Văn Sắc của ta.

Tử Tân lại tiếp tục giờ công phu nịnh hót ra.

-Vị công tử này từ nơi khác tới chắc chưa biết. Tô tiểu thư tài sắc vẹn toàn, được mệnh danh là đệ nhất tài nữ ở Tô Châu này đã là rất khiêm tốn rồi, nếu như có thể nói nàng sánh ngang với hoàng hậu cùng phi tần của hoàng đế cũng không ngoa đâu.

Một tên tiểu nhị bụng đĩa thức ăn đặt xuống bàn nói.

-Thật sự là ghê gớm như vậy sao?

Tử Tân ngạc nhiên nói. Có thể khiến người khác nói về bản thân như vậy, hẳn quả thực muốn nhìn vị Tô tiểu thư này một lần.

-Điều ta nói chính là sự thật. Ngài nhìn khắp nơi xem, đều là những hào gia công tử đến từ khắp nơi tới đây để mong có thể lấy được giai nhân đó. Ở đây ta có một quyển sổ hướng dẫn, là một người quen trong Tô phủ làm ra, số lượng vô cùng hạn chế, ta để rở cho công tử 10 lượng. Thế nào? Không hề đắt chứ?

Tên tiểu nhị kia lén lút lấy từ trong áo ra một quyển sổ nhỏ nhét vào trong tay Tử Tân.

-Chuyện này ta không cần, hơn nữa ta và lão bà của ta chỉ tới đây du ngoạn mà thôi.

Tử Tân đưa quyển sổ lại cho tên tiểu nhị nói.

-Công tử đừng lo. Nam nhân năm thế bảy thiệp là chuyện thường, tại sao không thử một lần chứ, nếu được ở rể Tô gia là phúc đức ba đời đó.

Tên tiểu nhị vẫn nhất quyết không buông tha hắn.

-Ta đã nói là không cần, người mau đi đi cho ta.

Tử Tân nhú mày nói, hắn ném cho tên kia một ít bạc để hắn rời đi.

-Phu quân, cơ hội như vậy không thể bỏ qua đâu a, có thể ở rể của một chư hầu đó.

Khương Văn Sắc lên tiếng trêu chọc hắn.

-Nàng còn cười nữa a. Cái gì mà ở rở Tô gia, nếu để truyền ra chắc ta bị cười thối mặt mất.

Từ Tân cười khò nói. Một hoàng đế đi ở rở một chư hầu của mình, chuyện lí kì như vậy là lần đầu tiên có trên đời này rồi.

-Tô tiểu thư này thực sự khiến người khác hiểu kỳ mà.

Khương Văn Sắc tỏ vẻ hứng thú nói.

-Chỉ bằng chúng ta đi xem thử một chút.

Từ Tân ngay lập tức đáp ứng. Nhưng hắn nhanh chóng cảm thấy câu nói của bản thân là hoàn toàn sai lầm.

-Thì ra chàng đã sớm có ý định như vậy.

Khương Văn Sắc ai oán nói.

-Không có, không có, vừa rồi ta chỉ thuận miệng mà thôi, nàng đừng hiểu lầm.

Từ Tân lập tức giải thích.

-Chuyện chàng thu thêm phí tử ta sẽ không quản, nhưng nếu nàng là ta dám tranh đấu hay phá hoại trong hậu cung thì ta sẽ là người đầu tiên trục xuất nàng.

Khương Văn Sắc trầm giọng nói.

-Ta chắc chắn sẽ không như vậy đâu.

Nhìn sắc mặt của Khương Văn Sắc, Từ Tân cảm thấy vừa kính vừa yêu nàng. Nàng luôn luôn đối tốt với hắn mà không một lời oán thán.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Kén rể (thượng)

-Hai vị công tử là đến đây tham gia ứng tuyển hay sao?

Từ Tân đang đứng một bên xem náo nhiệt thì có một người tới vỗ vai hắn nói.

-Chỉ là tới xem qua một chút mà thôi. Ngươi là...

Từ Tân nhìn người trước mặt này đang nở một nụ cười nhìn hắn. Hắn cảm thấy nụ cười này rất quen thuộc, bởi vì mỗi lần bị Hoàng Minh lừa, Từ Tân đều nhìn thấy nụ cười này trên mặt hắn.

-Ta ư? Ta xin tự giới thiệu, ta chính là gia đình trong Tô Phủ.

Người kia giới thiệu bằng một vẻ mặt tự hào.

-Chỉ là một gia đình nhưng trông ngươi có vẻ tự hào như vậy chứ?

Khương Văn Sắc ở một bên ngạc nhiên nói, phải biết rằng thân phận của nô tì hay gia đình là cực kì thấp.

-Ý ngươi là sao? Ngươi dám khinh thường ta?

Ngươi kia tỏ vẻ bức tức. Hắn bắt đầu xoắn tay áo lên trừng mắt nhìn Khương Văn Sắc khiêu khích.

-Huynh đệ, đừng nóng giận. Bạn của ta hơi thiếu hiểu biết, ta nhất định sẽ dạy dỗ hắn cẩn thận.

Từ Tân choàng tay tên gia đình kia nói, hắn lên đẩy một nén bạc vào trong túi áo tên gia đình. Khương Văn Sắc nhìn hắn bĩu môi, ý tứ trêu chọc nàng của Từ Tân làm sao nàng có thể không nhận ra kia chứ.

-Công tử đúng là hiểu chuyện.

Tên gia đình sờ nén bạc khuôn mặt cười tươi như hoa.

-Huynh đệ này, ta hỏi ngươi. Làm gia đình ở Tô Phủ hình như rất có tiền đồ thì phải?

Từ Tân làm bộ vô tình hỏi.

-Công tử chắc ở xa tới nên không biết rồi. Gia đình ở Tô Phủ không những lương bổng cao mà còn được đối xử vô cùng tốt. Ngươi không biết đấy thôi, gia đình trong phủ phải qua bốn kỳ tuyển chọn kĩ lưỡng.

Tên gia đình nói.

-Nếu như vậy những người vào được phủ không phải là vô cùng ưu tú hay sao?

Từ Tân giả vờ kinh ngạc nói.

-Hắc hắc, công tử quá lời rồi. Nói công tử không tin, nhưng có rất nhiều công tử nhà quyền quý giả làm gia đình tới ứng tuyển, dĩ nhiên là đều bị đánh trượt rồi. Gia đình trong Tô Phủ vì vậy mà nhận được không ít lợi ích của những vị công tử đó để đổi lấy thông tin của tiểu thư nhà chúng ta.

Tên gia đình kia miệng không ngừng nói. Từ Tân bây giờ cảm thấy vô cùng hiếu kì với vị Tô tiểu thư này. Hắn nhìn biến người ở đây thâm chặt lưỡi, có thể khiến nam nhân khắp nơi điên đảo vì mình như vậy, vị Tô tiểu thư này quả thực không tầm thường.

-Ta vừa gặp công tử đã như thân quen, ở đây ta có quyển sổ ghi chép về sở thích cũng như hoạt động hằng ngày của tiểu thư nhà chúng ta, chỉ có một bản duy nhất, tặng công tử.

Đang mãi suy nghĩ, Từ Tân chợt bừng tỉnh khi tên gia đình kia nhét vào trong tay hắn một quyển sổ nhỏ rồi nhanh chóng rời đi.

-Phu quân đây là cái gì vậy?

Khương Văn Sắc nhìn quyển sổ trong tay Từ Tân tò mò hỏi.

-Ta cũng không biết, là tên kia tự dung nhét vào tay ta.

Từ Tân cười khò nói, hắn từ từ lật quyển sổ ra xem thử.

“Tô tiểu thư rất thích đọc sách, đàn và múa. Thích y phục màu xanh nhạt. Một ngày ăn ba bữa, thích ăn bánh hoa quế...”

Từ Tân đưa tay lật những trang sách thì hết hồn. Đây quả thực là những thông tin về vị Tô tiểu thư kia, và nó được làm vô cùng chi tiết. Từ sở thích, cho tới ăn uống, thậm chí ngủ dậy làm gì đầu tiên, màng gầy nào trước cũng được ghi chú trong quyển sổ này.

-Thì ra là thông tin tuyệt mật của vị Tô tiểu thư kia a. Không ngờ tên gia đình kia lại có thể tặng cho chàng thứ quý như vậy.

Khương Văn Sắc liếc nhìn những dòng chữ trong quyển sổ rồi nói.

-Nàng tương hán tốt như vậy sao?

Từ Tân mỉm cười nói. Từ Tân vừa dứt lời thì phía sau liền vang lên tiếng của tên gia đình kia.

-Vị công tử này là đến đây là để tham gia ứng tuyển hay sao? Ở đây ta có một quyển ghi chép về tiểu thư nhà ta, tuyệt đối là bảo vật, chỉ có một bản, giá năm mươi lượng. Thế nào? Tuyệt đối là bảo vật của bảo vật đó.

Khương Văn Sắc nghe xong thì khề che miệng cười.

-Thì ra là lừa người a.

-Nếu nói hắn lừa thì thật ra là không đúng. Kì thực nếu nói chính xác hơn thì hắn cũng tính là kì tài trong việc kiếm tiền đó.

Từ Tân nhét quyển sổ vào trong túi áo nói.

-Kì tài? Tại sao lại như vậy được?

Khương Văn Sắc ngạc nhiên nói.

-Nàng thử nghĩ xem, hắn lợi dụng sự hâm mộ của những nam nhân khác với vị Tô tiểu thư kia, hơn nữa lại giả vờ như đó là thông tin tuyệt mật khiến những người khác vì muốn gia tăng phần thắng mà không tiếc tiền mà mua nó. Nếu quả thực hắn không có đầu óc chắc chắn sẽ không thể làm được.

Khương Văn Sắc nghe Từ Tân thì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Từ Tân nhìn nàng mỉm cười, Khương Văn Sắc mặc dù được nuôi dạy kĩ lưỡng nhưng với những mưu toan như vậy nàng vẫn còn quá đơn thuần.

-Phu quân, chỉ bằng bây giờ chúng ta đi xem vị Tô tiểu thư kia một chút có được không?

Khương Văn Sắc kéo tay áo của hắn nói. Quả thực nàng cũng muốn xem thử xem vị Tô tiểu thư kia rốt cuộc có như lời đồn hay không.

-Đi xem một chút cũng được, nhưng nàng nhất thiết phải hóa nam trang như vậy không?

Từ Tân nhìn Khương Văn Sắc nói.

-Là để phòng ngừa chàng muốn thu vị Tô tiểu thư kia vào hậu cung a. Nếu mà như vậy ta nhất định sẽ ra tay cướp lấy nàng.

Khương Văn Sắc đưa nắm tay lên nói. Từ Tân lắc đầu nhìn bóng lưng Khương Văn Sắc đang đi về phía trước, đã lâu rồi nàng mới thoát khỏi gánh nặng của cái danh Mẫu Nghi Thiên Hạ kia.

-Chờ ta với a.

Từ Tân nhanh chóng đuổi theo nàng.

-Các vị, xin hãy trật tự ổn định chỗ của mình nào.

Một lão đầu trung niên đứng trên đài lớn tiếng nói. Tất cả mọi người đang bàn tán nào nhiệt lập tức hướng sự chú ý về phía ông.

-Các vị chắc hẳn cũng biết hôm nay chính là ngày tiểu thư nhà chúng ta tổ chức kén rể.

Lão nhân khẽ ngừng một lát để tận hưởng tiếng vỗ tay rầm trời ở bên dưới.

-Chắc hẳn các vị cũng đã biết. Tiểu thư chúng ta là người tài sắc vẹn toàn, nếu muốn lọt được vào mắt của tiểu thư nhà chúng ta, các vị chắc chắn phải thể hiện hết mình để cho người thấy được giá trị của bản thân mình. Người đầu mang lên đây.

Lão nhân quát một tiếng, lập tức có vài người bê lên một tấm bảng lớn, trên đó có vài mảnh giấy.

-Ở đây có những câu đố của tiểu thư mà chúng ta đích thân chuẩn bị. Người nào có thể giải được lập tức có thể tiến vào vòng trong. Xin mời các vị.

Lão nhân kia nói rồi lui qua một bên. Những tiếng xì xào bàn tán vang lên. Số lượng câu đố trên kia có giới hạn, nhưng bọn họ không dám vọng động, không một ai biết được những câu đố kia dễ hay khó, nếu như không giải được thì mặt mũi biết đâu vào đâu.

-Ta lên.

Một nam nhân khuôn mặt anh tuấn, trên tay cầm một chiếc quạt giấy phe phẩy rất giống những nho sĩ bước lên trên bục.

-Thì ra là Đào công tử. Mời ngài.

Lão nhân kia vừa nói xong thì lập tức bên dưới lại vang lên tiếng bàn tán. Vị Đào Uyên Thanh này chính là người đứng thứ ba về học vấn ở Tô Châu này. Nhìn Đào Uyên Thanh mở phong thư chứa câu đố đưa cho lão nhân kia mà những người khác cũng cảm thấy hồi hộp.

-Câu đố của Đào công tử chính là. Người ta phát hiện ra xác chết của một chàng trai treo cổ chết ở nóc nhà. Dưới chân cậu ta có một vũng nước lớn. Hỏi cậu ta làm sao để có thể leo lên nóc nhà mà tự tử được?

Lão nhân vừa đọc xong thì rất nhiều người bên dưới liền nhủ mảy. Việc này quả thực có chút li kỳ, mọi ánh nhìn đều hướng về Đào Uyên Thanh để nghe đáp án của hắn.

-A, ta biết rồi, dưới chân hắn chính là một tảng băng.

Khương Văn Sắc hứng thú kêu lên khiến mọi ánh mắt đều tập trung về nàng.

-Vị công tử này nếu muốn trả lời xin phiền lên chọn một câu, chớ nên ở bên dưới nói bừa.

Lão nhân kia bức tức nói. Khương Văn Sắc lúc này cảm thấy xấu hổ vô cùng, nàng nhanh chóng nép sau lưng Từ Tân.

-Lần này là ngoại lệ, câu hỏi này Đào công tử được phép thông qua.

Lão nhân kia cũng không làm khó Khương Văn Sắc, dù sao nhìn y phục trên người nàng lúc này cũng là hàng thượng phẩm, hắn không thể đắc tội người này được. Đào Uyên Thanh thì lần này qua cửa mà không tốn một chút công sức nào, hắn ôm quyền quay xuống hướng Khương Văn Sắc cảm tạ.

-Văn Sắc a, lần sau có biết cũng không nên nói lớn như vậy đâu, đó là cản trở người khác tán gái đó.

Từ Tân mỉm cười nói. Khương Văn Sắc lúc này đỏ mặt cúi gằm xuống, lúc này nàng chỉ vì quá hứng chí mà buột miệng thôi.

-Ta hi vọng lần sau sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa. Các vị công tử, mời tiếp tục.

Vì câu đó trên bảng ít đi một nên người ở dưới vô cùng nôn nóng, nếu không muốn mất cơ hội thì phải nắm lấy, một người nữa lại tiến lên bực.

-Câu đó của vị công tử này chính là. Nơi nào có đường xá mà không thấy xe ngựa, có nhà cửa thành thị nhưng không thấy con người. Xin công tử trả lời.

Người kia bắt đầu nhíu mày, đây là nơi nào vậy? Nó thực sự có trên đời này hay sao? Cùng ý nghĩ của hắn, nhiều người ở dưới đây cũng bắt đầu nghi ngờ về câu đó này.

-Văn Sắc, lần này nàng có đoán được cũng không được nói lên đó.

Từ Tân quay sang Khương Văn Sắc trêu chọc. Khương Văn Sắc bĩu môi thì thầm vào tai hắn.

-Như vậy mà cũng đoán được hay sao? Tiểu Văn Sắc nhà ta quả thực là giỏi a, nhất định sẽ thưởng cho nàng.

Khương Văn Sắc không thể chịu nổi ánh mắt của hắn liền quay đi.

-Ta chịu thua.

Vị công tử kia sau khi suy nghĩ một thời gian liền bỏ cuộc, những người khác cũng âm thầm tiếc nuối cho hắn, câu đó của vị Tô tiểu thư này quả thực kì lạ mà.

-Còn vị công tử nào có thể trả lời được câu hỏi này hay không?

Lão nhân quay xuống dưới gọi to.

-Có ta.

Một nam nhân trên mặt có một vết sẹo dài, trên tai cầm một thanh kiếm bước lên.

-Vị đại hiệp này thực sự có câu trả lời?

Lão nhân nhìn nam nhân trước mặt nghi hoặc hỏi.

-Có gì mà không được chứ? Đây có phải thứ người muốn?

Nam nhân kia cười khẩy, hắn lấy ra một tấm bản đồ đưa trước mặt của lão nhân kia. Những người khác thấy tấm bản đồ lập tức trầm trồ, thì ra là như vậy, quả thực là có đường xá mà không thấy xe ngựa, có nhà cửa thành thị nhưng không thấy con người. Nam nhân kia nhìn thô kệch nhưng có lẽ lại hơn đám học sĩ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Kén rể (trung)

Thêm một người thành công thì lại ít đi một cơ hội, những người bên dưới nhìn dây ghề chỉ còn tám chỗ thì lập tức nôn nóng, nếu không mau chóng thì cơ hội được ôm mỹ nhân và đôi đời sẽ vụt khỏi tầm tay mất. Có rất nhiều người mau chóng tiến lên để thử vận may, nhưng rất tiếc đều không thành, những câu hỏi của vị Tô tiểu thư này vô cùng kì lạ, đều không phải là những kiến thức thông thường được học. Những tên công tử tự xưng ngày đêm dùi mài kinh sử, kiến thức uyên bác hôm nay cũng đành muối mặt ôm hận ra về.

-Phu quân, chẳng không muốn thử một chút hay sao?

Khương Văn Sắc đứng một bên làm bộ vô tình hỏi.

-Sao có thể chứ? Ta tự nhận bản thân kém cỏi, sao có thể mặt dày mà tham gia được.

Từ Tân nghiêm mặt nói. Khương Văn Sắc nhìn điệu bộ của hắn mà phì cười, từ nãy tới giờ hắn không hề đoán sai một câu, hơn cả nàng tin rằng nếu hắn muốn chắc chắn hắn có thể thắng được những người ở đây. Mặc dù hắn trước mặt các nàng luôn tỏ ra là kẻ háo sắc không đứng đắn nhưng nàng biết hắn như vậy cũng chỉ muốn các nàng thoải mái hơn mà thôi.

-Nàng nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ nàng lại muốn hay sao? Ta nói Văn Sắc nàng nghe a, bây giờ trời hãy còn sáng, để tối đến ta nhất định phục vụ nàng chu đáo a.

Từ Tân kéo bạn tay Khương Văn Sắc trên chộc, hấn làm vậy bởi vì hấn không thể chịu được ánh mắt của Khương Văn Sắc, ánh mắt đó như nhìn thấu tâm can của hấn.

- Vị công tử này, hình như là ngài không vừa ý với Tô tiểu thư hay sao?

Từ Tân đang trên đùa cùng Khương Văn Sắc thì bất chợt có một tiếng nói vang lên đằng sau hấn.

- Vị huynh đài đây là...

Từ Tân ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Hấn quả thực chưa bao giờ thấy qua một nam nhân có nước da mịn và trắng như vậy, mi dài, môi cong, nếu không phải giọng nói nam tính và vận nam trang thì có lẽ hấn đã nghĩ đây là nữ nhi rồi.

- Ta họ Ngô, chỉ là một thi nhân ngưỡng mộ Tô tiểu thư mà thôi.

Người kia phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay nói.

- Thi ra là Ngô huynh, thất lễ rồi. Ta chẳng qua là đã có nung tử, tình cảm lại vô cùng mặn nồng, hôm nay tới đây chỉ để xem náo nhiệt mà thôi.

Từ Tân mỉm cười nói. Người này cũng quá điên cuồng vì vị Tô tiểu thư kia đi.

- Như vậy còn nghe được.

Người kia khoanh tay nói. Từ Tân cũng không để ý tới hấn nữa, chẳng may lại đắc tội vị Tô tiểu thư kia thì không biết tên này sẽ làm ra hành động điên cuồng gì nữa.

- Phu quân, chàng có nghe thấy gì không?

Khương Văn Sắc kéo tay áo của Từ Tân nói.

- Có chuyện gì sao?

Từ Tân ngạc nhiên hỏi.

- Thiếp nghe thấy có tiếng kêu cứu.

Khương Văn Sắc ghé sát tai hấn nói.

- Ta không hề nghe thấy gì cả, nàng có nghe nhầm hay không?

Từ Tân đưa tay nghe ngóng, hấn còn cẩn thận vận tiên lực để nghe nhưng lại không hề có bất cứ âm thanh gì khác thường cả.

- Rõ ràng là thiếp nghe được mà. Hình như là phát ra từ nơi đó.

Khương Văn Sắc đưa tay chỉ về phía bức tranh được treo trên tấm bảng, bên tranh có hình một nữ tử đang nhảy múa, khuôn mặt nàng bị che mờ bởi một tấm vải nhưng không thể dấu đi nét đẹp trên khuôn mặt nàng. Nét đẹp như thực mà ảo, khiến người xem khó có thể rời mắt được.

- Nàng chắc chắn là tiếng kêu cứu phát ra từ đó chứ?

Từ Tân quay sang hỏi Khương Văn Sắc, bởi vì hấn dù dùng cách nào cũng không nhận ra bất cứ điểm gì khác thường từ bức tranh đó.

- Thiếp chắc chắn mà, phu quân, chàng có thể cứu nàng ta được không? Bỗng dưng thiếp có cảnh giác nhất định phải cứu nàng.

Khương Văn Sắc kéo tay áo hấn không buông.

- Được rồi, ta nhất định sẽ tìm cách.

Từ Tân nhìn Khương Văn Sắc đang nhất quyết nắm lấy tay áo hấn không buông, hấn đành phải gật đầu đồng ý.

- Bây giờ chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, ta sẽ mở luôn tại đây, nếu ai có thể trả lời được sẽ giành được cơ hội cuối cùng để vào vòng trong.

Lão nhân trên bục cảm phong thư trên tay nói lớn. Ai nấy cũng đều hồi hộp mong chờ câu hỏi này, đây đã là cơ hội cuối cùng, ai cũng hi vọng câu hỏi lần này bọn hấn đã từng nghe qua.

- Câu hỏi cuối cùng như sau. Ở một xứ nọ, có luật lệ rằng: Ai muốn diện kiến nhà vua thì phải nói một câu. Nếu câu nói thật thì sẽ bị chém đầu, còn nếu là dối thì bị treo cổ. Vậy để gặp được nhà vua của xứ đó, ta phải nói như thế nào?

Những người bên dưới nghe xong câu hỏi thì cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, bọn hấn vô đầu suy nghĩ như óc nhưng vẫn không thể tìm được lời giải.

-Không ai giải được câu này hay sao?

Lão nhân trên bực liếc nhìn khắp nơi, ánh mắt ông quét tới đâu thì những kẻ đó liền cúi gầm mặt xuống không dám nhìn. Nhưng bọn hắn cũng đang cầu mong không có ai giải được câu này, vì nếu như vậy có thể sẽ đổi thành một câu hỏi khác và bọn hắn lại có thêm một cơ hội.

-Nếu như không có ai trả lời câu hỏi này...

-Có ta.

Tiếng nói vang lên khiến tất cả đều chú ý, tất cả bọn họ đều đang thăm chửi mười tám đời tổ tông của kẻ vừa lên tiếng này.

-Ta sẽ bị treo cổ. Lão đầu, ta đoán đúng chứ.

Từ Tân mặc kệ tiếng la ó ở bên dưới, hắn ung dung tiến lên bực nói.

-Vị công tử này xưng hô như thế nào?

Lão nhân mỉm cười nhìn Từ Tân nói.

-Ta họ Từ, tên Du.

Từ Tân mỉm cười nói.

-Được rồi, vị trí cuối cùng chính là thuộc về Từ Du công tử.

Lão nhân quay xuống dưới hô lớn khiến không ít kẻ thất vọng, bọn hắn còn đang muốn cầu mong sao cho Từ Tân đoán sai câu này.

-Cứ cho là hắn đoán đúng đi, nhưng ngài có thể giải thích cho chúng ta vì sao đáp án lại là như vậy được không?

Một người bất bình lên tiếng, hắn không nghĩ ra đáp án, và hắn cũng đang nghĩ rằng, Từ Tân đã mua chuộc lão nhân kia để thông qua.

-Nếu vị công tử đây đã muốn biết thì ta sẽ thích cho ngươi vậy. Sở dĩ đáp án là "tôi sẽ bị treo cổ" vì nếu như câu nói này là thật thì hắn ta sẽ bị chém đầu, nhưng nếu đem hắn ta đi chém đầu thì câu nói "tôi sẽ bị treo cổ" của hắn là dối, mà nếu vậy thì hắn sẽ bị treo cổ, mà nếu treo cổ hắn thì câu nói "tôi sẽ bị treo cổ" của hắn là thật. Ngươi đã hiểu chưa.

Lão nhân kia mỉm cười thâm ý, ông cũng mặc kệ người bên dưới có hiểu hay không hiểu, đưa tay ra hiệu cho Từ Tân ngồi xuống chiếc ghế cuối cùng được đặt ở bên trên.

-Mười vị công tử ở đây chính là những người xuất sắc nhất trong hàng trăm người. Tô tiểu thư chúng ta vô cùng thích hoa, các vị công tử đây hãy cùng thi nhau xem ai có thể vịnh một bài về hoa hay nhất, đó chính là chiến thắng của người đó.

Lão nhân kia vừa nói xong, nam nhân thô kệch kia liền tức giận vỗ bàn nói.

-Đây là các người làm khó ta đúng không?

-Vị công tử này, xin hãy chú ý lời nói của mình. Chúng ta là công bằng ra đề, sao có thể làm khó ngươi được, nếu như ngươi tự nhận mình không đủ thực tài, có thể rút lui.

Lão nhân lạnh lùng nói. Nam nhân kia đang định phác tác thì thấy phía dưới xuất hiện một toán binh lính mũ giáp sáng lóa đang nhắm về phía hắn, nếu hắn chỉ cần khẽ làm ra hành động gì thì liền lập tức áp chế hắn. Nam nhân kia mặc dù bực tức nhưng hắn cũng không phải là kẻ điên, một mình hắn có thể đấu được vài người, nhưng không thể chống lại một nhóm binh lính trang bị đầy đủ như vậy được.

-Tại hạ xin phép được vịnh một bài về hoa cúc, nếu không hay xin mọi người đừng chê.

Nam nhân kia đứng dậy ôm quyền nói. Hắn hai tay chấp sau lưng ung dung đọc.

-Thu về nhuộm thắm nét hoàng hoa. Sương đầm trắng lồng bóng thướt tha. Về mặt khác chỉ người quốc sắc. Trong đời tri kỷ chỉ riêng ta. (thơ Hàn Mặc Tử)

Hắn vừa đọc xong thì bên dưới lập tức trầm trồ khen hay. Thơ của hắn lột tả hết vẻ đẹp của hoa cúc, hơn nữa hắn còn ví hoa cúc như Tô tiểu thư mà bày tỏ tâm ý, vừa khen hoa, vừa khen người, quả thực là cao.

-Hoàng huynh vịnh hoa cúc quả thực tuyệt diệu. Ta cũng đành tự bêu xấu bản thân vậy.

Một nam nhân khác đứng dậy hướng người họ Hoàng vừa vịnh bài hoa cúc kia nói. Hắn khẽ đưa chiếc quạt trong tay, khuôn mặt trầm ngâm.

-Nguyễn hiến châu thân giải bụi hồng. Ta bà thế giới giữ trong tâm. Sắc không khoe sắc dù xuân ấm. Hương thoảng mùi hương dầu hạ nồng. Kinh Phật

xây đài đầu đề đức. Thương người ghép nhụy chẳng khoe công. Danh vang quân tử đời xưng tụng, tể đạo phò nguy trọn hết long. (thơ Chu Hà) Đã khiến mọi người chê cười rồi.

Nam nhân kia cúi đầu hướng mọi người ở dưới thi lễ.

-Ngọc Lâm công tử quả thực là đệ nhất Tô châu, tại hạ bái phục.

-Hoàng công tử chê cười rồi.

Cả hai người kẻ xướng người họa tăng bốc lẫn nhau, những người khác mặt dù cảm thấy không vừa mắt nhưng bọn họ vẫn phải công nhận một điều rằng, hai người bọn hần chính là người xuất sắc nhất.

Những người khác sau khi nghe xong liền xin rút lui, bọn hần mặc dù cũng có thể xuất khẩu thành thơ, nhưng nếu so sánh với hai người kia thì tự thẹn không bằng. Lúc này chỉ bằng rút lui thì còn có thể giữ chút mặt mũi.

-Ta tuyên bố vòng thi lần này, là nhị vị công tử đây giành phần thắng.

Lão nhân nhìn những người khác rút lui tuyên bố.

-Khoan đã, hình như ta không có nói mình sẽ rút lui thì phải.

Từ Tân lên tiếng khiến cho ai cũng nhìn hần bằng vẻ mặt kinh ngạc. Tên này thực sự không biết thức thời hay sao? Những người đã bỏ cuộc đều là người nổi danh ở nhiều nơi, tên vô danh kia tưởng có thể trả lời được một câu hỏi đã tưởng mình hay hay sao.

-Vị công tử này, nếu như ngươi đã nói vậy thì xin mời.

Lão nhân kia mỉm cười nói. Từ Tân không thêm để tâm những lời bàn tán phía dưới, hần nhảy mắt với Khương Văn Sắc, phong thái ung dung, miệng khẽ ngâm.

-Xuất nê nhi bất nhiễm ư nê. Trình khiết như sen thực dữ tề. Ngọc tình duy hoài căn bản thác. Phong tình hữu đãi sắc hương tề. Phương tâm khả dữ lan vi hữu. Tổ nhụy như hà điệp bất mê. Tín thị hoa trung quân tử giả. Vô cùng đạo vị thuyết Liêm Khê. (thơ Nguyễn Hoàn)

-Không thể nào? Hần là ai vậy? Tại sao có hần có thể làm ra một bài thơ tuyệt như vậy.

-Ta không tin, chắc chắn là hần đạo thơ của người khác.

Những người khác kinh ngạc thốt lên, còn có nhiều người còn chửi bới hần. Cùng là thơ hoa sen, nhưng bài thơ của Ngọc Lâm là miêu tả nét đẹp cao quý của hoa sen, còn Từ Tân lại cho ta thấy được một hoa sen quật cường giữa bùn lầy nhưng mị lực không hề suy giảm, nếu nói đúng hơn thì Từ Tân lại cao hơn Ngọc Lâm một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Kén rể (hạ)

-Công tử quả thực khiến cho ta được mở rộng tầm mắt. Tại hạ họ Hoàng tên Vinh, không biết có thể vinh hạnh được biết cao danh quý tính của huynh được không?

Hoàng Vinh tiến tới tươi cười nói.

-Tại hạ họ Từ tên Du. Hoàng huynh quá khen rồi, ta bất quá chỉ là một kẻ chỉ có chút bản sự, làm sao có thể so sánh được với huynh.

Từ Tân khiến tốn nói.

-Từ huynh nói như vậy là sai rồi, bài thơ của huynh vừa rồi thực khiến cho hai người chúng ta hổ thẹn. Nếu nói huynh chỉ có một chút bản sự thì há chúng ta là kẻ không ra gì hay sao?

Ngọc Lâm bất bình lên tiếng.

-Ta thực sự không có ý đó.

Từ Tân lắc đầu nói.

-Từ huynh học rộng tài cao như vậy, không biết là người của hào môn thế gia nào, lệnh sư là người ở đâu?

Hoàng Vinh lại tiếp tục nói.

-Ta từ lâu đã cùng lão sư ngao du khắp nơi mà thôi, thực sự không đáng nhắc tới.

Từ Tân mỉm cười nói.

-Không ngờ Từ huynh lại tiêu dao tự tại như vậy, thật ngưỡng mộ.

Ngọc Lân và Hoàng Vinh ngoài miệng mỉm cười nhưng trong lòng đang thầm khinh bỉ Từ Tân. Bọn hắn dù sao cũng đều là đệ nhất thân sĩ ở Tô Châu này, hơn nữa ai ai bên dưới cũng đều xuất thân danh giá, đều là học trò của những danh sĩ nổi tiếng. Trước bọn hắn còn có ý đề phòng Từ Tân một chút nhưng giờ đây thì hoàn toàn vứt đi cái tư tưởng đó, với hắn một kẻ như Từ Tân có chăng khi này chó ngáp phải ruồi, hoặc hắn ăn cắp thơ của ai đó mà thôi.

Từ Tân mỉm cười không nói gì. Hắn biết hai người họ chỉ muốn thăm dò thân thế hắn mà thôi, loại người ngoài miệng thân thiện nhưng bên trong tâm cơ như vậy hắn đã gặp qua nhiều rồi.

-Hiện giờ sẽ là vòng cuối cùng, xin mời Tô tiểu thư.

Sau tiếng gọi của lão nhân, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía tấm màn, phía sau đó còn có một bóng dáng của một nữ nhân. Mặc dù không thể nhìn thấy được khuôn mặt của nàng, nhưng chỉ cần nhìn thân hình yếu kiều thướt tha bên trong tấm màn, tất cả đều không thể rời mắt được.

-Lần này sẽ không so tài về trí tuệ hay thi ca nữa mà chính là một chữ tâm. Ba vị công tử hãy thử dùng cái tâm của mình mà thuyết phục Tô tiểu thư, chỉ cần ai có thể làm người động lòng thì sẽ là người thắng cuộc.

Một thị nữ đứng bên tấm màn nói. Lời vừa nói xong thì tất cả lại bàn tán xôn xao, nếu nói hai đề thi trước là thứ có thể dùng trí tuệ cá nhân để so tài, thì lần này phải dùng tất cả bọn sự họ đang có để làm động lòng nữ nhân. Nhưng thứ gì có thể khiến Tô tiểu thư vừa lòng? Nàng là con gái của Tô Hầu, tiền bạc của cải không kể xiết, nếu như là về trí tuệ thì nàng tuyệt không thua kém người khác, thậm chí Ngọc Lân cũng không thể sánh bằng. Vậy một nữ tử như vậy sẽ cần gì? Tất cả đều hướng mắt mong chờ xem ba người ở trên sẽ làm gì để có thể động tâm được nàng.

Hoàng Vinh và Ngọc Lân đang vô cùng sốt ruột, bọn hắn cũng cùng có suy nghĩ như những người khác. Luận về gia thế bọn hắn không thể so bì với Tô tiểu thư. Luận về học vấn, bọn hắn tuy được gọi là đệ nhất thân sĩ ở Tô Châu nhưng cũng không thể hơn nàng.

-Từ huynh, huynh có muốn lên trước hay không?

Cả hai quyết định đẩy phần khó cho Từ Tân. Không như những phần thi trước, kẻ tới trước sẽ có lợi thế, ở phần thi này ai là kẻ cuối cùng thì cơ hội càng lớn.

-Bản thân ta bất tài, tự thẹn không có gì nổi bật để khiến Tô tiểu thư động tâm, xin nhường cơ hội này cho hai huynh.

Từ Tân lắc đầu nói. Hắn bây giờ đang bận phải tìm cách để có thể lấy được bức tranh kia mà tránh phải đắc tội với vị Tô tiểu thư kia. Dù sao hắn lên đây cũng không có ý muốn lấy Tô tiểu thư mà chỉ có ý muốn lấy bức tranh đó mà thôi. Hắn cũng không thể mặc dày đi cướp bức tranh đó được.

-Nếu Từ huynh đã không muốn lên thì ta cũng không ép nữa. Nhưng quả thực ta muốn Từ huynh cho hai người bọn ta mở rộng tầm mắt.

Ngọc Lân lắc đầu than thở. Từ Tân không nói gì chỉ mỉm cười, tâm tư người này quả thực quá rõ ràng, muốn ép ta lên làm vật hy sinh ư? Nằm mơ.

-Xin hỏi ba vị công tử có ai muốn thử sức?

Thị nữ kia nhìn ba người đùn đẩy cho nhau bất mãn lên tiếng.

-Được rồi, nếu hai người đã không muốn thì ta đành lên trước vậy.

Hoàng Vinh bất đắc dĩ nói, nếu quả thực kì kèo đùn đẩy quá lâu có thể khiến hảo cảm bản thân với Tô tiểu thư giảm xuống mà thôi.

-Tại hạ Hoàng Vinh xin chào Tô tiểu thư.

Ngọc Lân tới trước bức màn cúi chào, nhưng đáp lại hắn chỉ là sự im lặng. Hoàng Vinh lắc đầu cười khổ, nếu như nàng trả lời thì hắn còn có thể nói tiếp, nhưng nếu như nàng im lặng thì khác nào làm khó hắn kia chứ. Tiếp theo đó là màn tỏ tình của Ngọc Lân, nếu như một nữ tử nào đó nghe được những lời này chắc chắn sẽ không kim được mà sả vào lòng của Hoàng Vinh mất. Nhưng cho dù hắn có nói khản cả cổ nhưng vị Tô tiểu thư bên trong bức màn kia vẫn như cũ ngồi im không động tĩnh gì.

-Ngọc công tử, ngài còn gì muốn nói hay không?

Thị nữ kia mỉm cười nhìn Ngọc Lân. Ngọc Lân lúc này đã tận dụng tất cả những kiến thức của hắn rồi nhưng có vẻ như Tô tiểu thư vẫn không hề có chút động tâm.

- Tiểu sinh còn có một bảo vật muốn dâng lên cho Tô tiểu thư.

Ngọc Lâm vỗ tay mấy cái, lập tức có mấy người bê tới một nhánh san hô to bằng chậu rửa mặt, nhưng kì lạ là chậu san hô này lại có màu đỏ như máu.

- Đây là Huyết San Hô mà ta được một cao nhân tặng cho, nay xin dâng lên Tô tiểu thư như chút quà mọn.

Ngọc Lâm cẩn thận nói. Đây chính là bảo vật mà hần vô cùng quý, mỗi ngày đều tự tay chăm sóc rất tận tình, nhưng hôm nay vì để lấy lòng Tô tiểu thư nên đành phải bầm bụng đem ra.

- Quả thật là Huyết San Hô ư? Nghe danh đã lâu bây giờ mới được thấy.

Những người khác tranh nhau để được tận mắt nhìn thấy Huyết San Hô, đây chính là bảo vật mà rất nhiều người cầu mà không được, không ngờ Ngọc Lâm này lại có thể đem ra để tặng cho người khác.

- Thứ này ư? Tiểu Hoàn.

Bên trong bức màn vang lên một âm thanh yêu kiều. Thị nữ Tiểu Hoàn kia gật đầu đi vào trong, một lát sau đi cùng nàng còn có thêm mấy người, trên tay bọn họ đều là Huyết San Hô giống như của Ngọc Lâm, nhưng kích thước thì lớn hơn rất nhiều.

Ngọc Lâm nhìn những nhánh Huyết San Hô trước mặt thì cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, hần lập tức xoay người rời khỏi đó.

- Tiểu sinh tự nhận bản thân không xứng với Tô tiểu thư, xin được phép rút lui.

Hoàng Vinh lập tức rút lui. Hần không muốn phải chịu mất mặt như Ngọc Lâm một chút nào cả.

- Vị công tử này, bây giờ chỉ còn mình ngài, ngài vẫn muốn thi chứ?

Tiểu Hoàn mỉm cười nhìn Từ Tân nói.

- Trước tiên ta muốn nói một việc có được không?

Từ Tân bước tới trước bức màn nói.

- Có chuyện gì xin công tử cứ việc nói.

Tiểu Hoàn mỉm cười nói.

- Thực sự ta vì ngưỡng mộ vẻ đẹp của bức tranh này nên mới tới đây ứng thí.

Từ Tân vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn hần, tên này đang mơ ngủ hay sao? Tiểu Hoàn cũng ngạc nhiên không kém, nhưng nàng vẫn giữ thái độ ôn hòa với hần.

- Nếu như công tử có thể lấy được Tô tiểu thư nhà chúng ta thì bức tranh này cũng sẽ là của ngài.

- Xin thứ lỗi, ta thực sự chỉ muốn có bức tranh này, còn việc cưới Tô tiểu thư, ta e rằng bản thân không thể.

- Công tử, ngài là đang đùa giỡn hay sao?

Tiểu Hoàn nhún mày nhìn hần.

- Thực sự ta chỉ đến đây vì bức họa này mà thôi, xin cô nương thứ tội. Nhưng nếu nói về đùa giỡn, không phải tiểu thư của các người mới là người đùa giỡn người khác hay sao?

Từ Tân liếc nhìn Tiểu Hoàn đầy thâm ý.

- Công tử, người nói như vậy là ý gì?

Sắc mặt Tiểu Hoàn tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn hần.

- Ý của ta là, nếu như Tô tiểu thư thực sự muốn kén chồng thì nên ra mặt cho mọi người cùng chiêm ngưỡng sắc đẹp của nàng mới phải chứ?

- Đúng vậy, vị huynh đệ này nói rất đúng.

- Đúng đúng, đáng lí ra phải cho người khác nhìn dung nhan của nàng chứ.

Những người khác lập tức lên tiếng đồng tình với lời của Từ Tân. Bọn hần mặc dù không được chọn, nhưng dù sao cũng đã cất công tới đây, có rất nhiều người chỉ nghe danh Tô tiểu thư nhưng chưa nhìn qua dung nhan nàng bao giờ, nếu như ngay cả gặp mặt cũng không được thì lần này phí hoài công sức tới đây hay sao?

-Tiểu thư nhà chúng ta là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, sao có thể dễ dàng xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy. Hơn nữa chẳng phải tiểu thư của chúng ta đang ở trong màn hay sao? Đây xem như là nể mặt các người lắm rồi.

Trước sức ép của nhiều người, Tiểu Hoàn ngữ khí có phần bức tức, nàng hung hãn nói.

-Bên trong màn, chẳng phải chỉ là một hình nhân thôi hay sao?

Từ Tân nhếch môi nói, hần phi thân lao tới phía trước đưa tay giật tấm màn ra.

-Mau ngăn hần lại.

Tiểu Hoàn hét lên, lập tức binh lính lao tới định áp chế hần, nhưng thân ảnh của Từ Tân như tiêu biến trước mắt bọn hần, khi nhận ra thì thân ảnh kia đã tiến tới và giật tấm màn ra rồi. Bên trong bức màn không phải là nữ nhân khuynh quốc khuynh thành mà chỉ là một hình nhân có một thân hình như một nữ nhân mà thôi.

-Đây là chuyện gì, tại sao lại là một hình nhân.

-Tô tiểu thư đâu, rốt cuộc đây là chuyện gì?

-Chẳng lẽ như lời hần nói, đây là lừa người.

-Tô gia các người là đang khinh thường người khác hay sao?

Những tiếng chửi rủa bắt đầu vang lên khiến cho khuôn mặt Tiểu Hoàn biến sắc. Binh lính của Tô gia nhanh chóng ngăn cản những người đang muốn làm loạn.

-Hay, hay lắm, vị công tử này, người đã đạt.

Giữa những tiếng rủa xả không ngừng bỗng xuất hiện một âm thanh lạ. Đạt? Đây là ý gì? Những người khác đều đưa mắt nhìn, một nam nhân anh tuấn nước da trắng hồng đang từ từ bước lên trên đài.

-Có thể cho ta biết tại sao công tử lại có thể đoán được ở bên trong là hình nộm được không?

Nam nhân kia xòe chiếc quạt trong tay ra che đi nửa khuôn mặt nói.

-Chỉ là một chút bốn sự mà thôi, không đáng nhắc tới, nhưng Tô tiểu thư làm vậy có chút khinh thường những người tới ứng thí chúng ta hay không?

Từ Tân mỉm cười nhìn thẳng vào y nói. Những người khác nghe Từ Tân nói thì cảm thấy hoang mang, hần đang nói Tô tiểu thư, nhưng ở đây còn có nữ nhân nào ngoài mấy thị nữ đâu. Mặc dù mấy thị nữ kia cũng coi như có chút nhan sắc nhưng nếu so sánh với Tô tiểu thư trong lời đồn thì là một trời một vực rồi, hơn nữa cũng có không ít người ở đây đã từng gặp qua nàng.

-Quả thực chỉ là nhờ một chút may mắn mà thôi, nếu không phải nhờ âm thanh phát ra từ hình nhân kia cùng lúc lại phát ra từ chỗ Tô tiểu thư thì có lẽ ta cũng không thể đoán ra được.

Từ Tân mỉm cười nhìn nàng.

-Công tử có thể làm được như vậy thực sự khiến cho tiểu nữ bội phục vạn phần.

Y vừa nói xong liền đưa tay lấy chiếc mũ trên đầu ra, mái tóc dài đen mượt của y rơi từ từ rơi xuống ngang eo. Chỉ một động tác nhỏ như vậy nhưng đã khiến nhiều người bên dưới như bị hộp hèn, không thể rời mắt khỏi thân ảnh yêu kiều đó.

-Tô Đát Kỷ ra mắt công tử. Công tử, lần này là ngài thắng, hay ta phải gọi chàng là tướng công?

Đát Kỷ mỉm cười, một nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nụ cười có thể khiến cho nam nhân trên thiên hạ này nguyện chết vì nàng.

-Công tử là người đầu tiên có thể trấn định như vậy đấy, quả thực khiến cho tiểu nữ cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Đát Kỷ khuôn mặt khẽ ửng đỏ, cúi đầu e thẹn nói. Những kẻ khác nhìn thấy biểu hiện của nữ nhân thì trong lòng tim liền đập loạn, nhưng bọn họ đều cảm thấy thất vọng khi, vẻ đẹp kiều diễm đó lại thuộc về nam nhân khác.

-Tô tiểu thư quá lời rồi, ta chẳng qua chỉ là một kẻ thô hào không am hiểu được vẻ đẹp của người mà thôi.

-Mãi nói chuyện mà quên mất, thiếp vẫn chưa được biết quý danh của chàng.

Đát Kỷ nghiêng mình nói.

-Tại hạ họ Từ tên Du.

- Vậy Từ Du chàng có nguyện ý mang họ Tô không?

Đất Kỷ cười tinh nghịch. Những người khác nghe xong thì cảm thấy trời đất như sụp đổ, mặc dù bọn hắn biết tên kia là người thắng cuộc, nhưng nghe từ chính miệng của nữ thần trong lòng khiến họ đau hơn gấp vạn lần.

- Lúc này ta đã nói rồi. Ta lên đây chỉ vì bức tranh đó, còn việc cưới Tô tiểu thư, xin phép tiểu thư ta không thể nhận đại lễ này được.

Từ Tân thở dài nói.

- Chỉ cần chàng cưới ta, bất cứ thứ gì ta đều có thể cho chàng chứ không riêng gì bức tranh này. Người đâu.

Đất Kỷ khẽ gọi, bức tranh treo trên bảng lập tức được tháo xuống đưa đến tay nàng.

- Đây là bức họa mà một cao nhân đã tặng cho ta, người ấy nói chỉ cần treo trong nhà có thể trấn áp yêu khí. Nếu chàng thích, ta tặng nó cho chàng.

Đất Kỷ đưa bức tranh tới cho Từ Tân.

- Xin lỗi Tô tiểu thư. Từ mẫu hiện ở quê nhà đã có nương tử, không thể cùng nàng kết duyên được.

Từ Tân lắc đầu từ chối.

- Có nương tử ở quê nhà? Không sao, chỉ cần chàng từ bỏ nàng rồi về Tô phủ, ta sẽ cho nàng ta một số tiền lớn đủ để nàng tận hưởng cả đời.

Đôi mi Đất Kỷ khẽ nhũn lại nhưng rất nhanh lại dần ra.

- Ta với nương tử ta tình như keo sơn, không thể tách rời. Hơn nữa ta cùng nàng có duyên không phận, xin đừng ép ta.

- Được, nếu chàng đã nói như vậy thì ta sẽ chấp nhận cho nàng ta về ở chung, nhưng nàng ta chỉ có thể làm thứ.

Đất Kỷ cắn răng nói, đây đã là cực hạn của nàng rồi. Có biết bao nhiêu nam nhân ưu tú trên đời này nguyện chết vì nàng nhưng nàng không thèm đếm xỉa tới, nàng không biết tại sao bản thân lại có thể bất chấp tất cả vì một nam như vậy. Ngay cả những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, trong mắt bọn họ Tô tiểu thư là một người vô cùng cao cao tại thượng, nhưng lần này lại chịu hạ mình đi cầu tình người khác.

- Tô tiểu thư, xin lỗi, là ta đã phụ tâm ý của nàng.

Từ Tân cúi đầu nói. Bây giờ hắn cảm thấy vô cùng khó xử.

- Chẳng lẽ một người như ta không xứng cho người để tâm tới ư?

Đôi mắt Đất Kỷ đỏ lên. Một người tài sắc như nàng, cho dù là hào môn thế gia công tử cũng sẽ vì một câu nói của nàng mà sẵn sàng từ bỏ tất cả, nhưng người trước mặt này cho dù thế nào cũng từ chối nàng, chẳng lẽ trong mắt hắn nàng thực sự không bằng nương tử kia của hắn?

- Xin thứ lỗi, ta thật không thể...

Từ Tân quay mặt muốn rời đi.

- Thứ này, người có thể cầm về.

Đất Kỷ nói xong xoay người chạy thẳng vào bên trong. Từ Tân nhìn bóng lưng của nàng mà thở dài. Vốn lần này chỉ muốn lấy bức tranh này về thôi, nhưng không ngờ lại được vị Tô tiểu thư kia nhìn trúng, lại một mực muốn gả cho hắn, nếu là người khác thì quả là điểm phúc ba đời rồi.

- Hẹn gặp nàng ở cổng thành.

Từ Tân dùng truyền âm cho Khương Văn Sắc, sau đó thân ảnh hắn khẽ lay động rồi biến mất giữa hàng trăm ánh mắt đang muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bại lộ?

- Tiểu thư, tiểu thư, người mau mở cửa ra đi.

Tiểu Hoàn đứng trước cửa phòng Đát Kỷ liên tục gọi vào.

-Người mau đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình.

Đát Kỷ uất ức hét lên.

-Ta thấy người nào theo đuổi tiểu thư đều là người không phú cũng quý, hơn nữa lại vô cùng anh tuấn xuất chúng hơn hẳn rất nhiều, tiểu thư cần gì phải phí nước mắt vì một người như hần kia chứ.

Tiểu Hoàn bĩu môi nói.

-Nếu người không đi thì ta sẽ đi.

Đát Kỷ vỗ mạnh xuống bàn nói.

-Được rồi, ta sẽ đi, tiểu thư nghỉ ngơi cho khỏe. Ta sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị những món tiểu thư thích.

Tiểu Hoàn là lừa bịp bỏ chạy. Từ bé nàng đã được đưa vào Tô phủ để theo hầu hạ Đát Kỷ, mặc dù thân phận thấp kém nhưng Đát Kỷ đối với nàng vô cùng tốt. Giờ đây nàng vô cùng tức giận tên nam nhân đã khiến cho Đát Kỷ khóc, nếu gặp lại nhất định phải cho hần một trận. Tiểu Hoàn nghiêng răng đá vào cây cột một cái.

-Hắc xì...

Trong một khu rừng vắng, Từ Tân đang sục sục xoa mũi.

-Phu quân, chàng bị cảm rồi hay sao?

Khương Văn Sắc nhìn hần đầy vẻ lo lắng.

-Không có, người luyện tiên đạo như ta làm sao có thể bị cảm như vậy được?

Khương Văn Sắc dường như vẫn không an tâm, nàng đưa tay áp lên trán hần, khi thấy nhiệt độ thân thể hần vẫn bình thường lúc này mới an tâm.

-Thiếp nghĩ chắc là vị Tô tiểu thư kia đang nhắc đến chàng rồi.

Khương Văn Sắc lấy ngón tay đẩy nhẹ trán hần.

-y da, là tiểu Khương của ta đang ghen hay sao?

Từ Tân cầm tay nàng khẽ vuốt nói.

-Thiếp không có. – Khương Văn Sắc khuôn mặt ửng đỏ rút tay lại nói. -Nhưng tại sao chàng lại từ chối nàng ấy, ta thấy vị Tô tiểu thư kia cũng là một tuyệt sắc giai nhân, hơn nữa lại thông minh vô cùng.

-Ta chỉ muốn lấy bức tranh đó mà thôi, không ngờ lại chọc giận vị Tô tiểu thư kia mất rồi.

Từ Tân lắc đầu cười khổ.

-Nếu như chàng muốn, khi trở về thiếp sẽ lập tức gởi thư tới Tô bá hầu để cầu thân, rước Tô tiểu thư về hậu cung.

Khương Văn Sắc dịu dàng nói.

-Ta cùng nàng ta chỉ vừa gặp mặt, căn bản không có một chút tình cảm nào cả, làm như vậy khác nào ta là tên hôn quân chứ.

Từ Tân cười khổ.

-Ta thấy nàng ấy dường như vừa nhìn thấy phu quân đã si tình rồi.

-Chuyện này cứ thuận theo duyên số đi, không thể cưỡng cầu được. Nàng cũng không được ở sau lưng ta lên đưa nàng về đâu đấy.

Từ Tân ngăn không cho Khương Văn Sắc tiếp tục nói. Hần biết tình tình của nàng, nếu như không nói có lẽ nàng thực sự sẽ làm như vậy mất.

-Thiếp mới không thèm tiếp tay cho chàng.

Khương Văn Sắc bị nhìn thấu tâm tư liền hừ mũi quay đi.

-Đúng rồi, nàng chắc chắn tiếng kêu cứu phát ra từ bức tranh này chứ?

Từ Tân lấy bức tranh trong túi pháp bảo ra đưa tới cho Khương Văn Sắc.

-Quả thực là lúc này thiếp có nghe thấy, nhưng giờ đây tiếng kêu đó đã biến mất mất rồi.

Khương Văn Sắc đưa tai như cố lắng nghe một thứ gì đó, nhưng sau đó nàng lại lắc đầu nói.

-Quả thực là kì lạ.

Từ Tân mở bức tranh ra cẩn thận quan sát. Vẫn như cũ, một nữ nhân dáng hình thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp của nàng có phần bị che mờ đi. Nhưng đúng như những gì Đát Kỷ nói, bức tranh này tràn đầy tiên khí, nếu treo nó trong nhà thì có thể xua đuổi yêu ma tránh xa. Nhưng ngoài thứ đó ra, Từ Tân đều không thấy có gì khác lạ cả.

-Phu quân, chẳng có thấy rằng khuôn mặt nữ nhân này có phần hơi giống vị Tô tiểu thư kia không?

Khương Văn Sắc cẩn trọng nhìn nữ nhân trong bức tranh nói.

-Có hay sao? Ta thấy có giống đâu?

Từ Tân đưa bức tranh lên quan sát nói.

-Xin hãy cứu tôi.

-Là ai?

Khương Văn Sắc đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

-Văn Sắc có chuyện gì vậy?

Từ Tân nhìn nàng hỏi. Hắn cẩn thận vận tiên lực quan sát khắp nơi nhưng không tìm thấy một bóng người nào cả?

-Phu quân, là tiếng kêu cứu, chính là từ bức tranh phát ra. Là một nữ nhân.

Khương Văn Sắc chỉ vào bức tranh kêu lên.

-Từ đây hay sao? Ta có nghe thấy gì đâu?

Từ Tân cẩn thận lắng nghe, nhưng vẫn như cũ, hắn vẫn không nghe được bất cứ âm thanh gì.

-Tiểu thư, người có thể nghe được tiếng của ta hay sao?

Trong tai Khương Văn Sắc lại bất chợt vang lên một tiếng nói.

-Phu quân, nàng ta nói chuyện với thiếp kia.

Khương Văn Sắc thích thú nói.

-Nàng ta có nói hay không làm sao ta biết cơ chứ.

Từ Tân cười khỏ nói. Hắn quả thực không hề nghe được bất cứ thứ gì cả, chẳng lẽ nói tu vì hắn không bằng Khương Văn Sắc nên không thể nghe được? Đừng có đùa chứ.

-Vị tiểu thư này, ngươi có thể nghe được ta nói chứ?

Khương Văn Sắc mặc kệ Từ Tân đang đóng tai lên nghe, nàng quay sang hỏi người trong bức tranh.

-Tiểu thư, ta có thể nghe được.

Nữ nhân kia vui mừng nói.

-Ngươi tên là gì? Tại sao lại bị nhốt ở bên trong bức tranh này?

-Tiểu nữ tên là Mị Nguyệt, vốn là một tán tu. Một lần đang ở trong động tu luyện thì bị một đạo sĩ bắt nhốt vào trong tranh. Tiểu thư, công tử, hai người đều là người tu đạo, cầu xin hai người, hãy cứu ta ra khỏi đây, ta nhất định sẽ báo đáp.

Mị Nguyệt lên tiếng khẩn cầu.

-Ngươi đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ cứu ngươi ra khỏi đó. Nhưng làm thế nào chúng ta mới có thể đưa ngươi ra khỏi đó được?

-Ở góc trái bức tranh có một ấn ký, chỉ cần phá giải được nó, lúc đó ta có thể tự thoát ra được.

-Phu quân, nàng nói chỉ cần đưa tiên lực vào ấn ký này là có thể phá giải phong ấn.

Khương Văn Sắc quay sang nói với Từ Tân.

-Được rồi, để ta thử một chút.

Từ Tân nhắm mắt lại, hần từ từ đưa tiên lực vào bên trong ấn ký để dò xét.

-Thanh Phong ấn ký?

Từ Tân khẽ nhú mày, hần nhận ra đây chính là ấn ký đồ của Xiển Giáo. Vốn có thù oán với Xiển Giáo nên không cần nghĩ ngợi nhiều, hần lập tức vận tiên lực xung kích ấn ký.

-Phá.

Từ Tân hét lên một tiếng, ấn ký dần dần mờ ảo rồi tiêu biến thành một làn khói bay lên trời. Ngay sau đó, nữ nhân trong bức tranh cũng khẽ động, thân hình nàng uốn lượn bay ra ngoài.

-Cảm tạ hai người đã cứu mạng.

Mị Nguyệt cúi đầu nói.

-Cô nương không có vấn đề gì chứ?

Từ Tân nhìn thân thể trong suốt vô hình đang bay lơ lửng của nữ nhân kia nói. Khương Văn Sắc là lần đầu nhìn thấy những thứ như vậy nên có chút sợ hãi, nàng nép sau lưng Từ Tân nhìn sang.

-Xin lỗi đã làm ân nhân hoảng sợ. Tiểu nữ không có vấn đề gì, chỉ là đạo sĩ kia đã đánh tan tiên thể của ta, nguyên hồn của ta bị hần nhốt vào đây, nhưng chỉ cần tu luyện không lâu là có thể khôi phục lại hình dạng.

Nữ nhân kia khi nhắc tới đạo sĩ đã đánh nàng thì gương mặt tràn tức giận.

-Ở đây ta có một bình đơn dược có thể giúp cô nương nhanh chóng tu luyện lại tiên thể.

Từ Tân lấy trong túi áo ra một bình đơn dược đưa tới cho Mị Nguyệt.

-Cảm tạ hai người, chờ sau khi ta luyện lại thành tiên thể, nhất định sẽ tới báo đáp cho hai người.

Mị Nguyệt thu bình đơn dược vào, liên tục cảm tạ nói.

-Chỉ là tiện tay mà thôi. Cô nương hãy tìm nơi nào đó không có người mà tu luyện, nếu không chẳng may lại bị bắt một lần nữa đó.

Từ Tân cẩn thận nhắc nhở.

-Đa tạ đạo hữu. Ta hiện giờ không thể báo đáp được cho hai người nhưng ta muốn cả hai theo ta tới một nơi, có một thứ mà ta muốn hai người nhận lấy.

Thân thể Mị Nguyệt mặc dù trong suốt lơ lửng giữa không trung, nhưng Từ Tân có thể nhận thấy nàng đang cúi đầu nói với hần, hơn nữa dường như thứ đó còn rất lớn, có lẽ nàng chính là nữ nhân lớn nhất mà hần từng gặp.

-Ui da...

Đang mãi ngắm nhìn đánh giá thân thể của Mị Nguyệt, bên hông hần bất chợt truyền tới cảm giác đau nhức.

-Háo sắc.

Khương Văn Sắc hừ lạnh quay đi. Từ Tân gãi đầu cười, hần nhanh chóng đưa ánh mắt rời khỏi người Mị Nguyệt.

-Ta thấy chuyện này hay là thôi đi, dù sao chúng ta cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Từ Tân lập tức từ chối. Mặc dù hần có thù oán với Xiển Giáo, nhưng hần cũng biết Xiển Giáo chỉ ra tay với yêu tộc và ma tộc. Chuyện này, không đi vẫn tốt hơn.

-Chẳng lẽ ngại sợ ta lừa ngài hay sao?

Mị Nguyệt khẽ cười, thân thể trong suốt của nàng khẽ rung động.

-Đúng vậy.

Từ Tân không hề trốn tránh câu trả lời khiến cho Mị Nguyệt có chút ngạc nhiên.

-Ngài đừng lo, ta lấy thân phận yêu tộc ra thề, nếu ta có ý làm điều tổn hại với hai người, ta sẽ bị đánh chết, ngay cả nguyên hồn cũng tiêu tán.

Mị Nguyệt đưa tay lên trời nói.

-Người không cần thề đâu, chúng ta tin người mà.

Khuong Văn Sắc vội vàng nói, nàng quay sang liếc nhìn Từ Tân đầy oán trách. Từ Tân cười khỏ, không phải vừa nãy còn có ý hăm dọa không muốn mình tiếp xúc với nàng ta hay sao, bây giờ lại quay sang giúp đỡ kia chứ.

Phủ Tô Hầu, phòng Đất Kỷ.

Đất Kỷ hiện giờ đang ngồi trước một mặt kính, trông nàng ta không có vẻ gì là đang buồn bã vì bị từ chối cả.

-Hắn không có nghi ngờ gì chứ?

Tấm gương bỗng chói phát sáng. Khi ánh sáng dịu đi, trên đó liền xuất hiện hình ảnh của một nam nhân, trên mặt hắn là một chiếc mặt nạ có in hình một con rồng.

-Hiển nhiên là không rồi. Chẳng còn nghi ngờ khả năng đóng kịch của ta hay sao?

Trên khuôn mặt Đất Kỷ nở nụ cười kiêu mi. Nàng bây giờ không còn là một tiểu thư dịu dàng cao quý như ở trước mặt Từ Tân nữa, có thể nói, nàng tựa như một con hồ ly có thể mê hoặc bất cứ người đàn ông nhìn vào nàng.

-Như vậy là tốt rồi, chuyện tiếp theo nàng cứ nghe theo sắp xếp của ta.

Nam nhân kia nói xong thì hình ảnh trên tấm kính mờ dần rồi biến trở lại thành một mặt kính bình thường.

-Trụ Vương ơi Trụ Vương, lần sau người nhất định sẽ không thoát khỏi bàn tay của ta đâu.

Bàn tay Đất Kỷ xiết chặt cốc trà trên tay, chiếc cốc lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh rơi xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Hiên Viên kiếm

-Hai vị, đã tới nơi rồi.

Mị Nguyệt chỉ tay về phía một lăng mộ phủ đầy rêu xanh.

-Thứ người muốn chúng ta lấy là ở trong này.

Từ Tân quan sát xung quanh lăng mộ, hắn cẩn thận dùng tiên lực dò xét xung quanh. Không hề có bất cứ ai ngoài ba người bọn hắn ở đây cả, chỉ có điều cho dù hắn có cố gắng muốn quan sát bên trong lăng mộ thế nào đều không thể được, mỗi lần như vậy hắn đều bị một cỗ tiên lực khác ngăn chặn lại.

-Ngài không cần quá lo lắng, ở đây có ý niệm của Hoàng Đế để lại để ngăn cản người khác tiến vào.

Nhận thấy Từ Tân đang không ngừng vận tiên lực, Mị Nguyệt liền lên tiếng trấn an.

-Hoàng Đế? Chẳng lẽ là Hiên Viên Hoàng Đế?

Nghe tới hai từ Hoàng Đế, Khuong Văn Sắc lập tức kinh ngạc. Mị Nguyệt không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

-Thì ra là lăng mộ của Hiên Viên Hoàng Đế, chỉ một chút ý niệm thôi đã mạnh như vậy rồi. So với ngài ấy, ta quả thực còn kém rất xa.

Từ Tân thở dài nói.

-Xin đạo hữu đừng vội nản chí, ngài mặc dù còn trẻ nhưng tu vi đã cao như vậy rồi, nếu sau này gặp cơ duyên ta tin nhất định ngài sẽ có thể đạt được cảnh giới đó.

Mị Nguyệt mỉm cười nói.

-Phải rồi, nếu như vậy thì làm sao có thể vào trong để lấy được vật mà cô nói?

Khương Văn Sắc như nhớ tới điều gì đó liền lên tiếng nói.

-Chuyện này đạo hữu không cần lo lắng, ta có cách để có thể đưa cả hai người vào trong.

Mị Nguyệt xoay người bay tới trước cửa lăng mộ. Cánh tay nàng đặt lên trên cánh cửa, đôi môi nàng khẽ động. Một cỗ tiên lực mạnh mẽ thoát ra bên ngoài khiến hần nhúu mày, hần đưa tay đặt lên vai Khương Văn Sắc rồi truyền tiên lực để giúp nàng ổn định tinh thần, nếu không có thể nàng sẽ bị thương bởi cỗ tiên lực đó mất. Nhưng trái lại với hai người bọn hần, Mị Nguyệt dường như không bị nó làm ảnh hưởng một chút nào, hơn nữa nó lại không bài xích nàng mà như thuận giống như một đứa trẻ vậy.

Bên trong Ngự Thư Phòng.

-Nhị ca, thứ rượu này của huynh quả thực là cực phẩm, cho dù là tiên tử cũng không thể sánh bằng được.

Đưa tay uống chén rượu trên tay, Khổng Tuyên hứng chí nói.

-Thật không ngờ tửu lượng của ngươi cũng khá như vậy, nếu ngươi thích thì ta sẽ cho ngươi vài vò đem về.

Hoàng Minh cầm vò rượu rót thêm vào chén của Khổng Tuyên. Hai người bọn hần kẻ rót người cạn, cả phòng khắp nơi đều là những vò rượu rỗng.

-Đúng rồi tam đệ, ngươi có biết vị trí của mã Hiên Viên ở đâu không?

Hoàng Minh đặt vò rượu xuống, tay gấp một miếng thịt cho vào miệng nói.

-Mã Hiên Viên? Ý huynh là lăng mộ của Hoàng Đế hay sao? Nhưng theo ta biết thì Hoàng Đế là người đã gần đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, làm sao có thể chết được?

Khổng Tuyên ngạc nhiên đáp.

-Ý ta không phải là thứ đó, thứ ta muốn nói chính là những lăng mộ do dân chúng lập nên để tưởng niệm Hoàng Đế.

Hoàng Minh lắc đầu nói. Hần làm sao có thể không biết Hiên Viên lão bất tử kia còn sống cơ chứ.

-Thì ra là vậy, nhưng huynh muốn tìm nó để làm gì? Chẳng lẽ là tầm bảo?

Khổng Tuyên nghi hoặc hỏi. Phải biết rằng những nơi như vậy có không ít vật dụng của Hoàng Đế từng sử dụng, chẳng lẽ tên này lại muốn thứ gì đó của Hoàng Đế hay sao?

-Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta chỉ muốn tìm một vật mà thôi.

Hoàng Minh không chịu nổi ánh mắt của Khổng Tuyên nhìn hần như một tên trộm, lớn tiếng nói.

-Nếu là như vậy thì ta e rằng hơi khó.

Khổng Tuyên nhún vai nói.

-Khó tìm như vậy sao?

Hoàng Minh nghe xong có phần thất vọng.

-Không phải là khó tìm, mà phải nói là vô cùng dễ tìm. Huynh thử nghĩ xem, một người như Hoàng Đế thì có biết bao nhiêu lăng tẩm như vậy được xây kia chứ.

Nghe Khổng Tuyên nói xong Hoàng Minh liền thờ dài. Hần quả thực chưa nghĩ tới điều này, hần muốn tìm mã Hiên Viên chỉ vì ba tỷ muội yêu hồ kia mà thôi.

Trở lại mã Hiên Viên. Cỗ tiên lực kia dần dần tụ vào vào trong bàn tay của Mị Nguyệt, trong chớp lát liền hóa thành một viên kim đơn không ngừng tỏa ra kim sắc.

-Chẳng lẽ thứ cô muốn chúng ta nhận chính là viên kim đơn này.

Khương Văn Sắc đưa mắt nhìn viên kim đơn trong tay Mị Nguyệt. Mặc dù tu vi nàng thấp nhưng ba động từ viên kim đơn tỏa ra khiến nàng có cảm giác áp lực không thôi.

-Vật ta nói tới không phải là thứ này, nhưng nếu hai vị muốn thì...

Mị Nguyệt chần chờ một lát rồi đưa viên kim đơn về phía Khương Văn Sắc.

-Vật này sẽ tốt cho việc tu luyện lại tiên thể của ngươi, hãy giữ lấy đi.

Từ Tân xua tay nói. Mặc dù nếu sử dụng viên kim đơn này thì hẳn có thể bước một chân tới cảnh giới Thái Tiên rồi, nhưng hẳn không thể dựa vào cái danh ân nhân mà làm khó người khác được.

-Cảm ơn đạo hữu.

Mị Nguyệt mỉm cười thu viên kim đơn vào. Đúng như lời Từ Tân nói, viên kim đơn này có thể rút ngắn vài trăm năm để tu luyện lại tiên thể của mình. Nếu như hẳn muốn lấy năng cũng đành phải đưa ra mà thôi.

-Chúng ta có thể vào được rồi chứ?

Từ Tân đi tới trước cửa lăng mộ nói.

-Ta sẽ dẫn đường cho hai người.

Thân thể Mị Nguyệt nhẹ nhàng bay vào phía trong lăng mộ, môi nàng khẽ niệm, một ngọn lửa liền xuất hiện trước mặt nàng.

Dưới sự chỉ dẫn của Mị Nguyệt, trên đường đi cả ba không hề gặp bất cứ trở ngại gì. Phải biết rằng mặc dù chỉ là một lăng mộ do người khác lập lên để ghi nhớ công lao của Hoàng Đế, chưa kể tới những cơ quan chạ trong đây, chỉ cần cỗ tiên lục kia vẫn còn, thì chỉ dù là một Thượng Tiên cũng không thể làm gì được. Nhưng Mị Nguyệt thì khác, nàng không những dễ dàng thu được cỗ tiên lục đó mà đối với những thứ trong lăng mộ này không khác gì nhà nàng cả.

-Chúng ta đã tới rồi.

Mị Nguyệt khẽ dừng trước một căn phòng nhỏ, bên trong không hề bài trí bất cứ thứ gì, duy chỉ có một thanh kiếm được cắm sâu vào bên trong một phiến đá lớn.

-Ngươi muốn ta lấy thanh kiếm này?

Từ Tân ngạc nhiên nói. Tiên khí từ thanh kiếm này tỏa ra, cho dù là Thượng Thánh Khí cũng không thể hơn được. Đối với thanh kiếm này, viên kim đơn kia có thể so sánh như kiến và voi vậy. Bảo vật như vậy có thể khiến người khác điên cuồng vì nó, vậy mà nàng ta lại dâng lên cho hẳn hay sao?

-Phu quân, trên phiến đá kia có khắc chữ.

Khương Văn Sắc kéo tay áo hẳn nói. Từ Tân đọc dòng chữ trên phiến đá thì vô cùng kinh ngạc, trên đó chỉ đề ba chữ...

-Hiên Viên kiếm!

Từ Tân kinh ngạc thốt lên. Hiên Viên kiếm là bảo vật của Hoàng Đế, cũng chính nhờ nó mà Hoàng Đế mới có thể chống chọi được với Phệ Phách trong tay Xi Vưu. Tại sao một thứ quan trọng như vậy Hoàng Đế lại không mang theo mà lại để ở đây?

-Chắc hẳn đạo hữu rất thắc mắc tại sao Hoàng Đế lại từ bỏ Hiên Viên kiếm?

Mị Nguyệt nhìn Từ Tân đang đăm chiêu liền mỉm cười nói. Từ Tân không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

-Chắc ngài cũng biết sau khi Hoàng Đế tiêu diệt Xi Vưu cùng dư đảng ma thần tộc. Hoàng Đế nói rằng, cơ duyên của ông và Hiên Viên kiếm đã hết, sau đó ngài liền cùng vợ mình là Luy Tô tìm một nơi để phong ấn nó.

-Thì ra là như thế. Nhưng nếu nói như vậy thì ta nghĩ ngươi ắt hẳn rất thân thuộc với Hoàng Đế?

Từ Tân làm bộ vô tình hỏi.

-Ta và hai muội muội trước kia được Hoàng Đế cứu giúp, lại được nhận làm con nuôi. Trước khi quy ẩn, Hoàng Đế lệnh cho ta cai quản nơi này để chờ ngươi có cơ duyên với Hiên Viên kiếm tới.

Mị Nguyệt mỉm cười nói.

-Thì ra cô là con nuôi của Hoàng Đế, đã thất lễ rồi.

Khương Văn Sắc khẽ cúi đầu nói.

-Đạo hữu là ân nhân của ta, không cần đa lễ.

-Nhưng tại sao ngươi lại chọn ta?

Từ Tân nghi hoặc hỏi. Dù sao hắn cũng mới gặp Mị Nguyệt lần đầu, cho dù nàng có là con nuôi của Hoàng Đế cũng không thể quá tin tưởng nàng được.

-Đạo hữu đừng lo. Tộc chúng ta có thể nhìn thấu được tâm tính của con người, ta thấy hai vị đạo hữu tâm tính lương thiện, lại có ơn cứu mạng nên mới đánh cược một phen. Tuy nhiên chuyện ngài cùng Hiên Viên kiếm có cơ duyên hay không, chỉ có thể dựa vào ngài.

Canh tay Mị Nguyệt nhẹ nhàng đưa lên che đi đôi môi đang khẽ cười. Từ Tân tuyệt khăng định, nếu nàng mà tu luyện thành tiên thể, tuyệt đối có thể khiến cho nam nhân trên thế gian này điên đảo.

-Nếu đã như vậy, ta cũng đành thử sức một chút vậy.

Từ Tân thu ánh mắt đang dán vào thân thể trong suốt của Mị Nguyệt, bởi lẽ bên eo hắn đang bị Khương Văn Sắc ngắt nhéo không thôi.

Hắn bước tới gần phiến đá, cẩn thận quan sát Hiên Viên kiếm ở trên. Lưỡi kiếm sắc bén được chạm khắc tinh xảo, chuôi gươm hình rồng như một con mãnh long đang sống.

-Nếu như không rút ra được có nên thử cách của Hoàng Minh hay không a.

Từ Tân lắc đầu mỉm cười. Hắn từ từ đặt tay lên chuôi gươm, bắt ngờ, ánh sáng từ lưỡi gươm phát ra bao bọc lấy Từ Tân.

-Không ổn. Chẳng lẽ là bẫy?

Từ Tân muốn rút tay trở về nhưng hắn nhận ra cho dù dùng cách nào cũng không thể được, hơn nữa tiên lực bên trong người hắn đang dần dần bị Hiên Viên kiếm hấp thụ.

Ở bên kia, trên môi Mị Nguyệt liền nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tao ngộ

Quang mang càng ngày càng mãnh liệt, Từ Tân cảm thấy tiên lực trong cơ thể gần như sắp bị hút cạn. Hắn muốn phong bế tiên khí để ngăn Hiên Viên kiếm nhưng giờ đây hắn nhận ra cho dù hắn có dùng cách gì thì Hiên Viên Kiếm vẫn không ngừng hấp thụ lấy tiên khí trong người hắn. Trong chốc lát, khuôn mặt Từ Tân dần trắng bệch, đôi môi bắt đầu tím tái đi, có thể nhìn thấy những đường gân đang hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

-Phu quân!

Đôi mắt Từ Tân trắng dã đi, Khương Văn Sắc toan lao tới nhưng nàng nhanh chóng bị Mị Nguyệt áp chế.

-Mau thả ta ra. Ta phải đi cứu chàng.

Khương Văn Sắc hét lên. Nhìn Từ Tân đang khổ sở chống chịu, lòng nàng như bị xé ra từng mảnh.

-Tại... sao...

Từ Tân khó khăn nói, tiên lực trong thân thể hắn gần như bị hút hết. Nhưng đáp lại lời nói của hắn, Mị Nguyệt không trả lời, đôi mi nàng nhắm lại, tay bắt thành ấn trước ngực, luồng tiên khí Hiên Viên kiếm hút được từ Từ Tân lập tức được truyền tới cho nàng. Từ Tân nhìn tiên khí trong người đang dần bị hút cạn truyền tới cho Mị Nguyệt, hắn thầm nở nụ cười chế giễu. Lúc này hắn chẳng thể trách ai cả, có trách là do bản thân hắn đã tin Mị Nguyệt. Nhưng điều làm hắn ân hận chính là bản thân đã đẩy Khương Văn Sắc vào nguy hiểm, còn Phi Yến, Văn Sắc, các nàng liệu sẽ ra sao khi biết hắn gặp nạn.

-Chúng ta không thù không oán, tại sao ngươi lại đẩy phu quân ta vào con đường chết?

Khương Văn Sắc cố gắng vùng dậy nhưng bất luận thế nào, nàng cũng không thoát khỏi cầm chế của Mị Nguyệt. Mị Nguyệt vẫn như cũ nhắm mắt định thần, trong chốc lát, tiên lực Từ Tân tràn vào người nàng, đôi mắt nàng chợt mở, một con cáo trắng theo hiệu lệnh của nàng từ từ bay đến nhập vào cơ thể của Từ Tân.

-Hợp.

Tiên lực của bản thân tiêu thoát hết, ý thức Từ Tân dần dần mất đi, nhưng sau đó hắn liền cảm giác có một thứ gì đó rất ấm áp bao bọc lấy hắn.

-Phu quân.

Nhận thấy khuôn mặt Từ Tân đã dần trở lại bình thường, Khương Văn Sắc kinh ngạc thốt lên, nàng không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng nàng chắc rằng Từ Tân bình phục trở lại chính là nhờ con cáo trắng kia. Nàng ngạc nhiên nhìn Mị Nguyệt đang lơ lửng trên không, nàng không hiểu tại sao Mị Nguyệt lại giúp Từ Tân, mới vừa nãy thôi nàng ta còn đưa hắn vào chỗ chết. Chẳng lẽ nói nàng ta hồi tâm chuyển ý? Mặc kệ là thế nào, chỉ cần Từ Tân qua con nguy hiểm này là được.

Ánh sáng từ Hiên Viên kiếm dần dần dịu lại và như hòa hợp cùng Từ Tân, nguồn tiên lực bị Hiên Viên kiếm hút lấy giờ đây đang từ từ chảy vào trong người hắn, hơn nữa Từ Tân còn cảm nhận được một nguồn tiên lực mạnh mẽ từ nó truyền tới. Tiên lực trong tiên thể ngày càng lớn, Từ Tân cảm giác được rằng hắn sắp đột phá, nhưng hắn không biết rằng liệu bản thân có còn thể an tâm mà đột phá hay không, bởi bây giờ hắn không chỉ phải đón nhận lời kiếp mà còn có một Mị Nguyệt ở bên kia nữa. Đưa mắt nhìn, Mị Nguyệt, nhận được cái gật đầu biểu thị đồng ý, Từ Tân đành phải tin vào nàng một lần nữa. Sau khi tạo một cấm chế bảo vệ cho Khương Văn Sắc rồi mới an tâm ngồi xuống.

Khi Từ Tân vừa nhập thần, những tiếng sấm rền vang bỗng chốc xuất hiện phía trên lăng mộ báo hiệu thiên kiếp đã tới. Một tiếng rít vang lên, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn, cả lăng mộ rung chuyển dữ dội, nhưng sau đó lại trở về như cũ.

- Là chuyện gì đang xảy ra?

Khương Văn Sắc hoảng hốt nhìn xung quanh. Nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, mặc dù nàng cũng đã tu luyện một chút về tiên đạo nhưng dù sao cũng chỉ tu luyện để tăng sức khỏe và tuổi thọ mà thôi, những chuyện như vậy đây là lần đầu nàng được thấy qua.

- Không có việc gì, đạo hữu chỉ cần ở yên trong đó là được.

Mị Nguyệt nói xong liền gia cố thêm một tầng bảo hộ cho cấm chế của Từ Tân, lúc này nàng mới thở phào an tâm. Tiếng lôi kiếp rít gào phía trên đầu khiến cho Mị Nguyệt càng trở nên ngưng trọng, nàng đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh, một dòng máu màu vàng chảy ra, nhẹ nhàng vung tay lên, những giọt máu của nàng bắn lên vách tường của lăng mộ, những phù văn trên đó phát sáng, Mị Nguyệt nhắm mắt lại rồi cũng dần lâm vào trạng thái nhập định.

Ầm... ầm...

Tùng đột, từng đột lôi kiếp liên tục đánh xuống khiến cả lăng mộ chao đảo, lăng mộ dần dần không thể chịu nổi từng đợt từng đợt lôi kiếp, trên vách tường những vết nứt dần xuất hiện, đất đá từ trên trần bắt đầu rơi xuống.

Ầm... ầm...

Lại một đợt lôi kiếp ập tới, những vết nứt trên lăng mộ lớn dần. Mị Nguyệt lập tức phun ra một ngụm máu màu vàng, thân thể nàng đỏ ập xuống.

- Ngươi có sao không?

Khương Văn Sắc muốn chạy lại đỡ nàng, nhưng nàng lại bị cấm chế cản lại.

- Ta không sao, đạo hữu cứ an tâm tránh trong đó đi.

Mị Nguyệt ngồi dậy lau vết máu trên miệng, đôi mắt nàng lại tiếp tục nhắm lại, con cáo màu trắng lại một lần nữa xuất hiện, nó dần dần bao bọc lấy Mị Nguyệt rồi tan biến. Khương Văn Sắc có thể thấy rõ trong chớp lát, thân thể Mị Nguyệt dần hiện lên rõ ràng, một nữ tử với mái tóc trắng dài đến eo, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế, và hơn cả khuôn mặt của nàng rất giống một người.

Đã hai tuần trôi qua sau chuyện của Đại Bể. Lúc này Hoàng Minh đang phải vùi đầu vào đóng sổ sách. Mấy ngày nay nếu như không phải hắn cố tình đẩy bớt chuyện cho Thương Dung và cáo bệnh nghỉ lên triều vài hôm thì có lẽ hắn đã phát điên lên rồi.

Bên dưới mặt thất đã được tu sửa, có hai thân ảnh đang giao đấu cùng nhau, nói đúng hơn là một người đang liên tục ra đòn còn người kia thì chặn đi những công kích đó.

- Ngươi đứng lại cho ta chém một phát có được không?

Hoàng Minh liên tục vung thương lao tới, nhưng mũi thương của hắn cứ mỗi lần sắp chạm vào người của Không Tuyên thì liền bị một bàn tay vô sắc gạt ra.

- Nhị ca, ngươi giả bệnh cũng nên giống một chút chứ, tại sao người bệnh lại có thể hung hăng như vậy chứ?

Không Tuyên hai tay chấp sau lưng ung dung tránh đòn của Hoàng Minh lên tiếng trêu chọc.

- Ngươi giỏi lắm. Chết đi cho ta. Liệt Hóa Diễm Trùng.

Hoàng Minh thu Sơn Hải Thủy Linh Thương vào, Long Khai trên tay hắn dần chuyển sang màu đỏ, hai bàn tay hắn đưa tới trước, miệng quát lớn.

- Nhị ca, đây chỉ là tập luyện thôi đó.

Không Tuyên nhìn hai con hỏa long đang bay tới hô lên. Tiên lực trên người hắn nhanh chóng vận chuyển, hai bàn tay ngũ sắc trên người dần lớn lên tóm chặt lấy hai con hỏa long. Nhưng chợt Không Tuyên nhận ra có gì đó bất thường khi hắn thấy nụ cười nham hiểm của Hoàng Minh. Hai con hỏa long

bồng chốc uốn éo rồi phình to ra, Không Tuyên biết không ổn liền ném hai con hòa long lên trời và lập tức lui về sau.

Àm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, dư chấn từ vụ nổ lan rộng ra nhưng lập tức như bị cản lại bởi thứ gì đó, dần dần tan biến.

-Hừ, như vậy mà cũng thoát được hay sao?

Hoàng Minh hậm hực nói. Không Tuyên bật cười, vị nhị ca này luận về thực lực có thể không thể bì kịp nhiều người, nhưng luận về âm toán thì có lẽ hắn là số một.

-Không đánh nữa, có đánh cũng chẳng thể phá nổi phòng ngự biến thái của ngươi.

Hoàng Minh thu Long Khai lại nói.

-Chuyện này cũng không thể trách ta được, ta là được chân truyền từ mẫu phượng, một người nổi danh về khả năng phòng ngự. Nhưng cho dù có phòng ngự tốt ra sao thì bản thân đệ cũng chẳng có bao nhiêu khả năng công kích cả. Nếu so sánh, có khi ta còn không thể bằng được huynh.

Không Tuyên thờ dãi nói. Quả thực nếu luận về công kích, hắn thua xa Hoàng Minh rất nhiều.

-Chỉ là một chút võ kỹ, nếu so sánh với tiên nhân các ngươi thì có lẽ cũng chỉ là mưa riu qua mắt thợ mà thôi.

Hoàng Minh chán nản nói. Mặc dù có Sơn Hải Thủy Linh Thương cùng Long Khai, nhưng bất luận thế nào hắn cũng vẫn là phạm nhân, nếu như giao đấu với những tiên nhân phổ thông hắn có thể dựa vào thân thể biến thái của mình mà chiến thắng, nhưng nếu đối đầu với những tiên nhân khác thì có lẽ đó là vọng tưởng.

-Nếu như ta cũng có ngũ sắc quang giống ngươi, ta sẽ tạo ra vô số những cánh tay cùng binh khí để chiến đấu.

Hoàng Minh nhìn Không Tuyên ao ước. Hắn tưởng tượng tới tiến sĩ bạch tuột Otto Octavius trong phim người nhện kia, lúc đó hắn chỉ cần chỉ huynh mấy cánh tay đó giao chiến, con bản thân có thể dùng Long Khai tha hồ mà công kích rồi.

-Điều này quả thực ta chưa bao giờ nghĩ tới. Nhị ca, cảm ơn huynh. Ta phải đi đây, hẹn gặp lại.

Không Tuyên như ngộ ra được điều gì đó, hắn lập tức cáo biệt rồi rời đi khiến cho Hoàng Minh cảm thấy như bị bỏ rơi. Người duy nhất có thể bầu bạn cũng đã rời đi, mấy ngày sắp tới hắn cũng không thể lấy lý do bị bệnh mà trốn tránh được nữa, chỉ mong rằng Tử Tân sẽ về sớm mà cứu hắn thoát khỏi cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trở về

Không biết đã bao lâu trôi qua, Tử Tân cảm thấy thân thể hắn như hòa với thiên địa, hắn có thể cảm nhận được tiên khí ở khắp mọi nơi xung quanh mình và không ngừng hấp thụ chúng.

-Phù...

Miệng thở ra một hơi dài, đôi mắt Tử Tân dần mở ra, cả thân thể hắn ngập tràn kim quang.

-Phu quân, chàng đã tỉnh?

Khương Văn Sắc luôn ngồi quan sát nhất cử nhất động của Tử Tân, khi thấy hắn tỉnh lại thì lập tức vui mừng định chạy tới, nhưng nàng đang ở trong cấm chế bảo vệ nên chỉ biết đứng nhìn hắn đầy âu yếm.

-Ta không sao, cực khổ cho nàng rồi.

Tử Tân đứng dậy, hắn khẽ vung tay lên, trong chốc lát cấm chế xung quanh Khương Văn Sắc liền biến mất. Thoát khỏi sự ngăn cản của cấm chế, Khương Văn Sắc không chần chừ, nàng lập tức lao vào ôm lấy hắn.

-Đã bao lâu trôi qua rồi, tại sao trông nàng tiêu tụy như vậy chứ?

Đưa tay vuốt mái tóc Khương Văn Sắc, Tử Tân dịu dàng nói. Hắn không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, nhưng nhìn thân thể có phần hư nhược của Khương Văn Sắc, hắn biết thời gian hắn bế quan rất dài.

-Phu quân đã bế quan được hai tháng rồi, ta còn tưởng chàng đã xảy ra chuyện gì.

Khương Văn Sắc ôm chặt hán nức nở. Suốt hai tháng qua, nàng không ăn không ngủ để quan sát hán, mặc dù nàng cũng có tu luyện nên thân thể có thể cầm cự được nhưng thời gian cứ trôi qua, mỗi lần nhìn thấy hán khổ sở chống chịu là tim nàng lại đau thắt lại, đã có những lần không chịu được nàng đã cố gắng phá giải cấm chế để lao ra ngoài nhưng đành lực bất tòng tâm.

-Lâu như vậy rồi hay sao? Thực xin lỗi đã để nàng chịu khổ rồi.

Từ Tân nắm bàn tay đầy những vết thâm tím của Khương Văn Sắc, đau lòng nói.

-Thiếp không sao, chàng nên cảm ơn nàng mới đúng.

Khương Văn Sắc thu bàn tay lại giấu sau lưng nói, nàng đưa mắt về phía Mị Nguyệt đang nhắm mắt dưỡng thần.

-Nếu như không phải nàng dùng độc môn kì lạ ngăn cản thiên lôi kia thì có lẽ chúng ta đã bỏ mạng tại đây rồi.

Khương Văn Sắc mỉm cười nói. Nàng vẫn còn nhớ như in những đợt sấm đánh vào lăng mộ, mặc dù nó không thể đánh vào bên trong lăng mộ nhưng chỉ cần nghe âm thanh cùng sự rung chuyển đó, Khương Văn Sắc biết rằng chỉ cần một đạo thiên lôi đó thôi cũng đủ lấy mạng nàng rồi.

-Là nàng ta ư?

Từ Tân quay sang nhìn Mị Nguyệt, thân thể trong suốt của nàng giờ đây càng mờ nhạt hơn trước, có lẽ nàng đã hao tổn quá nhiều tiên khí. Lúc đầu hán còn tưởng nàng muốn lừa hán lấy tiên khí để hồi phục tiên thể, nhưng sau đó hán mới nhận ra rằng, nếu nàng không lấy tiên khí của Hiên Viên kiếm và bổ sung trở lại vào người hán thì có lẽ hán đã trở thành cái xác không hồn rồi.

Nhẹ nhàng bước tới bên người Mị Nguyệt, Từ Tân ngồi xuống, hai tay hán đặt lên lưng nàng, mắt nhắm lại, từ từ đưa tiên khí vào giúp nàng bổ sung tiên khí đã tiêu thoát.

-Cảm tạ đạo hữu, ta lại nợ ngài nữa rồi.

Đôi mi Mị Nguyệt nhẹ nhàng mở ra, nàng đứng dậy xoay người hướng Từ Tân cảm tạ.

-Đạo hữu không cần khách sáo. Chính cô mới là người đã cứu phu thê ta, hơn nữa lại tặng ta một bảo vật lớn như vậy.

Từ Tân đưa tay đỡ nàng dậy nói. Mị Nguyệt tặng hán một bảo vật lớn, lại không tiếc thân mình bảo hộ cho phu thê hán, nếu như lúc trước hán còn có một chút đề phòng nàng, thì giờ đây hán đã hoàn toàn xem nàng là bằng hữu.

-Đạo hữu quá lời rồi, lúc đầu là tại ta đã không thể lường trước được việc Hiên Viên kiếm lại có thể rút tiên khí của ngài nhanh như vậy.

Mị Nguyệt áy náy nói. Nàng đã từng được Hoàng Đế cảnh báo về khả năng hấp thụ tiên khí của Hiên Viên kiếm, nhưng nàng không ngờ nó lại nguy hiểm như vậy, nếu không phải nàng dùng... Mị Nguyệt lắc đầu trầm nghĩ, là do nàng bất cẩn, đánh đổi một chút cũng không phải là chuyện lớn, huống hồ gì nếu không có phu thê hai người họ nàng còn không biết mình sẽ bị nhốt trong bức tranh đó bao nhiêu lâu nữa.

-Đạo hữu không nên tự trách bản thân, Hiên Viên kiếm là bảo vật độc nhất vô nhị, trong chuyện này không thể trách ai được.

Từ Tân xua tay nói. Vốn bản thân hán chỉ muốn thử vận may một chút, nhưng không ngờ rằng Hiên Viên kiếm lại phản kháng mạnh mẽ như vậy, nếu có trách chỉ trách bản thân hán đã quá xem thường bảo vật này mà thôi.

-Phải rồi, ta quên mất còn chưa chúc mừng đạo hữu không những vượt qua hung hiểm mà còn thuận lợi tiến cấp nữa. Ta tin chắc rằng cho dù tình anh của Xiển Giáo hay Triệt Giáo cũng chưa chắc có người nào có thể tiến cấp nhanh như vậy.

Mị Nguyệt làm ra bộ dáng hâm mộ nói.

-Tất cả đều là nhờ có đạo hữu ra tay gia ân mà thôi. Nếu có việc gì cần trợ giúp, xin đạo hữu cứ nói.

Từ Tân khiêm tốn đáp. Lần này có thể thuận lợi thắng tới Huyền Trung Kỳ, đây là cảnh giới mà rất nhiều người cho dù bỏ ra ngàn năm vạn năm cũng khó có thể đạt được, nhưng bản thân hán lại có thể trong hai tháng đột phá được cảnh giới đó. Tất cả cũng đều là nhờ Mị Nguyệt mà hán mới có thể đạt được cơ duyên này.

-Nếu không phải nhờ đạo hữu giúp đỡ thì có lẽ ta còn không biết khi nào mới có thể thoát ra được.

Mị Nguyệt lắc đầu cười trừ.

-Ở đây ta có mấy viên Tụ Tiên Đơn, mặc dù không phải là trân quý nhưng ít nhiều có thể giúp cho đạo hữu nhanh chóng tu luyện thành tiên thể.

Từ Tân lấy từ trong túi pháp bảo ra một bình ngọc đưa cho Mị Nguyệt.

-Cảm tạ đạo hữu, Hiền Viên kiểm giờ đây thuộc về ngài, xin hãy nhận lấy.

Mị Nguyệt thu bình ngọc vào, nàng đưa tay chỉ về hướng Hiền Viên Kiểm vẫn đang nằm yên trên bệ đá. Từ Tân gật đầu, hần từ từ tiến lại gần, bàn tay hần đang đưa lại định nắm lấy chuỗi kiếm nhưng bất giác khựng lại vì tay áo hần đang bị Khương Văn Sắc giữ lấy.

-Sẽ không có việc gì đâu.

Từ Tân mỉm cười vuốt mái tóc của Khương Văn Sắc, nhưng Khương Văn Sắc vẫn không hề buông tay áo của hần ra. Trong tâm trí nàng bây giờ vẫn còn cảnh tượng hần chặt vật khổ sở khi đó, bất giác cánh tay nàng lại càng nắm chặt hơn.

Từ Tân khẽ xoa nhẹ bàn tay nàng để trấn an, hần đưa tay nắm lấy chuỗi kiếm, lần này Hiền Viên kiểm đã như một đũa tre, ngoan ngoãn ở trong tay hần. Hiền Viên kiểm quả thực là một bảo vật độc nhất vô nhị, lưỡi kiếm sắc bén, trên thân kiếm lại được khắc vô số phù ấn tỏa ra tiên lực mãnh liệt. Hơn hết, Từ Tân có thể cảm nhận được dòng tiên khí mạnh mẽ của Hiền Viên kiểm như hòa vào cùng hần.

-Đạo hữu, đây chính là công pháp mà Hoàng Đế để lại, người dẫn ta trao nó lại cho chủ nhân của Hiền Viên kiểm sau này.

Từ phía dưới nơi Hiền Viên kiểm vừa được Từ Tân rút lên, Mị Nguyệt lấy ra một cuốn sách đưa tới cho Từ Tân. Hần nhìn vào mấy chữ trên cuốn sách đó thì thiếu chút nữa đã ngã ngửa ra.

-Tổ Nữ Tâm Kinh? Đây là công pháp gì vậy?

Khương Văn Sắc tò mò nhìn cuốn sách nói.

-Chuyện này...

Mị Nguyệt ấp úng trả lời, ngay cả khi thân thể của nàng trong suốt nhưng vẫn có thể thấy được vẻ thẹn thùng của nàng.

-Ta nói nàng nghe, Hoàng Đế chính là nổi danh với song tu công pháp, hơn nữa ta nghe nói Tổ Nữ Tâm Kinh này chính là luyện ở....

Từ Tân ghé sát vào tai Khương Văn Sắc thì thào mấy từ. Nàng vừa nghe xong thì lập tức đỏ mặt.

-Chàng sao có thể nói những thứ như vậy chứ.

Khương Văn Sắc thẹn quá hóa giận, nàng đưa tay cấu tay hần rồi liền lùi lại tránh xa hần. Từ Tân đưa tay sờ mũi nhìn nàng, những thứ hần nói chính là sự thật mà ai cũng biết mà.

-Chúng ta đi cũng đã lâu như vậy, không biết Hoàng Minh hần có lo liệu được mọi chuyện hay không?

Khương Văn Sắc sực nhớ lại, nàng quay đầu lại hỏi hần.

-Ta tin vào hần chắc chắn sẽ thu xếp ổn thỏa, nhưng dù sao chúng ta cũng nên trở về, ta nghĩ chắc Phi Yến và Dương Cửu hần sẽ rất lo lắng.

Hai tháng trôi qua không tung tích, Từ Tân biết rằng Hoàng Minh và những người khác chắc chắn sẽ rất lo lắng mà đi tìm, nếu không mau trở về sẽ có chuyện lớn mất.

Chia tay Mị Nguyệt, trước khi rời đi hần còn bố trí một trận pháp phòng hộ và đưa cho nàng ấn ký để điều khiển, như vậy có thể giúp nàng an tâm tu luyện tiên thể.

Ngự Thử Phòng, Triều Ca. Trong phong lúc này có hai bóng hình xinh đẹp đang đứng ngồi không yên, cả hai cứ liên tục hướng mắt về phía cửa như trông chờ điều gì đó.

-Hai vị sư tẩu, hai người đừng nên như vậy có được không, ta tin hần sẽ không có việc gì đâu.

Hoàng Minh nhìn hai người Dương Cửu và Hoàng Phi Yến cứ liên tục đi qua đi lại trước mặt mình mà than thở. Sau mấy tuần không có tung tích của Từ Tân, hần đã đi dò hỏi rất nhiều nơi, nhưng đều không có tung tích, hần cũng có ý tới nhờ Thông Thiên giúp đỡ nhưng lúc này ông ta lại đang bế quan nên không thể gặp mặt. Nếu không có Thanh Thủy Kính của Kiếm Tu để lại cho biết Từ Tân vẫn còn bình an thì có lẽ hần đã dùng Thái Thanh Lệnh nhờ Lão Từ trợ giúp rồi.

-Hoàng Minh, người nói xem tướng công đã mất tích hai tháng nay rồi, liệu hần có gặp gì nguy hiểm không?

Dương Cửu sắc mặt xanh xao khẽ nói. Kể từ khi nghe tin Từ Tân mất tích, nàng cũng đã đi khắp nơi để tìm kiếm, mặc dù có tu luyện tiên đạo nhưng vì thân thể vốn hư nhược cộng thêm việc nàng cứ lo tìm kiếm hần mà bỏ cả ăn uống khiến cơ thể nàng ngày càng tiêu tụy.

-Sư tẩu đừng lo, hần không có việc gì đâu. Chắc có lẽ là đang bị hồ ly nào ở bên ngoài quyến rũ rồi.

Hoàng Minh muốn trêu đùa một chút cho không khí đỡ căng thẳng, nhưng ngờ đâu lại càng phản tác dụng.

-Phu quân thực sự không cần chúng ta nữa hay sao?

Dương Cửu khuôn mặt tái đi, nàng nức nở nói.

-Nhị tì, sao có thể như vậy chứ, phu quân rất thương chúng ta, chàng sẽ sớm trở về thôi, tì đừng nghe lời hấn nói bậy.

Phi Yến đỡ Dương Cửu nhẹ nhàng nói. Nàng quay sang trừng mắt nhìn Hoàng Minh, hấn cũng biết điều mà quay đi.

-Muội nói xem, liệu thật sự phu quân có chán ghét chúng ta không?

Đôi mắt Dương Cửu rớm lệ, nàng nắm chặt tay áo của Hoàng Phi Yến nói.

-Nếu có thể chán ghét nàng, thì có lẽ ta đã không sống được rồi.

Một tiếng nói thân thuộc vang lên ở trước cửa khiến cho tất cả đều quay đầu lại nhìn. Ở đó một nam tử anh tuấn đang nở một nụ cười, bên cạnh hấn còn có một mỹ phụ xinh đẹp.

-Phu quân...

Hoàng Phi Yến và Dương Cửu mừng rỡ hét lên. Cả hai lập tức chạy tới lao vào lòng hấn.

-Nha đầu ngốc, làm sao ta có thể không cần Dương Cửu của ta được chứ. Cả Phi Yến nữa, sao trông hai nàng lại gầy hấn đi thế này.

Ôm chặt Dương Cửu và Hoàng Phi Yến trong lòng, nhìn thấy hai nàng gầy hấn đi, nước da xanh xao khiến hấn cảm thấy đau lòng.

-Thiếp tưởng phu quân đã không cần bọn thiếp nữa.

Ôm chặt Từ Tân, Dương Cửu òa khóc, nàng đã mạnh mẽ kiên cường suốt hai tháng qua, nhưng giờ nàng đã không thể chịu đựng được nữa. Những giọt lệ lăn dài trên má nàng, nàng hạnh phúc vì hấn đã trở về.

Từ Tân để mặc cho nàng khóc trong lòng, hấn chỉ yên lặng ôm lấy nàng.

-Ngươi còn biết đường mà trở về đây.

Hoàng Minh ngồi trên bàn mỉm cười nói. Câu nói của hấn mang đầy tính chế giễu, nhưng nhìn đôi mắt thâm quầng của hấn, Từ Tân biết hấn cũng đã hao tổn rất nhiều tâm trí và sức lực để tìm hấn.

-Ta trở về rồi.

Từ Tân mỉm cười nói. Được trở về, quả thực là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nội công tại dị giới

-Phu quân, nghỉ tay một lát đi rồi hãy làm tiếp.

Dương Cửu bê một chén chè tới đặt trên bàn rồi nhẹ nhàng vòng ra sau lưng hấn ngồi xuống, đôi tay nàng đặt lên vai hấn từ từ xoa bóp.

-Nàng mới khỏe lại thôi, sao không nghỉ ngơi cho khỏe, đã vậy còn tự tay xuống bếp nữa.

Từ Tân giữ lấy bàn tay nàng lên tiếng trách mắng.

-Không có, đều là do Ngự Thiện Phòng làm, thiếp chỉ mang tới cho chàng mà thôi, hơn nữa giờ đây thiếp cũng đã khỏe lại rồi mà.

Khuôn mặt Dương Cửu thoáng ửng hồng bởi vì tay hấn liên tục xoa bóp bàn tay nàng. Mặc dù đã là phu thê nhiều năm nhưng giữa ban ngày làm thân mật như vậy nàng vẫn chưa thể nào thích nghi được. Hơn nữa nếu như để đại tỷ và tam muội nhìn thấy thì nàng thực không biết nên dấu mặt vào đâu mất.

-Nàng nói thật?

Từ Tân cầm chén chè múc một thìa cho vào miệng.

-Chàng không tin thiếp hay sao?

Dương Cửu áp úng nói.

-Vậy ta phải xử tội bọn họ mới được.

Từ Tân ra về tức giận nói.

-Tại sao lại như vậy?

Dương Cửu hoảng hốt nói.

-Nhầm lẫn giữa muối và đường, nàng nghĩ có đáng tội hay không?

Từ Tân đặt chén chè xuống bàn, hần liếc trộm Dương Cửu.

-Không thể nào. Rõ ràng thiếp đã cho đường vào đó mà.

Dương Cửu cầm chén chè lên mức một thìa cho vào miệng. Vị ngọt thanh lan tỏa khắp cổ họng nàng. Nhận ra mình đã lỡ lời, Dương Cửu quay lưng muốn bỏ chạy, nhưng rất nhanh nàng liền bị Từ Tân kéo lại.

-Nàng học ai mà bây giờ còn dám nói dối ta a.

Kéo Dương Cửu vào lòng, Từ Tân vòng tay ôm lấy thân thể nàng.

-Là do thiếp sợ phu quân lo lắng...

Đôi môi Dương Cửu mấp máy không thành lời, nàng như một đứa trẻ đang bị phạt, đầu cúi gằm xuống không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

-Ta đã nói nàng rồi, những chuyện như vậy nên để Ngự Thiện Phòng làm cho, nàng lại mới khỏe lại, nghỉ ngơi vẫn hơn.

Từ Tân vuốt ve gò má ửng hồng của Dương Cửu âu yếm nói.

-Văn Sắc tỷ quản lý rất tốt hậu cung lại còn hạ sinh cho phu quân hai vị hoàng tử, Phi Yến muội lại có thiên phú tu có thể cùng phu quân tu luyện, thiếp ngu ngốc làm gì cũng không nên chuyện, chỉ có thể xuống bếp nấu cho phu quân một chút đồ ăn mà thôi.

Dương Cửu hai mắt ngấn lệ nói, Từ Tân nhìn nàng mà cảm thấy đau lòng.

-Mỗi người các nàng đều có một điểm riêng khác nhau, làm sao có thể đem ra mà so sánh được kia chứ. Hơn nữa nếu nói về trù nghệ thì có mấy ai có thể sánh bằng được Hình Khánh Phi của trẫm chứ.

Từ Tân ôm nàng cười đùa nói.

-Phu quân, chàng thật tốt.

Dương Cửu như một con mèo nhỏ ôm chặt lấy hắn.

-Nhưng mà lúc này có phải nàng ganh tị với Văn Sắc vì sinh cho ta hai đứa con hay không? Nếu đã như vậy thì lần này phu quân phải cố gắng giúp nàng tại nguyện rồi.

Dương Cửu không chịu nổi ánh mắt của hắn, cả khuôn mặt nàng vùi vào trong lồng ngực hắn để che dấu đi sự xấu hổ, ngón tay nàng khẽ cào cào vào ngực hắn.

-E... Hừm...

Khi bàn tay Từ Tân bắt đầu trượt dần xuống eo của Dương Cửu, một tiếng hắng giọng phát ra làm cả hai bỗng chốc rời khỏi thế giới đầy tình ái kia mà trở về thực tại.

-Phi Yến, nàng sao lại tới đây?

Từ Tân tiếc nuối nhìn Dương Cửu vùng dậy khỏi người hắn trốn sang một bên, hần nhãn mặt nhìn Hoàng Phi Yến.

-Tại sao thiếp không thể tới? Chẳng lẽ thiếp phá hỏng chuyện tốt của chàng hay sao?

Hoàng Phi Yến mỉm cười trêu chọc.

-Không có đâu, ta chỉ tới đưa canh cho phu quân mà thôi, vừa này là ta chẳng may bị ngã nên chàng mới đỡ ta.

Dương Cửu lên tiếng bênh vực cho hắn. Nàng bây giờ trông giống như vừa bị bắt gian vậy.

-Tỷ tỷ còn bênh hắn hay sao? Nhất định là hắn lừa thời cơ muốn bắt nạt tỷ rồi. Hắn chính là giới nhất lừa gạt nữ nhân đó.

Hoàng Phi Yến bước tới đứng bên người Dương Cửu nói. Nhìn Dương Cửu không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, Hoàng Phi Yến thở dài. Dương tỷ tỷ tính tình quá nhu nhược, cho dù nàng đã cố gắng như thế nào nhưng Dương Cửu vẫn cứ như vậy.

-Lần sau nếu hắn còn như vậy tỷ cứ thẳng tay mà trừng trị hắn, nếu tỷ cứ như vậy thì chỉ có lợi cho tên sắc lang hắn mà thôi.

Hoàng Phi Yến liếc nhìn Từ Tân hừ lạnh. Tên phu quân này gì cũng tốt, chỉ có điều hơi hoang đường một chút, giữa ban ngày mà lại dám làm ra những chuyện như vậy ở đây, ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy rồi sao chứ.

-Ta có tệ như vậy đâu chứ?

Từ Tân oan ức nói.

-Chàng oan lắm hay sao, thiếp nói cho chàng biết, bây giờ thiếp phải về Tam Tiên Đảo có chút chuyện, nếu chàng mà còn dám ức hiếp Dương tỷ tỷ, ta nhất định sẽ tính sổ với chàng.

Hoàng Phi Yến đưa đưa nắm tay đe dọa.

-Nàng lại đi nữa hay sao? Mới về có vài ngày mà.

Nghe Hoàng Phi Yến nói xong Từ Tân lập tức nhảy dựng lên.

-Tam sư phụ mới luyện chế ra một món pháp bảo nên bảo thiếp tới nhận.

-Không được, lần nào cũng bắt nàng đi xa như vậy còn gì là đạo lý, bọn họ tu vi cao như vậy tới Triều Ca còn chưa cần tới một canh giờ nữa.

Từ Tân nhú mày nói. Hoàng Phi Yến nhìn biểu hiện này của hắn mà bật cười.

-Thiếp thân là đệ tử sao có thể để cho sư phụ đích thân mang tới được, hơn nữa lần này đi chỉ một hai ngày thiếp sẽ trở về.

-Được rồi, nhưng lần này trở về ít nhất trong vòng nửa năm nàng phải ở lại đây.

-Được rồi, thiếp hứa với chàng.

Nhìn ánh mắt Từ Tân, Hoàng Phi Yến biết rằng nếu nàng không hứa với hắn thì chắc chắn hắn sẽ chẳng để cho nàng đi mất.

-Nhớ chăm sóc hai vị tỷ tỷ cho tốt, nếu không chàng cứ chờ đấy, thiếp sẽ cho chàng đẹp mặt.

Hoàng Phi Yến đưa tay cầu bàn tay của hắn đang đặt trên eo nàng.

-Cho ta đẹp mặt? Nếu nàng muốn thì chỉ có cách...

Từ Tân trầm suy nghĩ trong lòng. Hoàng Phi Yến mặc dù không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng nhìn vào khuôn mặt nham nhở của hắn, nàng dám chắc đó chẳng có gì tốt đẹp cả. Quay lại cho hắn một cước vào chân, lúc này nàng mới kéo Dương Cửu sang một bên thì thầm to nhỏ gì đấy. Từ Tân mặc dù có thể dùng tiên lực để nghe lén hai nàng nói chuyện nhưng hắn không làm vậy, dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của cả hai.

Sau khi trò chuyện cùng Dương Cửu xong, lúc này Hoàng Phi Yến mới rời đi, nhưng nàng cũng không quên dứ dứ nắm tay nhỏ đe dọa hắn.

-Chè nguội rồi, thiếp dọn rồi sang giúp Văn Sắc tỷ tỷ quản lý sổ sách.

Sau khi Hoàng Phi Yến vừa đi, Dương Cửu cũng lập tức bê chén chè trốn mất khiến hắn không kịp làm gì.

Ngồi phê tấu chương được một lát, Từ Tân cảm thấy chán nản. Mọi khi không có ba người Khương Văn Sắc thì vẫn còn có Hoàng Minh giúp hắn phê duyệt tấu chương, nhưng mấy canh giờ trước sau khi tị vũ xong tên kia liền muốn bề quan để tu luyện cái gì đó.

Mặc dù tu vi của Hoàng Minh chỉ là con số không, nhưng Từ Tân không hề xem thường hắn. Nếu so sánh về võ kỹ thì hắn có lẽ không thể sánh bằng Hoàng Minh được. Hơn nữa tên này đa mưu túc trí, lại còn có cái khả năng khua môi múa mép kia mới thật sự là điểm mạnh của hắn. Bằng chứng là hắn có thể được Lão Từ gọi hai tiếng bằng hữu, chỉ riêng điều này thôi e rằng chỉ có vài người có thể làm được.

Bên trong mật thất. Lúc này Hoàng Minh đang nhắm mắt tập trung, nhưng hắn không tu luyện để hấp thu tiên khí, mà thứ hắn muốn tìm lại là một thứ khác.

Hai tiếng trước.

-Hoàng Minh, mấy tháng thôi mà dường như nguoi yếu hơn rồi đó.

Từ Tân cảm Hiền Viên Kiếm lơ lửng giữa không trung trên chọc.

-Mẹ kiếp, đỡ đây. Song trùng thủy liên kích.

Hai tay Hoàng Minh đưa tới trước, Thiên Khải trên tay hấn lập tức biến thành màu xanh lam, cả hai con rồng liên tục bắn những quả thủy cầu to bằng nắm tay bay đến Từ Tân.

-Thú vị.

Từ Tân mỉm cười, hấn đứng im nhìn những quả thủy cầu, hấn nhẹ nhàng dùng tiên lực, Hiền Viên Kiếm khẽ rung động, khi những quả thủy cầu đó chạm vào liền lập tức tan biến.

-Chết tiệt. Liệt điểm song trùng.

Nhìn những quả thủy cầu tan biến đi, Hoàng Minh tức giận nói, Thiên Khải trên tay hấn từ xanh chuyển sang đỏ rực, một cái đầu của hòa long xuất hiện trước mặt hấn, nhưng khi hấn đang vận sức thì bất ngờ hấn rơi từ trên không xuống dưới đất.

-Hoàng Minh, ngươi không sao chứ?

Từ Tân lập tức bay lại gần hấn.

-Không sao, chỉ là do hiệu lực của Phi Hành Phù hết mà thôi.

Hoàng Minh bực tức nói.

-Không sao là tốt rồi. Nhưng gần đây ngươi tiến bộ không ít đó, nếu không dùng tới tiên lực thì có lẽ ta đã đại bại rồi.

Từ Tân vỗ vai an ủi hấn. Hoàng Minh gật đầu cảm kích hấn. Hấn biết Từ Tân chỉ đang động viên hấn mà thôi, nếu như thực sự là giao đấu kẻ sống ta chết thì hấn không có nửa điểm phản kháng. Ngay cả những lần trước, nếu không phải dựa vào pháp bảo thì có lẽ hấn đã chết tới mấy lần rồi. Hoàng Minh thở dài, nếu như có thể như mấy tên giang hồ trong kiếm hiệp thì thật là tốt, có thể khinh công, rồi còn Hoàng Long Thập Bát Chương, Như Lai Thần Chương nữa, nghĩ tới thôi mà đã hăm mộ rồi. Nhưng bất chợt Hoàng Minh nhận ra.

-Đúng rồi, nếu không phải tiên lực thì còn có nội công mà.

Từ Tân ngạc nhiên nhìn Hoàng Minh đang vui sướng reo hò nhảy khắp nơi. Chẳng phải mới vừa nãy mặt mày còn ủ rũ hay sao.

-Không phải lúc nãy ngã nên đầu óc ngươi có vấn đề rồi chứ?

Từ Tân sờ đầu hấn nói.

-Có mà ngươi có vấn đề ấy. Bây giờ ta muốn bế quan, nếu không có chuyện gì thì đừng tìm ta.

Không kịp để Từ Tân nói được một câu, Hoàng Minh lập tức hạ lệnh trục khách.

Suốt mấy canh giờ ngồi nghiền cứu, Hoàng Minh vẫn không thể cảm nhận được gì. Theo như trong sách nói, nội công bắt nguồn từ đan điền, nhưng hấn ngồi cả buổi đời vẫn không tìm thấy gì cả. Hấn bắt đầu mất dần kiên nhẫn, mồ hôi chảy dài trên trán hấn, nhưng rồi bỗng chốc đôi mắt hấn mở ra, hấn ngửa mặt lên trời cười lớn.

-Ta thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Làm khách tại Tây Kỳ

-Tân huynh, ngươi đừng làm bộ mặt như sắp chết vậy có được không? Chẳng lẽ đi cùng ta chán như vậy sao?

Nam nhân nho nhã đi bên cạnh lên tiếng.

-Ngươi ư? – Hoàng Minh đưa mắt nhìn y từ trên xuống dưới, hấn thờ dài nói. -Nếu ngươi là mỹ nhân thì ta còn có thể xem xét lại.

Ngay cả nằm mơ Hoàng Minh cũng không nghĩ tới có ngày hấn sẽ được Chu Vũ Vương vang danh thiên hạ tháp tùng đi dạo cả. Mấy hôm trước hấn

nhận được lời mời tới Tây Kỳ từ Cơ Xương, dù sao Cơ Xương cũng xem như là trường bối của hắn, hơn nữa nếu ở lại Triều Ca nhìn đồng tấu chương chắc hẳn phát điên mất, cuối cùng hắn cũng nhận lời. Nếu là bình thường, được Chu Vũ Vương lĩnh danh kia tháp tùng đi dạo phố thì oai phong để đâu cho hết, nếu đi khoe với mấy lão nhân cuồng lịch sử có lẽ sẽ bị ghen tị đến chết mất thôi.

-Tần huynh, huynh nói như vậy là không đúng rồi. Nam nhân chúng ta lấy công danh làm trọng, nữ nhân há có thể quan trọng bằng.

Hoàng Minh nhìn Cơ Phát vỗ ngực nói thì âm thầm lắc đầu. Giờ người còn bé lắm, cứ thử sau này xem người còn mạnh mẽ như vậy hay không.

Vốn Hoàng Minh có ý muốn đi thị sát tình hình ở Tây Kỳ, mặc dù trước mắt Tây Kỳ vẫn là đồng minh nhưng biết đâu sau này lại xảy ra biến cố gì đó. Khi nghe hắn đề nghị được đi thăm thú Tây Kỳ, Cơ Xương liền bảo Cơ Phát đi cùng hắn, còn nói hắn dạy bảo cho Cơ Phát một chút, nhưng Hoàng Minh biết đây chính là người giám thị mọi hành động của hắn. Mặc dù Cơ Xương có nói sẽ tận trung với nhà Thương nhưng dù sao mỗi người đều có một bí mật riêng, huống hồ đây là cơ mật quốc gia, Cơ Xương muốn giám sát hắn cũng là điều hiển nhiên mà thôi. Nhưng điều khiến hắn khó chịu nhất chính là Cơ Phát. Cơ Phát chính là kiểu công tử hào hoa, nho nhã chuẩn mực có thể khiến cho nữ nhân trên thế gian điêu đứng. So với hắn thì Hoàng Minh lại giống cận vệ hơn khi cứ phải đeo khur khur cái mặt nạ trên mặt.

-Ồ đó có chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?

Hoàng Minh chỉ tay về phía tửu lầu phía trước, ở đó có rất nhiều người đang tụ lại như đang quan sát một cái gì đó. Chẳng lẽ đánh bạc? Nhưng nhìn không giống lắm, nếu là đánh bạc thì phải hò hét rất nhiều chứ không thể im lặng như vậy được.

-Phía trước chính là Tinh Nguyệt Lâu, hàng ngày các tài tử và tài nữ ở Tây Kỳ đều tập trung về đây để cùng so thi ca, đàn hát.

Cơ Phát giọng đầy tự hào giới thiệu. Hoàng Minh âm thầm bĩu môi, hắn cực kỳ ghét mấy tên công tử hay tiểu thư quyền quý ăn không ngồi rồi cứ suốt ngày so sánh học vấn, cầm, kì, thi, họa để khoe mẽ bản thân. Nếu như bọn hắn dùng thời gian đó để làm chuyện có ích hơn thì tốt biết mấy. Hơn nữa ở trong thời đại này, cho dù bụng người đầy chữ thì sao, chẳng lẽ muốn dùng sách thánh hiền để đánh nhau với mấy tên tiên nhân hay sao, hay dùng ngôn từ cảm hóa bọn hắn à? Nếu mà như vậy thì hắn cần gì phải đau đầu nghĩ hết cách này đến cách khác để duy trì thế cục Phong Thần này chứ.

-Tần huynh có muốn qua xem một chút không? Cũng có thể giúp ta mở mang tầm mắt một chút.

Cơ Phát mỉm cười nói. Phụ vương bảo hắn đi theo giám sát và học hỏi từ người này, nhưng Cơ Phát quan sát nửa ngày vẫn chưa thấy nửa điểm tài giỏi gì ở hắn cả, đây chính là một cơ hội tốt để thử hắn. Nhưng Hoàng Minh liền dập tắt hi vọng của hắn.

-Không hứng thú, tìm chỗ nào ăn một chút rồi tính tiếp.

Hoàng Minh nói xong liền đi về phía trước. Hắn có thể nhìn ra tâm tư của Cơ Phát, dù sao được Cơ Xương tin tưởng đi theo giám sát hắn, Cơ Phát này chắc chắn cũng không phải là người hiền lành như vẻ ngoài của hắn.

Nhìn bóng dáng Hoàng Minh rời đi, Cơ Phát trong lòng thầm khinh bỉ. Hắn chắc chắn rằng Hoàng Minh chỉ là sợ mất mặt nếu thi thố ở chỗ đông người nên mới chọn cách bỏ đi mà thôi. Nhưng khi bọn hắn vừa đi được vài bước thì liền có một tiếng hô lớn của nữ nhân vang lên.

-Chiếu tướng, người thua. Lão nương thắng.

Tiếp theo đó là những tràng cười nói, những tiếng xì xào bàn tán về thế cờ trên bàn.

-Đi, chúng ta xem một chút.

Hoàng Minh cảm thấy có chút hứng thú với nữ nhân vừa lên tiếng. Theo lời Cơ Phát nói đây đều là nơi tập trung của các công tử và tiểu thư, nhưng một nữ nhân có thể nói hai từ “lão nương” có thể là tiểu thư khuê các hay sao? Thực sự khiến người ta tò mò mà.

Chen chúc qua đám người đang hăng hái bàn tán về ván cờ, Hoàng Minh nhìn thấy trên bàn cờ lúc này chính là cờ tướng, có thể nói ở thời đại này đây chính là loại cờ mà hắn phát minh ra, lúc đầu chỉ phổ biến ở trong cung mà thôi, dần dần được truyền bá rộng rãi, không ngờ tới tận Tây Kỳ cũng phổ biến trò này.

-Tiểu thư, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.

Nam nhân ngồi ở bàn cờ chấp tay thành quyền nói.

-Không cần nhiều lời, thua rồi thì đứng dậy, người tiếp theo.

Nữ nhân đối diện tỏ ra không quan tâm tới hắn, trực tiếp hạ lệnh đuổi đi khiến người này khuôn mặt xám xịt, nhưng dù sao hắn đã thua nên cũng không dám ý kiến gì, ngoan ngoãn đứng dậy rồi đi.

Hoàng Minh có hơi sững sờ khi nhìn thẳng vào khuôn mặt của nữ nhân kia. Nàng quả thực vô cùng xinh đẹp, từ ngũ quan cho tới khuôn mặt, tất cả đều hoàn hảo, bộ y phục đen tuyền trên người nàng lại càng tôn thêm làn da trắng như ngọc của bản thân. Có thể nói, nàng chính là nữ nhân đẹp nhất mà hắn nhìn thấy từ khi đến thế giới này, ngay cả nữ thần Lam Tuyền của hắn cũng kém một chút, bây giờ Hoàng Minh đã biết tại sao tất cả những tên nam nhân đều tập trung về đây rồi.

-Cô nương kiều ngạo như vậy, không ngại tiếp ta một ván cờ chứ?

Lại một tên khác ngồi xuống bàn nói.

-Được, xếp cò.

Nữ nhân kia lập tức hứng khởi nói. Có lẽ như trong mắt nàng chỉ có việc chơi cò là thú vị hơn tất cả.

Những nước đi của nữ nhân kia quả thực như tính cách nàng, không hề kiên nhẫn bất cứ điều gì. Chỉ trong vòng chưa tới ba mươi nước cò đã dồn ép cho nam nhân kia vào đường cùng, kết quả nam nhân kia cũng đành ngậm đắng nuốt cay đứng dậy lùi sang một bên.

-Các người kém như vậy sao? Chẳng lẽ không có ai có thể làm lão nương có chút hứng thú hay sao?

Nữ nhân kia nhìn xung quanh chằm chọc. Những người khác thấy vậy cũng có chút tức giận, nhưng suốt từ sáng tới giờ, không có một ai có thể địch lại nàng, ngay cả những kỳ thủ hàng đầu Tây Kỳ cũng đành phải chịu thua nàng. Bọn hắn không một ai dám bước lên ngồi xuống chiếc ghế kia cả.

-Tiểu thư, ta có thể chứ?

Hoàng Minh hơi bất ngờ khi Cơ Phát tiến tới kéo ghế ngồi xuống.

-Được.

Nữ nhân kia thấy có người chịu ngồi xuống tiếp cò thì lại nở một nụ cười động nhân, khiến cho những tên nam nhân vây quanh ngày ngất không thôi. Hoàng Minh âm thầm gật đầu, cái gì gọi là “nhất tiểu khuynh thành” giờ đây hắn đã được trải nghiệm rồi.

-Đúng rồi, ta vẫn chưa biết cao danh quý tính của tiểu thư đây.

Cơ Phát tay xếp cò, nhưng vẫn làm bộ lơ đãng hỏi. Những kẻ khác nghe thấy vậy cũng dùng hết sức bình sinh để cố gắng lắng nghe. Hoàng Minh thì trong lòng âm thầm khinh bỉ, tên này chẳng phải lúc nãy nói nam nhân lấy công danh làm trọng hay sao, sao giờ thấy mỹ nữ đã lật mặt nhanh như vậy rồi kia chứ.

-Tiểu mao đầu, thắng được ta rồi hãy nói.

Nữ nhân kia hừ lạnh nói. Hoàng Minh và những người khác không nhịn được phá lên cười khiến Cơ Phát chỉ biết âm thầm hổ thẹn mà thôi. Đây là lần đầu tiên có người dám nói như vậy với hắn.

Một nước, hai nước... hai mươi nước trôi qua, mồ hôi trên trán Cơ Phát càng ngày càng nhiều, hắn tự nhận cũng không phải tay mơ trong việc đánh cò, nhưng trước sức ép của nữ nhân trước mặt, hắn không có cách nào để chống trả cả, trong chốc lát, hắn đã thất bại hoàn toàn.

-Thật là một lũ nam nhân vô dụng.

Nữ nhân kia lớn tiếng nói, điều này như chạm phải tự ái của tất cả nam nhân ở đây, tất nhiên là trừ Hoàng Minh ra, dấu sao công phu da mặt của hắn cũng cao lắm rồi.

-Cô nương, cô có thể thắng chúng ta cò, nhưng cô không được phép sỉ nhục chúng ta như vậy.

Một tên công tử bực tức lên tiếng.

-Ta cứ nói thì làm sao? Các người có giỏi thì thắng lão nương xem.

Nữ nhân kia không hề kiên nhẫn, một tay chống hông, một tay vỗ bàn nói. Hoàng Minh âm thầm nuốt nước bọt, nữ nhân này cũng quá dữ rồi a, trước một đồng lang sói như vậy vẫn không hề tỏ ra khiếp sợ, đúng là cường nữ mà. Nhưng Hoàng Minh phải công nhận một điều rằng, vóc dáng của nàng quả thực rất nóng bỏng, lúc nãy chỉ vì ngồi mà không thể quan sát được hết, quả thực đáng tiếc.

-Tần huynh, nghe nói huynh cũng là cao thủ đánh cò, chỉ bằng huynh ra tay để cho vị tiểu thư biết “núi cao còn có núi cao hơn”.

Cơ Phát quay sang Hoàng Minh nói, nhưng hắn cố tình nói lớn một chút để cho mọi người đều nghe thấy được.

-Hắn có bản lĩnh đó sao?

Nữ nhân kia liếc nhìn Hoàng Minh một cái rồi cười khẩy nói.

Hoàng Minh âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Cơ Phát. Hắn vốn chỉ định đứng ngoài xem cho vui thôi, ai ngờ lại bị tên Cơ Phát này kéo xuống vùng lầy chứ. Mặc dù ở thời đại này, cò tướng là do hắn tạo ra, nhưng hơn mấy chục tên tài tử ở đây không thắng được nàng ta, hắn sao có thể tự tin đánh thắng được nàng chứ. Nhưng trước ánh mắt mong chờ của mọi người, hắn cũng đành phải ngồi xuống tiếp cò nàng ta.

-Đắc tội rồi.

Hoàng Minh mỉm cười nói, nhưng nữ nhân kia hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của hắn, nàng chỉ tập trung vào những quân cò mà thôi.

Quả thực nữ nhân này không hề đơn giản. Sau hơn năm mươi nước giằng co, Hoàng Minh mới chỉ có thể chiếm được chút lợi thế mà thôi, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, những nước cờ của hắn chính là tinh hoa của mấy ngàn năm, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ được. Trái ngược với Hoàng Minh, nữ nhân kia cảm thấy như giống như đang lạc vào mê cung không lối thoát vậy, đây là lần đầu tiên có người có thể dồn ép nàng tới mức này.

Không gian xung quanh hai người vô cùng yên lặng, không một ai tạo ra bất cứ tiếng động gì, bởi vì họ sợ sẽ phá vỡ suy nghĩ của hai người. Sau hơn tám mươi nước cờ, nữ nhân dần đánh mất bình tĩnh, trong phút chốc nàng đã sai một nước, Hoàng Minh lập tức chớp lấy cơ hội đó.

-Chiếu tướng.

Khi quân cờ Hoàng Minh đặt xuống, tiếng hô vang lên, cuối cùng cũng có người có thể đánh bại được nàng ta lấy lại mặt mũi cho đám nam nhân rồi.

-Người tên gì?

Nữ nhân kia sau khi suy nghĩ xong, nàng liền ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng Minh.

-Ta họ Tàn tên Hoàng Minh. Chẳng hay cô nương xưng hô như thế nào?

Hoàng Minh có chút tránh né ánh mắt nàng, bởi vì khi nhìn vào đó, hắn cảm thấy như bị hút lấy vậy.

-Gọi ta là Thạch Thạch, sau này ta gọi người là sư phụ, người dạy ta đánh cờ.

Nữ nhân kia trực tiếp nắm lấy tay Hoàng Minh nói. Đây là cầu xin bái sư hay sao, sao giống như đang ép buộc ta thế này. Nhưng dù sao đối với hắn, có một nữ đồ đệ xinh đẹp tuyệt thế như vậy còn gì sánh bằng. Cảm nhận sự mềm mại từ bàn tay nàng, Hoàng Minh âm thầm dằn lòng.

-Nàng ta là đồ đệ của người a, nhất định không để bị mê hoặc được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ông trời trêu người

Trưa hôm đó, Hoàng Minh được Cơ Phát dẫn tới tửu lầu lớn nhất Tây Kỳ. Thạch Thạch sau khi bái Hoàng Minh làm sư phụ thì nhất quyết đi theo hắn để học tập kỳ nghệ. Trên đường Hoàng Minh cảm thấy không thoải mái khi có vô số ánh mắt cứ nhìn vào bọn hắn. Tất nhiên thôi, một nữ nam như Cơ Phát và một đại mỹ nhân như Thạch Thạch đi cùng làm sao có thể không thu hút ánh nhìn của người khác được kia chứ. Cũng may Cơ Phát đặt một phòng riêng biệt yên tĩnh, nếu không đến cơm cũng không được ăn ngon miệng mất.

-Thạch Thạch tiểu thư, không biết tiểu thư muốn ăn gì.

Vừa ngồi xuống bàn, Cơ Phát ngay lập tức quay sang hỏi Thạch Thạch.

-Gì cũng được.

Không để ý tới hắn, nàng chán nản nói. Từ này đến giờ tên này cứ liên tục bám theo hỏi nàng đủ chuyện, nếu không phải hắn có chút quen biết với vị sư phụ mới nhận kia thì sớm đã bị nàng cho một trận rồi.

-A, nếu vậy tiểu thư nên thử món Ngự Long Quá Hải, Yến Ngự Bảo, Bào Lục... nổi danh của tửu lầu này.

Miệng Cơ Phát không ngừng hoạt động, hắn liên tục giới thiệu hết món này tới món khác cho Thạch Thạch.

-Người thích tự gọi mà ăn, lão nương không đói.

Liên tục bị quấy rầy khiến nàng không còn kiên nhẫn được nữa, đứng dậy vỗ mạnh lên bàn, Thạch Thạch quát lớn khiến cho Cơ Phát ngay người ra nhìn nàng. Hoàng Minh nhìn thấy thì âm thầm đưa ngón cái về phía Thạch Thạch. Con người bề ngoài đạo mạo nho nhã nhưng bên trong âm hiểm là dạng người mà Hoàng Minh ghét nhất, không biết những điều sử sách ghi lại về Cơ Phát có đúng hay không nữa, quả thực là chân lý luôn thuộc về kẻ chiến thắng mà.

-Sư phụ, bao giờ người mới dạy ta đánh cờ?

Thạch Thạch ngồi xuống quay sang nói với Hoàng Minh, ngữ khí của nàng có phần dịu lại, không còn đáng vẻ hung dữ như trước nữa.

-Chuyện này...

Hoàng Minh cũng hơi ngạc nhiên khi thấy nàng như vậy, hơn nữa thần thể của Thạch Thạch càng ngày càng ép tới gần, hẳn có thể dễ dàng nhìn thấy hương thơm từ nàng.

-Ta cũng đã gọi ngươi là sư phụ rồi, chẳng lẽ ngươi không thể dạy ta hay sao?

Thạch Thạch nhún mày nói.

-Ta cũng không biết nên dạy cô từ đâu cả. Như vậy đi, ta có một quyển Kỳ Phổ, nhưng hiện tại đang để ở phủ ở Triều Ca, sau này sẽ lấy ra cho ngươi.

Đến nước này Hoàng Minh cũng đành phải nói dối thôi, nếu không còn không biết Thạch Thạch sẽ quấy rầy hắn như thế nào nữa. Mặc dù có thể dạy một đại nữ nhân như Thạch Thạch đây đánh cờ là chuyện tốt, nhưng việc hắn cần làm bây giờ chính là lên đi tìm hiểu cơ mật của Tây Kỳ chứ không phải là tán gái.

-Được rồi, trong thời gian đó ngươi có thể cùng ta chơi cờ được chứ?

Trước sự công kích của Thạch Thạch, cuối cùng Hoàng Minh cũng tạm gác ý định do thám qua một bên. Mẹ kiếp, nữ nhân này quả thật là cuồng đánh cờ tới phát điên mà.

Tiếp sau đó, Thạch Thạch nhất quyết muốn cùng hắn ở lại phủ để tiện trao đổi kỳ nghệ, điều này khiến cho Cơ Phát không chờ Hoàng Minh gật đầu mà lập tức cho người đi chuẩn bị. Hoàng Minh cũng có thể hiểu được phần nào, một đại nữ nhân như Thạch Thạch, là bất cứ ai cũng đều sẽ động tâm mà thôi. Nhưng điều quan trọng nhất Hoàng Minh muốn biết chính là lai lịch thật sự của Thạch Thạch, hẳn có thể cảm nhận được, một cỗ tiên khí không lộ từ nàng, ngay cả Từ Tân hiện giờ có lẽ cũng chưa chắc có thể là đối thủ của nàng. Mặc dù không biết nàng là địch hay không, nhưng nếu có thể tranh thủ cơ hội lôi kéo nàng thì quả thực so với việc thăm dò Tây Kỳ thì quan trọng hơn rất nhiều.

Sau khi dùng xong bữa tối, Hoàng Minh ngay lập tức bị Thạch Thạch kéo ra một chỗ để cùng đánh cờ. Chỉ sau một hai ván cờ, Hoàng Minh liền cảm thấy chán nản, ngồi một chỗ suy nghĩ như vậy thật chẳng thú vị một chút nào, nàng ta sao lại có thể hứng thú như vậy chứ. Vốn Hoàng Minh muốn Cơ Phát vào thay thế nhưng Thạch Thạch lập tức cự tuyệt khiến cho hắn mặt mày ỉu xiu, hết cách hắn đành phải cho nàng chơi trò giải cờ.

-Sư phụ, ta giải được rồi này. Ngươi xem có đúng không?

Thạch Thạch sau khi ngồi nhìn ván cờ một lát, liền hứng thú kêu lên. Hoàng Minh thực sự khâm phục nàng, những thế cờ này nếu không phải hắn từng chơi game và biết cách giải thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy để giải là điều không thể, nhưng hắn không muốn lại bị nàng lôi kéo đánh cờ nên đành phải giả bộ cao thâm nói.

-Giải được là tốt, nhưng ngươi biết không, mỗi nước cờ chứa đựng rất nhiều huyền cơ, một thế cờ có rất nhiều cách giải, ván cờ này không chỉ giải theo cách này mà ngươi còn có thể giải theo được nhiều cách khác nữa.

-Là ta suy nghĩ không chu toàn rồi.

Thạch Thạch nghe những lời ba hoa của hắn thì liền tin là thật, nàng lập tức lại chăm chú vào bàn cờ để tìm ra những cách giải khác nhau, lúc này Hoàng Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

-Tân huynh, cha ta đã về, người nói có chuyện muốn gặp huynh.

Sau khi được thị vệ tới thì thâm vào tai, lúc này Cơ Phát mới quay sang nói với Hoàng Minh.

-Được, ngươi dẫn đường đi. Thạch Thạch, ở đây còn có mấy thế cờ, cô cứ từ từ nghiên cứu, một lát về ta sẽ xem sau.

Hoàng Minh đưa tay nói. Hắn lấy ra những thế cờ đã vẽ sẵn đưa cho Thạch Thạch, mặc dù không biết Cơ Xương muốn tìm hắn để làm gì nhưng tốt nhất lúc này không nên đưa Thạch Thạch theo.

-Được.

Thạch Thạch nhận tờ giấy từ trên tay Hoàng Minh rồi tiếp tục quay lại tập trung nghiên cứu cờ, với nàng có lẽ ngồi đánh cờ còn thú vị hơn rất nhiều.

-Ngươi còn không mau đi, đứng ở đó làm gì.

Nhìn Cơ Phát còn ngây ngốc đứng nhìn Thạch Thạch không rời đi khiến Hoàng Minh chỉ muốn cho hắn một cước. Nếu như so sánh với nhau thì Hoàng Minh vẫn thấy Từ Tân hợp với hai chữ “Minh Vương” hơn Cơ Phát nhiều. Nhưng dù sao, Thạch Thạch quả thực là một đại nữ nhân, mỗi cái nhíu mày hay dù chỉ là một cử động nhỏ của nàng khi đánh cờ cũng có thể khiến người khác say đắm. Hoàng Minh cũng không thể rời mắt được khi nhìn về phía nàng, nhưng không hiểu vì sao, Thạch Thạch lại khiến cho hắn có cảm giác khiếp sợ.

Tại đại sảnh.

-Cơ thúc thúc. Người đường xá xa xôi vừa trở về, tại sao không nghỉ ngơi rồi ngày mai hãy tìm ta nói chuyện, cho dù là việc quan trọng cũng là nên lo cho sức khỏe thì hơn.

Đi tới đại sảnh, Hoàng Minh liền nhìn thấy Cơ Xương cùng hai nam nhân trẻ tuổi khác đang nói chuyện gì đấy, hắn tiến lại gần cười nói, khẽ gật đầu chào

hai người ở phía sau Cơ Xương. Đây chính là con trưởng Bá Ấp Khảo và con trai thứ ba Cơ Tiên của Cơ Xương.

-Ta không có việc thì không thể tìm tiểu tử nguoi hay sao? Thế nào, có phải ý nguoi là ta đã già rồi phải không?

Cơ Xương giả bộ tức giận nói.

-Đây đều là người nói, ta hoàn toàn vô can a.

Hoàng Minh nhún vai tỏ vẻ vô tội. Cơ Xương nhìn hần âm thầm mỉm cười, tên nhóc này mồm mép quả thực là mau lẹ mà.

-Nguoi thấy Tây Kỳ thế nào?

Cơ Xương nhấp một ngụm trà nói.

-Cơ thúc a, dù gì cũng nên cho ta ngồi một chút rồi hãy nói chứ.

Hoàng Minh lên tiếng oán trách khiến cho ai Bá Ấp Khảo và Cơ Tiên đều kinh ngạc nhìn hần. Cha bọn hần bình thường rất nghiêm khắc, đây là lần đầu tiên bọn hần thấy có người dám đòi hỏi với ông như vậy.

-Được rồi, nguoi ngồi đi, cả các nguoi nữa, đều ngồi đi.

Cơ Xương phát tay nói. Không hiểu tại sao, ông cảm thấy người trẻ tuổi trước mặt này lại thuận mắt hơn các con của ông nhiều.

-Mặc dù ta ngu độn nhưng theo ta thấy, Tây Kỳ phong cảnh hữu tình, đất đai màu mỡ, người dân có cơm no áo mặc, kỳ tài như mây, quả thực là khiến người khác ngưỡng mộ.

Hoàng Minh không ngừng hết lời ca ngợi khiến cho mấy người Cơ Phát đều gật đầu đồng ý. Nhưng Cơ Xương lại khác, ông có thể xây dựng Tây Kỳ được như ngày hôm nay thì sao có thể không hiểu Hoàng Minh nghĩ gì kia chứ. Đây là hần muốn tỏ ra ngu muội để che mắt người khác mà thôi. Nhưng nếu hần không muốn nói ông cũng không muốn ép hần. Hần huyền một chút thì ông liền lấy lý do đường xa mệt mỏi muốn nghỉ ngơi nên cho Hoàng Minh lui. Dù sao Hoàng Minh cũng không muốn lo chuyện bao đồng, việc giúp Tây Kỳ phát triển hơn nữa cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho hần cả nên cũng nhanh chóng cáo lui. Cơ Phát vốn muốn đi tìm Thạch Thạch nhưng lại bị cha hần gọi vào phòng cùng Bá Ấp Khảo nên cũng đành ngậm ngùi tiếc nuối.

Về đến nơi, Hoàng Minh vẫn thấy Thạch Thạch ngồi đó chăm chú vào bàn cờ. Mỗi cái nhấc tay, mỗi cái nhíu mày khi suy nghĩ, hay khi nàng mỉm cười nhận ra điều gì đó đều khiến cho tim Hoàng Minh đập mạnh. Mẹ kiếp, quả thực là muốn lấy mạng hần mà.

-Cuối cùng cũng ra rồi.

Thạch Thạch thích thú reo lên, nàng lấy bút ghi chép gì đó rồi khẽ vron vai. Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến Hoàng Minh ngây ngốc nhìn nàng không thôi. Quả thực nói Hoàng Minh không động tâm là giả dối, nhưng hần không muốn làm gì quá phận cả, với thực lực của nàng, tốt nhất là không nên chọc giận nàng vẫn tốt hơn.

-Sur phụ, nguoi về rồi à, mau lại xem xem ta giải đã đúng hay chưa.

Thạch Thạch lôi kéo Hoàng Minh lại ngồi xuống một bên nói. Nhìn những ghi chép của Thạch Thạch mà Hoàng Minh cảm thấy vô cùng khâm phục nàng, không những giải hết các nước cờ, mà nàng còn có những kiến giải sâu sắc về nó, quả thực so với một tên chỉ biết sao chép của người khác như hần thực sự quá thâm hại mà.

-Cô quả thực rất thích đánh cờ nhỉ?

Hoàng Minh băng quơ nói.

-Ta từ trước tới nay đều không hứng thú với thứ gì, nhưng từ khi cái người gọi là quốc sư kia sáng tạo ra cái gọi là cờ tướng này thì liền khiến ta cảm thấy hứng thú. Thật sự muốn so tài với hần một phen.

Thạch Thạch cảm quân cờ trên tay nói. Hoàng Minh chỉ biết cười trừ, cái tên quốc sư đó hiện đang ở trước mặt nguoi đó, hơn nữa cũng cùng nguoi đánh mấy ván cờ rồi.

-Phải rồi, nhìn cô không phải là người ở Tây Kỳ này thì phải.

Hoàng Minh làm bộ hỏi.

-Đúng vậy, ta sống ở trên núi Đầu Lâu, nhưng nghe nói ở Tây Kỳ thường xuyên mở hội thi cờ nên mới tới đây.

Thạch Thạch thật thà nói. Hoàng Minh khi nghe tới núi Đầu Lâu thì có chút quen tai, hần cẩn thận suy nghĩ một chút thì thiếu chút té ngửa ra. Trên núi Đầu Lâu chẳng phải có một động Bạch Cốt, là nơi ở độc nhất của đại ma đầu Thạch Cơ nổi danh hay sao? Chẳng lẽ là thật?

-Chẳng lẽ cô là Thạch Cơ?

Hoàng Minh hỏi lại một lần nữa như không muốn tin vào điều nàng vừa nói.

-Ta lâu rồi mới ra khỏi động không lâu, không ngờ ngươi cũng biết được. Nhưng ta đã nhận ngươi là sư phụ rồi, sau này cho phép ngươi gọi ta là tiểu Thạch.

Thạch Cơ mỉm cười nói. Hoàng Minh nhìn nụ cười của nàng mà cảm thấy như lạc vào hố sâu. Vận may của hắn quả thực không tồi, sư huynh là Trụ Vương nổi danh, bây giờ còn có đồ đệ là Thạch Cơ Nương Nương cũng không kém phần nữa, quả thực ông trời đang trêu ngươi hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thạch Cơ(thượng)

Tây Kỳ, trong thư phòng, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát cùng Cơ Đán đang cẩn thận quan sát nét mặt của Cơ Xương. Vốn Cơ Phát muốn tranh thủ cơ hội để tiếp cận Thạch Cơ nhưng không hiểu vì lý do gì mà cha hắn lại gọi cả ba anh em vào thư phòng, mặc dù có chút không đành lòng nhưng hắn cũng không biểu lộ ra ngoài.

-Các người thấy Hoàng Minh kia là người như thế nào?

Sau khi đưa mắt nhìn cả ba người Cơ Phát một lượt, lúc này Cơ Xương mới từ từ lên tiếng.

Chỉ một câu hỏi, nhưng lại khiến cho cả ba người đều lúng túng. Trước kia, mỗi lần Cơ Xương gọi cả ba anh em bọn hắn vào, đều hỏi về đạo trị quốc an bang, nhưng lần này là lần đầu tiên bọn hắn nghe Cơ Xương hỏi về một người khác. Nhất là Cơ Phát, hắn là người gần gũi với Hoàng Minh nhất trong ba anh em, nhưng hắn không biết liệu những lời hắn nói ra có thể làm hài lòng được phụ thân hay không.

-Bá Ấp Khảo, ngươi là trưởng tử, hãy trả lời trước đi.

-Bẩm phụ thân, con từ lâu đã đi ngao du khắp nơi để học tập, thường nghe rất nhiều về vị tân Quốc Sư này, là một người văn võ song toàn, mưu lược hơn người. Hải nhi thấy rằng, Đại Thương phát triển được như hiện nay, một phần là do sự sáng suốt của Thiên Tử Trụ, một phần có lẽ là do vị tân Quốc Sư này giúp sức.

Bá Ấp Khảo cẩn trọng nói. Cơ Xương nghe những lời này khẽ gật đầu, những lời của Bá Ấp Khảo nói hoàn toàn là chính xác, cho dù khắp mọi nơi đều ca tụng Thiên Tử, nhưng ông biết rằng những cái cách đó chính là do Hoàng Minh đưa ra.

-Phụ thân, con cũng đồng ý với những lời của đại ca nói.

Cơ Đán đứng một bên không biểu lộ gì nhiều, chỉ gật đầu khẽ nói.

-Phát Nhi, mấy ngày này ta bảo ngươi đi cùng hắn, đã đi những đâu rồi?

Trên mặt Cơ Phát thoáng hiện chút bối rối trước câu hỏi của Cơ Xương, m thấm nuốt nước bọt, Cơ Phát cẩn trọng nói.

-Bẩm phụ thân, mấy ngày này ngoài đưa Tàn huynh đi thưởng ngoạn phong cảnh ở Tây Kỳ và thưởng thức sơn hào hải vị ra thì đều ở trong phủ đọc sách đánh cờ.

Cơ Phát vừa nói vừa cẩn thận quan sát nét mặt của Cơ Xương. Khi thấy ông không biểu hiện gì, lúc này Cơ Phát mới tiếp tục nói.

-Phụ thân, theo con thấy, tân Quốc Sư này cũng chỉ là do mọi người đồn thổi quá lên mà thôi.

-Vì sao?

Cơ Xương nhẹ nhàng đặt chén trà xuống bàn, ngón tay khẽ gõ thành từng nhịp nói.

-Bẩm phụ thân, tân Quốc Sư kia mặc dù cũng có thể gọi là tài trí nhưng không đến mức thông tường tất cả như thiên hạ đã đồn đại. Hơn nữa, người này còn có một chút tham lam.

-Ngươi cứ nói tiếp.

Được Cơ Xương cho phép, Cơ Phát càng lớn gan hơn, hắn đưa tờ giấy trong đó có rất nhiều thứ được liệt kê ra.

-Đây là thứ gì?

Cầm tờ giấy lên nhìn, Cơ Xương nghi hoặc hỏi.

-Bầm phụ thân, trong đây đều là những thứ mà con đã dùng để tặng riêng cho hấn, hơn nữa còn có một số khác của những chư hầu khác bí mật tặng riêng cho hấn.

Cơ Phát nói bằng một giọng tự hào. Từ khi Hoàng Minh đặt chân tới Tây Kỳ, Cơ Phát đã cho người theo dõi hấn không rời, vốn tưởng rằng việc sẽ vô cùng khó khăn nên Cơ Phát đã chi rất nhiều tiền để có thể đắc thủ, nhưng Hoàng Minh kia lại không hề có phòng bị gì khiến cho hấn cực kì thất vọng.

-Nếu đúng như những gì nhị ca nói thì quả thực tân Quốc Sư này bên ngoài làm bộ dạng cao nhân nhưng bên trong thực chất là một tên tham quan rồi. Uống cho lúc trước ta còn ngưỡng mộ hấn, quả thực là không thể đo được lòng người.

Cơ Đán ở một bên bất bình nói.

-Vậy theo ngươi, nếu ta muốn chiêu dụ hấn, liệu có thể?

Cơ Xương nhắm hai mắt lại nói.

-Bầm phụ thân, con tin nếu chúng ta cho hấn một chỗ tốt hơn Đại Thương, chắc chắn hấn sẽ không từ chối. Nhưng theo con nghĩ, người tài giỏi hơn hấn có rất nhiều, với danh tiếng của người thì sẽ không thiếu người tận trung với Tây Kỳ chúng ta, không nhất thiết phải dùng tới hạng người như hấn.

Cơ Phát bước lên trước nói. Hấn quả thực không ưa gì Hoàng Minh, sau khi từ Đại Thương trở về, lúc nào Cơ Xương cũng nhắc tới cái tên Hoàng Minh này, lúc nào cũng khen ngợi hấn và nói bản thân phải học hỏi ở hấn nhiều điều. Điều này khiến một con người tự cao như Cơ Phát cảm thấy như bị xỉ nhục, có thể hấn thua Hoàng Minh trong việc đánh cờ nhưng những thứ khác hấn tự tin rằng Hoàng Minh không thể so sánh với hấn.

-Phụ thân, con thấy lời nhị ca nói rất đúng, xin phụ thân suy xét lại.

Cơ Đán cũng lên tiếng ủng hộ Cơ Phát.

-Được rồi, chuyện này ta sẽ suy xét lại, các ngươi lui đi.

Cơ Xương phát tay nói. Cơ Phát muốn nói gì đó nhưng nhìn biểu hiện của Cơ Xương nên đành phải lui ra.

Nhìn ba người Bá Ấp Khảo rời khỏi phòng, Cơ Xương thở dài một hơi. Bây giờ ông đã quá già rồi, cũng đã đến lúc nhường lại thiên hạ cho người trẻ. Đây là ba đứa con mà ông dành nhiều kì vọng nhất, nhưng Bá Ấp Khảo một lòng muốn ngao du bốn bể không hứng thú với việc trở thành Tây Hầu, Cơ Đán mặc dù thông minh lanh lợi nhưng còn quá non trẻ để có thể thay thế ông, Cơ Phát từ khi sinh ra đã không hề thua kém đại ca của hấn là Bá Ấp Khảo, nhưng tính tình lại tự cao tự đại, thật khiến cho ông đau đầu.

Nhấp một ngụm trà khiến cho tâm trạng của Cơ Xương thoải mái hơn rất nhiều. Sống đến bây giờ, kì trần dị bảo, sơn hào hải vị nào cũng đều nhìn qua, nhưng đây là lần đầu tiên ông được thưởng thức trà ngon như vậy. Ông nhớ thứ rượu hấn làm cũng ngon không kém, lúc nào đó phải bắt hấn hiểu kính lão già đây một ít mới được.

Nhắc tới Hoàng Minh ông liền nhớ tới những lời của Cơ Phát. Không chỉ mỗi Cơ Phát cho người theo dõi Hoàng Minh mà nhất cử nhất động của hấn cũng được ông phái người theo dõi. Ông không cho rằng Hoàng Minh là người như vậy, với con mắt của Kiếm Tu, ông không thể nào nhận một người như lời Cơ Phát nói làm đồ đệ, có chăng là Hoàng Minh biết đang bị theo dõi mà cố tình làm cho người khác thấy hấn như vậy mà thôi. Nếu như nói về tài trí, có lẽ các con của ông cũng không thua kém gì Hoàng Minh, nhưng nếu nói về mưu lược thì có lẽ không ai có thể so sánh được với hấn. Có nhiều lúc Cơ Xương tự hỏi bản thân, nếu như hấn không phải đồ đệ của Kiếm Tu, nếu hấn không phải sư đệ của Thiên Tử, liệu ông có thể chiêu dụ hấn được hay không.

Lúc này nhân vật chính của câu chuyện nhà Cơ Xương lại đang cực kì phiền não. Hấn vốn dĩ muốn tranh thủ bố trí một hình nhân để đi thăm dò Tây Kỳ, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị Thạch Cơ phá đám, nàng ta cứ nhất quyết muốn hấn chỉ giáo về cờ, cho dù là đêm khuya trong phòng cũng chỉ có hấn và nàng ta nhưng nàng ta vẫn quyết không rời đi. Nếu như lúc bình thường có một nữ nhân như vậy ở trong phòng đêm khuya hấn mừng còn không kịp nữa là, nhưng phải cần nhắc xem đây là ai, Thạch Cơ Nương Nương nổi danh trong Phong Thần, nếu hấn mà dám làm phật ý nàng chẳng phải là muốn đem mạng mình ra đùa giỡn hay sao.

-Tiểu Thạch, ta thấy cũng khuya rồi, cô nên về phòng nghỉ ngơi đi, khi khác chúng ta lại tiếp tục.

Hoàng Minh đặt quân cờ xuống uể oải đáp.

-Không được, ván cờ vẫn còn, ta không muốn bỏ dở.

Thạch Cơ vẫn chăm chú nhìn bàn cờ nói. Điều này khiến Hoàng Minh dở khóc dở cười, nếu như hấn không rảnh rồi làm ra cái cờ tướng này thì có lẽ giờ đây đã không phải ở trong cái hoàn cảnh này rồi.

-A! Thật tiếc quá... ta đã thua rồi. Tiểu Thạch, cô tiến bộ rất nhanh, đã vượt qua ta rồi. Đã trễ rồi, cũng nên về phòng nghỉ ngơi đi thôi.

Hoàng Minh làm bộ tiếc nuối nói.

-Không tính, đây là ngươi cố tình thua, ta không cam tâm, đánh lại ván khác.

Ngón tay Thạch Cơ nhanh chóng xếp lại từng quân cờ trên bàn và nói. Hoàng Minh lúc này muốn khóc cũng không được nữa, vốn tưởng rằng mình giả vờ thua và nịnh hót nàng mấy câu thì sẽ được tha, nào ngờ nàng ta lại tinh ý như vậy, quả thực là tự mình làm hại mình rồi.

-Tiểu Thạch, dù sao chúng ta cũng là cô nam quả nữ, đêm khuya ở cùng một phòng e là không hay cho lắm. Ta là nam nhân thì không sao, còn cô là nữ nhân...

Hoàng Minh làm bộ khó xử nói, nhưng hần chưa kịp nói hết câu thì Thạch Cơ đã cướp lời hần.

-Nữ nhân thì đã sao? Kê nói dám nói, ta liền cho hần vĩ viễn không được siêu sinh.

Lúc trước Hoàng Minh còn nghĩ Thạch Cơ thực sự khác xa với nguyên tác là một ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng sau khi nghe những lời này hần mới biết rằng bản thân còn quá ngây thơ, hần cũng không hề hoài nghi những lời này của nàng. Nhưng mặc dù việc nàng là một ma đầu đi chăng nữa, hiện giờ hần là sư phụ của nàng, nếu như có thể tranh thủ lời kéo được nàng thì quả thực có thể khiến Phong Thần thêm một phen dậy sóng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Bị bắt gian

Sáng ngày hôm sau.

-Tần huynh, huynh đã dậy hay chưa?

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Cơ Phát. Hoàng Minh không biết sáng sớm như vậy Cơ Phát tới tìm hần để làm gì, nhưng dù sao hần cũng đang là khách nhà người ta, chủ nhà tới tận cửa phòng để gọi chẳng lẽ hần có thể vờ như không nghe thấy hay sao?

-Ta ra ngay đây.

Hoàng Minh lười biếng trả lời, hần uể oải làm động tác vươn vai đứng dậy đi lại mở cửa.

-Tần huynh, hôm qua có chuyện gì hay sao? Sao trông người có vẻ mệt mỏi thế kia? Chẳng lẽ lũ hạ nhân hầu hạ không tốt hay sao? Huynh cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ trừng trị bọn chúng thích đáng để lấy lại công đạo cho huynh.

Cơ Phát mặc dù không thể nhìn thấy được khuôn mặt Hoàng Minh, nhưng từ giọng điệu của Hoàng Minh thì hần có thể đoán ra một chút, hơn nữa ẩn ẩn dưới lớp mặt nạ kia, Cơ Phát để ý thấy quang mắt Hoàng Minh có một chút thâm. Cơ Phát thử suy nghĩ xem Hoàng Minh đang làm chuyện gì, thậm chí hần còn nghĩ tên này vô hay không tìm nữ nhân nào đó hoạt động cả đêm qua hay không. Cố ý đưa tầm mắt vào bên trong phòng như để tìm ra manh mối gì đó, nhưng Cơ Phát cực kì thất vọng khi Hoàng Minh đã đứng che hết tầm nhìn của hần vào trong phòng.

-Sáng sớm như vậy, người đến tìm ta để làm gì?

Hoàng Minh khẽ ngáp dài một cái, cả đêm qua Thạch Cơ không hề cho hần chớp mắt được một chút nào, nàng liên tục ép hần đánh hết từ ván cờ này tới ván cờ khác. Có vài lần hần cố ý thua với hi vọng Thạch Cơ sẽ tha cho hần, nhưng nàng ta hết lần này tới lần khác đều nhận ra, hơn nữa còn ngồi phân tích từng nước cờ rất chi tiết khiến hần chỉ biết khóc ròng. Mặc dù hần có thể thức vài ngày cũng đều có thể, nhưng thức cả đêm chỉ để đánh cờ khiến cho đầu óc hần có chút mệt mỏi. Bản thân hần cũng không muốn làm phật ý đại ma đầu này, nên đành cố gắng căng hai mắt ra để đánh cờ tới sáng cùng nàng.

-Huynh không nhớ đã hẹn với ta sáng hôm nay cùng đi săn hay sao?

Cơ Phát nhìn Hoàng Minh nói. Lúc này hần mới nhớ ra, quả thực hôm qua có hứa với Cơ Phát là như vậy. y... mặc dù hiện giờ bản thân hần chỉ muốn ngủ một giấc nhưng thôi kệ đi, hần cũng không chắc được rằng Thạch Cơ có để yên cho hần ngủ hay không nữa, dù sao đi ra ngoài săn bắn có thể hoạt động gân gân cốt, hít thở khí trời vẫn là hơn.

-Được rồi, vậy người chờ ta một chút.

Hoàng Minh phát tay nói, nhưng hần thấy Cơ Phát không hề để ý tới lời hần nói.

-Này, người có nghe ta nói gì không đấy?

Hoàng Minh thấy Cơ Phát đang cố gắng để nhìn vào trong phòng, hần khẽ hần giọng. Mặc dù hần cũng chẳng làm gì mờ ám cả, nhưng hần không thích đời tư của mình bị người khác soi mói. Hơn nữa, tên Cơ Phát này đối với Thạch Cơ lộ ra vẻ si mê rõ rệt, nếu như để hần biết nàng ta cả đêm qua ở trong phòng mình thì thật hần có thù oán mình hay không, tới lúc đó lại dấy lên cuộc chiến giữa Đại Thương và Tây Kỳ thì nguy to. Người xưa có câu "quân tử khó qua ái nữ nhân" "nữ nhân họa quốc", mặc dù hần hi vọng Cơ Phát này không phải là người như vậy, nhưng nhìn biểu hiện của hần, Hoàng Minh thực sự nghi ngờ nhân phẩm của hần.

-Ta vẫn đang nghe đây.

Cơ Phát khẽ giật mình, hắn không biết Hoàng Minh đã phát hiện ra việc gán cố gắng để nhìn vào trong phòng hay chưa, nhưng nhìn vào biểu hiện của Hoàng Minh hắn mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao hắn cũng rất cố gắng không để lộ rồi.

-Người ra ngoài trước đi, ta thay y phục một chút.

Hoàng Minh toan muốn xoay người óng cửa đi vài, nhưng Cơ Phát lúc này bắt giác lên tiếng.

-Tân huynh, không biết huynh có thể mời Thạch tiểu thư cùng đi có được hay không?

-Tiểu Thạch ư? Chuyện này ta không thể làm chủ được, người nên tự hỏi nàng vẫn hơn.

Có Phát vốn muốn tận dụng cái danh nghĩa sư phụ của Hoàng Minh để có thể trở tài cho Thạch Cơ xem, nhưng câu trả lời của Hoàng Minh lại khiến hắn thất vọng. Yêu cầu của Cơ Phát quả thực Hoàng Minh không thể đáp ứng được, phải biết rằng Thạch Cơ nàng ta rất mê đánh cờ, hiện giờ còn đang chìm đắm trong đó, muốn lôi kéo nàng đi sẵn ư? Hắn không muốn đem mạng mình ra đùa giỡn đâu. Hơn nữa, trong lòng Hoàng Minh hiện đang có quý, Thạch Cơ hiện đang ở trong phòng hắn, mặc dù Cơ Phát hiện nay không biết nhưng cần trọng vẫn hơn.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi hắn định xoay người đi vào phòng thì một âm thanh êm tai vang lên.

-Sư phụ, thế cờ người giao ta đã giải được rồi, hơn nữa còn làm đúng như người nói, giải bằng bốn phương thức khác nhau, mau qua đây xem giúp ta.

Khỏi phải nhìn cũng biết chủ nhân của giọng nói này chính là Thạch Cơ, nàng ta quả thực là biết chọn thời gian để lên tiếng mà. Khẽ đưa mắt quay sang nhìn Cơ Phát, Hoàng Minh phát hiện lúc này hắn đang mở hai mắt to hết cỡ, ngón tay run run chỉ vào Hoàng Minh, miệng lắp bắp nói.

-Ta... ta... ta thật không ngờ... người...

Hoàng Minh muốn mở miệng giải thích thì Thạch Cơ đã đi tới đẩy cửa ra.

-Sư phụ, người còn không mau vào, ở đó ngẩn ngơ cái gì vậy.

Nói đến đây, nàng bắt giác nhìn thấy Cơ Phát đang trợn to hai mắt nhìn mình.

-Thì ra là người, sáng sớm người tới phòng người khác để làm gì? Nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng quấy rầy chúng ta.

Ngờ khí của Thạch Cơ nói chuyện cùng Cơ Phát so với Hoàng Minh đúng là khác xa một trời một vực. Hoàng Minh quả thực khám phục nàng, không cần câu nệ gì cả, trực tiếp để thêm dầu vào ngọn đuốc đang bốc hỏa Cơ Phát kia.

-Cô... các người... người...

Cơ Phát như vẫn không tin vào mắt mình, miệng lắp bắp khó hiểu.

-Ta với hắn thì làm sao?

Thạch Cơ lạnh lùng nói.

-Các người là ở cùng với nhau cả tối hôm qua ư?

Giọng Cơ Phát run run nói, lúc tối hắn có hỏi thăm a hoàn thì biết Thạch Cơ không ở trong phòng, thì ra nàng ở cùng với Hoàng Minh cả tối, thì ra đây chính là lí do mà tên khốn kiếp kia muốn che dấu không cho hắn nhìn vào trong phòng, thử hỏi một nam một nữ ở cùng phòng cả đêm thì xảy ra chuyện gì được cơ chứ.

-Đêm qua chúng ta ở cùng nhau hình như không liên quan tới người thì phải?

Thạch Cơ nhún mày nói. Vốn lúc này nàng đang cùng Hoàng Minh thảo luận một ván cờ thì lại có người đến quấy phá, vốn nàng ra đây chỉ muốn đuổi tên này đi thật nhanh, nhưng hắn lại tỏ ra không biết điều như vậy.

-Cô...

Cơ Phát nắm chặt nắm tay lại, hắn rất muốn lao vào bóp chết Hoàng Minh ngay lúc này. Nhìn ánh mắt này của Cơ Phát, Hoàng Minh chỉ biết cười trừ, đây có phải lỗi của hắn đâu kia chứ.

Quay lại nhìn Thạch Cơ, Hoàng Minh thoáng nhận thấy nàng tỏ vẻ khó chịu, hơn nữa trên người ẩn ẩn một tầng sát khí khiến hắn cảm thấy ớn lạnh. Mặc dù thực tâm hắn mong cho Cơ Phát biến mất khỏi thế giới này, nhưng bây giờ chưa phải lúc, hơn nữa nếu Thạch Cơ giết Cơ Phát lúc này thì hắn cũng không thoát khỏi một tầng quan hệ, lúc đó đại chiến giữa Đại Thương và Tây Kỳ e là cũng không thể tránh khỏi. Hơn hết, Hoàng Minh cảm thấy nếu như phải đối đầu với Tây Kỳ thì Hoàng Minh sẽ chọn đối đầu với Cơ Phát hơn là Cơ Xương.

-Chuyện này không phải như ngươi nghĩ đâu. Thực ra chúng ta chỉ ở reng phòng đàm đạo đánh cờ mà thôi.

Hoàng Minh cười ha ha nói.

-Ngươi không lừa ta chứ?

Cơ Phát tỏ vẻ không tin nói, hắn cố gắng thăm dò Hoàng Minh qua đôi mắt nhưng không phát hiện được gì, hoặc là Hoàng Minh nói dối quá tài tình, hoặc là hắn không hề nói dối. Nếu phải chọn, Cơ Phát chọn tin cái thứ hai, bởi trong mắt hắn Thạch Cơ chính là một nữ thần bằng thanh ngọc khiết không hề bị vấy bẩn. Hơn nữa, hắn nhớ lại lúc nãy Thạch Cơ có nói rằng nhờ Hoàng Minh xem giúp thế cờ đã giải. Nghĩ thông suốt điểm này, Cơ Phát lúc này mới bình tĩnh ôm quyền cúi đầu nói.

-Chuyện quả thực có chút hiểu lầm. Là lỗi của ta, xin tâu huynh và Thạch cô nương bỏ qua cho ta.

Thạch Cơ không hề để cho Cơ Phát nửa điểm mặt mũi, hừ lạnh một cái rồi trực tiếp xoay người đi vào trong phòng.

-Được rồi, ngươi đi trước đi, ta chuẩn bị một chút rồi đi cùng ngươi.

Hoàng Minh lắc đầu nói, Thạch Cơ này may mắn vẫn còn nể cái danh sư phụ này của mình, nếu đổi lại là người khác hắn tin chắc nàng sẽ không ngại mà xuống tay.

-Tần huynh, việc lúc nãy ta nhờ huynh, xin hãy giúp ta.

Cơ Phát vẫn chưa hề muốn rời đi, hắn tiếp tục nói.

-Việc ngươi nói ta sẽ cố gắng, nhưng ta không dám chắc có giúp được hay không, ngươi về trước đi.

Hoàng Minh biết việc Cơ Phát nói tới là việc gì, nhưng hắn cũng không có nửa điểm chắc chắn sẽ giúp được, nhất là sau chuyện vừa rồi.

-Nếu đã như vậy thì ta không quấy rầy huynh nữa, ta sẽ ra ngoài chờ huynh, chỉ cần huynh giúp a, ơn nghĩa này chắc chắn ta sẽ không quên.

Cơ Phát cúi đầu nói sau đó xoay người rời đi. Lúc này hắn chỉ còn trông mong ở Hoàng Minh mà thôi, nếu như không phải lúc này mất bình tĩnh thì cũng không đến nỗi như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như là hắn trong hoàn cảnh đó chắc chắn sẽ không cùng Thạch Cơ đàm đạo đánh cờ cả đêm đầu, hắn thực sự nghi ngờ liệu Hoàng Minh có hay không không hề có cảm xúc với nữ nhân, phải biết rằng mị lực của Thạch Cơ là vô cùng lớn.

Nếu Hoàng Minh biết được những suy nghĩ trong đầu của Cơ Phát lúc này thì có lẽ lúc này hắn đã không ngăn cản Thạch Cơ rồi, ít nhất hắn cũng sẽ đợi cho tới lúc Thạch Cơ hành hạ Cơ Phát thừa sống thiếu chết rồi mới ra tay ngăn cản, nhưng đó là nếu như hắn biết mà thôi. Hoàng Minh xoay người đi vào phòng, lúc này đây hắn đang đối diện với ánh mắt của Thạch Cơ, kì lạ ở chỗ bình thường nàng sẽ ngồi ở bên bàn cờ chăm chú nghiên cứu nhưng giờ đây nàng ta đang nhìn hắn chần chừ, giống như đang định nói một điều gì đó. Mãi một lúc sau nàng mới lên tiếng.

-Sư phụ, ngươi sắp đi săn ư? Có thể cho ta đi cùng được hay không?

Thạch Cơ nhẹ nhàng nói khiến Hoàng Minh vô cùng kinh ngạc. Đây có phải là Thạch Cơ cả ngày chỉ nghĩ tới việc đánh cờ hay không? Hay nàng ta nghĩ nhằm việc săn bắn thú rừng thành săn bắn người khác? Nhưng Hoàng Minh chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không dám nói ra, nếu không có khi hắn sẽ bị nàng lột da mất.

-Ngươi chắc muốn đi cùng chứ? Có cả Cơ Phát nữa đấy.

Hoàng Minh lên tiếng nhắc nhở.

-Vừa hay ta lúc này có hơi quá đáng, muốn tạ lỗi cùng hắn một chút.

Hoàng Minh nghe xong không biết có phải bản thân đang nghe nhầm hay không, nàng ta muốn tạ lỗi với Cơ Phát? Đừng đùa như vậy chứ?

-Ngươi chắc chắn thực sự muốn đi?

Hoàng Minh nghi hoặc hỏi.

-Đúng vậy.

Thạch Cơ gật đầu trả lời. Hoàng Minh lúc này mặc dù cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng Hoàng Minh cũng không hỏi nhiều nữa.

-Được rồi, vậy ngươi về phòng chuẩn bị trước đi, ta thay y phục xong sẽ qua tìm ngươi.

Hoàng Minh chờ Thạch Cơ rời khỏi phòng rồi mới đóng cửa lại. Nhưng trước khi rời đi, hắn còn thấy rõ trên môi Thạch Cơ là một nụ cười vô cùng quỷ dị. Lúc này Hoàng Minh mới ngộ ra rằng, Thạch Cơ vốn không phải muốn tạ lỗi gì với Cơ Phát cả, nàng ta muốn nhân cơ hội này trút hết cơn giận lúc nãy đây mà. Hoàng Minh lúc này chỉ biết cười khổ, vẫn không nên chọc giận nàng thì hơn, hi vọng nàng không làm gì quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Hại người thật khó

Không lâu sau đó, Hoàng Minh đã thay xong y phục và đi ra ngoài. Khi bước tới cửa lớn, hắn thấy Cơ Phát và cả Thạch Cơ đều đang ở đó, hơn nữa hắn còn thấy Cơ Phát đẩy vào trong tay Thạch Cơ một cái lọ nhỏ gì đó.

- Xin lỗi đã để các người chờ lâu.

Hoàng Minh mỉm cười lên tiếng. Hắn lên tiếng xin lỗi âu cũng là lịch sự mà thôi, dù sao thời gian hắn thay y phục cũng vốn vắn chỉ vài phút. Mặc dù vậy Cơ Phát không hề cho hắn nửa điểm mặt mũi, trực tiếp nói.

- Tàn huynh như vậy thật không phải rồi, là nam nhân tại sao có thể để cho một đại mỹ nhân như Thạch cô nương đây chờ đợi được kia chứ, phải phạt thôi.

Nhìn điệu bộ cười nói của Cơ Phát, Hoàng Minh chỉ muốn đi tới cho hắn một cước. Mẹ kiếp, vẫn biết người muốn thể hiện trước mặt Thạch Cơ, nhưng không nhất thiết dùng hắn làm bàn đạp chứ? Uống công lúc này mình còn lo lắng cho hắn. Trong lòng Hoàng Minh bây giờ đang âm thầm chửi rủa, hắn bây giờ chỉ mong sao Thạch Cơ chiều cổ tốt Cơ Phát một chút, tốt nhất là cho hắn nằm trên giường vài tháng đi.

Nhanh chóng thu lại điệu cười tà ác tránh để người khác phát hiện, Hoàng Minh nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

- Lúc ta tới có thấy hai người các người đưa đẩy lên lút cái gì đó?

- Đây rồi! Tưởng người mù không để ý kia chứ? - Cơ Phát thầm cười trong bụng. Tất cả đều đúng như dự định của mình, hắn vốn muốn đợi cho Hoàng Minh tới rồi mới tặng cho Thạch Cơ.

- Không dấu gì Tàn huynh, thứ ta tặng cho Thạch cô nương chính là thần dược của tiên nhân tên là Dưỡng Hồn Đan, không những giúp cơ thể khỏe mạnh, tâm trí minh mẫn mà còn có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa còn có thể giúp trẻ mãi không già.

Cơ Phát bắt đầu thao thao bất tuyệt. Hoàng Minh vốn tưởng đó là thứ gì ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ là thứ phẩm đơn dược Dưỡng Hồn Đan mà thôi. Với người thường hay những người mới tu tiên thì quả thực nó có sức hấp dẫn rất lớn, ngoài việc thanh tịnh tâm hồn nó còn giúp bổ sung tiên khí giúp cho việc tu luyện. Nhưng Dưỡng Hồn Đan đối với Hoàng Minh nó không khác gì một viên thuốc thông thường, chỉ với những dược liệu mà Kiếm Tu để lại cho hắn thì đừng nói là vài viên Dưỡng Hồn Đan, cho dù là vài trăm viên hắn cũng có thể luyện ra được. Chưa kể tới với cái thể chất đặc thù của hắn, cho dù có ăn bao nhiêu đơn dược đi nữa, cũng đều vô dụng.

Cơ Phát không thấy Hoàng Minh nói gì, cho rằng hắn đã bị Dưỡng Hồn Đan của mình dọa cho khiếp sợ. Cũng phải thôi, tiên đơn diệu dược như vậy người thường nào có điểm phúc được thấy qua, hắn phải may mắn lắm mới được vị đại tiên kia tặng cho.

- Nếu như Tàn huynh muốn ta có thể tặng cho huynh một viên.

- Được, nếu người đã có lòng như vậy mà ta không nhận thì quả thật phụ tấm lòng của người. Như vậy đi, ta không cần nhiều đâu, chỉ cần tặng ta vài trăm viên để ta dùng dần là được rồi.

Cơ Phát nghe Hoàng Minh nói xong thì giống như bị nỏ tung. Hắn tưởng đây là gì? Là thuốc bổ trong các tiệm thuốc hay sao? Mở mồm ra là đòi vài trăm viên, phải biết vị đại tiên kia chỉ tặng hắn năm viên mà thôi, hắn dùng một viên, tặng cho Thạch Cơ hai viên, bây giờ còn hai viên hắn dùng còn không nữa là.

- Tàn huynh thật biết đùa, tiên dược này ta được người khác tặng cho chỉ năm viên, giờ ta chỉ còn lại hai viên, nếu huynh thực sự muốn ta chỉ có thể tặng cho huynh một viên mà thôi.

Cơ Phát cười khổ nói, đây quả thực giống như cắt một miếng thịt trên người hắn vậy.

- Chỉ một viên hay sao? Hay thế này đi, người đưa ta cả hai viên, ta sẽ dùng một viên, còn một viên ta sẽ lấy để nghiên cứu, biết đâu ta lại có thể luyện thành tiên dược, lúc đó người cũng không thiếu phần đâu.

Hoàng Minh vỗ vai Cơ Phát nói.

- Cái gì mà luyện thành tiên dược, mẹ kiếp người tưởng người tài giỏi lắm hay sao? - Cơ Phát âm thầm khinh bỏ trong lòng, nhưng mặc dù vậy hắn vẫn tươi cười nói.

- Huynh lại đùa rồi, tiên dược của tiên nhân đâu phải ai muốn cũng có thể luyện chế được. Vẫn câu nói cũ, ta chỉ cho huynh một viên mà thôi, đó là cực hạn của ta rồi.

-Được rồi, một viên thì một viên, coi như ta chịu thiệt một chút vậy.

Hoàng Minh lắc đầu nói. Nhìn điệu bộ miễn cưỡng chấp nhận của hắn, Cơ Phát chỉ muốn cho hắn một kiếm. Tên này thật sự không biết liêm sỉ là gì hay sao?

Thạch Cơ nhìn điệu bộ này của Hoàng Minh cũng âm thầm mỉm cười. Vị lão sư này, vốn tưởng là thanh cao nhưng không ngờ lại vô sỉ đến như thế.

-Sư phụ, nếu như người không chê, thứ này ta tặng người.

Thạch Cơ lấy ra một chiếc bình ngọc chỉ bằng hai ngón tay, đúng là thứ mà Cơ Phát đã tặng cho nàng.

-Không được, đây là quà ta tặng cho cô, sao có thể tặng lại cho người khác được.

Cơ Phát lập tức nhảy dựng lên phản đối. Vừa rồi hắn đã hứa tặng cho Hoàng Minh một viên, trong tay Thạch Cơ có hai viên, nếu đưa cho hắn hết thì Cơ Phát thật không cam lòng mà.

-Đây là đồ đệ của ta hiếu kính tặng cho ta, nàng ta không có ý kiến người còn có ý kiến gì, chẳng lẽ muốn đòi lại hay sao?

Hoàng Minh nhướng mày nói.

-Ta... ta thực sự không có ý đó.

Cơ Phát lấp bắp nói. Hắn khẽ đưa mắt sang nhìn Thạch Cơ, khi thấy nàng không biểu lộ gì mới thở phào nhẹ nhõm.

-Được rồi, ta cũng không làm khó dễ các người nữa, dù sao ta cũng không phải là người tham lam, một viên là được rồi. Tiểu Thạch, người cũng cất vào đi, tránh cho ta bị mang tiếng tham lam.

-Người không tham thì còn ai vào đây nữa? - Cơ Phát âm thầm mắng chửi trong lòng, nhưng bên ngoài hắn vẫn vui vẻ cười nói vô mong ngựa Hoàng Minh.

-Tần huynh sao có thể là người như vậy chứ, nếu có kẻ nào to gan dám nói như vậy ta nhất định sẽ nghiêm trị hắn.

Hoàng Minh nghe Cơ Phát vô mong ngựa mà âm thầm khinh bỉ, nếu không có Thạch Cơ ở đây không biết chừng hắn chính là người đầu tiên nói câu đó rồi.

Thạch Cơ thu bình ngọc vào trong, trong lòng nàng vô cùng tức nuối. Nếu như hắn nhận lấy Dương Hồn Đan thì há sau này sẽ càng tận tâm hơn trong việc chỉ điểm mình về cờ đạo hay sao? Tên Cơ Phát kia quả thực đáng chết, nếu như không phải vì mấy lời của hắn thì vị sư phụ kia cũng sẽ không từ chối món quà của mình. Lúc này trong lòng Thạch Cơ càng thêm chắc chắn việc sẽ hành hạ Cơ Phát nhiều một chút, mặc dù sẽ không đến mức trọng thương hay mất mạng, nhưng cho hắn nằm giường bệnh vài tháng cũng là điều có thể a, dù sao hắn cũng là bằng hữu của vị sư phụ kia.

-Bẩm Nhị Thế Tử, tất cả đã chuẩn bị xong.

Từ phía ngoài cổng lớn có một nam nhân cao lớn cả người đội mũ giáp bạc chỉnh tề bước tới khom người nói với Cơ Phát.

-Tốt, tần huynh, Thạch cô nương, cũng không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu khởi hành thôi.

Cơ Phát hào hứng nói. Đây là cơ hội để gắn chứng tỏ bản lĩnh cho Thạch Cơ thấy, làm sao có thể không hào hứng được kia chứ?

-Được rồi, vậy người dẫn đường đi.

Hoàng Minh lười biếng nói. Đi sẵn như thế này hắn chẳng có mấy hứng thú, nhưng dù sao cũng được hoạt động dẫn gân cốt, vẫn hơn là giam mình trong phòng cùng Thạch Cơ đánh cờ. Mặc dù nàng ta là một đại mỹ nhân, nhưng ai biết được nếu hắn nổi sắc tâm thì nàng ta có cho hắn hôn phi phách tán hay không kia chứ, lấy tu vi của hắn mà so sánh cùng nàng thì cho dù là chạy hắn cũng chẳng thể chứ đừng nói là đánh một trận với nàng.

Trong đầu Thạch Cơ thì đang nghĩ xem làm cách nào để hại Cơ Phát mà không bị nghi ngờ gì. Nếu chỉ một mình nàng thì không sao, trực tiếp giết chết hắn rồi bỏ đi là được, nhưng nếu nàng làm vậy thì vị sư phụ kia lại khó tránh khỏi một tầng liên quan. Dù sao tìm được một tri kỉ đánh cờ là vô cùng khó, huống hồ nàng còn chưa thực sự đánh bại hắn thì làm sao có thể cam tâm được. Một đại ma đầu giết người không ghê tay như Thạch Cơ cũng có lúc phải đau đầu như thế này, làm hại người khác thực sự rất khó mà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chiến Viên Hồng (thượng)

Cơ Phát, người nói bao giờ chúng ta mới đến nơi?

Hoàng Minh ngồi trên lưng ngựa khẽ duỗi lưng một cái rồi nói.

Cơ Phát đang háng hái giới thiệu về những nơi vừa đi qua thì liền bị Hoàng Minh ngắt lời. Nếu không phải hắn là khách mà phụ thân mời tới thì có lẽ mình đã dạy dỗ hắn phép tắc làm người một chút rồi.

-Tần huynh, vẫn còn sớm, chúng ta vừa đi vừa ngắm cảnh có phải hay hơn không?

Vẫn giữ thái độ của một thân sĩ, Cơ Phát mỉm cười nói.

-Đã ngắm cảnh rất lâu rồi, các người không thấy chán hay sao?

Hoàng Minh chán nản nói, đi du lịch thưởng ngoạn như thế này thực sự không hợp với hắn.

-Tần huynh sao có thể nói thế được, mặc dù không thể gọi là tuyệt cảnh nhân gian, nhưng phong cảnh ở Tây Kỳ cũng không hề thua kém bất cứ nơi đâu. Hơn nữa, vẫn còn rất nhiều nơi khác, ta đây thực sự muốn cho huynh và Thạch cô nương chiêm ngưỡng.

Cơ Phát thao thao bất tuyệt nói khiến Hoàng Minh cảm thấy phân vân không biết mình lựa chọn đi ra ngoài lần này là đúng hay không nữa. Tên Cơ Phát này chỉ muốn thông qua hắn để kéo Thạch Cơ đi cùng mà thôi, nhưng nếu để mặc như vậy thì không biết Thạch Cơ sẽ làm gì Cơ Phát nữa. Cơ Phát chết là tốt nhất, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp, nếu không cẩn thận sẽ khiến cho Tây Kỳ nổi giận.

-Được rồi, chuyện này tùy các người, ta không quản nữa.

Hoàng Minh phát tay nói. Khi Hoàng Minh đã không còn ý kiến gì nữa, lúc này miệng Cơ Phát lại bắt đầu hoạt động hết công suất. Thạch Cơ ở một bên thì chỉ tươi cười, đôi lúc lại hỏi một hai câu hoặc khen tài hiểu biết của Cơ Phát khiến hắn như mở cờ trong bụng, miệng lại càng hoạt động nhiều hơn.

Cảm thấy nhàm chán trước những câu chuyện của Cơ Phát, Hoàng Minh xoay sang hỏi một viên tướng áo mũ bạc sáng loáng.

-Vị đại ca này, ngựa của các người thực sự rất tốt đấy.

Hoàng Minh vỗ lên thân ngựa nói.

-Đại nhân quả thực có mắt tinh tường, đây là bảo mã ở Tây Kỳ chúng ta, trên đời này e là không có quá một trăm con đâu, nó được gọi là Hãn Huyết Bảo Mã.

Khi nghe Hoàng Minh nói xong, hắn cũng đáp lại bằng một vẻ mặt vô cùng tự hào.

-Hãn Huyết Bảo Mã? Lẽ nào đây là loại ngựa mà khi ra mồ hôi có màu đỏ như máu?

Hoàng Minh ngạc nhiên đáp, phải biết rằng Hãn Huyết Bảo Mã hắn đã từng nghe tới, nhưng tất cả đều là truyền thuyết mà thôi, từ trước tới nay chưa có một ai đã từng gặp qua loài ngựa này cả.

-Tần huynh quả thực kiến thức phi phàm. Không dấu gì huynh, Hãn Huyết Bảo Mã chính là một trong các bảo vật trân quý nhất của Tây Kỳ, không những khỏe mà còn rất dai sức, một ngày có thể đi ngàn dặm, trèo non vượt suối dễ dàng, khi ra mồ hôi còn có màu đỏ như máu, nhưng trân quý hơn là trên thế gian này chỉ có Tây Kỳ có loại ngựa này, và chỉ có hơn trăm con mà thôi. Chỉ có những khách quý của Tây Kỳ mới được đón tiếp bằng loại ngựa này.

Cơ Phát ở một bên không hên mà đến, miệng không ngừng hoạt động, vừa nói hắn còn khẽ đánh mắt sang nhìn biểu hiện của Thạch Cơ, nhưng nàng ta có vẻ không quan tâm nhiều lắm.

-Quả thực xứng danh Bảo Mã, cơ thể thật săn chắc, thực sự muốn được cưỡi nó đi dạo hằng ngày mà.

Hoàng Minh vuốt ve bờm ngựa, ra vẻ luyến tiếc nói.

-Nếu Tần huynh đã muốn cưỡi nó, ta có thể bảo phụ vương tặng cho huynh một con.

Cơ Phát hào phóng nói, nhưng hắn không biết rằng Hoàng Minh chờ nhất là hắn nói ra câu này.

-Nếu như vậy ta không thể không nhận rồi, tiện đây người có thể cho ta thêm vài con Hãn Huyết Bảo Mã nữa không, không cần nhiều đâu, ta chỉ cần mười con là được rồi.

Hoàng Minh không tiếc giờ hết công phu sự từ ngoạn của mình ra nói. Về mặt Cơ Phát lúc này từ từ nhả lại, phải biết rằng Hãn Huyết Bảo Mã vô cùng trân quý, một lần xin là mười con, quả thực Tần Hoàng Minh này da mặt quá dày rồi.

-Tần huynh thật biết nói đùa, đây là bảo vật trân quý của Tây Kỳ, ngay cả ta cũng chỉ có mấy con, làm sao có thể cho huynh nhiều như vậy được, chỉ bằng ta xin phụ vương cho huynh một con, ta sẽ tặng thêm cho huynh một con nữa để đủ một cặp, đó là giới hạn của ta rồi.

Cơ Phát cắn răng nói.

-Được rồi, một cặp thì một cặp, không lại bảo ta làm khí ngươi.

Hoàng Minh ra về tiếc nuối nhưng trong lòng hắn đang thầm cười. Một cặp Hãn Huyết Bảo Mã tuy ít nhưng nếu có thể sinh sản được thì thật tốt quá, hoặc cũng có thể lai tạo với ngựa của nhà Thương, ít nhất cũng có thể nâng cao phẩm chất của ngựa. Mặc dù không thể so sánh với Hãn Huyết Bảo Mã chân chính nhưng Hoàng Minh tin với nhưng trang bị hiện có của nhà Thương thì kỵ binh của nhà Thương không hề thua kém, thậm chí còn có phần vượt trội hơn rất nhiều.

Trên đường đi, Hoàng Minh cũng không để ý đến Cơ Phát và Thạch Cơ gì nhiều, hắn căn bản chỉ muốn biết thêm về đặc tính và cách nuôi loại ngựa Hãn Huyết Bảo Mã này thôi, cho dù khó có thể so với tọa kỵ của tiên nhân nhưng nhân giới chỉ chiến thì nó có thể góp một phần không nhỏ vào việc quyết định chiến cuộc.

-Bầm thế tử, đã đến nơi rồi.

Người tướng quân nọ đưa tay gọi lớn, cả đoàn người theo hiệu lập tức đều dừng lại.

-Các ngươi ở lại dựng trại.

Cơ Phát đưa tay phân phó mấy người binh lính ở đằng sau, xong lại quay về phía Hoàng Minh.

-Tần huynh có muốn thi xem ai sản được nhiều hơn không?

-Ta tài nghệ không bằng người, làm sao có thể so bì cùng ngươi được.

Hoàng Minh khiêm tốn đáp, đâu sao đây cũng không phải là mục đích của hắn, hơn nữa việc so tài lần này cũng chẳng mang lại cho hắn bất cứ lợi ích gì cả.

-Tần huynh sao có thể nói như vậy được, ai cũng biết huynh là người văn võ song toàn, trí dũng mưu lược, ta còn phải học hỏi ở huynh nhiều. Hơn nữa chúng ta chỉ thử tài một chút mà thôi, cũng đâu có mất mát gì đâu.

Cơ Phát ra vẻ khiêm tốn nói.

-Được rồi, nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng đành chịu xấu mặt một chút vậy. Nhưng chúng ta không nên sát sinh quá nhiều, chỉ thi xem ai hạ được mục tiêu lớn hơn là được.

Hoàng Minh ra về bất đắc dĩ nói, nếu hắn không đồng ý thì không biết Cơ Phát sẽ la hét đến bao giờ nữa đây.

-Tốt! Vậy mỗi người ba mũi tên, sau đó nhờ Thạch cô nương phân định thắng thua có được không?

Cơ Phát nói một lúc vẫn không quên mục đích của bản thân, hắn quay về hướng Thạch Cơ nở một nụ cười mà theo hắn là tiêu sái nhất nói.

-Được, ta cũng không có việc gì làm, đi theo xem một chút cũng là ý hay.

Thạch Cơ lạnh nhạt nói. Nàng cũng giống Hoàng Minh, chuyến đi săn này căn bản không phải là mục đích của nàng.

-Người đâu, mang cung lên đây.

Cơ Phát phát tay quát lên. Ngay lập tức có mấy người mang cung và tên đưa lên.

-Tần huynh, mời.

Cơ Phát đưa tay làm động tác mời về phía Hoàng Minh. Hoàng Minh cũng không suy nghĩ gì nhiều, tiện tay lấy một chiếc cung rồi lấy bao mũi tên đeo vào sau lưng.

-Chúng ta xuất phát thôi.

Cơ Phát đeo bao mũi tên ra đằng sau lưng, tay cầm cung thúc ngựa từ từ tiến vào trong rừng. Ngay sau đó Hoàng Minh và một vài binh lính cũng đi theo đằng sau.

-Tần huynh, ta mạn phép.

Cơ Phát đột nhiên dừng lại rồi bắn thẳng lên trời, mũi tên trên cây cung hắn lao vút đi bắn thẳng vào cánh một con chim đang bay trên trời, con chim nhanh chóng rơi xuống dưới. Rất nhanh, Cơ Phát liền đưa tay ra đỡ lấy.

-Tiến pháp của người thực sự lợi hại. Nhưng tại sao lại bắn mục tiêu nhỏ như vậy, không phải ước định là mục tiêu càng lớn thì càng có lợi hay sao?

Hoàng Minh vô tay nói. Những người khác cũng trầm trồ vỗ tay hết lời khen ngợi Cơ Phát.

-Ước định là bắn ba mũi tên, ta chỉ bắn một mũi đầu tiên, cũng chưa chắc là đã thua.

Cơ Phát này quả thực muốn khoe mẽ bản thân trước Thạch Cơ đây mà. Cái gì mà bắn một mũi tên, mẹ kiếp, rõ ràng là có ý muốn nói nhường ta một lần vẫn có thể thắng đây mà. Hoàng Minh ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng thì đang khinh bỉ Cơ Phát.

-Nếu đã như vậy thì ta đây không khách khí.

Hoàng Minh đưa tay giương cung về phía một con nai đang ăn cỏ ở cách đó khoảng hai trượng, ngón tay hất buông ra, mũi tên bắn đâm lập tức găm vào thân cây bên cạnh, con nai thấy động nhanh chóng chạy trốn vào trong rừng sâu.

-Quả thực là thứ này quá khó với ta rồi.

Hoàng Minh nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

-Không sao đâu, vẫn còn ba cơ hội nữa, ta tin huynh nhất định sẽ bắn trúng.

Cơ Phát lên tiếng an ủi Hoàng Minh. Nhưng hẳn thực không ngờ kĩ năng bắn cung của Hoàng Minh lại kém tới như vậy, mục tiêu lớn lại gần như vậy mà hẳn cũng bắn hụt được thì thật quá thất vọng rồi. Vốn tưởng Hoàng Minh cũng có một chút kĩ năng, bản thân dùng hắc làm bàn đạp thì có thể giương oai trước mặt Thạch cô nương, nhưng thật không ngờ... Cơ Phát âm thầm lắc đầu. Bỏ đi vậy, dù sao bản thân tự mình thể hiện một chút là được. Lúc này hẳn có lên xem nét mặt của Thạch Cơ, thấy nàng cũng có vẻ tán thưởng nên Cơ Phát cũng yên tâm đôi chút.

Những người khác không dám nói nhưng trong lòng họ lại dám nghĩ, ai cũng thầm cười trong lòng. Cái gì mà Tàn quốc sư văn võ song toàn? Ngay cả bắn cung còn không được, bất quá có lẽ chỉ dựa vào thân phận đệ tử của Kiếm quốc sư và sư đệ của thiên tử mà thôi.

Cơ Phát và những người khác không thấy điều cho là Hoàng Minh chỉ là một kẻ vô dụng, nhưng Thạch Cơ thì khác. Có lẽ nàng là người duy nhất ngoài Hoàng Minh biết hắn đã làm gì. Mũi tên hẳn không phải chỉ găm vào thân cây, mà trên đó còn có một con ruồi. Thạch Cơ lại bất giác đánh giá cao Hoàng Minh thêm một bậc, một người không tu luyện như hắn, với thực lực như vậy có thể xưng là đệ nhất nhân cũng không ngoa. Nàng bây giờ thực sự tò mò rằng hắn còn bí mật nào trên người không nữa.

Một canh giờ trôi qua, Cơ Phát đã bắn thêm được một con nai khá to, trong khi đó Hoàng Minh vẫn lại bắn trượt mục tiêu. Ai nhìn vào cũng nghĩ cuộc so tài này đã được định sẵn kết cục rồi, nhưng Cơ Phát vẫn chưa thể hiện được nhiều trước mặt Thạch Cơ nên hắn vẫn chưa có thể ra về như vậy được.

Đi trong rừng thêm một lúc, Cơ Phát vẫn chưa tìm thấy mục tiêu nào vừa ý cả. Cơ Phát đang sốt ruột thì bỗng dưng trước mắt hắn liền xuất hiện một con vượn bạc đang nhảy múa phía trước.

-Quả thực là kì diệu. Một con vượn lại có thể múa đẹp như vậy.

Thạch Cơ trầm trồ khen ngợi.

-Nếu như Thạch cô nương đã thích chi bằng để ta bắt nó tặng cho cô.

Lần đầu tiên Cơ Phát thấy Thạch Cơ khen ngợi một cái gì đó, đây quả thực là cơ hội trời cho để hắn có thể lấy lòng nàng rồi.

-Tần huynh, huynh có muốn thi xem ai bắt được nó hay không?

Cơ Phát quay về phía Hoàng Minh đề nghị.

-Ta bắn kém như vậy cũng chỉ cản đường người thôi, người cứ tự nhiên đi.

Hoàng Minh lắc đầu từ chối. Hắn cũng chẳng muốn hơn thua cùng Cơ Phát, chỉ có điều hắn cảm thấy con vượn bạc biết múa này lại gọi cho hắn một cái gì đó. Nhưng hắn vẫn không nhớ ra rằng đó là gì.

Cơ Phát thấy Hoàng Minh không có ý với con vượn bạc này thì mừng rỡ, hẳn sợ Hoàng Minh cản trở tay chân lại khiến con vượn này xổng mất. Giương cung đưa mũi tên nhắm thẳng về phía con vượn, Cơ Phát hít một hơi dài rồi buông ngón tay đang nắm đuôi mũi tên ra, mũi tên lao vút về phía con vượn.

Mắt sắp thấy mũi tên sắp trúng vào con vượn, nhưng từ đâu có một bàn tay đầy lông lá khác vươn ra tóm lấy mũi tên. Mấy người Hoàng Minh đưa mắt nhìn về phía trước, ở đó giờ đang xuất hiện thêm một con yêu hầu đang che chắn cho con vượn bạc. Con yêu hầu nhìn về phía nhóm người Hoàng Minh tức giận hét lên.

-Các người là ai dám tới đây đã thương đàn em của ta?

Nhìn con yêu hầu trước mặt tỏ ra tiên khí mạnh mẽ khiến cho Hoàng Minh lập tức đề phòng, mặc dù có Thạch Cơ ở đây nhưng không biết nàng ta có nguyện ý ra tay hay không nữa. Chỉ riêng Cơ Phát hiện giờ là đang cực kì tức giận, con yêu hầu đáng chết này không biết ở đâu ra lại để cho hắn phí một cơ hội lấy lòng Thạch Cơ, phải lột da nó mới hả giận được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chiến viên hồng (hạ)

Nhìn con vượn bạc kia trốn vào sâu trong rừng khiến cho Cơ Phát nộ khí xung thiên, đôi mắt nhìn vào yêu hầu kia tràn đầy lửa giận.

-Con yêu hầu chết tiệt kia, ngươi từ đâu tới, lại dám ngăn cản chuyến đi săn của ta, nếu biết điều thì hãy rút đi cho ta.

Cơ Phát tức giận chỉ thẳng về phía yêu hầu hét lớn. Nhưng mặc dù có tức giận thế nào hắn cũng không dám vọng động, yêu hầu trước mặt tay không có thể bắt được mũi tên kia, thực lực ắt hẳn không tầm thường.

-Ta kháo, đây là nhà của ngươi hay sao? Lão tử thích đến hay đi là quyền của ta, ngươi là cái thá gì?

Yêu hầu kiêu ngạo đáp.

-Nực cười, nơi ngươi đang đứng chính là đất đai của Tây Kỳ và đây là nhị thế tử Cơ Phát, còn không mau rút đi nếu không đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình.

Vị tướng quân bên cạnh Cơ Phát rút kiếm chìa về phía yêu hầu quát lớn.

-Ngươi có giỏi thì tới đây, lão tử sợ các ngươi chắc?

Yêu hầu nhìn lướt qua người mấy người Hoàng Minh một lượt rồi nhếch mép khinh thường nói. Hắn nhận ra ngoài hai người vừa mắng chửi hắn ra có một chút tiên khí trong người ra thì những người còn lại hầu như chỉ là người bình thường, không đáng để hắn phải bận tâm.

-Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Xem chiêu của ta đây.

Cơ Phát rút bảo kiếm bên hông ra, chân đạp vào lưng ngựa lao nhanh về phía yêu hầu. Cơ Phát khá tự tin với võ nghệ của mình, hắn mười tuổi đã có thể đánh bại được những binh lính phổ thông, bây giờ còn đang bắt đầu con đường tu tiên, yêu hầu kia mặc dù có thể bắt được mũi tên của hắn nhưng nếu muốn đấu với hắn, thực sự là nằm mơ đi.

-Tìm chết!

Yêu hầu liếc mắt khinh thường nhìn thế công hung mãnh của Cơ Phát, đôi bàn tay đầy lông lá của hắn duỗi ra nắm chặt lấy lưỡi kiếm của Cơ Phát.

-Khốn kiếp, mau thả ra.

Cơ Phát vận dụng bao nhiêu sức lực vẫn không thể rút được kiếm ra khỏi tay yêu hầu, và kinh ngạc hơn là bàn tay của yêu hầu đang nắm lưỡi kiếm của hắn không hề có một chút trầy xước gì cả, nên biết đây không phải là bảo kiếm bình thường mà là tiên kiếm được vị đại tiên kia ban tặng.

-Còn tưởng ngươi lợi hại, hóa ra cũng chỉ là thùng rỗng.

Yêu hầu nhếch mép cười. Bàn tay còn lại của hắn nắm lại thành quyền nhanh chóng nện thẳng vào bụng Cơ Phát. Giống như mũi tên mà hắn đã bắn ra, Cơ Phát bị một quyền của yêu hầu đánh bay văng ra xa, rất may hắn đã được vị tướng quân kia đỡ lấy.

-Các ngươi mau tới chăm sóc nhị thế tử.

Vị tướng quân quay sang những binh lính gần đó quát lớn, lập tức có mấy người chạy lại thay hắn đỡ Cơ Phát.

-Nam Cung Thích, ta lệnh cho ngươi bắt sống con yêu hầu đó cho ta.

Cơ Phát gằn lên từng chữ trong đau đớn, hắn nhất định phải đem con yêu hầu này hành hạ đến chết đi sống lại mới hả dạ.

-Nhị thế tử an tâm, ta nhất định sẽ thu phục được yêu hầu này.

Nam Cung Thích tự tin đáp. Nói rồi, hắn rút kiếm ra lao về phía yêu hầu.

-Yêu hầu, còn không mau chịu trời.

-Lại một kẻ nữa tới tìm chết, hôm nay lão tử không muốn sát sinh, nhưng nếu đã vậy thì ta không nương tay nữa.

Giọng nói của yêu hầu vừa dứt, thân hình của hắn đã biến mất. Trong khi Nam Cung Thích đang ngạc nhiên thì bên tai hắn đã nghe tiếng gió của quyền kinh.

Keeng... một âm thanh giống như hai thanh kiếm chạm nhau vang lên, cả người Nam Cung Thích bị chấn lui ra phía xa. Nam Cung Thích lúc này cảm thấy đôi bàn tay hần tê dại, rất may hần nhanh tay đỡ kịp nếu không quyền vừa rồi có thể đánh vỡ đầu hần mất. Biến thái hơn cả là thân thể yêu hầu kia còn cứng hơn cả sắt thép nữa, lần này đã phải thiết bản rồi.

-Không ngờ có thể đỡ được một quyền của ta, vậy để ta xem ngươi chịu được bao lâu.

Yêu hầu cười lớn nói. Thân thể hần lại biến mất, sau đó lại xuất hiện bên người của Nam Cung Thích. Lại một quyền nữa của yêu hầu giáng xuống, Nam Cung Thích lần này chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, thanh kiếm trên tay hần bị đánh văng đi. Lúc này yêu hầu lại áp sát người hần, cái đuôi của hần siết lấy cổ của Nam Cung Thích nhắc lên.

-Chỉ là một tên còn chưa sơ nhập Trúc Cơ Kỳ mà cũng dám đấu với lão tử, quả thực chán sống. Nếu đã vậy ta thành toàn cho ngươi vậy.

Yêu hầu nhìn Nam Cung Thích khinh thường nói, hần đưa tay lên toan kết liễu Nam Cung Thích nhưng đúng lúc đó Cơ Phát hét lên.

-Yêu hầu, ngươi có biết hần là đệ tử của Vi Hộ đại tiên của Xiển Giáo không? Nếu ngươi dám giết hần ngươi ắt sẽ phải hối hận.

Cơ Phát vừa dứt lời thì quyền kia của yêu hầu nhanh chóng dừng lại. Mặc dù Vi Hộ hần không để vào mắt nhưng nếu trêu chọc tới Đạo Hạnh Thiên Tôn thì phiền phức lớn rồi.

-Vi Hộ? Ngươi nghĩ hần tài giỏi à? Cho dù hần có tới đây cũng chẳng làm gì được ta cả. Nể tình ngươi là người Xiển giáo ta liền tha cho ngươi một mạng. Cút, lần sau lão tử không dễ dãi như vậy đâu.

Yêu hầu dùng đuôi của mình ném Nam Cung Thích về phía mấy người Cơ Phát xong liền quay lưng bỏ đi, nhưng bất chợt lại có một tiếng nói vang lên.

-Chuyện của bọn họ xong rồi, bây giờ tới ta được chứ?

Vốn tưởng rằng mình thể hiện thực lực như vậy sẽ khiến lũ người kia khiếp sợ, nhưng hết lần này tới lần khác lại có kẻ tới tìm chết. Yêu hầu hung ác quay lại nhìn khiến cho Cơ Phát và những người kia khiếp sợ.

-Là kẻ nào dám!

-Là ta.

Hoàng Minh ngồi trên lưng ngựa ung dung đi tới nói.

-Ta không nhớ là đã cho ngươi đi thì phải?

Yêu hầu đưa mắt nhìn chủ nhân của giọng nói này, chỉ thấy trước mặt hần là một nam nhân thân vận một bộ đồ màu đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kì lạ.

-Ngươi là ai, mau xưng tên ra. Ta không muốn giết kẻ vô danh.

Yêu hầu nhìn Hoàng Minh lên tiếng.

-Không cần hỏi, ta cũng chỉ là một kẻ vô danh mà thôi.

Hoàng Minh cười lớn đáp. Hần làm sao không hiểu ý của yêu hầu này cơ chứ, có lẽ hần đang nghĩ mình là đệ tử của một đại giáo nào đó nên mới đề phòng đây mà.

-Tần huynh, ta thấy tốt nhất là nên bỏ đi thôi.

Cơ Phát tay ôm ngực nói. Trong đầu hần đang nghĩ Hoàng Minh thực sự là một kẻ điên. Thực lực của yêu hầu kia thực sự khủng bố, ngay cả Nam Cung Thích là đệ tử của tiên nhân cũng không thể đánh được thì một người như hần có thể làm gì đây?

-Ngươi không cần lo lắng, chuyện này ta tự lo liệu được.

Hoàng Minh phát tay nói.

-Này yêu hầu, ta muốn hỏi ngươi một câu được chứ?

-Là chuyện gì?

Yêu hầu nhìn vẻ bí hiểm của Hoàng Minh bất giác đề phòng.

-Ta hỏi ngươi, trên đời này có tứ đại linh hầu, một là Xích Mã Hầu, nhưng con khỉ này tính tình nhút nhát chỉ thích ở ẩn, hai là Lục Nhĩ Mỹ Hầu, nhưng ta nhìn ngươi ắt hần không phải là nó, ba là một con khỉ đá sinh ra từ mảnh vỡ lúc Nữ Oa vá trời, nhưng ta nghĩ bà ta ắt sẽ không để nó tự do như vậy, còn lại là Thông Tỉ Viên Hầu. Viên Hồng, ta nói đúng chứ? (Phần đầy copy trong Tây Du Ký:)))

Viên Hồng nghe những lời Hoàng Minh nói ra mà cảm thấy khiếp sợ, phải biết rằng thân phận thực sự của hắn không phải ai cũng có thể đoán ra được, nhưng người trước mặt này không những hiểu rõ hắn, ngay cả tên cũng biết được, hơn cả những yêu hầu khác hắn còn biết được tường tận, chỉ có điều hắn chưa nghe tới con khiếm khuyết kia bao giờ cả. (vì giờ này Tôn Ngộ Không chưa ra đời:v)

Ngay đến cả Thạch Cơ cũng cảm thấy ngạc nhiên không kém. Nàng cũng là yêu tộc, nhưng để tra ra được thân phận của yêu hầu này, quả thực nàng không thể làm được như Hoàng Minh, vị sư phụ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

-Nếu đúng là ta thì sao?

Viên Hồng vận toàn bộ tiên khí trên người để sẵn sàng tấn công Hoàng Minh. Uy áp đó đủ để khiến mấy người Cơ Phát cảm thấy như bị bóp nghẹt, duy chỉ có Hoàng Minh và Thạch Cơ là không hề gì mà thôi.

-Người đừng nóng, ta không muốn đánh nhau với người, chỉ muốn hỏi người có muốn phục vụ dưới trướng của ta hay không mà thôi.

Hoàng Minh lắc đầu nói.

-Muốn ta ở dưới trướng phục vụ một kẻ như người? Nằm mơ.

Viên Hồng ngửa mặt cười lớn. Từ đầu đến giờ hắn vẫn không hề để Hoàng Minh vào mắt, mặc dù không biết hắn làm cách nào biết được thân phận của bản thân, nhưng nhìn hắn chỉ là một người bình thường, uy hiếp hắn còn không được chứ đừng nói tới bắt hắn phục vụ dưới trướng.

-Ta biết người có Bát Cửu Huyền Công nhưng người nghĩ chỉ dựa vào nó có thể đánh thắng ta hay sao?

Bị Hoàng Minh nhìn thẳng khiến Viên Hồng cảm thấy lạnh xương sống. Người này còn biết hắn từng học Bát Cửu Huyền Công, nhưng nhìn như thế nào hắn cũng chỉ là một người bình thường không có một chút tiên khí nào, thậm chí nếu so sánh thì tên nhãi được gọi là Cơ Phát còn có thể mạnh hơn hắn.

Thạch Cơ lúc nào càng ngày càng tò mò về vị sư phụ này hơn. Một người như nàng làm sao chưa từng nghe qua Bát Cửu Huyền Công; nó được một vị cổ tiên thời hỗn độn sơ khai sáng tạo, dùng bí thuật tu luyện tiên thể, thăng cho tới nước lửa bất xâm, không ngại pháp bảo, tu luyện đến cao tầng còn có thể từ ngoại biến nội, nắm được phép biến hóa, từ 72 phép biến hóa thần thông hóa ra thiên hạ vạn vật.

Bát Cửu Huyền Công này giống như ngoại công trong tiên hiệp tiểu thuyết sau này, dùng ngoại công nhập đạo thành tiên, uy lực hết sức cường đại, vượt xa tiên nhân cùng đẳng cấp, nhưng độ khó của nó cũng không phải người thường tu được. Nghị lực, ngộ tính, thiên phú, mấy cái này thiếu một cái không được, người thiếu sót bất cứ điều nào đều vô pháp thành công. Cho nên từ thượng cổ tới nay, pháp quyết này tuy không phải không tìm được, song chỉ vài người thành công. Yêu hầu này thực sự có thể luyện thành có thể thấy nó có nghị lực rất phi thường.

-Ta không tin không thể đánh được người.

Viên Hồng tung quyền lao về phía Hoàng Minh, nhưng lập tức liền bị cánh tay của hắn chặn lại.

-Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt. Được, sẵn đây dạy cho người biết một chút, không nên khinh thường người khác.

Hoàng Minh đưa tay ném Viên Hồng sang một bên. Thân thể Viên Hồng bay đi nhưng rất nhanh hắn liền xoay người đáp xuống đất an toàn. Viên Hồng lúc này mới cảm thấy áp lực thực sự, phải biết rằng quyền vừa rồi hắn dùng gần như toàn bộ thực lực nhưng người kia có thể dễ dàng chặn lại, hơn nữa từ bàn tay truyền đến sự đau nhức khiến hắn không dám vọng động.

-Không phải vừa rồi rất mạnh mẽ hay sao? Nếu người đã không tới thì để ta.

Hoàng Minh cười vang một tiếng rồi lao về phía Viên Hồng. Thân ảnh của hắn thoát ầm ầm hiện ngay lập tức xuất hiện bên người Viên Hồng. Ánh mắt Viên Hồng tràn ngập khiếp sợ, người này cư nhiên lại còn nhanh hơn bản thân hắn rất nhiều. Khi bản thân sắp bị Hoàng Minh bắt lấy, Viên Hồng ngay lập tức hóa thành một con ruồi bay đi nơi khác.

-Muốn chạy? Nằm mơ đi.

Hoàng Minh tay thành trào, ngay lập tức cơ thể Viên Hồng lập tức cứng lại không thể di chuyển được.

-Đáng ghét.

Viên Hồng hét lên. Thân thể hắn biến thành một con không tước, nhưng cho dù thế nào hắn cũng không thoát ra khỏi sự khống chế đó.

-Là người ép ta.

Thân thể Viên Hồng khẽ động, cả người hắn biến thành một con cự viên to lớn, nhưng cho dù là vậy hắn cũng chỉ miễn cưỡng thoát ra khỏi sự khống chế của Hoàng Minh mà thôi.

-Ta còn muốn xem Bát Cửu Huyền Công của người lợi hại tới đâu nhưng có lẽ nên dừng lại thôi.

Hoàng Minh nhìn thân thể to lớn của Viên Hồng mỉm cười nói.

-Chết đi!

Hai tay Viên chum lại đánh thẳng xuống người Hoàng Minh, khí thế vô cùng hung mãnh, một chiêu này của Viên Hồng tạo ra một luồng khí khiến những thứ xung quanh bị thổi bay, những người khác phải khó khăn lắm mới có thể trụ lại được.

Trước khí thế kinh hồn ấy, Thạch Cơ vốn muốn định ra tay để giúp Hoàng Minh một chút, nhưng trong chốc lát thân ảnh của Hoàng Minh lại một lần nữa biến mất một cách quỷ dị và xuất hiện sau lưng Viên Hồng.

-Bây giờ tới lượt ta.

Viên Hồng vừa nghe được giọng nói đằng sau lưng, hấn chưa kịp phản ứng thì đã bị một quyền của Hoàng Minh đánh thẳng vào lưng. Viên Hồng ngã xuống đất, thân thể hấn từ từ nhỏ lại, hấn kiên cường ôm ngực đứng dậy, bất giác lại phun ra một ngụm máu lớn.

-Ta thua.

Viên Hồng nhìn Hoàng Minh ngập tràn khiếp sợ, hấn thực sự không hiểu đến cuối cùng là tại sao một người không hề có tiền khí như Hoàng Minh lại có thể đánh hấn trọng thương được, hơn nữa thân pháp của người này lại vô cùng quỷ dị.

Không chỉ Viên Hồng mà ngay cả mấy người Cơ Phát cũng không ngoại lệ. Vốn bọn hấn tưởng Hoàng Minh chỉ là một kẻ dựa vào cái chức quốc sư kia mà thôi không ngờ lại là ẩn dấu thực lực. Đáng hận hơn là hấn giương mắt đứng nhìn mình và Nam Cung Thích bị thương. Cơ Phát nhìn Hoàng Minh đầy tức giận.

Ngay đến cả Thạch Cơ cũng ngạc nhiên không kém. Vốn nàng muốn xem vị sư phụ này lợi hại như thế nào, nhưng không ngờ lại có thể dễ dàng đánh bại yêu hầu kia như vậy, phải biết rằng yêu hầu kia cũng đã là một Luyện Hư Sơ Kỳ rồi. Hơn nữa thân pháp của hấn và những chiêu thức của hấn vô cùng cổ quái, nàng không thể cảm nhận được bất cứ tiền khí nào tỏa ra từ người hấn cả. Nếu có thể ẩn dấu tu vi trước mặt nàng chỉ có vài người, nhưng những người đó đều là những kẻ cao cao tại thượng, căn bản sẽ không rồi hơi như hấn

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Không đội trời chung

Nhìn Hoàng Minh đang ung dung bước đến gần, Viên Hồng khẽ thở dài nói.

-Thì ra ngươi cố tình áp chế tu vi, quả thực đáng hận.

Hoàng Minh nghe Viên Hồng bất giác đưa tay sờ mũi. Thật quá oan cho hấn mà, nếu có tu vi để có thể áp chế hấn mừng còn không kịp nữa, nhưng chuyện này hấn không muốn nói tới, nếu muốn Viên Hồng đi theo hấn thì có lẽ thực lực mới là chỗ dựa lớn nhất.

-Bát Cửu Huyền Công của ngươi tuy lợi hại, nhưng ngươi lại không biết áp dụng nó một cách hợp lý, ngươi cho rằng chỉ dựa vào một chút bản lĩnh đó mà có thể đương oai hay sao?

Hoàng Minh tiếp tục đả kích Viên Hồng, nhưng đây đều là muốn tốt cho hấn. Con khi này tính tình kiêu ngạo, không xem ai trong mắt, nếu không qua thực sau này hấn sẽ giống như trong nguyên tác, tán thân trong Bát Trận Đồ của Dương Tiễn mất.

-Tuy ta không biết ngươi là ai, nhưng nếu ngươi có thể chỉ dạy cho ta, ta xin bái ngươi làm sư phụ.

Viên Hồng lập tức quỳ xuống cúi đầu trước mặt Hoàng Minh.

-Chỉ là một con yêu hầu nhỏ nhoi mà cũng dám bái hấn làm sư phụ?

Hoàng Minh còn chưa lên tiếng thì đã bị Thạch Cơ cướp lời. Nàng hạ thấp mình để bái Hoàng Minh làm sư phụ chỉ bởi vì kĩ nghệ của hấn, nhưng nếu bắt nàng ngang hàng với con yêu hầu kia thì quả thực là nằm mơ đi.

-Chuyện của ta không tới lượt cô lên tiếng.

Viên Hồng tức giận lên tiếng, hấn đánh không lại Hoàng Minh nhưng những người khác thì không như thế, nhất là một nữ tử có vẻ ngoài yếu đuối như Thạch Cơ.

-Ngươi nói lại một lần nữa xem.

Bị Thạch Cơ nhìn khiến cho Viên Hồng cảm thấy khiếp sợ, nếu như Hoàng Minh là cảm giác như một ngọn núi đè nặng tâm lí của hấn thì Thạch Cơ

giống như một lưỡi kiếm mà chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể lấy đầu hân. Đây là lần đầu Viên Hồng nhìn thấy một người có sát khí khủng khiếp đến nhường này.

-Được rồi, Tiểu Thạch, đừng làm khó hân nữa.

Hoàng Minh đưa tay ngăn cản Thạch Cơ. Hân lúc này đang thăm mắng chửi tên Viên Hồng ngu ngốc này, quả thực nếu không dạy dỗ cẩn thận hân sẽ mất mạng lúc nào không hay mất.

-Chỉ bảo người thì ta có thể, nhưng bái ta làm sư phụ thì nên thôi đi, chỉ cần sau này người theo ta giúp một số chuyện là được.

Hoàng Minh đỡ Viên Hồng đứng dậy rồi nói. Vốn thu nhận Viên Hồng làm đệ tử là một việc tốt, như vậy có thể khiến hân tận tâm hơn, nhưng Hoàng Minh không dại mà đi chọc giận quả bom Thạch Cơ kia.

-Ta từ trước tới nay đều là tự mình tu luyện, nếu như người có thể chỉ bảo ta, ta sẽ ra sức vì người.

Viên Hồng lại quỳ xuống nói. Yêu tộc như hân từ trước đến nay luôn bị người khác khinh thường, một lần hân tới Xiển Giáo bái sư nhưng không những không được nhận mà còn bị người trong Xiển Giáo đuổi đánh, phải may mắn lắm hân mới thoát được. Sau này vì cơ duyên mà hân tìm được Bát Cửu Huyền Công, với ý chí sắt đá của bản thân mà hân miễn cưỡng đã tu luyện Bát Cửu Huyền Công tới tầng thứ tư. Nếu như có một người như Hoàng Minh chỉ giáo thì có lẽ hân sẽ thành công tu luyện được Bát Cửu Huyền Công.

Nhìn Viên Hồng đang quỳ dưới đất Hoàng Minh mỉm cười gật đầu. Thực lực của Viên Hồng có thể nói là vô cùng lợi hại, có thể bắt phân với đại tướng Tây Kỳ là Dương Tiên, nếu có thể kích phát tiềm năng của hân, lúc đó quả thực là một sự trợ giúp rất lớn. Về phần tu luyện Bát Cửu Huyền Công, mặc dù không biết ở thế giới này thế nào nhưng Hoàng Minh cũng có đọc qua không ít về Bát Cửu Huyền Công trong các tiểu thuyết khác, có lẽ sẽ giúp Viên Hồng được một phần nào đó.

-Người đứng lên đi, sau này theo ta về Triều Ca, ta sẽ sắp xếp cho người một chỗ để tu luyện.

-Cảm tạ chủ nhân.

Viên Hồng ôm quyền cúi đầu nói.

-Đúng rồi, ta thắc mắc một điều, người không ở núi Mai Sơn tu luyện, lại muốn chạy tới đây làm gì?

Hoàng Minh như nhớ ra một điều gì đó bất giác quay sang Viên Hồng hỏi.

-Bẩm chủ nhân, không đầu gì ngài, ta tới đây chỉ vì Huyết Tiên Quả để nâng cao tu vi. Nhưng không ngờ lại gặp các người.

Viên Hồng đưa mắt nhìn Hoàng Minh nói.

-Huyết Tiên Quả ta không quan tâm, có một chuyện ta muốn người giúp ta.

Hoàng Minh phát tay nói. Chỉ là Huyết Tiên Quả mà thôi, thứ đồ này đối với người tu luyện đúng là có chút trân quý, nhưng đối với Hoàng Minh nó cũng chẳng khác gì một quả táo cả, vị có khi còn không thể so bì được.

-Chủ nhân cứ nói, ta nhất định sẽ dốc hết sức.

Viên Hồng tự tin đáp, đây là lần đầu Hoàng Minh bảo hân làm việc, phải thể hiện thật tốt mới được.

-Ta nhớ ở Mai Sơn ngoài người ra còn có hai tên Cao Minh Cao Giác, ngoài ra còn có Thất Quái nữa. Người hãy giúp ta mời bọn họ tới Triều Ca gặp ta một chuyện.

Hoàng Minh vừa nói vừa lấy ra một bình đan dược bằng bàn tay từ trong túi pháp bảo ra.

-Đây là Tụ Khí Đan, có thể giúp các người củng cố tiên khí và hỗ trợ tu luyện, chỉ cần các người tới Triều Ca gặp ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi.

Viên Hồng cẩn thận đỡ lấy bình Tụ Khí Đan mà Hoàng Minh đưa cho. Phải biết rằng Tụ Khí Đan là đan dược còn trân quý hơn rất nhiều so với Huyết Tiên Quả kia, người này chỉ nhờ hân đi gọi Cao Minh Cao Giác và Thất Quái tới mà tặng một đại lễ như vậy quả thực đi theo hân là một quyết định sáng suốt. Mặc dù Viên Hồng không biết tại sao Hoàng Minh có thể tra rõ được từng người ở Mai Sơn nhưng hân cũng không mấy để ý, đến lai lịch của hân Hoàng Minh còn có thể nói rõ như vậy thì chuyện này cũng không có gì lạ cả.

-Được rồi, nếu không có chuyện gì thì người có thể về Mai Sơn trước. Đây là cách thức liên lạc với ta.

Hoàng Minh đưa một mẫu giấy cho Viên Hồng.

-Cảm tạ chủ nhân, ta nhất định sẽ không làm người thất vọng.

Cất kỹ bình Tụ Khí Đan và mảnh giấy vào trong người, Viên Hồng sung sướng rồi đi.

-Tân huynh, huynh như vậy lại thả yêu hầu kia đi?

Khi thấy Viên Hồng đã rời đi rất xa thì Cơ Phát lúc này mới lên tiếng.

-Việc lúc nãy cũng là do chúng ta đã thương đồng bạn của hần, chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi.

Hoàng Minh nhún vai nói. Mặc dù hần biết Cơ Phát rất muốn trả thù Viên Hồng nhưng nếu xét về lợi ích thì hần sẽ không ngần ngại mà chọn Viên Hồng.

-Hiểu lầm, huynh không thấy hần đánh ta và Nam Cung Thích trọng thương hay sao? Chỉ hai chữ hiểu lầm là có thể xong chuyện hay sao?

Cơ Phát tức giận quát, hần xoay người leo lên ngựa rồi thúc ngựa chạy đi. Nam Cung Thích thấy vậy cũng chỉ cúi chào Hoàng Minh và Thạch Cơ sau đó phân phó một người ở lại để dẫn đường cho Hoàng Minh, hần tin rằng với thực lực của Hoàng Minh thì chẳng cần ai bảo vệ cả.

-Chúng ta cũng nên về thôi.

Khi đoàn người Cơ Phát rời đi, Hoàng Minh lúc này mới xoay sang Thạch Cơ nói. Từ nãy tới giờ hần luôn để ý tới Thạch Cơ, thấy nàng vẫn ra vẻ trầm ngâm nhưng không làm gì cả nên cũng tạm không quan tâm làm gì.

-Sur phụ, người cuối cùng là gì, người có thể đánh bại một Luyện Hư Kỳ nhưng ta lại không thể cảm thấy tiên khí tỏa ra từ người người. Hơn nữa những chiêu thức của người đều vô cùng quý dị.

Thạch Cơ nhìn Hoàng Minh một lúc lâu rồi mới nói.

-Thì ra là người hỏi vấn đề này.

Hoàng Minh mỉm cười nói. Hần còn tưởng Thạch Cơ đang suy nghĩ xem có nên tìm Viên Hồng giáo huấn một trận hay không. Mặc dù trước mặt hần nàng không phát tác nhưng biết đâu sau lưng lại đi tìm Viên Hồng, lúc đó quả thực tên kia phải chịu khổ rồi. Nhưng xem ra là hần suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

-Người không thể cảm nhận tiên khí của ta bởi vì từ trước tới nay ta ngay tới cả cảm nhận tiên khí để sơ nhập Trúc Cơ Kỳ còn chưa thể. Còn về những chiêu thức đó đều là do ta tự nghĩ ra để phòng thân mà thôi.

Bộ pháp mà hần dùng chính là Mê Ảnh Tung lừng lẫy của Đường Môn, bộ pháp có thể khiến người sử dụng trong chốc lát dịch chuyển tới một vị trí khác. Chiêu thức thứ hai hần dùng là Không Tước Cầm Long, chiêu thức này mặc dù không làm bị thương nhưng có thể tạm thời không chế chuyển động của đối phương. Chiêu thức ba hần dùng đã thương Viên Hồng là Thông Bội Quyền, đối với thân thể được tôi luyện qua Bát Cửu Huyền Công như Viên Hồng thì quyền thương hay binh khí tiên nhân khó có thể đã thương hần được, nhưng Thông Bội Quyền thông qua nội công trực tiếp đánh vào bên trong đối phương nên cũng xem như là khắc tinh của Bát Cửu Huyền Công.

Mấy chiêu thức mà Hoàng Minh sử dụng đều là những chiêu thức mà hần từng đọc trong các truyện và tiểu thuyết, đương nhiên chỉ là mô phỏng theo cách vận dụng mà thôi. Đây là lần đầu tiên hần sử dụng nội công để đấu với tiên nhân khác, quả thực kết quả ngoài ý muốn.

-Có thể nghĩ ra công pháp quý dị như vậy có thể thấy người quả thực là thiên tài, nếu như có thể tu luyện tiên đạo ta tin chắc người nhất định sẽ tiến xa.

Thạch Cơ cẩn thận quan sát Hoàng Minh rồi gật gù nói.

-Phải rồi, người sau này ngoài dạy ta đánh cò có thể dạy ta thứ công pháp kia được không?

Hoàng Minh không ngờ Thạch Cơ lại đưa ra lời đề nghị này.

-Đánh cò thì ta có thể, nhưng công pháp kia ta không thể dạy cô được.

Như trông thấy Thạch Cơ sắp phát tác, Hoàng Minh nhanh chóng giải thích.

-Công pháp này chỉ có những người không tu luyện được tiên khí như ta mới có thể học mà thôi.

Những điều Hoàng Minh nói là thực lòng. Lúc hần thi triển thì Tử Tân cũng muốn học nhưng cho dù thế nào cũng vô pháp thi triển, có lẽ nội công không giống với tiên khí nên vì vậy vô pháp sử dụng.

-Người nói cũng có đạo lý. Đúng rồi, nghe nói người muốn về Triều Ca?

Thạch Cơ gạt cái suy nghĩ học công pháp của Hoàng Minh sang một bên, nàng bây giờ cảm thấy hứng thú với chuyện khác hơn.

-Đúng vậy, cũng tới lúc chia tay rồi, nếu có cơ hội nhất định sẽ lại cùng cô đánh cò.

-Cái gì mà chia tay? Ta muốn cùng người về Triều Ca.

Nghe Thạch Cơ nói xong Hoàng Minh cảm thấy vô cùng đau đầu. Dẫn theo một đại ma đầu như Thạch Cơ về Triều Ca khác nào đem bom hẹn giờ về nhà đầu.

-Cô thực sự muốn theo ta về Triều Ca? Nhưng ta vẫn còn việc ở đó chưa giải quyết được.

Hoàng Minh cố tìm cách né tránh.

-Cũng không vấn đề gì, ta nghe nói ở Triều Ca có rất nhiều cao thủ đánh cò, tới lúc ngươi bận ta sẽ ra ngoài tìm bọn họ.

Thạch Cơ hào hứng nói. Lúc này Hoàng Minh cũng không thể khuyên được nàng, chỉ đành hi vọng đừng có tên đui mù nào chọc giận nàng ta mà thôi.

Xoảng... trong phòng Cơ Phát vang lên nhiều tiếng đồ vỡ.

-Nhị thế tử, mong ngài bớt giận.

Mấy thị nữ thấy Cơ Phát tức giận lập tức run sợ, nhưng cũng chỉ dám đứng từ xa mà khuyên ngăn.

-Cút hết ra ngoài cho ta.

Cơ Phát hét lên, những thị nữ kia bị dọa cho lui hết ra ngoài.

Xoảng... lại một lọ hoa nữa bị Cơ Phát đập vỡ. Giờ đây hấn vô cùng tức giận, và nguyên do không đâu khác chính là Hoàng Minh. Tên khốn kiếp kia không những tranh giành nữ nhân với hấn, đã vậy còn giả trư ăn thịt hổ, đứng nhìn hấn bị yêu hầu kia đánh trọng thương, hơn nữa lại thả yêu hầu kia đi. Đồi mạt Cơ Phát hấn lên từng tơ máu, miệng hấn gằn lên từng chữ.

-Tần Hoàng Minh, ta với ngươi thế không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một ánh trăng, một tâm trạng

Lúc Hoàng Minh và Thạch Cơ về tới phủ chủ Tây hầu thì cũng đã gần tới.

-Tần đại nhân. Thạch tiểu thư.

Hai binh sĩ gác cổng trông thấy Hoàng Minh và Thạch Cơ đang từ trên ngựa đi tới lập tức đi tới nghênh đón.

-Vị đại ca này không biết nhị thế tử của các ngươi đã về chưa?

Hoàng Minh bước xuống ngựa hướng binh sĩ kia cười nói.

-Đại nhân để ta. Các ngươi mau đem bảo mã về chăm lo cho thật tốt.

Binh sĩ kia nhanh nhẹn cầm lấy dây cương rồi phân phó mấy người đưa hai con ngựa mà Hoàng Minh và Thạch Cơ cười đi.

-Bẩm đại nhân, nhị thế tử đã về từ sớm, hiện giờ vẫn đang nghỉ ngơi ở trong phòng. Ngài có cần ta vào thông báo cho ngài ấy một tiếng không?

Binh sĩ kia nhanh nhẹn đáp. Mặc dù hấn không biết tại sao lúc sáng ba người bọn họ đi cùng nhau nhưng đến cuối cùng lại là nhị thế tử về trước còn hai người này về sau. Nhưng cho dù có cho vàng hấn cũng không dám hỏi.

-Không cần, cứ để hấn nghỉ ngơi đi.

Hoàng Minh phát tay nói. Cơ Phát hiện giờ có lẽ đang rất tức giận, tốt nhất là không tìm hấn vẫn hơn.

Vốn Hoàng Minh muốn tắm rửa một chút nhưng không biết vì sao Thạch Cơ cứ một mực bám theo không rời, hết cách hấn đành phải đi khuyên bảo nàng.

-Tiểu Thạch, ta nói cô này, dù sao cô cũng là nữ nhân, cả ngày cứ ở trong phòng của ta e là không tiện chút nào. Người khác nhìn vào ắt sẽ đàm tiếu.

-Kẻ nào dám ta liền lấy mạng hấn.

Thạch Cơ bá đạo nói.

-Ta biết cô lợi hại rồi. Nhưng bây giờ ta muốn tắm rửa thay y phục, chẳng lẽ cô muốn ở đây luôn hay sao?

Hoàng Minh bất đắc dĩ nói.

- Cũng không cần quá câu nệ tiểu tiết như vậy, người muốn làm gì thì làm.

Nghe tới đây xong Hoàng Minh khóc cười không nổi nữa. Thạch Cơ này quả thực quá bá đạo rồi. Mẹ kiếp, cô đã muốn xem thì ta cho cô xem, ta sợ cô chặc. Nghĩ là làm, Hoàng Minh lập tức cởi áo vứt sang một bên, phía trên người hắn bây giờ hoàn toàn trần trụi, cơ thể rắn chắc do luyện tập võ kỹ hiện ra trước mắt Thạch Cơ khiến nàng có chút chững lại.

- Người muốn làm gì?

Thạch Cơ hét lên.

- Làm gì? Không phải đã nói với cô rồi hay sao? Ta hiện giờ là muốn đi tắm, là ta bảo cô ra ngoài cô lại không ra bây giờ còn chặc vắn ta?

Hoàng Minh nhếch mép nói. Nữ nhân này nếu quá nhún nhường e rằng nàng ta sẽ không coi bản thân mình ra gì mất.

- Người... ta...

Thạch Cơ ấp úng không dám nhìn thẳng vào hắn nói.

- Người cái gì, nếu người không ra thì cứ đứng đó mà nhìn, ta cũng không ngại đâu.

Hoàng Minh nhún vai đáp.

- Sắc lang!

Thạch Cơ nhìn thấy Hoàng Minh muốn cởi nốt phần bên dưới thì lập tức hét lên rồi bỏ chạy ra khỏi phòng.

Sắc lang? Nực cười, là bản thân cô muốn xem còn dám bảo ta sắc lang. Nhưng Hoàng Minh không ngờ rằng Thạch Cơ này cũng biết xấu hổ, lúc nàng chạy đi hắn thoáng nhìn thấy một khoảng hồng trên gò má của nàng. Chẳng lẽ nói nàng ta động tâm trước hắn? Lắc đầu gạt bỏ cái suy nghĩ viển vông ấy. Hoàng Minh nhanh chóng tiến lại gần đóng cửa lại để phòng Thạch Cơ quay trở lại, mặc dù cánh cửa này có hay không với nàng cũng như thế nhưng ít nhất nàng ta cũng sẽ không hành động lỗ mãng.

Tắm rửa xong thay y phục xong, Hoàng Minh muốn đi dạo một chút, thật hiếm khi không bị Thạch Cơ bám lấy, phải xem Tây Kỳ có gì thú vị mới được.

Tâm trạng hứng khởi, Hoàng Minh mở cửa đi ra ngoài, nhưng khi hắn vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Thạch Cơ đứng tựa lưng ở trước cửa phòng.

- Tiểu Thạch này, ta không phải đã hứa sẽ đưa cô về Triều Ca cùng rồi hay sao? Ta cũng không phải dạng người thất hứa đâu, có thể cho ta một chút tự do có được không?

Hoàng Minh tỏ ra mất hứng nói. Tiếp xúc với Thạch Cơ nhiều ngày qua, hắn nhận thấy nàng ta mặc dù tính cách có chút ngang tàng nóng nảy nhưng không phải là một ma đầu giết người không ghê tay như trong tiểu thuyết, chính vì vậy hắn mới dần lớn mật hơn trước. Hơn nữa nàng ta còn biết ngại mà rút lui khỏi phòng. Nhớ lại bộ dạng lúc đó của Thạch Cơ Hoàng Minh bất giác mỉm cười.

- Điều cười của người thực sự rất đáng sợ đấy.

Thạch Cơ nhìn hắn nhàu mày nói. Thấy Hoàng Minh không có phản ứng gì nên Thạch Cơ tiếp tục nói.

- Ta cũng không muốn làm phiền người. Nhưng là lão đầu kia bảo ta nhấn người tới cùng hắn dùng bữa.

Lão đầu kia theo lời Thạch Cơ ắt hẳn là Cơ Xương rồi. Nghe nói Cơ Xương mời dự tiệc Hoàng Minh có chút không tự nhiên, phải biết rằng con trai của ông ấy bị thương một phần là do mình, bây giờ không biết có phải là gọi tới chặc vắn hay không nữa.

- Không cần phải suy nghĩ nhiều, ta thấy lão đầu kia cũng không có ý gì xấu cả.

Nhìn bộ dáng trầm ngâm suy nghĩ của Hoàng Minh, Thạch Cơ bất giác lên tiếng.

- Ta tin Cơ thúc không phải là loại người ấy. Dù sao cũng cảm ơn cô.

Hoàng Minh có chút ngạc nhiên khi Thạch Cơ lại lên tiếng như vậy. Hắn toan đưa tay định xoa đầu nàng nhưng nhanh chóng rút lại, mặc dù nàng ta không tỏ ra ngang tàng như bình thường nữa nhưng có trời mới biết nếu hắn lỡ tay làm gì thì nàng ta có phát tác hay không nữa.

- Tàn đại nhân, Thạch Tiểu thư, Tây Bá Hầu đang ở bên trong chờ hai người.

Khi Hoàng Minh và Thạch Cơ vừa đi tới đại sảnh thì tại đó có một thị nữ đứng chờ cả hai.

- Cuối cùng người cũng đã tới, thật là để lão già ta đợi lâu quá rồi.

Thấy hai người Hoàng Minh tiến vào, Cơ Xương đứng dậy hướng Hoàng Minh đi tới.

-Cơ thúc cần gì phải chờ một kẻ tiểu bối như ta kia chứ, ta thật có lỗi mà. Chào a di, các huynh đệ.

Hoàng Minh tỏ vẻ áy náy nói. Hắn đưa mắt nhìn khắp bàn, vẫn như mọi khi, Cơ Xương ngồi ở trung tâm của bàn tiệc, bên cạnh ông là Thái Tự (hay còn gọi là Chu Văn Mẫu) và em gái của Đế Ất (này mình tìm không thấy tên), sau đó lần lượt phân ra là Bá Ấp Khảo và Cơ Đán cùng vài người khác. Nhưng ngạc nhiên là hắn không thấy Cơ Phát ở đâu cả.

-Cơ Phát đệ đệ vẫn còn đang dưỡng thương hay sao?

Vì bản thân có chút liên quan tới chuyện này nên Hoàng Minh không thể nhắm mắt làm ngơ được, hướng hồ gì người nhà của nạn nhân còn ngồi cả ở đây.

-Nó cũng không sao rồi, chỉ là một chút vết thương bên ngoài mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Cơ Xương lắc đầu nói.

-Xin lỗi Cơ thúc, là ta không bảo vệ tốt cho đệ ấy, ở đây có đan dược trị thương, có thể giúp đệ ấy nhanh chóng hồi phục.

Hoàng Minh lấy ra một bình ngọc tỏa ra một mùi thơm đưa tới cho Cơ Xương.

-Ngươi không cần phải áy náy chuyện này. Tiểu tử Cơ Phát này bình thường vẫn cao ngạo luôn cho mình tài giỏi, cho hắn một chút đã kích cũng xem như là rèn luyện cho hắn. Thứ này ta thay hắn nhận giúp ngươi.

Cơ Xương lấy bình ngọc trên tay hoàng minh cất vào bên trong túi áo. Từ những hành động và lời nói của Cơ Xương, Hoàng Minh quả thực thấy tiếc cho Tây Kỳ, nếu như có thể hắn mong muốn giữ mối hòa hảo này mãi mãi. Một người có tài, trọng tình nghĩa như Cơ Xương quả thực xứng với hai chữ “thánh hiền” mà người đời tặng cho ông.

-Được rồi, đừng nói chuyện không vui nữa, mau mau dùng tiệc đi, hôm nay ngươi phải say với ta một trận mới được.

Nhìn không khí trên bàn tiệc đang dần lắng xuống, Cơ Xương với tay lấy bình rượu trên bàn rót vào ly ông rồi hướng về phía Hoàng Minh một hơi uống cạn.

-Được, ta uống với thúc.

Hoàng Minh cũng sáng khoái rót rượu vào ly đặt trên bàn rồi uống cạn.

-Ha ha, sáng khoái.

Cơ Xương nhìn Hoàng Minh một hơi uống cạn liền sáng khoái cười. Từ trước tới nay, ngoài Kiếm Tu ra thì hắn là người thứ hai có thể cùng ông uống rượu một cách thoải mái như vậy. Cho dù là những người con của ông cũng khép nép chờ ông cho phép mới được uống.

-Hoàng Minh này, ta nhớ ngươi có ủ mấy vò rượu trong phủ có phải không?

Cơ Xương có vẻ đang ngà ngà say, hơi men của rượu khiến khuôn mặt ông đỏ dần lên.

-Nếu Cơ thúc đã muốn thì khi ta về nhất định sẽ cho người mang tặng thúc vài vò.

Hoàng Minh mỉm cười nói, Cơ Xương này, quả thực vẫn là một con ma men a.

-Hào, từ lúc trước được thử ta vẫn còn nhớ mãi hương vị của nó, quả thực là mỹ tửu trần gian.

Cơ Xương nuốt một ngụm rượu, lấy tay chùi ngang mép nói.

-Cơ thúc quá lời rồi, chỉ là một chút thủ pháp mà thôi, làm sao xứng với mấy từ mỹ tửu nhân gian kia chứ.

Hoàng Minh khiên tốn nói.

-Ta còn nghe thiên hạ đồn rằng, ngươi có tài xuất khẩu thành thơ đúng không?

Cơ Xương hứng chí vuốt cằm râu nói.

-Cơ thúc đừng nghe bọn họ nói lung tung, một kẻ như ta mấy câu thơ còn không biết chứ đừng nói tới xuất khẩu thành thơ.

Hoàng Minh lắc đầu nói. Hắn quả thực khâm phục những người có thể thổi hắn lên tới tận trên mây như vậy, thực sự lúc nào rảnh rồi phải đi tìm hiểu xem tin đồn về hắn đã tới mức nào rồi.

-Làm người khiêm tốn thì được, nhưng đôi lúc sẽ là giả dối đấy.

Cơ Xương đưa mắt nhìn Hoàng Minh thâm ý nói.

-Đúng vậy Tàn huynh, ta cũng đã nghe danh huynh từ lâu, thật sự muốn nghe huynh ngâm một bài.

Bá Ấp Khảo từ nhỏ đã thích thơ ca, nghe thấy phụ thân đề nghị cũng hứng khởi không kém.

-Được rồi, vậy thì ta đành tự bêu xấu bản thân vậy.

Trước sự nài ép của hai cha con Cơ Xương, Hoàng Minh bất đắc dĩ phải đồng ý. Hắn nhắm mắt từ từ suy nghĩ, những người khác thấy hắn như vậy cũng không làm phiền mà yên lặng chú ý.

Tây Kỳ Tây Kỳ tửu bạch dạ

Ngửa mặt thấy đêm màu trắng loá

Tường nàng Tiên Nữ vừa bay qua

Chạm tay vào rượu thơm hương hoa. *

Hoàng Minh từ từ mở mắt, miệng khẽ ngâm một đoạn thơ. Đây là hắn từ trong kí ức nhớ lại một đoạn thơ của Gió Phương Nam, nếu như bắt hắn làm thơ thì quả thực là thảm họa mà.

-Hay cho một bài thơ, quả thực rất hợp với cảnh bây giờ, uống nào.

Cơ Xương vỗ tay khen ngợi, ông với tay lấy bình rượu trên bàn uống cạn, miệng cười liên tục khen ngợi Hoàng Minh.

-Tàn huynh quả thực tài giỏi, có thể trong giây lát làm ra một bài thơ hay như vậy, Bá Ấp Khảo ta thực sự bội phục. Ly này ta mời huynh.

Bá Ấp Khảo nâng chén rượu lên hướng Hoàng Minh nói.

Khi trời đã quá khuya, Cơ Xương đã say khướt từ bao giờ, lúc này Hoàng Minh mới cùng Thạch Cơ trở về.

-Ngươi không sao chứ?

Thạch Cơ nhìn Hoàng Minh hỏi.

-Ta không sao, chỉ là một chút rượu mà thôi, không vấn đề gì. Cảm ơn đã lo cho ta.

Hoàng Minh cười nói. Không ngờ Thạch Cơ lại lo lắng cho hắn, chính vì vậy hắn muốn trêu chọc nàng một lát.

-Lo cho người? Nằm mơ! Ta chỉ là lo tối nay không có ai đánh cò cùng ta thôi.

Thạch Cơ nói rồi quay người bỏ đi.

Hoàng Minh nhìn theo bóng lưng nàng âm thầm mỉm cười, hóa ra lời đồn về ma đầu Thạch Cơ cũng giống như Trữ Vương, đều là giả. Hoàng Minh ngược nhìn ánh trăng.

Ở bên kia Thạch Cơ lặng lẽ ôm chặt khối ngọc thạch trên tay. Nàng trước giờ vốn được người khác đặt cho hai chữ ma đầu, đối với nàng những kẻ khác không đáng để vào mắt, nhưng chỉ khi đứng trước hắn nàng lại không thể hành xử như bình thường được. Hắn xuất chúng, không những đánh cò, làm thơ mà cả võ kỹ cũng vô cùng tài giỏi, nhưng nếu là vậy thì những kẻ như vậy chết trong tay nàng cũng rất nhiều. Khẽ đưa khối ngọc thạch trước ánh trăng ngắm nhìn, Thạch Cơ thờ dãi.

-Hắn/Nàng ta, thật khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bảo tiêu miễn phí

Sáng ngày hôm sau, tại cổng chính của thành chủ Tây Kỳ.

-Ngươi phải về sao, không ở lại thêm vài hôm nữa, ta vẫn muốn say một trận nữa với ngươi.

Cơ Xương tỏ ra tiếc nuối nói.

-Chúng ta còn nhiều dịp có thể gặp lại mà, ta đi cũng lâu rồi, mọi việc trong Triều Ca còn cần ta về xử lí.

Hoàng Minh cười trừ đáp. Lão tâu quý này còn định chuốc say hấn tới bao giờ đây.

-Ta cũng đã quá già rồi, không biết còn có thể gặp lại ngươi hay không nữa.

Cơ Xương nhìn xa xăm nói.

-Cơ thúc thúc quá lời rồi, ta trông ngươi vẫn còn tráng kiện, tinh thần minh mẫn như một trung niên, làm sao có thể nói là già được kia chứ.

-Ha ha, công phu mềm mết của ngươi ngày càng điêu luyện đấy. Ngươi nói đúng, ta còn phải sống thêm vài chục năm nữa để còn có thể bẻ hài tử của ngươi a.

Cơ Xương vỗ vai Hoàng Minh cười đáp. Ánh mắt của ông liếc nhìn sang Thạch Cơ đang ngồi trên lưng ngựa cách đó không xa. Cô nương kia mặc dù bên ngoài cao ngạo, ngang tàng không xem ai ra gì nhưng không hiểu sao trước mặt Hoàng Minh lại khác, quả thực nhìn hai người này rất xứng là anh hùng và mỹ nhân.

Hoàng Minh làm sao không nhìn ra ánh mắt đầy thâm ý của Cơ Xương. Mồ hôi trên người hấn ứa ra, đưa mắt lên nhìn về phía Thạch Cơ, thấy nàng có vẻ như không để ý tới bên này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù nói nếu như có một lão bà xinh đẹp tuyệt thế như Thạch Cơ là một điểm phúc cực lớn nhưng Hoàng Minh vẫn chưa dại gì mà đánh chủ ý với nàng.

-Cơ thúc, Cơ Phát hấn vẫn chưa khỏi hấn hay sao?

Không thấy Cơ Phát tới, Hoàng Minh có chút chột dạ nói.

-Thuốc của người cho rất tốt, hiện giờ thương thế của nó đã khỏi hấn, chỉ bảo là muốn chuyên tâm đọc sách nên không tới đây mà thôi. Nó vẫn còn trẻ, ngươi đừng nên chấp nhất.

Cơ Xương lắc đầu thờ dài. Việc Cơ Phát không ra tiễn Hoàng Minh ông có thể hiểu một phần nguyên do, nhưng có lẽ vị Thạch Cô nương kia mới là vấn đề chính. Trường tử Bá Ấp Khảo không muốn ganh đua kế thừa, bây giờ ông đều đặt cả hi vọng vào Cơ Phát nhưng từ những biểu hiện của hấn lại khiến cho ông có đôi chút thất vọng.

-Một phần đều là do lỗi của ta, đệ ấy không lên tiếng thì thôi ta làm sao có thể nói gì được kia chứ. Bá phụ cũng đừng quá lo lắng, ta tin một ngày nào đó hấn sẽ làm bá phụ hài lòng.

Hoàng Minh mỉm cười an ủi Cơ Xương. Hấn cũng hiểu, ở cái tuổi này của ông cũng chỉ mong muốn có một người kế thừa hương khói của tổ tiên mà thôi.

-Phải chi hấn có thể học hỏi ít nhiều điều từ ngươi.

Cơ Xương vuốt chòm râu trầm ngâm. Trong thâm tâm ông đang mong rằng Hoàng Minh không phải là đệ tử của Kiếm Tu, nếu như vậy ông có thể thu nhận hấn làm nghĩa tử, có một người như hấn ở bên, nhất định Phát nhi sẽ trở thành một quân vương người người kính ngưỡng. Nhưng ông nhìn lại thì thấy điều đó thật xa vời, hấn hiện giờ là quốc sư Đại Thương, hơn nữa quan hệ của hấn với Phát nhi có vẻ không được tốt cho lắm.

-Cũng không còn sớm nữa, ta phải lên đường rồi. Cơ thúc, mọi người, hẹn ngày tái ngộ.

Hoàng Minh ôm quyền hướng mấy người Cơ Xương cúi chào.

-Được rồi, ngươi đi đường cẩn thận. Nếu có thời gian hãy ghé thăm ta một chút, lão già này luôn chờ để uống rượu với ngươi. Mà nhớ đừng quên rượu của ta đấy.

Cơ Xương vỗ vai Hoàng Minh cười lớn.

-Được, ta nhất định sẽ gọi thật nhiều cho thúc, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hoàng Minh sáng khoái nói. Hấn cáo biệt mọi người rồi lên ngựa cùng Thạch Cơ rời đi.

Nhìn bóng lưng của Hoàng Minh, cùng Thạch Cơ, Cơ Phát trên tường thành khẽ siết chặt bàn tay.

-Tần Hoàng Minh, một ngày nào đó ngươi sẽ phải hối hận.

Cùng lúc đó ở Triều Ca, có một người cũng đang nguyên rủa Hoàng Minh.

-Tên sư đệ chết tiệt kia còn muốn rong chơi tới bao giờ nữa đây, nhiều việc chết ta rồi.

Từ Tân ngồi trên bàn phê duyệt tấu chương than vãn. Mọi lúc có Hoàng Minh thì công việc của hắn cũng bớt đi rất nhiều.

-Chàng còn nói nữa, không phải chàng cũng vừa rồi cũng biệt tích hơn hai tháng trời hay sao? Đệ ấy chỉ mới đi có vài ngày thôi mà chàng đã than vãn rồi.

Dương Cửu ở một bên giúp hắn phê duyệt tấu chương mỉm cười nói. Thời gian gần đây nàng đều ở bên học hỏi để giúp hắn, bây giờ nàng cảm thấy rất vui vì đã có thể san sẻ bớt một chút gánh nặng cho hắn rồi.

-Là thân bất do ki mà thôi, đâu phải ta muốn kia chứ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mấy hôm nay đều là nhờ bảo bối nàng giúp ta, mau lại đây để phu quân ta yêu thương một cái nào.

Từ Tân cười để tiện kéo Dương Cửu vào lòng hắn.

-Phu quân đừng làm loạn, ngộ nhỡ có người thấy được thì còn ra thế thống gì.

Bị Từ Tân tóm lấy, Dương Cửu cảm thấy cả người nóng lên, bất giác nàng có chút phản kháng, nhưng bị hắn ôm trọn trong lòng, nàng cũng đành nhu thuận ngồi yên.

-Ai thấy thì sao, dù sao cũng chẳng có ai cả gan quấy rầy ta và nàng đâu. Nếu có ai dám, ta liền chém đầu thị uy.

Từ Tân cọt nhả nói. Hắn đưa tay vuốt ve gò má ửng hồng của Dương Cửu, đúng lúc ấy có một tiếng nói vang lên.

-Phu quân a, nói như vậy là đầu ta không thể giữ được rồi.

Từ Tân và Dương Cửu hướng mắt về phía trước, liền thấy Khương Văn Sắc đang tay bẻ hai chén canh vào bên trong, trên miệng đang nở một nụ cười.

-Làm sao ta có thể chém nàng được chứ. Văn Sắc, mau tới đây này.

Dương Cửu thấy Khương Văn Sắc tới lập tức cuống cuống muốn thoát khỏi người Từ Tân, nhưng bất kể nàng làm gì hắn cũng ôm chặt lấy nàng.

-Chào tử tử...

Dương Cửu muốn trốn vào nơi nào đó để tránh ánh mắt của Khương Văn Sắc nhưng nàng không thể thoát được nên đành phải dùng cánh tay áo che đi khuôn mặt đang xấu hổ cùng cực của mình. Nàng áp úng lên tiếng như vừa bị bắt gian.

-Chàng đó, cả ngày chỉ biết bắt nạt muội ấy mà thôi.

Khương Văn Sắc đặt khay đựng hai chén canh lên bàn nói.

-Văn Sắc của ta là đang ghen hay sao?

Từ Tân tiêu ý nói. Hắn đưa tay kéo Khương Văn Sắc vào lòng. Bây giờ hắn đang trái ôm phải ấp cả Khương Văn Sắc và Dương Cửu.

-Chàng là thiên tử Đại Thương, đừng làm loạn, người khác nhìn thấy sẽ không hay đâu.

Khuôn mặt Khương Văn Sắc có chút nhuốm hồng nói. Trải qua chuyện lúc trước, bây giờ nàng đã không còn khép nép trước hắn như trước nữa.

-Chuyện của ta, ta làm. Mặc kệ người ta nghĩ ta là ai, với các nàng ta chỉ là một phu quân nhỏ nhoi mà thôi.

Nghe những lời đường mật từ miệng hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng Khương Văn Sắc và Dương Cửu lại cảm thấy ám áp vô cùng. Cả hai đều bất giác ôm chặt lấy người hắn.

-Phải rồi phu quân, Hoàng Minh hắn vẫn chưa trở về hay sao?

Khương Văn Sắc như nhớ tới điều gì đó lên tiếng hỏi.

-Hắn cũng không còn nhỏ nữa, tự biết đường quay về, nàng không cần lo cho hắn đâu.

Từ Tân bữu môi nói.

-Chàng nói linh tinh gì đấy. Dù sao hắn cũng xem như là người nhà chúng ta. Ra ngoài một mình đã lâu như vậy, hơn nữa hắn cũng không tu luyện tiên thuật như chàng, làm sao có thể không lo lắng được.

Khương Văn Sắc nhìn bộ dạng trẻ con của Từ Tân mỉm cười nói.

-Nàng lo lắng quá rồi, mặc dù hắn không tu luyện tiên thuật nhưng người có thể đánh được hắn không có mấy người đâu. Hơn nữa công phu miệng lưỡi của hắn nàng cũng biết, lừa gạt người khác vô cùng giỏi, làm sao có thể xảy ra chuyện được kia chứ. Có khi lại đang lừa gạt cô nương nào đó rồi cũng nên.

Tử Tân cười tà nói.

-Chàng nói cũng có đạo lý.

Cả ba người Tử Tân không hện mà cười phá lên. Công phu lừa người của tên sư đệ kia có thể nói là vô địch thiên hạ rồi.

Hắt xì... Hoàng Minh bắt gác sờ sờ mũi, không biết là ai đang nói xấu hần nữa.

-Ngươi không sao chứ? Có cần nghỉ ngơi một chút không?

Thạch Cơ thấy hần bộ dáng có vẻ ngán ngơ nên lên tiếng hỏi.

-Ta không sao, chỉ là đang nghĩ tới một chút chuyện thôi.

Hoàng Minh xua tay nói.

-Ngươi nói xem còn bao lâu nữa chúng ta mới về tới Triều Ca?

Thạch Cơ tỏ ra nóng ruột, trên đường đi nàng đã hỏi Hoàng Minh câu này rất nhiều lần rồi.

-Cũng sắp tới rồi, chắc còn khoảng một ngày đường nữa là chúng ta sẽ tới nơi.

-Cái gì? Một ngày đường, ngươi đang đùa ta à!

Nghe Hoàng Minh nói xong, Thạch Cơ lập tức nhảy dựng lên.

-Nếu chúng ta đi cả ngày lẫn đêm không nghỉ thì có lẽ rút ngắn được một phần ba chặng đường.

Hoàng Minh suy nghĩ một lúc rồi nói. Hần và Thạch Cơ đều không cần ăn uống nghỉ ngơi, hai con Hãn Huyết Bảo Mã này là do chính Cơ Xương chọn cho hần nên ắt hẳn không có vấn đề gì cả.

-Như vậy quá lâu, ngươi hẳn biết phi thân thuật chứ?

Thạch Cơ mắt kiên nhẫn nói.

-Phi thân thuật thì ta không biết, nhưng nếu là phi hành thì cũng có thể, nhưng còn hai con ngựa này thì thế nào? Chẳng lẽ để nó tự chạy về hay sao?

Hoàng Minh lắc đầu nói. Nếu như có thể hần đã nhanh chóng bay trở về Triều Ca rồi, đâu cần phải tốn công ngồi trên lưng ngựa.

-Chỉ là hai con ngựa mà thôi, nếu ngươi thích ta tặng cho ngươi vài tọa kỵ của tiên nhân còn đáng giá hơn như vậy.

Thạch Cơ hào phóng nói.

-Không được, hai con ngựa này ta có việc quan trọng phải dùng tới, không thể bỏ được.

Hoàng Minh cười khổ nói. Tọa kỵ của tiên nhân có thể rất đáng giá, nhưng để phát triển kỵ binh của Đại Thương thì vẫn cần tới hai con Hãn Huyết Bảo Mã này.

-Có việc gì mà tọa kỵ tiên nhân không thể làm được mà hai con ngựa này lại làm được?

Thạch Cơ nhún mày nói.

-Hai vị xin dừng bước, có thể cho chúng ta biết đường đến Triều Ca có được không?

Hoàng Minh đang muốn giải thích cho Thạch Cơ thì có một tiếng nói vang lên. Hần đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói thì phát hiện có hai đạo nhân một áo đỏ và một áo xanh đang phiêu phù trên không nhìn hần và Thạch Cơ.

-Ta tìm được bảo tiêu miễn phí cho ngươi rồi.

Thạch Cơ đánh mắt với hần nói. Nhìn nụ cười của nàng, hần biết hai vị đạo nhân này gặp xui xẻo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tu chân giả đều là một lũ tự phụ

Hai người các ngươi là muốn đến Triều Ca?

Thạch Cơ bước tới phía trước nhìn hai đạo nhân kia nói. Hai đạo nhân kia trong thoáng chốc bị vẻ đẹp của Thạch Cơ làm cho ngẩn ngơ. Bọn hắn dù rằng không quan tâm tới nữ sắc, một lòng truy đạo nhưng khi đứng trước Thạch Cơ, bọn hắn như bị hút hồn.

-Đúng... đúng là như vậy...

Đạo nhân áo xanh có vẻ tỉnh táo hơn người kia. Hắn lấp bắp trả lời.

-Vừa hay bằng hữu của ta biết đường tới đó, chỉ bằng các ngươi giúp ta một việc, chúng ta sẽ chỉ đường cho các ngươi tới đó.

Thạch Cơ mỉm cười trả lời. Hoàng Minh lúc này mới hiểu ra bảo tiêu miễn phí của Thạch Cơ hóa ra là vậy, không ngờ nàng ta lại nảy ra chủ ý quái gở này, nhưng e là mọi việc sẽ không suôn sẻ như vậy rồi.

-Nếu như có thể chúng ta chắc chắn sẽ giúp.

Đạo nhân áo đỏ sau một hồi cũng đã định thần tỉnh táo, hắn nhanh chóng đáp.

-Cũng không quá khó khăn đâu. Chỉ là chúng ta có hai con ngựa này, các ngươi có thể giúp chúng ta đem nó về Triều Ca được chứ? Đương nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.

Thạch Cơ đưa tay chỉ về hướng hai con Hãn Huyết Bảo Mã nói.

Đúng như dự liệu của Hoàng Minh. Hai đạo nhân kia khi nghe Thạch Cơ nói xong liền lộ khí xung thiên, đạo nhân áo xanh có vẻ là người nóng tính, hắn quát lớn.

-Cô nương, ngươi muốn lấy chúng ta ra làm trò đùa sao? Ngươi thật biết nói đùa.

-Nói như vậy là các ngươi từ chối?

Thạch Cơ nhún mày nói.

-Nếu các ngươi không muốn chỉ, chúng ta cũng không cần. Điều kiện kia căn bản là nhục mạ người khác mà.

Đạo nhân áo xanh tức giận nói. Hắn là một tiên nhân, làm sao có thể hạ nhục đi làm kẻ dắt ngựa cho hai người kia được chứ.

-Nếu nhục các ngươi không nghe thì ta đành nặng tay một chút vậy.

Thạch Cơ hung hăng đáp, nhẹ nhàng đưa tay kéo tay áo lên.

-Muốn động thủ? Đừng tưởng ngươi là nữ nhân thì chúng ta không thể làm gì được ngươi.

Hai đạo nhân kia thấy Thạch Cơ muốn động thủ cũng lập tức phòng bị.

Nhìn hai đạo nhân trước mặt, Thạch Cơ nhíu mày khinh thường. Dù sao thì tu vi của bọn hắn cũng chỉ là Kết Đan Hậu Kỳ mà thôi, không đáng để nàng phải bận tâm.

-Đi!

Khẽ quát một tiếng, Thạch Cơ vung tay lên, một thanh tiên kiếm lập tức bay về phía hai đạo nhân kia.

-Thì ra là đồng đạo, chẳng trách.

Hai đạo nhân kia thấy khí thế kinh người của tiên kiếm phi tới lập tức kinh ngạc. Nữ tử trước mắt bọn hắn không ngờ cũng là một người tu luyện, hơn nữa có lẽ thực lực còn hơn bọn hắn rất nhiều. Một kiếm kia của nàng ta giống như tùy tiện nhưng lại mang một cỗ tiên khí rất lớn.

-Biết điều thì nên ngoan ngoãn một chút ta sẽ nương tay cho các ngươi.

-Ngông cuồng, chỉ một chút bản lĩnh như vậy có thể làm khó được chúng ta hay sao?

Đạo nhân áo đỏ hừ lạnh nói. Mặc dù tu vi của nữ tử kia cao hơn nhưng bọn hắn có hai người, hơn nữa bọn hắn có thủ pháp đặc biệt, nếu đã muốn đi nàng ta chắc chắn sẽ không cản lại được.

Từ nãy đến giờ Hoàng Minh vẫn âm thầm quan sát trận đấu để đề phòng có gì bất trắc. Đây không phải là hắn lo lắng cho Thạch Cơ mà là cho hai người kia, ai biết được Thạch Cơ này lại nhờ tay giết bọn hắn hay không chứ.

Mắt thấy tiên kiếm sắp đâm vào người bọn họ, Hoàng Minh đang muốn lao lên ứng cứu thì bỗng dưng có một đạo kim quang bay quanh từ người đạo nhân áo đỏ ra bao bọc lấy tiên kiếm, trong chốc lát tiên kiếm mang khí thể kinh người kia lập tức rơi xuống đất, sau đó liền bị một bóng người thu lấy.

Thạch Cơ thấy tiên kiếm của mình biến mất liền dùng tâm ý để thu hồi, nhưng bất kể nàng có gọi bao nhiêu cũng không thấy tiên kiếm bay về.

Bên phía kia thì Hoàng Minh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi thấy đạo kim quang kia khi bay vào trong tay đạo nhân áo bào đỏ liền hóa thành một đồng tiền vàng.

-Hóa ra là Tiêu Thăng và Tào Bảo, lần này ta lại trúng lớn rồi.

Hoàng Minh cười thâm trong lòng. Với tu vi Kết Đan Hậu Kỳ của bọn hắn thì trong mắt người khác chẳng có gì đặc biệt cả, riêng Hoàng Minh thì rất rõ giá trị của hai người này.

Trong nguyên tác, Triệu Công Minh dùng Định Hải Thần Châu liên tiếp đánh đuổi mười hai kim tiên của Xiển Giáo, lại đánh cho Nhiên Đăng Đạo Nhân bỏ chạy, nếu không nhờ Tiêu Thăng, Tào Bảo trợ giúp, Triệu Công Minh mất đi hai pháp bảo là Định Hải Thần Châu và Phục Long Tắc thì có lẽ hắn cũng đã tán mạng rồi. Lạc Bảo Kim Tiền của Tiêu Thăng kết hợp với thân thủ của Tào Bảo, chỉ cần không phải là Thánh Nhân ra tay thì có lẽ bất cứ pháp bảo nào cũng có thể thu về được. Cụ thể như vậy, Hoàng Minh sao có thể không lôi kéo được kia chứ?

-Để ta xem lần này các ngươi có thu được không?

Bàn tay Thạch Cơ khẽ lay động, bên người nàng liền xuất hiện một cái đỉnh ngọc. Vung tay về phía hai người Tiêu Thăng, Tào Bảo, chiếc đỉnh bỗng chốc hóa thành không lồ bay về phía đó.

Ngọc đỉnh kia tỏa ra một cỗ nhiệt lượng khiến cho cây cối xung quanh dần khô héo. Tiêu Thăng, Tào Bảo sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Hoàng Minh nhìn ngọc đỉnh kia có chút lo lắng. Một chiêu này của Thạch Cơ e là cả Huyền Tiên Hậu Kỳ cũng phải khó khăn mà chống đỡ, mặc dù biết Lạc Bảo Kim Tiền trong nguyên tác rất lợi hại nhưng hắn không biết ở đây thì thế nào. Từ từ vãn công, Hoàng Minh sẵn sàng lao lên nếu tình thế xấu đi.

-Đi!

Tiêu Thăng quát nhẹ, bàn tay hắn đưa lên, Lạc Bảo Kim Tiền trong tay hắn lại hóa thành kim quang bay tới bao bọc lấy ngọc đỉnh của Thạch Cơ.

-Chỉ là một đồng tiền nhỏ nhoi mà dám ngăn cản được Ngọc Viêm Đỉnh của ta hay sao?

Thạch Cơ nhìn kim quang kia đang cố gắng nuốt lấy hỏa diễm to lớn của Ngọc Viêm Đỉnh thì khinh thường nói. Quả thật kim quang so với hỏa diễm giống như ánh sáng đèn điện so với mặt trời vậy.

Nhưng trong thoáng chốc khuôn mặt Thạch Cơ lại biến đổi. Nàng vô cùng kinh ngạc khi kim quang kia sau khi quấn lấy Ngọc Viêm Đỉnh của mình thì hỏa diễm dần bị dập tắt, trong chốc lát Ngọc Viêm Đỉnh nhỏ dần và rơi xuống đất, và một lần nữa lại có một bóng người xuất hiện thu lấy Ngọc Viêm Đỉnh vào túi.

-Cô nương, cô còn pháp bảo nào muốn cho chúng ta mượn hay không?

Tiêu Thăng thu Lạc Bảo Kim Tiền vào tay cười sáng khoái nói.

-Là các ngươi muốn chết đừng trách ta.

Thạch Cơ tức giận nói. Đôi ngươi màu đen của nàng dần chuyển sang màu ngọc bích, sát khí trên người nàng ngày càng dày đặc khiến cho Tiêu Thăng và Tào Bảo cảm thấy khó thở.

-Không hay rồi.

Hoàng Minh lo lắng nói. Tiêu Thăng và Tào Bảo này chọc ai không chọc lại chọc điên ma nữ này, nếu không mau ngăn Thạch Cơ lại thì hai người bọn hắn khó mà toàn mạng.

-Tiểu Thạch, mau bình tĩnh lại đi.

Hoàng Minh dùng Quỷ Ảnh Mê Tung đi tới trước mặt Thạch Cơ nói.

-Ngươi tránh ra, hôm nay ta nhất định phải cho bọn hắn một trận.

Thạch Cơ hung ác nói.

-Được rồi, chuyện này nể mặt ta bỏ qua cho bọn hắn được không? Ta nhất định sẽ giúp cô đòi lại pháp bảo.

Hoàng Minh lên tiếng can ngăn.

-Pháp bảo ta không quan tâm, bọn hán dám chọc giận ta, nhất định phải trả giá. Người mau tránh ra nếu không ta sẽ không khách khí.

Thạch Cơ trừng mắt nói. Sát khí nồng đậm trên người nàng khiến Hoàng Minh cảm thấy áp lực nặng nề. Lần trước hán có thể chống lại áp lực của Thông Thiên cũng bởi vì ông ta không hề nổi sát tâm, còn lần này Thạch Cơ thì khác, nàng ta quả thực đang muốn giết người.

-Được rồi, chỉ bằng người nghe lời ta, tha cho bọn hán một mạng, sau này ta nhất định sẽ cùng người đánh cò mỗi khi cô thích, có được không?

Hoàng Minh lên tiếng dụ dỗ. Hán không biết chuyện này có tác dụng không, nếu không được thì chắc hán đành phải đắc tội Thạch Cơ, mở đường cho Tiêu Thăng và Tào Bảo chạy thoát vậy.

Nhưng thật may cho Hoàng Minh là Thạch Cơ quả thực rất hứng thú với đánh cò, cũng chính vì thế mà nàng mới chấp nhận bái hán làm sư phụ. Giờ đây nghe tới lời đề nghị dụ hoặc như vậy của Hoàng Minh, nàng không tránh khỏi động tâm.

-Nếu như người ta cho bọn hán, không những ta sẽ đánh cò cùng cô mà sau này bất kể thế nào ta cũng sẽ giúp cô một chuyện.

Thấy sát khí của Thạch Cơ đã thu lại một phần, Hoàng Minh lập tức thêm một điều kiện nữa.

-Lời người nói là thật?

Thạch Cơ thu sát khí lại, nàng cau mày nhìn hán nói.

-Quân tử nói được làm được. Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất quyết không từ chối.

Hoàng Minh đưa tay lên thề, khiến cho Thạch Cơ có chút hài lòng gật đầu. Nhưng nàng đâu biết tất cả Hoàng Minh đều đã tính toán kĩ, hán có thể giúp nàng, nhưng đó là trong khả năng hán có thể làm được. Đúng là như vậy, là “có thể” làm được a.

-Ta nghe lời người, ta cho bọn hán một mạng. Nhưng chuyện bọn hán chọc giận ta thì ta sẽ không bỏ qua.

Thạch Cơ hừ lạnh nói. Nếu nói nàng bỏ đi như vậy thì làm gì còn mặt mũi nào nữa.

-Được, chỉ cần không quá nặng tay thì ta không có ý kiến, hơn nữa cô cần người giúp chúng ta dẫn ngựa về Triều Ca có đúng không? Nếu là như vậy thì nên giáo huấn nhẹ nhàng một chút mà thôi.

Thấy Thạch Cơ đã dụ đi, Hoàng Minh lúc này mới dám đề nghị thêm.

-Người nói cũng có đạo lí.

Thạch Cơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

-Đạo hữu, cảm ơn người đã nói giúp ta, nhưng hôm nay chúng ta muốn đi, ai có thể ngăn cản được chứ.

Khi sát khí Thạch Cơ thu lại thì lúc này Tiêu Thăng và Tào Bảo mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù không biết tại sao một nữ tử như Thạch Cơ lại có sát khí lớn như vậy, nhưng Tào Bảo tự tin với thân thủ của mình, muốn rời khỏi đây, nàng ta nhất định không thể cản được.

-Các người là muốn chết.

Thạch Cơ trừng mắt nhìn Tào Bảo. Nàng không biết tại sao tên đạo nhân kia lại tự tin như vậy, nhưng nếu nói bọn hán có thể thoát khỏi tay nàng, quả thực nằm mơ đi.

Hoàng Minh lúc này cũng âm thầm mắng chửi trong lòng. Tại sao mấy kẻ tu chân ở đây đều là những tên tự phụ vào bản thân vậy, hai tên này thực sự không nhận thấy cách biệt của bọn hán và Thạch Cơ hay sao? Mặc dù Hoàng Minh không biết bọn hán dựa vào gì để có thể tự tin như vậy, nhưng đừng nói là Thạch Cơ, ngay cả bản thân mình cũng có thể dễ dàng bắt được bọn hán.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Bị bỏ rơi

Trước sự tự tin của Tiêu Thăng và Tào Bảo, Hoàng Minh chỉ biết cười khổ lắc đầu. Hán nhìn sang Thạch Cơ, nàng ta chỉ nhún vai như muốn nói rằng “là bọn hán muốn tìm chỗ chết, không phải là ta không nể mặt người”.

-Nếu có thể thì đừng quá nặng tay với bọn hán.

Lúc này Hoàng Minh cũng chỉ có thể nói như vậy được thôi, hai tên này thực sự quá kiêu ngạo rồi, nên dạy bảo một chút cũng không có gì quá đáng.

-Yên tâm, ta là người biết giữ chữ tín.

Thạch Cơ gật đầu rồi bước về phía trước. Lúc này Hoàng Minh cũng không ngăn cản nàng nữa, với thực lực của nàng, nếu muốn trước mặt hán giết chết Tiêu Thăng, Tào Bảo thì căn bản không cần phải nói nhiều như vậy.

-Cô nương, ta thừa nhận ngươi thực sự lợi hại, nhưng ngươi tưởng có thể lưu bọn ta ở lại được hay sao?

Tào Bảo kiêu ngạo nói.

-Các ngươi cứ thử xem.

Thạch Cơ lười biếng nói, nàng lúc này cũng chẳng muốn so đo cùng hai người này nữa.

-Đạo hữu, cảm ơn ngươi đã lên tiếng giúp chúng ta. Có duyên ắt gặp lại.

Tiêu Thăng, Tào Bảo ôm quyền hướng Hoàng Minh cảm tạ. Thân thể Tào Bảo chốc lát chuyển thành một cái bóng vẩy lấy Tiêu Thăng rồi nhanh chóng lao vút đi.

-Tới đây có lẽ đã bỏ xa bọn họ rồi.

Tào Bảo hóa lại thành người ra vuốt mồ hôi trên mặt nói. Hắn đã bay hơn vạn dặm, tin chắc rằng nữ tử kia sẽ không thể đuổi kịp,

-Thực lực của nữ tử kia quả thực kinh khủng, nếu không có huynh thì có lẽ chúng ta đã bỏ mạng rồi.

Tiêu Thăng vẫn còn run sợ khi nhớ lại sát khí kinh khủng kia của Thạch Cơ. Mặc dù vậy hắn đã thu được hai món pháp bảo của nàng ta, nếu có thể luyện chế được thì quả thực là lần này thu được lãi to rồi.

-Ta tưởng các ngươi lợi hại lắm, nhưng hóa ra cũng chỉ thế này thôi sao?

Giọng của Thạch Cơ bỗng vang lên sau lưng khiến cho Tiêu Thăng, Tào Bảo cảm thấy run sợ. Tào Bảo một lần nữa hóa thành một cái bóng định chạy trốn, nhưng bất luận hắn làm cách gì đi nữa cũng không thể cử động được cơ thể, dù chỉ là một ngón tay.

-Vốn tưởng sẽ phải tốn một ít sức lực để bắt các ngươi, không ngờ lại làm ta thất vọng tới vậy. Chỉ bằng một chút bản lĩnh này mà nghĩ có thể chạy trốn được hay sao?

Thạch Cơ từ từ bước tới trước mặt hai người Tiêu Thăng, Tào Bảo. Trong mắt bọn hắn bây giờ tràn ngập khiếp sợ. Trước giờ nhờ thân thủ của Tào Bảo mà bọn hắn đã trốn thoát rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên bọn hắn bị bắt, hơn nữa nhìn nữ tử kia giống như là đang đùa giỡn với bọn hắn, căn bản từ đầu nếu nàng ta muốn đã có thể lấy mạng bọn hắn rồi.

-Cô nương, chỉ cần ngươi thả bọn ta ra, bọn ta lập tức sẽ đem pháp bảo trả lại cho ngươi.

Tiêu Thăng run sợ nói.

-Ngươi nghĩ có thể ra điều kiện với ta chăng? Mấy thứ đó ta vứt đi cũng được, hơn nữa giết các ngươi rồi ta cũng có thể lấy lại đồ của ta.

Thạch Cơ vừa nói vừa tăng thêm áp lực trên người Tiêu Thăng và Tào Bảo khiến cho bọn hắn thở cũng không thông.

-Ngươi đừng quá quắt, nếu ngươi dám ra tay chúng ta làm quý cũng không tha cho ngươi.

Tào Bảo gắng gượng quát lớn.

-Không tha cho ta? Nực cười. Cho dù là lão đầu Diêm Vương kia tới đây cũng không dám làm gì ta nữa là.

Thạch Cơ cười lớn. Bộ dáng không kiên nhẫn bất cứ ai của nàng khiến cho Tiêu Thăng, Tào Bảo cảm thấy lạnh người, nữ tử này dường như có lai lịch vô cùng lớn, nếu không đến cả Diêm Vương cũng không kiên nhẫn gì.

-Nhưng các ngươi cũng may mắn đấy, nếu không phải hắn xin tha cho các ngươi một mạng thì ta thực sự sẽ thành toàn cái ước muốn làm quý kia của hai ngươi.

-Cô muốn làm gì.

Thấy bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Thạch Cơ, cả hai người Tiêu Thăng, Tào Bảo đều nhất tề hoảng loạn.

-Yên tâm, các ngươi chỉ cần ngậm thật chặt miệng lại, một lát sẽ hết thôi.

Thạch Cơ mỉm cười nhìn Tiêu Thăng và Tào Bảo, nhưng đối với bọn hắn đây chính là điệu cười ác mộng. Đôi bàn tay của Thạch Cơ đan vào nhau,

nhưng khớp xương khẽ kêu “rắc rắc” như báo hiệu tai họa của bọn hắc sát tới.

Bốp... bốp... chát... hự... a... a... (lược bỏ vài trăm từ:v)

Giữa đêm tối có hai tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu rừng, từ đó về sau người ta có tin đồn rằng, trong khu rừng có một ma nữ chuyên dụ dỗ nam nhân.

-Khốn kiếp, da cũng thật dày.

Thạch Cơ xoa xoa bàn tay có chút bức tức nói.

-Như vậy ngươi còn chưa hả giận hay sao?

Hoàng Minh từ trên không đáp xuống một bên cười nói.

-Phải khống chế để không làm nguy hiểm tới tính mạng bọn hắc sát, ngươi nghĩ có khó chịu không?

Thạch Cơ nhủ mày nhìn Hoàng Minh nói. Từ trước tới nay kẻ chọc giận nàng kết cục đều là chết thảm, may mắn mới có kẻ chạy thoát được, lần này phải khống chế để không làm hại người khác, quả thực rất khó chịu.

-Cảm tạ ngươi đã nương tay.

Hoàng Minh ôm quyền nói.

-Hừ! Già vò thật tốt, ý đồ chẳng tốt đẹp gì.

Thạch Cơ hừ lạnh rồi quay đi không để ý tới hắc sát nữa. Hoàng Minh lúc này chỉ biết gãi đầu cười trừ. Quả thực đúng như nàng nói, hắc sát tới đây gần như cùng lúc với nàng, nhưng hắc sát không xuất hiện cũng vì bất đắc dĩ. Nếu như hắc sát ra mặt thì phải chọn cứu Tiêu Thăng, Tào Bảo hoặc làm ngơ. Đắc tội với Thạch Cơ là điều không thể, nhưng nếu đã xuất hiện mà làm ngơ thì làm sao có thể chiêu dụ được hai người bọn họ.

-Được rồi, ngươi mau thả bọn hắc sát ra đi.

Hoàng Minh nhìn Tiêu Thăng và Tào Bảo bị Thạch Cơ đánh thành đầu heo có chút không đành nói. Nhưng dù sao nàng ta cũng đã nương tay lắm rồi, đây cũng chỉ là bị thương bên ngoài mà thôi, dùng chút đan dược vài ngày sau ắt sẽ khỏi hẳn.

-Cảm tạ đạo hữu đã giúp đỡ.

Thoát khỏi giam cầm của Thạch Cơ, Tiêu Thăng, Tào Bảo hai chân đứng không vững lập tức ngã xuống dưới đất. Bọn hắc sát quay sang thi lễ với Hoàng Minh, nếu không phải nhờ nam nhân này lên tiếng thì quả thực bọn hắc sát đã không toàn thân trước nữ tử kia rồi.

-Không có gì, ở đây có một ít đan dược, các ngươi dùng đi, sẽ giúp cho vết thương mau lành hơn đấy.

Hoàng Minh lấy ra một bình đan dược đưa tới.

-Cảm ơn ngươi.

Cầm bình đan dược trên tay, Tiêu Thăng lấy một viên ra cho vào miệng nuốt xuống rồi đưa cho Tào Bảo, bọn hắc sát cũng chẳng nghi ngờ Hoàng Minh sẽ hạ độc, bởi nếu muốn mạng bọn hắc sát thì trực tiếp để nữ tử kia lấy đi còn hơn là phải làm như vậy.

Đan dược từ từ phát huy tác dụng, Tiêu Thăng và Tào Bảo cảm thấy thân thể như nhẹ đi, cả người cảm thấy dễ chịu, những vết sưng tím trên mặt bọn hắc sát dần dần hồi phục. Đây là đan dược trị ngoại thương mà Hoàng Minh tự luyện chế theo đơn thuốc của Kiếm Tu, mặc dù không thể chữa khỏi hoàn toàn cho Tiêu Thăng, Tào Bảo nhưng có thể làm dịu như vậy đã làm hắc sát hài lòng lắm rồi. Nhưng đây là Hoàng Minh nghĩ vậy thôi, hắc sát không biết rằng dược lực của đan dược của hắc sát vô cùng lớn. Bởi lẽ, ngay cả Thạch Cơ cũng không ngờ tới đan dược của Hoàng Minh lại có thể khiến hai người kia hồi phục nhanh như vậy. Mặc dù nói nàng đã nương tay, nhưng những vết thương đó, cho dù phục đan dược cũng ít nhất vài tháng mới có thể bình phục như bây giờ.

-Bằng hữu của ta có chút nóng tính, hi vọng các ngươi đừng để bụng.

Hoàng Minh thấy Tiêu Thăng, Tào Bảo đã dần bình phục, lúc này mới lên tiếng giảng hòa.

-Là do bọn ta không biết tốt xấu mà đắc tội nàng ấy, đạo hữu không cần áy náy.

Trước sự uy hiếp của Thạch Cơ, hai người bọn hắc sát làm gì dám oán trách nửa lời kia chứ.

-Đạo hữu, đây là pháp bảo của ngươi. Đã đắc tội rồi, mong ngươi lượng thứ.

Tào Bảo lấy tiên kiếm và Ngọc Viêm Đình trả lại cho Thạch Cơ. Thạch Cơ đã hứa với Hoàng Minh rồi nên cũng không làm khó bọn hắc sát nữa. Nàng đưa tay lên, tiên kiếm và Ngọc Viêm Đình lập tức biến mất.

-Đúng rồi, các ngươi là muốn tới Triều Ca?

Hoàng Minh vỗ tay một cái nói.

-Đúng vậy, bọn ta muốn tới Chiêu Hiền Quán.

Tiêu Thăng lập tức đáp.

-Các ngươi muốn giúp sức cho Đại Thương?

Hoàng Minh kinh ngạc trả lời. Hóa ra hai người bọn họ cũng có ý này, như vậy đỡ tốn một phen công phu của mình rồi.

-Nói thật với đạo hữu, chúng ta muốn tham gia Chiêu Hiền Quán cũng vì ngưỡng mộ vị tân quốc sư kia.

Tào Bảo trả lời, trong ánh mắt hân hoan tràn ngập sự sùng bái.

-Tân quốc sư? Tại sao các ngươi lại ngưỡng mộ hắn?

Hoàng Minh ngạc nhiên trả lời. Nếu hắn không nhầm thì tân quốc sư kia ắt hẳn là hắn, nhưng không biết bản thân có gì tài giỏi để người khác ngưỡng mộ.

-Đạo hữu có lẽ ngại không biết rồi. Thiên tử đại thương tài trí hơn người, phát triển Đại Thương cực thịnh khiến dân chúng no ấm, nhưng tất cả đều có công lao của tân quốc sư kia. Hơn nữa chúng ta vô cùng yêu thích cờ tướng mà ngài ấy làm ra nên muốn tới để thỉnh giáo một chút.

Tiêu Thăng thao thao bất tuyệt khiến Hoàng Minh cảm thấy đau đầu. Hắn không biết từ khi nào mà bản thân đã được người khác tung hô lên mây như vậy.

-Các ngươi cũng biết đánh cờ?

Thạch Cơ vừa nghe thấy đánh cờ lại lập tức hào hứng quay sang hỏi.

-Đúng vậy, nói ra hai vị lại bảo chúng ta tự cao. Ta và Tiêu huynh từ khi biết đến loại cờ tướng này đã vô cùng yêu thích, chúng ta vẫn luôn nghiên cứu và so tài cùng nhau, có thể nói muốn đánh bại chúng ta không có quá mấy người đâu.

Tào Bảo vỗ ngực tự tin nói.

-Các ngươi thực sự lợi hại như vậy sao?

Thạch Cơ tỏ vẻ không tin. Dù sao nhìn Tiêu Thăng và Tào Bảo đúng thực là không hợp với bộ dạng của người đánh cờ cho lắm.

-Nếu đạo hữu hoài nghi như vậy, chúng ta có dịp sẽ đấu một trận phân tài cao thấp có được không?

Tiêu Thăng như động phải tự ái liền lập tức đề nghị. Luận về tiên đạo hắn có thể thua Thạch Cơ, nhưng nếu về kỳ đạo hắn tin tưởng bản thân chắc chắn không thua nàng.

-Đúng ý ta lắm. Mời!

Thạch Cơ thích thú nói. Nàng khẽ phát tay một cái, trên bàn đất liền xuất hiện một bàn cờ với những quân cờ được đặt ngay thẳng vị trí.

-Đạo hữu, mời!

Tiêu Thăng và Tào Bảo cũng sáng khoái ngồi xuống vị trí đối diện Thạch Cơ.

Lúc này Hoàng Minh cảm thấy như đang bị bỏ rơi. Không ngờ hai tên này lại mọc thêm ra hai kẻ cuồng cờ. Nhưng hơn hết là nhìn dáng vẻ phần khích của Thạch Cơ, có vẻ hắn sẽ phải đợi khá lâu rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Đạo lí đánh nhau

-Cuối cùng cũng đã tới nơi rồi.

Hoàng Minh cảm thán nhìn công thành Triều Ca. Vốn đã có thể trở về sớm hơn, nhưng mấy tên nghiện đánh cờ kia lại hứng chí ngồi bàn luận hơn năm ngày, nếu không phải Hoàng Minh dọa sẽ bỏ về trước mặt mình thì không biết bọn họ còn định chơi tới bao giờ nữa.

-Người vội như vậy để làm gì chứ? Chúng ta vẫn còn chưa luận bàn xong.

Thạch Cơ oán trách nói. Mặc dù Tiêu Thăng và Tào Bảo không thể so bì được với nàng, nhưng đôi lúc cũng có thể khiến cho nàng gặp chút khó khăn. Tất nhiên nếu có thể kéo Hoàng Minh vào cùng thì thật tốt, nhưng hắn chỉ chơi một chút là lại đòi trở về, thật khiến người khác mất hứng.

-Không phải là ta muốn làm phiền các người bàn luận. Nhưng các người cũng có thể tới Triều Ca rồi hẳn bàn luận sau cũng được mà, đâu nhất thiết phải ở trong rừng sâu như vậy. Hơn nữa ta đi đã lâu như vậy, còn cần rất nhiều việc cần giải quyết.

Hoàng Minh lắc đầu thở dài nói. Mặc dù nói ở bọn hắn cho dù ở trong rừng vài năm không cần ăn uống cũng không thành vấn đề nhưng nhàm chán như vậy Hoàng Minh thực sự chịu không được.

-Hẹn hò.

Thạch Cơ hừ lạnh một cái rồi quay đi. Chợt nàng thấy đằng trước là một cái đình, mà ở đó có rất nhiều người đang tụ tập đánh cờ. Không cần đoán hoài tới Hoàng Minh, nàng trực tiếp đi nhanh về phía đó. Nhưng nàng nhanh chóng bị Hoàng Minh kéo lại.

-Bây giờ ta có việc phải đi trước, người ở đây chơi đừng gây phiền toái, khi xong việc ta sẽ tới tìm người.

Hoàng Minh cẩn thận nhắc nhở.

-Ta biết rồi.

Thạch Cơ hờ hững đáp rồi lập tức đi về phía đình.

Hắn đã rời đi cũng lâu rồi, về thông báo cho Từ Tân một tiếng cũng là phải đạo. Mặc dù để Thạch Cơ một mình hắn không yên tâm nhưng cũng không thể dẫn nàng ta về cung được. Với tính cách của Thạch Cơ, khi đánh cờ nếu không có ai đó chọc giận tới nàng thì có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Hoàng Minh lúc này cũng chỉ âm thầm cầu nguyện đừng có tên đui mù nào chọc giận nàng ta mà thôi.

Trong hậu viện hoàng cung, hai thiếu niên trẻ tuổi khuôn mặt có phần giống nhau đang tấn công một nam nhân. Nhưng cho dù bọn hắn có tấn công thế nào đi nữa cũng không mấy may chạm được vào người nam nhân kia.

-Giao nhi, Hồng nhi, động tác của các con còn quá chậm, hơn nữa lại thiếu quyết đoán, quá nhiều động tác thừa.

Nam nhân vừa ung dung né công kích từ hai thiếu niên kia vừa nói. Hắn đưa tay tóm lấy hai thiếu niên kia ném sang một bên.

-Phu quân, không phải đã nói là chỉ luyện tập thôi hay sao, tại sao chàng lại nặng tay như vậy chứ?

Một nữ nhân phong vận thành thực đứng ở bên nhìn hai thiếu niên lo lắng nói.

-Văn Sắc, đây là ta muốn tốt cho chúng mà thôi, sau này khi ra trận, liệu người khác có thể nương tay cho hai đứa nó được không?

Nam nhân bất đắc dĩ lên tiếng.

-Đại tì, ta nghĩ phu quân nói cũng có đạo lý.

Một nữ nhân khác không hề kém cạnh người trước lên tiếng khuyên nàng.

-Nhưng mà...

Nữ nhân kia đang muốn nói gì đó lại thôi, bởi vì nàng thấy hai thiếu niên kia cũng không có bị thương gì cả nên cũng đành im lặng tiếp tục xem.

Mấy người này không phải ai xa lạ mà chính là gia đình của Từ Tân. Hôm nay khi phê duyệt xong hết tấu chương hắn muốn hoạt động gân cốt một chút, vừa hay lại có thể luyện tập cho n Giao và n Hồng.

-Nhị đệ, cùng lên nào.

n Giao quay sang n Hồng nói. Hắn co chân lại tung một cước về phía n Hồng, n Hồng nhanh chóng dùng chân đỡ lấy một cước đó, dùng nó làm bàn đạp để tạo đà bay về phía Từ Tân.

-Tốt.

Từ Tân nhìn n Hồng lao vút tới liền mỉm cười. Hắn đưa tay định bắt lấy n Hồng nhưng bất ngờ n Hồng lại đâm thanh kiếm của mình xuống đất, mượn nó để dừng lại cách Từ Tân không xa. n Hồng xoay người trên không ném thanh kiếm về phía Từ Tân. Một đòn này của n Hồng nếu là người bình thường có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, nhưng với một người có tu vi Huyền Tiên Trung Kỳ như hắn thì quả thực không có gì bất ngờ cả.

Từ Tân nhẹ nhàng né sang một bên để tránh một kiếm đó, nhưng lập tức hấn bắt ngờ khi n Hồng lại một lần nữa áp sát hấn.

-Để xem lần này con chạy đi đâu?

Từ Tân ung dung chờ n Hồng tiến tới. Lần này n Hồng không dừng lại mà trực tiếp lao tới đối diện với Từ Tân, và tất nhiên hấn không thể né được bàn tay của Từ Tân, trong tức khắc liền bị bắt lấy.

Nhưng khi Từ Tân đang muốn ném hấn đi thì liền phát hiện có gì đó không đúng. n Hồng nở một nụ cười, trên tay hấn là một tấm yêu phù. Yêu phù trên tay n Hồng bỗng phát sáng mãnh liệt, trong phút chốc, Từ Tân cảm thấy trước mắt mình là một màu trắng. Trong phút chốc khi Từ Tân ném n Hồng sang một bên, hấn cảm nhận được nguy hiểm từ đằng sau lưng. Một thanh kiếm đang chém xuống vào người hấn.

Mặc dù thị lực của Từ Tân chưa được khôi phục hoàn toàn, nhưng chỉ bằng cảm nhận của mình hấn cũng dễ dàng né được một kiếm đó. Đưa tay tóm lấy n Giao ném về một bên, lúc này hấn mới từ từ mở mắt ra.

-Không ngờ các con cũng thật lăm mru kếp như vậy. Không bao lâu nữa có lẽ ta cũng không phải là đối thủ nữa rồi.

Từ Tân nhìn n Giao và n Hồng đang ngồi trên mặt đất cảm thán. n Giao và n Hồng mặc dù võ kỹ không quá nổi trội nhưng khi liên thủ cùng nhau thì lại cực kì tốt. Một chiêu kia quả thực khiến hấn không thể lường trước được, nếu không phải do hấn cảm nhận tốt thì có lẽ hấn đã chịu thiệt rồi, mặc dù là kiếm gỗ không thể gây thương tích cho hấn nhưng quả thực như vậy có chút mất mặt.

-Cha quá lời rồi, bọn con còn lâu mới có thể bằng được cha.

n Giao, n Hồng ôm quyền cung kính nói.

-Chàng đó, lần sau có tập luyện cũng nên nhẹ tay một chút, nhờ các con bị thương thì làm sao.

Khương Văn Sắc đi lại đỡ n Giao, n Hồng dậy. Nàng nhìn Từ Tân đầy vẻ oán trách.

-Mẹ, tụi con không sao. Nếu không luyện tập chăm chỉ, sau này làm sao có thể giúp cho bảo vệ Đại Thương được chứ.

Từ Tân nghe n Giao nói xong lập tức gật đầu tán thưởng. Hấn mặc dù tu tiên có thể trường sinh bất lão, nhưng cũng không thể vì thế mà ở mãi trên ngai vàng được, hấn cần phải có người kế vị, mà n Giao và n Hồng sau này chính là người thay thế hấn cai trị Đại Thương, có thể thấy hai đứa nó trưởng thành như vậy trong lòng Từ Tân cảm thấy cực kì hài lòng.

-Đúng rồi, yêu phù các con dùng lúc này là gì, có thể cho ta xem một chút được không?

Từ Tân nhớ lại uy lực của yêu phù kia liền cảm thấy hứng thú. Mặc dù không gây sát thương nhưng lại có thể tạm thời phong tỏa thị lực của một Huyền Tiên Trung Kỳ như hấn thì quả thực yêu phù này cực kì lợi hại. Trong thời điểm then chốt có thể xem như là một sát chiêu.

-Yêu phù này là ở đâu các con có được?

Cầm yêu phù mà n Giao đưa cho, Từ Tân cẩn thận quan sát, hấn nhận ra rằng yêu phù này hấn chưa bao giờ thấy qua.

-Đây là cả nhị thức đưa cho bọn con, ngoài ra còn có rất nhiều loại khác nhau, thúc ấy bảo cho bọn con để phòng thân.

n Hồng lấy ra vài loại yêu phù khác nhau đưa tới cho Từ Tân.

-Thì ra là của hấn, chẳng trách.

Từ Tân cầm đồng yêu phù trên tay cảm thán. Yêu phù sử dụng nhiều loại phù văn khác nhau để tạo thành, vì nó không yêu cầu tiên khí khi vẽ cho nên uy lực và tác dụng không lớn, hơn nữa nguyên liệu để chế tạo yêu phù cũng không phải tùy tiện mà có, vì vậy chẳng có mấy người bỏ công sức ra chế tạo yêu phù cả. Tên Hoàng Minh kia cho dù không tu luyện được tiên khí nhưng ngộ tính cực kì cao, hơn nữa những thứ hấn làm ra đều vô cùng cổ quái khiến cho người khác thán phục.

-Những thứ này có công dụng như thế nào?

Từ Tân quay sang n Giao, n Hồng hỏi. Hấn thực sự tò mò không biết cái đầu của tên kì quái kia lại nghĩ ra được những gì nữa.

-Nhị thức nói tấm này là chứa độc tố có thể tạm thời làm tê liệt đối phương, tấm này trong tức khắc có thể tạo một lá chắn lôi điện, tấm này, tấm này....

Nghe n Giao và n Hồng kể công dụng của những tấm yêu phù này khiến cho Từ Tân cảm thấy khiếp sợ. Những yêu phù này có thể biến một phạm nhân lập tức trở thành một tiên nhân, thậm chí nếu gặp người khôn ngoan có thể so sánh với một tiên nhân Trúc Cơ Kỳ cũng có thể được.

-Nếu lúc này các con sử dụng hết những thứ này thì có lẽ ta cũng phải chịu thiệt thòi một chút rồi.

Từ Tân cảm thán nói.

-Nhị thúc có nói với bọn con, khi luyện tập hay tỉ thí thì không cần tung hết thực lực, thua thì cũng không sao. Nhưng một khi đã là sinh tử thì phải nhất kích tất sát, cái gì mạnh nhất phải dùng đầu tiên để cho đối thủ không kịp trở tay, như thế mới chính là đạo lý đánh nhau.

Từ Tân nghe xong lý luận này lập tức bật cười. Đạo lý này quả thực hợp với con người của Hoàng Minh, nhưng những lời này quả thực rất có đạo lý. Sinh tử chi chiến, nếu địch thủ không chết thì là ngươi chết, vậy tại sao không tung hết sức khi đối phương không kịp phòng bị để giết hẳn.

-Các con theo hẳn học tập cũng tốt, nhưng đừng học tập những thói xấu của hẳn đấy.

Từ Tân đưa lại mấy tấm yêu phù cho n Giao, n Hồng rồi dặn dò. Nhưng hẳn bất ngờ lui nhanh về phía sau khi bỗng nhiên có một hòn đá ném về phía hẳn.

-Là ai, lại dám tới đây làm loạn.

Từ Tân che chắn trước mặt mấy người Khương Văn Sắc rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

-Sur huynh, hình như nói xấu người khác sau lưng không phải là một đức tính tốt của một minh quân đâu.

Một tiếng nói quen thuộc vang lên. Mấy người Từ Tân đưa mắt nhìn lên thì lập tức thấy trên ngọn cây đào ở hậu viện có một nam nhân toàn thân mặc một bộ y phục màu đen, trên mặt có một chiếc mặt nạ kì lạ, trên tay hẳn vẫn còn đang tung hứng một hòn đá khác.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Khương Tử Nha điển trai

Nhị thúc, người đã về rồi!

n Giao, n Hồng vui mừng khi thấy Hoàng Minh.

-Hai đứa các ngươi chẳng lẽ đã quên hết lời ta dạy rồi hay sao? Khi ra tay nhất định phải kín đáo, nhanh, độc và chuẩn xác khiến đối phương trở tay không kịp. Nhìn các ngươi xem, còn chẳng làm hẳn đổ một giọt mồ hôi, uống công ta cho các ngươi nhiều đồ tốt như vậy.

Hoàng Minh lắc đầu thở dài tỏ vẻ thất vọng nói.

-Nhị thúc, chúng ta có quên đâu, nhưng đây chỉ là luyện tập mà thôi, hơn nữa đối thủ lại là phụ thân, chúng ta không...

n Hồng đang muốn nói thì bị n Giao lườm cho im bật. Với bọn hẳn thì Từ Tân chính là đương kim thiên tử, cho dù là cha của mình, bọn hẳn cũng không dám quá phận. Nói ra thì có lẽ so với Từ Tân, bọn hẳn thân thiết cùng Hoàng Minh hơn nhiều.

-Hẳn thì sao chứ? Có gì mà đáng sợ đâu? Nhìn xem ta cho hẳn một quyền còn chẳng dám ý kiến đây này.

Hoàng Minh nhảy xuống cạnh Từ Tân nói, hẳn đưa tay vỗ vào lưng Từ Tân một cái rồi cười nói.

Mặc dù Từ Tân có tiên thể cường hãn nhưng một quyền kia của Hoàng Minh hẳn cơ bản không có phòng bị, hơn nữa tên này khí lực so với tiên nhân khác lại trâu bò hơn, một quyền đó trong mắt người khác thì nhẹ nhàng nhưng cũng khiến Từ Tân chịu khổ một chút.

-Đúng vậy, các con không cần phải quá câu nệ làm gì, ở đây ta chính là phụ thân của các con, không phải là thiên tử gì cả. Ngươi nói có đúng không sư đệ yêu quý.

Từ Tân mỉm cười nói. Bàn tay hẳn khẽ vỗ nhẹ lên vai Hoàng Minh khiến hẳn giật nảy người lên.

-Đúng vậy đúng vậy.

Hoàng Minh cũng lập tức khoác vai Từ Tân nói.

n Giao và n Hồng nghe thấy thế lập tức vui mừng vâng dạ. Bọn hẳn thầm ngưỡng mộ quan hệ huynh đệ thân thiết của cha hẳn và nhị thúc. Có một huynh đệ không quan trọng bối phận, có thể choàng vai cùng nhau cười nói vui vẻ như vậy thực sự rất tốt. Nhưng cả hai đều ngờ rằng, bộ dạng thân mật nhưng cả hai tên kia đều đang vận sức để chống đỡ và để ép đối phương. Đến khi trên trán cả hai bắt đầu đổ mồ hôi, nụ cười có phần quý dị thì Khương Văn Sắc lúc này mới lên tiếng.

-Hai người dừng lại một chút đi, mau đi tắm rửa rồi thay y phục ta sẽ chuẩn bị cho các ngươi vài món đồ vừa ăn vừa tâm sự.

Khương Văn Sắc cố ý nhấn mạnh hai chữ “tâm sự” khiến cho cả Từ Tân và Hoàng Minh cảm thấy lạnh sống lưng. Mặc dù nàng ta luôn luôn hiền hòa,

nhưng đôi lúc lại khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ.

-Được, chúng ta lên bàn tiệc phân thắng thua.

Từ Tân hứng chí gật đầu nói, Hoàng Minh cũng đang định đáp ứng thì lại bị Khương Văn Sắc lờm cho khiến cho bản thân liền nuốt vào những lời định nói ra.

-Quả thực mẹ vẫn là oai phong nhất.

n Giao, n Hồng thấy Từ Tân và Hoàng Minh đều rụt đầu như vậy liền tấm tắc khen, nhưng bọn hắn cũng nhanh chóng chạy theo Khương Văn Sắc và Dương Cửu khi thấy hai tên kia đang đăm đăm sát khí nhìn mình.

Àm... Một tiếng nổ lớn trong thành vang lên khiến cho tất cả đều khiếp sợ.

-Là có chuyện gì, là địch tấn công hay sao?

Thường dân A.

-Xin ông trời phù hộ cho Đại Thương.

Thường dân B.

-Kẻ nào dám ở dưới chân thiên tử làm loạn.

Quan C.

-Mau mau bảo vệ thiên tử.

Quan D.

Cả thành Triều Ca khi đó được một phen nhốn nháo cả lên.

-Không ngờ giữa ban ngày mà có người lại tới tận đây làm loạn. Hai nàng dẫn các con vào trong, ta cùng Hoàng Minh đi giải quyết chuyện này.

Từ Tân tức giận nói. Dù sao đây cũng là nơi thiên tử ở, cho dù là tiên nhân tới đây cũng không dám vô lễ như vậy, hắn muốn xem xem là kẻ nào lại dám to gan đến như vậy.

Riêng Hoàng Minh thì cảm thấy chuyện này có chút không ổn, hi vọng rằng hắn linh tính sai.

Khi Hoàng Minh tới nơi xảy ra vụ nổ kia thì liền thấy tại đó tất cả mọi người đều đã tản hết đi, ai nấy đều ở trong nhà đóng kín cửa, cũng phải thôi, vụ nổ lớn như vậy, làm gì có ai dám to gan ở lại, chẳng may bị vạ lây thì có mấy cái mạng cũng không bù được.

Quả thực điều Hoàng Minh lo lắng đã xảy ra, lúc đầu nhìn về hướng vụ nổ hắn đã nghi ngờ rồi, tới nơi thì quả thực không sai. Lúc đầu ở đây có một cái đình với rất nhiều người, nhưng giờ đây ở đây chỉ là một cái hố lớn. Hoàng Minh lúc này lửa giận bùng lên, vụ nổ lớn như vậy, không biết có bao nhiêu người đã bỏ mạng nữa.

-Ngươi tới thật đúng lúc, mau lại đây giúp ta.

Thạch Cơ thấy Hoàng Minh cùng Từ Tân tới thì lập tức quay sang gọi.

-Là người quen của ngươi sao? Chẳng lẽ...

Từ Tân thấy nàng ta hướng bọn hắn gọi thì lập tức dùng ánh mắt mập mờ nhìn Hoàng Minh.

-Chuyện này huynh không cần xen vào.

Hoàng Minh lắc đầu nói. Hắn không biết Từ Tân nghĩ đến đâu khi nhìn hắn bằng ánh mắt kia, nhưng hắn cũng mặc kệ. Lúc đầu vốn tưởng có thể dùng cái danh sư đồ đệ từ từ uốn nắn nàng, nhưng lúc này hắn đã nhầm, vốn dĩ từ đầu nàng ta đã là một đại ma đầu giết người không chớp mắt như trong nguyên tác rồi.

-Ngươi mau tới đây giúp ta, ta đang ngồi chơi cờ vui vẻ cùng mấy người kia...

Thạch Cơ thấy Hoàng Minh tiến tới thì lập tức kéo tay áo hắn nói.

-Còn muốn ta giúp ngươi? Ngươi nhìn xem ngươi gây ra họa gì rồi? Không phải ta bảo ngươi ở đây chơi cờ chờ ta tới hay sao? Chỉ mới đi một chút mà ngươi nhìn xem ngươi đã làm gì? Ngươi có biết vì ngươi mà bao nhiêu người bỏ mạng rồi không?

Hoàng Minh gạt tay của Thạch Cơ ra, hắn lúc này mặc kệ thân phận của nàng, đôi mắt hắn tràn đầy lửa giận hét lên.

Những lần trước hẳn đều nhẹ nhàng khuyên bảo hay dụ dỗ nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn nổi giận như vậy.

-Nhưng mà ta...

Thạch Cơ đang muốn lên tiếng thì lập tức bị Hoàng Minh cướp lời.

-Còn muốn biện minh? Ngươi nghĩ ta mù hay sao mà không thấy tình cảnh ở đây? Ngươi thì hay rồi, ra tay một lần là hoành tráng như vậy.

-Được rồi Hoàng Minh, ngươi cũng đừng quá nóng giận, có chuyện gì từ từ hãy nói.

Từ Tân thấy Hoàng Minh đang bưng bưng lửa giận cũng lên tiếng khuyên bảo. Từ Tân không biết nữ nhân kia có quan hệ gì với Hoàng Minh, nhưng nhìn hần quát nàng ta như vậy thì có chút không đành.

-Huynh đừng xen vào, đây là việc của ta.

Hoàng Minh trực tiếp bỏ ngoài tai lời Từ Tân nói, hần quay sang nhìn Thạch Cơ.

-Cô...

-Đủ rồi!

Hoàng Minh chưa kịp nói thì Thạch Cơ đã hét lên.

-Ngươi tưởng ngươi là ai mà dám quát ta? Gọi ngươi một tiếng sư phụ ngươi lại tưởng ngươi oai phong lắm hay sao?

-Nói hay lắm, đã vậy từ nay chúng ta không ai liên quan tới nhau, ta cũng không dám có một đồ đệ máu lạnh như cô.

Hoàng Minh thấy nàng ta không những không hối hận mà còn hung hăng càn quấy thì vô cùng tức giận.

-Ta máu lạnh đấy thì sao? Ngươi nói ta gây họa khiến nhiều người chết? Ừ chính ta gây ra đấy, ngươi làm gì được ta? Ngươi tưởng ta thèm khát làm đệ tử của ngươi ư? Nằm mơ.

Thạch Cơ tức giận đánh một quyền xuống hồ nước bên cạnh, trong chốc lát một hồ nước rộng lớn liền biến thành một cái hồ sâu lớn gấp đôi cái hồ bên cạnh.

-Cô dám!

Hoàng Minh tức giận, nàng ta quả thực hết thuốc chữa rồi.

-Ta sợ ngươi mà không dám? Ngươi có giỏi thì tới đây mà bắt ta? Chỉ sợ ngươi không đủ bản lĩnh đó mà thôi.

Thạch Cơ nhìn Hoàng Minh khiêu khích.

Hoàng Minh nắm chặt bàn tay, nhưng lập tức buông lỏng. Quả thực nếu như đánh hắn không thể đánh lại nàng, cho dù hắn và Từ Tân hợp lực lại cũng chỉ có con đường chết, hần có thể nhờ Lão Tử ra mặt nhưng nếu như vậy không chỉ phí mất một cái Thái Thanh Ngọc Bội, hơn nữa lão đầu này mỗi lần đều đến muộn như vậy, không biết hắn có kịp thấy ông ta trước khi Thạch Cơ giết hắn không nữa.

-Sao không muốn đánh à? Hay là thấy ta thể hiện một chút thực lực nên đã sợ rồi?

Thạch Cơ đưa mắt nhìn cái hồ lớn do mình gây ra rồi khinh khinh nhìn Hoàng Minh nói.

-Cô đi đi, từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Hoàng Minh thở dài lắc đầu. Cách tốt nhất bây giờ là để nàng ta rời đi mà thôi, hi vọng nàng ta không đổi ý, nếu không hần đành phải liều mạng vậy.

-Khốn kiếp!

Thạch Cơ tức giận dậm chân một cái rồi quay lưng bay đi.

-Sư đệ, người cũng đi rồi, còn nhìn làm gì?

Từ Tân thấy Hoàng Minh nhìn theo hướng mà Thạch Cơ bay đi liền vỗ vai hắn nói.

-Không có gì.

Hoàng Minh lắc đầu nói, hần cũng không hiểu tại sao khi Thạch Cơ rời đi lại cảm thấy có chút mất mát.

-Các ngươi tại sao lại dám thả yêu nữ kia đi?

Một tiếng nói vang lên khiến Hoàng Minh và Từ Tân chú ý. Vì cãi nhau với Thạch Cơ mà lúc này cả hai mới để ý tới, khi tất cả đã chạy hết thì chỉ có một nam nhân còn ở lại.

Nhìn nam nhân này Hoàng Minh mới bắt giác thờ dài. Thạch Cơ tức giận vậy chắc là do tên này cứ quanh quẩn tán tỉnh đây mà.

-Các ngươi là đồng đảng của yêu nữ kia hay sao?

Nam nhân kia lại lớn tiếng nói. Hoàng Minh lúc này mới để ý, nam nhân này mặc dù gương mặt điển trai nho nhã nhưng không giống với những thư sinh khác. Bởi trên người hắn không phải là y phục bình thường mà chính là đạo bào, thứ mà tiên nhân hay mặc, hơn nữa trên tay lại đang cầm theo vài tấm yêu phù.

-Đạo hữu yên tâm, bọn ta và nàng ta hiện giờ không có bất cứ quan hệ gì cả, ngươi không cần quá lo lắng.

Hoàng Minh lên tiếng trấn an nam nhân kia. Nam nhân trước mặt chỉ mới sơ nhập Kết Đan Kỳ, mặc dù không thể gây nên phiền toái gì nhưng Hoàng Minh cũng không phải là kẻ thích gây chuyện thị phi.

-Nhìn hai vị cũng không phải người xấu, ta thật hồ đồ khi nghĩ như vậy.

Nam nhân thu đồng yêu phù vào trong rồi ôm quyền khách khí nói.

-Đạo hữu quá lời rồi, ta gọi là Từ Tân, hắn là sư đệ của ta gọi là Tân Hoàng Minh.

Từ Tân sáng khoái cười nói.

-Thì ra là Từ đạo hữu và Tân đạo hữu, thất kính rồi. Ta tên Khương Thượng, tự Từ Nha, hai vị có thể gọi ta là Khương Từ Nha.

Nam nhân kia mỉm cười nói.

-Khương Từ Nha? Chẳng lẽ đạo hữu là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Hoàng Minh nghe nam nhân kia giới thiệu xong lập tức giật mình.

-Đúng vậy, ta chính là môn đồ của Thánh Nhân Xiển Giáo. Không ngờ các hạ cũng biết tới.

Khương Từ Nha khi nghe Hoàng Minh gọi thẳng tên của sư phụ mình thì lập tức nhú mày tỏ vẻ khó chịu, nhưng hắn cũng nhanh chóng dấu đi.

Hoàng Minh thì trong lòng lúc này đang hồ hởi vui mừng. Thiên hạ đệ nhất tiểu cường đánh bao nhiêu cần cũng không chết của Phong Thần, người nắm trong tay bảo vật Đả Thần Tiên, đại công thần của Tây Kỳ mà hắn tìm kiếm bấy lâu nay không hề có tin tức lại bất ngờ xuất hiện trước mặt mình. Nhưng nghĩ cũng phải, hắn theo nguyên tác truy tìm một lão Khương Từ Nha râu tóc bạc trắng chứ không hề nghĩ rằng Khương Từ Nha ở đây lại là một nam nhân trẻ tuổi nho nhã như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hiểu lầm

Trông bộ dáng như bắt được vàng của Hoàng Minh khiến Từ Tân cảm thấy rợn người. Phải biết rằng tên này vừa mới hung dữ với một đại mỹ nhân nhưng bây giờ thấy nam nhân kia lại vui mừng thế kia. Nhìn kĩ thì người kia cũng khá điển trai và nho nhã, chẳng lẽ tên này thực sự... Từ Tân lập tức rung mình lắc đầu, ở chung với Hoàng Minh lâu như vậy, hắn chắc chắn không phải loại người này. Thông thường những người bị Hoàng Minh nhìn bằng ánh mắt này thì chắc chắn có giá trị rất lớn.

Đúng như Từ Tân suy đoán, chỉ trong khoảnh khắc, Hoàng Minh đã nhanh chóng niềm nở tiến lại gần đón tiếp Khương Từ Nha.

-Nghe danh Khương đạo huynh đã lâu, bây giờ gặp quả thực như lời đồn, không những đạo hạnh cao thâm mà bề ngoài lại vô cùng anh tuấn tiêu sái khiến người khác ghen tị mà.

Nghe Hoàng Minh khiến cho Từ Tân cảm thấy rợn người. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hắn nghe Hoàng Minh nịnh nọt một người khác, ngay cả với thánh nhân như Lão Tử hay Thông Thiên Giáo Chủ cũng không bằng. Mặc dù không biết Khương Từ Nha với tu vi chỉ sơ nhập Kết Đan Kỳ kia lợi hại ra sao, nhưng người đáng để Hoàng Minh vỗ mông ngựa như thế e rằng người này có giá trị vô cùng lớn.

-Tân đạo hữu quá khen rồi, ta làm sao được như lời ngươi nói chứ.

Khương Tử Nha bề ngoài tỏ ra khiêm tốn nhưng bên trong thì vô cùng sung sướng. Mặc dù ở Xiển Giáo hắn được Nguyên Thủy Thiên Tôn và các sư huynh đệ hết lòng ưu ái bồi dưỡng nhưng hắn biết trong thâm tâm bọn họ đều cảm thấy thất vọng về hắn. Phải biết rằng Xiển Giáo đã bỏ ra rất nhiều đan dược và công pháp cao cấp để bồi dưỡng hắn từ bé, nhưng hắn tư chất kém cỏi, hơn hai mươi năm cũng chỉ đạt vừa tiến nhập vào Kết Đan Kỳ mà thôi, nay lại được người trước mặt hết lời khen ngợi như vậy sao có thể không vui được kia chứ.

-Không hề, không hề, nếu không chê ta có thể gọi huynh một tiếng Khương đạo huynh được chứ?

Hoàng Minh xoa tay nói.

-Ha ha, ta và Tần đạo hữu vừa gặp mà như đã quen từ lâu, thật quả là có duyên.

Khương Tử Nha thân thiết đáp.

Từ Tần nhìn hai tên trước mắt kẻ tung người hứng thì lắc đầu thở dài, quả thực là hai tên mặt dày, hắn cũng đành cam bái hạ phong. Chuyện này Từ Tần cũng không muốn quản, với Hoàng Minh thì chỉ có hắn thu lợi của người khác mà thôi, làm gì có ai lấy được cái gì từ hắn chứ.

-Phải rồi, đạo huynh không bị thương chứ?

Hoàng Minh tỏ vẻ lo lắng hỏi.

-Bị thương? Ta làm sao có thể bị thương được?

Khương Tử Nha ngạc nhiên đáp.

-Chẳng lẽ lúc nãy giao đấu với nàng ta huynh không bị thương hay sao?

Lần này đến lượt Hoàng Minh kinh ngạc. Hắn cũng nhìn ra tu vi của Khương Tử Nha, vì vậy nếu như Thạch Cơ ra tay thì có lẽ Khương Tử Nha này đã mất mạng rồi, còn vì sao hắn còn sống đứng trước mặt mình thì Hoàng Minh chỉ nghĩ là do bảo vật hộ thân mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cho hắn mà thôi.

-Ta cùng nàng ta căn bản là chưa hề giao đấu qua.

Khương Tử Nha lại một lần nữa khiến cho Hoàng Minh ngạc nhiên.

-Nếu như ngươi và nàng ta không giao đấu với nhau, vậy đây là...

Hoàng Minh đưa tay chỉ về phía cái hố nhỏ hơn.

-Đây là do ta dùng phù chú đánh nàng ta, rất tiếc nàng ta lại tránh được.

Khương Tử Nha tiếc nuối nói. Một đòn đó hắn tự tin có thể đánh gục được một tiên nhân Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng không ngờ yêu nữ kia lại dễ dàng né được.

-Là do ngươi làm?

Hoàng Minh kinh ngạc hét lên, hắn không tin vào tai mình nữa. Nếu như vậy chẳng lẽ hắn đã trách nhầm Thạch Cơ?

Mọi chuyện do Khương Tử Nha kể lại khiến Hoàng Minh cảm thấy có chút ân hận. Khương Tử Nha vốn muốn tới Triều Ca để thông qua Chiêu Hiền Quán để tự tiến cử bản thân, nhưng khi đi ngang qua liền phát hiện được yêu khí tỏa ra, mặc dù đã che dấu rất kỹ nhưng với pháp bảo của Thánh Nhân ban tặng nên hắn có thể dễ dàng truy ra. Người của Xiển Giáo cực kỳ ghét căm ghét các tộc khác không phải là nham tộc, vì vậy Khương Tử Nha không cần nói đạo lý liền đòi đánh chết Thạch Cơ. Khương Tử Nha cho dù thể hiện hết bản lĩnh cũng không thể làm được gì Thạch Cơ, lúc này hắn mới lấy Thiên Pháp Phù mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng để lúc nguy cấp sử dụng, nhưng không ngờ bị Thạch Cơ trấn áp, ngay cả uy lực cũng giảm chỉ còn một phần mười. Nói tới đây Khương Tử Nha có vẻ tiếc nuối, nếu như Thiên Pháp Phù có thể xuất ra toàn bộ uy lực thì có thể trấn áp được Thạch Cơ rồi.

Nghe tới đây Hoàng Minh như sắp nổ khí xung thiên. Tên ngu dốt Khương Tử Nha này chẳng lẽ định hi sinh bá tánh trong thành Triều Ca chỉ để đánh Thạch Cơ hay sao? Cho dù cái yêu phù của hắn không bị Thạch Cơ áp chế thì may mắn lắm mới có thể làm nàng bị thương một chút mà thôi.

Hoàng Minh thực sự muốn giết chết cái tên Khương Tử Nha này, nhưng hắn biết dù có làm gì thì Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể cứu hắn trở về được. Lúc này đây hắn chỉ cảm thấy có lỗi với Thạch Cơ mà thôi. Nếu nàng ta không áp chế yêu phù kia thì có lẽ thành Triều Ca đã bị tàn phá nặng nề rồi. Đáng hận hơn là hắn còn nặng lời với nàng như vậy.

-Haiz...

Hoàng Minh khẽ thở dài. Dù sao người cũng đã đi rồi, nếu có duyên gặp lại phải tạ tội với nàng ta mới được.

-Đây gọi là tự cho mình thông minh đấy sư đệ ạ.

Từ Tần vỗ vai Hoàng Minh nói.

-Ngươi biết từ trước rồi?

Hoàng Minh trừng mắt nhìn Từ Tân nói.

-Không phải là vì ngươi nóng nảy không chịu nghe nàng ta giải thích hay sao? Hơn nữa ý nàng ta còn rõ ràng như thế kia mà.

Từ Tân nhún vai nói. Hắn đưa tay chỉ về hướng cái hồ lớn hơn mà Thạch Cơ làm ra.

Lúc này cẩn thận suy nghĩ Hoàng Minh mới vỡ lẽ. Thạch Cơ đánh một quyền này không phải để thị uy mà để nhắc hắn rằng, nếu nàng ta muốn nàng ta đã sớm đem cả thành Triều Ca này hủy đi rồi.

n hận là một chuyện, nhưng hắn càng cảm thấy có lỗi khi nặng lời với Thạch Cơ. Nhưng hắn càng ngạc nhiên hơn khi Thạch Cơ lại có thể nhẫn nhịn không gây họa và còn ra tay cứu người khác, thật khác xa với những gì hắn luôn nghĩ về nàng.

-Đạo hữu là đang lo lắng yêu nữ kia quay trở lại trả thù hay sao? Đừng lo, nếu ả ta dám trở lại, ta nhất định sẽ làm cho ả ta hối hận.

Khương Từ Nha vỗ ngực tự tin nói.

Hoàng Minh cảm thấy áy náy vì những lời mà hắn nói với Thạch Cơ mà phiền lòng. Hắn cũng lười quản tên Khương Từ Nha này, dù sao hắn cũng là con cò then chốt ở cuộc chiến phong thần. Không nói đến tu vi của hắn, chỉ là một tên chuyên đi nhờ vả người khác nhưng với việc hắn sở hữu Đả Thần Tiên thì giá trị của hắn đã là cực lớn rồi, hơn nữa cuối cùng cũng là hắn chủ trì phong thần, cho dù là những đại thần khác cũng phải cung kính trước mặt hắn nhận thụ phong.

-Không sao đâu, ta tin nàng ta chắc hẳn sẽ không quay trở lại đâu.

Hoàng Minh lắc đầu thở dài. Hắn đã nặng lời như vậy, Thạch Cơ ắt hẳn sẽ không quay lại tìm hắn nữa đâu.

-Đúng rồi Khương đạo huynh, huynh có phải muốn vào Triều Ca để làm quan?

Hoàng Minh nhớ tới gì đó liền niềm nở đáp. Chuyện của Thạch Cơ gác lại một bên, bây giờ việc cần làm là thu phục được tên Khương Từ Nha này.

-Đúng vậy, ta tầm sư học đạo đã lâu, nay muốn dùng một chút tài mọn cống hiến cho một vị minh quân như thiên tử của Đại Thương.

Khương Từ Nha khi nói mang theo một tia sùng bái. Từ Tân thoáng thấy Hoàng Minh lên đưa mắt liếc hắn nhìn trộm, không biết hắn nghĩ tới đâu nhưng Từ Tân cũng không quan tâm đến chuyện này, dù sao tất cả tên kia cũng đã đều tính toán đầu vào đây cả rồi.

-Không biết Khương đạo huynh đã có ai tiến cử hay chưa?

Hoàng Minh nói ra khiến cho Khương Từ Nha như bị gãi đúng chỗ ngứa, hắn bắt đầu kể.

Khương Từ Nha theo lời Nguyên Thủy Thiên Tôn rời Xiển Giáo để đi phò tá cho minh quân, tất nhiên là Khương Từ Nha có dấu đi lí do chính. Không phải hắn được Nguyên Thủy Thiên Tôn phái đi vì mục đích cao cả mà là do hắn tư chất thấp kém, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói hắn không có duyên với tu đạo nên chỉ có thể trở về nhân giới làm quan, ắt sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Mọi chuyện tiếp theo có hơi lệch đi khỏi những gì mà Hoàng Minh biết. Sau khi xuống núi, Khương Từ Nha tới thăm Tống Dị Nhân. Tống Dị Nhân không quan tâm tới đạo thuật của Khương Từ Nha, chỉ nhắc nhở hắn đã đứng tuổi, mau chóng kết hôn vì sự nghiệp “kế tục hậu đại”, nhưng Khương Từ Nha này nhất quyết không nghe theo.

Sau này hắn có tới Chiêu Hiền Quán nhưng không có ai xem trọng đạo thuật của hắn. Vì không thể ở lâu ăn bám ở nhà Tống Dị Nhân nên hắn mới đành ra ngoài xem bói. Hôm nay không hiểu vì sao lại gặp Thạch Cơ ở đây.

-Vậy bây giờ ta đề cử đạo huynh tới Triều Ca, huynh có đồng ý hay không?

Hoàng Minh liếc hắn nhìn thâm ý.

-Ngươi có thể giúp ta?

Khương Từ Nha tỏ vẻ không tin nói. Hắn đã bỏ rất nhiều tiền bạc để hi vọng được vào cửa sau nhưng cũng thành công cốc, người đeo mặt nạ kì lạ trước mắt này lại có thể giúp hắn hay sao? Nhưng nếu nhìn kĩ lại nam nhân phía sau, trông y phục và khí chất ắt hẳn là một công tử hào môn thế gia nào đấy, có thể hắn sẽ giúp được mình.

-Đương nhiên. Chỉ cần ngươi cầm lệnh bài này tới Chiêu Hiền Quán, ngươi sẽ được an bài thỏa đáng.

Hoàng Minh lấy ra một tấm lệnh bài ngân sắc khắc một chữ kiếm đưa cho Khương Từ Nha, đây chính là lệnh bài đại biểu cho thân phận Kiếm Quốc Sư của Kiếm Tu, và giờ đây nó được truyền lại cho Hoàng Minh.

-Đa tạ đạo hữu.

Nhận tấm lệnh bài từ tay Hoàng Minh, mặc dù Khương Tử Nha không biết tấm lệnh bài này có bao nhiêu cân lượng, nhưng dù sao cũng đáng thử một lần.

-Không cần, chỉ cần đạo huynh dốc sức vì Đại Thương ta là được.

Hoàng Minh vỗ vai Khương Tử Nha nói.

-Đạo hữu yên tâm, ta xin thề sẽ hết lòng vì Đại Thương.

Khương Tử Nha đồng ý nói.

-Ta đi trước, sau này sẽ đến tìm đạo huynh sau.

Hoàng Minh mỉm cười nói rồi quay lưng cùng Tử Tân rồi đi để lại một mình Khương Tử Nha đang đứng ở đó nắm chặt tấm lệnh bài trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.